

Giới thiệu Kế Hoạch Bắt Cừu

Kế Hoạch Bắt Cừu câu chuyện thuộc thể loại ngôn tình của tác giả Mạc Thiếu Niên mang đến những sự tò mò về nội dung diễn biến truyện ngay từ nhan đề, truyện nghiêng về phía cạnh tình cảm vô cùng sâu sắc.

Anh được xem vào loại đàn ông có bản lĩnh đặc biệt sở hữu cho mình những bí kíp độc môn một trong số đó là giả đáng yêu ngây thơ, nhiều trò không vô si một chút nào thì làm sao bắt được trái tim của cô nhóc lạnh lùng.

Thật ra không còn cách nào khác nên anh buộc phải hành động thế thôi, liệu một đại môn chủ như anh, làm thế nào để trói được cô nàng được sư tuyệt thế vô song khó đến gần kia, chờ đợi kết thúc truyện nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bắt Cừu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Nhược Thủy Nhất Thược

Cô gái mặc áo hồng đứng lặng lẽ giữa vườn hoa phù dung đang nở, thỉnh thoảng lại khẽ gật gù như đang thưởng thức cảnh đẹp nơi này.

Nếu như có người nào đó đi ngang qua lúc này, chắc hẳn sẽ nghĩ, cô gái này điên rồi.

Nơi này là Phù Dung cốc, cốc cũng như tên, khắp núi đồi phù đầy hoa phù dung, dường như ở nơi nào cũng tràn ngập hương thơm của hoa phù dung, nhưng đẹp thì đẹp đấy, thơm thì thơm vậy, lại rất ít có người tới. Người ta nói, nơi càng đẹp lại càng nguy hiểm, vì quái vật ở Phù Dung cốc vô cùng hung dữ, mà hương hoa phù dung lại có độc, người lâu sẽ khiến con người sinh ra ảo giác.

Tô Y Thược điều khiển cô gái mặc áo hồng “Nhất Thược”, ngồi nhìn hình ảnh cô gái mặc áo hồng ở trên màn hình máy tính, đứng yên trước một căn nhà tranh không động đậy.

Cô không đến đây để giết quái, chỉ là đột nhiên cảm thấy hứng thú với bản đồ mới cập nhật này của game online “Vân Du Tứ Hải” thôi. Cô đã dám tới chỗ này, thì lòng hiếu kỳ không cũng không đủ dùng, mà là cô đã max level rồi.

Tô Y Thược chọn nghề được sư, tên tục là vú em, hiện giờ cô đang là người chơi duy nhất max level được sư ở server này. Về lý thuyết mà nói, thì chỉ có trường hợp cô không muốn sống nữa, còn không có người nào có thể giết được cô.

Lúc trước, nghề vú em rất yếu, hơn nữa nhiệm vụ lại vô cùng BT, nên rất ít người chọn nghề này. Cho dù có người ban đầu cảm thấy tò mò nên chọn, thì cũng không kiên trì được bao lâu, hiện giờ chỉ mới có duy nhất Nhất Thược là người chơi max level.

Để tránh cho việc Tô Y Thược bị làm phiền quá nhiều trong game, nên công ty phát hành game đã tặng cho cô kỹ năng giấu danh tính, các thuộc tính cũng để cho cô tự do điều chỉnh.

Cô rất hài lòng với sự sắp đặt đầy nhân tính này của công ty phát hành game.

Cho nên, từ sau khi hệ thống xuất hiện dòng chữ to vàng lóng lánh: “Chúc mừng người chơi Nhất Thược trở thành được sư max level đầu tiên của server” thì không còn người nào nhìn thấy cô nữa.

Chuyện này, cũng trở thành một trong mười tin đồn lớn của Vân Du Tứ Hải.

Tô Y Thược điều khiển nhân vật “Nhất Thược” chậm rãi đi tới căn nhà tranh nhỏ, trên bản đồ xuất hiện một chấm màu xanh nhỏ.

Cô hơi băn khoăn, rõ ràng vừa rồi không có ai, trong sơn cốc quỷ dị này làm sao có người chơi khác được? Bug hệ thống sao? (lỗi trong game)

Tính cách không nhanh không chậm của cô khiến cô dừng bước, cho tới khi trên khung đối thoại phụ cận xuất hiện dòng chữ “Cứu với!” của người chơi tên “Nhược Thiên”.

Tô Y Thược nhú mày, tiện tay mở xem thông tin của người đó, lại thấy hóa ra là người mới chơi, vẫn còn đang ở “cấp 0”.

Đúng là không còn gì để nói, không phải Phù Dung cốc là nơi hạn chế cấp bậc người chơi sao? Người chơi sơ cấp thế này sao lại vào được? Hơn nữa, quái nơi này đều là quái tấn công thụ động, tức là nếu người chơi không trêu chọc nó, nó cũng sẽ không động thủ.

Vì vậy, người này chắc chắn là gà mới chơi rồi! Hơn nữa, đây lại là bản đồ mới mở, nên Tô Y Thược tự động xếp nó vào dạng BUG game.

Trong lúc cô mãi suy nghĩ, thì tiếng kêu cứu của người chơi Nhược Thiên đã biến mất, Tô Y Thược vốn định rời đi luôn, nhưng lại vì tò mò không biết quái của Phù Dung cốc như thế nào, nên quyết định đi qua ngó một cái rồi đi.

Vì vậy, cô điều khiển cô gái mặc váy hồng đi vào trong căn nhà tranh, nhìn thấy nhân vật của người chơi ban nãy còn kêu cứu giờ đã nằm xuống đất bằng tư thế Orz không đứng lên được.

Bên cạnh người đó có một con quái lỏng đỏ nhìn giống sư tử, đôi mắt nhỏ màu xanh biếc nhìn chăm chăm vào Nhất Thuộc vừa bước vào phòng, mà thiếu niên bị đánh ngã không dậy nổi kia, dường như cũng đang dùng ánh mắt đau khổ, ai oán nhìn cô.

Bị một người một quái cùng nhìn chăm chăm, dù Nhất Thuộc có bình tĩnh đến mấy cũng cảm thấy không biết phải làm thế nào.

Cứ như vậy vài giây trôi qua, không ai lên tiếng nói gì cả.

Đột nhiên, con quái lỏng đỏ kia lại lên tiếng trước: “Thí chủ, người tự ý xông vào Phù Dung cốc của ta, không phải là muốn vì muốn có được bí kíp Phù Dung mới đây chứ?” Vừa nói, nó vừa đi lòng vòng quanh người Tô Y Thuộc.

Tô Y Thuộc trầm nghĩ, thiết kế thế này thật sự rất có nhân tính. (Các NPC trong Vân Du Tứ Hải đều có trí năng (năng lực và trí tuệ như người chơi) – được điều khiển bởi GM)

Vì thế, cô cũng giả vờ giả vịt, hơi cúi người chấp tay: “Tiểu nữ vô tình xâm nhập vào quý cốc, chỉ vì ngửi thấy mùi hương Phù Dung ở nơi này, nên nhất thời nổi hứng, mới muốn đến ngắm một lần. Nếu có đắc tội, mong cốc chủ đại nhân đừng chấp kẻ tiểu nhân.”

“Ta cũng không phải là cốc chủ. Ta là thần thú bảo vệ Phù Dung cốc.” Nhìn thấy cô đáp lễ, ánh sáng phát ra từ người quái lỏng đỏ cũng như dịu đi.

Hai người nho nhã lễ độ nói qua nói lại, hoàn toàn không thèm để mắt tới Nhục Thiên đang nằm bẹp dưới đất.

“Y Y...” Trên màn hình đột nhiên nhảy ra hai chữ, ngắt đứt cuộc đối thoại của Tô Y Thuộc và quái lỏng đỏ.

Y Y? Gọi nhầm à? Tự động bỏ qua... (1)

Tô Y Thuộc click nhẹ vào màn hình, hơi dịch người ra, ý bảo cậu ta có chuyện gì thì mau nói.

“Người ta... còn nằm trên đất mà...” Nhục Thiên vội vàng gửi lên mấy biểu tượng cầu xin, khổ sở.

Người ta... Tên này là gay sao? (Ngoài đời là nam mà đăng ký acc nữ để chơi) Y Thuộc ngồi trước máy tính hơi run người lên.

Hôm nay là ngày gì mà lại gặp phải cực phẩm gay thế này? Nghĩ vậy, cô bất giác nổi da gà đầy người.

Để tránh cho cậu ta lại phát ra những câu nói kinh người, Tô Y Thuộc vội vàng dùng kỹ năng “Thăng Nguyên Hồn Huyết” để kéo cậu ta dậy.

Cứu người xong, cô quay người định rời đi, vừa tự trách mình tự dừng lại đi xen vào việc của người khác, quả nhiên, tò mò không phải việc gì hay ho, rất dễ dính phải những thứ phiền phức.

Nhục Thiên vừa đứng dậy, lập tức nhảy ra trước mặt cô, ngăn cô lại: “Nhất Nhất cô nương, cảm ơn ơn cứu mạng của cô, liệu cô cho tôi đi theo cô được không...” Giọng nói thể hiện rõ vẻ cầu xin, van vãn.

Tô Y Thuộc trầm nghĩ, không biết hôm nay là ngày mấy nhỉ? Lần sau ra cửa nhất định phải xem lịch hoàng đạo. Cô ghét nhất là bị làm phiền, mà Nhục Thiên này, hoàn toàn là một sự phiền phức đối với cô. Hơn nữa, xem ra còn không dễ dàng cắt đuôi.

Thấy cô lâu trả lời, Nhục Thiên tự nghĩ rằng cô có suy nghĩ khác, liền chạy vòng quanh Nhất Thuộc một vòng, rồi ra về e thẹn nói: “Hay là cô mong người ta lấy thân báo đáp...”

Tô Y Thuộc ngồi trước máy tính đưa tay lên xoa thái dương... cực phẩm! Đúng là cực phẩm!!! Cái bàn tay đề tiện này của cô, sao lại đi cứu cậu ta làm gì chứ...

Nhất Thuộc làm như không nghe thấy, lách người tiếp tục đi về phía trước.

“Cô nương, xin dừng bước. Hôm nay cô nương tới đây, âu cũng là người có duyên với Phù Dung cốc. Nay thấy cô nương xuất thủ cứu người xa lạ, nhất định là người có bản tính thiện lương, thuần khiết. Cốc chủ Phù Dung cốc tự thấy tuổi tác mình đã cao, vị trí cốc chủ lại không thể bỏ trống, không biết cô nương có thể tiếp nhận chức vị cốc chủ này hay không?” Quái lỏng đỏ đột nhiên lên tiếng giữ cô lại.

Bước chân của Tô Y Thuộc hơi dừng lại, cô chưa từng nghe người ta nói có chuyện mời người chơi giữ chức vị cốc chủ bao giờ. Có điều, cô cũng hơi hứng thú một chút, khắp năm sơn bốn biển này có tất cả tám sơn trang, bảy sơn cốc, đồng thời cũng chia thành bảy nước lớn. Nhất Thuộc là người nước Tuần. Nước Tuần cũng là một nước phồn vinh, hòa bình.

Phù Dung cốc là bản đồ mới được cập nhật của hệ thống, cũng là nơi có địa vị nhất trong các sơn cốc, vì Phù Dung cốc rất bí mật quý dị, hơn nữa lại hạn chế cấp bậc nên có rất ít người ra vào.

“Y Y, cô nhận đi, nhận đi...” Nhục Thiên lại bắt đầu phát ra âm điệu ma quỷ của mình xuyên vào tai cô.

Nhất Thược biết, ở trên đời này không có bữa tiệc nào là miễn phí, cô cũng không phải người hám lợi, đương nhiên không muốn dính vào phiền phức.

“Năng lực của tiểu nữ không cao, sợ phụ sự phó thác của cốc. Mong cốc chủ tìm kiếm hiền tài khác.” Hiện giờ Nhất Thược chỉ muốn rời đi cho nhanh, tránh phiền phức.

“Nếu dùng Hồng Quả làm vật trao đổi thì sao?”

Hồng Quả chính là một trong những nguyên liệu để luyện ra thuốc trường sinh bất lão, lúc trước cô đi khắp bảy kinh thành cũng không tìm thấy, không ngờ ở Phù Dung cốc nhỏ bé này lại có Hồng Quả.

“Không biết làm cốc chủ có trách nhiệm gì?” Tô Y Thược cũng hơi động lòng, dù sao thuốc trường sinh bất lão cũng là mục tiêu mà tất cả các dược sư đều mong muốn. Hồng Quả lại là thứ chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nếu luyện ra, sẽ bán được với giá rất cao.

“Cô nương không cần quá lo lắng. Cốc chủ chỉ cần bảo vệ tốt Phù Dung kiếm là được rồi!”

Phù Dung kiếm à? Đây là thần khí mới cập nhật của game sao? Chưa nói đến chuyện cốc này không dễ vào, mà kiếm này vốn chưa từng có ai nghe nói đến, thì làm sao trộm được. Xét cho cùng, nhận chức vị cốc chủ này có rất nhiều cái lợi mà không có chút hại nào. Nếu vậy thì cứ đùa chơi một chút đi, dù sao cô cũng rảnh rồi.

“Nếu đã vậy, tiểu nữ cung kính không bằng tuân mệnh. Nhất định sẽ không làm nhục sứ mệnh!” nói rồi cô lại cúi người.

“Nàng đã đồng ý, tức là đã trở thành chủ nhân của ta, không cần phải hành lễ như thế.” Không biết vì sao, Tô Y Thược cứ cảm thấy chuyện này hơi kỳ quái.

“Cậu mau rời khỏi đây đi. Ở đây không hợp với cậu.” Nhìn thấy Nhược Thiên vẫn chưa đi, Tô Y Thược liền nhắc nhở.

“Cốc chủ, đây là thiếu niên sinh vào ngày dần, tháng dần, năm dần mà cốc chủ tiền nhiệm cố tình tìm về cho cốc chủ, nói là quà gặp mặt dành cho nàng. Vừa rồi chúng ta chỉ luận võ một chút thôi.” Quái long đỏ chân thành nói. Tên tục của cậu ta là “chồng nuôi từ nhỏ”.

Da đầu Tô Y Thược run lên... vậy hai người đánh nhau tung bừng thế làm gì hả?!

Cốc chủ Phù Dung cốc này làm sao biết được người tiếp nhận vị trí sẽ là nữ chứ? Nếu lỡ là người chơi nam thì vị “chồng nuôi từ nhỏ” này...

(1) Tên nữ chính là Y Thược (医芍) có cách đọc giống với tên trong game Nhất Thược (一芍) Nên lúc mà Nhược Thiên gọi Y Y, thực ra là gọi tên thật của bạn ấy ngoài đời (医医).

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Phù Dung kiếm bị trộm

Quái long đỏ vừa nói xong, bảng thông báo hệ thống ở bên phải hiện ra một khung tin tức, cô ấn chuột mở ra, trên đó viết: “Chúc mừng người chơi đã nhận được kỹ năng phụ thể ‘Tam hữu linh thể’”

Tô Y Thược xem xét thuộc tính của mình, quả nhiên thấy có thêm một kỹ năng “Tam hữu linh thể”. Hiệu suất làm việc thể này có phải là quá cao rồi không? Còn không cho cô có cơ hội đổi ý nữa.

Ngồi trước máy tính, Tô Y Thược thờ dãi.

Người ở trong phòng ký túc xá lại ngẩn ngơ, hôm nay người đẹp băng giá không bình thường.

“Meo meo meo meo, sao thế?” Chị cả của phòng ký túc vui vẻ hỏi.

“Không có gì, chỉ là vừa xảy ra một chuyện rất kỳ quái.” Tô Y Thược hơi buồn bực, trả lời mà không quay đầu lại.

Lục Hân không tin cô, vì thế tò mò rón rén bước tới trước máy tính của Y Thược.

Trên màn hình, một thanh niên mặc áo tím cùng sóng bước với cô gái mặc áo hồng trong sắc hoa tường vi. Rõ ràng là người kia cố tình đi theo cô gái áo hồng, một tác không rời.

“Cuồng bácm đuôi à? Tao giúp mày hành chết thằng đó!” Nói xong, cô ấy hùng hục hồ hồ định vào acc của mình đi giúp Nhất Thược. Acc của Lục Hân

tên là “Hân Duyệt Thành Phục”, giờ đã cấp 56. Cấp cao nhất trong Vân Du Tử Hải là cấp 60.

Khỏe miệng Tô Y Thục kéo lên: “Không, là chồng nuôi từ nhỏ.”

Dáng vẻ hùng hù hỏ hỏ của Lục Hân bị dập tắt trong nháy mắt, dùng vẻ mặt không thể tin nổi nhìn về phía vẻ mặt thản nhiên không có chuyện gì của Tô Y Thục.

“Của mày á?”

Tô Y Thục suy nghĩ một chút, rồi nghiêm túc trả lời: “Không, là của hệ thống tặng.”

Lục Hân out!

Cuộc sống vẫn còn tiếp tục, trốn tránh là không quân tử. Cho nên, tiếp chiêu đi, Tô Y Thục. — trích tiếng lòng của người nào đó.

Kể từ hôm nay trở đi, ngày tháng trôi qua dường như không còn bình thường nữa.

Ngày hôm sau, hệ thống phát lên thông báo: “Chúc mừng người chơi Nhất Thục tiếp nhận chức vị cốc chủ Phù Dung cốc đời kế”, hơn nữa, còn phát đi phát lại vài lần, cả thế giới lập tức im lặng như tờ.

Đây là hình ảnh xuất hiện trước mắt cô ngay khi Tô Y Thục vừa đăng nhập vào trò chơi.

Thông tin này truyền ra ngoài mang đến cho cô không ít phiền toái. Tô Y Thục thậm chí bị công ty phát hành game, nếu thế này thì tất cả mọi người đều biết cô đang ở Phù Dung cốc, dù cô có đặc quyền giấu tên và thuộc tính, cũng sẽ liên tục có người kéo đến Phù Dung cốc, cô làm sao hưởng thụ cuộc sống yên bình được nữa.

Trong công ty, người nào đó liên tục hắt hơi ba cái. Ai chửi thầm anh thế nhỉ?!

[Thế giới]Nhược Thủy Tam Thiên: Chúc mừng.

Thế giới lại tĩnh lặng ba giây, sau đó...

[Thế giới] Đê tiện, còn cười à: Hôm nay ngày bao nhiêu? Ông xã, có phải em nhìn thấy Đại thần nói chuyện không?

[Thế giới] Cười vì mi đê tiện: Bà xã, đúng là Đại thần Tam Thiên!

[Thế giới] Bồi thêm phát nữa: Có gian tình, có gian tình... (biểu tượng tà ác)

...

...

...

Sau đó, thế giới đều sục sôi, tất cả đều bàn tán về quan hệ giữa cô và Nhược Thủy Tam Thiên.

Hầu như bất cứ ai chơi Vân Du Tử Hải cũng biết cái tên Nhược Thủy Tam Thiên này, vì anh ta chiếm lĩnh vị trí đầu bảng của hầu hết các bảng xếp hạng đồng thời cũng là bang chủ bang Thần Long, một trong bốn bang lớn của nước Tuân, là một vị Đại thần thần long thấy đầu không thấy đuôi trong truyền thuyết, một cái tên đầy thần bí giống Nhất Thục.

Tô Y Thục hơi ngạc nhiên khi thấy lời chúc của Nhược Thủy Tam Thiên. Cô cũng đã từng nghe tới cái tên Nhược Thủy Tam Thiên, nhưng cô nhớ là lúc trước hai người cũng chưa từng tiếp xúc với nhau bao giờ.

[Thế giới] Nhất Thục: Cảm ơn!

Kênh thế giới vốn náo nhiệt vì sự xuất hiện của Nhược Thủy Tam Thiên, lại im lặng.

[Thế giới] Đê tiện, còn cười à: Nhất Thục... Nhất Thục xuất hiện!

[Thế giới] Cười vì mi đê tiện: ... Bà xã, bà xã, anh chụp lại ảnh màn hình Đại thần Tam Thiên nói chuyện với Đại thần Nhất Thục rồi!

[Thế giới] Đê tiện, còn cười à: Ông xã, anh thông minh lắm!!!

[Thế giới] Người hâm mộ được sư Nhất Thục số 1: Đại thần, hãy thu nhận ta đi!!! (Biểu tượng tình yêu tình yêu tình yêu)

[Thế giới] Người hâm mộ được sư Nhất Thục số 2: Đại thần, cho ta lấy thân báo đáp đi!!!

...

...

3,4,5... Nhất Thước cũng không hiểu mình có nhiều người hâm mộ như thế từ bao giờ.

Trên kênh thể giới vẫn không ngừng gửi lên tin mới.

[Thế giới] Nổ phát pháo: Phù Dung cốc ở đâu nhỉ?

Có người lập tức tung tọa độ lên.

Tô Y Thước khề lắc đầu chẳng biết làm sao, cũng không để ý đến khúc nhạc đệm nhỏ vừa rồi, tiếp tục điều khiển cô gái áo hồng đứng tưới nước cho gốc phù dung.

Dù sao người chơi có thể vào được đây cũng rất ít, hơn nữa, cô đã giấu tên thật, không ai nhận ra cô được, nên cũng chẳng cần lo lắng không đâu.

Vừa rồi Tô Y Thước có xem lại thuộc tính, phát hiện thuộc tính kháng độc lại tăng lên một chút. Cô nghĩ, hương hoa phù dung tuy có thể khiến khả năng phòng ngự của người ta bị giảm xuống trong một khoảng thời gian ngắn, nhưng cũng chỉ là để ngăn chặn người khác vào ăn cắp bảo vật thôi, còn acc của cô thì chịu thương tổn rất nhỏ.

Sau mười hai tiếng, khả năng phòng ngự không những hồi phục, thậm chí còn tăng lên, cuối cùng sẽ khiến người ta bách độc bất xâm.

Phát hiện ra chi tiết này, Nhất Thước bắt đầu chăm sóc hoa cỏ, nhìn thấy khả năng phòng ngự của mình tăng lên từng giờ, cô cảm thấy rất vừa lòng.

[Phụ cận] Nhược Thiên: Bà xã ~

Có một tên không biết điều cố tình chạy tới quấy rầy cô.

Bóng người áo tím nhẹ nhàng lại gần trong chớp mắt, nhào vào lòng Nhất Thước.

Ai là bà xã của cậu ta chứ? Có thể kéo người này đi đi được không? Nhìn người nào đó trong lòng mình, Nhất Thước không biết làm sao, hiện giờ, cô thực sự rất muốn dùng bạo lực.

Có điều, rõ ràng là da mặt người nào đó không thể đo lường nổi, Tô Y Thước căn bản không đoán ra cậu ta sẽ nói gì tiếp theo.

Nhược Thiên chậm rãi ngẩng đầu, quả nhiên...

[Phụ cận] Nhược Thiên: Quái Quái (quái lông đỏ) bảo người ta nói cho em biết, hôm qua Vân cốc chủ chơi không cẩn thận, đánh mất phù dung kiếm rồi."

Chơi không cẩn thận... đánh mất... đánh mất á...?! Cô vừa nhận chức đêm qua, hôm nay đã xảy ra chuyện này, có phải là quá trùng hợp không?

[Phụ cận] Nhất Thước: Sao lại thế?

[Phụ cận] Nhược Thiên: Hôm nay, Liễu Phiêu Phiêu, tình nhân bé nhỏ của cốc chủ đòi cốc chủ đưa phù dung kiếm cho cô ta xem. Chứng bệnh tuổi cao đăng trí của cốc chủ lại tái phát, quên mất vút kiếm ở đâu rồi.

Nhược Thiên nhỏ giọng nói, thỉnh thoảng còn chú ý biểu cảm của Tô Y Thước.

Nếu nàng nhớ không nhầm, thì phù dung kiếm được cất ở trong phù dung trận nguy hiểm nhất trong phù dung cốc. Lão già quái đản đó đã có thể xông pha vượt qua phù dung trận, bây giờ lại nói lão ta bị chứng bệnh tuổi cao đăng trí, còn lâu cô mới tin được. E là cố tình gây khó dễ thôi.

Liễu Phiêu Phiêu không phải là bà chủ của đệ nhất lầu xanh Vân Lâu à? Hóa ra lại là tình nhân của lão già quái đản đó, Tô Y Thước bắt đầu nghi hoặc, có vẻ như mình chọn tiếp nhận vị trí Cốc chủ Phù dung cốc không được sáng suốt cho lắm.

Việc gấp bây giờ là phải mau chóng tìm ra phù dung kiếm, chuyện khác để nói sau.

[Phụ cận] Nhất Thước: Tôi tới Vân Lâu tìm Liễu Phiêu Phiêu, cậu ở chỗ này trông chừng Phù Dung cốc giùm tôi.

Nói xong, không chờ Nhược Thiên trả lời, cô dùng kỹ năng truyền tống trực tiếp chạy thẳng tới Vân Lâu. Lại bị bám đuôi nữa cô sẽ thực sự không chịu nổi.

Nhược Thiên dường như có điều gì đó nghĩ ngợi, nhìn theo bóng người màu hồng nhạt cuống quýt rời đi, lại lộ ra nụ cười quỷ dị.

Cửa Vân Lâu người tới kẻ đi, xung quanh có rất nhiều người bán hàng rong ngồi bày bán.

Nhất Thước vừa định bước vào, đã bị một người chơi tên là “Vừa đi vừa ngủ” chặn đường.

[Phụ cận] Vừa đi vừa ngủ: Cô nương, đây là lầu xanh, không phải nơi cô có thể vào được.

Ở trong trò chơi, người chơi nữ không thể vào lầu xanh, trừ khi là tự ý xông vào, điểm này rất giống với cổ đại. Chỉ là, nếu người chơi nữ cố ý xông vào, khả năng tấn công sẽ giảm đi một nửa, vì thế, mọi người đều gọi lầu xanh là ‘thiên đường của đàn ông, địa ngục của phụ nữ’.

Tô Y Thước vẫn không hiểu thiết kế lầu xanh này là để làm gì, chẳng lẽ là vì muốn khiến cho thế giới trong game càng thật hơn sao? Hay là vì kiếm tiền?

Cô không để ý tới hắn, đi thẳng vào trong lầu xanh.

‘Vừa đi vừa ngủ’ không ngờ mình tốt bụng nhắc nhở cô gái này lại bị thờ ơ không để tâm tới, nên cũng đứng tránh sang một bên xem trò vui, mặc kệ cô. Hắn đã nói thế rồi, cô gái này không chịu nghe thì cũng không thể trách hắn được.

Một vài tên lưu manh lập tức chạy từ trong ra, vây quanh Nhất Thước.

“Ta vốn không có ý quấy nhiễu, mong các chư vị thông báo một tiếng với Liễu cô nương, chủ nhân các người, rằng có cốc chủ Phù Dung cốc đương nhiệm tới chơi.” Nhất Thước lễ phép nói.

Tiểu là mấy tên lưu manh kia nghe không hiểu tiếng người, trực tiếp lao tới tấn công Nhất Thước.

Nhất Thước không biết làm sao, đành phải dùng kỹ năng “Vạn tiền tề phát”, toàn bộ đám người kia ngã gục trên đất ngay tức khắc, ôm chỗ bị thương lăn lộn kêu gào. Mấy tên lưu manh này tấn công người chơi bình thường thì được, vừa đụng phải Nhất Thước liền không có sức phản kháng nữa.

Một người phụ nữ khoảng hơn ba mươi tuổi mặc áo mỏng bước từ trong ra, ánh mắt nhìn rất từng trải.

“Tiểu nữ là Liễu Phiêu Phiêu, không biết cô nương tìm ta có chuyện gì?” Liễu Phiêu Phiêu nhẹ nhàng bước từng bước một đến trước mặt Nhất Thước. “Không phải là tới tìm Nhục Thủy công tử chứ?” Câu nói thân nhiên lại khiến mọi người kinh hãi.

Người chơi ở Vân Lô đều im lặng hết, tất cả đều nhìn chằm chằm về phía khung đối thoại của Liễu Phiêu Phiêu.

Giỏi thật, lão già quái đản kia lại biết thân phận của cô, còn bán đứng cô, nói cho Liễu Phiêu Phiêu nữa, NPC trong game có thể lừa gạt người chơi như vậy sao?!

Tô Y Thước trầm ngâm nghĩ rằng nghĩ lợi hành hạ lão già quái đản đến trăm nghìn lần trong lòng mình, cô nhất định phải đòi lại sự công bằng!!

“Nghe nói cốc chủ tiền nhiệm của ta từng gặp cô, không biết có để quên vật gì không? Nếu có, xin vui lòng trả lại.” Không chịu được cảnh bị mọi người nhìn ngó, Nhất Thước nói thẳng mục đích của mình.

“Ha ha, tiểu cô nương này, cô nói chuyện buồn cười thật, làm sao ta biết được đồ của quý cốc chứ?” Liễu Phiêu Phiêu cười đầy giễu cợt, đưa tay che miệng rồi quay người chuẩn bị rời đi.

Tô Y Thước có cảm giác không biết phải làm sao. Dù sao đây cũng chỉ là NPC, cô ta đã không muốn trả lời, thì cô ép cũng không hỏi được. Ôi, cô nàng này thật khó đối phó.

[Phụ cận] Nhục Thủy Tam Thiên: Liễu cô nương.

Trên khung đối thoại đang im lặng đột ngột xuất hiện vài chữ.

Nhất Thước nhìn theo tầm mắt của mọi người, thấy người vừa tới vẫn đang lơ lửng giữa không trung, mặc một chiếc áo bào dài trắng muốt, quần áo và tóc đều bay nhẹ theo gió, không bó buộc, nhẹ phát phơ, tiêu dao tự tại, y như thần tiên giáng trần vậy. Bên hông buộc một sợi dây Lưu Vân quần vào ngọc bội, đầu cài trâm xanh, mái tóc như tơ lụa trải xuống, toàn thân tỏa ra một luồng sáng nhẹ nhẹ.

Đúng là một thanh niên tuấn tú đến mức khiến người ta phải tấm tắc khen ngợi!

“Nhục Thủy công tử, khách quý, khách quý!” Liễu Phiêu Phiêu vốn đang quay về phía cửa lập tức quay sang nhìn Nhục Thủy Tam Thiên, mặt tươi cười nịnh bợ.

[Phụ cận] Nhục Thủy Tam Thiên: Liễu cô nương, không biết vị cô nương này tới tìm cô có việc gì?

Nhục Thủy Tam Thiên đứng cạnh Nhất Thước. Hai người một hồng một trắng cực kỳ tương xứng.

Liễu Phiêu Phiêu vừa rồi còn lôi Nhục Thủy Tam Thiên ra trêu chọc, giờ cũng không dám thô lỗ nữa.

“Phù Dung cốc bị mất đồ, không phải ta không muốn nói cho vị cô nương này biết. Mà là vật đó thực sự không có ở chỗ ta mà. Vân Anh (tên của cốc chủ Phù Dung cốc tiền nhiệm) không chỉ tới đây gặp ta, còn đi qua chỗ của hảo hữu Sơn Vân Giác ở nước Lô nữa. Ngài có thể qua đó tìm xem.” Thấy Nhục Thủy Tam Thiên ở đây, thái độ của Liễu Phiêu Phiêu cũng tốt hẳn lên.

“Vậy Nhục Thủy Tam Thiên đa tạ Liễu cô nương đã cho hay.” Nhục Thủy Tam Thiên đáp lễ, trong lời nói đầy vẻ xa cách.

Tô Y Thục thầm cảm thấy bất bình, cô nàng này có phải là mê trai quá rồi không?!!!

Tuy Tô Y Thục đã tìm được manh mối, nhưng lại cứ cảm thấy có gì đó là lạ, vì sao anh ta phải giúp cô chứ?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Nhiệm vụ BT

Liễu Phiêu Phiêu có vẻ không nói dối, nếu vậy, chẳng phải là cô sẽ phải chạy sang nước khác sao?! Để tránh việc các nước khác nhau tùy tiện phát động chiến tranh, nên trong game thiết kế lộ trình chênh lệch thời gian, vì thế, nếu người chơi muốn đi sang nước khác, phải mất khoảng mười hai tiếng “vượt biên”, chỉ trừ trường hợp là sứ giả được quốc vương phái đi, thì chỉ cần một giờ là tới nơi.

Đương nhiên, quốc vương của mỗi nước cũng được hệ thống giữ bí mật, hơn nữa, quốc vương không nhất định phải là người lợi hại nhất nước đó. Vì thế, trừ việc lãng phí mười hai giờ “vượt biên” ra, bây giờ Tô Y Thục cũng không có cách gì khác.

Ngay thời điểm cô định chấp nhận số phận thì...

[Phụ cận] Nhục Thủy Tam Thiên: Tôi đưa em đi.

Tô Y Thục đang chần chừ ở ngay đường ranh giới, thì tên Nhục Thủy Tam Thiên đột ngột xuất hiện trên khung chat.

Không chờ Tô Y Thục từ chối, một quả cầu lửa đã bay ra, ánh sáng vàng khi Kỳ Lân hiện thân tỏa ra bốn phía, một con Kỳ Lân oai phong xuất hiện.

Thần thú “Linh Vân” lại ở trong tay anh ta à?! Trong lòng Tô Y Thục thầm than lên đầy thán phục.

Cô ngạc nhiên còn vì một lý do khác nữa. Đó là có một cách thứ ba để “vượt biên”, sử dụng thần thú. Nhưng trong túi thú nuôi của cô chỉ có một quả trứng đen thui, nhặt được ở bờ sông. Ngày đó, khi cô đang hái thuốc, quả trứng này đột nhiên rơi từ trên trời xuống, sau đó, cô mới nhặt vào túi chứa đồ, đến giờ cũng chưa ấp nở, nên cô không hề nghĩ tới cách này.

[Hệ thống] Người chơi Nhục Thủy Tam Thiên mời bạn cùng cưỡi Kỳ Lân “Linh Vân”. Bạn có đồng ý không?

Tô Y Thục hơi chần chừ, đồng ý hay không đây? Dính dáng tới vị Đại thần này, thì những ngày sau của cô chắc chắn sẽ vô cùng “đặc sắc”.

Những nếu không nhận, thì phải tới tận ngày mai cô mới sang được nước kia. Mà ngày mai còn có bài kiểm tra kinh tế chính trị của ông thầy ma quỷ nữa chứ, khó cả đôi đường, ôi khó cả đôi đường...

Nhắm mắt ấn vào chữ đồng ý, Tô Y Thục đột nhiên có cảm giác vừa tự bán mình.

Ngay sau đó, cô gái mặc áo hồng liền đặt tay lên tay Đại thần, góc váy màu hồng nhạt bay lên không trung tạo thành một đường cong mỹ lệ, cô bước lên lưng kỳ lân, cùng Đại thần cưỡi kỳ lân bay đi.

Mọi người ở trước cửa lầu xanh vẫn đứng ngẩn người tại chỗ, không kịp phản ứng.

Đặc biệt là cái tên “Vừa đi vừa ngủ” kia, hoàn toàn ngu người đứng đó.

Không khí có vẻ hơi gượng gạo. Nhục Thủy Tam Thiên không nói gì, Tô Y Thục cũng không phải là người biết gọi chuyện, phong cảnh xung quanh biến ảo liên tục.

[Phụ cận] Nhục Thủy Tam Thiên: Em nhìn trong bảng nhiệm vụ xem có phải có thêm nhiệm vụ mới không?

Nhục Thủy Tam Thiên ghé vào tai Nhất Thục hỏi.

Nhìn hình ảnh cô gái dựa vào ngực người thanh niên như tiên giáng trần ở trên màn hình máy tính, mặt Tô Y Thục hơi nóng lên, cô chưa bao giờ quá thân mật với người khác như thế này, dù là trong game hay là ngoài đời thực. Vì thế, khi nhìn thấy hình ảnh này, cô cứ cảm thấy nó hơi kỳ quái.

[Phụ cận] Nhục Thủy Tam Thiên: Có không?

Nhục Thủy Tam Thiên lại nói tiếp.

Tô Y Thuộc vội vàng mở bảng nhiệm vụ ra, quả nhiên là có thêm một nhiệm vụ tên là “Nhiệm vụ đi tìm Phù dung kiếm”.

Cô tiếp tục kéo xuống, yêu cầu nhiệm vụ rất đơn giản, chỉ cần tìm được Phù dung kiếm là hoàn thành. Phần thưởng của nhiệm vụ là “Tuyệt liên ngàn năm”, Nhất Thuộc nhớ rõ, đó là một trong những nguyên liệu cần có để chế ra thuốc bất lão.

[Phụ cận] Nhất Thuộc: Ủ.

Nội dung nhiệm vụ có nói rõ, muốn tìm được Phù dung kiếm, trước hết phải tìm được bảy đóa phù dung bảy màu sắc khác nhau. Phù dung bảy màu được chia ra, nằm ở bảy nước. Sau khi tập hợp đủ, hệ thống sẽ thông báo tiếp. Tóm lại, đây là nhiệm vụ cực kỳ mất thời gian, mà hiện giờ, chỉ có duy nhất một đầu mối là Sơn Vân Gián.

[Phụ cận] Nhục Thủy Tam Thiên: Nhiệm vụ gọi ý thế nào?

Y Thuộc nghĩ một chút, nhưng vẫn sao chép nhiệm vụ, chia sẻ với Nhục Thủy Tam Thiên. Dù sao bây giờ cô cũng vẫn cần có sự hỗ trợ của anh ta.

Sau đó, dọc đường đi, hai người cũng không nói thêm gì nữa.

Dù Tô Y Thuộc vốn quen với việc trầm mặc ít nói, cũng cảm thấy không khí này rất nặng nề, áp lực.

Không hổ danh là thần thú, mới nửa tiếng trôi qua, hai người họ đã đến nước Hồ. Tâm trạng buồn chán vừa rồi của Tô Y Thuộc cũng khá hơn rất nhiều.

Vừa đến nơi, Tô Y Thuộc lập tức nhảy xuống khỏi lưng kỳ lân. Cô không thể chịu nổi việc tiếp xúc quá thân mật với một người xa lạ như vậy. Cô nhìn bản đồ, thấy hai người đang đứng bên trong một nơi tên là Vân Thủy sơn trang.

Sơn Vân Gián là chủ nhân của sơn trang này.

“Không biết hai vị thiếu hiệp tới đây có chuyện gì?” Một người đàn ông mặc áo bào xám đột nhiên xuất hiện trước mặt họ, xem ra ông ta chờ đã lâu.

“Tiểu nữ là cốc chủ đương nhiệm của Phù Dung cốc, nay đến đây vì muốn hỏi thăm ngài một chút chuyện.” Nhất Thuộc bình thản trả lời.

Nhìn câu nói của Nhất Thuộc, Nhục Thủy Tam Thiên phát hiện ra, mỗi lần nói chuyện với NPC, cô ấy luôn nói rất chân thành, tuy rằng họ cũng chỉ là nhân vật của hệ thống tạo ra mà thôi. Cô ấy như vậy, khiến anh vô cùng ngạc nhiên, dường như có chút gì đó khác khác so với cô bé đáng yêu ngày xưa.

“Cô nương, năng tới vì Phù Dung kiếm phải không?” Sơn Vân Gián hỏi.

“Nếu ngài đã biết ta đến đây vì nó, chắc hẳn cũng có manh mối rồi. Nếu có thể nói cho tại hạ biết, tại hạ sẽ vô cùng cảm kích.” Thấy có hy vọng, Nhất Thuộc nói chuyện càng cung kính hơn.

“Cô nương không cần phải khách khí như vậy, ta là bạn cũ của Vân cốc chủ, nếu biết gì nhất định sẽ nói. Ta nghe nói, giang hồ Bách Hiểu Sanh biết chuyện mà nàng muốn biết. Nàng có thể tới hỏi hắn xem.” Dứt lời, ông ta chợt hóa thành một làn khói nhẹ, biến mất.

Tô Y Thuộc bức mình nhìn khoảng không đã không còn thấy bóng Sơn Vân Gián đâu. Không hổ danh là bạn tốt của Vân Anh, vật hợp theo loài mà!!!

Cô có cảm giác như mình đang bị lừa bịp vậy, nhưng lại không thể làm gì khác, đành phải đi tới chỗ Bách Hiểu Sanh trước để tìm kiếm manh mối thôi.

Tô Y Thuộc ái ngại liếc nhìn Nhục Thủy Tam Thiên một cái. Người đàn ông áo xám đã chỉ ra phương hướng, cô phải lập tức đi thôi.

“Chỉ có chuyện người không thể nghĩ tới, không có chuyện mà ta không biết.” Khi giang hồ Bách Hiểu Sanh có hai cọng ria cá trê lập đi lập lại câu nói này không ngừng, Tô Y Thuộc thực sự thấy nghi ngờ, rốt cuộc đây có phải là NPC có trí tuệ và năng lực như con người không?

“Một câu hỏi, năm lượng bạc!” Tuy ria cá trê nhìn có vẻ không thông thái nhanh nhẹn lắm, nhưng lại không hề quên đòi bọn họ chi bạc.

Năm lượng á? Tô Y Thuộc khó xử, bảo sao người chơi rất ít khi đến gặp NPC này. Lại còn đòi tiền nữa chứ. Chỉ là, thông tin này dù có ngàn vàng cũng khó mua được, năm lượng coi như đáng giá thôi.

Vì vậy, Tô Y Thuộc ấn vào giao dịch.

Bách Hiểu Sanh cười nịnh bợ, hỏi: “Nói đi, có chuyện gì?”

Tô Y Thuộc cầm cốc trà, mắt đầy nghi hoặc, cô vừa uống một ngụm, còn chưa kịp ấn giao dịch, sao hắn ta đã đồng ý nói rồi? Cô nghi ngờ nhìn sang phía Nhục Thủy Tam Thiên đang bình tĩnh đứng cạnh mình.

[Phụ cận] Nhục Thủy Tam Thiên: Hỏi đi.

Quả nhiên, nhưng vì sao anh ấy lại luôn giúp cô? Cô không nhớ trước kia cô và anh có từng gặp nhau lần nào. Hơn nữa, cô cũng không muốn mang ơn ai. Hiện giờ, cô không chỉ để Nhục Thủy Tam Thiên làm xa phu của mình, còn để anh trả tiền hộ nữa, khiến cô cứ có cảm giác mình thiếu nợ anh.

Tuy năm lượng bạc cũng chỉ là năm tệ, người chơi như kiểu Tô Y Thục cũng không thiếu số tiền đó, nhưng Đại thần đã trả rồi, nếu cô lại trả lại tiền cho anh, thì liệu có làm anh ta cảm thấy cô quá kiêu căng không?

Thôi, sau này chế tạo cho anh ấy một món thần binh là được rồi, như vậy cũng sẽ không thiếu anh gì nữa. Sau khi trầm hạ quyết tâm trong lòng, Tô Y Thục lại khôi phục sắc mặt bình tĩnh như thường ngày, quay sang hỏi Bách Hiểu Sanh: “Chắc tiên sinh biết nơi sinh trưởng của Phù Dung bảy màu ở bảy nước chứ?”

Hắn vuốt ria một lúc lâu cũng không thấy trả lời.

Tô Y Thục trầm nghĩ, không phải là hắn ta cũng không biết chứ? Nếu không biết, nhất định phải bắt hắn ta trả lại tiền, còn phải đập luôn danh hiệu Bách Hiểu Sanh này nữa, ai bảo người dám làm gian thương.

“Phù dung đỏ ở Vân Long cốc nước Hồ, Phù Dung cam ở núi Hàng Hồ nước Vị, Phù dung vàng ở Hồ Điệp trang nước Linh, Phù Dung lục ở Tri Đình sơn trang nước Thương, Phù dung xanh ở Phù Dung cốc nước Tuấn, Phù dung lam ở hồ Lộ Thái nước Hành, phù dung tím ở phủ tướng quân nước Nhiên.” Bách Hiểu Sanh nói hết một lượt.

Tô Y Thục nhanh chóng nhớ lại những thông tin này. Sau khi nói xong, Bách Hiểu Sanh không thêm đề ý tới hai người bọn họ nữa, tiếp tục lặp đi lặp lại câu quảng cáo kinh điển của mình.

Kiểu này phải từ từ tìm kiếm rồi. Tuy nhiệm vụ này rất BT, nhưng Nhất Thục đã có thể luyện một acc được sur tới max level thì khả năng kiên nhẫn của cô cũng không phải là giả.

Cô thăm vạch ra hành trình trong đầu, bây giờ mình đang ở nước Hồ, vậy thì chạy tới Vân Long cốc trước xem thế nào.

Sở dĩ Vân Long cốc có tên như vậy, là vì ở đây có một con rồng rất lớn. Nghe nói con rồng trong cốc này điều khiển khí hậu của cả vùng, cực kỳ hung dữ, nguy hiểm. Tô Y Thục phải tới được điểm trước, mua một ít thuốc phòng trừ sự cố.

[Phụ cận] Nhất Thục: À... nếu anh có việc gì thì cứ đi trước đi.

Thấy Nhục Thủy Tam Thiên không rời đi, Tô Y Thục hơi tò mò, người ta đã đưa cô đến nước Hồ, cô sao có thể không biết xấu hổ mà phiền anh ấy nữa chứ.

Nhục Thủy Tam Thiên không trả lời ngay, đứng yên ở đó không biết đang làm gì, một lát sau mới gửi tin lên: muốn gặp rồng thần trong truyền thuyết.

Đương nhiên Tô Y Thục không nghĩ gì nhiều, cũng chỉ nghĩ là do anh muốn nhìn thấy rồng thần mà thôi. Hơn nữa, anh hiểu kỳ như vậy, khiến cô cảm thấy Nhục Thủy Tam Thiên không quá lè loi cách xa cõi hồng trần như người khác thường nói, mà rất bình dị, gần gũi.

Có điều, lần này hai người không cùng cười kỳ lân nữa. Dù sau, có rất nhiều người chơi biết Nhục Thủy Tam Thiên, đi cùng với nhau rất dễ khiến cảnh tượng ở nước Tuấn vừa rồi lại xuất hiện lần nữa. Cho nên, khi Tô Y Thục tới địa điểm chỉ định, thì Nhục Thủy Tam Thiên đã ở đó rồi.

Nhìn thấy Tô Y Thục, anh cũng chỉ lãnh đạm nói câu: “Đi thôi!”

Tô Y Thục lại cảm thấy không hiểu được suy nghĩ của anh, thường nhìn về phía anh. Cả chặng đường thuận lợi đến kỳ lạ, chỉ chớp lát sau đã vào tới trong Vân Long cốc, tiếng rồng gầm vang vọng khắp núi, dù đây là hệ thống thiết kế ra, nhưng cũng khiến người chơi hơi sợ hãi.

Cả quãng đường chỉ toàn người chơi cầm cúi đầu mò quặng. Tô Y Thục đi theo Nhục Thủy Tam Thiên đến trước cửa một sơn động thì dừng lại. Vì cô vẫn luôn đi theo anh, nên khi anh dừng lại đột ngột, Tô Y Thục thấy hơi khó hiểu.

[Phụ cận] Nhục Thủy Tam Thiên: Rồng thần ở bên trong, em đi cạnh tôi phải chú ý an toàn.

Đại thần đang quan tâm đến cô à? Không phải cô nhìn nhầm đấy chứ? Tô Y Thục hơi hoang mang.

Trong động rất tối, đi theo sau Nhục Thủy Tam Thiên, dưới sự chỉ dẫn thường xuyên của anh, dọc đường đi cũng không xảy ra chuyện gì. Tô Y Thục rất ngạc nhiên, hình như anh ấy có vẻ hiểu rất rõ địa hình ở nơi này.

Rất cuộc cũng vào tới cuối động, trước mặt họ là một gian phòng đá rất lớn. Trên các bức tường trong phòng đá đều được gắn những hòn đá với thứ tự không giống nhau, có một thứ đồ gì đó nhẹ tóa ra tia sáng đỏ trong bóng đêm thu hút sự chú ý của người khác.

Nếu cô đoán không nhầm, thì đó chính là phù dung đỏ. Tô Y Thục khẽ nhủ mày, nếu dễ dàng lấy như vậy, thì có phải là nhiệm vụ này đơn giản quá rồi không?

[Phụ cận] Nhục Thủy Tam Thiên: Cẩn thận.

Tô Y Thục vừa quan sát tình hình xung quanh, vừa chậm rãi bước tới bên đá phù dung đỏ. Ngay khi cô chuẩn bị sử dụng kỹ năng hái hoa, đột nhiên vài tiếng rồng gầm vang lên bên tai, tia sáng đỏ vụt lên, lượng máu của cô đột ngột giảm mất một phần ba.

Cô lập tức sử dụng kỹ năng hồi máu cho mình, sau đó dùng kỹ năng tàng hình, cách xa đá phù dung đỏ, quay về bên cạnh Nhục Thủy Tam Thiên.

Một con thanh long lớn không biết đã bay vòng vòng trên đầu họ từ lúc nào, mắt vô cùng hung ác, miệng còn thường xuyên phun lửa về phía hai người họ.

Tuy khả năng tấn công của Tô Y Thục cũng không tồi, nhưng kiểu tấn công hút máu đột ngột này khiến người chơi không thể tự hồi máu được. Hơn nữa, tình hình cứ thế này, chắc chắn cô không thể lấy được phù dung đỏ.

[Phụ cận] Nhược Thủy Tam Thiên: Em thêm máu cho tôi, để tôi đánh.

Nhược Thủy Tam Thiên nhìn thanh long không ngừng bắn các kỹ năng về phía hai người họ, liên trầm giọng nói.

Nhìn thanh long đang điên cuồng, Tô Y Thục biết bây giờ không phải lúc để ưỡn ẹo, hai người có thể chết bất cứ lúc nào, vì thế, cô điều khiển nhân vật rất lưu loát nhảy ra khỏi phạm vi tấn công của thanh long, đảm nhiệm công việc buff máu.

Đòn tấn công của thanh long rất lợi hại, nhưng lại không làm gì được Nhược Thủy Tam Thiên. Nhược Thủy Tam Thiên chiến đấu với thanh long cũng không chật vật lắm. Chỉ trong chớp mắt, tia sáng đỏ, lam đã chiếu sáng khắp huyết động. Vừa nhìn thấy máu Nhược Thủy Tam Thiên hạ xuống, Tô Y Thục lập tức hồi máu, liên tục tung ra những kỹ năng hỗ trợ cho hắn.

Dưới sự phối hợp của họ, không bao lâu sau, thanh long đã bị hạ gục.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tin đồn nhiều vô kể

Tô Y Thục nhìn lên màn hình, Nhược Thủy Tam Thiên chỉ mặc một bộ trung y trắng phát phơ trong gió, lẳng lặng đứng đàng kia, không nhiễm chút bụi trần, giống như người vừa đánh bại thanh long cũng không phải là anh vậy.

“Hai vị thiếu hiệp, vì sao các người phải hái phù dung đỏ của núi Vân Long chúng ta?” Sau khi bị đánh bại, thanh long cũng không biến mất trên mặt đất như các quái khác, mà phun máu hỏi bọn họ, trong mắt không có sự khuất phục vì bị đánh bại, mà có vẻ rất bi thương.

“Đóa phù dung đỏ này vốn là vật có linh khí, các người có thể mang năng đi, nhưng xin đừng làm tổn thương năng.” Mắt thanh long mang theo sự quyến luyến không nỡ buông tay, hoàn toàn không hề hung dữ, tiếng rỗng gầm thê lương vang vọng khắp sơn động.

“Chờ khi làm xong mọi việc, chúng ta sẽ trả lại phù dung đỏ.” Ánh mắt buồn thảm của thanh long khiến Tô Y Thục không đành lòng.

“Vậy thì tốt quá rồi. Hồng nhi, có lẽ đây là duyên phận của nàng. Ta đã độc chiếm nàng nghìn năm, cũng phải trả tự do cho nàng rồi.” Giống như đã hoàn thành tâm nguyện, thanh long biến thành một làn khói nhẹ, biến mất không thấy nữa.

Thanh long này, có lẽ không chỉ là người bảo vệ, mà còn giống một người thanh niên thâm tình. Tô Y Thục cảm thấy mình y như đao phủ, đến chia rẽ tình duyên của bọn họ vậy. Tuy lấy được phù dung đỏ, biết rõ đây chỉ là trò chơi, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy hơi buồn bã. Không khí vô cùng nặng nề, không ai nói gì cả.

[Hệ thống] Chúc mừng người chơi Nhược Thủy Tam Thiên, Nhất Thục phối hợp thành công, đánh bại thần thú thanh long.

Một dòng chữ màu vàng đột ngột xuất hiện trên màn hình, lặp đi lặp lại ba lần liên.

[Thế giới] Ai uống nước mà không đi tè: Gian tình ở chỗ nào đây?

[Thế giới] Nổ phát pháo: Hôi giống tầng trên.

[Thế giới] Bồi thêm phát nữa: Hôi giống tầng trên.

Kênh thế giới liên tiếp xuất hiện những câu hỏi.

[Thế giới] Gian tình: Ở đây, ở đây, có chuyện gì thế?

[Thế giới] Ai uống nước mà không đi tè: Hừ, không phải gọi cậu.

[Thế giới] Ba đời ba kiếp: Lão đại, có phải bọn em có chị dâu không?

[Thế giới] Cười một đời bể dâu: Em đại diện cho bang Thần Long, hoan nghênh phu nhân bang chủ gia nhập.

Nhìn các kiểu đối thoại kỳ quái trên màn hình, cốc nước trong tay Tô Y Thục run lên, suýt nữa đổ hết ra, khóe miệng hơi co giật. Thấy mọi người càng nói càng “phấn khích”, Tô Y Thục đã không còn có thể hy vọng được vào một cuộc sống trầm lặng nữa rồi, hệ thống game này, rõ ràng là kỳ thị cô mà!!! Tin tức vừa phát ra, dù cô mà Đại thần vốn chẳng có quan hệ gì cũng biến thành có quan hệ!

[Thế giới] Nhất Thục: Quan hệ giữa chúng tôi không phải như mọi người nghĩ đâu.

Các câu hỏi thắc mắc lập tức ngừng lại.

Tô Y Thục thờ phào nhẹ nhõm, nói thế này, thì quần chúng vẫn rất sáng suốt.

[Thế giới] Tôi bị thần kinh: Lão đại, anh như thế là không được rồi. Vẫn chưa thu phục được phu nhân bang chủ sao...

Sau câu nói này, không còn ai để ý tới câu nói của Tô Y Thục nữa. Vì thế mới nói, trí tuệ và lý trí đều rất quan trọng, mà đám người kia, thì rõ ràng không hề có hai thứ đó...

Tô Y Thục cũng chỉ trông chờ Nhục Thủy Tam Thiên có thể ra mặt giải thích.

[Thế giới] Nhục Thủy Tam Thiên: Để mọi người phải lo lắng rồi. Tôi sẽ cố gắng. (Sau câu này anh còn gửi thêm một biểu tượng ngượng ngùng.)

Sau khi Nhục Thủy Tam Thiên nói câu này lên, kênh thế giới lại bùng nổ.

Trên khung chat của kênh thế giới, mọi người đều xôn xao khuyên Nhất Thục gả cho Nhục Thủy Tam Thiên, đương nhiên, cũng có một số ít người chơi nữ không chấp nhận được khi tình nhân trong mộng của mình bị người con gái khác cướp đi, chỉ vì e ngại cô là được sự sủng ái một nên cũng không dám lên tiếng.

Tô Y Thục hoàn toàn không nhìn thấy lời nói của những người khác nữa, sau khi Nhục Thủy Tam Thiên nói xong, cô hóa đá hoàn toàn. Sao... sao... sao anh ta càng nói lại càng mờ ám thế?!!!

[Phụ cận] Nhất Thục: Tôi... tôi có việc, out trước đây. Bái bai!

Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách. Vì thế, vừa nói xong câu đó, trước khi Nhục Thủy Tam Thiên kịp trả lời, cô lập tức log out. Nhìn mặt bàn đã khôi phục như bình thường, Tô Y Thục hít sâu một hơi.

Người thanh niên ở trước máy tính bên kia nhìn cô gái áo hồng đột ngột biến mất, liền khẽ cười không biết làm sao. Ngắm nụ cười tươi trong bức ảnh đặt trên bàn làm việc, đôi mắt đen của anh như sâu hơn, em cứ chạy đi, rồi sẽ có ngày anh giữ chặt em ở bên anh. Trong mắt người thanh niên kia tràn ngập vẻ cưng chiều.

Ở bên này, Tô Y Thục tắt máy, rời khỏi bàn, đi tới bên cửa sổ.

Gần đây xảy ra rất nhiều chuyện kỳ quái, trong trò chơi, cô luôn sống rất lặng lẽ, trước đây căn bản cũng chưa từng gặp Nhục Thủy Tam Thiên bao giờ. Có điều, những câu anh nói hôm nay, lại khiến người ta cảm thấy quan hệ giữa bọn họ rất mờ ám, mà cô lại ghét nhất là những người đàn ông đùa giỡn với tình cảm của người khác. Tuy Nhục Thủy Tam Thiên chưa chắc đã là người như cô nghĩ, nhưng cô không thích cái cảm giác không an toàn này.

Đứng bên cửa sổ, Tô Y Thục cố gắng xoa dịu lại cảm xúc của mình, cô quyết định, sau này vẫn nên cách xa Nhục Thủy Tam Thiên một chút thì hơn. Cô không muốn dây dưa với một người đàn ông như vậy.

“Y Y.” Giọng Lục Hân truyền tới từ cửa, Tô Y Thục vội giấu tâm trạng của mình trong đáy mắt, khôi phục lại dáng vẻ lãnh đạm thường ngày.

“Chúng ta đi ăn cơm đi ~” Lục Hân chạy vào kéo Tô Y Thục ra ngoài.

“Người đẹp ở trong phòng lâu quá sẽ phát mốc lên đấy!” Lục Hân nghịch ngợm nhẹ nhàng với Tô Y Thục, không thêm để ý một chút nào đến vẻ mặt lãnh đạm của cô.

Vì khuôn mặt quý giá của Lục Hân, mà ánh mắt Tô Y Thục cũng dịu đi nhiều. Mấy năm nay, chỉ có một mình cô ấy luôn ở bên cạnh cô.

Ngoài trời, ánh nắng rất đẹp, khắp sân trường tràn đầy nhựa sống, nhưng Tô Y Thục, lại như người không thuộc về thế giới này, toàn thân cô luôn phủ một khí tức trong trẻo, lạnh lùng. Cô không phải người xinh đẹp nhất, nhưng lại cực kỳ có khí chất, khiến cho người ta có cảm giác như đang nhìn thấy người đẹp cổ đại vậy. Vì cô không hay cười, cũng rất ít khi tiếp xúc với người khác, nên tất cả mọi người đều gọi cô là “người đẹp băng giá”.

Trên sân trường, từng đôi từng đôi uyên ương đang treu đùa nhau. Nhìn từng đôi nam nữ nắm tay nhau đi, khóe miệng Y Thục lạnh lùng cong lên. Những người sống an nhàn sung sướng này, làm gì hiểu thế nào là tình yêu chứ, chẳng qua chỉ đùa giỡn với nhau cho vui mà thôi, ánh mắt cô sa sầm xuống.

“Hân Hân ~” một cậu nam sinh mặc áo sơ mi caro màu hồng vẫy tay với Lục Hân rồi đi về phía hai người, nhìn cậu ta có vẻ rất thân thiết với Lục Hân, cô ấy cũng vẫy tay chào lại cậu ta.

“Y Y, đây là hàng xóm của tao, Lâm Văn Càng, học cùng trường với mình đây.” Lục Hân chỉ vào Lâm Văn Càng, giới thiệu với Tô Y Thục.

“Chào cậu.” Dáng vẻ của Lâm Văn Càng rất thanh tú, vừa nhìn cậu đã thấy ngay, cậu ta rất “hào hoa phong nhã”.

Nếu cô nhớ không nhầm, thì trên đoạn đường quanh nhà Lục Hân đều là những “nhân vật nguy hiểm”, thế mà cậu ta lại là hàng xóm của cô ấy á? Người thanh niên này cũng biết chọn chỗ ở thật đấy. Hy vọng không bị cô ấy dọa cho sợ chạy mất.

“Chào cậu.” Đối với Tô Y Thục, ấn tượng ban đầu về Lâm Văn Càng cũng không tệ. Ít nhất ánh mắt cậu ấy nhìn cô cũng rất trong sáng, không giống mấy người có suy nghĩ bất chính.

Hai người nói xong liền im lặng khiến không khí trở nên vô cùng gượng gạo. Bạn học đi qua đi lại cũng thường xuyên nhìn về phía bọn họ. Dù sao, trong trường đại học A, Tô Y Thục cũng rất nổi tiếng, ở trên trang web của trường, cô được bầu là một trong top ba người đẹp của đại học A, nổi bật vì chính khí chất của mình.

“Chúng tôi đang định đi ăn cơm, cậu có đi không?” Lục Hân hỏi, còn nháy mắt với Lâm Văn Càng mấy cái.

Lâm Văn Càng chấp tay, ra vẻ nghiêm túc nói: “Được hầu mỹ nữ dùng bữa là vinh hạnh của tiểu sinh.” Giọng nói gian gian của cậu ta khiến Lục Hân bật cười, Tô Y Thục cũng khẽ mỉm cười. Cậu thanh niên này rất biết cách đùa giỡn, không hề khiến người ta cảm thấy cậu ấy không đứng đắn đáng hoàng.

Sau khi đến căn tin, Lục Hân và Lâm Văn Càng cùng đi xếp hàng mua cơm, Y Thục tìm một bàn ngồi giữ chỗ sẵn chờ họ.

“Y Thục, anh có thể ngồi đây không?” Tống Thanh nhìn vào chiếc ghế trống bên cạnh Tô Y Thục, hỏi cô, trong mắt còn mang một cảm xúc rất khó nói.

“Tổng học trưởng kia... sao anh ấy lại ở đây nhỉ!” Nữ sinh ngồi gần Tô Y Thục kinh ngạc nói, thỉnh thoảng còn lén liếc nhìn Tống Thanh. Tống Thanh là hotboy của trường đại học A, có vẻ ngoài rất khôi ngô, hơn nữa, gia cảnh lại tốt, thuộc loại hình thanh niên nhả nhận, công tử. Rất nhiều nữ sinh viên của đại học A thích anh ta, thậm chí anh ta còn có cả fãclub nữa.

“Này này, nhìn hộ tót, nhìn hộ tót xem, tóc tót có bị rối không?” Bạn học nữ kia vội vàng chỉnh trang lại dung nhan của mình. Toàn bộ nữ sinh trong căn tin cũng lập tức ra vẻ thực nữ, trong căn tin vốn tràn ngập mùi thức ăn, giờ lại đầy mùi nước hoa. Đám nam sinh bên cạnh tuy rất tức tối nhưng lại chẳng thể làm gì.

“Đề ý.” Y Thục nhỏ giọng đáp, lãnh đạm nhìn Tống Thanh đang đứng cạnh mình, trong mắt còn thể hiện rõ vẻ bức mình.

Dường như Tống Thanh đã đoán trước cô sẽ nói như vậy, nên cũng không thấy xấu hổ, tùy tiện chọn một ghế bên cạnh ngồi xuống.

Nhưng rõ ràng là câu nói của Tô Y Thục khiến cho một số kẻ ngồi lê đôi mách nghe được.

“Nghĩ mình xinh đẹp thì có thể kiêu ngạo như vậy à? Còn tưởng là mình giỏi lắm à?!” Nữ sinh vừa liếc trộm về phía này cố ý nói giọng đầy châm chọc với cậu nam sinh ngồi đối diện mình, rõ ràng là chỉ chó máng mèo.

Căn tin lập tức ồn ào theo, ai cũng nhìn Tô Y Thục và người bên cạnh rồi thì thầm to nhỏ.

“Đúng thế, Tổng học trưởng đồng ý ngồi ăn với cô đã là vinh hạnh của cô rồi. Sướng không biết đường sướng!” Một nữ sinh khác lại trực tiếp phụ họa theo cô gái vừa châm chọc Tô Y Thục.

Khi hai người Lục Hân quay về bàn, nhìn thấy ngay cảnh tượng này, người xung quanh thì chỉ trỏ về phía Tô Y Thục, còn Y Thục chỉ im lặng ngồi đó.

“Ngậm hết mấy cái miệng bần thiêu của các người lại cho bà. Không có việc gì thì đừng có ngồi đây mà phun rắm ra nữa!” Lục Hân tức tối xông lên quát mấy người xung quanh. Vì yếu tố gia đình, lại vì bản thân cũng rất giỏi đánh nhau, nên trong trường tôn sùng Lục Hân như nữ vương, hầu như không có ai dám trêu vào cô ấy.

Mấy nữ sinh vừa chỉ trỏ bàn tán về Tô Y Thục rõ ràng là hoảng sợ vì sự xuất hiện của Lục Hân, cuống quýt bê khay thức ăn trên bàn rồi chạy mất.

“Y Y, mày đừng đề ý.” Đối với Tô Y Thục, Lục Hân luôn nói chuyện rất dịu dàng, nhưng thật ra, bản chất của cô ấy thì rất thô lỗ, nhìn dáng vẻ vừa rồi của cô ấy là biết ngay. Nếu để mấy người trong họ nhà cô nghe thấy giọng điệu dịu dàng vừa rồi, thì có khi họ sẽ cảm thấy vô cùng kỳ quái và cười đến rụng răng mất.

“Ừ, không có gì, ngồi đi.” Đường như Y Thục không hề nghe thấy những gì người khác nói, cô chậm rãi đặt từng đĩa đồ ăn một xuống bàn.

Lâm Văn Càng cảm thấy cô bé này không hề giống người bình thường khác. Hình như cô ấy không biết tức giận, khiến cho người ta cảm thấy cô ấy rất hồ hững, cứ như so với người mà “anh ấy” nói đến thì hoàn toàn là một người khác vậy, trong mắt cậu ta thoáng có vẻ nghi hoặc.

Bữa cơm này cuối cùng cũng kết thúc trong sự đùa giỡn của Lục Hân và Lâm Văn Càng.

Sau khi ăn xong, Y Thục và Lục Hân muốn tới giảng đường để chuẩn bị cho bài kiểm tra, nên đi trước.

Lâm Văn Càng ra khỏi căn tin liền rút điện thoại di động, gọi tới một dãy số quen thuộc: “Anh, anh xác định đúng là cô ấy chứ ạ?” Giọng Lâm Văn Càng đầy vẻ nghi ngờ.

“Ừ.”

“Vậy thì đường cách mạng của anh còn khúc khuỷu lắm...” Cậu ta nói đầy vẻ cảm thông.

Người ở đầu dây bên kia thoáng giật mình, không trả lời. Xem ra, phải nhanh chân hơn một chút mới được.

Lúc Tô Y Thục đăng nhập vào game, cô đứng ngay ở vị trí đã thoát game lần trước.

Vì lần trước lẳng lặng log out, trong lòng Tô Y Thục cũng hơi áy náy, nhưng dù sao sau này cũng không gặp lại nữa, kệ đi.

[Hệ thống] Người chơi Nhược Thủy Tam Thiên muốn kết hảo hữu với bạn.

Không biết Nhược Thủy Tam Thiên đã đứng cạnh cô từ bao giờ, áo bào nhẹ bay theo gió. Tô Y Thục vừa nghĩ sẽ không gặp lại nữa thì Nhược Thủy Tam Thiên đã hiện ra bên cạnh cô khiến cô giật mình, nhảy dựng lên. Nhìn thông báo trên màn hình, cô nghĩ một chút, rồi cũng ấn đồng ý. Cô vẫn còn thiếu ân tình của cái tên Nhược Thủy Tam Thiên này mà.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Giao dịch

[Phụ cận] Nhất Thục: Hôm qua bọn họ nói đùa, anh đừng để ý.

Tô Y Thục sợ Nhược Thủy Tam Thiên để tâm chuyện hôm qua, vì thế gửi một tin như vậy. Tuy người nào đó rõ ràng chẳng hề quan tâm người ta nói gì, nhưng Tô Y Thục cũng muốn mượn câu này để nói cho anh biết, cô không muốn có quan hệ gì với anh cả.

Nhược Thủy Tam Thiên dường như không nghe thấy câu nói của cô, chỉ lẳng lặng đứng trước mặt Tô Y Thục.

[Phụ cận] Nhược Thủy Tam Thiên: Giao dịch nhé?

Tô Y Thục không nghĩ ra là mình có gì đáng để trao đổi với anh nên nhất thời không hiểu gì cả.

[Phụ cận] Nhược Thủy Tam Thiên: Tôi giúp em làm nhiệm vụ, em giúp tôi tránh phụ nữ.

Giờ thì Tô Y Thục đã hiểu vì sao hôm qua Lâm Mặc Tang lại khiến cho quan hệ của bọn họ trở nên mờ ám như thế. Thì ra là vì muốn tránh người ta, xem ra, cô đã nghĩ quá nhiều rồi. Trong lòng cô thoáng thoải mái hơn nhiều, cũng không kháng cự anh như cũ nữa.

Tô Y Thục nghĩ, đây cũng là một cơ hội tốt để trả lại ân tình cho anh, lại có thể khiến cho người con gái kia ít bị tổn thương nhất, không thể tốt hơn được nữa. Vì thế, cô suy nghĩ một chút, rồi đồng ý.

[Phụ cận] Nhược Thủy Tam Thiên: Hôm nay đi đâu?

[Phụ cận] Nhất Thục: Núi Hổ ở nước Vĩ.

[Phụ cận] Nhược Thủy Tam Thiên: Đi thôi.

Vì thế, Tô Y Thục lại mà xui quýt khiến ấn đồng ý cười chung Kỳ Lân với Đại thần, đi về phía nước Vĩ, một đám người đứng dưới chân núi Vân Long của núi Hổ đương nhiên lại kinh ngạc đến ngây người.

Cô đã hoàn toàn quên mất mình vừa mới nghĩ phải giữ khoảng cách với người nào đó, tránh xa những chuyện mờ ám, chỉ nghĩ đến việc Nhược Thủy Tam Thiên vừa nhờ cô, vì thế, cười chung thú cười cũng là một chuyện tất lẽ dĩ ngẫu mà thôi. Bởi vậy mới nói, anh đã gạt bỏ được sự cảnh giác của người nào đó dễ như ăn cháo.

“Y Y, mày đang làm gì thế a a a...” Lục Hân rú lên: “Ôi chà, cô bé này...” Không biết Lục Hân đi tới bên máy tính của Tô Y Thục từ lúc nào, nhìn một nam một nữ cười chung thân thú, giọng nói của cô ấy đầy vẻ mờ ám, giống như vừa phát hiện ra một chuyện gì đó cực kỳ mới mẻ vậy. Cô ấy nhìn màn hình rồi lại quay sang nhìn Tô Y Thục.

Chẳng hiểu sao, tự dưng Tô Y Thục lại thấy xấu hổ, hơi quay đầu nhìn ra chỗ khác.

“Thành thật khai báo xem, mày có quan hệ gì với Nhựt Thủy Tam Thiên nhà chúng tao hả?” Dáng vẻ của Lục Hân bây giờ, y như nhìn thấy ông xã nhà mình đi cùng với nhân tình, bất gian tại trận vậy. Tiếc là lúc này Tô Y Thuộc đang nhìn vào màn hình, không nhìn thấy vẻ mặt của cô ấy.

“Chẳng có quan hệ gì cả.” Tô Y Thuộc trả lời, tay vẫn ấn ấn chuột.

“Tin tức trên kênh Thế giới tung bừa như vậy, người còn không mau nói cho gia biết à!”

Y Thuộc lườm Lục Hân một cái, không còn gì để nói với giọng điệu vừa rồi của cô ấy, cô thực sự nghi ngờ không biết có phải Lục Hân bị lây bệnh của Lâm Văn Càng rồi không.

“Đọc tọa độ mau, gia muốn đi bắt gian!!! Ka ka ka ka...” Lục Hân vừa nói vừa hưng phấn quay về bên máy tính của mình.

Hai mươi phút sau, Tô Y Thuộc và Nhựt Thủy Tam Thiên đi tới núi Hồ ở nước Vĩ.

Núi Hồ này, hình dáng cũng y như tên, là một ngọn núi hình con hồ. Lần này, không cần phải vào sâu, Tô Y Thuộc đã có thể nhìn thấy phù dung cam ở ngay giữa chữ “Vương” trên dòng chữ “Địa phận của Hồ vương”, cũng là nơi cao nhất và nguy hiểm nhất ngọn núi này.

Muốn hái được nó, bọn họ nhất định phải bay lên để hái, nếu lỡ trên đường gặp quái vật gì đó thì rất phiền phức. Dù sao, giao đấu trên không trung cũng rất bất lợi với người chơi, vì thế, mặc dù ở vị trí đập ngay vào mắt, nhưng đóa phù dung khiến nhiều người mơ ước vẫn chưa từng bị ai hái xuống, vẫn luôn nở rộ trên ngọn núi này.

Tô Y Thuộc đang nghĩ xem nên làm gì bây giờ, đột nhiên có tin nhắn gửi tới, cô mở ra, là tin của Lục Hân, hỏi bọn họ đang ở đâu. Hai người đang ngồi cùng một phòng, có cần phải gửi tin nhắn trong game không? “Ồ núi Hồ.” Tô Y Thuộc ngán ngẩm đáp.

Lục Hân nhìn Tô Y Thuộc cười ha hả, chỉ một lát sau đã tìm được bọn họ.

Lục Hân cũng không đi một mình, bên cạnh cô còn có một hiệp khách nam cấp 57, Lục Hân cùng cười trên con phượng hoàng lửa của cậu ta bay tới.

[Phụ cận] Hân Duyệt Thành Phục: Nhất Thuộc, tao đến rồi đây ~~~

Vừa đến, Lục Hân đã xum xoe bên cạnh Nhựt Thủy Tam Thiên, còn vừa mê trai vừa tán thưởng: “Đại thần đúng là đại thần, đẹp trai quá đi mất. Đại thần ký tên cho em đi ~ một chữ ký đối lấy Nhất Thuộc được không?”

Nhìn hành động của cô ấy, đột nhiên Tô Y Thuộc cảm thấy rất mất mặt =_||| Lẽ ra không nên để người này tới mới đúng.

[Phụ cận] Nhựt Thủy Tam Thiên: Được.

Câu nói của Nhựt Thủy Tam Thiên khiến Tô Y Thuộc suýt sặc.

[Mặt] Nhựt Thủy Tam Thiên: Diễn kịch phải diễn cho thật.

Tô Y Thuộc hiểu ngay ý đồ của anh, thì ra là vì muốn tránh cô gái kia, nên cố tình làm cho quan hệ của họ càng lúc càng mờ ám thêm. Hiểu thì hiểu vậy, nhưng cô vẫn nhanh chóng đổi chủ đề.

[Phụ cận] Nhất Thuộc: Người này là...?

Tô Y Thuộc nhận ra bên cạnh Lục Hân còn có một người khác, rõ ràng là đi cùng cô ấy tới. Cô hỏi vì muốn thỏa mãn sự tò mò của mình, cũng vì muốn đánh lạc hướng sự chú ý của Lục Hân.

Lục Hân cũng hiểu ngay cô đang hỏi vị hiệp khách nam “Thiên Sứ Tinh Yêu Hoa Hường Dương” đi cùng cô là ai.

[Phụ cận] Hân Duyệt Thành Phục: Tại cái trò chơi thần kinh này áy, vượt biên mất nhiều thời gian như vậy, tao đành phải đi cùng với hần thôi.

Giọng điệu cô ấy có vẻ cực kỳ bức bối nhưng lại chẳng thể làm gì khác.

Tô Y Thuộc khẽ cười.

[Phụ cận] Hân Duyệt Thành Phục: Đúng rồi, hai người đến đây làm gì vậy?

[Phụ cận] Nhất Thuộc: Tìm phù dung cam.

[Phụ cận] Nhựt Thủy Tam Thiên: Chờ chút.

Tô Y Thuộc vừa trả lời Lục Hân, còn chưa kịp đáp lời thì Nhựt Thủy Tam Thiên đã gọi Kỳ Lân ra, bay lên đỉnh núi, những gì bọn họ còn nhìn thấy là tia sáng lấp lánh lóe lên theo đường bay của Kỳ Lân.

Thấy Nhựt Thủy Tam Thiên định đi hái phù dung một mình, trong lòng Tô Y Thuộc hơi lo lắng. Đây không phải chuyện đơn giản, lỡ như có thần thú

giống ở núi Vân Long, đột ngột tấn công giữa không trung, thì chắc chắn anh sẽ gặp nạn. Hơn nữa, trong lúc cô còn chưa nhận ra, thì anh đã giúp cô rất nhiều chuyện rồi, còn không để cho cô báo đáp điều gì, chuyện tránh người kia, căn bản không thể tính là giúp đỡ được, bây giờ anh còn mạo hiểm giúp cô hoàn thành nhiệm vụ, rốt cuộc người thanh niên này nghĩ gì?!

Đang nhìn theo người đang bay về phía phù dung cam, đột nhiên toàn bộ màn hình của Tô Y Thục đen ngòm

“Y Y, Y Y, có phải màn hình của tao bị hỏng không? Không nhìn thấy tư thế oai phong của Đại thần nữa.” Lục Hân bực bội nói.

Trong không trung đột nhiên vang lên tiếng hô gầm, cả ngọn núi như rung động, nhưng lại không nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra, chỉ nghe một tiếng nổ “ầm” thật mạnh, màn hình lại sáng trở lại, đất đá văng ra tứ phía. Chờ đến khi mọi thứ khôi phục lại bình thường, thì trừ đồng đồ nát hoang tàn trước mặt, không còn thấy bóng dáng Nhược Thủy Tam Thiên đâu nữa.

Tô Y Thục hơi hoảng hốt.

[Phụ cận] Hân Duyệt Thành Phục: A, Đại thần đâu rồi?

Tô Y Thục hơi lo lắng, có phải Nhược Thủy Tam Thiên đã xảy ra chuyện gì rồi không? Nhưng cô không hề phát hiện, mình chẳng hề quan tâm xem phù dung cam có bị hủy diệt vì vừa rồi núi bị nổ hay không?

[Hệ thống] Chúc mừng người chơi Nhược Thủy Tam Thiên đã đánh bại Bạch Hổ.

Dòng thông báo màu vàng của hệ thống hiện ra đúng lúc khiến cô yên tâm hơn, lần đầu tiên cô cảm thấy, thông báo của hệ thống rất hữu dụng. Nếu Nhược Thủy Tam Thiên đã thắng, vậy anh ở đâu rồi?

[Hệ thống] Nhược Thủy Tam Thiên muốn giao dịch với bạn.

Tô Y Thục lập tức đồng ý. Khung giao dịch hiện ra, không chỉ có phù dung cam, mà còn có cả thú cưỡi Kỳ Lân.

[Mật] Nhất Thục: Anh ở đâu thế?

Cô vừa gửi tin cho Nhược Thủy Tam Thiên mới phát hiện anh đã log out rồi, trong lòng đột nhiên cảm thấy hơi mất mát.

“Ồ? Đại thần đâu rồi?” Lục Hân vừa ăn chuối vừa hỏi Y Thục.

“Out rồi!”

“Ồ... cứ thế mà out à? Tao còn chưa tâm sự được gì với Đại thần mà mà mà mà!” Lục Hân ném vỏ chuối trong tay vào thùng rác, thất vọng kêu gào với máy tính.

Tô Y Thục không phải người dễ bị cảm động, nhưng Nhược Thủy Tam Thiên luôn giống một người vệ sỹ, bảo vệ cô khỏi tất cả nguy hiểm, cô cũng không phải người không tim không phổi, trong lòng thực sự cảm kích anh.

[Phụ cận] Thiên Sứ Tình Yêu Hoa Hường Dương: Anh cả nói dạo này hơi bận, nên bảo chị dâu cứ đi tìm mấy đóa phù dung khác trước đi ạ.

Thiên sứ tình yêu hoa hướng dương này giờ vẫn im lặng đột nhiên nói ra một câu kinh người.

Anh cả? Chị dâu? Chuyện gì thế?

[Phụ cận] Nhất Thục: Cậu là em trai Nhược Thủy Tam Thiên ở ngoài đời à?

Tô Y Thục kinh ngạc hỏi.

Sao lại khéo thế được? Tô Y Thục dời mắt khỏi màn hình, nghi ngờ nhìn về phía Lục Hân, có phải cô nàng kia đã quen bọn họ trước rồi không? Lục Hân giả vờ không phát hiện ra ánh mắt của cô, tiếp tục lấy một quả chuối, bóc như chẳng có chuyện gì xảy ra.

[Phụ cận] Thiên Sứ Tình Yêu Hoa Hường Dương: Vâng ạ, chị dâu thông minh thật.

[Phụ cận] Nhất Thục: Tôi không phải là chị dâu của cậu...

Càng ngày Nhất Thục càng cảm thấy mấy lời này chẳng có khả năng chứng minh, nên lười chẳng muốn giải thích nữa.

[Phụ cận] Thiên Sứ Tình Yêu Hoa Hường Dương: Chị dâu, chị không cần anh cả sao?

Tô Y Thục cứ cảm thấy mấy lời này nghe rất tủi thân, tủi thân, tủi thân lắm ấy. Cô thực sự không biết phải nói gì, không biết phải nói gì!!! Cô rất muốn nói cho cậu ta biết, cô và Nhược Thủy Tam Thiên chẳng qua chỉ đang diễn kịch thôi. Nhưng câu nói của Thiên sứ tình yêu hoa hướng dương lại khiến cô cảm thấy mình cứ như kẻ phụ tình vậy.

[Phụ cận] Nhất Thục: Tôi... tôi có việc bận, out trước đây. Bai bai.

Nói xong, Tô Y Thục biến thành làn khói bay mất, chạy trốn là sở trường của cô, cứ nói tiếp nữa thì không biết cậu ta còn nói những câu gì khiến cô không thể tiêu hóa được nữa.

“Y Y, mày có chuyện gì mà tao không biết thế hả?” Lục Hân cầm chuỗi, chỉ Y Thục, trêu chọc hỏi cô.

“Thiên Sư Tình Yêu Hoa Hường Dương là ai?” Tô Y Thục phản kích.

Lục Hân lập tức biết điều ngậm miệng lại, tập trung ăn chuỗi của mình là hơn. Toàn do lỗi của tên Lâm Văn Cánh kia, sao chẳng khác gì tên ngọc thể cơ chứ, suýt nữa là lộ rồi. Lục Hân tức giận nghĩ.

Lục Hân rất vui vẻ với phản ứng vừa rồi của Y Thục. Từ khi quen cô ấy đến giờ, Y Thục lúc nào cũng nghiêm túc, lạnh lùng. Cô luôn cảm thấy cô ấy sống như vậy thật sự quá cực khổ, quá lặng lẽ, lặng lẽ đến mức khiến cô có cảm giác cô ấy có thể biến mất bất cứ lúc nào vậy. Mà cô thì không thích cô ấy như thế một chút nào hết.

Vừa rồi, trên khuôn mặt Y Thục đã xuất hiện cảm xúc trước giờ chưa từng có, mà trong lòng Lục Hân thầm nhận định đó là “thẹn thùng”.

Mấy hôm nay Nhục Thủy Tam Thiên không lên mạng, thảo nào mà anh đưa cả Kỳ Lân cho cô. Anh ấy rất cẩn thận, có vẻ như mấy ngày này cô sẽ phải tự đi hái số phù dung còn lại rồi. Đột nhiên cô cảm thấy hơi vô vị, trống vắng.

Hình như mình càng lúc càng ý lại vào anh ấy, như thế có nên không? Tô Y Thục hơi hoang mang.

“Nước mắt lưng tròng, nhưng vẫn không chịu rơi, giống như em năm ấy còn chưa nói hết lời, tự nhủ trong lòng chờ anh quay lưng rồi nuốt xuống...”
Tiếng nhạc chuông điện thoại u buồn vang lên ngắt đứt dòng suy nghĩ của Tô Y Thục.

Cô cầm điện thoại lên, trên màn hình hiển thị hai chữ “Tổng Thanh”. Tô Y Thục hơi do dự một chút, nhưng vẫn ấn nút nghe máy. Có một số việc, muốn tránh cũng không tránh được.

“Y Y.” Đầu dây bên kia vang lên giọng nói ôn hòa của Tổng Thanh.

Y Thục lẳng lặng ngắm từng tia sáng mặt trời nhẹ chiếu qua cửa sổ, không trả lời.

“Thứ bảy này là sinh nhật bố, em có về được không?” Tổng Thanh cũng từng được nhìn thấy cô gái nhỏ cười thật tươi để lộ hai cái lúm đồng tiền nhỏ nhỏ bên má kia, nhưng đến một ngày, cô ấy đột nhiên không còn cười nữa. Vừa nghĩ tới việc chính tay bọn hắn đã hủy hoại cô, hắn lại hối hận đến mức chỉ muốn tự băm vằm mình thành trăm nghìn mảnh.

“Ừ!” Thấy Y Thục đồng ý, Tổng Thanh đương nhiên rất vui mừng, hắn cứ nghĩ cô sẽ từ chối.

“Vậy, cứ thế nhé. Còn nữa, nếu rảnh thì em chịu khó về nhà một chút, em sắp tốt nghiệp rồi, bố mẹ rất nhớ em.” Bình thường Tổng Thanh cũng không phải người nói nhiều, nhưng cứ đối mặt với cô, hắn lại biến thành một kẻ lảm nhảm.

“Còn việc gì không?” Mỗi lần nghe hắn nói vậy, Tô Y Thục đều muốn mĩa mai, hắn có tư cách gì mà dạy bảo cô?

Đối với phản ứng của Tô Y Thục, ngoài áy náy ra, Tổng Thanh không hề có chút trách móc nào, đang chuẩn bị dặn dò vài câu...

“Không có việc gì nữa thì tôi cúp.” Nói xong, Tô Y Thục thẳng tay ngắt điện thoại.

Nghe những tiếng “tút tut...” truyền tới từ đầu bên kia, bàn tay cầm điện thoại của Tổng Thanh bỗng mất hết sức lực, buông thông xuống dưới, trong lòng cảm thấy xót xa đến cùng cực.

Thấy Y Thục nghe điện thoại xong, sắc mặt hơi tái đi, Lục Hân đưa tay sờ lên trán cô, lo lắng hỏi: “Sao thế?”

“Không có gì, thứ bảy này tao phải về nhà một chuyến.” Y Thục không muốn để Lục Hân phải lo lắng cho mình. Từ trước tới giờ, quan hệ giữa cô và Lục Hân rất tốt, nói là bạn bè cũng không đủ, vì họ chẳng khác gì chị em ruột.

Cho nên, loại quan hệ huyết thống kia, đối với Y Thục mà nói, thì chẳng khác gì trò hề.

“Có cần tao đi cùng mày không?” Lục Hân hiểu rõ chuyện nhà của Y Thục, cô ấy vốn muốn nói rằng, bọn họ còn có mặt mũi nào mà gọi mày về, nhưng lại làm tổn thương Y Thục.

“Không sao, vẫn đối phó được.” Y Thục cười gượng gạo nhìn Lục Hân.

“Ừ, Y Y nhà chúng ta lợi hại như vậy, sẽ không chịu thiệt thòi đâu ~~~ vậy lúc nào quay về, nhớ mang đồ ăn ngon cho tao nhé ~~~” Lục Hân cố tình cười hi hi ha ha trêu chọc. Cô biết Y Thục không muốn phơi bày nỗi đau của mình dưới ánh mặt trời...

Nói chuyện phiếm với Lục Hân một lúc, Tô Y Thục lên giường đi ngủ. Nhìn chằm chằm lên trần nhà, cô không hề thấy buồn ngủ tí nào. Suốt mười mấy năm qua, cô luôn bị mất ngủ, cảnh tượng năm đó không ngừng quay về trong đầu cô.

“Ông cứ đi cho tôi! Một con bé bần thiêu đưa từ cô nhi viện đến, ai biết được là con nhà ai mà ông cũng dám dẫn về nhà.” Giọng đàn bà chua ngoa vang lên trong ngôi biệt thự ở ngoại ô, vô cùng chói tai.

“Tổng Vân, cô nói năng sạch sẽ một chút!” Bố Tổng tuổi đã gần năm mươi nhưng cơ thể vẫn rất cường tráng to giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thu thập đủ phù dung bảy màu

“Tôi nói cái gì sai chứ? Con khốn kia đã chết rồi, ông còn muốn nuôi con giúp nó, ông coi Diêu Vân tôi là cái gì?” Trong mắt Diêu Vân đầy vẻ oán hận, tay chỉ vào Tổng Cao Tường, mắng chửi như người điên.

“Bốp!” trong căn phòng im lặng, tiếng tát tay vang lên đánh gọn nghe chói tai đến ghê người.

“Tôi không cho phép cô nói về Lưu Ly như thế! Cô rút về phòng ngay cho tôi!” Tay Tổng Cao Tường hơi run lên.

Diêu Vân ôm má lần rõ vết năm ngón tay, nhìn Tổng Cao Tường với ánh mắt không thể tin nổi.

“Được, được, được lắm. Thì ra ông vẫn còn thương nhớ cô ta. Đã bao nhiêu năm như vậy, trừ con người của ông, tôi còn chiếm được thứ gì đâu chứ?” Diêu Vân vừa nói vừa lùi lại phía sau, giọng nói của bà ta đầy vẻ tuyệt vọng, quay người chạy ra cửa.

Tổng Cao Tường cuống lên muốn đuổi theo Diêu Vân kéo bà ta về, nhưng nhìn Tô Y Thuộc lẳng lặng đứng đó, bước chân định rồi đi chột ngừng lại.

“Y Thuộc, xin lỗi con, con đừng để bụng mấy lời di Diêu của con nói nhé.” Tổng Cao Tường ách nhìn Tô Y Thuộc, đưa tay ra muốn vuốt ve cái đầu nho nhỏ của cô.

Lúc này, cô bé ngờ ngác kia lại hơi nghiêng đầu đi, tránh động tác của Tổng Cao Tường.

Nhìn bàn tay bị gạt bỏ trong khoảng không, trong lòng Tổng Cao Tường bỗng cảm thấy thất vọng khó nói rõ được, đột nhiên lại nhớ tới người ấy, trước kia, người ấy cũng như vậy, không bao giờ dễ dàng cho phép người khác chạm vào đầu mình. Mắt Tổng Cao Tường thoáng hiện lên tia sáng dịu dàng, ấm áp, dường như đang chìm đắm trong hồi ức tươi đẹp của mình.

“Lại đây, đây là anh trai của con, Tổng Thanh.” Tổng Cao Tường chỉ vào cậu bé đứng cạnh mình, dịu dàng nói với Tô Y Thuộc.

Đây là lần đầu tiên Tô Y Thuộc gặp Tổng Thanh. Ít nhất trong trí nhớ của cô thì là như thế.

“Chào em, tiểu Y Thuộc ~” hồi nhỏ, bộ dạng của Tổng Thanh nhìn cũng rất xinh xắn, hai mắt to tròn, lúc đó Y Thuộc cảm thấy, Tổng Thanh là người đẹp nhất mà cô từng gặp.

Vì thế, khi người anh trai xinh đẹp này cười chào cô: “Chào anh trai”, Tô Y Thuộc đã nói câu nói đầu tiên sau khi bước chân vào nhà họ Tổng. Tổng Cao Tường cũng mừng thầm với phản ứng của Tô Y Thuộc.

“Vây, anh trai đưa Y Thuộc đi chơi trước nhé.” Tổng Thanh nói rất gần gũi, nhưng trong mắt lại ẩn giấu cảm xúc khác.

Trong lòng Tổng Cao Tường chỉ đang vội vàng muốn đi tìm Diêu Vân, thấy Y Thuộc và Tổng Thanh hợp nhau, nên ông cũng để Tổng Thanh trông cô.

Chờ Tổng Cao Tường đi khuất, Tổng Thanh lập tức không thèm để ý đến Tô Y Thuộc nữa. Nếu không phải vì muốn để Tổng Cao Tường yên tâm đi tìm Diêu Vân, thì cậu ta đã chẳng thèm nói chuyện với đứa con gái tranh cướp bố với mẹ của cậu ta này.

“Hừ.” Tổng Thanh ngẩng đầu, hừ một tiếng với Tô Y Thuộc, còn đẩy cô ra xa.

Y Thuộc bé nhỏ không biết vì sao mình bị đưa tới căn nhà này, vì sao anh trai xinh đẹp kia vừa mới cười với cô, bây giờ lại không để ý đến cô nữa. Nhưng có một điều cô hiểu.

Bọn họ, đều không thích cô.

Người phụ nữ kia không thích cô, anh trai xinh đẹp này cũng không thích cô. Nhưng cô lại phải sống ở đây, rốt cuộc anh ấy cũng không thể tìm thấy cô nữa, mỗi lần nghĩ như vậy, tim cô lại đau đến không thở nổi.

Trong ký ức của cô, khi vừa tới nhà họ Tổng, Tổng Thanh luôn luôn bắt nạt cô mỗi khi không có mặt bố Tổng ở đó. Hắn sẽ bắt sâu dọa cô, sẽ cố tình

đập vỡ lọ hoa rồi đổ oan cho cô, thậm chí, có lần còn suýt hại cô ngã từ trên cầu thang xuống, đầu phải khâu vài mũi.

Cô gái bé nhỏ không hiểu mình đã làm sai điều gì.

Sau đó, em gái hẳn, Tống Tâm Di xuất hiện, cô gái nhìn xinh đẹp như búp bê ấy, bắt đầu tranh giành mọi thứ với cô không ngừng nghỉ.

Dần dần, tim cô như tê liệt, đối mặt với một Tống Tâm Di không lúc nào không khoe khoang tự phụ, cô đã có thể coi như không nhìn thấy. Cũng không biết từ bao giờ, Tống Thanh đã không còn làm mấy việc vô vị như thế nữa, Diêu Vân vẫn thờ ơ không mặn không nhạt với cô như trước. Nếu gọi đây là nhà, chỉ bằng gọi nó là một nơi có thể ăn, có thể ngủ thì đúng hơn. Có điều, ở đây cô còn phải chịu đựng sự khinh bỉ của người ta nữa. Đáng mà mai thay! Lúc ấy, là do ông ấy kiên quyết muốn đưa cô đi. Nếu không... anh ấy... có lẽ đã tìm thấy cô rồi...

Không phải bố Tống không biết tình cảnh của Tô Y Thục, nhưng ông ta lại mắt nhắm mắt mở cho qua. Thật ra, người chủ thực sự của gia đình này cũng không phải là Tống Cao Tường, mà là Diêu Vân. Công ty của Tống Cao Tường vẫn còn cần đến sự đỡ lưng của bố Diêu Vân.

Bọn họ kết hôn, cũng là vì lúc đó công ty của bố Tống Cao Tường gặp khó khăn suýt phải đóng cửa, nên ông ta mới không thể không đồng ý cuộc hôn nhân này.

Cũng vì thế, Tống Cao Tường bỏ rơi mẹ Tô Y Thục, người phụ nữ đáng thương mà ông ấy yêu tha thiết nhưng lại không thể nào ở bên bà.

Y Thục mãi hồi tưởng rồi ngủ quên mất.

Cô như nhìn thấy cậu bé trai cùng cô xây lâu đài cát ở trong cô nhi viện đó, như nhìn thấy anh ấy từ từ bước đến bên cô.

“Đã nói sẽ quay về cơ mà, anh ở đâu?...” Trong lúc ngủ mơ, Tô Y Thục nhẹ nhàng nói, khóe mắt như thấp thoáng ánh nước mắt...

Bất tri bất giác, thời gian cứ thế trôi nhanh, đã ba ngày Nhục Thiên không online.

Tô Y Thục cũng đã lấy được bốn đóa phù dung là vàng, lục, xanh, lam. Chỉ còn thiếu phù dung tím ở Phù dung cốc nữa thôi.

Bây giờ, Y Thục đang nằm giữa đồng hoa phù dung trong Phù Dung cốc.

Cô cứ nghĩ quái lông đỏ sẽ biết gì đó, nhưng nó lại nói chưa từng nghe thấy ở phù dung cốc có phù dung tím bao giờ, khiến Tô Y Thục như bị chặt đứt manh mối. Rốt cuộc là nó ở đâu?

[Phụ cận] Nhục Thiên: Y Y...

Tiếng gọi nghe mất hồn như vậy khiến Y Thục thực sự muốn giả vờ như không nghe thấy, trong khoảnh khắc, cô còn có cảm giác muốn tránh người ta nữa.

Một lát sau, Tô Y Thục đã chuẩn bị tốt tinh thần, mà Nhục Thiên vẫn chưa thấy xuất hiện. Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của cô. Bình thường cô chỉ cần vừa lên mạng, Nhục Thiên đã lúi thẳng tới bên cạnh cô, hơn nữa còn không rời đến một tấc. Có lúc cô còn nghi ngờ, không biết có phải cậu ta cố tình chờ cô lên mạng không.

[Phụ cận] Nhục Thiên: Em nhìn này, nhìn này, ở đây có đóa phù dung rất kỳ quái ấy cơ ~~~”

Nhìn tin tức vừa nhảy lên ở khung đối thoại, trong đầu Tô Y Thục thoáng hiện lên một suy nghĩ, phù dung kỳ quái, chẳng lẽ là...

Tô Y Thục vội vàng đi về phía Nhục Thiên, thấy cậu ta đang ngồi xổm trước một mảng hoa phù dung lớn, phù dung ở trước mặt cậu ta còn thoáng có tia sáng tím...

[Phụ cận] Nhục Thiên: Để tôi hái cho em!

Nhìn bóng Nhục Thiên đi về phía trước, Tô Y Thục còn chưa kịp ngăn cản thì đã thấy một luồng ánh sáng tím lóe lên trước mặt. Chỉ vài giây sau, tất cả đều khôi phục lại nguyên vẹn như ban đầu, cứ như tất cả những chuyện vừa rồi đều chỉ là ảo giác vậy.

Sau đó, Tô Y Thục nhận được yêu cầu giao dịch. Nhìn đóa phù dung tím nằm trong khung giao dịch, đương nhiên cô cũng không ngây thơ đến mức nghĩ rằng cậu ta có thể hái được nó dễ dàng như vậy, nhưng Nhục Thiên đến giờ vẫn bình an vô sự, chứng tỏ là không hề có chuyện gì xảy ra hết.

[Phụ cận] Nhất Thục: Anh không gặp chuyện gì chứ?

[Phụ cận] Nhục Thiên: Không... phải gặp chuyện gì sao?

Nhục Thiên chớp chớp mắt rất ngây thơ, Tô Y Thục lập tức gạt bỏ khả năng đó.

Nhục Thiên không cần phải lừa cô. Chẳng lẽ vì cậu ấy là con rể nuôi từ bé của phù dung cốc, nên tất cả mọi hành động ở phù dung cốc sẽ được hệ thống bảo vệ sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, Tô Y Thuộc cũng chỉ có thể nghĩ tới trường hợp đó.

[Phụ cận] Nhất Thuộc: Cảm ơn.

Dù là cậu ta làm cách nào để có được nó, thì cũng đã là giúp cô một việc. Tô Y Thuộc lịch sự cảm ơn.

Rõ ràng Nhục Thiên không ngờ cô sẽ nói cảm ơn, cậu ta hơi sững lại một chút, rồi không nói gì nữa.

Sau ba giây...

[Phụ cận] Nhục Thiên: Bà xã, muốn cảm ơn anh thì mau cưới anh về đi ~~~ (nói xong còn ra vẻ thẹn thùng)

Tô Y Thuộc cảm thấy người lạnh toát, quả nhiên, không thể quá khách sáo với cậu ta được, dễ dàng khiến cậu ta được voi đòi tiên!

[Phụ cận] Nhất Thuộc: Đừng gọi lung tung...

Tô Y Thuộc đã không còn gì để nói với chàng trai này, từ trước tới giờ, cô chưa từng gặp người nào mặt dày như vậy, quả thực là như tường đồng vách sắt, quan trọng nhất là, cô thật sự không có biện pháp nào với người như vậy.

Nhục Thiên không phản bác câu nói của Tô Y Thuộc, mà tùy tiện nằm xuống cạnh cô, hai người một tím một hồng nằm lặng yên giữa cánh đồng phù dung, nhìn lên bầu trời xanh. Không ai nói câu gì, không khí hài hòa đến kỳ lạ.

Bình thường, Tô Y Thuộc vừa lên mạng, cậu ta đã chạy ngay tới bên cô, nói lủi lo không ngừng, bây giờ lại im lặng như vậy, khiến cô cảm thấy không quen lắm.

[Phụ cận] Nhất Thuộc: Anh là NPC à?

Tô Y Thuộc hỏi, cô vẫn cảm thấy Nhục Thiên không hề giống NPC chút nào. Làm gì có NPC nào rảnh rỗi như cậu ấy, ngay cả Liễu Phiêu Phiêu ở lâu xanh cũng phải kinh doanh lâu xanh, kiếm tiền cho game. Vậy mà giá trị tồn tại của Nhục Thiên lại chỉ là “chồng nuôi từ bé” sao? Hệ thống thiết lập ra nhân vật này, có phải là quá vô bổ rồi không?

[Phụ cận] Nhục Thiên: Coi như vậy đi.

Nhục Thiên nghiêng người, dùng tay chống đầu, hai mắt đen láy nhìn Nhất Thuộc.

Coi như vậy ư? Thế tức là phải hay là không? Câu trả lời của Nhục Thiên khiến Nhất Thuộc cảm thấy rất mơ hồ, không biết phải nói gì.

[Phụ cận] Nhục Thiên: Em có hạnh phúc không?

Trong khung chat yên lặng bỗng xuất hiện câu hỏi của Nhục Thiên. Lần này, Tô Y Thuộc không trả lời, hạnh phúc à? Từ sau khi anh ấy rời đi, thế giới của cô dường như chỉ còn lại hai màu đen trắng. Anh ấy đã mang tất cả sự hạnh phúc, vui vẻ của cô đi, mà quên không trả lại cho cô.

Tìm Tô Y Thuộc hơi nhói đau, có một số chuyện cô chỉ có thể tự mình đối mặt, không thể nói rõ được.

[Phụ cận] Nhất Thuộc: Tôi đi trả nhiệm vụ.

Vừa rồi, sau khi cô thu thập đủ bảy đóa phù dung, trong bảng nhiệm vụ đã gửi tin đến, nói cô phải đưa bảy đóa phù dung tới chỗ của Sơn Vân Giám, nhưng lúc đó cô còn đang tò mò không biết Nhục Thiên làm thế nào hái được đóa phù dung kia.

[Phụ cận] Nhục Thiên: Bà xã, chúc em thuận buồm xuôi gió nhaaa~~~~”

Tô Y Thuộc vội vàng gọi Kỳ Lân bay đi thẳng không quay đầu lại, nếu không, Nhục Thiên sẽ lại tiếp tục nói vài câu khiến cô không thể chịu nổi.

Hai mươi phút sau, Tô Y Thuộc ấn nút hoàn thành nhiệm vụ, Sơn Vân Giám cười hài lòng, vừa vuốt chòm râu chẳng được mấy sợi của lão, vừa nói: “Không hổ danh là cốc chủ Phù dung cốc, tiểu tiểu cô nương, năng lực không tầm thường, tương lai ắt có tiền đồ rộng mở...”

Trên bảng nhiệm vụ hướng dẫn, sau khi giao đồ cho Sơn Vân Giám, Tô Y Thuộc phát hiện trong túi đồ của mình xuất hiện một chiếc kiếm phát sáng, xung quanh tỏa ánh sáng tím, chắc hẳn là phù dung kiếm mà quái long đỏ nhắc tới.

[Phụ cận] Nhất Thuộc: Không biết Vân trang chủ cần phù dung bảy màu để làm gì?

Tô Y Thuộc đã hứa với thanh long sẽ bảo vệ phù dung đỏ thật tốt, nên cô tuyệt đối không thể để người khác làm tổn thương nàng được, dù là NPC của hệ thống cũng vậy. Cô ghét nhất là những người nói mà không giữ lời.

“Bảy đóa phù dung này là để phong ấn yêu ma mạnh mẽ nhất mỗi nước. Năm đó, Ngọc Hoàng đại đế phái các chiến thần mạnh nhất của thiên đình đi chiến đấu với đám yêu ma này suốt bảy ngày bảy đêm mới có thể bắt chúng lại, cũng dùng chính linh hồn mình để phong ấn chúng, tránh cho thiên hạ đại loạn, nhưng vẫn không thể tiêu diệt được chúng hoàn toàn.” Văn Sơn Giám vừa chậm rãi nói, vừa nghịch bảy đóa phù dung.

[Phụ cận] Nhất Thước: Xin hỏi ngài thu thập họ lại có tác dụng gì?

Nghe câu hỏi này, Sơn Vân Giác tỏ ra rất đặc ý: “Lúc trước, thiên hạ đệ nhất cao thủ có nói với ta, hẳn biết nơi có thể tẩy rửa ma tính bám trên người họ, nhưng người tẩy rửa phải có nội lực mạnh mẽ, ta không tiện tham gia, không biết cô nương có thể hỗ trợ không?”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Sáo cầm hợp tấu

Tô Y Thước phòng 409 có buu kiện.” Đang lúc Tô Y Thước suy nghĩ xem có nên nhận nhiệm vụ này hay không, thì tiếng cô quản lý ký túc xá vang lên trên loa.

Nhìn Sơn Vân Giác đang đứng yên chờ câu trả lời, cô nghĩ một chút rồi cho nhân vật ngồi xuống, chạy xuống lấy buu kiện trước đã.

Buu kiện do Tống Thanh gửi tới, bên trong có một bộ lễ phục màu hồng nhạt, Tô Y Thước nhìn thoáng qua rồi đặt sang bên cạnh, tiếp tục làm việc ban này chưa hoàn thành, mấy thứ hẳn gửi, cô không muốn động đến.

Lúc này, Sơn Vân Giác đang quay lưng về phía cô, nói chuyện với một người chơi cô chưa từng gặp, có vẻ đang giao nhiệm vụ.

Đó là một thích khách, toàn thân trang bị màu đen, tóc dùng một dải lụa đen cột lại trên đỉnh đầu, tay cầm một cây kiếm lóe tia sáng hồng, nhìn rất có sinh khí. Đúng là một cây kiếm tốt.

Người chơi có tên “Biển Xanh Một Tiếng Cười” hình như đã nói chuyện xong với Sơn Vân Giác, lại quay người đi về phía Nhất Thước.

[Hệ thống] Người chơi Biển Xanh Một Tiếng Cười muốn kết hảo hữu với bạn.

Tô Y Thước hơi ngạc nhiên, từ khi cô đổi hết thuộc tính về trung cấp, thì có rất ít người chơi kết bạn với cô, hơn nữa, hình như trước đây cô chưa từng nhìn thấy tên người chơi này bao giờ.

Tô Y Thước không đồng ý, ấn chuột xem tin tức của đối phương.

Thích khách cấp 59, trang bị cũng đều là hàng tốt ở trong Vân Du Tứ Hải. Nhưng với Tô Y Thước, thì mấy thứ này cũng chỉ bình thường thôi, dù sao kỹ năng chế luyện của cô cũng đã cao lắm rồi, trang bị do cô chế tạo ra đều có lực sát thương cao hơn so với hệ thống, trong đó có một cây đao Hạo Nguyệt rất hợp với người này.

Cô chợt nhớ ra, lần trước khi kênh thể giới bàn tán về chuyện của cô và Nhược Thủy Tam Thiên, cũng có người này, cậu ta là phó bang chủ bang Thần Long.

Tô Y Thước cảm thấy người tới không có ý tốt, định rời đi.

[Phụ cận] Biển Xanh Một Tiếng Cười: Chào chị dâu ạ.

Nhân vật đang chuẩn bị trốn đi của Tô Y Thước bỗng dừng hẳn lại, đứng im tại chỗ, giả vờ treo máy (khi người chơi không ngồi ở máy, hệ thống tự động thiết lập trạng thái treo máy)

[Phụ cận] Biển Xanh Một Tiếng Cười: Chị dâu, chị ở đây làm gì thế? Chờ anh cả ạ?

Tiếp tục giả vờ không ngồi máy.

[Hệ thống] Hảo hữu Nhược Thủy Tam Thiên lên mạng.

Tô Y Thước bỗng có cảm giác muốn tự sát, quan trọng nhất là người nào đó y như Nhược Thủy, cứ vừa lên mạng là lao tới thẳng bên cạnh cô.

Cô thật sự rất muốn lò người thanh niên mặc áo bào xám trắng ở bên cạnh đi, sớm không tới, muộn không tới, lại tới đúng lúc người trong bang của anh ấy đang ở đây, lần này thì nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

[Phụ cận] Biển Xanh Một Tiếng Cười: Anh, anh đến rồi à? Vậy em đi đây, anh và chị dâu chịu khó bồi dưỡng tình cảm ha~~~~

Sau đó, cậu ta dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai cười con phượng hoàng lửa bay đi mất. Con phượng hoàng lửa này nhìn rất quen, tiếc là loại thú

cung này cũng không phải chỉ một người duy nhất có, nên Tô Y Thục cũng không để ý.

“Rất tốt rất tốt, nếu hai vị đã có duyên với ta, chỉ bằng hai vị hợp tấu cảm tiêu một khúc Tẩy hồn đi. Việc này sẽ tạo phúc cho muôn dân thiên hạ, ta nghĩ hai vị chắc sẽ không từ chối đâu nhỉ.” Lời nói của Sơn Vân Gián không giống câu hỏi, ngược lại còn giống mệnh lệnh hơn.

Tô Y Thục còn đang nghĩ xem nên từ chối thế nào, tự dưng lại bảo cô và anh hợp tấu một khúc ở đây à? Tuy rằng không có gì là không thể, nhưng cô cũng không ngờ Nhục Thủy Tam Thiên sẽ đồng ý.

[Phụ cận] Nhục Thủy Tam Thiên: nhạc phổ.

Lâm Mạc Tang đồng ý rất thoải mái, hoàn toàn ngoài dự kiến của cô. Bây giờ thì Tô Y Thục làm sao từ chối được nữa, nếu tiếp tục từ chối, thì có vẻ như cô đang làm cao vậy, hơn nữa, bây giờ cũng chỉ nhận lời thì mới có thể hoàn thành được lời ủy thác của Thanh Long.

Tô Y Thục hiểu được lý lẽ này, không lên tiếng cũng coi như đồng ý.

Chờ đến khi Tô Y Thục và Nhục Thủy Tam Thiên nhớ kỹ nhạc điệu của khúc Tẩy Hồn xong, Sơn Vân Gián liền đưa bọn họ vào trong cốc.

Tô Y Thục thở phào một hơi, tuy trong cốc cũng có người chơi làm nhiệm vụ, nhưng vẫn ít hơn bên ngoài rất nhiều.

“Hãy nhớ, trong lúc hợp tấu không thể bị gián đoạn, nếu không sẽ tẩu hỏa nhập ma.” Tẩu hỏa nhập ma trong trò chơi là bị giảm mất năm cấp, Sơn Vân Gián nhấn mạnh thông báo.

Đối với hai người bọn họ, bị hạ xuống một cấp cũng phải luyện rất lâu mới có thể bù lại được, hạ năm cấp thực sự là cái giá quá đắt.

Sơn Vân Gián đưa bọn họ vào tiểu đình ở giữa hồ, để tránh cho người khác quấy rầy, ông ta còn dẫn con đường dẫn vào tiểu đình đi.

Nhục Thủy Tam Thiên lấy tiêu ngọc ra, lúc này Tô Y Thục mới nhớ ra mình không có nhạc cụ.

[Hệ thống] người chơi Nhục Thủy Tam Thiên muốn giao dịch với bạn.

Tô Y Thục ấn vào nút đồng ý, mở ra thì thấy cây đàn Thông thể Bích Lạc, hình dáng bên ngoài là đàn ngọc, nhìn qua là biết cùng một đôi với cây tiêu trong tay Nhục Thủy Tam Thiên kia.

Tô Y Thục hơi rung động vì sự cẩn thận của Nhục Thủy Tam Thiên, cũng không nói nhiều nữa. Cô cầm đàn ngọc trong tay, đặt lên chiếc bàn nhỏ đặt trong đình, khẽ gật đầu với Nhục Thủy Tam Thiên, hai người liền ấn ý bắt đầu hợp tấu.

Làn điệu du dương như lượn vòng trên phủ của Sơn Vân Gián, có lúc, là dây cao vang lên chói tai như mưa gió, có lúc lại là dây trầm ní non như thì thầm, khiến cho người chơi bất giác đều dừng chân vì bị tiếng nhạc tuyệt vời này thu hút.

Lúc này, những bông hoa hồng ở xung quanh tiểu đình từ từ bay lên, những cánh hoa bay thành hình xoắn ốc như hôn lên mặt hồ, nhẹ nhàng bay trên mặt hồ như đang khiêu vũ.

Không biết từ lúc nào, Tô Y Thục lại nhìn về phía Nhục Thủy Tam Thiên. Anh lặng lẽ đứng bên cạnh cô, dường như hoàn toàn chìm đắm trong tiếng nhạc, mái tóc đen thỉnh thoảng bị gió thổi phất qua hai gò má, một vài đóa hoa nghịch ngợm còn rơi xuống áo bào của anh. Cô nhìn đến gần người.

[Thế giới] Đệ tiện còn cười à: Ông xã, mau tới đây nhanhhhhhhhh, Đại thần Nhục Thủy đang thổi tiêu này ~~~ (biểu tượng si mê)

[Thế giới] Bồi thêm phát nữa: Á, tọa độ tọa độ tọa độ... xin tọa độ!!!

[Thế giới] Cười vì mi đệ tiện: Bà xã, em giấu đi nhé, để Đại thần biết được là đại ca Biển Xanh Một Tiếng Cười nói cho chúng ta biết họ đang ở đó, sẽ làm hại đại ca bị đánh đấy...

[Phụ cận] Đệ tiện còn cười à: Vâng vâng. Ha ha, yên tâm, đại ca, em sẽ không bán đứng anh đâu.

Lúc này Tô Y Thục mới phát hiện xung quanh có rất nhiều người chơi vây quanh, có người nước Tuân, cũng có người nước Hồ. May mà đang ở nước Hồ, nếu không sẽ càng bị nhiều người chơi vây xem nữa, cô thậm chí cảm thấy may mắn một chút.

Ở trước máy tính, khóe miệng Biển Xanh Một Tiếng Cười giãn căng co rút. Hai tên khốn này cố tình mà... để xem cậu xử lý bọn họ thế nào. Chỉ là bây giờ thì... cậu chết chắc rồi, hu hu hu...

Khi Biển Xanh Một Tiếng Cười đang tự cảm thán vận xui của mình sắp đến, chợt nhận được tin mật từ Nhục Thủy Tam Thiên gửi tới, cậu ôm tâm trạng của người sắp phải hi sinh mở ra, lại đọc được trong tin nhắn chỉ có sáu chữ: “Làm tốt lắm, sẽ có thưởng.”

Cậu hơi ngẩn người, rồi mới chợt hiểu ra, anh cả không trách cậu, tốt quá, hu hu hu... lại khóc tiếp...

Lúc này đương nhiên Tô Y Thục không cảm nhận được tâm trạng của Nhục Thủy Tam Thiên và Biển Xanh Một Tiếng Cười. Bây giờ cô chỉ thầm mong nhanh nhanh chóng chóng hoàn thành nhiệm vụ, những người vừa bàn tán về họ trên kênh thế giới bây giờ đều vây quanh họ, Tô Y Thục thực sự không thích cảm giác bị người khác nhìn chằm chằm thế này.

[Thế giới] Hồ Điệp bay bay: Nhược Thủy Tam Thiên là người đàn ông của công chúa Hàn Ngữ Yên nước Hồ chúng ta, cái người tên là gì gì Thục kia, cảnh cáo cô, cách xa Nhược Thủy Tam Thiên ra một chút!

[Thế giới] Hồ Điệp bay bay: Nhược Thủy Tam Thiên là người đàn ông của công chúa Hàn Ngữ Yên nước Hồ chúng ta, cái người tên là gì gì Thục kia, cảnh cáo cô, cách xa Nhược Thủy Tam Thiên ra một chút!

Tô Y Thục vốn đã phiền lòng vì bị mọi người gán ghép với Nhược Thủy Tam Thiên rồi, giờ con bướm này lại cố tình chọc vào cô, còn nói trên kênh thế giới mấy lời như thế nữa. Cô ta làm vậy, cũng chỉ khiến cô và Đại thần càng dây dưa không rõ hơn thôi, rốt cuộc cô ta có não không chứ?

Nhìn thấy Hồ Điệp bay bay đột nhiên xuất hiện, Nhược Thủy Tam Thiên cũng không nói gì, anh rất muốn xem phản ứng của Tô Y Thục.

[Thế giới] Lén cặp bồ sau lưng bà xã: Vụ gì đây? Tình tay ba à?!

[Thế giới] Đây là áo lót: Công chúa ngoại quốc tình mất thật!

Tên này đúng là chỉ sợ thiên hạ không loạn.

[Thế giới] Biển Xanh Một Tiếng Cười: Phù sa không chảy ruộng ngoài, Nhất Thục, hãy đón nhận anh cả đi mà.

Rõ ràng mấy lời của Hồ điệp bay bay không đạt được hiệu quả mà cô mong muốn, trong lòng cực kỳ chán nản với mấy người không chịu phân biệt phải trái này.

[Thế giới] Hồ điệp bay bay: Nhất Thục, cô có biết xấu hổ không hả? Cướp đàn ông của người khác!

Tô Y Thục bực mình, cô còn chưa nói gì, mà cô nàng kia đã ở đó một mình tự biên tự diễn là sao?

[Thế giới] Nhược Thủy Tam Thiên: Câm ngay.

[Thế giới] Nhất Thục: Có liên quan gì tới tôi sao?!

Nhược Thủy Tam Thiên và Nhất Thục không hẹn mà cùng trả lời một lúc khiến cả hai người đều sững sốt.

Câu trả lời của Tô Y Thục cũng không bắt ngờ đối với Lâm Mạc Tang, nhưng trong lòng anh vẫn cảm thấy hơi mất mát. Lời nói của cô cũng biến Hồ điệp bay bay kia như đang tự độc diễn trong vở hài kịch của mình vậy, có người còn thậm chí cười trộm cô ta.

[Thế giới] Hồ điệp bay bay: À, cô cứ kiêu ngạo đi, quốc vương chúng tôi sẽ gả công chúa đến nước Tuân sớm thôi.

Rõ ràng là Hồ điệp bay bay bị Tô Y Thục chọc cho tức điên, đến mức nói ra cả chuyện này.

Trò chơi Vân Du Tứ Hải cho phép cưới xin ở các nước với nhau, quốc vương có thể lựa chọn một dân thường trong nước hán làm phò mã, nhưng BT nhất là người được lựa chọn nhất định phải phối hợp. Để phòng ngừa chuyện mưu phản xảy ra, tạo thành sự bất ổn định trong nước, nên thân phận của quốc vương mỗi nước đều được giữ bí mật.

Lần này quốc vương của nước Hồ lại tự lộ thân phận của mình, chỉ vì muốn giúp công chúa nước mình tìm được phu quân, chuyện này đúng là chưa từng nghe nói bao giờ. Ai cũng muốn giành được thân phận quốc vương này, nếu vậy, thì bây giờ có lẽ trong nước Hồ đang cực kỳ hỗn loạn, Hồ điệp bay bay lại còn lôi chuyện này ra để khiêu khích, đúng là không biết nặng nhẹ.

[Thế giới] Nhất Thục: À.

Tô Y Thục không thèm để ý đến loại bại não này.

[Thế giới] Biển Xanh Một Tiếng Cười: Khụ khụ, chị dâu V5 quá ~~~ (v5 = mạnh mẽ)

[Thế giới] Người hâm mộ được sur Nhất Thục số 1: Quá xuất sắc, nếu như không có Nhất Thục nhà tôi, tôi nhất định sẽ chạy theo em ngay ~~~ (Tên nhân vật của Nhất Thục khi chat lên sẽ bị ẩn đi, để mọi người dễ hiểu nên tôi cứ viết lên thôi. Lúc xem mọi người tự động bỏ qua, bỏ qua nhé...)

[Thế giới] Người hâm mộ được sur Nhất Thục số 2: aaaaaa không chịu nổi mà, ... Nhất Thục sama oi, hãy thu nhận tôi đi ~~~

[Thế giới] Đê tiện còn cười à: Khụ khụ, có Đại thần ở đây đây.

[Thế giới] Cười vì mi đê tiện: Khụ khụ, bà xã à, tên đó chết chắc rồi.

...

...

Nhìn thấy sự khiêu khích của mình chỉ đổi lấy được một chữ à của đối phương mà hoàn toàn không đạt được hiệu quả như mình mong muốn, Hồ Điệp

bay bay tức đến mức không nói được gì.

Lúc này, khúc nhạc Tây Hồn cũng bắt đầu đến giai đoạn cuối.

Lâm Mạc Tang lặng lẽ nhìn cô gái áo hồng đang ngồi yên lặng kia. Từ khi anh tiếp cận cô đến bây giờ, anh phát hiện cô luôn muốn đẩy mình ra xa, khóa mình lại một nơi cách xa những người khác. Rốt cuộc cuộc sống của cô đã trải qua những chuyện gì, là ai đã mang cô bé có nụ cười tươi rọi rạng rỡ đó đi mất rồi? Bàn tay đặt trên bàn làm việc càng siết chặt hơn.

[Thế giới] Nhất Thược: Mọi người cứ tiếp tục đi, tôi không hầu được.

Cô mệt mỏi. Cô không thích bị người khác bàn tán về cuộc sống của mình. Cô chỉ muốn tìm một chỗ yên tĩnh để chế luyện binh khí của mình thôi. Giao dịch giữa cô và anh, cô bắt buộc phải hủy bỏ, cuộc sống như vậy không hợp với cô.

Vào giây cuối cùng, khi khúc nhạc kết thúc, bảy đóa phù dung đột nhiên biến thành bảy luồng sáng bay về bảy nơi khác nhau, nhanh đến mức khiến họ không kịp phản ứng.

Trong khoảnh khắc, những cánh hoa, tia sáng chiếu khắp bốn phía.

[Thế giới] Nỗ phát pháo: Vừa rồi là sao thế?

[Thế giới] Tinh hoa của trò chơi: Hệ thống bị động kinh.

...

...

Lúc này, Vân Sơn Gián cười tươi như hoa cúc dẫn bọn họ từ tiểu đình giữa hồ ra, nói: “Chúc mừng hai vị đã hoàn thành khúc Tây Hồn. Xin hãy chọn hai phần thưởng mình thích.”

Tô Y Thược nhìn thấy có ba cây kiếm, đều là thứ chưa từng xuất hiện trong trò chơi, nhưng xem thuộc tính thì lại là đồ chưa được giám định. Tô Y Thược khẽ nhíu mày, thế này thì chọn làm sao?

Cô tùy tiện chọn lấy hai thanh kiếm một trắng một xám.

[Hệ thống] Chúc mừng bạn đã nhận được kiếm Thanh Vân và kiếm Phù Thủy.

Thanh Vân? Phù Thủy? Trong đầu Tô Y Thược không hề có chút ấn tượng gì về hai thứ này, nghi hoặc đặt chúng vào túi đồ.

Vừa định rời đi, cô mới chợt nhớ ra Nhược Thủy Tam Thiên vẫn còn ở đây, nếu không có anh, thì cô cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ nhanh như vậy được, vì thế, cô liền lấy kiếm Thanh Vân và thú cưỡi Kỳ Lân ra, ấn giao dịch trả lại cho Nhược Thủy Tam Thiên.

Bây giờ Tô Y Thược mới phát hiện trong túi đồ của mình có thêm Hồng quả, từ sau khi cô đồng ý nhận chức vụ cốc chủ xong, đến giờ quái lỏng đỏ mới đưa thứ này cho cô, xem ra nhiệm vụ lần này là muốn thử nghiệm năng lực của cô. Cô lại nhờ sự giúp đỡ của Nhược Thủy Tam Thiên mới hoàn thành, cũng chẳng khác nào gian lận, có điều, không có anh giúp đỡ, thì cô cũng chẳng thể hoàn thành nhiệm vụ nhanh như thế được, thế nên, cô lại hơi do dự về việc hủy bỏ giao dịch.

Chờ cô chọn kiếm xong, Sơn Vân Gián không ngừng lặp đi lặp lại: “Chuyện hồng trần bao giờ dứt, chuyện hồng trần bao giờ dứt...” rồi xoay người đi vào trong cốc, rất có cảm giác nhìn thấu nhân tình thế thái.

Làm xong việc này, Tô Y Thược như trút được gánh nặng. Rốt cuộc cô cũng có thể tiếp tục những tháng ngày yên ả của mình rồi.

“Tô Tổ, em có còn nhớ Mộc Mộc không?” Nhìn vào bảng giao dịch, Lâm Mạc Tang nhẹ nhàng nói, dường như muốn nói hết những lời nhớ thương với người mình yêu nhất vậy, trong mắt anh cũng ánh lên vẻ kiên định. Anh sẽ không để em đi. Vĩnh viễn không để em rời xa anh...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Sinh nhật của Tống Cao Tường

Thấy một lúc lâu mà Nhược Thủy Tam Thiên vẫn không xác nhận giao dịch, Tô Y Thược nghĩ anh không muốn nhận thanh kiếm này, liền giải thích.

[Phụ cận] Nhất Thước: Đây là phần thưởng Sơn Vân Giám vừa cho, anh đã giúp tôi nhiều rồi, phần thưởng cũng có một phần của anh. Từ nay về sau...

Hai chúng ta đừng gặp nhau nữa...

Mấy chữ cuối cùng Tô Y Thước không nói tiếp. Không biết vì sao, nhưng cô lại không đủ dũng khí nói với anh mấy chữ này.

Nhưng Lâm Mạc Tang lại thừa hiểu cô định nói gì. Mắt hơi cay cay, hai chúng ta đừng gặp nhau nữa sao? Không thể nào!!! Dù em có muốn rời xa anh đến mức nào đi chăng nữa, anh cũng sẽ không buông tay. Dù cho trong lòng em đã có người khác, anh cũng muốn có được em.

Lâm Mạc Tang ấn xác nhận, rồi log out luôn.

Xem ra anh phải tới gặp cô rồi. Cô nhóc đó, thật khiến người ta lo lắng mà. Ngồi trước máy vi tính, anh chỉ biết cười khổ, ai bảo anh thua trên tay cô chứ. Có lẽ cả đời này anh cũng không thể thoát ra được. Có điều, dù có bị cô giam cầm cả đời, anh cũng không bận tâm.

Nhìn bóng người màu trắng đột nhiên biến mất, Tô Y Thước thầm thắc mắc, liệu có phải anh ấy tức giận vì cô không giữ lời không? Nhưng cô còn chưa nói ra cơ mà? Ngán người chốc lát, Tô Y Thước quyết định không nghĩ nữa, vì thế chạy về Phù Dung cốc, sau khi cất kỹ Phù Dung kiếm, Tô Y Thước lại chạy đến lò luyện để chế thuốc trường sinh bất lão.

Anh ấy không để ý tới cô cũng tốt, chuyện lúc trước coi như là một đoạn nhạc đệm nhỏ trong trò chơi đi, cô đã quen một mình rồi. Với cô mà nói, Nhược Thủy Tam Thiên giống như độc dược, ở bên cạnh canh càng lâu, sẽ chỉ khiến cô bị lún sâu hơn, thế nên cô muốn đẩy anh ra xa, nếu có được rồi sau này lại mất đi, thì chỉ bằng chưa bao giờ từng có còn hơn. Tuy nghĩ vậy, nhưng không hiểu sao trong lòng lại thấy hơi chua xót.

Từ sau khi hoàn thành nhiệm vụ bảy đóa Phù Dung, Tô Y Thước không còn nhìn thấy Nhược Thủy Tam Thiên nữa, chính xác mà nói, thì ba ngày nay đều không thấy Nhược Thủy Tam Thiên online.

Cô vẫn một mình cố gắng đi tìm kiếm các loại dược liệu, các nguyên liệu có thể chế tạo binh khí, sau đó bán đi. Số tiền này đều được cô gửi hết đến cô nhi viện Alice, nơi duy nhất mà cô còn quan tâm.

Tính năng của các trang bị mà Tô Y Thước chế tạo đều rất tốt, nên danh tiếng của cô trong giới thương nhân binh khí rất cao, giá cả lại hợp lý, vì thế rất nhiều người muốn giao dịch với cô.

Mỗi ngày đều trôi qua trong lặng lẽ, thoáng một cái đã tới sinh nhật của Tổng Cao Tường.

Trước kia, Tô Y Thước cũng từng tham gia cái kiểu tiệc mừng lấy sinh nhật làm cớ thực ra là vì mục đích riêng này. Cô không từ chối, chẳng qua vì sợ làm người đàn ông yếu đuối kia bị tổn thương mà thôi.

Khi cô vừa biết chuyện Tổng Cao Tường bỏ rơi mẹ mình, cô đã từng oán hận, nhưng sau đó cô lại không thấy hận nữa, cô chỉ cảm thấy, người đàn ông đó thật đáng thương, trở thành vật hy sinh cho lợi ích thương mại.

Tô Y Thước cũng không mặc lễ phục Tổng Thanh gửi tới, mà chọn một bộ váy liền màu hồng nhạt, có hoa văn vô cùng trang nhã, chỉ trang điểm nhẹ nhàng, nhìn cô đã giống như một tiên tử không vương bụi trần. Đang định xuống lầu, điện thoại của Tô Y Thước lại vang lên. Cô nhắc máy, giọng nói quen thuộc truyền tới: “Chuẩn bị xong chưa? Anh đang ở dưới ký túc xá của em chờ em đây.”

Y Thước rất muốn nói với Tổng Thanh rằng mình sẽ tự đi, nhưng còn chưa kịp nói thì bên kia đã cúp máy. Cô khẽ thở dài rồi đi xuống lầu.

Tổng Thanh lo rằng Tô Y Thước sẽ không đến, nhưng khi hắn nhìn thấy bóng người mảnh mai cô mặc màu hồng phấn kia, hắn lại bất giác thở phào nhẹ nhõm, cũng không hỏi vì sao Tô Y Thước không mặc quần áo hắn gửi tới.

Không khí trong xe hơi nặng nề, không có ai nói chuyện.

“Hôm nay em rất xinh.” Giọng nói dịu dàng của Tổng Thanh truyền tới từ đằng trước.

“Cảm ơn.” Cô đáp lại rất lễ phép, nhưng cũng vô hình chung tạo thành khoảng cách giữa mình và Tổng Thanh.

Ánh mắt Tổng Thanh tối sầm lại, bàn tay nắm tay lại siết chặt. Thời gian trôi qua, dường như bọn họ càng lúc càng xa cách. Suy cho cùng, thì có mấy ai không phạm lỗi lúc trẻ thơ... Nhưng mỗi lần nghĩ đến điều đó, chính hắn cũng tự căm ghét chính mình.

Y Thước của hiện tại, không thân thiết gần gũi với bất kỳ ai, còn không phải do hắn gây ra sao? Hắn chỉ muốn tự giết mình luôn cho xong.

“Hôm nay có rất nhiều cậu ấm của các công ty tới dự tiệc...”

Mắt Tô Y Thước sa sầm xuống, chẳng lẽ bọn họ còn muốn biến cô thành vật hy sinh cho lợi ích thương nghiệp của họ sao? Nằm mơ!

Khi nói những điều này, giọng của Tổng Thanh cũng đầy vẻ ưu sầu, hắn không hề muốn làm anh trai cô. Hắn thích cô, từ nhỏ đã thích rồi, thích sự mạnh mẽ kiên cường của cô, thích sự bướng bỉnh của cô.

Chỉ là, hần vĩnh viễn không thể nhìn thấy sự cô độc, bị thương của cô.

Vì thế, cuộc đời này, hần nhất định không thể bước vào thế giới của cô được.

Nghĩ đến việc chính mình cũng nhất định phải trở thành vật hy sinh, trong mắt Tô Y Thục thoáng xuất hiện vẻ bi thương. Cô rất muốn chạy trốn khỏi nơi này, dù trong mơ cũng muốn.

Lúc trước, Tống Cao Tường việc gì phải khổ sở đưa cô về đây chứ?!

“Ý của di Diêu đúng không.” Trong giọng nói của Tô Y Thục không thể nghe ra được vui hay buồn, câu hỏi nhưng lại là sự khẳng định.

Tống Thanh ngồi ở ghế lái cũng không trả lời, nhìn thẳng về phía trước, trong lòng thoáng chột dạ, chỉ là, cô cũng đoán được câu trả lời rồi. Bà ta vẫn không chịu buông tha cho cô sau bao nhiêu năm trời, chẳng lẽ bà ta không thấy mệt sao?!

Trong không gian nhỏ hẹp, hai người không nói gì nữa.

Chỉ một lát sau đã tới trước biệt thự của Tống Cao Tường, những chiếc xe hơi đắt tiền đã xếp hàng dài trước cửa khiến Tô Y Thục bật cười châm biếm.

Tống Thanh đưa cô vào trong, vốn muốn ở bên cô, nhưng lại ngại có nhiều khách khứa, đành dặn dò cô vài câu rồi chạy đi tiếp những người khách khác.

Tô Y Thục không quen với những trường hợp thế này. Cô tìm một vị trí trong góc rồi ngồi xuống.

Nhìn những trai xinh gái đẹp mặc trang phục sang trọng rực rỡ qua lại, đột nhiên cô thấy hơi chán nản.

Mấy ngày nay cô đều thức đêm chế tạo trang bị, cô luôn dựa vào việc bán trang bị để kiếm tiền tự nuôi mình, tiền Tống Cao Tường gửi, cô không dùng đến. Mặt khác, cô còn muốn gửi tiền cho cô nhi viện nữa.

Gần đây tiền thuê nhà ở cô nhi viện kia lại tăng lên, nên Tô Y Thục không thể không cố gắng ngày đêm kiếm tiền, vì thế mà dạo này hầu như ngày nào cô cũng thức đêm, cực kỳ thiếu ngủ. Ngồi một lúc cô cũng suy nghĩ gật.

“Lão Tống, đây là Lưu Tây, con trai tôi!” Một người đàn ông bụng phệ đang giới thiệu con trai mình với Tống Cao Tường đang bận rộn xã giao.

“Chào bác trai ạ.” Người thanh niên vừa lên tiếng có dáng vẻ rất hào hoa phong nhã, nhưng lại có ánh mắt sắc bén mà người khác không dễ nhận ra.

“Tốt tốt tốt, cháu trai đúng là nhân tài!” Người đàn ông bụng phệ kia cũng là người có địa vị nhất định trong giới thương nhân, đương nhiên Tống Cao Tường không dám lơ là, dù ông thừa biết “danh tiếng” vang xa vạn dặm của Lưu Tây trong giới thương nhân.

“Y Y.” Tống Cao Tường nhìn quanh bốn phía, phát hiện ra Tô Y Thục đang ngồi trong góc khuất, liền cười tươi rồi gọi cô, trong mắt thoáng xuất hiện vẻ không bằng lòng.

Vừa rồi Tô Y Thục cũng thăm quan sát họ, cô giấu vẻ chán ghét trong mắt đi, rồi bước về phía Tống Cao Tường.

“Lại đây lại đây, bố giới thiệu với con, đây là Lưu Tây, con trai của bác Lưu của con đây.” Tống Cao Tường nhìn Tô Y Thục, nhiệt tình giới thiệu Lưu Tây.

Tô Y Thục không thích người thanh niên này. Sự giả dối và tham lam hiển hiện rõ trong mắt hần ta khiến cô cảm thấy ghê tởm.

“Để đám trẻ nói chuyện với nhau, chúng ta ra chỗ khác bàn chuyện thôi.” Làm sao bố Lưu không hiểu con trai mình chứ. Lão cũng không phản đối nếu Lưu Tây muốn cưới Tô Y Thục. Dù sao, so với mấy cô nàng mà hần từng chơi bởi tung bưng lúc trước, thì Tô Y Thục tốt hơn gấp nhiều lần. Nhà họ Tống cũng có địa vị trong giới thương nhân, đương nhiên lão phải thuận nước đẩy thuyền rồi.

Tống Cao Tường đã từng nghe đến chuyện trắng hoa ong bướm của Lưu Tây, nên ông không muốn Tô Y Thục bị người đàn ông như vậy nhuộm bẩn, chỉ vì Diêu Vân khẳng khái một mực khiến ông không thể không làm thế.

“Tống giám đốc Lưu, sao anh đến mà không báo trước cho tôi một tiếng, tôi phải ra tận cửa đón anh chứ ~” một giọng nói sắc bén vang lên từ trên lầu, không phải Diêu Vân thì là ai!

Tô Y Thục ghét Diêu Vân, bà ta đã phá hủy một gia đình nguyên vẹn mà cô vốn phải có, nhưng bà ta lại chưa bao giờ thêm quan tâm đến cảm xúc của người khác. Ngược lại, cô cũng cảm thấy cực kỳ thương hại bà ta, người đàn bà đó, sống bao nhiêu năm như vậy, nhưng lại chẳng thể có được thứ gì. Suy cho cùng, bà ta cũng là một người đàn bà đáng thương.

Diêu Vân trang điểm rất đậm, khiến người ta trầm nghĩ, không biết liệu khi bà ấy bước đi, phấn có rơi xuống hay không. Bà ta lắc mông, chậm rãi bước từ trên cầu thang xuống.

“Chào bác gái Diêu.” Lưu Tây vẫn tiếp tục khoác lên mình hình tượng thanh niên nho nhã, lễ phép.

Đương nhiên Diêu Vân đã nghe đồn đây là một anh chàng lãng nhãng, nhưng Lư Tây còn giàu có, có địa vị hơn nhà bà, đối với bà, đây mới là điều quan trọng nhất. Bà ta việc gì phải quan tâm đến hạnh phúc của Tô Y Thục chứ. Cô cũng không phải con gái của bà ta, hưởng chi, bà ta chỉ mong cô phải chịu khổ sở mà thôi.

“Ôi chào, đây là con trai cung nhà anh đấy à? Đúng là phong cách hơn hẳn người bình thường.” Vừa nói, Diêu Vân vừa kéo tay Lư Tây, nịnh nọt.

“Quá khen, quá khen rồi, làm sao mà bằng được cậu con cung nhà bà chứ. Nghe nói năm ngoái cháu Tổng còn nhận được một hợp đồng lớn, hy vọng sau này sẽ có dịp hợp tác ~~~” Nghe thấy người ta khen con trai mình, trong lòng Diêu Vân vui như nở hoa.

“Coi kìa, chúng ta đứng đây làm phiền đám trẻ tâm sự rồi.” Diêu Vân lập tức nghĩ tới mục đích chủ yếu của ngày hôm nay, gã Tô Y Thục càng sớm càng tốt. Xem ra, Lư Tây này có vẻ cũng có ý với Tô Y Thục, nên bà ta vội vàng tạo cơ hội cho họ ở riêng với nhau.

Tổng Cao Tường và Diêu Vân nói họ phải sang chỗ khác để tiếp khách, để lại Tô Y Thục và Lư Tây đứng đây.

“Tôi không thích anh, cách xa tôi ra một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bị theo dõi

Tô Y Thục biết Diêu Vân định làm gì. Bà ta không quan tâm đến việc người muốn cưới cô là ai, thì Tô Y Thục có thể hiểu được, nhưng mấu chốt nhất là Tổng Cao Tường lại không hề phản đối, thậm chí còn chẳng hề nói một câu nào, khiến cô hoàn toàn thất vọng về ông. Bây giờ cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, ngay cả ở lại cho đủ lễ nghĩa cô cũng không muốn nữa. Đối với nơi này, cô chỉ còn thấy chán ghét mà thôi!

Lư Tây không ngờ hẳn sẽ bị người ta từ chối. Hắn luôn nghĩ, gia đình hắn giàu có là thế, về ngoài lại khôi ngô tuấn tú, chưa từng có cô gái nào hắn nhìn trúng mà lại từ chối hắn. Đương nhiên hắn nhìn ra sự bức mình trong mắt Tô Y Thục, nhưng trực tiếp từ chối như vậy khiến hắn cảm thấy mất hết thể diện. Đã vậy, đừng trách hắn độc ác!

“Cô Tô, nói chuyện đừng nên thẳng thắn như vậy, coi chừng rước họa vào thân.” Lư Tây không tin hẳn không làm gì được một cô gái như vậy.

Tô Y Thục không muốn tốn thời gian nói năng nói cuội với hắn, liền quay người đi ra cửa.

Sở dĩ cô tới đây, là vì lúc trước vẫn còn ôm ấp một tia hy vọng với Tổng Cao Tường. Nhưng hiện giờ cô hoàn toàn hết hy vọng rồi, đã vậy, cũng không cần phải tiếp tục đứng ở đây nữa. Chỉ ở đây thêm một giây thôi, cô cũng cảm thấy không thể thờ nổi rồi.

Đương nhiên Lư Tây sẽ không thể để cho cô gái này rời đi sau khi ngang nhiên từ chối hắn như thế được, để người khác biết được, thì hẳn biết vút cái mặt này đi đâu.

Tô Y Thục vừa đi tới cửa lại đi ngang qua một người thanh niên đang bước vào trong. Chỉ trong khoảnh khắc giao nhau, cô thoáng ngửi thấy mùi hương cỏ xanh thoang thoảng trong không khí, khiến tâm trạng cô tốt hẳn lên, nhưng cũng không quay đầu xem người vừa tới là ai.

Không biết vì sao Lư Tây cũng không đuổi theo cô.

Tô Y Thục chậm chậm bước một mình trên đường, gió đêm nhẹ thổi qua mặt cô, xung quanh có rất nhiều người qua lại, có đôi tình nhân cãi nhau ầm ĩ, cũng có đôi vợ chồng hòa thuận đi bên nhau. Đường như cả thế giới chỉ có mình cô đi một mình vậy! Tô Y Thục làm như đi dạo lung tung không chủ định, rẽ vào một con hẻm nhỏ.

Vừa rồi cô vẫn luôn cảm thấy có người theo sau mình, vì thế cô cũng cố tình rẽ vào con hẻm này. Cô cũng muốn nhìn xem, ai lại dũng cảm như thế!

“Anh cá, cô nhóc đó đâu rồi?” Giọng một người đàn ông trung niên.

“Hừ, vừa rồi ông vẫn còn nhìn thấy con bé, sao vừa chớp mắt một cái đã không thấy đâu rồi?” Giọng một người đàn ông khác có vẻ rất nghi hoặc.

“Mấy người tìm tôi à?” Y Thục chậm rãi bước từ trong bóng tối ra, ánh trăng chiếu vào mặt cô, bất giác khiến người ta hơi sợ hãi.

Nhưng hai người đàn ông kia lại không chú ý tới, chỉ biết nhìn cô bằng ánh mắt tham lam.

Trên mặt hai gã đàn ông kia đều có vết sẹo, gã dùng giọng điệu thô bỉ nói: “Này cô lé, ông chủ chúng tôi bảo chúng tôi phải dạy dỗ cô em cho ra trò một phen. Nhìn cô em da mòng thịt non thế này, anh đây thực sự không đành lòng chút nào.” Vừa nói, gã còn vừa đưa tay lên vuốt cằm, nở nụ cười dâm dăng đi về phía Tô Y Thục.

“Vậy sao?” Tô Y Thược lãnh đạm trả lời, như không hề sợ bọn họ chút nào cả.

Ở bên buổi tiệc, Lưu Tây nghĩ hai gã du côn này đã đối phó được Tô Y Thược, trong lòng vô cùng sung sướng. Cô còn ra vẻ thanh cao, đến nước này thử xem cô có chịu được không. Trong lòng hắn cũng nôn nóng không chịu nổi, nhưng hiện giờ hắn có chuyện còn quan trọng hơn chuyện này.

Vừa rồi khi hắn định chạy ra đuổi theo Tô Y Thược, thì vừa vặn gặp “Dạ Thần” trong truyền thuyết của giới thương nhân đang bước vào.

“Dạ Thần” là biệt hiệu của anh, bởi vì người ta chỉ có thể gặp anh vào buổi tối, nhưng không ai biết được tên thật của anh là gì, cũng nhờ có một lần tình cờ mà hắn may mắn được gặp anh, anh còn được xưng tụng là vị thần giàu có nhất trong giới doanh nhân!

Tất nhiên Lưu Tây sẽ không vì một người con gái mà lãng phí cơ hội tiếp cận “Dạ Thần”, cũng không thể để Tô Y Thược trốn thoát dưới mắt mình như vậy. Hắn gọi điện thoại cho mấy tay du côn ở gần đó mà hắn quen biết, sai họ bắt Tô Y Thược lại, chờ khi hắn quay về sẽ từ từ “hưởng thụ, hưởng thụ”.

Bây giờ, việc đầu tiên là phải nghĩ xem nên chào hỏi người thanh niên như thần thánh này thế nào đây.

Lúc Lâm Mạc Tang vừa bước vào, anh đã nhìn thấy ngay Tô Y Thược, sau đó lại nhìn thấy một gã thanh niên vẻ mặt dữ tợn, nham hiểm đi sau cô, rút điện thoại ra không biết nói gì. Anh thật sự muốn xem xem hắn dám làm gì với người con gái anh yêu.

Vì thế, trong khi Lưu Tây còn đang nghĩ xem phải làm thế nào để “bắt quàng làm họ”, thì Lâm Mạc Tang đã tự động “chui đầu vào lưới”.

“Chào anh!” Giọng nói trầm khàn vang lên bên cạnh Lưu Tây.

Lưu Tây còn đang đau đầu suy nghĩ xem nên tiếp cận Lâm Mạc Tang thế nào, nghe có người nói chuyện liền bất giác ngẩng đầu lên, nhìn thấy “Dạ Thần” mà mình đang trăm phượng nghìn kẻ muốn tiếp cận, hắn mừng đến rụng đuôi.

“Chào anh chào anh ạ!” Khuôn mặt đầy vẻ nhỉnh bợ đã không còn giữ được sự nho nhã lễ độ vừa rồi, chỉ khiến người ta vừa nhìn đã ghét.

Lâm Mạc Tang khẽ nhủ mày, loại người này mà cũng dám nghĩ đến việc chà đạp Y Thược nhà anh à? Đúng là không biết tự lượng sức mình.

Lưu Tây vẫn blabla nói ngược nói xuôi, hoàn toàn bị sự hứng khởi làm lu mờ suy nghĩ, thậm chí còn không hỏi xem vì sao Lâm Mạc Tang lại chào hắn.

Ngay khi Lưu Tây đang nói đến cao trào, rốt cuộc Lâm Mạc Tang cũng nhận được điện thoại của thư ký. Nhìn người trước mặt vẫn đang nói tràng giang đại hải hết chuyện này tới chuyện khác, Lâm Mạc Tang không nhẫn tâm ngắt lời hắn, vì vậy... anh đành chọn cách lặng lẽ rời đi...

Mục đích của anh khi tới đây là vì muốn gặp Tô Y Thược. Lần này, anh cũng chỉ dùng thân phận một thương nhân bình thường để đến, ở đây không có ai biết anh, ngoài việc cảm thấy người thanh niên này có khí chất phi phàm ra, thì không có ai tiếp cận anh nữa, thế nên, Lâm Mạc Tang cứ lẳng lặng đến, rồi lẳng lặng rời đi.

Lúc đó, gã thanh niên kia, vẫn đang tiếp tục ba hoa...

Cho đến tận khi tiếng di động vang lên: “Lưu thiếu... chúng tôi vốn đã bắt được cô gái kia rồi, ai ngờ đột nhiên có một đám người xuất hiện, cứu cô ấy...”

Thật ra, chỉ có một người chứ không phải một đám người, nhưng bọn hắn sợ bị Lưu Tây trách mắng rằng ngay cả một đứa con gái cũng không giữ được, nên mới nói thế.

Bây giờ Lưu Tây mới phát hiện, không biết Lâm Mạc Tang đã đi mất từ bao giờ, lửa giận của hắn như bùng lên, đúng là nửa đường lại có một tên Trình Giảo Kim nhảy ra, không chỉ mất người đẹp nóng bỏng, mà giờ cả Dạ Thần cũng không biết đã đi đâu mất. Hắn siết chặt nắm đấm, mắt thoảng xuất hiện tia sáng tàn độc. Chạy trời không khỏi nắng, hắn không tin hắn không có được cô. Nhìn Diêu Vân đang tươi cười chào hỏi khách khứa, hắn thầm nghĩ, người đàn bà kia, vẫn còn có thể lợi dụng được.

Quan Thanh vừa gọi hỏi ý kiến anh xem phải thu xếp cho cô Tô thế nào.

Lâm Mạc Tang chỉ dặn Quan Thanh tạm thời cứ đi theo Tô Y Thược, bảo đảm an toàn cho cô đã. Anh vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng tinh thần để gặp cô. Nghĩ lại thì, “Dạ Thần” anh không hề sợ bất cứ điều gì trong giới thương nghiệp, chỉ trừ Tô Y Thược ra.

Trước khi gặp Tô Y Thược, Quan Thanh luôn thầm nghĩ, không biết cô ấy là cô gái thế nào mà khiến ông chủ phải cố tình sai cô tới giúp đỡ. Sau khi nhìn thấy Tô Y Thược, cô chợt hiểu ngay, cô gái tên Tô Y Thược này rõ ràng là phiên bản trưởng thành của cô bé trong khung ảnh đặt trên bàn làm việc của ông chủ mà. Chỉ có một điểm khác biệt duy nhất đó là, trên gương mặt cô ấy bây giờ không hề có nụ cười, chỉ có vẻ lãnh đạm, thờ ơ, xa cách.

Y Thược dám để lộ chính mình, đương nhiên vì cô biết, mình có thể đánh bại được hai tên du côn này. Dù sao, trước đây không lâu cô đã từng được huấn luyện ma quỷ, mấy người này cô căn bản không thèm để vào mắt.

Bố của Lục Hân tung hoành cả hai giới hắc bạch, đương nhiên rất nhiều kẻ thù. Vì sợ Lục Hân bị kẻ thù đuổi giết, nên Lục Trần Hải, bố của Lục Hân đã bắt cô ấy học võ từ khi còn rất nhỏ. Lúc đó, Y Thược cũng bị Lục Trần Hải kéo vào làm bạn học với Lục Hân. Lục Trần Hải vô cùng ngạc nhiên với cô, có thể nói, chính ông cũng không ngờ thực lực thực sự của cô mạnh mẽ như thế.

Một cuộc cải cách nho nhỏ bắt đầu được hình thành từ lúc đó.

Tô Y Thục đang định tra hỏi bọn họ xem ai phải bon họ tới, ai ngờ đột nhiên lại xuất hiện một cô gái mặc đồ bó sát, trái đánh phải đập, hạ gục hai người kia.

“Tha cho tôi, tha cho tôi!” Hai gã đàn ông BT rõ ràng không ngờ lại gặp phải người có võ.

Đột nhiên Tô Y Thục chẳng có hứng tra hỏi nữa, người có thể phái ra mấy kẻ thế này, e rằng cũng chẳng thể gây nguy hiểm gì cho cô được.

Ngược lại, người con gái vừa đột ngột xuất hiện còn khiến cô cảm thấy hứng thú hơn. Cô không nhớ trong cuộc sống đơn giản của mình từng xuất hiện người này.

Nhìn gương mặt được trang điểm đậm kia, nhất định là ở giới thượng lưu, thân thủ cô ấy cũng rất lợi hại.

Hai cô gái cứ lẳng lặng đứng nhìn nhau như vậy, cho đến khi có tiếng rao vang lên: “Đậu phụ thối đây, đậu phụ thối hảo hạng đây...” Sau đó, bụng Tô Y Thục vang lên “rột” một tiếng, rất đúng lúc.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Che giấu tôi một chút

Quan Thanh ngẩn người, rồi bật cười ha ha, sau đó lại cười đến gập cả bụng, không đứng thẳng nổi, người cứ rung lên bần bật.

Lúc này sau khi vào cửa, Tô Y Thục cũng chưa ăn gì, nên bây giờ bụng cô rất đói. Trải qua chuyện vừa rồi, hiện giờ cô cảm thấy vô cùng xấu hổ.

“Đi nào, chị mời cô ăn gì đó ~” Nhìn Tô Y Thục mặc váy hồng phấn, Quan Thanh biết ngay chắc chắn cô không mang theo tiền.

Haha, không ngờ người ông chủ thích lại thú vị như vậy. Xem ra cuộc sống sau này sẽ càng lúc càng đặc sắc đây. Về mặt Quan Thanh đầy hưng phấn nhìn nét mặt ngượng ngùng bối rối của Tô Y Thục.

Ở một nơi khác, Lâm Mặc Tang bỗng hást xì một cái, anh khẽ nhủ mảy, đột nhiên trong lòng xuất hiện cảm giác bị gài bẫy là sao nhỉ...

Đương nhiên Tô Y Thục không phải là dạng cô gái nhỏ vừa thấy được cho ăn đã ngây ngô đi theo người ta. Trước hết là chuyện cô ấy vừa ra tay giúp đỡ cô, làm sao cô ấy biết được ở đây có người đang gây khó dễ cho cô? Chỉ có thể giải thích rằng, cô ấy đã đi theo cô suốt cả quãng đường vừa rồi, chỉ là không bị cô phát hiện mà thôi. Có điều, hình như cô ấy cũng không có ý hại Y Thục.

Nhìn vẻ đề phòng trong mắt Tô Y Thục, Quan Thanh khẽ cười không biết làm sao. Thật không thể ngờ được, Quan Thanh cô sống bao nhiêu năm như vậy mà cũng có một ngày bị người ta nghi ngờ mình có ý đồ xấu.

“Yên tâm đi, tôi không có ý đồ gì với cô cả. Tôi đang trên đường về nhà, thuận đường đi qua con đường tắt kia, nhìn thấy một cô gái trẻ gặp nguy hiểm nên mới ra tay giúp đỡ thôi.” Quan Thanh biết cô gái này sẽ không tin lời cô nói, nhưng chỉ cần cô ấy có thể nhận ra rằng cô không có ác ý là được rồi.

Tô Y Thục thuộc tuýp người người không chọc ta, ta không chọc đến người. Quan Thanh lăn lộn trong thương trường bao nhiêu năm nay, nếu đến một cô gái trẻ còn không giải quyết được, thì danh hiệu “Chị cả” chốn thương trường của cô đã rơi vào tay người khác từ lâu rồi.

Đúng như Quan Thanh nghĩ, Tô Y Thục căn bản không hề tin cái lý do vớ vẩn kia của cô ấy. Có điều, cô biết người phụ nữ này chắc chắn không phải cùng một hội với hai gã đàn ông ghê tởm kia.

Tô Y Thục lướt qua Quan Thanh, bước ra ngoài hẻm.

Quan Thanh 囧, cô thế này... là bị ngớ lơ sao? Cô còn không có thời gian mà đau lòng, chỉ vội vàng đuổi theo Tô Y Thục. Ông chủ đã hạ lệnh rồi, cô nhất định phải hoàn thành đảm bảo cả chất lẫn lượng! Hu hu, tiền của đại gia Lâm thật chẳng dễ kiếm chút nào.

Một lúc sau, Quan Thanh phát hiện ra, hướng mà hai người đang đi không phải là về trường học, mà ngược lại, là đi tới khu phố ăn vặt.

Quả nhiên, quá phúc hắc, quá phúc hắc mà. Cuối cùng Quan Thanh cũng biết được cái gì gọi là “nồi nào úp vung nấy”, đây chính là Lâm Mặc Tang phiên bản nữ mà, vừa phúc hắc lại vừa hướng nội... Quan Thanh thầm mặc niệm trong lòng, đồng thời cũng tự bi ai thay cho cuộc sống của mình. Một Lâm Mặc Tang cô đã chịu không nổi rồi, giờ còn có tới hai người thì cô biết làm sao???

Hay là từ chức trước đi được không? Hu hu, vì chiếc Audi của ông xã tương lai, vì Christian Dior của chính mình, vì lợi ích của con trai, cô quyết định, liều mạng thôi!

Cuối cùng, sau khi bóc lột ví tiền của Quan Thanh một vòng, vị đại phạt tôn quý Tô Y Thuộc cũng cảm thấy thỏa mãn, quay về trường học.

“Tuy tôi không biết là ai sai chị tôi, nhưng dù sao vẫn cảm ơn chị.” Trước khi vào trường, Tô Y Thuộc thân nhiên nói với Quan Thanh.

Quan Thanh đột nhiên có cảm giác được sủng ái mà lo sợ, rốt cuộc cô ấy cũng nói chuyện với mình ư?!!!

“Đừng khách sáo, đừng khách sáo, em gái à, lần sau cẩn thận một chút nhé ~” Quan Thanh tiếp tục đóng vai nữ hiệp qua đường thấy chuyện bất bình rút dao tương trợ của mình. Dù sao người ta cũng không vạch trần cô, cô coi như mình không bị nhìn thấu là được rồi.

Tô Y Thuộc liếc nhìn cô ấy một cái rồi quay người đi vào.

“Báo cáo tổ chức, nhiệm vụ đã hoàn thành.” Quan Thanh vội vàng lấy điện thoại di động ra, bấm gọi đi, giọng nịnh nọt.

“Làm không tồi.” Đầu dây bên kia truyền tới vài chữ đó, rồi điện thoại lập tức bị ngắt.

Lúc này, Quan Thanh thực sự có cảm giác muốn ném vỡ tan điện thoại, có cảm giác muốn chửi bậy vài câu, còn có cảm giác muốn giết người nữa!!! Hôm nay là ngày bị ngó lơ của cô phải không? Một người đã đành, đây cả hai người đều như vậy, đã lâu lắm rồi cô không còn phải trải qua những ngày tháng bị người ta ngó lơ đấy nhé!!!

Tóm lại, tâm trạng của Quan Thanh hôm nay, chỉ có thể dùng bốn chữ “tôi rất buồn bực” để miêu tả mà thôi!

Vừa quay về ký túc xá, Tô Y Thuộc lập tức log in vào game. Hôm nay lãng phí nhiều thời gian như vậy, cô phải bù lại mới được, nếu không thì lượng công việc tháng này sẽ không thể hoàn thành trọn vẹn được.

Gần đây cô luôn cố gắng chế tạo thuốc trường sinh bất lão, hôm nay chỉ còn thiếu một bước nữa thôi là sẽ hoàn thành.

Tô Y Thuộc ngáp một cái, đã lâu rồi cô không ngủ một giấc thật ngon, bán được thuốc trường sinh này là cô có thể nghỉ ngơi thoải mái vài ngày. Có điều, không biết có ai mua với giá cao không, dù sao thì đây cũng chỉ là trong trò chơi.

Khi lò luyện đơn phát ra một tiếng “đỉnh”, mẻ thuốc trường sinh bất lão nóng hổi của Tô Y Thuộc đã ra lò.

Vì muốn tránh những phiền phức không cần thiết, Tô Y Thuộc thay acc phụ “Tôi là Thương nhân” để giao dịch.

Cho nhân vật ngồi xuống chiếu xanh ở thành Thương Lam nước Tuân, cô bắt đầu mở cửa hàng.

Tô Y Thuộc và n người chơi khác nhau chat mật giao dịch, nhưng vẫn không phát hiện có người chơi nào trả thực sự được giá cho thuốc trường sinh bất lão, khiến cô hơi buồn ngủ.

Đúng lúc này, Nhữ Thủy Tam Thiên mặc áo bào xám trắng, cười kỳ lân đột nhiên xuất hiện, sau đó, dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai, cỡi quần áo thời trang ra, cất kỳ lân đi, thay bộ đồ tân thủ vào trong chớp mắt, giả dạng làm người qua đường Giáp, nhưng khí thế toàn thân anh vẫn không thể nào giấu nổi. Anh thân nhiên đi về phía “Tôi là Thương nhân”.

Sau đó, anh dừng lại ở sau lưng thương nhân – trong game, thương nhân đều được thiết kế là loại hình bụng phệ, nên Đại thần mới lợi dụng Tô Y Thuộc để che cho mình.

Tô Y Thuộc không còn gì để nói, rốt cuộc anh ấy muốn làm gì chứ?!

Có điều, để tỏ ra rằng mình không biết anh ấy, Tô Y Thuộc đành phải tiếp tục giả vờ thương nhân “treo máy”.

“Xin hỏi, tiệm của cậu có bán thuốc trường sinh bất lão không?” Trong khung chat của Tô Y Thuộc đột nhiên xuất hiện tin nhắn của một người lạ.

Như Trần Khuynh Diễm?

Y Thuộc đưa mắt nhìn người thanh niên mặc áo xanh, tóc tung bay theo gió đang đứng trước mặt mình, đây không phải là người thanh niên số một của nước Hồ sao? Sao hôm nay lại đến nước Tuân?!

Nghĩ một chút, cô lại nhìn vị đang trốn sau lưng mình, thật sự là... không biết phải nói gì.

Như Trần Khuynh Diễm nghĩ Tô Y Thuộc không ngồi ở máy, nên ngồi xuống cạnh cô.

“Ừ.” Chỉ một lát sau, Như Trần Khuynh Diễm nhận được câu trả lời ngắn gọn từ Tôi là Thương nhân.

[Mật] Như Trần Khuynh Diễm: Tôi muốn mua thuốc trường sinh bất lão của cậu, không biết giá cả thế nào?

Khó khăn lắm mới có một kẻ có tiền tới mua thuốc, Tô Y Thuộc lập tức làm một phép toán nhỏ, có điều, rõ ràng là có người muốn quấy phá việc làm

ăn của cô, mà không chỉ là một người!

[Thế giới] Hàn Ngữ Yên: Nhược Thủy Tam Thiên, anh không trốn được em đâu ~~~

[Phụ cận] Nhược Thủy Tam Thiên: Nhờ che giấu một chút.

Nhìn tin nhắn Nhược Thủy Tam Thiên gửi lên, Tô Y Thục cảm thấy không biết phải làm sao, giờ thì đã hiểu, người thanh niên này muốn trốn mọi người nên mới nấp sau lưng cô đây mà. Trong lòng cô thầm bực tức, tự dung lại đi thiết kế nhân vật thương nhân to tướng ra như vậy làm gì?

Có phải hôm nay người chơi bên nước Hồ của anh tới đây hơi đông không? Còn có cả những người chơi rất ít xuất hiện nữa chứ.

[Thế giới] Hàn Ngữ Yên: Báo tọa độ của Nhược Thủy Tam Thiên, thưởng 100 lượng.

Trong Vân Du Tứ Hải, một lượng cũng tương đương với một nhân dân tệ ở ngoài đời thực.

Hàn Ngữ Yên này chi tiêu hào phóng thật.

Lúc trước Nhược Thủy Tam Thiên đã giúp cô làm nhiệm vụ, đương nhiên cô không thể bán đứng anh được, nên lẳng lặng tiếp tục việc làm ăn buôn bán của mình.

[Mật] Tôi là Thương nhân: 500 lượng.

Tô Y Thục cố tình đẩy giá lên rất cao, dựa vào kinh nghiệm từ trước đến giờ của cô, thì nhất định đối phương sẽ trả giá, hơn nữa, vì thứ này có một không hai, nên cô mới dám nâng giá cao như vậy.

Hình như Như Trần Khuynh Diễm suy nghĩ một lát, Tô Y Thục thấy hần không trả lời, đang định hạ một mức giá phù hợp hơn một chút...

[Mật] Như Trần Khuynh Diễm: Được.

Nhìn 500 lượng nằm lặng lẽ trong khung giao dịch, Tô Y Thục thầm nghĩ, không phải hần ngốc chứ?

[Mật] Tôi là Thương nhân: Thật ra cũng không đắt vậy đâu.

Rõ ràng là đối phương không hề ngờ được rằng người bán hàng sẽ vì kiếm được nhiều tiền mà nhắc nhở người mua.

Như Trần Khuynh Diễm, hay phải nói là Lục Thần Hi ngồi trước máy tính hơi ngẩn người. Hình như hần gặp được một người khá thú vị.

[Mật] Tôi là Thương nhân: Trả lại anh một trăm lượng.

Nhìn thuốc trường sinh bất lão và một trăm lượng trong khung giao dịch, Lục Thần Hi ấn xác nhận. Không ngờ lại thực sự có một người ngốc nghếch, thật thà như vậy.

[Hệ thống] Người chơi Như Trần Khuynh Diễm muốn thêm bạn làm hảo hữu.

Tô Y Thục ấn từ chối. Cô không ghét Như Trần Khuynh Diễm, chỉ là không muốn gặp phiền phức thôi, sau đó, cô lại nghĩ tới icon sáng rực trong danh sách hảo hữu của mình, người thanh niên đang trốn sau lưng cô kia... Việc làm ăn của cô đã xong rồi, giờ có nên đi không đây...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Đại Thần là gay

Dường như Hàn Ngữ Yên biết Nhược Thủy Tam Thiên đang ở ngay gần đây, nên vẫn chờ trong hành Thương Lam, không chịu đi.

Sau khi giao dịch hoàn thành, Tô Y Thục vốn muốn thoát acc phụ ra, tiếp tục dùng acc Nhất Thục quay về Phù Dung cốc luyện dược, nhưng bây giờ cô cũng không biết mình nên làm gì.

[Phụ cận] Biển Xanh Một Tiếng Cười: Anh cả, anh đứng đây làm gì thế ạ?

Đột nhiên, người chơi tên “Biển Xanh Một Tiếng Cười” kia đi đến bên cạnh “Tôi là Thương nhân”, hỏi người đứng sau lưng cô.

Kênh thế giới im lặng, Biển Xanh Một Tiếng Cười xong đời rồi!

Sau gáy Tô Y Thục xuất hiện một loạt sọc đen, chuyện này không liên quan đến cô.

Không biết hại chết mèo, chỉ trong chớp mắt, Biển Xanh Một Tiếng Cười đã giải quyết khó khăn của cô, có điều, bản thân cậu ta thì... phải tự cầu phúc thôi.

Thật ra, cũng không thể trách Biển Xanh Một Tiếng Cười được, cậu ta cũng chỉ vừa log in, nhìn thấy anh cả nhà mình bình thường luôn oai phong lẫm liệt, lại đứng sau lưng một thương nhân béo phệ, nhìn đáng vẻ đáng khinh đó, sao cậu ta có thể không hiếu kỳ chứ?

[Phụ cận] Nhược Thủy Tam Thiên: Hiện giờ anh có một tin tốt và một tin xấu muốn nói cho chú biết. Chú muốn nghe tin nào trước?

Biển Xanh Một Tiếng Cười đột nhiên cảm thấy từng cơn gió lạnh ập tới, đành tự an ủi mình rằng đây chỉ là ảo giác thôi.

[Phụ cận] Biển Xanh Một Tiếng Cười: Nói tin tốt trước đi ạ?

[Phụ cận] Nhược Thủy Tam Thiên: Chú vừa kiếm được một trăm lượng. Cũng nhân tiện báo cho chú biết một tin xấu, tháng này, chú sẽ không có cái gì đó đâu.

Cái gì cái gì đó, chính là tiền thưởng.

Mây đen vần vũ trên đầu Biển Xanh Một Tiếng Cười, có cảm giác như đang rơi vào địa ngục.

Quan Quan Thư Cưu, trưởng lão bang Thần Long đi cùng cậu ta không chịu nổi nữa, liền vội vàng kéo Biển Xanh Một Tiếng Cười đi.

[Phụ cận] Hàn Ngữ Yên: Sao anh phải trốn em?

[Phụ cận] Nhược Thủy Tam Thiên: Cô đuổi theo tôi làm gì?

[Phụ cận] Hàn Ngữ Yên: Em thích anh!

[Bang hội] Ba Đồi Ba Kiếp: Lão Đại nhiều hoa đào quá, hãm mộ hãm mộ (biểu tượng tình yêu)

[Phó Bang chủ] Biển Xanh Một Tiếng Cười: Anh cả, em sai rồi, anh tha thứ cho em đi mà!!! TT^TT

[Thế giới] Bà Tám Không Logout: Vận may hôm nay không tệ, vừa vào đã nhìn thấy thông báo trên kênh Thế giới ~~~ để các tin đồn phát triển mạnh mẽ nữa đi nào ~~~

[Thế giới] Nổ phát pháo: Cần tường thuật tại hiện trường...

[Thế giới] ...

...

Mọi người đều cùng yêu cầu.

Đến giờ Tô Y Thục mới biết vì sao diễn đàn của trò chơi Vân Du Tử Hải lại sôi động như vậy. Thì ra toàn là người tài cả, cô có thể lường trước được, bài nóng nhất trên diễn đàn ngày mai sẽ là: Tình yêu vượt biên giới của Công chúa nước Hồ và Đại Thần nước Tuân. Cũng không biết giọng văn của “Bà Tám Không Logout” này có đủ sắc bén không.

Thôi được, cô thừa nhận, cô đang vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Lâm Mặc Tang nhìn acc phụ của Tô Y Thục, thế này mà không chịu giúp anh, còn dám đứng đây xem trò vui nữa chứ.

Vừa rồi, anh biết cô đang bán đồ ở đây, nên mới trốn sau lưng cô. Dù sao, cô cũng không biết rằng anh đã biết Tôi Là Thương Nhân chính là cô, nên mới chạy tới trên cô một chút, xem ra, cô gái này vẫn nghĩ cách xem làm thế nào để thoát khỏi anh, đã vậy thì đừng trách anh...

[Thế giới] Nhược Thủy Tam Thiên: Tôi đã thích người khác rồi.

Á... Trên kênh thế giới toàn những biểu tượng hít khí lạnh.

[Thế giới] Người Hâm Mộ Nhược Thủy Tam Thiên số 1: Nhược Thủy Tam Thiên của em, sao anh lại nỡ thích người khác chứ, anh bảo em phải làm sao bây giờ huhuhuhu...

Sau đó, trên kênh thế giới bắt đầu xuất hiện tiết mục nàng Mạnh Khương khóc đổ Trường Thành, cả kênh thế giới đều bị một lũ các cô các chị ai oán chiếm lĩnh.

[Thế giới] Bà Tám Không Logout: Kinh ngạc vì Đại thần đã sớm thuộc về một người bí ẩn!!! Các cô gái si tình đều muốn tự tử!

[Thế giới] Hàn Ngữ Yên: Là ai? Là cái gì Nhất Thược kia sao?

Tô Y Thược ngẩn người, trong lòng đột nhiên xuất hiện một cảm giác không nói rõ được.

[Thế giới] Nhược Thủy Tam Thiên: Không phải.

Không phải ư? Đại thần đúng là Đại thần, đến cả thiên tình sử cũng vô cùng phức tạp.

Phần lớn các “fan” của Nhất Thược bắt đầu tỏ ra bất bình vì Nhất Thược bị tổn thương, trên kênh thế giới còn có người nói Nhược Thủy Tam Thiên có mới nới cũ, nhưng cũng có người bao biện cho Nhược Thủy Tam Thiên, tóm lại là vô cùng hỗn loạn, chỉ có đương sự là im lặng không nói gì.

Tuy Tô Y Thược biết chắc chắn không phải cô, nhưng khi nghe thấy câu trả lời, trong lòng vẫn có cảm giác rất khó nói.

[Phụ cận] Tôi Là Thương Nhân: Tôi đi trước.

Nhận được tin nhắn của Tô Y Thược, Lâm Mặc Tang cũng không trả lời ngay.

[Thế giới] Nhược Thủy Tam Thiên: Nếu như cô cứ ép tôi phải nói thì... xa tận chân trời, mà gần ngay trước mắt.

Xa tận chân trời gần ngay trước mắt là sao? Đứng trước Nhược Thủy Tam Thiên chỉ có acc phụ của Tô Y Thược với vẻ mặt thô bỉ và thân hình béo gập đôi Đại thần tên là “Tôi Là Thương Nhân” thôi. Chẳng lẽ là nó???

Mọi người đều trở nên mơ hồ.

[Thế giới] Biển Xanh Một Tiếng Cười: Khẩu vị của anh cả quả nhiên không giống người thường, woa ha ha ha ha

[Thế giới] Bà Tám Không Log Out: Thì ra Đại thần là gay!

Lúc này, đám hủ nữ vô cùng kích động, gào thét điên cuồng!

Phần lớn những cô gái ái mộ Đại thần đều trầm mặc, tranh với phụ nữ còn được, tranh với đàn ông thì biết tranh làm sao?

Phần lớn các thanh niên ái mộ Đại thần cực kỳ vui sướng, rốt cuộc bọn họ cũng có cơ hội rồi... Bởi vậy mới nói, trong rừng sâu, chim gì mà chả có!

Rõ ràng Hàn Ngữ Yên không ngờ rằng anh sẽ nói mình thích con trai, nên nhất thời cảm thấy vì anh cố tình muốn làm cho mình xấu hổ nên mới nói như vậy.

Vậy thời gian cô theo đuổi anh lâu như vậy là cái gì?! Chẳng phải sẽ trở thành truyện cười hay sao?

[Thế giới] Hàn Ngữ Yên: Anh nói dối!

[Thế giới] Nhược Thủy Tam Thiên: Cô có thể hỏi cậu ấy xem, có phải chúng tôi đã ở bên nhau từ lâu rồi không.

[Thế giới] Bà Tám Không Log Out: Aaaaaa, thì ra Đại thần và người kia đã ngầm kết thành thai heo từ lâu, công chúa nước khác mới là tiểu tam sao?

Tô Y Thược nhìn tin nhắn mà Nhược Thủy Tam Thiên vừa gửi tới, trong đó chỉ có hai chữ: “Giúp tôi.”

Giúp hay không đây?

Vừa rồi chính nàng đã che chắn giúp anh, coi như là đáp lại ân tình của anh rồi.

“A ha ha ha, ngay cả acc phụ của mày mà Đại thần cũng không chịu buông tha, he he he...” Không biết Lục Hân đi vào từ bao giờ, cũng đứng cạnh cười trộm.

“Đây là người mày thích à?” Y Thược trả đòn.

“Không không không, tao chỉ sùng bái anh ấy thôi!”

Lục Hân vẫn còn đứng cười.

Không chờ Tô Y Thược trả lời, Hàn Ngữ Yên đã quay người bỏ đi, cứ như thực sự đã bị Đại thần chọc cho tức chết vậy.

Cũng tốt, tránh cho cô không kìm chế được lại bán đứng anh, Y Thược hung hăng nghĩ.

[Mật] Tôi Là Thương Nhân: Đại thần, người đẹp bị anh chọc tức nên bỏ đi rồi kìa.

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Em thích người đẹp sao?

Vì cố tình muốn thể hiện ra mình là con trai, Tô Y Thục cố ra vẻ mình thích con gái.

[Mật] Tôi Là Thương Nhân: Vớ vẩn, không thích con gái, chẳng lẽ lại đi thích con trai giống anh à?

Khỏe miệng Lâm Mạc Tang méo xệch, cô nhóc này đáng yêu thật, đầu tiên là định lén lút trốn đi, giờ lại còn giả ngốc với anh nữa.

[Phụ cận] Như Trần Khuynh Diễm: Có thể kết hảo hữu với tôi không?

Như Trần Khuynh Diễm ngắt đứt cuộc đối thoại của hai người.

Lâm Mạc Tang ngồi trước máy tính hơi nheo mắt, trong mắt như toát ra những tia sáng nguy hiểm, không ai được phép có ý đồ với Tô Tô hết, dù cho người thành niên này có không biết thân phận thật sự của cô đi chăng nữa!

[Mật] Nhục Thủy Tam Thiên: Anh ta là ai thế?

Đương nhiên anh biết, anh ta là đệ nhất công tử nước Hồ, chỉ là anh muốn biết suy nghĩ trong lòng Y Thục thôi.

[Phụ cận] Tôi Là Thương Nhân: Khách hàng.

Khách hàng à? Lâm Mạc Tang chỉ hơi hải lòng một chút, anh ta mà cũng có thể làm khách hàng của cô à? Vì cái gì chứ?

[Phụ cận] Như Trần Khuynh Diễm: Chỉ vì tôi cảm thấy cậu rất đáng để kết bạn thôi, quen biết trong trò chơi cũng là một thứ duyên phận.

Đây là người thanh niên thứ hai sau Nhục Thủy Tam Thiên khiến cô cảm thấy không biết làm sao. Xem ra sau này nên ít đăng nhập acc phụ thì hơn, bây giờ cái đại danh của acc phụ cũng bị Đại thần nhúng chàm mất rồi.

Lại một lần nữa nhận được yêu cầu thêm hảo hữu của Như Trần Khuynh Diễm, Tô Y Thục đành ần đồng ý. Bọn họ đều là Đại thần, Đại thần đều là đại gia, cô không nên trêu chọc họ, hơn nữa, đây là acc phụ, cô cũng rất ít dùng.

Vì thế Lâm Mạc Tang nổi giận.

Như Trần Khuynh Diễm thấy Tôi Là Thương Nhân đã đồng ý yêu cầu thêm hảo hữu của mình, nên cũng không nói nhiều nữa, chỉ để lại một câu “hẹn gặp lại sau” rồi cười ngửa đi mất.

Nơi này chỉ còn là Tôi Là Thương Nhân đang bán hàng và Nhục Thủy Tam Thiên.

[Mật] Tôi Là Thương Nhân: Tôi đi đây.

[Mật] Nhục Thủy Tam Thiên: Cảm ơn.

Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói mấy lời này, nhưng chỉ tiếc là Tô Y Thục lại không nhận ra được. Cô gái này, dám nhận lời kết hảo hữu của người đàn ông khác ngay trước mặt anh!!! Anh ghen đấy!!!

Y Thục dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai, lập tức đưa acc Tôi Là Thương Nhân về Phù Dung cốc rồi log out.

Sau khi bán thuốc trường sinh bất lão xong, cộng với tiền bán trang bị lúc trước, cũng được hơn năm nghìn rồi, rốt cuộc cô cũng có thể nghỉ ngơi thoải mái hai ngày.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Cách tuyển người vòng vào

Vừa khéo mai lại là thứ bảy.

Mười ngày nữa Tô Y Thục sẽ tốt nghiệp, dạo này các sinh viên đều gấp rút tìm việc làm, đương nhiên cô cũng không ngoại lệ. Tuy Tổng Thanh có ý muốn kéo cô về làm ở công ty của hắn, nhưng cô sẽ không lựa chọn tiếp tục cuộc sống ở nhà họ Tống nữa, cô đã quyết định sẽ chuyển ra ngoài sau khi tốt nghiệp rồi.

Sáng nay Lục Hân phải ra sân bay, nghe nói, trừ Đại thần ra, thì ông anh mà cô ấy sùng bái nhất đã từ Mỹ về.

Tô Y Thước tắt máy tính, định ra ngoài một vòng xem có thể tìm được công việc gì phù hợp không, hai cô gái khác cùng phòng đã ra ngoài hẹn hò.

Hôm nay có rất nhiều công ty đến đại học A tuyển người. Đại học A là trường đại học tốt nhất của thành phố A, đây đúng là đất tiềm tàng nhiều nhân tài ẩn dật, nên Y Thước cũng chỉ mang tâm trạng đi thử một vòng xem có công việc nào phù hợp với mình hay không thôi.

Sau này cô sẽ sống một mình, mọi chi phí cũng sẽ phải tự lo. Mấy hôm trước cô đã đi tìm phòng ở, rất vừa ý một căn hộ có hai phòng, một phòng khách, cách đường chính khá xa, hơn nữa điều kiện cũng không tệ, rất phù hợp với cô, có điều, giá thuê nhà không thấp, mà cô lại không muốn dùng tiền của nhà họ Tống.

Những chiếc bàn nhỏ nối nhau thành một hàng dài, Tô Y Thước chậm rãi đi dạo xung quanh, mấy công ty này phần lớn đều là những công ty đang phát triển, nằm ở bậc trung, nhưng cũng có một vài nơi có tiền đồ khá khả quan, có lẽ hôm nay tới đây vì muốn chiêu mộ thêm một số nhân tài có thể thúc đẩy sự phát triển của công ty.

Trong lúc tìm kiếm công ty phù hợp với mình, cô bất chợt dừng lại trước một công ty có quy mô nhỏ, vì cô nhìn thấy một người nhìn rất quen...

Là cô gái mà cô đã gặp ở trong hẻm tối hôm đó.

Cô ấy mặc một bộ váy công sở đúng truyền thống, tóc buộc đuôi ngựa, hôm nay cô ấy trang điểm có vẻ rất nhã nhặn, bớt đi vẻ quynh rũ của tối hôm đó, nhưng lại làm tăng thêm cảm giác nhẹ nhàng, nhanh nhẹn, giòn giã.

“Công ty Mộc Tố” – Tô Y Thước thầm đọc tên công ty.

Công ty này có đãi ngộ rất hậu hĩnh, nhưng lại rất ít người xếp hàng, vì trong mấy công ty bậc trung, thì công ty này khiến người ta có cảm giác không có tiền đồ phát triển lắm.

Vì thế, trừ những người có nhu cầu, cần tiền gấp ra, nhưng người có năng lực đều không muốn bắt đầu sự nghiệp của mình ở một công ty nhỏ như thế này, tất cả đều muốn tiến thẳng đến những công ty mà có thể làm bàn đạp đẩy họ lên tầng lớp thượng lưu. Những người có thể vào được đại học A chắc chắn cũng không phải những người xuất thân từ những gia đình bình thường.

Vì thế, Quan Thanh ngồi ở vị trí người phỏng vấn cảm thấy vô cùng xấu hổ. Cô đã bao giờ bị người ta ruồng rẫy thế này đâu chứ?

Nếu cô mà là một trong những người đến phỏng vấn hôm nay, thì cô cũng sẽ không chọn công ty này, không hiểu nổi suy nghĩ của ông chủ nữa, chẳng lẽ thế này có thể thu hút được cô ấy sao?

Các vị cùng bị điều xuống đây ngồi xung quanh đều cảm thấy áy náy trong lòng, nhưng nhìn vẻ mặt lạnh lùng của chị Thanh cũng không dám ho he tiếng nào.

Cô đã ngồi phoir nắn ở đây vài ngày rồi, sao cái vị tiểu tồ tông kia còn chưa đi ra chứ...

Vì muốn lừa người ta về làm người nhà mình, mà bí ối đến mức đăng ký thêm một công ty nhỏ, thậm chí còn không tiếc điều một thư ký chủ bài là cô đẩy xuống công ty nằm ở tầng thấp nhất đó. Làm gì có ông chủ nào như vậy chứ?!!!

Lại còn nói hoa nói mỹ rằng, sợ cô bị bầu không khí không trong lành của tầng lớp thượng lưu nhiễm bẩn, nên mới cho cô xuống dưới để hít thở bầu không khí trong lành hơn. Hít hít cái cục cứt ấy chứ hít à!!!

Tô Y Thước đang trầm bản khoăn xem có nên đi tới chào một tiếng hay không.

Bây giờ thì cô cũng tin lời nói lúc trước của cô ấy rồi. Hẳn là cô ấy chỉ tiện đường đi qua thôi, với cái người chẳng có thứ gì trong tay như cô, thì người khác giúp cô còn có thể vì mục đích gì được chứ? Cô khẽ cười tự giễu cợt.

Vì thế, địa vị của Quan Thanh trong lòng Tô Y Thước bất tri bất giác được nâng cao hẳn.

Quan Thanh đang vô cùng chán nản, đảo mắt nhìn đám người đi lại trước mặt, đột nhiên nhìn thấy Tô Y Thước đang do dự xem có nên chào hỏi Quan Thanh một tiếng hay không, nhiệt độ trên mặt cô ấy đang từ âm hai mươi độ, bỗng chốc biến thành gió xuân ấm áp. Chỉ tiếc là Tô Y Thước không phát hiện ra nụ cười giả hoạt của cô ấy.

Trong đầu Quan Thanh lập tức lên kế hoạch chi tiết.

“Này này, bạn học ở đằng kia ới.” Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Tô Y Thước ngẩng đầu nhìn qua, rồi lại nhìn bốn phía, sau đó chỉ chỉ vào mình.

“Đúng đúng, chính là em đấy.” Tô Y Thước vốn đang nghĩ xem có nên đi qua chào không, thì Quan Thanh đã chào trước, khiến cô không thể không qua. Không biết cô ấy gọi cô làm gì.

“Có duyên quá, chúng ta lại gặp nhau rồi. Em học ở đây à?” Quan Thanh đã biết rõ rồi còn giả vờ hỏi.

“Vâng, chào chị.” Tô Y Thước lãnh đạm đáp.

“Cô có muốn đến công ty bọn chị không? Chẳng có ai đến cả...” Quan Thanh dùng ánh mắt lấp lánh nước nhìn Tô Y Thục, cô quyết định phải áp dụng biện pháp đánh vào lòng thương cảm trước.

Điều kiện của công ty Quan Thanh thực sự rất ưu việt, đủ để cô nộp nốt tiền thuê nhà còn thiếu, nhưng cô cũng biết kiểu công ty này thường giống phù dung, sớm nở tối tàn. Có điều, bây giờ cô cũng chỉ có thể chọn công ty dạng này thôi, dù sao cô cũng chỉ là một sinh viên nghèo không có năng lực.

Trong lúc cô còn đang suy nghĩ thì Tống Thanh đi tới.

Tống Thanh cũng không cần phải tham gia hội chợ việc làm kiểu này, nhà họ Tống có công ty riêng, sau khi tốt nghiệp, hẳn sẽ vào thẳng công ty của Tống Cao Tường. Vừa nhìn thấy Tô Y Thục đang đứng trước bàn một công ty, nghĩ cô đến để phỏng vấn, hẳn lập tức đi tới muốn khuyên cô.

“Em đứng đây làm gì?” Tống Thanh cũng không đồng ý để cô làm việc bên ngoài. Trong suy nghĩ của hắn, cô hoàn toàn không cần phải tìm việc làm, hắn có thể nuôi cô mà.

“Tìm việc.” Tô Y Thục không muốn tranh cãi nhiều với Tống Thanh, coi như không thấy hắn.

“Đơn xin việc.” Tô Y Thục chợt quay sang nói với Quan Thanh.

Quan Thanh sững người, sao tiểu tử tông này lại đồng ý dễ dàng thế? Nếu là một người có đầu óc, chắc chắn sẽ không chọn công ty này của cô đâu...

Tuy trong lòng hơi nghi hoặc, nhưng cô ấy vẫn đưa ngay đơn xin việc lên, rất sợ Y Thục đổi ý.

“Không cho!” Tống Thanh giật lấy tờ đơn trong tay Tô Y Thục, xé nát, ánh mắt nhìn Tô Y Thục đầy vẻ kiên quyết.

Quan Thanh nhìn hắn đầy cảm phẫn, trong lòng thầm ân cần hỏi han cả mười tám đại tử tông nhà hắn.

“Sao em phải đi xin việc bên ngoài chứ? Anh... nhà họ Tống có thể nuôi em mà!!!!” Những lời này, đối với Y Thục thì là sự chăm sóc của anh trai dành cho em gái, nhưng người ngoài nhìn vào, lại thấy có một ý nghĩa khác.

Ít nhất với một người từng trải như Quan Thanh thì cô ấy hoàn toàn không nghĩ như vậy. Tình cảm của Tống Thanh dành cho Tô Y Thục không bình thường, nhưng Tô Y Thục có vẻ rất chán ghét người thanh niên này.

Tô Y Thục chưa từng thấy Tống Thanh tức giận đến bốc hỏa thế này bao giờ, nên nhất thời đứng sững người tại chỗ.

Hành động của cô rõ ràng là muốn sau này tự sống một mình, khiến Tống Thanh vô cùng lo lắng, cũng không nhận ra mình vừa thất thố.

“Bạn học này... Chị sẽ không bạc đãi cô đâu, cô xem, phúc lợi của công ty chị tốt cực kỳ ấy. Cô tìm đâu ra được một công ty như công ty của bọn chị chứ?” Quan Thanh giận dữ, người thanh niên này muốn cướp người của ông chủ à? Mơ đi! Dù cho cô có phải phơi nắng đến đen cả da mấy ngày nay, thì cô cũng phải lôi kéo Tô Y Thục bằng được!!!

“Không cần.” Tô Y Thục trả lời Tống Thanh, rồi lại tiện tay cầm một tờ đăng ký khác trên bàn.

Tống Thanh cau mày, còn định nói gì đó thì xung quanh chợt vang lên tiếng huýt sáo.

“Nhìn kia, là Tống Tâm Di đấy.” Giọng một nam sinh vang lên đầy hào hứng.

Một đám người đang đi về phía này, đi đầu là Tống Tâm Di, hoa hậu giảng đường của đại học A. Thật ra, Tống Tâm Di còn kém hơn Tô Y Thục một chút, nhất là về khí chất, nhưng mọi người đều biết nhà cô ta rất giàu có, trong trường, cô ta cũng chơi thân với nhiều sinh viên nữ, cho nên mọi người đều đẩy cô ta lên làm hoa hậu giảng đường. Tô Y Thục lại rất lạnh nhạt với mọi người, trừ Lục Hán ra, cô rất ít khi tiếp xúc với người khác.

“Ôi chà, tình cờ ghê. Anh đứng đây làm gì vậy?” Tống Tâm Di đứng bên cạnh Tống Thanh, tuy cô ta đang cười, nhưng ánh mắt lại liếc nhìn Tô Y Thục đầy khinh bỉ.

Tống Thanh là anh trai của Tống Tâm Di, anh trai ruột thịt.

“Tôi đi trước.” Dưới sự quấy rầy của Tống Tâm Di, cuối cùng Tô Y Thục cũng điền xong vào tờ đơn đăng ký. Cô không thích cả hai anh em họ.

Quan Thanh nhận lấy tờ đăng ký của Tô Y Thục, mỉm cười đầy mãn nguyện. Các đồng chí bị hạ cấp điều xuống đây cũng thu lại ánh mắt của mình, yên tâm rồi!

Đang lúc Quan Thanh vui vẻ, thì tờ giấy trong tay lại bị người ta giật mất!

“Ôi cha, Y Thục, sao cô lại vào dạng công ty này chứ?” Tống Tâm Di vừa dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn Y Thục, vừa chỉ vào tờ đơn đăng ký trong tay, hơn nữa, còn đưa cho mấy sinh viên nữ đi cùng cô ta, mấy cô gái kia đều lên cười thầm, ánh mắt đầy giễu cợt nhìn Tô Y Thục đang đứng im lặng ở đằng kia.

“Di nhi, em vừa phải thôi!” Tống Thanh quát.

“Dạng công ty này à?! Có cái rắm gì liên quan đến cô chứ?! Chỉ là một cái bình hoa mà dám khinh thường bà đây à?! Mau quay về bụng mẹ cô mà đường thai cho tốt vào, đừng để đến lúc sinh ra lần nữa mà vẫn bại não như bây giờ!” Quan Thanh giật lại tờ đơn đăng ký. Mẹ kiếp, muốn chết à?! Dám chọc vào chị đây!

Mọi người trầm mặc, quả nhiên, không thể chọc vào chị Thanh được.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Anh trai của Lục Hân

Cô... cô...” Tổng Tâm Di không ngờ sẽ bị nểng, nhất thời tức giận đến không nói được lời nào, chỉ trợn trừng mắt nhìn Quan Thanh.

“Tôi rất ôn!” Quan Thanh lập tức khiêu khích ngược lại.

Tổng Tâm Di tức nghẹn đến đỏ bừng cả mặt mũi.

“Phụt...” Không biết ai cười trước, nhưng mấy nữ sinh đi cùng Tổng Tâm Di cũng mím chặt môi, buồn cười lại không dám cười.

Tổng Tâm Di muốn giữ gìn hình tượng tiểu thư khuê các của mình, đương nhiên không thể nói những lời thô tục như Quan Thanh, mặt cô ta nhìn y như bị táo bón, trợn mắt hung hăng lườm Tô Y Thục, rồi xoay người đi mất. Cô ta vốn chỉ ý vào việc Tô Y Thục không cãi lại mới dám nói, bây giờ có Quan Thanh ở đây, cô ta làm sao dám thô lỗ nữa.

Tổng Thanh nhìn Y Thục, thấy cô không tức giận mới nói câu xin lỗi rồi đuổi theo Tổng Tâm Di.

Trải qua tiết mục nhỏ vừa rồi, hình tượng của Quan Thanh trong lòng Tô Y Thục chớp mắt nhảy lên hàng Ngự tỷ!

“Cái con nhóc đó thêm bị chửi đây mà. Lần sau cô cứ làm như chị, chửi chết con nhóc đó đi, xem nó còn dám ừ hừ tiếng nào không.” Quan Thanh tức giận nói, chỉ là một con nhóc vất mũi chưa sạch mà lại dám ra vẻ chị hai trước mặt cô à?!

Tô Y Thục khẽ cười, chỉ là cô lười phải tranh cãi thôi mà.

“À, đúng rồi, tiểu Y Thục, đây là tiền lương tháng đầu của em.” Chờ mấy người râu ria đi hết, Quan Thanh lập tức biến thành con cừu nhỏ, khiến những đồng nghiệp đi cùng cô đều ngẩn người sững sốt.

Tô Y Thục cũng hết hồn với tốc độ biến sắc mặt của cô ấy, còn không phản ứng kịp.

“Vây bọn chị đi trước nhé. Gặp lại ở công ty sau nhé, moah moah ~” Quan Thanh vừa nháy mắt vừa vẫy tay với Tô Y Thục. Chỉ một giây sau, với tốc độ gió cuốn mây tan, cô ấy và mấy người kia đều biến mất sạch sẽ không còn một hạt bụi. Đùa sao, lỡ đột nhiên cô lại đổi ý thì làm sao bây giờ.

Có điều, Tô Y Thục còn chưa biết phải liên lạc với cô ấy như thế nào, cũng chưa từng nghe thấy có công ty nào lại chủ động ứng trước tiền lương cho nhân viên, chuyện này có phải hơi kỳ quái không?

Sau khi chia tay với đám người kia, Quan Thanh lập tức chui vào một góc, vội vàng lôi điện thoại ra: Alo, ông chủ, xong việc rồi! Có điều, có một cậu thanh niên tên Tổng Thanh tới quấy rối!

Sau khi nhận được tiền, Tô Y Thục cũng không quay về ký túc xá ngay, mà đi tới bưu điện để gửi tiền cho viện trưởng.

Khi cô từ bưu điện về, trời cũng đã sẩm tối.

Tô Y Thục dừng bước ở trước một con hẻm nhỏ, ở cách cô khoảng năm bước chân, có hai mẹ con quần áo rách tả tơi, mặt cô bé kia rất bẩn, lại lộ ra vẻ trưởng thành không hợp với lứa tuổi. Người phụ nữ ôm cô bé không động đậy, trong mắt đầy vẻ tuyệt vọng. Trước mặt hai người cô đặt một chiếc bát nhỏ, trong đó có một vài đồng xu lẻ.

Đột nhiên Tô Y Thục có cảm giác khó chịu đến mức không thờ nổi, mặt hơi cay cay. Khi mà cô và người mẹ đã mất của mình sống nương tựa vào nhau, có phải mẹ cô cũng từng ôm cô như vậy không?

“Đây là chỗ của ông, ai cho chúng mày ăn xin ở đây? Cút ngay cho ông. Mất cả hứng! Hừ!” Một tên thanh niên trẻ tóc nhuộm vàng nhổ nước bọt vào hai người.

Người phụ nữ kia dường như đã quen với cảnh này, liền ôm cô bé lên chuẩn bị rời đi.

Nhưng tên tóc vàng kia dường như vẫn chưa hết tức, lại tung chân đạp đổ cái bát con kia, khiến người phụ nữ vội vàng ôm con gái, lùi lại phía sau.

Tiếng tiền xu rơi leng keng trên mặt đất.

Người qua đường cứ đi qua đi lại, không ai đưa tay ra giúp đỡ.

Ngực Tô Y Thục có cảm giác như bị người ta đâm mạnh một dao, ánh mắt bất giác hiện lên vẻ tàn nhẫn, cô có nên dạy bọn chúng một khóa đạo lý làm người không?!

Cô nhấc chân, thong thả nhặt một đồng xu lăn đến bên cạnh mình lên, rồi đi về phía tên tóc vàng và hai mẹ con kia.

“Tiền của chị này.” Tô Y Thục bước tới trước mặt người phụ nữ đang ôm con gái, đưa tiền cho chị ta.

Chị ta như không nghe thấy, chỉ ngẩn người nhìn Y Thục.

“Ồi cha, con nhỏ này nhìn không tồi nhỉ.” Tên tóc vàng nhìn đáng vẻ dịu dàng yếu đuối của Y Thục, liền không sợ chết lên tiếng trêu ghẹo.

Tô Y Thục chậm rãi nhặt hết số tiền rơi trên đất lên, sau đó đặt vào tay người phụ nữ kia.

“Đi đi.” Cô còn rút thêm năm trăm tệ trong ví ra đưa cho chị ta.

Lúc này người phụ nữ mới giật mình, nhận tiền từ tay Tô Y Thục, vội vàng cảm ơn cô, nhưng cũng hơi lo lắng, nhìn cô yếu ớt như vậy, làm sao có thể đối phó được với đám lưu manh kia chứ.

Tên tóc vàng nhìn thấy tờ nhân dân tệ, sự tham lam ánh lên trong mắt, không ngờ cô gái này lại lăm tiền như vậy.

Bây giờ y chỉ ước hai mẹ con kia mau mau biến đi, để y và người đẹp kia ở lại đây cùng nhau, chưa biết chừng...

Hai mẹ con hơi lo lắng nhìn Tô Y Thục, nhưng cô chỉ khẽ lắc đầu, ý bảo mình không sao, ra hiệu cho họ mau chạy đi.

Cuối cùng người phụ nữ kia cũng đành ôm con đi. Chờ hai người đi khuất, tóc vàng liền nhìn Tô Y Thục với ánh mắt thô bỉ.

“Cút.” Giọng nói lạnh lùng không hề giống vẻ dịu dàng vừa nói với hai mẹ con kia, Tô Y Thục dường như biến thành một người khác hẳn, toàn thân tỏa ra luồng khí lạnh lẽo khiến người ta không chịu nổi chỉ muốn chạy trốn.

Tiếng nói lạnh băng của cô cũng khiến tóc vàng sợ hãi, nhưng lại tự trấn an mình, một con nhóc con thì có gì phải sợ chứ: “Lại đây lại đây, hầu ông đây vui vui về về một chút.” Tên tóc vàng vừa nói vừa muốn túm lấy tay Tô Y Thục.

Tô Y Thục kinh tởm nghiêng người đi, tránh bàn tay bẩn thỉu của tóc vàng.

“Tự mày cút, hay để tao phải tiễn?” Tô Y Thục lạnh lùng hỏi.

“Mẹ kiếp, ông đây đã nhẹ nhàng thì đừng có lên mặt!” Thấy cô vẫn dùng giọng điệu đó để nói chuyện với y, tóc vàng như bốc lửa, định dùng bạo lực.

Tô Y Thục chỉ thành thoi đứng ở đó, ngáp dài một cái, nhàm chán thật!

Lần này thì tóc vàng thực sự bị nhở lông, chỉ muốn lao tới giết chết Tô Y Thục ngay lập tức. Y rút con dao găm ở bên hông ra, lao về phía Tô Y Thục.

“Chuyện gì thế này?” Một giọng nói dịu dàng vang lên ngay sau lưng Tô Y Thục.

Tô Y Thục quay lại, một người thanh niên lạnh lẽo đứng ở cách đó không xa, thấy cô quay lại liền khẽ mỉm cười.

Đây là nụ cười chân thành nhất mà Tô Y Thục đã từng nhìn thấy, lãnh đạm, nhưng lại thấu đến tận đáy lòng.

Trong một khoảnh khắc, trong lòng cô chỉ còn lại nụ cười kia, anh trong ký ức cũng giống thế này, chỉ khẽ cười một tiếng là có thể xoa dịu nỗi đau trong tim cô...

“Cha, anh hùng cứu mỹ nhân à? Thằng nhóc nhà mày còn không biết tự lượng sức mình, không cẩn thận đã không cứu được người đẹp, còn khiến mình bị thương thì không hay ho gì đâu!” Trong lòng y lại chửi thầm: hôm nay là ngày gì mà hai ba lần gặp mấy kẻ thích xen vào việc của người khác thế!

“Em không sao chứ?” Người thanh niên hỏi.

Tô Y Thục vẫn chìm đắm trong nụ cười của hắn.

Lục Thần Hi thấy cô cứ ngẩn người nhìn mình, nhưng ánh mắt lại như xuyên qua mình, không biết đang nhìn cái gì.

Trong tình huống này mà vẫn ngẩn ra được, Lục Thần Hi nên nói là cô ngốc nghếch hay là đáng yêu đây? Vì hần thấy trên địa bàn của mình xuất hiện chuyện này nên mới đi tới đây.

“Ông khuyên mày mau mau mà rút đi, tao cũng không phải người mày có thể chọc vào đâu.” Tên tóc vàng vừa nói vừa vênh váo vỗ ngực, mặt đầy vẻ khinh thường nhìn Lục Thần Hi.

Khóe miệng Lục Thần Hi hơi hạ xuống, giấu cợt: “Vậy xin hỏi đại danh của anh đây là?” Giọng nói lộ rõ vẻ lạnh lùng.

Vừa nghe hần hỏi, tên tóc vàng lại càng hăng máu hơn: “Mày không cần phải biết tên của ông mày đây làm gì. Mày đừng có đứng đây làm chứng mất tao, rút đi!”

“Anh đi đi. Cảm ơn anh.” Tô Y Thục nói với Lục Thần Hi.

Trên mặt Lục Thần Hi lộ vẻ khó hiểu, cô gái này điên rồi sao?

Nhìn dáng vẻ thư sinh yếu ớt của hần, Tô Y Thục không mong hần xen vào chuyện này, dù sao, mấy chuyện nhỏ nhặt như vậy, cô vẫn tự giải quyết được.

Thấy hai người vẫn nhì nhà nhì nhằng, tên tóc vàng đã hết kiên nhẫn, chợt thấy đám người đi từ đằng xa tới, sắc mặt y càng lộ vẻ gian trá.

“Đại ca, đại ca!” Đột nhiên tóc vàng hô to lên gọi đám người ở đằng xa kia.

Người đàn ông cầm đầu thấy tóc vàng gọi ông ta vui vẻ như vậy, không kịp nói với đám tay chân một câu, chạy ngay về phía này. Những kẻ bị bỏ lại càng không hiểu nổi hành động của ông ta.

Gọi quân cứu viện đến sao? Tô Y Thục nở nụ cười châm biếm.

“Đại ca, bọn họ dám coi thường em, anh báo thù giúp em đi!” Tên tóc vàng vừa nói vừa làm nũng với người đàn ông trung niên vừa chạy tới.

Người đàn ông trung niên là anh ruột của tóc vàng, nhưng vì từ nhỏ đã gia nhập tổ chức xã hội đen, hơn ba chục năm thu tiền phí bảo kê, nên tất cả mọi người trong bang đều gọi ông ta là bác Vân.

Nhìn vẻ lạnh lùng trong mắt tóc vàng, Tô Y Thục hiểu ngay, về nhiệt tình này của y chỉ là giả vờ thôi.

“Chú Vân.” Lục Thần Hi nhẹ nhàng chào hỏi người đàn ông trung niên kia.

Lão Vân thấy hần vừa nhìn đã biết ông là ai, lại không hề sợ hãi khi gặp biến cố, cũng cảm thấy hần không hề đơn giản, chỉ e thằng em trai lão lại chọc vào người không nên chọc rồi.

“Cậu là?” Lão Vân quan sát Lục Thần Hi kỹ càng, cứ cảm thấy nhìn rất quen, nhưng lại không nhớ ra là ai.

“Anh, anh bảo ra ngoài đi dạo thôi mà đi lâu vậy? Cái ‘thói quen’ mù đường này của anh có thể cố gắng sửa chữa được không thế?” Đây là giọng của Lục Hân – Tô Y Thục thâm nghĩ, ánh mắt cũng hướng về phía phát ra âm thanh.

Cả khu này đều do bang Vân Long quản lý, tất nhiên là trùm của cả khu này. Mà Lục Trần Hải, bố của Lục Hân, chính là bang chủ bang Vân Long, đương nhiên lão Vân chỉ vừa nghe giọng đã biết cô chủ nhỏ đến, lập tức cung kính đứng sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Lục Thần Hi có cảm tình với Tô Y Thục

“Ồ, Y Y, sao mày lại ở đây?” Nhìn thấy Tô Y Thục vốn không bước chân ra khỏi cửa bây giờ lại đứng đây, Lục Hân tò mò hỏi.

“Đi gửi tiền.” Tô Y Thục nhẹ nhàng đáp. Lục Hân nghe là hiểu ngay, cô bạn thân của mình tháng nào cũng đi gửi tiền cho cô nhi viện, cho nên, cô ấy cũng rất xót xa cho cô bạn mình tháng nào cũng bận bù đầu bao nhiêu việc.

“Chú Vân, anh, hai người thì sao?” Lục Hân quay đầu nhìn về phía hai người đàn ông đều đang có vẻ rất tò mò.

Lão Vân phản ứng nhanh hơn, ngại ngùng nói: “Tôi và thiếu bang chủ có chút hiểu lầm thôi, không sao đâu.” Nói xong, lão cung kính cúi người chào Lục Thần Hi và Lục Hân, định kéo tóc vàng đi.

Tóc vàng thấy mắt cả tiền lẫn người đẹp, liền vô cùng bức tức, hơn nữa, lão Vân lại không giúp y khiến y cảm thấy rất mất mặt. Đầu y nóng lên, cầm dao đâm về phía Tô Y Thục.

Tô Y Thục vẫn luôn đề phòng tóc vàng, cho nên, y vừa ra tay cô đã phản ứng ngay.

Lục Hân biết võ thuật của Y Y rất lợi hại, đương nhiên không lo lắng gì, nhưng Lục Thần Hi đứng bên cạnh lại không giữ được bình tĩnh. Hắn vội vàng đưa tay ra kéo Tô Y Thục sang bên cạnh, thoát khỏi sự tấn công của tóc vàng.

Tô Y Thục khẽ nhíu mày, lẳng lặng rút bàn tay đang bị Lục Thần Hi nắm lấy ra, làm như hoàn toàn không để ý.

Nhìn bàn tay trống rỗng, Lục Thần Hi bất giác thấy hơi mất mát, cứ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nghiêng của Tô Y Thục không rời mắt.

Lão Vân lập tức khống chế em trai mình, chỉ sợ y lại làm ra hành động gì đó khiến người ta sợ hãi nữa.

“Sao anh hèn thế hả? Em trai mình mà cũng không bảo vệ được!” Tóc vàng quát vào mặt lão Vân: “Không phải anh là đại ca của đám kia sao? Không phải anh nói tôi muốn gì anh cũng giúp tôi à?! Bây giờ anh làm thế này là sao? Nực cười thật!”

Ánh mắt lão Vân lộ ra vẻ đau khổ, vì phải nuôi cả nhà, nên từ nhỏ lão đã phải lăn vào giới xã hội đen, vậy mà thằng em trai này lại luôn hờn ghen vì lão.

“Chú Vân, đây là chuyện nhà của chú, tôi sẽ không can thiệp. Nhưng tôi không hy vọng chuyện thế này còn tiếp tục xảy ra nữa. Chúng ta thu phí bảo kê của người khác, thì phải chịu trách nhiệm của mình cho tốt.” Lục Hân trầm giọng nói với lão Vân, giọng nói của cô lúc này, bớt đi vẻ non nớt, nhưng lại thêm vài phần uy nghiêm.

“Nếu còn xảy ra chuyện thế này nữa, đừng trách tôi không nể mặt chú.” Mấy lời này, tuy nói với lão Vân, nhưng ánh mắt Lục Hân lại nhìn về phía tóc vàng. Nếu thằng ranh này còn có lương tâm, thì nên biết điều mà thôi đi.

Lão Vân cảm kích nói cảm ơn mọi người xong, liền vội vàng kéo tóc vàng đang giãy dụa phản kháng đi.

“Nào nào, để tao giới thiệu với mày, đây là người anh trai siêu siêu siêu vô địch đẹp trai của tao, Lục Thần Hi.” Lục Hân lại lấy lại bộ dạng cô gái ngây thơ, giới thiệu cho Tô Y Thục, nhưng trong lòng lại thầm lo lắng, anh trai vốn không phải người nhiệt tình như vậy, sao tự dưng lại ra tay giúp Y Y.

“Chào anh ạ.” Nụ cười của người này cũng ấm áp y như nụ cười của cậu bé trai trong ký ức của cô. Nhưng Tô Y Thục biết đây không phải là anh ấy. Anh không thể nào không nhận ra cô, cảm xúc trong mắt cô cũng dần bình tĩnh lại.

“Nào nào nào nào, đây chính là cô bạn thân siêu siêu vô địch xinh đẹp của em, cô Tô Y Thục~” Giọng điệu khoa trương của Lục Hân khiến Lục Thần Hi phì cười.

“Vậy cô chủ siêu siêu xinh đẹp Lục Hân của chúng ta đã nấu cơm chưa? Không làm nổ cả gian bếp đấy chứ? Anh của em vừa xuống máy bay xong, bây giờ còn chưa ăn gì đâu!” Lục Thần Hi trêu ghẹo Lục Hân.

Lục Hân ghét nhất là người ta cứ hỏi đến khả năng nấu nướng của mình. Vừa nghe Lục Thần Hi nói vậy, cô tức như bốc lửa.

“Không làm nổ phòng bếp, thì cũng hạ độc vào đồ ăn, độc chết anh đi! Hừ!” Lục Hân hăm hừ nói.

Nhìn hai người cãi cọ trêu chọc nhau, Tô Y Thục bỗng cảm thấy rất hâm mộ, đây là cảm giác có người nhà sao? Không biết bao giờ cô mới cảm nhận được cảm giác này.

Thấy sắc trời đã tối, Lục Hân sợ Tô Y Thục về một mình không an toàn, liền bảo cô đến nhà mình ăn cơm.

Tô Y Thục cũng không từ chối, đã lâu rồi cô không gặp Lục Thần Hải, bác trai hiền lành đó đối xử với cô rất tốt, vì vậy, cả ba người cùng đi về phía nhà Lục Hân. Bóng chiều tà chiếu xuống khiến bóng họ đổ dài trên mặt đất, dần dần biến mất ở cuối con đường.

Nhìn thấy Tô Y Thục cũng tới, Lục Thần Hải rất vui vẻ, vội vàng gọi người chuẩn bị thêm một bộ bát đĩa, rồi lại gấp thức ăn cho cô, khiến Y Thục hơi ngượng ngùng. Lục Hân làm ra vẻ ghen tị khiến Lục Thần Hải cười sang sảng, lại gấp cho Lục Hân một cái đùi gà, cô ấy lập tức toét miệng cười tươi.

Lục Thần Hi càng nhìn cô gái đang yên lặng ăn cơm, thái độ rất lãnh đạm kia, trong lòng hẳn lại càng xuất hiện một cảm giác kỳ quái, xa lạ, khiến hắn không kim được mà muốn bước tới gần cô hơn.

Cơm nước xong xuôi, Tô Y Thục chuẩn bị quay về ký túc xá, Lục Hân không thể giữ được cô ở lại, đành phải để anh trai đưa cô về trường.

Lục Thần Hi rất thoải mái đồng ý.

Lục Hân cảm thấy hôm nay anh trai mình rất không bình thường, tuy bên ngoài anh ấy luôn tỏ ra dịu dàng, nhưng lại rất ít khi tiếp xúc với con gái, hôm nay lại quan tâm Tô Y Thục quá mức cần thiết... Không phải anh ấy thích Y Thục rồi chứ? Nghĩ vậy, Lục Hân hơi lo lắng. Hy vọng là do cô nghĩ nhiều thôi, nếu không, anh ấy nhất định sẽ bị tổn thương, người đàn ông kia không phải là người mà bọn họ có thể động vào được.

“Em cũng đưa Y Thước về cùng anh.” Lục Hân phải ngăn cản chuyện này xảy ra, không thể để bọn họ ở một mình với nhau được. Cô có thể đảm bảo rằng Y Thước sẽ không thích Lục Thần Hi, nhưng cô lại không dám chắc về anh trai của mình.

Trong xe...

“Tô tiểu thư, cảm ơn em đã luôn chăm sóc Hân Hân.” Lục Thần Hi đang lái xe, bỗng lên tiếng, cười với Tô Y Thước qua gương chiếu hậu.

“Anh, sao anh không nói là em chăm sóc cô ấy chứ?” Lục Hân phản bác Lục Thần Hi.

“Anh cứ gọi em Y Thước là được rồi ạ.” Tô Y Thước lễ phép đáp.

“Ừ, Y Thước.” Lục Thần Hi ngồi ở ghế lái hơi cong khóe môi.

Lục Hân bỗng cảm thấy bầu không khí này hơi kỳ quái!!!

“Y Y, ngày mai mày có rảnh không? Chúng ta đi dạo phố đi!” Lục Hân không chịu nổi bầu không khí ngột ngạt này. Cô biết sau khi Y Thước gửi tiền về cô nhi viện xong thì hai ngày sau sẽ không cần thức khuya làm trang bị nữa.

“Anh vừa về, cũng muốn đi dạo một chút, hay là đi cùng luôn đi? Anh có thể làm tài xế cho các em.” Lục Thần Hi đề nghị.

Lục Hân thực sự muốn tự đập chết chính mình!

“Y Thước bận rất nhiều việc, chắc chắn nó không rảnh rồi đi cùng anh đâu.” Lục Hân bức mình nói, tay kia mà biết cô gái của anh ấy đi dạo phố cùng người đàn ông khác, thì sẽ bóp chết cô ấy mất, dù vẫn có cái bóng đèn là cô ấy đi chẳng nữa.

Vừa rồi ai hẹn cô đi dạo phố thế? Tô Y Thước hơi ngượng ngùng, Lục Hân đang tự thừa nhận rằng mình nói dối à?

Lục Thần Hi cũng hiểu ngay em gái mình đang cố tình ngăn cản, hần hơi nghi hoặc không hiểu ra sao. Lúc trước là ai cứ luôn mồm khuyên hần tìm chị dâu về thế? Bây giờ cô nhóc này đã thấy hối hận rồi sao? Hay là ghen tị?

“Vậy mai đi cùng nhau luôn đi.” Y Thước không nỡ từ chối người thanh niên này, có thể là nụ cười vừa rồi của hần đã khiến cô cảm động.

Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Lục Hân. Theo tính cách của Tô Y Thước, hần sẽ không trả lời mới đúng, không phải là cũng nhìn trúng anh trai cô rồi đấy chứ?

Lục Hân trầm mặc, bây giờ cô thực sự nghi ngờ không hiểu đầu mình còn có thể an toàn nằm trên cổ nữa không, liệu Đại thần có giết chết cô không?

Rốt cuộc cũng về đến trường, Lục Thần Hi xuống xe mở cửa giúp Tô Y Thước.

Y Thước lễ phép cảm ơn, chào Lục Hân rồi đi vào trong, ngược lại, Lục Thần Hi lại rất nhiệt tình nhắc nhở cô phải chú ý giữ an toàn.

“Sao thế?” Dọc đường đi, Lục Thần Hi bị Lục Hân nhìn chằm chằm khiến hần chẳng hiểu ra sao cả.

Lục Hân chăm chú nhìn Lục Thần Hi, hỏi: “Anh thích Y Y à?”

Hần không trả lời, tiếp tục im lặng lái xe.

Lục Hân tiếp tục hỏi: “Anh thực sự thích cô ấy à?” Trong giọng nói của cô đầy vẻ lo lắng, nhào người từ ghế sau lên bên cạnh Lục Thần Hi, nhìn thẳng vào mặt hần.

“Ừ.” Lục Thần Hi đáp: “Sao thế?”

“Anh không thể thích cô ấy được.” Lục Hân nói rất nghiêm túc.

“Két!!!” Lục Thần Hi đột ngột dừng xe, quay lại nhìn Lục Hân: “Vì sao?” Hần không hiểu.

“Cô ấy... cô ấy có bạn trai rồi.” Xin lỗi anh trai, xin hãy tha thứ cho em vì đã nói dối anh, em cũng chỉ vì muốn tốt cho anh thôi mà, nên làm anh từ bỏ cái suy nghĩ đó đi thì hơn.

Lục Thần Hi không nghi ngờ gì câu trả lời của Lục Hân, chỉ trầm mặc một lát rồi khởi động xe. Trên đường về, hần cũng không nói gì nữa, nhưng đôi lông mày nhíu chặt đã thể hiện rõ tâm trạng của hần.

Chương 15: Thần giao cách cảm

Vừa về ký túc xá, Tô Y Thục đã bật máy tính, cô cũng không biết mình muốn làm gì, nên chỉ điều khiển cho cô gái mặc váy hồng đứng ngơ ngẩn ở Phù dung cốc.

Hôm nay tên nhóc (Nhược Thiên) không lên mạng, không có tiếng cậu ta riu ra riu rít bên cạnh, đột nhiên Tô Y Thục thấy hơi buồn tẻ, lạ thật, cậu ta đâu nhỉ?

Nửa tiếng sau, đột nhiên Tô Y Thục nhớ ra mình vẫn còn nhiệm vụ chưa làm xong, vừa vặn có việc giết thời gian.

Nhiệm vụ này tên là “Trong lòng có ngàn vạn tảng đá”.

Tô Y Thục đọc hướng dẫn, nhiệm vụ này cực kỳ BT, thậm chí còn phức tạp hơn cả nhiệm vụ “tìm Phù dung” lúc trước.

Nhiệm vụ yêu cầu phải lấy được 100 mảnh linh thạch, 100 mảnh thiết thạch, 100 mảnh ngân thạch, và cuối cùng là kim thạch lấy từ người quái vương ở tầng tám của ngôi mộ cổ.

Cô khẽ nhíu mày, nhiệm vụ này phải làm thế nào đây? Máy yêu cầu trước thì chỉ là vấn đề về thời gian, nhưng yêu cầu cuối cùng lại rất khó. Tầng tháp trong mộ cổ càng cao, thì quái bên trong cũng càng mạnh, tổng cộng có chín tầng. Nói cách khác là, dù Tô Y Thục có giết chết được con quái mạnh nhất, cũng chưa chắc đã rơi ra kim thạch. Xác suất thực sự chỉ là 1/100.

Lúc trước sao cô không phát hiện ra có nhiệm vụ này nhỉ.

Cô mở danh sách hảo hữu ra nhìn, thật ra, trong hảo hữu của cô cũng chỉ có ba người là Nhược Thủy Tam Thiên, Hân Duyệt Thành Phục và Nhược Thiên, hơn nữa, cả ba người đều không online.

Tô Y Thục chán nản.

[Hệ thống] Hảo hữu Nhược Thủy Tam Thiên của bạn đã lên mạng.

Bây giờ chỉ cần nhìn thấy những chuyện có liên quan đến Nhược Thủy Tam Thiên là cô đã thấy đau đầu rồi. Vì thế, cô lập tức tắt bảng hảo hữu, tự mình đi đến mộ cổ trước xem có sẵn tổ đội ở đó hay không.

Khi Nhất Thục vừa đến mộ cổ, vừa vặn có một tổ đội đang thiếu người, liền mời cả Nhất Thục vào.

Đội trưởng là người chơi tên “Hinh Phong”, Nhất Thục cũng thấy tên mấy người còn lại hơi quen quen. Hinh Phong là bang chủ bang “Thiên hạ”, lớn thứ hai trong Văn Du Tứ Hải sau bang “Thần Long”. Không ngờ Tô Y Thục lại gặp hân ở đây.

[Tổ đội] Rảnh Ngồi Bán Pháo: Bang chủ, người này là ai? Cấp bậc thuộc tính đều thấp như thế, làm sao vào được?

Mấy người khác dường như cũng rất bất mãn.

Thuộc tính và cấp bậc của Nhất Thục đã bị cô chỉnh lại, người ngoài nhìn vào, thì mọi thông tin của cô chỉ ở tầm trung bình, nhưng thuộc tính và cấp bậc thực tế của cô đã ở mức cao nhất rồi. Thật không ngờ, bình thường cô sợ chuốc phiền phức vào người nên mới giảm hết các chỉ số xuống, ai ngờ bây giờ lại bị người ta chê bai.

[Tổ đội] Hinh Phong: Không đủ người, tạm thời chịu đựng chút đi.

Tô Y Thục đang định rời đội, lại đọc được câu nói của Hinh Phong, khoe miệng cô hơi giật giật, cô mới là người đang tạm chịu đựng ấy.

[Tổ đội] Hinh Phong: Đi thôi.

Hắn ra lệnh một câu, mấy người khác cũng không nói thêm nữa.

Vì vậy, Tô Y Thục đi cùng tổ đội vào trong mộ cổ.

Bên trong mộ cổ rất tốt, Tô Y Thục cau mày nhìn màn hình. Bọn họ đi một lèo từ tầng một đến tầng tám cũng chưa gặp con quái nào, bình thường nghe nói mỗi tầng đều có rất nhiều quái mà? Sao bọn họ vẫn không gặp con nào cả?!

[Tổ đội] Diệp Vũ Trời Quang: Sao cả mấy tầng mà không gặp con quái nào nhỉ?

Câu nói của Diệp Vũ Trời Quang xuất hiện trong không gian hoàn toàn tĩnh lặng này khiến nó trở nên khá quý dị.

“Graooo!” Đường như để đáp lại cô ta, trên tầng chín mộ cỏ đột nhiên xuất hiện tiếng dã thú kêu gào.

Năm giây sau,

[Tổ đội] Rảnh Ngồi Bắn Pháo: F*ck! Sao lại dồn hết lên tầng chín chứ? Hệ thống này bị khìn à?”

Rõ ràng là quái vương của tám tầng vừa rồi đều tập trung hết lên tầng thứ chín.

May mà đây không phải là quái chủ động tấn công, nếu không bây giờ bọn họ đã chết mất xác rồi.

Hình Phong nhìn đám quái kia, trong tổ đội của hắn, tổng cộng có tám người, trừ quái vương tầng chín có vẻ hơi khó giết, thì mỗi người một con kia chắc cũng không thành vấn đề.

Trừ cô ấy.

Cấp của những người khác đều ở khoảng 55,56, nhưng cấp của cô ấy lại là 31. Hắn hơi nghi hoặc, cấp thấp như vậy sao lại chạy tới đây làm nhiệm vụ?

[Tổ đội] Hình Phong: Điệp Vũ và Không Có Gì hợp sức kéo ba con quái đi, mấy người khác mỗi người phụ trách một quái vương, tôi sẽ đối phó với quái tầng chín. Bạn cấp thấp nhất đánh quái tầng một đi.

Hắn thực sự hơi hoài nghi, liệu cô có đánh thắng được không?

Mấy người kia nghe Hình Phong phân bố liền không nói gì, bắt đầu hành động theo chỉ dẫn.

Hình Phong chỉ mới chém quái vương vài cái, con quái đá nổi giận tung kỹ năng liên tiếp về phía Hình Phong, máu của hắn tụt mất một phần ba chỉ trong chớp mắt. Không ngờ lực tấn công của con quái này lại mạnh như vậy, Hình Phong dần cảm thấy khó tiếp chiêu, một mình hắn căn bản không thể đối phó nổi.

Thấy mình sắp bị hạ gục, Hình Phong cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần phải xuống âm phủ, thì máu của hắn lại đột ngột đầy lên.

Do cấp bậc và trang bị cao cấp, nên thanh máu của hắn rất nhiều, vậy mà cả một lượng máu lớn như vậy lại đầy ngay lập tức sao?

Tô Y Thục đã giải quyết xong con quái nhỏ kia từ lâu, đứng cạnh Hình Phong. Vừa rồi chính cô đã dùng kỹ năng “Thăng Nguyên Hồn Huyết” để bơm đầy máu cho hắn. Hình Phong không ngờ cô ra tay, hơi dừng lại, lại bị quái vương thừa cơ chém cho một đao khiến hắn giật mình tỉnh người lại.

Sau đó, một kỹ năng tăng máu lại tung ra, thêm máu cho hắn, hai người phối hợp vô cùng ăn ý.

Chỉ một lát sau, máu con quái chỉ còn lại một chút xíu, tung một đòn tấn công cuối cùng là có thể kết liễu được.

Đột nhiên, ánh sáng trắng lóe lên, ngôi mộ cỏ sáng bừng, rồi tối đi trong chớp mắt.

[Phụ cận] Nhưộc Thiên: Bà xã, em ở đây làm gì?

Con quái chỉ còn một chiêu cuối cùng là có thể kết liễu lập tức đôi mục tiêu tấn công.

[Phụ cận] Nhất Thục: Cẩn thận!

Không biết vì sao, Tô Y Thục bỗng cảm thấy hoảng hốt, vừa rồi khi máu của Hình Phong gần cạn, cảm xúc của cô cũng không có gì thay đổi, nhưng hiện giờ cô lại chỉ sợ Nhưộc Thiên bị chém chết.

Nghe tiếng của Tô Y Thục, không biết vì phản ứng không kịp hay vì không nhìn thấy mà Nhưộc Thiên lại ngăn người đứng đó không nhúc nhích.

Quái vương đột ngột tung kỹ năng tấn công Nhưộc Thiên.

Ngay khi mọi người đều nghĩ Nhưộc Thiên chết chắc rồi, thì Nhất Thục lập tức dùng kỹ năng “Vạn Thiên Kiếm Vũ” tấn công quái vương. “Vạn Thiên Kiếm Vũ” chủ yếu là để mê hoặc kẻ địch, vì thế, tốc độ của quái vương lập tức chậm lại. Nhất Thục nhân khoảng thời gian làm chậm này, tiếp tục dùng “Thăng Nguyên Hồn Huyết” với Nhưộc Thiên, sau đó tung kỹ năng “Vô Xứ Khả Đào” về phía quái vương. Chỉ trong năm giây, cơ thể khổng lồ của quái vương liền ngã gục xuống đất, chết!

Từng tia sáng vàng lóe sáng ngôi mộ cỏ, ánh vào mặt Nhất Thục, đẹp không tả nổi.

Hình Phong bỗng cảm thấy tim như nhảy lên từng nhịp mạnh mẽ.

Mọi người nhất thời lặng đi. Tốc độ này, cách thao tác này, khả năng phối hợp thực sự rất khủng khiếp. Nếu không trải qua chuyện vừa rồi, bọn họ đều không thể tin được cô gái mặc áo hồng cấp thấp này lại mạnh mẽ như vậy.

Sao cô ấy lại không ra tay sớm hơn chứ? Chính bọn họ dường như quên mất ban đầu còn khinh thường cô.

[Phụ cận] Nhất Thược: Sao cậu lại ở đây?

Giọng điệu của nàng mang theo vẻ cam chịu, người này đúng là âm hồn bất tán sao? (Hình như cô cũng quên mất vừa rồi mình còn đang nghĩ về cậu ta rồi!)

[Phụ cận] Nhược Thiên: Em quên chúng ta có kỹ năng vợ chồng “Thần giao cách cảm” à? Anh ấn một cái thôi là hệ thống đưa anh tới đây rồi. .

Về mặt hưng phấn của Nhược Thiên bị Nhất Thược nhìn chăm chăm cũng dần biến thành vẻ ảm ức.

Quái vật chết rơi ra rất nhiều trang bị, nhưng lại không có kim thạch. Nhất Thược cũng không nghĩ chỉ một lần đã kiếm được thứ mình cần. Dù sao, trừ Nhược Thủy Tam Thiên ra, thì chưa có ai hoàn thành nhiệm vụ này.

[Mật] Nhất Thược: Đi thôi.

Nói xong cô rời khỏi tổ đội.

[Phụ cận] Hình Phong: Đợi đã, cái này của cô.

Tô Y Thược hơi ngạc nhiên nhưng vẫn mở khung giao dịch ra. Trong đó có một trang bị dành cho được sư, thuộc tính này cũng coi như là hàng cao cấp đối với người chơi khoảng từ ba mươi đến năm mươi cấp. Nhưng tiếc rằng nhân vật thực sự của cô thì không cần đến.

[Phụ cận] Rãnh Ngồi Bán Pháo: Không phải đã nói là sẽ cho Điệp Vũ để cô ấy làm một bộ trang bị sao? Sao lại cho cô ta? Cô ta có giúp gì mấy đâu?

[Phụ cận] Ở Giữa Trời Và Núi: Bang Chủ, tôi cũng thấy như thế không công bằng.

Tuy biết rằng lần này cô gái đó cũng giúp đỡ nhiều, nhưng hẳn vẫn đứng về phía các thành viên trong bang mình.

Điệp Vũ Trôi Quang cấp 45, là người có cấp thấp nhất trong mấy người này.

Có thể đối với Điệp Vũ Trôi Quang thì trang bị này rất tốt, nhưng đối với Tô Y Thược mà nói thì chẳng khác gì đồ bỏ đi. Trang bị của cô đều do cô tự chế tạo, đương nhiên cũng không cần mấy thứ kém hơn hẳn này.

Cô thẳng tay ấn từ chối.

[Phụ cận] Nhất Thược: Không cần.

Người hiểu Tô Y Thược thì đều biết cô ít nói, nhưng người không biết... ví dụ như mấy người đang đứng đây, thì đều cho rằng Tô Y Thược coi thường bọn họ.

Có điều, Tô Y Thược lại chưa bao giờ thêm quan tâm đến suy nghĩ của người khác.

[Mật] Nhược Thiên: Bà xã, anh vừa phát hiện ra một kỹ năng mới, có muốn thử một chút không?

Đột nhiên Tô Y Thược thấy trong bảng kỹ năng vợ chồng có thêm một kỹ năng “Sát Cánh Bên Nhau” khiến cô hơi đau đầu.

Không phải cậu ta vội vàng tới tìm cô vì muốn làm chuyện này chứ? Cậu ta thì còn có chuyện gì khác được nữa đâu?

Dường như để chứng minh suy nghĩ của Tô Y Thược là thực, Nhược Thiên nói tiếp.

[Mật] Nhược Thiên: Vì thế anh mới chạy tới đây khoe với em đây... .

Ngốc nghếch. Tô Y Thược thăm mắng trong lòng, nhưng ánh mắt nhìn Nhược Thiên trên màn hình lại mang theo chút ảm áp.

[Mật] Nhất Thược: Tôi đếm từ một đến ba, dùng kỹ năng về thành đi.

Tô Y Thược không muốn đứng ở đây nói chuyện vô nghĩa với bọn họ nữa, liền kéo Nhược Thiên nhanh chóng biến mất.

[Mật] Nhất Thược: 3.

Trong mộ cổ không còn thấy bóng dáng của cô gái áo hồng đâu.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Giọng nói như đã từng quen biết

Ngay sau đó, trong ngôi mộ cổ lại vang lên tiếng hét giận dữ.

[Phụ cận] Nhục Thiên: Bà xã, em lừa anh!!!!

Lời còn chưa dứt, thì người đã biến mất.

Nhìn câu nói của Nhục Thiên còn lưu lại trên khung tán gấu, Hình Phong bỗng cảm thấy mất mát đến lạ thường, thì ra cô ấy đã kết hôn rồi, nhưng rồi hẳn lại nghĩ, đây cũng chỉ là trò chơi thôi mà.

Vậy mà hình ảnh màu hồng nhạt kia đã cắm rễ nảy mầm, giống như hạ ma chú trong lòng hắn.

[Hệ thống] Chúc mừng bạn đã sử dụng thành công “Sát Cánh Bên Nhau”, độ thân mật tăng thêm 1. Mừng bạn về nhà.

Đứng trong phù dung cốc, Tô Y Thục ngẩn người nhìn bốn chữ “Mừng bạn về nhà”. Nhà ư? Cô đã quên mất từ này từ lâu lắm rồi.

Một lát sau cũng chưa thấy Nhục Thiên quay về, không phải bị người ta bắt nạt chứ?!

Tô Y Thục đang định dùng kỹ năng “Thần Giao Cách Cầm” để đi xem có chuyện gì, lại thấy Nhục Thiên đang cười một con la nhìn rất buồn cười quay về.

Con la này cũng rất giống cậu ta, đều ngờ ngác ngốc nghếch như nhau, Tô Y Thục phúc hắc nghĩ vậy. Ngay cả chính cô cũng không nhận ra rằng, mỗi khi đối mặt với cậu ta, cô đều bất giác lộ ra tính cách trẻ con của mình, những cảm xúc mà cô hoàn toàn không hề lộ ra trước mặt người khác.

[Phụ cận] Nhục Thiên: Hu hu, sử dụng kỹ năng thất bại, không biết vừa đi tới đâu luôn...

Giọng điệu của cậu ta có vẻ rất ảm ức.

Ngốc nghếch. Tô Y Thục tiếp tục lăm bằm trong lòng.

[Phụ cận] Nhất Thục: Ngày mai phải đi có việc, tôi đi ngủ trước.

Nhục Thiên ngẩn người. Anh không nhìn thấy Nhất Thục nữa, không ngờ cô lại chào tạm biệt anh. Nhưng anh biết ngày mai cô có hẹn, anh cũng nhất định không để cho kế hoạch vốn có của cô được tiến hành.

Thật ra, Nhục Thiên chính là acc phụ của Lâm Mạc Tang. Trò chơi Vân Du Tứ Hải này vốn cho một công ty khác phát hành, nhưng vì thiếu hụt về tài chính, không thể phát triển được, công ty kia gần như sắp phá sản, thì Lâm Mạc Tang thu mua lại, nhưng không tham gia vào việc quản lý điều hành, vẫn để các nhân viên cũ duy trì và phát triển nó.

Ngày đó, anh chỉ nổi hứng nhất thời, mới bảo người ta tạo cho một nhân vật ở bản đồ Phù dung cốc mới cập nhật.

Không ngờ lúc đó lại có một nhân viên đang thử nghiệm quái lỏng đỏ phát hiện ra Tô Y Thục. Ban đầu, vì muốn làm tăng thêm sự thú vị của trò chơi, nên họ định để cho người chơi tham gia vào việc quản lý các khu vực trong game. Hôm đó, khi vừa nhìn thấy thiên hạ đệ nhất được sư trong truyền thuyết, GM kia vô cùng vui sướng, liền kêu lên một tiếng: “A, Nhất Thục kia!”

Cái tên này lập tức thu hút sự chú ý của Lâm Mạc Tang. Anh vốn chỉ mang tâm trạng tò mò nghi hoặc tới xem, không ngờ, khi nhờ người ta đưa dữ liệu đăng ký game của cô tới, thì mới biết, cô thực sự là Tô Y Thục.

Lâm Mạc Tang lập tức bảo nhân viên thử nghiệm game kia lấy máy tính qua, một mình anh điều khiển hai nhân vật, cứ như vậy mà tiếp cận Tô Y Thục.

Bởi vậy mới nói, Lâm Mạc Tang không chỉ là một con cáo già, mà còn là một con cáo già không biết xấu hổ!

Có điều, có phải hoa đào của cô nhóc kia nở hơi nhiều rồi không? Một, hai, rồi lại ba bông!!! Anh phải giám sát thật chặt mới được. Lâm Mạc Tang trầm nghĩ.

Vì vậy, ngày mai anh nhất định sẽ không để cô đi hẹn hò với người đàn ông khác dễ dàng như thế.

“Đổi lịch phỏng vấn Tô Y Thục thành ngày mai.” Quan Thanh biết ngay, xui xẻo lại tìm tới cô ấy mà. Ngày mai cô còn muốn đi hẹn hò... nhưng cô lại không dám từ chối, huhu, chỉ đành phải im lặng chịu đựng sự áp bức vô lương tâm của thủ trưởng thôi.

Cô đành rút điện thoại ra, thuận thực bấm một dãy số.

Điện thoại được kết nối trong chốc lát.

“Alo, bạn học, ngày mai rảnh không?” Vừa nghe giọng nói, Tô Y Thục đã biết ngay là Quan Thanh. Cô đang định nói ngày mai mình có việc, thì đã bị Quan Thanh giành mất cơ hội từ chối.

“Ngày mai đến phòng vấn chính thức nhé, trên đường Hoa Dung ấy, ở đó nhé, nhớ tám giờ có mặt đấy. Mau ngủ sớm đi nhé, ngủ ngon, muah muah!”

Cứ thế, trong tình trạng Tô Y Thục không thể chen vào được một câu nào, thì điện thoại đã bị ngắt.

Trong lòng Quan Thanh thầm cảm thán: cúp điện thoại của người khác thực sự rất thú vị, thảo nào ông chủ luôn thích cúp điện thoại của cô.

Nhưng phía bên kia, khi nghe thấy tiếng tút dài ở đầu dây bên kia, Tô Y Thục vô cùng bức bối. Nghĩ một chút, lại đành phải gọi điện thoại cho Lục Hân, giải thích vì ngày mai mình phải đi phỏng vấn nên có thể sẽ không đi cùng họ được. Chỉ là, Lục Hân không hề trách cứ gì cả, còn cổ vũ cô cố gắng phỏng vấn thật tốt nữa. Y Thục thầm cảm thấy hơi có lỗi. Nếu cô biết rằng Lục Hân thực sự không thêm đề ý một chút nào đến việc cô có đi dạo phố cùng cô ấy hay không, thì nhất định cô sẽ đập chết Lục Hân mất.

Tô Y Thục nhìn di động, thoáng trầm tư. Gần đây tên Lưu Tây kia vẫn thường nhắn tin cho cô, nói toàn những câu ghê tởm, cũng không biết hắn lấy đâu ra số điện thoại của cô nữa. Tô Y Thục vừa mới đẩy số hắn vào black list, thì hắn sẽ lập tức đổi số khác làm phiền cô.

Hừ, chắc là Diêu Vân đưa số của cô cho hắn đây mà. Rốt cuộc hắn muốn làm gì chứ? Lần trước hắn sai mấy người đến ngõ hẻm kia chặn đường cô, hắn nghĩ cô không biết sao? Hay là vì hắn quá tự tin với sức quyến rũ của mình?!

Tô Y Thục khẽ nhủ mày. Hơn nữa, Diêu Vân nhất định phải đối đầu với cô như vậy sao? Mười mấy năm qua vẫn chưa đủ à?

Cô tuyệt đối sẽ không để cuộc đời của mình trở thành vật hy sinh cho giao dịch thương trường giống Tống Cao Tường, bà ấy muốn khiến cô ngoan ngoãn nghe lời à? Nằm mơ đi!

Ngày hôm sau, Tô Y Thục ngơ ngác nhìn cả phòng khách chỉ có một mình cô. Chẳng lẽ chỉ có mình cô chọn công ty này sao? Tô Y Thục nghi hoặc!

Quan Thanh cười hi hi dẫn cô vào phòng làm việc.

“Cô chờ ở đây một lát đi.” Quan Thanh đã bỏ hắn về mặt hài hước khi mới gặp, lúc này nhìn cô ấy rất nghiêm túc.

Tô Y Thục khẽ gật đầu, Quan Thanh liền đi ra ngoài.

Phòng làm việc của Quan Thanh rất đơn giản, lọt vào tầm mắt chỉ có duy nhất một bộ bàn ghế làm việc, Tô Y Thục có thể thoải mái quan sát xung quanh.

Khi cô ấy quay lại, Tô Y Thục đang đứng ngăn người bên cửa sổ.

Sau khi mời cô ngồi xuống, nói về công việc và trách nhiệm của cô, cùng với chuyện hợp đồng và tiền lương, thưởng, Quan Thanh lại bắt đầu nói chuyện phiếm với Tô Y Thục.

Đột nhiên, điện thoại di động của Quan Thanh vang lên.

Cô ấy quay sang nói xin lỗi rồi đi tới bên cửa sổ trả lời điện thoại, giọng điệu vô cùng cung kính, còn thỉnh thoảng liếc nhìn Y Thục, bắt gặp khiến Y Thục hơi mất tự nhiên.

Quan Thanh cầm điện thoại đưa tới trước mặt Y Thục, nói với cô là cấp trên muốn trực tiếp hỏi cô vài chuyện, sau đó ném điện thoại cho cô. Đúng, chính xác là “ném”, trong mắt cô ấy còn lộ ra vẻ hưng phấn rất khó hiểu nữa. (Đó là sự hưng phấn vì hóng hớt của Quan Thanh.)

Nhìn chiếc điện thoại trong tay, Tô Y Thục đưa lên tai, nhẹ nhàng nói một câu: “Alo.”

Không nghe thấy tiếng trả lời, Tô Y Thục khẽ nhủ mày, lặp lại lần nữa: “Alo, xin chào.”

Vẫn không có ai trả lời.

Quan Thanh tò mò nhìn Y Thục, còn cô lại nhìn Quan Thanh với ánh mắt chẳng biết làm sao. Hình ảnh này cực kỳ buồn cười.

“Điện thoại của chị bị hỏng rồi à?” Đột nhiên cô hỏi Quan Thanh.

Quan Thanh không còn gì để nói. Chuyện này là sao?

Thấy ánh mắt nghi hoặc của Quan Thanh, Tô Y Thục giải thích: “Không có tiếng gì cả.”

Cô đang định trả lại điện thoại cho Quan Thanh, thì đột nhiên có một giọng nói trầm khàn nhẹ nhàng vang lên ở đầu dây bên kia. Lâm Mặc Tang hơi mất bình tĩnh, cho dù không hề đứng trước mặt cô, anh vẫn cảm thấy hơi hộp không thể tả nổi.

Tô Y Thục ngẩn người, không biết vì sao, giọng nói này nghe rất quen, quen đến mức có thể khiến tâm hồn cô rung động.

Tìm cô bắt chợt nhói đau.

Đây là giọng nói của anh sao? Y Thước thăm nghĩ, trong mắt lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi. Cô đã không nghe thấy giọng nói này mười lăm năm rồi.

Thấy Tô Y Thước thần thờ, trong lòng Quan Thanh thăm hồ hào, ông chủ cố lên ~~~

Sững sờ trong giây lát, Y Thước vội điều chỉnh lại tâm trạng của mình.

“Xin hỏi, anh có yêu cầu gì với công việc của tôi không ạ?” Tô Y Thước không phải dạng người làm việc theo cảm tính, hơn nữa, chắc gì đây đã là anh. Trên thế giới có biết bao nhiêu người có giọng nói giống nhau mà, càng hy vọng thì sẽ càng thất vọng thôi.

Không biết từ bao giờ mà Tô Y Thước lại biến thành một người nhất gan như thế, hễ là chuyện gì có liên quan đến anh, cô đều sợ. Trừ khi, anh thực sự xuất hiện trước mặt cô.

“Ừm, những gì tôi muốn nói, chắc Quan Thanh cũng đã nói rồi. Vậy... em cố gắng công tác tốt nhé. Cố lên~” Thật ra, giọng nói của Lâm Mạc Tang lúc này hơi run rẩy, chỉ là anh cố gắng che giấu thôi.

Trước khi trực tiếp nghe cô nói chuyện lần này, anh đã từng nghe giọng cô vô số lần, nhưng khi thực sự đối thoại với cô, anh vẫn có cảm giác như mình vừa sống lại vậy, chỉ muốn ôm thật chặt cô vào trong lòng mình.

“Tút TUT... TUT TUT...” Y Thước đang định nói cảm ơn, thì người ở đầu dây bên kia đã ngắt điện thoại.

Cô cảm thấy người này rất kỳ quái, cô tình gọi điện nói chuyện với một nhân viên quèn vừa bước chân vào công ty là cô đây, chỉ để nói hai chữ “cố lên” thôi sao? Hình như không cần thiết lắm thì phải!

Quan Thanh hiểu ngay, ông chủ đang thẹn thùng đấy mà. Ông chủ da mặt dày như vậy mà cũng biết thẹn thùng, đúng là khiến cô ấy có cảm giác như trời đất đảo điên vậy, trong lòng Quan Thanh đang thăm oán thán!

Sau khi Lâm Mạc Tang cúp điện thoại, vừa vặn có một nhân viên mới phạm sai lầm mấy hôm trước vào báo cáo với anh.

Thật ra, cô nhân viên nhỏ kia đã mang tâm trạng tuyệt vọng khi bước vào văn phòng tổng giám đốc rồi, nhưng khi cô ta an toàn bước ra, mặt hiện rõ vẻ sợ hãi đến ngu người. Vừa rồi nét mặt của ông chủ dịu dàng đến không tả nổi, cứ như hoàn toàn không nghe thấy cô ta nói gì vậy.

Mọi người cũng vô cùng kinh ngạc, ông chủ đối tính rồi hay sao?

Trong ngày hôm đó, toàn bộ nhân viên công ty của Lâm Mạc Tang đều rơi vào trạng thái khủng hoảng khi tổng giám đốc đột ngột đối tính đối nết!!!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Người có giọng nói giống nhau

Quan Thanh đưa Tô Y Thước đi một vòng quanh công ty.

Đây là một công ty quảng cáo, Y Thước được phân công vào phòng kế hoạch, công việc cụ thể là phụ trách thiết kế, hoàn thiện, tìm các ý tưởng mới. Cũng may ở trong trường, ngành học của cô cũng là thiết kế quảng cáo chuyên nghiệp.

Các đồng nghiệp trong phòng đều rất nhiệt tình, thấy cô bước vào, mọi người đều lên tiếng chào hỏi cô.

Một vài người lần trước đi cùng Quan Thanh đến hội chợ việc làm cũng đã có mặt, thấy Y Thước, mấy người đều bước tới vây quanh cô.

Đột nhiên bị nhiều người vây quanh ồn ào thế này, Tô Y Thước hơi ngại ngùng.

“Ôi, người đẹp... em tên gì? Bao nhiêu cái xuân xanh rồi? Có bạn trai chưa?” Đột nhiên có một tiếng trêu ghẹo vọng tới từ ngoài vòng vây, một tiếng huýt sáo phụ trợ cũng vang lên rất đúng lúc. Những người đồng nghiệp nam khác cũng hòa theo trêu đùa. Với một cô gái xinh đẹp như Tô Y Thước, hiếm có người thanh niên nào không thích cô.

Quan Thanh vội vàng giải vây cho cô, vì bình dấm chua của người nào đó thực sự rất lớn... rất rất lớn... Anh mà biết, chắc chắn sẽ khiến cho đám nhóc con tuổi trẻ hùng hực này trở nên rất khó coi!!!

“Lần hết về làm việc của mình cho tôi!” Quan Thanh quát âm lên, vừa lúc không chế được tình hình ở đây.

Mọi người vừa quay về vị trí của mình, thì điện thoại của Tô Y Thục lại vang lên.

Là một số điện thoại lạ.

Do dự một chút, Tô Y Thục cũng nhấc máy.

“Đây là số của tôi.” Giọng nói này, là giọng nói vừa vang lên bên tai Tô Y Thục cách đây không lâu, là vị tổng giám đốc thần thần bí bí kia. Có điều, sao anh lại biết được số di động của cô? Tổng giám đốc không cần thiết phải biết số điện thoại của mỗi nhân viên trong công ty mà. Hơn nữa, anh báo số của mình cho một nhân viên vừa mới chân ướt chân ráo vào công ty làm gì?

“Vâng.” Y Thục trả lời.

Sau đó, hai người cứ im lặng như vậy, không ai nói gì cả.

Tay cầm điện thoại của Tô Y Thục hơi toát mồ hôi, không hiểu sao cô bỗng cảm thấy hơi hồi hộp, cứ như cảm nhận được hơi thở, khí tức của anh truyền từ đầu dây bên kia sang vậy.

Quan Thanh vốn định cho Y Thục quay về trường, ai ngờ vừa rồi đột nhiên ông chủ lại bảo cô giữ Y Thục lại, tối mới thả cô ấy về, tránh cho người khác có ý đồ không thuần khiết.

Hừ, nếu có người đàn ông nào đó có ý đồ không thuần khiết với cô ấy, Lâm Mạc Tang anh xưng thứ hai thì không có ai dám xưng thứ nhất đâu!!! Hơn nữa, cừu Tô nhà anh ở lẫn trong đám lang sói của công ty chúng ta thì càng nguy hiểm hơn ấy, có biết không hả?!

Lần này Tô Y Thục chờ Lâm Mạc Tang cúp điện thoại trước, nhưng thực tế thường không như ý mình mong muốn. Chờ một lúc lâu, cuối cùng cô đành phải lên tiếng phá vỡ sự im lặng trước.

“Anh... còn có việc gì không ạ?” Y Thục hỏi.

Trông mặt Lâm Mạc Tang hơi cay cay, có phải cô đã quên anh rồi không? Suy cho cùng cũng đã nhiều năm như vậy rồi, ngay cả anh là ai, cô cũng không cảm nhận được nữa phải không?

“Không có gì, em cúp máy đi.” Tô Y Thục nhìn điện thoại đầy vẻ nghi hoặc, chậm rãi ấn nút tắt cuộc gọi.

Không biết vì sao, mỗi lần nói chuyện với anh, cô lại thấy rất căng thẳng, hồi hộp, Tô Y Thục rất hiếm khi có loại cảm xúc này, vì thế, hiện giờ chính cô cũng cảm thấy mơ hồ.

“Y Thục.” Quan Thanh đánh thức Tô Y Thục như đang lạc vào cõi thần tiên.

“Giờ cũng đã giữa trưa rồi, chúng ta đi ăn cơm nhé?!” Vừa nói cô ấy vừa tự nhiên ôm lấy cánh tay mảnh khảnh trắng nõn của Tô Y Thục, cứ như chuyện này hết sức bình thường vậy.

Tô Y Thục lại không quen lắm, cô rất ít khi thân mật với người khác như thế, đặc biệt là một người phụ nữ rất giống chị cả này.

Đương nhiên Quan Thanh có thể cảm nhận được cơ thể Tô Y Thục cứng lại. Quả nhiên, cô bé này kỳ lạ thật! Rốt cuộc cô đã trải qua những chuyện gì? Toàn thân cô từ trong ra ngoài đều tràn ngập bi thương, khiến những người xung quanh bất giác nảy sinh cảm giác muốn bảo vệ cô, mà cô lại kiên quyết kháng cự lại sự tiếp xúc với những người xung quanh. Chỉ như vậy thôi cũng có thể thấy được, cuộc sống của cô dường như rất khổ sở.

Quan Thanh là một người phụ nữ, cô vẫn luôn coi Tô Y Thục như em gái mình. Nhìn thấy cô ấy như vậy, cô cũng cảm thấy rất đau lòng, hình như từ lúc biết cô, cô chưa từng nhìn thấy Y Thục cười thì phải.

Trong mắt Quan Thanh thoáng xuất hiện vẻ đau lòng. Cô ấy làm ra vẻ không phát hiện ra sự gượng gạo của Tô Y Thục, kéo tay cô rất tự nhiên đi về phía nhà ăn.

“Hình như ông chủ rất quan tâm đến nhân viên chị nhỉ.” Lúc ăn cơm, Tô Y Thục đột nhiên nói câu này.

“Phụt.” Quan Thanh đang uống nước trái cây, vừa nghe cô nói vậy, liền phun thẳng nước trong miệng ra.

“Khụ khụ... khụ khụ... khụ khụ...”

Tô Y Thục vội vàng đưa khăn cho cô ấy, chẳng lẽ cô nói sai gì sao?

“Chị sao thế?” Tô Y Thục hơi nghi hoặc.

“Không sao... không sao.” Quan Thanh ngượng ngùng nhìn cô, khuôn mặt sặc đến đỏ bừng lên. “Sao em biết tổng giám đốc của chúng ta rất quan tâm đến nhân viên?” Lâm Mạc Tang quan tâm đến nhân viên à? Đùa cái gì thế? Anh biết quan tâm đến nhân viên, mà một tình anh trong giới thương nhân như cô lại bị điều tới đây à? Còn cả mấy đồng nghiệp cùng bị chuyển tới nữa chứ, mấy tên đó đúng là gặp họa. Hơn nữa, mấy cái người thanh niên bị

điều tới cùng cô ấy mà, toàn là răng hô mắt lác, khiến cô chỉ vừa nhìn đã mất hết cả khẩu vị không muốn ăn uống gì rồi.

“Vừa rồi đó.” Tô Y Thục nghĩ một chút rồi nói: “Anh ấy gọi điện cho em, để báo cho em biết số điện thoại của anh ấy.”

“À... đúng thế, tổng giám đốc của chúng ta rất thân thiện mà ~~~” Quan Thanh thực sự buồn nôn vì những lời mình vừa nói. Chính cô cũng rất hy vọng ông chủ nhà mình được thỏa lòng mong ước. Y Thục là cô gái rất tốt, ông chủ cũng đã vì cô ấy mà nỗ lực nhiều như vậy, hai người nhất định phải được ở bên nhau mới được.

Tô Y Thục nghi hoặc liếc nhìn Quan Thanh một cái, rồi lại cúi đầu yên lặng ăn cơm.

“Y Thục này, nếu trong công việc có điều gì vướng mắc, em cứ gọi điện cho anh ấy mà hỏi.” Quan Thanh vừa ăn vừa nói.

Nếu tổng giám đốc phải hướng dẫn từng nhân viên mới một, thì chẳng phải sẽ bận đến phát điên hay sao? Quan Thanh dường như cũng hiểu là câu nói của mình rất gượng ép, vội vàng giải thích: “Tổng giám đốc nói, để gần gũi hơn với cấp dưới, nên mới muốn chọn trong số các nhân viên mới một vài người có liên lạc trực tiếp với anh ấy. Em cũng biết, công ty của chúng ta vừa bắt đầu bước chân vào thị trường, tổng giám đốc cũng cần nhiều thông tin hơn, hơn nữa, chính em cũng thấy tổng giám đốc rất thân thiện còn gì!” Quan Thanh không hổ danh là thư ký chất lượng vàng của Lâm Mặc Tang, tự biên tự diễn ra một câu nói dối cỡ này mà mặt cũng không hề đỏ sắc.

Tô Y Thục nhìn Quan Thanh, khẽ gật đầu.

Quan Thanh thầm thở phào trong lòng, ông chủ à, tôi hết lòng giúp đỡ anh rồi đấy nhé.

“Đúng rồi, mỗi tháng cũng phải thông báo qua với tổng giám đốc các ý kiến về công việc của mình nữa.” Quan Thanh nghĩ, dù sao cũng đã nói dối rồi, tiếp tục nói dối thêm vài câu nữa cũng có sao đâu.

“Vâng.” Tô Y Thục nhún mày đáp, trong lòng lại thầm nghĩ, tổng giám đốc này kỳ quái thật.

Nhìn gương mặt hồng hào, ánh mắt như dụ người ta đi gã chồng của Quan Thanh, trong đầu Tô Y Thục chỉ có mấy chữ: “Ngu tầm ngu, mã tầm mã!”

Buổi chiều, Quan Thanh lại đưa Tô Y Thục đi dạo quanh các con đường gần công ty, để cô quen địa thế khu này. Kết quả là khi Tô Y Thục quay lại ký túc xá thì đồng hồ đã điểm tám giờ tối.

Cô bật máy tính theo thói quen, log in vào game.

Thiếu nữ váy hồng lập tức xuất hiện giữa đồng hoa Phù dung.

“Bà xã, rốt cuộc em cũng lên mạng rồi.” Y Thục vừa online, Nhục Thiên đã vội vàng chạy tới bên cô.

Tô Y Thục đã quen rồi, nên cũng chưa trả lời. Cô còn đang mãi suy nghĩ mọi chuyện xảy ra hôm nay.

“Cậu nghĩ, có bao nhiêu người trên thế giới này có giọng nói giống nhau?” Đột nhiên Tô Y Thục gõ lên mấy câu này.

Khi nhìn thấy câu hỏi này, Lâm Mặc Tang hơi sững người, chẳng lẽ cô ấy phát hiện ra?

Thật ra, Tô Y Thục cũng không hy vọng anh sẽ có đáp án cho cô, chỉ là bản khoản trong lòng không kìm được nên buột miệng hỏi thôi.

“Không có.” Nhìn hai chữ chính mình gõ lên trên màn hình, trong mắt Lâm Mặc Tang thoáng ánh lên một tia hy vọng.

Thật sự không có sao? Giọng nói mà hôm nay cô nghe thấy, cũng có thể chỉ là tương tự thôi, anh vẫn còn có thể xuất hiện trong vận mệnh của cô một lần nữa sao?

Cô không muốn nghĩ đến vấn đề rồi rắm không có câu trả lời này nữa, vì vậy, cô lại ném suy nghĩ đó ra ngoài não bộ. Nhớ đến nhiệm vụ lần trước còn chưa nhất được kim thạch, bây giờ đi mộ Cổ đánh quái kiếm đá cũng được, đỡ phải để đầu óc rảnh rỗi lại nghĩ mấy chuyện không cần thiết.

“Tôi tới mộ Cổ làm nhiệm vụ đây.” Y Thục nói.

Lâm Mặc Tang không hiểu vì sao Tô Y Thục đột nhiên chuyển đề tài, nhưng anh biết, nếu dùng acc Nhục Thiên này, chắc chắn Y Thục sẽ không để anh đi cùng cô đến mộ cổ. Vì vậy...

[Mật] Nhục Thủy Tam Thiên: Em có đó không?

Đại thần dùng máy tính khác log in acc Nhục Thủy Tam Thiên.

Chương 18: Không muốn đi một mình

Tính ra, từ sau khi hợp tấu khúc tẩy hồn cùng với anh, thì hai người chưa từng gặp lại, đương nhiên, cũng có một phần lý do là vì cô né tránh nữa. Không ngờ Nhược Thủy Tam Thiên lại bắt ngờ tìm cô. Cô hơi khựng lại một chút, nhưng cuối cùng vẫn trả lời tin nhắn.

[Mật] Nhất Thục: Có.

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Có thể qua mộ cô giúp tôi làm một nhiệm vụ không?

Tô Y Thục còn đang nghĩ xem nên làm thế nào để hoàn thành được nhiệm vụ này, thì yêu cầu của Nhược Thủy Tam Thiên cũng vừa vắn giúp cô giải quyết được khó khăn này. Có điều, cô lại tiếp tục bước vào thế giới của anh như vậy có được không?

[Mật] Nhất Thục: Ừ.

Không hiểu mà xui quỷ khiến thế nào, Tô Y Thục lại đồng ý, trả lời xong, cô chỉ muốn đập chết mình luôn!

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Gặp nhau ở cửa mộ cô nhé.

[Mật] Nhất Thục: Vâng.

Không còn cách nào khác, ngoài đồng ý ra, thì Tô Y Thục còn nói gì được nữa chứ.

Chờ đến khi cô tới mộ cô, cô mới biết nguyên nhân vì sao anh muốn cô đi cùng.

Nhược Thủy Tam Thiên mời cô vào tổ đội, trong tổ đội, trừ Đại thần ra, cũng chỉ có mình cô.

Chẳng lẽ anh không có bạn bè gì sao? Không lẽ, chỉ có hai người họ đi phụ bản này à? Làm sao thế được, dù không cũng không kém, Nhược Thủy Tam Thiên cũng rất lợi hại, nhưng mà...

Cô nhớ là trong bang Thần Long có rất nhiều cao thủ, nếu không thì sao có thể trở thành bang phái lớn nhất Vân Du Tứ Hải được chứ?

[Mật] Nhất Thục: Chỉ có hai chúng ta thôi à?

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Ừ.

Tô Y Thục bỗng cảm thấy không hiểu nổi suy nghĩ của anh.

Sau đó, Nhược Thủy Tam Thiên kéo Nhất Thục vào mộ cô, đằng sau còn có một bóng người xinh xắn bám theo.

Lần này, hệ thống không làm khó bọn họ, mỗi tầng một con Boss, ngoài ra còn có rất nhiều quái nhỏ khác. Boss ở đây có tạo hình rất giống trong Resident Evil 4, đeo mặt nạ, mặc giáp sắt, tay cầm chiếc riu lớn, đầu kia của chiếc riu là một đầu búa rất to, y như một đao phủ vậy.

Nhược Thủy Tam Thiên để cô đi xử lý đám quái nhỏ, còn anh đi giết Boss. Thoáng một cái hai người đã lên đến tầng chín.

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Em cẩn thận một chút.

Tô Y Thục không ngờ Đại thần lại lo lắng cho cô. Có điều, rõ ràng là anh đã quá lo lắng rồi, lực công kích của Tô Y Thục cô chắc chắn là kích sát trong một giây, chẳng qua là bình thường cô không muốn ra tay thôi.

Trang bị của Đại thần rất lợi hại, về cơ bản có thể so tài cân xứng với Boss tầng thứ chín, nhưng vì Lâm Mạc Tang có thể hồi máu còn quái thì không, nên dần dần anh cũng giành được thế thượng phong.

[Phụ cận] Hàn Ngữ Yên: Hai vị nhân hạ thoải mái nhì, còn hẹn hò ở đây cơ à?

Lúc này, Tô Y Thục vừa giải quyết xong đám quái nhỏ, còn Nhược Thủy Tam Thiên thì vẫn đang vướng với con Boss kia.

Tô Y Thục không nói gì, lần này, Hàn Ngữ Yên cũng không nói nữa.

Khi quái vật biến thành những tia sáng vàng nhẹ nhàng bay trong không trung, nhìn gương mặt xuất trần của Nhược Thủy Tam Thiên, trong lòng Tô Y Thục chỉ thầm oán một câu: Biến thái!!!

Rõ ràng là một mình anh cũng có thể đánh qua được, còn cần gì cô hỗ trợ chứ?

Nhược Thủy Tam Thiên làm như không nhìn thấy Hàn Ngữ Yên, đi thẳng tới trước mặt Tô Y Thục.

[Hệ thống] Nhược Thủy Tam Thiên muốn giao dịch với bạn.

Cô ấn đồng ý, trên khung giao dịch xuất hiện rất nhiều nguyên vật liệu, có thể tiết kiệm cho Tô Y Thục rất nhiều thời gian nếu muốn đi tìm mấy thứ này. Trong đó còn có cả kim thạch khiến cô nhất thời không biết phải làm sao. Lúc trước còn nói phải giữ khoảng cách với anh, anh lại đối xử với cô tốt như vậy, khiến cô bất giác cảm thấy mình thật nhỏ nhen.

Tô Y Thục dè dặt ấn phím xác nhận, vì cô biết, Nhược Thủy Tam Thiên nhất định sẽ làm cho cô phải nhận mấy thứ này. Cùng lắm thì cô dùng mấy nguyên vật liệu mà anh đưa để chế cho anh một bộ trang bị tốt là được rồi, cũng có thể báo đáp cho anh vì đã giúp cô làm nhiệm vụ.

Không biết từ bao giờ, mà thời gian bọn họ ở bên nhau trong game dài hơn thời gian mà Nhất Thục ở bên bất cứ một người nào khác.

[Phụ cận] Nhất Thục: Cảm ơn.

Thấy Nhất Thục đã xác nhận, Nhược Thủy Tam Thiên liền truyền tổng ra khỏi mộ cổ, Nhất Thục cũng ra ngoài theo.

[Thế giới] Bà Tám Không Log Out: Ngờ ngàng vì Đại thần ở trong mộ cổ cùng một cô gái thần bí!

[Thế giới] Ta là Đại Thần: O ơ ơ, tôi đâu có ở trong mộ cổ!

[Thế giới] Ta là bà xã Đại Thần: Á à, anh dám lén lút hẹn hò với người khác sau lưng tôi à?!

Mọi người đều toát mồ hôi.

[Thế giới] Bà Tám Không Log Out: Tôi có nói cậu đâu, tôi nói Đại thần Nhược Thủy cơ mà aaaaaa.

“Ta là Đại Thần” rơi nước mắt, không phải là hấn không khảo mà xưng hay sao... Xem ra lần này hấn chết chắc rồi.

[Thế giới] Hàn Ngữ Yên: Anh lừa em?!

Nhìn Nhược Thủy Tam Thiên đứng bên cạnh mình, lại nhìn thiếu nữ áo hồng này giờ vẫn luôn im lặng, Tô Y Thục vốn định lảng lạng rời đi, nhưng lại vì Lâm Mặc Tang đối xử với cô quá tốt, khiến cô không nỡ bỏ rơi anh như vậy.

Cô thật sự không muốn lại bị kéo vào vở kịch thị phi này mà.

[Phụ cận] Nhất Thục: Tôi đi đây.

Cuối cùng cô vẫn chào một tiếng, ít ra vẫn hơn là đi không từ giả. Cô ấn vào nút “Sát cánh bên nhau”, quay về Phù dung cốc, nhìn điểm kỹ năng lại tăng lên, Nhất Thục cảm thấy rất hài lòng.

Thấy Tô Y Thục rời đi, Nhược Thủy Tam Thiên cũng lập tức lui mất.

Hàn Ngữ Yên còn một mình ở lại trước cửa mộ, bị mọi người ngang nhiên không thèm để mắt đến.

[Thế giới] Bà Tám Không Log Out: Tình yêu tứ giác của Đại thần, công chúa nước khác bị thờ ơ, tình yêu đồng giới, xuyên quốc gia, toàn bộ tin tức về tình yêu tứ giác của Đại thần, xin mọi người hãy chú ý đón xem trên diễn đàn vào ngày mai.

[Thế giới] Hàn Ngữ Yên: Nhược Thủy Tam Thiên, em nhất định sẽ có được anh!

[Thế giới] Hàn Ngữ Yên: Nhược Thủy Tam Thiên, em nhất định sẽ có được anh!

[Thế giới] Hàn Ngữ Yên: Nhược Thủy Tam Thiên, em nhất định sẽ có được anh!

Hàn Ngữ Yên dùng phong chữ to màu đỏ, nói trên kênh thế giới ba lần liên tiếp. Mọi người cũng bị hành động này của cô ấy làm cho kinh hãi, cả kênh thế giới đứng hình trong ba giây...

[Thế giới] Xuôi Theo Dòng Nước: Công chúa uy vũ, chỉ bằng đến đây để ca ca yêu thương còn hơn...

[Thế giới] Nhảy Tránh Dòng Nước: Hừ, làm đệ đệ thì đừng có tranh cướp với ông đây, công chúa, theo anh đi~~~

...

Kênh thế giới tràn ngập những câu kêu gọi Hàn Ngữ Yên quay đầu về phía họ. Đương nhiên Tô Y Thục cũng đọc được câu nói của Hàn Ngữ Yên, trong lòng thầm thấy khâm phục cô ấy.

Cô gái này, bạo dạn thật, nhưng lại yêu nhầm người.

[Mật] Nhục Thủy Tam Thiên: Em ở đâu?

Tô Y Thục vừa về đến Phù dung cốc, vừa đi trả nhiệm vụ lại nhận được phần thưởng rất kỳ quái.

Một chiếc trâm cài tóc có thuộc tính rất bình thường, lại hơi giống chiếc trâm của Nhục Thủy Tam Thiên, chỉ khác là chiếc trâm này có màu vàng nhạt.

Nhiệm vụ BT như vậy mà chỉ thưởng có thể này khiến Tô Y Thục hơi bức bối. Cho người ta nguyên liệu quý giá đối với dược sư là được rồi, cái trâm này cũng chẳng bán lấy tiền được, cô vừa đi tìm cửa hàng để giao dịch, không ngờ lại chẳng có ai muốn mua!

Nhưng vì tôn chỉ làm việc thì phô trương, còn làm người thì khiêm tốn, cô vẫn tháo chiếc trâm màu lam có thuộc tính cực cao kia xuống. Sau đó, Tô Y Thục thật sự không còn việc gì để làm, cũng không biết phải làm gì.

[Mật] Nhất Thục: Có việc gì à?

Sợ lại bị người khác bắt gặp cô với anh đứng cùng một chỗ, nên cô vẫn cố gắng không xuất hiện cùng lúc với anh là hơn.

Lâm Mạc Tang đã đoán trước phản ứng này của cô, cô giống như một con nhím vậy, lúc nào cũng cảnh giác nhìn mọi người xung quanh, vừa làm tổn thương chính mình, cũng làm tổn thương người khác. Một ngày nào đó, anh sẽ khiến bầu trời của cô xanh hơn!!!

[Mật] Nhục Thủy Tam Thiên: Thật ra, tôi cũng có nhiệm vụ Thiên thiên thạch, còn thiếu kim thạch nữa.

Tô Y Thục kinh ngạc, đã vậy sao anh còn đưa kim thạch cho cô? Chẳng phải thế giới này luôn là anh tranh tôi cướp hay sao? Thứ mình đang cần, mà anh lại cho cô là thế nào?

Đột nhiên, cô cảm thấy Nhục Thủy Tam Thiên đối xử với cô không phải chỉ là tốt bình thường đâu, trong lòng bỗng hơi gọn sóng.

[Mật] Nhục Thủy Tam Thiên: ?

[Mật] Nhất Thục: Có cần tôi không?

Trong lòng Tô Y Thục cảm thấy hơi áy náy, cũng không biết phải làm sao. Cô thấy hơi hối hận vì mình đã nhận kim thạch. So với việc hoàn thành nhiệm vụ, cô càng muốn cách xa anh một chút hơn, chỉ là, mọi chuyện cứ không theo ý muốn của cô.

[Mật] Nhục Thủy Tam Thiên: Không muốn đi một mình.

Không muốn đi một mình.

Nhìn thấy năm chữ này, Tô Y Thục nhất thời không biết phải nói gì.

Lâm Mạc Tang hơi chán nản nhìn mấy chữ mình vừa gõ lên trong lúc không tự chủ được. Bây giờ, trong mắt cô, anh chỉ là một người xa lạ, cô sẽ trả lời anh như thế nào chứ? Liệu cô có cảm thấy anh rất ngại thơ không? Có vì thế mà rời xa anh không?

Lâm Mạc Tang anh đã lăn lộn trong cả hai giới hắc bạch hơn hai mươi năm, đối mặt với tình yêu lại chỉ giống như một cậu nhóc mới mười bảy mười tám tuổi. Bình thường, anh luôn cố giấu đi tình cảm thực sự của mình. Anh lạnh lùng, vô tình, dùng hết mọi thủ đoạn khi đối mặt với đối thủ, niêm phong chính mình lại. Vì thế, nên anh mới thành công, trở thành bá chủ của cả khu vực này, nhưng trong nội tâm anh, chỉ là một mảnh hoang phế...

Có lẽ chính anh cũng không phát hiện ra, sự lo lắng, căng thẳng đang hiện rõ trên mặt mình, khiến người khác có thể cảm nhận được, anh là một người sống, chứ không phải là đại ma đầu của xã hội đen, tình anh của giới thương nhân.

Chờ một lúc lâu không thấy Tô Y Thục trả lời, Lâm Mạc Tang hoàn toàn luống cuống, vì vậy, phản ứng đầu tiên của anh là đưa tay ngắt nguồn điện, cả căn phòng chìm trong bóng tối.

Thật ra, cả hai người đều là những kẻ nhát gan. Vì quá yêu, nên càng sợ bị bỏ rơi, sợ bị từ chối.

Nhìn cái đầu Nhục Thủy Tam Thiên tối đen trong danh sách hảo hữu, Tô Y Thục hơi ngẩn ra, sao lại đột ngột log out thế?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Lễ tốt nghiệp một mình

Thật ra cô đã chuẩn bị đi càn quét mộ cổ cùng anh rồi đấy chứ. Có lẽ anh không chỉ có một sự lựa chọn duy nhất, anh có thể gọi người khác đi cùng, nhưng anh lại gọi cô. Có lẽ cô cũng nên làm giống anh lúc trước luôn đi cùng với một người như cô.

Đi cùng với anh.

Mấy chữ đó cứ đè nặng vào tim cô.

Khi Tô Y Thuộc đi ngủ, trong đầu không còn lẩn khuất những hình ảnh cũ nữa, chỉ còn lại mấy chữ kia không thể nào gạt đi được, cùng với chiếc áo báo màu xám trắng hơi phất phơ trong gió kia. Nghĩ lan man một hồi, cô lại chìm vào giấc ngủ. Không bất an như trước, hôm nay, Tô Y Thuộc ngủ thật sự rất yên ổn, có lẽ trong giấc mơ cũng có một người như vậy sánh đôi với nỗi cô đơn của cô.

Những ngày tháng vô thường vô phạt ấy cũng dần qua, rốt cuộc cũng tới ngày Tô Y Thuộc tốt nghiệp.

Khắp nơi đều là những sinh viên đang chụp ảnh kỷ niệm, Lục Hân cũng kéo Tô Y Thuộc đi chụp ảnh khắp nơi, cùng đi với hai người còn có cả Lục Thần Hi nữa.

Tô Y Thuộc cứ cảm thấy ánh mắt Lục Thần Hi nhìn cô hơi là lạ, nhưng cũng không nói gì, dù sao cũng là anh trai của Lục Hân.

Thật ra, Lục Hân cũng không hy vọng anh mình cùng đi đến đây, chỉ tiếc là cô lại bị khuất phục dưới nụ cười của anh ấy, đúng là lam nhan họa thủy. Lục Hân chán nản, hơn nữa, hai ngày nữa là Lục Thần Hi phải quay về Mỹ rồi, cô chỉ cần cẩn thận một chút, không để anh ấy biết Y Thuộc chưa có bạn trai là tốt rồi.

Lục Hân còn đang mãi nghĩ ngợi thì...

“Chị Y Thuộc!” Mấy người Tô Y Thuộc nghi hoặc quay đầu lại, trước mặt là một bó hoa hồng đỏ rất to.

“Tôi... tôi... thích chị đã lâu rồi!” Nam sinh cúi đầu, ngượng ngùng nói.

Có điều... trước mặt đã không còn thấy bóng dáng Tô Y Thuộc đâu.

Nam sinh chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy trước mặt mình chỉ còn lại khoảng không, mà Tô Y Thuộc thì đang đứng ở rất xa, khiến cậu ta ngẩn ra.

“Bạn học này, Y Thuộc nhà chúng tôi bị dị ứng phấn hoa.” Nhìn cậu bạn học nào đó ngây người ra, Lục Hân bèn chỉ vào bó hoa hồng trong tay cậu ta, thật sự không đành lòng, đành phải lên tiếng giải thích.

Hiển nhiên là, vị bạn học nam kia sau khi nghe thấy cũng không giác ngộ, mà là hóa đá hoàn toàn.

“Ha ha, tôi đã bảo là chị ấy chắc chắn sẽ không đáp lại cậu đâu mà.” Một nữ sinh mặc áo trắng, quần bò xám trắng đi từ đằng sau tới, mặt đầy vẻ trêu đùa nhìn cậu thanh niên cầm hoa hồng kia, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy có vẻ rất buồn cười.

“Hừ, sao cậu biết, chỉ cần chị ấy chưa có bạn trai, thì tôi vẫn còn cơ hội theo đuổi chị ấy.” Cậu con trai kia giận dữ đáp.

Lục Thần Hi kinh ngạc hỏi: “Không phải Tô Y Thuộc có bạn trai rồi sao?” lại nhìn Lục Hân đầy nghi hoặc.

Lục Hân nhíu mày trầm nghĩ, thôi xong rồi, xong rồi, tên nhóc này đến chẳng đúng lúc gì cả.

“Làm gì có, chị Y Thuộc chưa từng nhận lời người con trai nào cả.” Lục Hân không kịp ngăn lại, bây giờ thì thực sự muốn chết luôn cho xong. Có nguyên rủa cậu nhóc này không tìm được bạn gái, khôn kiếp!

“À...” Lục Thần Hi nhìn Lục Hân với dáng vẻ “giật mình hiểu rõ”.

Lục Hân lập tức làm ra vẻ đang mãi ngắm nghía hoa cỏ ven đường.

“Được, tôi chờ cậu...” Cô gái kia giờ ngón tay giơ về phía cậu nam sinh, dứt khoát đi thẳng qua cậu ra, hướng về phía Tô Y Thuộc đang đứng ở đằng xa.

Cô ấy còn chưa nói hết câu nói của mình, thật ra, câu nói trọn vẹn là: Tôi chờ cậu, chờ đến khi cậu phát hiện ra, sau lưng cậu, cô gái ngốc nghếch là tôi đây vẫn luôn ở bên cậu.

Nhìn vẻ mặt hơi chua chát của cô gái kia, Tô Y Thuộc bỗng hiểu ngay. Cô thực sự không muốn bọn họ bỏ lỡ nhau như vậy, không muốn bọn họ giống cô và anh.

Cậu nam sinh kia vẫn đang nhìn tình hình bên phía Tô Y Thuộc.

Đột nhiên cô giơ chân ra, cô bé kia dường như đang đi vào cõi thần tiên, cứ như vậy bước tới, vấp phải chân cô liền ngã nhào xuống.

Tô Y Thuộc cố ý làm động tác thật khoa trương, để cho cậu con trai ở xa xa kia cũng nhìn thấy rõ.

Cô gái khó hiểu nhìn Tô Y Thục, Tô Y Thục dùng ánh mắt như muốn bảo cô ấy quay lại nhìn.

Cô gái quay đầu.

Mặt cậu con trai kia đầy vẻ lo lắng.

“Trong mắt của cậu ấy có em, cố lên.” Cô bé quay đầu ngoác nhìn Tô Y Thục. Giúp cho cô bé ấy, cũng là cách để cậu nam sinh kia hết hy vọng.

Nói xong, Tô Y Thục chậm rãi bước đi xa.

Nhìn bóng lưng mỏng manh của cô gái dần thu nhỏ lại trong tầm mắt, đột nhiên cô cảm thấy cô ấy xa xôi đến không thể với tới được.

“Sao cậu ngốc thế chứ? Có đau không?” Sau lưng vang lên tiếng hỏi đầy lo lắng của cậu nam sinh.

Cô nhoen miệng cười, tuy chỉ là thoáng qua, nhưng đây cũng là nụ cười thật sự phát ra từ tim cô lần đầu tiên trong suốt mười mấy năm qua.

Trong trí nhớ của cô, cũng có một khuôn mặt như vậy.

Từng có người nhẹ nhàng nói bên tai cô rằng: “Tố Tố, sao em ngốc thế chứ.” Sau đó lại dịu dàng nắm tay cô bước qua những con đường gồ ghề đầy bùn đất.

Đúng thế, sao cô lại ngốc như vậy chứ. Ngốc đến mức đánh mất anh, ngốc đến mức cứ đứng tại chỗ chờ anh suốt bao nhiêu năm như vậy, lại chưa từng cảm thấy hối hận. Ngốc đến mức hiện giờ vẫn còn mong chờ anh quay lại đón cô, dù cô vẫn nghĩ rằng, anh đã quên cô rồi.

Cô đang chờ anh, cô muốn chờ đợi anh.

Lục Thần Hi không hiểu nổi hành động của Tô Y Thục, cho đến khi nhìn thấy bộ dạng vội vã chạy tới phía cô gái kia của cậu nam sinh đó, thì hắn mới hiểu ra. Rốt cuộc cô là người con gái như thế nào? Không hề bận tâm đến cái nhìn của người khác, cũng chẳng sợ để lại ấn tượng không tốt về mình trong lòng những người thích cô.

Nhìn ánh mắt thâm sâu của anh trai mình, Lục Hân không biết phải làm sao, cứ như thế này, anh cô sẽ càng lún sâu hơn thôi, rồi sẽ có một ngày không thể tự rút ra được nữa. Đến lúc đó, dù cô có muốn giúp anh ấy cũng không có cách nào.

Buổi sáng cứ thế trôi qua, buổi chiều là thời gian để sinh viên lên sân khấu đọc diễn văn.

Nhìn Tống Thanh và Tống Tâm Di trên sân khấu đều lộ ra khuôn mặt tươi cười, hòa nhã, Lục Hân giễu cợt: “Hai người này đi đóng kịch được đấy.”

Tô Y Thục nói với Lục Hân một câu “đi trước đây” rồi rời đi ngay. Lục Thần Hi nhìn thấy thế cũng vội đuổi theo cô.

Nhìn ông anh mình, Lục Hân chỉ biết lắc đầu, kệ vậy. Đàn ông mà, bị tổn thương sẽ trưởng thành hơn, đây là câu mà Lục Trần Hải thường xuyên nói.

Tống Thanh đứng trên sân khấu lại vẫn nhìn theo bóng Tô Y Thục rời đi.

Trong lòng Lục Hân như muốn thét gào, mấy anh con trai à, tự bảo trọng nhé...

Tô Y Thục vốn muốn ở một mình một lát, đột nhiên lại phát hiện ra Lục Thần Hi cũng đi theo.

“Anh quay về chiều cô Lục Hân đi.” Y Thục nói.

“Anh muốn đi cùng em một lát.” Lục Thần Hi nhìn sâu vào mắt cô.

“Em không sao, anh cứ quay lại đi.” Có lẽ vì hắn là anh trai của Lục Hân, nên cô cũng không đối xử với hắn lãnh đạm như với những người khác. Nhưng cô không phải kẻ ngốc, cô sẽ không thích hắn. Tuy hắn rất tốt, nhưng chuyện đó từ trước tới giờ cũng không có liên quan gì đến chuyện tình cảm cả. Cô không muốn làm hắn bị tổn thương.

Nói xong, cô lại đi lướt qua Lục Thần Hi.

Ở ngay khoảnh khắc lướt qua nhau, Lục Thần Hi thực sự rất muốn giữ chặt cô lại, hắn muốn nói với cô rằng: hắn nhìn thấy sự đau thương mà cô giấu kín, hắn tình nguyện là chỗ dựa cho cô khóc lóc.

Nhưng mà, hắn lại do dự.

Vì thế, hắn để vuột mất.

Cứ như vậy, trở mắt đứng nhìn cô rời khỏi tầm mắt của mình.

Cuộc sống học hành của Tô Y Thục cứ như vậy mà kết thúc. Không có tình yêu, cũng chẳng có tình thân, chỉ có một mình cô, có lẽ còn có hai người mới quen biết không bao lâu nhưng lại ở lại trong lòng cô kia, cũng có thể, cái gọi là trưởng thành, cần con người ta phải mất cả một quá trình mới hiểu.

thấu được.

Có lẽ đời sinh viên của cô không có gì phần khích, chỉ là, cuộc sống của cô chỉ vừa mới bắt đầu, chuyện tương lai, ai biết trước được chứ.

Tô Y Thước sắp xếp lại đồ đạc xong thì đi thẳng đến căn phòng thuê ở khu trung tâm kia.

Cô đến chào hỏi chủ nhà cho thuê trước, chủ nhà là một bác gái rất hiền hòa, cứ nhìn Tô Y Thước rồi khẽ cười.

Sau đó, Tô Y Thước đi vào gian phòng của mình, nhìn căn phòng trống trơn không có đồ đạc gì, cô khẽ nhủ mày, xem ra phải đi siêu thị một chuyến rồi. Căn nhà trọ này chỉ có hai gian phòng đối diện nhau. Lúc Tô Y Thước đi ra cửa, thì khách thuê ở nhà đối diện cũng đang bước ra.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Anh chặn đường cô gái của tôi

Vóc dáng của đối phương đã nói cho cô biết, đó là một người thanh niên, anh ấy cao khoảng trên dưới 1m80 gì đó, thân hình không béo không gầy, mặc bộ đồ thể thao màu đen.

Tô Y Thước chỉ nhìn được bóng lưng anh, hơn nữa, anh còn đội mũ, chỉ có điều, cô có cảm giác hơi quen thuộc thôi.

Sau khi người thanh niên kia đóng cửa lại, dường như hơi do dự một chút, rồi lại vội vàng rời đi, bước chân hơi hỗn loạn. Từ đầu đến cuối, Tô Y Thước vẫn chỉ nhìn thấy lưng anh ấy.

Không biết vì sao, đột nhiên Tô Y Thước lại thấy có chút lo lắng, người thanh niên này không sao chứ?!

Lâm Mạc Tang không ngờ vừa ra cửa đã chạm mặt Tô Y Thước. Vừa rồi ở gần cô như vậy, dường như anh còn ngửi thấy mùi hương đặc biệt từ cơ thể cô nữa. Khoảnh khắc đó, đột nhiên anh rất sợ Tô Y Thước phát hiện ra mình.

Vì thế, Lâm Mạc Tang luôn điềm tĩnh suốt hai mươi lăm năm, lần đầu tiên chạy trốn.

Tuy khu nhà trọ này ở trung tâm thành phố, nhưng lại rất xa sự ồn ào xô bồ của khu trung tâm.

Tô Y Thước vừa ra khỏi cửa nhà trọ đã đụng phải Tống Thanh. Hắn mặc bộ âu phục màu trắng, dường như đã đứng đó chờ cô từ lâu.

Tô Y Thước khẽ nhủ mày, anh ta lại định làm trò gì thế?!!!

Cô đã cố gắng cách xa Tống gia nhà bọn họ một chút, hơn nữa, còn xác định sẽ không quay về nữa rồi.

“Y Thước.” Tống Thanh nhẹ nhàng gọi cô, trong giọng nói có ẩn chứa sự mệt mỏi không nói được thành lời.

Tô Y Thước đứng yên tại chỗ.

“Vì sao em không quay lại mà lựa chọn rời đi chứ?! Không thể ở bên anh được sao?!” Tống Thanh không biết là đang nói cho chính mình nghe, hay là nói với Y Thước nữa, trong giọng nói còn thoáng mang vẻ van nài.

Tô Y Thước sững sờ, không biết phải trả lời như thế nào.

“Tôi mệt mỏi rồi.” Tô Y Thước thân nhiên đáp lại, rèm mi hơi cong che đi vẻ cô đơn trong mắt cô.

Tôi không thể từ bỏ được chính mình.

Lần đầu tiên Tống Thanh gặp Tô Y Thước là ở cô nhi viện. Lúc đó, Tống Cao Tường nói muốn tìm cho cậu một cô em gái, cậu rất phấn khích, chỉ là, không biết vì sao, từ ngày đó mẹ cậu lại không còn cười nữa.

Ngày đó, Tống Cao Tường để cậu ở lại rồi rời đi với viện trưởng, một mình cậu đứng ngoài chờ ông ra. Lúc đó, chợt có một cô bé tết tóc hai bên thu hút sự chú ý của cậu.

Cô gái bé nhỏ kia đứng một mình trong sân, không chơi cùng những đứa trẻ khác, một mình cô bé lẳng lặng đắp đồng đất lên, không biết miệng đang lẩm bầm gì.

Tổng Thanh tò mò đi về phía cô bé.

“Em đang làm gì thế?” Tổng Thanh tò mò hỏi, giọng nói toát ra vẻ ngây ngô.

Cô bé kia mở hai mắt thật to, nhìn cậu một cái rồi quay đi không thèm để ý đến cậu nữa.

Đôi mắt to tròn đó cứ như thể mà in sâu vào lòng Tổng Thanh. Bướng bỉnh. Từ lúc đó hắn đã biết cô bé ấy rất bướng bỉnh.

Cho nên, hắn của khi đó, chỉ muốn áp chế sự bướng bỉnh không chịu khuất phục từ tận trong nội tâm đó của cô đi.

Hắn vốn muốn thay mặt mẹ, dạy dỗ cô một chút, sau đó cứ hết lần này đến lần khác trêu chọc cô, chỉ vì muốn phá tan sự bướng bỉnh của cô, cho đến một ngày, cô không còn bướng bỉnh nữa, mà là lãnh đạm, thì hắn biết mình đã thua.

Thật ra, không phải hắn còn bướng bỉnh hơn cả cô sao? Tổng Thanh cười khỏ.

Nếu bọn họ không ở trong một gia đình như thế, liệu mọi chuyện có thể sẽ khác đi không?! Nếu khi đó hắn đối xử với cô tốt hơn một chút, thì cô có thể thân thiết với hắn hơn một chút không?! Vì sao? Vì sao ông trời phải đối xử với hắn như vậy?

Hắn hận! Hắn đã thích cô mười mấy năm, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, hắn đã thích cô rồi. Nhưng vận mệnh đã định trước rằng bọn họ sẽ không thể ở bên nhau. Vậy tại sao còn để họ gặp nhau chứ?!

Tổng Thanh giống như một con thú bị thương, phát ra những tiếng nức nở, ôm đầu ngồi xồm tại chỗ.

Tô Y Thục chưa từng thấy Tổng Thanh như thế này bao giờ, nên cô nhất thời không biết phải làm sao.

Lâm Mạc Tang trốn trong chỗ tối liền tức giận.

Vừa rồi anh cũng không đi xa, vốn định điều chỉnh lại tâm trạng rồi sẽ quay về tìm Tô Y Thục. Anh thật sự không chờ được, từng giây từng phút đều muốn gặp cô, nhưng rồi lại không muốn dọa cô sợ.

Ai ngờ, cái tên anh trai trên danh nghĩa Tổng Thanh này đột nhiên lại xuất hiện, hơn nữa, là một người đàn ông, đương nhiên Lâm Mạc Tang nhìn thấu được thâm tình giấu trong ánh mắt của Tổng Thanh.

Khóe miệng anh nở một nụ cười khát máu. Giỏi lắm! Hiện giờ chưa có sự đồng ý của cô, anh sẽ không động gì tới người nhà cô, chỉ là, ngàn vạn lần đừng chạm vào chiếc váy ngược của anh! Chiếc váy ngược của anh, chính là Tô Y Thục.

“Anh... có ổn không?” Tô Y Thục dừng lại trước mặt Tổng Thanh, nhẹ nhàng hỏi.

Tổng Thanh đột ngột đứng dậy, ôm Tô Y Thục vào lòng.

Tô Y Thục không ngờ hắn lại đột nhiên ôm cô như vậy, khiến cô hoàn toàn sợ đến ngây người. Sau khi giật mình bừng tỉnh, cô mới ra sức giãy dụa. Trong lòng cô là sự kinh hoàng đến không nói được thành lời.

Tổng Thanh nhất quyết không chịu buông tay.

Ngay khi Tô Y Thục sắp tuyệt vọng...

“Anh chặn đường cô gái của tôi.” Tô Y Thục cùng với giọng nói khàn khàn này rơi vào một lòng ngực ấm áp.

Đập vào mắt cô chỉ là một khoảng tối đen, trong mũi tràn ngập mùi hương bạc hà nhàn nhạt, người thanh niên kia đặt đầu cô vào ngực mình.

Trong không gian tối đen đó, Tô Y Thục bỗng cảm thấy bình tĩnh lại.

Tổng Thanh kinh ngạc nhìn người thanh niên trước mặt.

Đó là một người thanh niên không biết phải dùng từ ngữ nào để miêu tả. Cặp lông mày kiếm, mắt sáng, con ngươi đen láy dường như sẽ khiến người ta không kiềm chế được mà rơi vào đó. Dáng người cao to nhưng lại không thô kệch, giống như chú chim ưng trong bầu trời đêm, lạnh lùng, kiêu ngạo, cô độc, nhưng lại mang khí thế bức người, trong sự đơn cô, lẻ loi, lại tỏa ra vẻ mạnh mẽ đến ngạo mạn cùng trời đất. Khuôn mặt anh, chỉ có thể dùng mấy từ phép màu của tạo hóa để miêu tả. Tổng Thanh chưa từng thấy bên cạnh Tô Y Thục xuất hiện người thanh niên như thế này bao giờ. Khí phách như vốn dĩ phải có phát ra khiến tâm trạng hơi cuồng loạn của hắn dần bình tĩnh lại, không hiểu sao còn kéo theo cả một chút sợ hãi. Nhớ đến chuyện vừa rồi hắn không kiềm chế được ôm lấy cô đều bị anh nhìn thấy hết, Tổng Thanh hơi xấu hổ, cũng hơi ghen tị.

Đôi mắt đen láy kia lúc này đang nhìn Tổng Thanh chằm chằm.

“Tôi là anh trai cô ấy. Tổng Thanh.” Tổng Thanh điều chỉnh là tâm trạng của mình, giọng nói trầm thấp cất lên, nhìn đôi mắt đen láy kia, đột nhiên hắn có cảm giác không dám nhìn thẳng anh.

Lâm Mạc Tang hơi căng thẳng, nhưng đồng thời trong lòng cũng đầy vui sướng, Tô Y Thục không đẩy anh ra. Anh cảm giác được Tô Y Thục hơi

kéo góc áo anh, lập tức hiểu ngay ý cô.

“Ừm, có nghe cô ấy nói qua. Tôi tên là Lâm Mạc Tang, bạn trai của cô ấy.” Một tay Lâm Mạc Tang vòng ôm Tô Y Thuộc, tay kia thì đưa ra bắt tay Tổng Thanh.

“Nhưng tôi lại không nghe Y Thuộc nói gì về anh.” Tổng Thanh nghi hoặc nhìn Lâm Mạc Tang.

Tô Y Thuộc đang vui đầu vào ngực Lâm Mạc Tang hơi giật mình.

Lâm Mạc Tang vuốt nhẹ lưng cô như muốn trấn an, người không biết chắc chắn sẽ cảm thấy đây là hành động đầy yêu thương của hai người yêu nhau.

Nhìn cảnh này, sự đổ kỵ trong lòng Tổng Thanh càng lúc càng lớn.

“Lúc trước Y Thuộc còn chưa tốt nghiệp, có thể là sợ gia đình không đồng ý chuyện yêu đương, nên mới chưa nói.” Lâm Mạc Tang bình tĩnh giải thích.

Tô Y Thuộc lại vì một người đàn ông mà giấu diếm hẳn, Tổng Thanh càng lúc càng cảm thấy mình không hiểu cô. Hắn cứ nghĩ đối xử lạnh lùng với mọi người là do bản tính của cô như thế. Thì ra tất cả mọi tình cảm của cô, đều đã dành cho người thanh niên trước mặt này rồi.

“Anh Tổng, tôi và bạn gái tôi còn có việc, xin phép đi trước.” Nói xong, Lâm Mạc Tang cũng không chờ Tổng Thanh trả lời, liền ôm Y Thuộc đi lướt qua Tổng Thanh, tiến thẳng về phía trước.

Nhìn theo bóng hai người ôm nhau, sự thống khổ trong mắt Tổng Thanh càng rõ nét hơn. Người thanh niên này, hắn còn kém nhiều lắm.

Hắn cứ như vậy nhìn theo bọn họ, đứng yên tại chỗ không rời đi. Hắn không cam lòng.

Sau khi rời khỏi tầm mắt của Tổng Thanh, Lâm Mạc Tang dừng lại không đi nữa, nhưng mà, Tô Y Thuộc trong lòng anh không ngừng đầu lên.

Hai người cứ đứng ôm nhau như vậy, khiến một vài người đi qua đường cũng phải ngoái lại nhìn, bởi vì khí phách và dung mạo của Lâm Mạc Tang trời sinh đã có sức hấp dẫn chết người.

Lâm Mạc Tang hơi mất tự nhiên, cúi đầu nhìn Tô Y Thuộc.

Cảm giác được bả vai cô đang nhẹ nhàng run lên, anh thoáng luống cuống, vội vàng nâng đầu cô lên.

Tô Y Thuộc sụt sịt mũi, nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống, bàn tay nhỏ bé ôm Lâm Mạc Tang càng chặt hơn.

Từ trước tới giờ, cô chưa từng thể hiện ra cảm xúc như một đứa trẻ thế này bao giờ,

Từ khi biết không có ai thực sự yêu thương cô, cô đã giấu hết nước mắt của mình đi, ngay cả chính cô còn quên mất rằng mình còn có thể khóc. Chỉ là, bản thân cô cũng không biết, vì sao mình lại không muốn buông bàn tay đang cầm lấy tay anh ra.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Cùng đi siêu thị

Có thể là do hành động của rồi của Tổng Thanh đã dọa cô sợ, vòng tay ấm áp của Lâm Mạc Tang lại khiến cô cảm thấy rất an toàn, cho nên, giờ phút này, trong đầu Tô Y Thuộc thậm chí còn không có suy nghĩ muốn buông tay ra.

Cho dù hai người không hề quen biết.

Nhìn Tô Y Thuộc không ngừng rơi nước mắt, Lâm Mạc Tang vừa đau lòng, vừa tức giận, thậm chí còn có cảm giác không biết phải làm sao. Anh đành phải ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về mái tóc dài của cô.

Hai người ôm nhau, thời gian như đã trôi qua cả thế kỷ.

Tô Y Thuộc vẫn không ngừng đầu, có điều đã ngừng khóc. Vừa rồi thì là vì cô bị hù dọa, còn bây giờ là vì nghĩ mình ở trong lòng một người đàn ông xa lạ lâu như vậy, còn khóc bù lu bù loa lên như thế, khiến cô vô cùng lúng túng. Tuy cô cảm nhận được rằng người thanh niên này dường như cũng không tức giận, nhưng cô lại rất xấu hổ.

Lâm Mạc Tang cũng cảm thấy tâm trạng của Tô Y Thuộc có vẻ đã ổn định, chỉ là, sao cô vẫn chưa ngừng đầu lên?! Theo sự hiểu biết của anh về cô, thì

lẽ ra cô nhóc nhạy cảm này sẽ phải lập tức nhảy ra khỏi lòng anh mới đúng chứ? Tuy rằng anh cảm thấy ôm cô thế này rất tốt.

Hai người mang hai suy nghĩ khác nhau, không ai cử động trước.

“Này... trên chân em có một con gián.” Đột nhiên Lâm Mạc Tang cúi đầu nói như cố tình trêu đùa, khoe miệng nở nụ cười tà ác, anh còn nhớ rõ, trước đây Tô Y Thuộc sợ nhất là gián.

Y Thuộc tỏ ra không phản ứng kịp, sau đó...

“A...” cô ngẩng mạnh đầu lên, nhảy ra xa từng bước, vì hành động của cô quá bất ngờ, nên đầu húc thẳng vào cằm Lâm Mạc Tang nghe đến “bốp” một tiếng.

Nhìn Lâm Mạc Tang đang ôm cằm, khuôn mặt còn đang tèm lem nước mắt của Tô Y Thuộc khẽ nở một nụ cười ngượng ngùng với anh. Ánh mắt cô cũng bắt đầu đánh giá người đàn ông trước mặt.

Người đó vô cùng khôi ngô, nét mặt đẹp như điêu khắc, ngũ quan rõ ràng, khuôn mặt góc cạnh tuần tú đến dị thường, khiến Tô Y Thuộc hơi loạn nhịp, cô chưa từng nhìn thấy một người đàn ông nào như vậy, toàn thân tỏa ra sức hấp dẫn vô cùng cuốn hút người khác.

Lâm Mạc Tang nhú mày xoa cái cằm bị cô húc vào, thầm cười khở, đây có phải là báo ứng không, dọa cô còn hại chính mình bị húc nữa.

Trong mắt Tô Y Thuộc, người này là người thanh niên có dáng vẻ đẹp nhất mà cô từng nhìn thấy. Nếu chưa gặp anh, chắc chắn cô sẽ không bao giờ tin trên thế giới này lại có một người đàn ông như vậy. Toàn thân anh tỏa ra một cảm giác mê hoặc đến khiếp người, khiến người khác bất giác muốn phục tùng. Người đàn ông như vậy, trời sinh là để làm vua.

Đương nhiên, Tô Y Thuộc cũng không phải dạng con gái mê trai. Cô không muốn trêu chọc vào người như vậy. Cũng giống như Nhục Thủy Tam Thiên trong trò chơi, đối với cô, cô và bọn họ là người thuộc về hai thế giới khác nhau, nhất định sẽ không thể ở bên cạnh nhau được.

“Cảm ơn anh.” Mắt Tô Y Thuộc hơi ửng đỏ, nhẹ nhàng nói với Lâm Mạc Tang.

Biết cô không nhận ra mình, trong lòng Lâm Mạc Tang có cảm giác mất mát khó nói nên lời, “Không cần khách sáo.” Lâm Mạc Tang giấu đi cảm xúc thật của mình, cười đáp.

Nhìn gương mặt khẽ mỉm cười kia, Tô Y Thuộc hơi choáng váng, lóa mắt. Anh đẹp trai à, đừng cười mà. Cô không chịu nổi đâu, hơn nữa, vừa rồi cô còn rúc mũi vào ngực anh không chịu rời ra nữa chứ, nghĩ đến chuyện này, Tô Y Thuộc đỏ bừng mặt.

“À... tôi tên là Lâm Mạc Tang, ở trong nhà trọ này.” Lâm Mạc Tang cũng không trêu cô nữa, nghiêm túc nói. Nếu cô không nhận ra anh, vậy thì bắt đầu từ bây giờ, lại làm quen với nhau một lần nữa là được rồi. Anh có rất nhiều thời gian để đền cho cô, anh sẽ không bao giờ rời khỏi cô nữa.

“A? Anh cũng ở đây à?” Tô Y Thuộc hơi ngạc nhiên, tâm trạng cũng dần hồi phục, lúc này cô mới để ý, anh chính là người thanh niên mặc bộ đồ thể thao màu đen vừa rồi.

“À... vừa rồi ra cửa có nhìn thấy anh, không phải anh đã đi rồi sao?” Tô Y Thuộc tò mò hỏi.

Lâm Mạc Tang không ngờ cô lại nhớ rõ anh, nhất thời không biết phải tìm lý do gì, liền áp dụng chính sách nói lảng sang chuyện khác: “Em định đi đâu à?” Anh làm ra vẻ thuận miệng hỏi thăm.

“À, tôi vừa chuyển đến đây không lâu, muốn đi siêu thị mua chút đồ dùng hàng ngày.” Tô Y Thuộc cũng không nhận ra là người nào đó vẫn chưa trả lời câu hỏi của cô, chỉ cầm chiếc túi bảo vệ môi trường trong tay quơ quơ trước mặt Lâm Mạc Tang.

“Trùng hợp quá, tôi cũng thế, vừa rồi quên mang ví, nên mới quay về một chuyến.” Con cáo già Lâm Mạc Tang lập tức tìm được lý do, hoàn toàn là dựa vào lời nói của người nào đó.

Trước mặt Lâm Mạc Tang, Tô Y Thuộc vẫn như một chú cừu nhỏ, không hề có lực chống đỡ.

“Anh cũng vừa chuyển đến à?”

“Đúng thế.”

“Hay là, đi cùng luôn nhé?”

“Được đi cùng người đẹp, là vinh hạnh của tôi mà ~”

Sau đó, cái tên cáo Lâm kia suôn sẻ lừa gạt được cừu nhỏ Tô trong tình trạng mơ mơ hồ hồ.

Tô Y Thuộc là một người cuồng mua sắm, hơn nữa còn có chứng bệnh gặp khó khăn trong lựa chọn. Đây là kết luận mà Lâm Mạc Tang rút ra sau khi đi dạo siêu thị với cô đến n vòng. Ban đầu, anh nghĩ cô đang tìm đồ gì đó, sau mới phát hiện ra, cô căn bản là không hề có phương hướng.

Nhìn xe đẩy đầy ắp của người nào đó, lại nhìn xe đẩy của mình bị một lượng lớn đồ phụ nữ xâm chiếm, gần xanh ở thái dương Lâm Mạc Tang như nhảy

lên bàn bật.

Tô Y Thước nhú mảy, tay trái cầm Khang sư phụ, tay phải cầm Kim Mạch Lang, không biết nên chọn loại nào thì hơn.

Người thanh niên nào đó không nhìn được nữa.

Anh bỏ hai cái xe đẩy kia lại, nhanh chân bước đến trước mặt Tô Y Thước, rút hai hộp mì ăn liền đang bị tay cô chà đạp, đặt lại vào quầy hàng.

Nhìn hành động của anh, Tô Y Thước nhìn anh đầy khó hiểu.

“Mấy thứ này không tốt cho dạ dày.” Lâm Mạc Tang nghiêm túc nhìn Tô Y Thước.

Tô Y Thước囧, cái người này quản nhiều thế làm gì? Đây là chuyện của cô mà.

“Tôi không biết nấu cơm.” Tô Y Thước không biết làm sao, đành phải nói thật.

Bảo sao cô mua đầy một xe đều là đồ hộp hoặc thức ăn chế biến sẵn.

Lâm Mạc Tang tự trách mình, giọng nói cũng dịu dàng hơn một chút: “Gọi đồ ăn bên ngoài cũng được mà.” Sau đó, anh lấy hết mấy thứ Tô Y Thước lấy vào xe lúc trước, đặt trả lại từng kệ hàng.

Người đàn ông này thật bá đạo. Tô Y Thước trầm nghĩ. Cô có cảm giác, ở trước mặt anh, cô giống như một đứa trẻ không hiểu biết gì vậy, rất bức bối.

Nhìn Lâm Mạc Tang bận bịu trong siêu thị, đột nhiên Tô Y Thước phát hiện ra, anh làm chuyện gì hình như cũng đều không nhanh không chậm, người đàn ông thế này, chắc hẳn sẽ có rất nhiều phụ nữ bỏ nhào vào nhĩ?!

Mà cô nghĩ chuyện này làm gì chứ? Tô Y Thước khẽ lắc đầu, lại chuẩn bị càn quét siêu thị tiếp.

Sau khi Lâm Mạc Tang cất trả lại hết những thứ kia, lại nhìn thấy Tô Y Thước bắt đầu điên cuồng càn quét siêu thị.

Anh vội vàng đi lên ngăn cô lại.

Tô Y Thước nghi hoặc nhìn anh, anh ấy lại định làm gì nữa thế?!

“Em, đi theo sau lưng tôi.” Lâm Mạc Tang hạ lệnh, ánh mắt nhìn Tô Y Thước y như đang nhìn một người phạm trọng tội vậy. Tô Y Thước cũng biết chắc chắn mình sẽ mua một đồng hồ lớn gì đó, nghĩ một chút, lại lên liếc Lâm Mạc Tang một cái, rồi ngoan ngoãn đi theo.

Lâm Mạc Tang chọn vài thứ rất hữu dụng đối với người mới chuyển nhà như Tô Y Thước.

Trừ những đồ dùng của phụ nữ ra, Lâm Mạc Tang cũng lấy cho mình một phần, là đồ chơi đấy, trong lòng Lâm Mạc Tang thầm vui vẻ.

Tô Y Thước nhìn Lâm Mạc Tang đầy sùng bái, hoàn toàn không phát hiện ra đồ mà người nào đó mua là cùng một bộ với cô. Trước kia cô cũng không tự mình đi siêu thị bao giờ, đều là nhờ Lục Hân mua giúp về cho, may mà lần này có anh, nếu không cô lại mua bừa bãi nữa.

Lúc thanh toán, Lâm Mạc Tang cũng không giành trả tiền. Anh biết tính của Tô Y Thước, tránh để cô cảm thấy thiếu ơn huệ của anh, ngược lại sẽ càng khiến cô không dám xích lại gần mình hơn.

Tô Y Thước thỏa mãn nhìn những thứ trong tay, đều là những thứ hữu dụng cả, trong lòng bất giác sinh ra cảm giác tự hào, hoàn toàn quên những thứ này là do người nào đó chọn.

Nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của cô, Lâm Mạc Tang cầm chiếc túi to trong tay cô, đi ra ngoài, nói: “Đi thôi.”

Tô Y Thước vội vàng đuổi theo, muốn cầm lại chiếc túi đó.

“STOP~ dù gì tôi cũng là đàn ông, em có thể cho tôi cơ hội thể hiện một chút được không?” Lâm Mạc Tang nói đùa.

Tuy Tô Y Thước chỉ vừa quen anh, nhưng cô cũng không hề bài xích anh chút nào.

Cô ngại ngừng thu tay lại, anh muốn xách thì cứ xách đi.

Đường về nhà không đông người lắm, Tô Y Thước nhẹ bước từng bước nhỏ, gió đêm nhẹ nhàng thổi qua mặt, không biết vì sao, lúc này cô cảm thấy tâm trạng cực kỳ yên bình.

Người thanh niên đằng trước dường như cố ý đi chậm lại.

Tô Y Thước nhìn theo bóng lưng anh, thấy anh cầm hai cái túi bảo vệ môi trường rất lớn, cô bỗng thấy hơi buồn cười. Đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được sự ấm áp, mà người cho cô cảm giác này, lại là một người xa lạ. Chỉ ít cô cảm thấy quan hệ của bọn họ dừng ở đó thôi.

Đây là ngày vui vẻ nhất của Lâm Mạc Tang kể từ sau năm năm tuổi ở cô nhi viện bị ông nội kiên quyết đưa đi. Không cần lúc nào cũng phải đề phòng sát thủ do người này hay người khác phải tới, không cần phải ngày nào cũng đọc mấy số liệu phức tạp, chỉ cùng hít thở một bầu không khí với người anh yêu, mà cô, lại chỉ cách anh có khoảng nửa bước chân.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Vào phòng anh!

Hai người nhanh chóng về tới nhà trọ.

“Em vào cất đồ trước đi.” Lâm Mạc Tang đưa túi to trong tay cho Tô Y Thuộc, xoa xoa đầu cô, cười nói.

Tô Y Thuộc nhìn người thanh niên vừa xuất hiện đã luôn giúp đỡ cô này, nếu trên đời thực sự có quý nhân mà người ta hay nói, vậy thì Lâm Mạc Tang chắc chắn là quý nhân của cô rồi.

Tô Y Thuộc khẽ mỉm cười nói cảm ơn, trên mặt còn lộ ra hai lúm đồng tiền bé xinh, tâm trạng của cô hôm nay thực sự không tồi, trừ chuyện của Tống Thanh ra.

“Rột ~ Rột ~” bàn tay đang đưa ra định nhận chiếc túi to kia của Tô Y Thuộc chợt dừng lại trong chớp mắt, không phải chứ? Ôi mắt mắt chết đi được!!!

Như muốn làm mất hoàn toàn khả năng tự an ủi của cô, bụng cô lại phối hợp “rột ~” thêm một cái nữa thật to, trong hành lang yên tĩnh này nghe lại rõ ràng đến đáng ghét!

Lâm Mạc Tang nhìn bụng Tô Y Thuộc, lại nhìn khuôn mặt như hóa đá của cô, liền hơi quay khuôn mặt mắt tự nhiên đi, khóe miệng nhẹ cong lên.

Hiện giờ, Tô Y Thuộc chỉ mong có một cái hồ cho mình chui vào! Cô còn có thể mất mặt hơn được nữa không? Từ lúc biết anh đến giờ, cô không hề có dáng vẻ nào của một nữ sinh bình thường nên có cả, giờ lại còn đói bụng đến mức kêu rột rột lên thế nữa chứ. Giờ cô chỉ mong mình biến mất thật nhanh thôi, đừng bắt cô phải xấu hổ hơn nữa, được không?

“Em đói à?” Lâm Mạc Tang dịu dàng hỏi, quay lại nhìn cô, trên mặt không có chút giễu cợt nào, sợ Tô Y Thuộc ngượng ngùng, nên anh nén hết cảm giác buồn cười vào bụng.

Thấy sắc mặt Lâm Mạc Tang không có gì thay đổi, Tô Y Thuộc mới thoáng bình tĩnh hơn một chút, đúng là xấu mặt quá!!!

Thấy Tô Y Thuộc không nói lời nào, Lâm Mạc Tang đặt chiếc túi to xuống đất, mở cửa phòng mình ra, đưa tay thành tư thế mời, nói: “Vào đi, tôi làm gì đó ngon ngon cho em ăn.”

Trước giờ Tô Y Thuộc chưa từng ở riêng với đàn ông bao giờ, hơn nữa, cô chỉ mới quen Lâm Mạc Tang có một tiếng đồng hồ, nên rất do dự không biết có nên nhận lời không.

“Đề tôi gọi đồ ăn bên ngoài cũng được.” Tô Y Thuộc vẫn khéo léo từ chối, dù sao chuyện ăn chực nhà người ta thế này cũng rất khó nói.

“Tôi cũng chưa ăn mà, coi như em giúp tôi, ăn cùng với tôi bữa cơm đi.” Nói xong, Lâm Mạc Tang liền đi vào trong phòng.

Hôm nay anh giúp cô nhiều như vậy, cô thật sự cũng không có dũng khí mà từ chối anh nữa.

“Anh biết nấu cơm à?” Tô Y Thuộc nghi hoặc nhìn bàn tay trắng trẻo thon dài của anh, hai bàn tay này, nhìn thế nào cũng không giống người biết bếp núc, dùng để kéo violin còn chấp nhận được.

Thấy ánh mắt nghi hoặc của cô, Lâm Mạc Tang dùng biểu cảm ‘biết ngay em sẽ hỏi vậy mà’ nhìn cô rồi trả lời: “Lát nữa em sẽ biết.”

“Em về cất đồ đi đã rồi sang đây.” Lâm Mạc Tang đứng trong phòng dặn dò.

Sau khi cất đồ gọn gàng, Tô Y Thuộc hài lòng ngồi dựa vào thành giường, có điều, cô sắp đói chết mất rồi. Quan trọng nhất là cô vẫn còn đang suy nghĩ xem có nên đi hay không đây? Trong đầu Tô Y Thuộc đang âm thầm đấu tranh, dục vọng và lý trí, chọn cái nào bây giờ?

Nhưng mà... cô thật sự rất rất đói...

Cuối cùng, nhu cầu sinh lý đã mạnh mẽ đánh bại chính bản thân mình.

Tiếng gõ cửa vang lên ngay khi Lâm Mạc Tang đang định đi gọi Tô Y Thục sang ăn cơm, cô nhóc này, quả nhiên không chịu được đói. Thích ăn là dễ giải quyết rồi, anh cũng không ngại làm người nấu nướng trong gia đình mà, may mà vì muốn gặp cô, anh đã chuẩn bị rất kỹ càng, nếu không, anh thật đúng là không có cách nào khiến cô gái nhỏ này đầu hàng mất.

Vừa vào phòng Lâm Mạc Tang, Tô Y Thục đã bị sự sạch sẽ của nó dọa cho hoảng hồn. Đây là một căn phòng tương đối sạch sẽ, cả phòng mang màu nhạt, trên tường treo một bức ảnh phóng to, nhìn vừa ấm áp lại vừa trang nhã, nghĩ đến căn phòng như cái ổ chó của mình, Tô Y Thục không nói gì, chỉ thắm roi nước mắt.

Tô Y Thục vốn đã xác định rõ trong đầu, rằng cô hoàn toàn là vì muốn giúp anh nên mới sang đây, nhưng nhìn thấy một bàn đầy đồ ăn đủ cả màu sắc, hương vị, Tô Y Thục không kiềm được liếc lên liếc nhìn Lâm Mạc Tang mấy lần. Đây thật sự là do anh làm sao? Không phải là gọi ở bên ngoài về chứ?

Còn nữa, vì sao anh ấy lại đeo tạp dề hoạt hình chứ? Một người đàn ông như vậy dù nhìn thế nào cũng khiến người ta cảm thấy rất kỳ quái. Tuy anh mặc như vậy cũng chẳng bớt đẹp trai đi tí nào, nhưng dựa vào tính cách của anh, Tô Y Thục vẫn cảm thấy rất quái dị.

Lâm Mạc Tang lịch sự kéo ghế mời cô. Y thục ngồi xuống mới phát hiện ra, đồ ăn trên bàn đều là những món mà cô yêu thích nhất!

Anh ấy là thần tiên đấy à?! Trong lòng Tô Y Thục lại thắm lặng roi lệ, đây đúng là vị cứu tinh của cô mà!!!

Lâm Mạc Tang tùy ý ngồi đối diện Tô Y Thục, nhìn đáng vẻ không thể chờ đợi thêm của cô, Lâm Mạc Tang cười đầy vẻ cưng chiều nói: “Vậy chúng ta bắt đầu thôi ~”

Tiếc là Tô Y Thục không nhìn thấy ánh mắt cưng chiều đó của anh, trong mắt cô lúc này chỉ có mỗi chỗ đồ ăn này thôi, vừa nghe Lâm Mạc Tang nói vậy, cô lập tức cầm ngay đũa lên.

Lâm Mạc Tang bị hạ gục, mình thế này mà lại kém mấy món ăn kia, cô nàng này, cứ thế mà ném anh sang một góc, không thèm để ý đến nữa.

Nhìn bộ dạng ăn như hổ đói của cô, Lâm Mạc Tang khẽ cười lắc đầu, làm gì có đáng vẻ “người đẹp băng giá” mà mọi người nói chứ? Anh cũng rất tự giác, thỉnh thoảng lại gấp thức ăn cho cô.

Thật ra thì anh cũng không thấy đói, chỉ là muốn tìm lý do để được ở bên cô thôi.

Sau khi Tô Y Thục ăn ổn ổn rồi, mới ngẩng đầu lên, phát hiện Lâm Mạc Tang đang chậm rãi ăn đồ ăn, lại nhớ đáng vẻ ăn như hổ đói vừa rồi của mình, cô cũng hơi ngượng ngùng.

Thấy Tô Y Thục ăn xong rồi, Lâm Mạc Tang cũng nhanh chóng đặt bát xuống.

“Vậy... tôi rửa bát giúp anh nhé ~” Tô Y Thục không muốn ăn không của người ta, đành phải nghĩ ra chút việc gì đó mà mình có thể làm được để đáp lại.

Lâm Mạc Tang dùng ánh mắt ‘em chắc chắn chứ’ để nhìn cô, dựa vào sự quan sát của anh, thì cô căn bản chưa từng xuống bếp bao giờ.

Thật ra, nếu là những người khác dùng đáng vẻ nghi hoặc này để nhìn cô, cô đều có thể bình tĩnh đối đáp lại, chỉ có duy nhất với anh, nhất cử nhất động của anh đều có thể dễ dàng tác động đến tâm trạng của cô. Vì thế, nhận được câu hỏi trong mắt Lâm Mạc Tang, Tô Y Thục lập tức đáp lại bằng vẻ mặt ‘đừng coi thường tôi’.

Cô đứng ngay dậy, vén tay áo lên, bắt đầu bận tới bận lui.

Lâm Mạc Tang nhìn Tô Y Thục đi qua đi lại, vẻ mặt chân thành đó khiến lòng anh tràn ngập hạnh phúc, có cảm giác thỏa mãn, yên bình lạ, giống như bọn họ là người một nhà vậy.

Một ngày nào đó, sẽ là!!!

Tô Y Thục đâu có biết rửa bát, khi còn ở nhà họ Tống, không ai bảo cô rửa bát, đến lúc đi học lại càng không cần phải rửa bát. Vì thế, khi phòng bếp vọng ra tiếng roi vỡ đầu tiên, Lâm Mạc Tang lập tức chạy ngay vào bếp.

“Em không sao chứ?” Lâm Mạc Tang không thèm nhìn tới đám mảnh vỡ trên mặt đất, cầm lấy tay Tô Y Thục kiểm tra cẩn thận từ trong ra ngoài một lần, thấy cô không bị thương mới thở phào một hơi.

“Sao lại không cẩn thận thế này?” Giọng nói của anh thoáng lộ ra vẻ đau lòng và trách móc.

Tô Y Thục ngơ ngác nhìn bàn tay mình đang bị người ta nắm lấy, quên cả giãy dụa.

“Em ra ngoài chờ đi, để tôi rửa.” Lâm Mạc Tang hạ lệnh. Tô Y Thục lập tức ngoan ngoãn đứng bên cạnh, cúi đầu xuống giống đứa trẻ vừa làm sai chuyện gì đó vậy.

Lâm Mạc Tang dờ khóc dờ cười, rõ ràng là cô làm vỡ bát đĩa, suýt nữa tự làm mình bị thương, sau giờ lại có cảm giác cứ như anh vừa bắt nạt cô thế này?

Hai người cứ như vậy yên lặng trong phòng bếp, chỉ có tiếng nước thỉnh thoảng phát ra. Thời gian chậm rãi trôi đi, dưới ánh đèn sáng ấm áp, trong không khí cũng tràn ngập hương vị ấm áp.

Đương nhiên, nếu cái tên nào đó sát phong cảnh không lên tiếng thì có lẽ sẽ rất tốt.

“Chuyện đó... cảm ơn anh đã mời tôi ăn cơm, còn nữa... xin lỗi đã gây phiền phức thêm cho anh...” Hôm nay Tô Y Thục thực sự đã cảm thấy mình không còn chút mặt mũi nào nữa rồi, cũng thẳng thắn chẳng muốn cứu vãn hình tượng của mình nữa.

Lâm Mặc Tang rửa bát xong, lau tay, rồi quay người xoa nhẹ lên đầu Tô Y Thục, mỉm cười nói: “Khuya rồi, mau về ngủ đi!”

Tô Y Thục lại đắm chìm trong nụ cười tươi của Lâm Mặc Tang, ma xui quỷ khiến thế nào lại cứ làm theo lời Lâm Mặc Tang, đi thẳng về phòng mình.

Sau khi đóng cửa lại, cô mới phát hiện ra, cô đã bất tri bất giác về đến phòng mình từ lúc nào, đứng nhìn đồng hồ điện đang bày ra trước mặt.

Tô Y Thục lao thẳng vào phòng ngủ, vùi mình vào trong chăn, hôm nay là ngày “đặc sắc” nhất trong cuộc đời của cô, cũng là ngày mà cô cảm thấy mất mặt nhất trong đời mình.

Ngay khi Tô Y Thục đang “sâu sắc tự kiểm điểm” thì điện thoại vang lên.

Vừa ấn nút nghe, đầu dây bên kia đã vang lên giọng nói đầy hưng phấn của Lục Hân: “Này, cô bé, nhà mới thế nào?”

Sao cô ấy lại cao hứng thế nhỉ? Tô Y Thục buồn bực đáp: “Cũng không tệ lắm.”

Lục Hân trầm ngâm, có người nào đó ở đó, đương nhiên cuộc sống của cậu không tệ rồi. Sau đó lại hỏi bóng hỏi gió: “Có anh đẹp trai nào không vậy hả?”

Ngay trong tích tắc, khuôn mặt của Lâm Mặc Tang chợt hiện ra trong đầu Tô Y Thục.

Thấy bên phía Tô Y Thục không có âm thanh gì, nụ cười của Lục Hân càng trở nên thô bỉ hơn. Quả nhiên, không ai có thể thoát được lòng bàn tay của cáo Lâm mà. Xem ra, Y Thục nhất định sẽ bị cột chặt lại bên cạnh người đàn ông này rồi. Chỉ tiếc, anh trai cô...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Bắt giặc lại gần anh

Lục Hân vừa vui mừng vì cô bạn thân thiết tìm được một người đàn ông tốt, nhưng cũng đồng thời thấy lo lắng cho anh trai mình.

“Mày gọi cho tao có việc gì không?” Tô Y Thục lại khôi phục lại dáng vẻ trước kia khi chưa gặp Lâm Mặc Tang, giọng điệu thờ ơ. Cô đã quen giấu đi cảm xúc của mình, dù là trước mặt Lục Hân, nhưng điều này không có nghĩa là cô không cần cô ấy, chỉ là đã quen như vậy thôi.

Lục Hân hiểu tính cách của cô, cũng không thềm bận tâm, tiếp tục trêu chọc: “Thật sự không có sao?”

“Có...” Tô Y Thục nói rất nhỏ, rất chậm, ai bảo cô không biết nói dối chứ. Lục Hân vẫn nghe thấy câu trả lời không có chút hơi sức nào đó của Tô Y Thục, cô cảm thấy rốt cuộc cái đồ đầu gối Tô Y Thục này cũng hiểu ra rồi, nên vui ra mặt.

“Ya, một người đàn ông như thế nào mà khiến cả Y Thục nhà chúng ta cũng không kháng cự nổi sức quyến rũ của anh ấy thế?” Lục Hân biết rõ còn cổ tình hỏi.

“Nấu cơm rất ngon!” Tô Y Thục trả lời hoàn toàn theo bản năng.

Nghe thấy đáp án đó, Lục Hân sững sờ, méo hết cả mặt, cảm thấy hơi thông cảm cho Lâm Mặc Tang. Cái cô nàng Tô Y Thục này, trừ bản thân mình ra, thì không ai có thể hiểu được kiểu suy nghĩ kỳ lạ của cô.

Hai người cười đùa nói chuyện thêm một lát nữa rồi cúp điện thoại.

Đối với người đột nhiên xông vào cuộc sống của mình này, Tô Y Thục có một thứ cảm xúc mà đến chính cô cũng không nói rõ được. Vì thế, đêm nay, Tô Y Thục lại mất ngủ.

Sáng hôm sau, Tô Y Thục trang điểm nhẹ nhàng, che đi đôi mắt thâm quầng hơi rõ nét.

Hôm nay là ngày đầu tiên Tô Y Thục đi làm, lúc ra cửa còn lỳ kỳ phát hiện ra có một phần ăn sáng đặt sẵn ở cửa, bên cạnh có cả một cốc sữa nữa. Những thứ này rất giống được làm từ tay người nào đó, ngoài ra còn có một tờ giấy nhắn nhỏ, chữ viết rất thanh tú: “Đừng để bị đói. Lâm Mạc Tang.”

Trong mắt Tô Y Thục lộ ra ý cười, tay nghề của Lâm Mạc Tang này, có thể so với khách sạn năm sao ấy chứ. Tô Y Thục không thể không bị hút vào, hơn nữa, người đàn ông này rất chu đáo, ngay cả cô cũng còn chưa nghĩ đến sáng nay nên ăn gì.

Vì thế, địa vị của Lâm Mạc Tang trong lòng Tô Y Thục lại nhảy vọt thêm một bước dài.

Công ty của Tô Y Thục nằm trong một tòa nhà ở khu trung tâm, khi cô đến, các đồng nghiệp cũng đã ngồi đầy đủ ở vị trí của mình.

Vì Tô Y Thục vừa vào công ty, nên Quan Thanh cũng chỉ phân công cho cô một vài việc đơn giản.

Đến trưa, Quan Thanh tập trung tất cả các nhân viên lại, nói hôm nay có đồng nghiệp mới đến, mọi người phải tỏ ra chào đón họ.

Đúng lúc này, có hai người thanh niên chậm rãi đi từ cửa vào.

Ba giây sau, khắp nơi đều là mùi hương của đồ trang điểm, các đồng nghiệp nữ trong công ty đều lấy đồ trang điểm trong túi ra, bắt đầu tu sửa nhan sắc.

Sau đó liền xuất hiện hình ảnh trước mặt này.

Dường như toàn bộ đồng nghiệp nữ trong công ty đều tụ tập hết ở đây, Tô Y Thục thầm nghĩ, ở giữa là hai người thanh niên tướng mạo xuất chúng, mà một đám phụ nữ cười đến hoa rụng lá rụng đang đứng vây xung quanh hai người họ, chặt đến nỗi một con kiến cũng không lọt qua được.

Một trong hai người đó, là người mà tối hôm qua Tô Y Thục vừa gặp xong, có điều, lúc này trên mặt anh đã không còn nụ cười tươi ấm áp đó nữa, chỉ là luồng khí lạnh lùng mà thôi. Tô Y Thục có cảm giác anh nhìn về phía cô, không biết có phải do ảo giác của cô hay không, nhưng dường như cô cảm thấy mắt anh lộ ra nụ cười khê.

Người thanh niên còn lại thì Tô Y Thục chưa từng gặp qua, có vẻ hơi giống kiểu của Tống Thanh, trên mặt là nụ cười tươi ấm áp như gió xuân, chỉ khác một điều là, nụ cười của người này phát ra từ trong đáy lòng, khác với nụ cười khó hiểu của Tống Thanh.

Hai anh chàng đẹp trai cực phẩm một nóng một lạnh này rõ ràng đã khiến cho các cô nàng vốn chỉ luôn nhìn thấy rằng hô mất lác trong công ty chợt trở nên điên cuồng. Vì sao mà trong công ty này lại toàn rằng hô mất lác chứ? Là bởi vì người nào đó đã cố tình sắp đặt như vậy mà.

“Khụ khụ...” Quan Thanh ho khan.

Các cô gái kia lập tức tách ra rất có trật tự, nhẹ cúi đầu xuống, cả đám lập tức biến thành các thực nữ mỉm cười còn giấu răng. Giờ Tô Y Thục mới hiểu thực nữ được luyện thành như thế nào.

“Hai người này là đồng nghiệp mới của phòng kế hoạch, bên trái là Lâm Mạc Tang, bên phải là Tân Việt Trạch.” Quan Thanh vừa nhìn sắc mặt Lâm Mạc Tang, vừa giới thiệu.

Các đồng nghiệp nữ ở những phòng khác đều trở nên ai oán, vì sao những thanh niên tốt đều bị phân đến phòng khác chứ?

Các cô gái của phòng kế hoạch lại thoáng cảm thấy cao hơn người khác một bậc, nụ cười trên mặt càng xán lạn hơn.

“Chào mọi người.” Tân Việt Trạch lễ phép chào hỏi, trong chớp mắt, cả một đám phụ nữ đầy bản năng của người mẹ đều bị anh ta giả nai thu hút, nhìn rộm anh ta suốt.

Lâm Mạc Tang không nói gì, hiện giờ anh đang rất bức bối, ông nội lại định làm gì thế chứ? Anh cứ nghĩ ông sẽ không xen vào chuyện của mình nữa, vậy mà giờ lại phải Tân Việt Trạch đến là sao? Nhìn người bạn tốt ở bên cạnh mình, anh thật sự muốn đập chết cậu ta luôn!

Đương nhiên Tân Việt Trạch biết rõ Lâm Mạc Tang đang bức bối chuyện gì, vừa rồi khi gặp cậu ngoài cửa, vẻ mặt như nuốt phải con ruồi to của Lâm Mạc Tang quả thực rất thú vị, ai bảo lúc trước cậu ta cứ hay bắt nạt anh ta chứ, anh ta cố tình đến báo thù đấy!!!

Nụ cười của Tân Việt Trạch càng xán lạn hơn.

Thấy ông chủ nhà mình có vẻ sắp nổi bão, Quan Thanh vội vàng đuổi hết đám phụ nữ này đi. Tuy mọi người đều thích ngắm trai đẹp, nhưng cũng chỉ dám trách móc vài câu chứ không ai dám trái ý Quan Thanh, lập tức tản đi hết, lúc đi còn lưu luyến quay đầu lại nhìn.

“Y Thục, cả hai người nữa. Vào đây đi.” Quan Thanh chỉ Tô Y Thục nói.

Tân Việt Trạch nghe thấy tên Tô Y Thục liền quay đầu nhìn cô, hơi sững người ra một chút, sau đó lại lễ phép cười chào.

Tô Y Thục cũng khẽ gật đầu.

Nhìn hai người chào nhau, trong lòng Lâm Mạc Tang càng giận dữ, Tân Việt Trạch, cậu càng ngày càng to gan nhĩ, cả người con gái của tôi mà cậu cũng dám trêu ghẹo à?!!!

“Đây là Tô Y Thục của phòng kế hoạch chúng ta, mấy ngày tới sẽ chịu trách nhiệm dẫn các anh đi thăm quan công ty, có vấn đề gì không hiểu thì cứ hỏi cô ấy.” Quan Thanh giả vờ giả vịt giới thiệu, mặt rất nghiêm túc.

Hai người đàn ông này đều là những nhân vật khiến người ta phải đau đầu, thân là bạn tốt của bọn họ, mà quan trọng hơn là vì sự khỏe mạnh từ thể xác đến tinh thần của mình, cô thật sự không muốn chen chân vào.

Từ lúc vào cửa, Lâm Mạc Tang vẫn luôn nhìn Tô Y Thục, Quan Thanh thật sự muốn nói một câu: ông chủ à, tốt xấu gì thì anh cũng kín đáo chút đi, dọa người sợ chạy mất thì làm sao bây giờ?!

Có điều, rõ ràng là cô đã đánh giá thấp khả năng tiếp nhận của Tô Y Thục.

“Em cũng làm việc ở đây à? Trùng hợp thật.”

“Chào em.”

Lâm Mạc Tang và Tân Việt Trạch cùng đưa tay về phía Tô Y Thục.

Nhìn hai bài tay cùng trắng trẻo thon dài trước mặt, Tô Y Thục rói rầm.

Lâm Mạc Tang dùng ánh mắt cảnh cáo Tân Việt Trạch, Tân Việt Trạch lại quay sang cười khiêu khích, dùng khẩu hình đáp lại một câu: “Đừng hòng!”

Ánh mắt Lâm Mạc Tang lại chuyển về phía Quan Thanh. Về mặt Quan Thanh đầy đau khổ như muốn nói, là do ông Lâm sắp xếp, cô cũng không có cách nào khác.

Lâm Mạc Tang đen mặt, ngay khi Tân Việt Trạch nghĩ anh sắp nổi bão, Lâm Mạc Tang đột nhiên chậm rãi rút tay về, sau đó khẽ cười với Tô Y Thục, anh không muốn cô phải khó xử.

Tân Việt Trạch kinh ngạc, anh ta vốn nghĩ rằng Lâm Mạc Tang chỉ hơi thích cô bé này chút thôi, nhưng nhìn tình hình hiện giờ, thì hình như mọi chuyện căn bản không đơn giản như anh ta nghĩ. Chẳng lẽ trời cao thật sự phải thiên sứ đến chế ngự cáo Lâm sao? Suy nghĩ này khiến anh ta không thể không nghiêm túc đánh giá lại cô bé trước mặt mình.

Thấy Lâm Mạc Tang thu tay về, Tô Y Thục cũng không bắt tay Tân Việt Trạch, cô không thích tiếp xúc chân tay với người khác.

“Chào anh.” Tô Y Thục lãnh đạm nói với Tân Việt Trạch, không thèm nhìn đến bàn tay đang đưa ra của anh ta.

Tân Việt Trạch ngượng ngùng thu tay lại, bảo sao lúc trước Quan Thanh đã khuyên anh ta đừng có chen chân vào, bây giờ cuối cùng anh ta cũng hiểu được ý của câu tự làm mất mặt mình là thế nào. Có điều, cô bé này không giống người bình thường, ánh mắt Tân Việt Trạch hơi tối đi.

Lâm Mạc Tang vẫn thăm quan sát cậu bạn thân, nếu... cậu ta thật sự dám động vào cô, vậy thì không cần biết là ai, anh cũng sẽ không bỏ qua.

“Cứ vậy đi. Em đưa họ đi thăm quan công ty trước đã.” Quan Thanh nói với Tô Y Thục.

Cô phải nhanh chóng tiến bước ba vị Đại thần này mới được, càng xa càng tốt!

Tô Y Thục đưa Lâm Mạc Tang và Tân Việt Trạch đi dạo quanh công ty, hai người đàn ông một trái một phải, lại thêm người đẹp Tô Y Thục khí chất như vậy, thoáng tạo thành một hình ảnh mỹ lệ, sáng rực.

“Tôi gọi cô là Y Thục được không?” Tân Việt Trạch đột ngột tới gần Tô Y Thục, ghé vào tai cô nói.

Tô Y Thục cảm nhận được một luồng hơi thở nam tính ập vào mặt mình, hơi không thoải mái, liền nhích lại gần bên Lâm Mạc Tang.

“Ừ.” Người này làm sao thế? Tuy cô không ghét anh ta, chỉ là, anh ta có thể đứng tới gần cô được không?

Thấy cô nhích lại gần mình, lửa giận trong lòng Lâm Mạc Tang thoáng lặng đi một chút, xem ra, cô ấy không ngại tới gần mình, nhưng rõ ràng là rất bài xích người khác.

Tân Việt Trạch phát hiện ra Tô Y Thục không thích tiếp xúc với người khác, cũng không nói nhiều, toàn thân tỏa ra khí tức rất lãnh đạm. Lâm Mạc Tang thích một cô gái như thế sao? Thậm chí còn là yêu sao? Anh ta hơi nghi hoặc.

Tân Việt Trạch cũng không thèm nói thêm nữa, lẳng lặng đi theo, có điều, lại đi chậm dần đi một chút.

Nhìn hai người sánh vai nhau đi đằng trước, đột nhiên anh ta có cảm giác mình là người thừa. Nếu như nói rằng lúc trước anh ta luôn cảm thấy không có người con gái nào có thể xứng đôi với Lâm Mạc Tang, thì hiện giờ, suy nghĩ đó đã hoàn toàn thay đổi.

Trong thế giới của anh ta, lại xuất hiện thêm một người giống như Lâm Mạc Tang!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bắt Cừu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Gặp cướp trên đường

Lâm Mạc Tang nhìn Tân Việt Trạch vẫn đi theo sau họ như cũ, khẽ nhủ mày, sao tên này còn không biến đi, đúng là phá hoại không khí.

“Cậu ở đâu thế?” Sau khi tan tằm, vì anh và Tô Y Thục ở cùng nhà trọ, nên mới rủ nhau về cùng. Ai ngờ Tân Việt Trạch vẫn đi theo họ, cả lúc tan tằm cũng không chịu đi chỗ khác.

“Tôi nhớ hướng nhà cậu ngược với hướng nhà chúng tôi mà.” Lâm Mạc Tang dừng lại, quay đầu trừng mắt nhìn anh ta.

“Khụ khụ... chuyện này... là ông nội bảo tôi từ nay về sau ở cùng với cậu, tiện chăm sóc cho cậu.” Tân Việt Trạch chột dạ dời mắt nhìn đi chỗ khác, cười đáp, cũng tiện giúp cậu ôm được người đẹp về nhà mà. Ông nội thêm ôm chặt nội lắm rồi. Tân Việt Trạch âm thầm bổ sung thêm một câu trong lòng, mặt khác, anh ta cũng rất hiếu kỳ muốn biết cô gái mà Lâm Mạc Tang yêu như thế nào.

Chăm sóc à? Rốt cuộc là ai chăm sóc ai? Đến giám sát anh thì có ấy. Lâm Mạc Tang tỏ thái độ khinh bỉ.

“Không cần!” Lâm Mạc Tang từ chối thẳng thừng.

“Hai người quen nhau à?” Tô Y Thục nhìn Lâm Mạc Tang hỏi.

“Đúng thế, đúng thế, chúng tôi...” Vừa nhắc đến chủ đề này, Tân Việt Trạch đang định nói thêm gì đó, Lâm Mạc Tang đã kéo anh ta ra xa. Tân Việt Trạch vừa đi vừa nhìn hai mắt lấp lánh nước mắt nhìn Tô Y Thục.

Nhìn hai người kia đi sang một bên, sau đó không biết nói cái gì mà Tân Việt Trạch ở đằng đó thì hoa tay múa chân, còn ngược lại, Lâm Mạc Tang hoàn toàn thờ ơ với hành động của anh ta, khiến Tô Y Thục có cảm giác không biết phải nói gì.

Ngay khi cô đang suy nghĩ xem có nên bỏ hai người thanh niên kia lại rồi về trước không, thì có người đột ngột xô cô một cái, rồi giật lấy túi xách trong tay cô.

Hai người Lâm Mạc Tang nghe thấy động tĩnh bên phía Tô Y Thục, nhìn thấy cô bị đẩy ngã xuống đất, Lâm Mạc Tang không còn bình tĩnh được nữa.

Tên cướp kia giật túi của Tô Y Thục, định chạy trốn, nhưng tiếc rằng có người không cho ‘hắn ta’ có cơ hội đó.

Tô Y Thục rất bình tĩnh đưa chân thon dài của mình ra.

“Rầm!” tên cướp kia ngã sòng xoài xuống đất, ngã còn thảm hơn Tô Y Thục.

“Ồi!” Tên cướp ôm mũi mình, dường như ngã đến váng đầu.

Tân Việt Trạch và Lâm Mạc Tang đang chạy tới đều kinh ngạc. Tân Việt Trạch thầm nghĩ, cô gái này thật sự rất biến thái, làm gì có ai đã bị đẩy ngã rồi còn trực tiếp đưa chân ra ngăn chân người ta nữa chứ?!

Lâm Mạc Tang thì lại nghĩ, quả không hổ là người con gái của anh, ra tay vừa nhanh vừa chuẩn vừa độc!

Tân Việt Trạch vội vàng túm lấy tên cướp mặc bộ đồ thể thao màu sẫm kia, Lâm Mạc Tang thì cẩn thận đỡ Tô Y Thục dậy.

“Em không sao chứ?” Anh hỏi cô đầy vẻ quan tâm, cẩn thận kiểm tra Tô Y Thục, phát hiện cổ tay cô có vết trầy da. Cô gái này, sao cứ luôn bị thương như thế chứ, khiến cho anh lúc nào cũng chỉ muốn buộc chặt cô bên mình, từng giây từng phút không rời, tránh để xảy ra những chuyện thế này.

Tô Y Thục cười, khẽ gật đầu. Lâm Mạc Tang lại đau lòng nhìn cổ tay cô.

“Để xem mày còn dám chạy không!” Tân Việt Trạch hung hăng nói, giật lại túi xách từ tay ‘hắn’ đưa lại cho Tô Y Thục. Hôm nay tên cướp này đúng là xui xẻo, gặp phải anh ta! Hừ hừ.

“Đau... đau... anh nhẹ chút được không?” Giọng nói thanh thanh như tiếng suối, rõ ràng là giọng con gái.

Tân Việt Trạch không ngờ tên cướp lại là con gái, nghe giọng thì có vẻ tuổi còn rất trẻ, liền đưa tay giật mũ của cô ấy xuống.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú liền xuất hiện trước mặt ba người, quả nhiên là con gái, nhìn cũng chỉ khoảng mười lăm tuổi, mặt vẫn còn lộ ra nét trẻ con, rất đáng yêu.

“Chị, chị thả em đi. Em xin chị, đừng đưa em đến Cục cảnh sát...” Cô gái kia đưa tay ôm lấy cái mũi đang chảy máu, đáng thương nhìn Tô Y Thục nói, khiến người ta không đành lòng.

Vừa rồi cô ấy nhìn thấy Tô Y Thục đứng một mình ở đó, nghĩ dù sao cũng phải cướp, nên do dự một chút, vẫn quyết định động thủ. Thật ra, đây cũng là lần đầu tiên cô ấy làm chuyện thế này, nếu không phải vì...

Tô Y Thục nhìn cô ấy, rồi mở túi trong tay ra, tìm thứ gì đó.

Cô bé kia nghĩ Tô Y Thục muốn gọi điện thoại báo án, thoáng vội vàng muốn vùng ra khỏi tay Tân Việt Trạch, chỉ tiếc là sức quá yếu.

“Chị, chị ơi, em sai rồi, sau này em sẽ không bao giờ trộm cướp nữa, chị thả em đi...” Vừa nói, nước mắt cô ấy lại chảy dài, đáng vẻ vô cùng đáng thương. Tân Việt Trạch cũng nghĩ là Tô Y Thục định gọi điện thoại báo án, khề nhều này, cô bé này nhìn the thảm quá, anh ta có trực giác rằng cô bé không phải trộm cướp chuyên nghiệp, nếu không, cũng sẽ không bị Tô Y Thục ngăn chân như thế.

“Cầm lấy.” Tô Y Thục rút khăn mùi xoa trong túi ra, đưa cho cô bé đang khóc.

Nghe Tô Y Thục nói vậy, cô bé ngẩn người ra, không phải là chị ấy định báo án sao?

Nhìn vẻ mặt ngờ ngàng của cô bé, Tô Y Thục lại rút ra một tờ giấy ăn, chậm rãi lau nước mắt cho cô ấy.

“Mũi em chảy máu rồi.” Giọng nói lãnh đạm lại lộ ra một sức hấp dẫn đến kỳ lạ, khiến người ta không khỏi đắm chìm trong đó.

Cô bé ngơ ngác đón lấy khăn mùi xoa trong tay Tô Y Thục, giọng nói còn nghẹn giọng mũi nói: “Chị, không phải là chị định đưa em đến Cục cảnh sát sao?”

Tân Việt Trạch cũng kinh ngạc nhìn Tô Y Thục, cô gái này rốt cuộc là người thế nào?!

“Không phải!” Tô Y Thục nhìn cô gái mắt đầy vẻ bất lực, nói.

Cô bé lập tức nín khóc, không đưa cô đến Cục cảnh sát là tốt rồi, nếu không sẽ không có ai chăm sóc em trai cô hết.

“Còn nhỏ tuổi mà đã đi trộm cướp rồi, lớn lên thì còn thế nào nữa hả?!” Tuy Tân Việt Trạch rất tán đồng cách xử lý của Tô Y Thục, nhưng vẫn cảm thấy nếu không dạy dỗ cô bé này một chút, thì cô bé này sẽ không biết hối cải mất.

“Tôi không nhỏ, sang ngày mai là tôi mười tám tuổi rồi!” Cô bé dùng khăn mùi xoa bịt mũi lại, khinh thường nhìn Tân Việt Trạch.

Hà... Tân Việt Trạch nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, thật sự không thể nhìn ra là cô bé đã mười tám tuổi.

“Sao cô lại ở đây?” Lâm Mạc Tang trầm mặc một lúc lâu bỗng lạnh lùng hỏi.

Ý của anh là, sao cô ấy lại ở đây mà trộm cướp đồ của người khác.

Nghe thấy có người hỏi mình, cô bé ngẩng đầu lên nhìn, nháy mắt đã bị dung mạo xinh đẹp của Lâm Mạc Tang bắt làm tù binh, cứ ngẩn người nhìn không nhúc nhích, máu mũi càng chảy nhiều hơn.

Cho đến khi Tô Y Thục đưa tờ giấy thứ hai ra, cô bé mới giật mình tỉnh lại.

Lâm Mạc Tang đã quen rồi, trừ Tô Y Thục không bị anh làm cho kinh ngạc ra, thì những cô gái khác hầu như đều có vẻ mặt này khi lần đầu tiên nhìn thấy anh.

Trong lòng Tân Việt Trạch lại rất bất bình, đều là trai đẹp cả, sao cô ấy lại không si mê anh ta chứ?!

“Rốt cuộc là vì sao em lại cướp túi của người khác?” Tân Việt Trạch buồn bực hỏi, nhân tiện ngắt đứt ánh mắt ngẩn ngơ của cô bé.

Cô bé không thèm để ý đến anh ta, nói với Tô Y Thục: “Chị gái tốt bụng, em tên là Lư Kỳ, em không cố tình muốn cướp túi của chị đâu... Không phải không phải, phải nói là em cũng không muốn cướp của chị đâu, hình như cũng không đúng... của người khác em cũng không muốn cướp...” Lư Kỳ dùng ngữ điệu bất đắc dĩ nói: “Nhưng mà em trai em bị ốm, tiền lương của em căn bản không thể lo nổi tiền thuốc thang...”

Nói đến câu cuối cùng, giọng nói Lư Kỳ nghẹn đi, nước mắt vừa mới ngừng lại, dường như chỉ giây tiếp theo thôi sẽ tiếp tục chảy xuống.

“Em không có người nhà à?” Tân Việt Trạch dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Lư Kỳ, giọng điệu bất giác cũng dịu dàng hơn.

“Người nhà á? Người nhà là cái gì? Người chết thì đúng hơn.” Nghe câu hỏi của Tân Việt Trạch, Lư Kỳ hơi kích động, gương mặt nhỏ nhắn vênh lên, chằm chọc ngược lại anh ta.

Lâm Mạc Tang hiểu ngay, chắc chắn là cô bé này bị người nhà bỏ rơi, nên mới sống một mình cùng em trai.

Tân Việt Trạch cũng cảm thấy mình nói sai, liền ngậm miệng không nói nữa.

Lâm Mạc Tang rút danh thiếp ra, đưa cho Luru Kỳ.

Luru Kỳ nghi hoặc nhìn danh thiếp Lâm Mạc Tang đưa tới.

Đưa cái này cho bác sỹ trong bệnh viện của em trai em, họ sẽ khám bệnh cho em trai em.” Nét mặt Lâm Mạc Tang vẫn lạnh lùng như trước, khiến người ta cảm thấy thâm sâu không lường được.

Không biết vì sao, lời nói của Lâm Mạc Tang luôn dễ dàng khiến người ta tin tưởng và tuân theo. Luru Kỳ nhận lấy danh thiếp, dù hơi nghi hoặc, nhưng trong lòng lại có một tia hy vọng.

“Cảm ơn anh, cảm ơn chị.” Luru Kỳ cầm danh thiếp, cười rồi cúi người với Lâm Mạc Tang, còn Tân Việt Trạch lại bị lơ đi.

“Này, sao em không cảm ơn anh?” Anh ta khó chịu hỏi.

“Vì sao tôi phải cảm ơn anh?” Luru Kỳ ưỡn ngực khinh thường hỏi ngược lại: “Vừa rồi anh còn bắt tôi!”

Trong khoảnh khắc, Tân Việt Trạch không còn lời nào để nói, nhìn bộ dạng uất nghẹn của anh ta, cả một ngày dài khó chịu của Lâm Mạc Tang thoáng thoải mái hẳn. Tiếp sau đây, anh nhất định phải nghĩ cách để thoát khỏi Tân Việt Trạch trong khoảng thời gian ngắn nhất!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bị gây sự

“Đúng rồi, nếu có chuyện gì, em có thể gọi vào số này.” Nói xong, Lâm Mạc Tang lấy ra một tờ giấy trắng, viết nhanh một dãy số đưa cho Luru Kỳ.

Luru Kỳ thoải mái nhận lấy không chút do dự. Sau đó, cô gái nhỏ kia vui vẻ nhảy chân sáo đi mất.

Tân Việt Trạch khó hiểu, không phải cậu ta đã đưa danh thiếp rồi sao? Trên danh thiếp không có số điện thoại à? Ngay khi anh ta không hiểu gì cả, thì Tô Y Thuộc và Lâm Mạc Tang đã đi được một đoạn.

“Này này, hai người chờ tôi với.” Tân Việt Trạch chạy đằng sau hô ầm lên, nhưng chỉ nhìn thấy hai bóng lưng mà thôi. Tóm lại, trong cuộc đời của Tân Việt Trạch, ngày hôm nay là ngày mà anh ta bị phốt lờ nhiều nhất, cũng là ngày, mà bị kịch của cuộc đời anh ta bắt đầu.

Cuối cùng, dưới sự đeo bám đến chết không chịu buông của Tân Việt Trạch, Lâm Mạc Tang đành phải để anh ta vào nhà.

Thật ra, là vì anh ta nói một câu thế này: Tôi ở đây thế này thì Y Thuộc nhà cậu có đến cũng sẽ không xấu hổ mà~~~ Vì thế về một phương diện nào đó, thì Tân Việt Trạch vẫn rất am hiểu, ví dụ như, chuyên môn nắm bắt nhược điểm của người ta chẳng hạn.

Mọi chuyện vốn đến đó là xong, nhưng Lâm Mạc Tang lại kiên quyết muốn bồi thuốc giúp Tô Y Thuộc, tuy cô luôn nhấn mạnh rằng mình không sao, chỉ tiếc rằng, trên thực tế cáo Lâm luôn chăm sóc Tô Y Thuộc cực kỳ cẩn thận.

Bồi thuốc xong, rốt cuộc đại gia Lâm cũng cảm thấy mệt mỏi, thả Tô Y Thuộc về phòng. Tô Y Thuộc rất bất đắc dĩ...

Dù hơi mệt, nhưng đêm nay cô vẫn còn có việc, phải log in vào game tiếp tục tìm nguyên liệu chế tạo trang bị. Tiền lương tháng này Tô Y Thuộc đã thanh toán tiền nhà hết rồi, giờ phải dựa vào chế tạo trang bị thôi.

Tô Y Thuộc quen tay bật máy tính, log in vào game, vẫn là cảnh tượng quen thuộc như trước, Phù dung cốc đường như đã trở thành nhà của cô trong game, mà cô còn có cả một vị phu quân nuôi từ nhỏ nữa, trong mắt Tô Y Thuộc bất giác toát ra vẻ ấm áp mà chính cô còn chưa từng phát hiện ra.

Có điều, lần này vị chồng nuôi từ nhỏ của cô lại không giống mấy lần trước, cô vừa lên mạng đã chạy đến tìm cô. Trong lòng cô cảm thấy hơi mất mát, mở bảng hảo hữu ra cũng chỉ có một mình Lục Hân online.

Trong bảng hảo hữu của Tô Y Thuộc chỉ có vài người ít ỏi, Nhược Thiên, Nhược Thủy Tam Thiên, Lục Hân.

Nghĩ một chút, cô quyết định đi đến núi Loan Phượng trước. Núi Loan Phượng ở cực Bắc xa nhất của nước Tuân, có rất ít người chơi lui tới vì ở đó có rất nhiều cỏ Cam Lan, nơi này căn bản là được tạo ra để dành cho dược sư mà thôi.

Cỏ Cam Lan được dùng để chế thuốc hồi máu, hồi mana. Trong Vân Du Tứ Hải, thuốc hồi máu hồi mana được sử dụng rất nhiều, vì thế, Tô Y Thuộc

chỉ cần đặt giá hơi thấp hơn thị trường một chút, sẽ có rất nhiều người chơi đến mua.

Ngay khi Tô Y Thuộc hái thuốc gần xong, định đổi nơi khác, một người mặc quần áo màu đỏ chợt hiện ra trước mặt cô.

[Thế Giới] Phiên Phiên Hồ Diệp: Ôi chà, cứ tưởng là ai, hóa ra là đồ điểm cướp đàn ông của người khác à~

Tô Y Thuộc khẽ nhủ mày, không muốn đáp lời cô ta, cô còn phải đi hái thuốc nữa.

[Thế Giới] Phiên Phiên Hồ Diệp: Dám làm không dám nhận à? Sao không nói gì hả?

[Thế Giới] Bà Tám Không Log Out: Người con gái thần bí xuất hiện, hóa ra lại là một dược sư bé nhỏ ~

[Thế Giới] Diệp Vũ Trời Quang: Con điểm này rất dễ tiện, lần trước cùng đi mộ cổ, lại dám cướp trang bị của tôi, không biết nó dùng yêu thuật gì mê hoặc Đại thần Nhục Thủy nữa.

[Thế Giới] Biển Xanh Một Tiếng Cười: Nói chuyện phải có căn cứ, đừng có ở đó mà đặt điều linh tinh!

[Thế Giới] Rãnh Ngồi Bán Pháo: Lúc ấy có tôi ở đó! Tôi chứng kiến tận mắt.

Tô Y Thuộc nhìn kênh Thế Giới chat không ngừng, Hình Phong mặc kệ để mấy người trong bang nói lung tung là sao? Lần trước đi phụ bản cùng với hắn, cô còn cảm thấy hắn cũng không phải là người hay nói xấu người khác. Huống hồ gì, Tô Y Thuộc cô cũng không phải người dễ bị bắt nạt, chỉ là lười nói nhiều mà thôi.

[Thế Giới] Hàn Ngữ Yên: Chuyện chính cô ta làm, bản thân cô ta biết rõ nhất, Phiên Phiên, đừng có tranh cãi nhiều với loại người như thế.

Đọc được câu nói của Hàn Ngữ Yên, Tô Y Thuộc khẽ cười giễu cợt, cô nàng này buồn cười thật, nếu mỗi người con gái đều nói mình có quan hệ với Đại thần, thì Đại thần sẽ là vật sở hữu của người đó sao? Buồn cười thật!

[Phụ cận] Nhất Thuộc: Cút.

Vì nể mặt cô ta cũng là con gái, nên cô mới cho cô ta một cơ hội.

Phiên Phiên Hồ Diệp cứ nghĩ cô sẽ không trả lời là vì bị cô ta dọa cho sợ, bây giờ hiển nhiên đã bị lời nói của Tô Y Thuộc làm cho sặc nước.

[Phụ cận] Phiên Phiên Hồ Diệp: Mày... mày... mày muốn chết à?!

Tô Y Thuộc khẽ cười, có bản lĩnh thì cứ tới giết cô thử xem? Cô cam đoan sẽ tự tay tiễn cô tay về tận thủ thôn!!! Từ trước đến giờ, người ta không gây sự với cô, cô cũng sẽ không gây sự với người, nhưng đương nhiên, cô là người có thù phải trả, hơn nữa, còn phải trả gấp bội lần!!!

Ở trong game Vân Du Tứ Hải, nếu người chơi quyết đấu tự do với nhau mà không thông qua hình thức lời mời thì người thua sẽ bị trừng phạt, người thua sẽ tự động bị tụt một cấp, người thắng đương nhiên cũng bị mang chữ đỏ, người chữ đỏ bị giết sẽ bị rơi trang bị.

Tuy nhìn bề ngoài, Tô Y Thuộc chỉ là một dược sư cấp thấp, nhưng Phiên Phiên Hồ Diệp cũng không ra tay ngay, cho đến khi Hàn Ngữ Yên xuất hiện, xem ra, cũng còn biết chờ quân cứu viện.

[Phụ cận] Hàn Ngữ Yên: Cho cô một cơ hội, hoặc là cách xa Nhục Thủy Tam Thiên ra một chút, hoặc là tôi sẽ giết cô về tới tận thủ thôn.

Nghe giọng điệu kiêu căng ngạo mạn này, Tô Y Thuộc thật sự không muốn đã kích cô ta. Cô vốn đã không muốn tiếp cận Nhục Thủy Tam Thiên, nhưng bây giờ lại bị người ta cảnh cáo thế này, nếu cô mà không phản kháng lại một chút, thì sẽ không còn là Tô Y Thuộc nữa rồi.

[Phụ cận] Nhất Thuộc: Cùng một lời, trả lại cho cô.

Hàn Ngữ Yên vốn muốn dùng thân phận công chúa để gả cho Nhục Thủy Tam Thiên, thậm chí còn dùng mỹ nhân kế buộc Bá Đạo lộ thân phận của mình. Kết quả là khi Bá Đạo thông qua hệ thống cầu hôn quốc vương nước Tuân, thì lại bị từ chối, chính xác là bị hệ thống trực tiếp từ chối.

Hàn Ngữ Yên không có cách nào khác, đành phải tự mình tiếp cận Nhục Thủy Tam Thiên, không ngờ Nhục Thủy Tam Thiên lại không thèm để ý đến cô ta. Vì thế, cô quyết định, trước hết phải giải quyết hết tai họa ngầm xung quanh Đại thần đã, đầu tiên là Nhất Thuộc.

Cứ tưởng rằng khi Nhất Thuộc nhìn thấy trang bị, cấp bậc của cô ta, sẽ biết tự lượng sức mình mà không dám đối đầu với cô ta, không ngờ, cô lại dám phản bác lại.

[Phụ cận] Phiên Phiên Hồ Diệp: Mày muốn chết à?!

[Phụ cận] Nhất Thuộc: Đổi câu khác đi!

Tô Y Thuộc hơi nghi hoặc, liệu có phải vốn từ của cô ta quá hạn hẹp hay không?!

Hơn nữa, tên của Nhất Thuộc đã được hệ thống tự động ẩn đi, người chơi khác chỉ nhìn thấy khoảng trống, thông thường, tất cả mọi người đều chỉ nghĩ

là người chơi dùng khoảng trống tạo thành tên mà thôi.

[Phụ cận] Phiên Phiên Hồ Diệp: ...

[Phụ cận] Hàn Ngữ Yên: Nếu cô đã không biết xấu hổ như vậy, thì đừng trách ta không khách sáo.

Nói xong, cô ta gọi thú nuôi ra, là thần thú Bích Lạc hiếm thấy của hệ thống. Bích Lạc là một con phượng hoàng, trong truyền thuyết, chỉ có người có đủ năng lực mới có thể khống chế được nó, không hiểu sao lại rơi vào tay Hàn Ngữ Yên.

Tuy Bích Lạc bị gọi ra, nhưng lại có vẻ rất ốm yếu, hai mắt đáng thương nhìn Nhất Thục.

Hàn Ngữ Yên cô tình thả Bích Lạc ra, người chơi Vân Du Tử Hải đều biết bốn đại thần thú là Bích Lạc, Linh Vân, Thanh Long, Thượng Quỳnh. Linh Vân là thần thú kỳ lân của Nhục Thủy Tam Thiên, Thanh Long đã bị Nhục Thủy Tam Thiên giết chết, Thượng Quỳnh còn chưa bị ai tìm ra.

Nhất Thục không hề sợ hãi, ngược lại còn bị ánh mắt chịu khuất nhục của Bích Lạc làm cho rung động.

Nếu vậy, coi như cái giá đắt vì mấy người này dám đe dọa cô, cô quyết định sẽ tiếp nhận Bích Lạc.

Tô Y Thục có một kỹ năng lạ, là do một lần làm nhiệm vụ, may mắn gặp được một kỳ nhân dạy cho cô. Lúc ấy cô không có chỗ nào để dùng, nhưng cũng học cho vui, xem ra hôm nay sẽ phát huy được công dụng rồi.

Chiêu này có tên là “Diệu Thủ Không Không”. (Tay vàng lấy sạch. Nôm na là chiêu ăn cắp đồ)

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Thần thú đổi chủ

[Phụ cận] Nhất Thục: Xem ra Bích Lạc cũng không hề thích cô.

Chỉ một câu đã chọc vào nỗi đau của Hàn Ngữ Yên, Bích Lạc là do Bá Đạo đưa cho cô ta, tiếc là từ sau khi theo cô ta, cũng không gọi được Bích Lạc ra, vừa rồi cô ta cũng chỉ nghĩ là thử gọi ra xem thái độ thế nào, nhân tiện dọa Tô Y Thục một chút, ai ngờ nó lại thật sự xuất chiến.

[Phụ cận] Hàn Ngữ Yên: Nếu cô đã biết Bích Lạc, thì sẽ không thể không biết tự lượng sức mình mà đòi đối đầu với tôi chứ?!

[Phụ cận] Phiên Phiên Hồ Diệp: Vừa rồi Ngữ Yên đã cho mày cơ hội rồi, giờ có hối hận cũng vô dụng, hãy nhìn xem mày sẽ chết như thế nào!!!

Tô Y Thục không thêm đề ý đến thể loại nào tàn này. Cô đâu có định chạy chứ.

Đột nhiên, Hàn Ngữ Yên sử dụng kỹ năng “Nhất Kích Mất Mạng” với Tô Y Thục, nghề nghiệp của Hàn Ngữ Yên là thích khách, tấn công cao, máu ít, phòng ngự kém, tuy áp dụng chiêu đánh lén này rất thông minh, nhưng Tô Y Thục cũng không để vào mắt.

Tô Y Thục nhẹ nhàng dùng chiêu né tránh, chiêu này coi như là nhường cô ta rồi, hiếm khi nào tâm trạng của cô không quá kém như hôm nay.

Rõ ràng Hàn Ngữ Yên không ngờ một kích mình dùng toàn lực tấn công lại dễ dàng bị hóa giải như vậy, nên cứ đứng sững tại chỗ không kịp phản ứng.

Bích Lạc giữa đầu gào thét giữa không trung, giống như một con thú bị trói buộc vậy.

Tô Y Thục nhìn Bích Lạc, trong lòng thâm hạ quyết tâm, nhất định phải bắt được nó mang đi, trong mắt cũng như tỏa hào quang nhất định phải đạt được.

Dường như Bích Lạc cũng nghe thấy tiếng lòng của Tô Y Thục, dần bình tĩnh lại.

[Phụ cận] Nhất Thục: Vậy hiện giờ đến lượt tôi rồi.

Tô Y Thục không cho cô ta cơ hội đáp lời, trực tiếp sử dụng kỹ năng. Cô có một sở thích, đó là phải dùng hai chiêu hạ gục đối thủ, không thích dùng đến chiêu thứ ba.

Kỹ năng “phóng độc”.

Động tác của Tô Y Thục thực sự quá nhanh, Hàn Ngữ Yên chỉ biết đứng im nhìn máu của mình giảm xuống với tốc độ không thể tin nổi, vội vàng

muốn hồi máu cho mình, căn bản không biết Tô Y Thục ra tay thế nào.

Tô Y Thục tiện tay bồi thêm một chiêu “Vô Xứ Khả Đào”. (Không có chỗ nào để trốn) Hàn Ngữ Yên lập tức không cử động được nữa, trực tiếp nằm úp sấp xuống đất. Knock out!

Trong trò chơi Vân Du Tứ Hải, sau khi nhân vật bị giết, sẽ phải nằm tại chỗ mười phút giả làm thi thể, để tăng độ chân thật của trò chơi, trong mười phút này, có thể chọn log out.

Rõ ràng là Hàn Ngữ Yên chết không cam lòng, cô ta dùng ánh mắt oán hận như muốn lăng trì Tô Y Thục, không thể ngờ được cô gái này lại lợi hại như vậy.

Tô Y Thục chậm rãi đi về phía cô gái áo đỏ, ngồi xổm xuống, toét miệng cười lộ răng.

[Phụ cận] Nhất Thục: Giờ ở đây cũng chỉ có mình cô thôi.

Lúc này Hàn Ngữ Yên mới phát hiện ra đã không còn thấy tăm hơi của Phiên Phiên Hồ Điệp đâu nữa rồi, trong lòng hơi hoảng hốt, nhưng vẫn ra vẻ bình tĩnh nói: Cô có giỏi thì đừng đi.

Phiên Phiên Hồ Điệp có kỹ năng tàng hình, xem ra là muốn tìm người trợ giúp, Tô Y Thục thầm phi nhỏ trong lòng.

[Phụ cận] Nhất Thục: Tôi không rảnh mà ở đây hầu công chúa ngắm cảnh chờ người.

Tô Y Thục chậm rãi đứng dậy, tao nhã bước ngang qua người cô ta.

[Phụ cận] Nhất Thục: À, đúng rồi. Tôi đưa Bích Lạc đi, xem ra nó cũng không muốn đi theo cô đâu.

Tô Y Thục vừa đi vừa thản nhiên nói.

Lúc này Hàn Ngữ Yên mới phát hiện ra, trong bảng thú nuôi của mình chỉ còn lại một con rùa trung cấp, khiến cô ta vừa cuống cuống lại vừa tức tối, không biết Tô Y Thục trộm Bích Lạc kiểu gì.

[Thế Giới] Hàn Ngữ Yên: Đồ dê tiện, không chỉ đánh lên tôi, còn dám trộm mất Bích Lạc của tôi!!!

Hàn Ngữ Yên cố tình chat lên kênh thế giới, cô ta không tin làm thế này mà Tô Y Thục còn không bị thân bại danh liệt.

Tô Y Thục vốn còn thấy cô gái này có chút đầu óc, bây giờ thì mới biết, cô ta ngu chết đi được. Hình ảnh của cô hiện giờ là được sư trung cấp, dù đánh lên cô ta cũng không thể giết cô ta trước khi cô ta phát hiện ra được. Huống chi, lực tấn công của thích khách cũng đâu phải vừa.

Bích Lạc cũng chỉ biết tự nhận chủ nhân, không sợ bị người khác trộm mất. Nếu Bích Lạc đã không muốn nhận cô ta làm chủ nhân, thì kể cả cô không bị trộm cũng sẽ không gọi ra được, cô ta cần gì phải tự bêu xấu mình thế chứ.

Có điều, thần thú lại đi nhận một được sư trung cấp làm chủ nhân mới là việc khiến người ta phải mở rộng tầm mắt.

Nhưng mà, có người lại cố tình không hiểu ra.

[Thế Giới] Diệp Vũ Trời Quang: Mọi người đến mà xem này, con khốn kia không chỉ thích quyến rũ người đàn ông của người khác, còn chuyên cướp giật đồ người ta nữa!

Rõ ràng lần này đại đa số mọi người đều giữ im lặng, tuy mọi người đều thích xem trò vui, nhưng không phải trên kênh thế giới chỉ toàn những người không có đầu óc.

Hàn Ngữ Yên cũng phát hiện mình cuống quá nên nói sai, trong lòng hơi hối hận.

[Thế Giới] Bá Đạo: Ngữ Yên, không được quấy rối nữa.

Bá Đạo, mặc áo bào khoác dài màu trắng, không hề khí phách như tên của hắn, mà lại là cách ăn mặc của một công tử văn nhã, đây chính là Bá Đạo, vua của nước Hồ.

Lúc này, hắn đang đứng bên cạnh Hàn Ngữ Yên, nhìn Tô Y Thục chăm chăm, cây đao trong tay tỏa ra tia sáng màu đỏ. Trong mắt hắn có vẻ tàn độc đến không tả nổi. Trực giác của Tô Y Thục nói cho cô biết, người này không ôn hòa như vẻ ngoài, thậm chí tính cách còn hơi tàn bạo.

[Thế Giới] Bá Đạo: Không biết Ngữ Yên nhà tôi có mạo phạm gì cô mà bị trừng phạt nặng như thế?

Tô Y Thục cười giễu cợt, nhà tôi à? Ý là tôi giết cô ta chính là giết anh, anh nhất định phải bao che cho cô ta phải không?! Tuy cô không biết thực lực của hắn, nhưng hắn đã dám công bố thân phận của mình, có thể thấy hắn cũng có chỗ hơn người, có điều, cô cũng không phải người chỉ nói vài câu là có thể dọa được.

[Thế Giới] Nổ Phát Pháo: Vua nước Hồ xuất hiện ở núi Loan Phượng, mọi người mau đến xem!!!

[Thế Giới] Điệp Vũ Trời Quang: Giết con đĩ này đi!

[Hệ Thống] Điệp Vũ Trời Quang vi phạm quy định bang phái, bị trục xuất khỏi bang Thiên Hạ.

Trên kênh thế giới nhất thời vang lên những tiếng cười nhạo, Điệp Vũ Trời Quang này làm người đứng là quá thất bại mà.

[Thế Giới] Rảnh Ngồi Bán Pháo: Bang chủ, anh làm thế là sao? Tốt xấu gì thì Điệp Vũ Trời Quang cũng theo anh lâu như vậy rồi, chỉ vì một acc nữ không biết có phải là nhân yêu hay không mà anh lại đá cô ấy ra khỏi bang à?

Tô Y Thục cũng thấy kỳ quái, lần trước không thấy Hình Phong quản lý thuộc hạ của mình, lần này lại thể hiện rất rõ ràng, không hiểu hẳn ta có ý gì.

[Thế Giới] Bà Tám Không Log Out: Anh hùng giận dữ vì hồng nhan, bang chủ đại bang phái thứ hai, Hình Phong vì một người con gái mà không ngại đoạn tuyệt với bang chúng!

[Thế Giới] Phiên Phiên Hồ Điệp: Con khôn kia rõ ràng là hồ ly tinh, đi quyến rũ đàn ông khắp nơi.

[Thế Giới] Biển Xanh Một Tiếng Cười: Xong rồi!

Khi những người khác nhìn thấy câu này của Biển Xanh Một Tiếng Cười, đều nghĩ cậu ta cũng nghĩ rằng lần này Nhất Thục xong đời rồi.

Thật ra là vì cậu ta nhìn thấy anh cả log in, anh cả log in, tức là xong rồi... Xong rồi... Cái gì cũng xong luôn...

[Thế Giới] Bá Đạo: Tôi hy vọng cô xin lỗi Hàn Ngữ Yên, hơn nữa, trả Bích Lạc lại cho em ấy.

Tô Y Thục rất muốn hỏi, nào ông bị tàn rồi hả? Xin lỗi à? Chỉ bằng một câu “đê tiện” của cô ta, mà cô không xuống tay ngược cô ta đến trăm ngàn lần đã là nể mặt lắm rồi. Bích Lạc á? Cô nhìn Bích Lạc vui vẻ sung sướng bay tới bay lui trong bảng thú nuôi. Trả lại à? Cô khề cười giễu cợt! Mơ đi!!!

[Phụ cận] Hình Phong: Xin hỏi vua nước Hồ, anh đứng đây để bắt nạt một cô gái nhỏ của nước Tuân chúng tôi sao?!

Bá Đạo nhìn người thanh niên mặc áo xanh đột ngột xuất hiện bên cạnh Nhất Thục, trầm nghĩ, đây là Hình Phong bang chủ đại bang phái đứng thứ hai của nước Tuân sao? Ngữ Yên nói không sai, cô gái này đúng là biết cách mê hoặc đàn ông.

[Thế Giới] Bá Đạo: Nếu bang Thiên Hạ muốn nhúng tay vào chuyện này, đến lúc có thương vong thì đừng trách tôi không nể mặt.

Bá Đạo uy hiếp thẳng thừng, Hình Phong này sẽ không ngóc đến mức muốn làm kẻ thù của nước Hồ chứ?!

[Phụ cận] Hình Phong: Tôi chỉ cảm thấy, thân là người đứng đầu một quốc gia, làm thế này e không hợp tình hợp lý lắm, mong anh nghĩ lại.

[Thế Giới] Nhục Thủy Tam Thiên: Vua nước Hồ hạ cố đến chơi, đứng đây có vẻ cao hứng quá nhỉ!!!

Giọng điệu của Nhục Thủy Tam Thiên đầy vẻ châm chọc, giễu lăm, chọn lúc anh không có mặt để bắt nạt Y Thục, bọn họ đã dám làm, phải có đủ can đảm mà đón nhận hậu quả.

Người thanh niên mặc áo bào màu xám xuất hiện, mái tóc dài như tơ buông xõa, một chiếc trâm xanh nhẹ cài lên, cười thần thú “Linh Vân” bay về phía Nhất Thục, giống như một người bảo vệ, đứng bên cạnh cô gái mặc váy hồng.

Bá Đạo lạnh lùng nhìn Nhục Thủy Tam Thiên toàn thân tỏa ra khí chất vương giả, đây là người đàn ông mà cô ấy thích sao? Ngay cả hắn cũng cảm thấy kém cỏi hơn. Có điều, rõ ràng trong lòng người đàn ông này chỉ có cô gái đứng cạnh anh ấy, anh ấy đối xử với Ngữ Yên như vậy có được không????!!!

Bá Đạo do dự.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Vì cô ấy, dù có là kẻ thù của cả thiên hạ cũng không sao!

[Thế giới] Hàn Ngữ Yên: Anh Nhục Thủy, chẳng lẽ anh thật sự muốn trở thành kẻ thù của cả thiên hạ vì cô gái này sao?

Mười phút trôi qua, lúc này Hàn Ngữ Yên đang đứng cạnh Bá Đạo, đôi mắt ướt lệ ảm ức nhìn Nhượng Thủy Tam Thiên, cứ như người vừa điên cuồng gào thét không phải là cô ta vậy.

Quả không hổ danh là cùng một nước với Bá Đạo, rất thấu hiểu cách dùng ngôn ngữ để uy hiếp người khác.

Tiếc là Nhượng Thủy Tam Thiên không phải Hình Phong, trong các vấn đề về Tô Y Thục, anh chưa bao giờ phải băn khoăn điều gì, đương nhiên, anh cũng chẳng cần phải băn khoăn điều gì cả.

Chỉ là, anh lười đáp lời Hàn Ngữ Yên mà thôi.

Nghe thấy Hàn Ngữ Yên gọi “anh Nhượng Thủy” mà Tô Y Thục nổi hết cả da gà.

[Thế giới] Hàn Duyệt Thành Phục: Hừ, tôi chỉ vừa mới đi lấy đồ linh tinh thôi, sao lại còn có thứ không bằng chó đến đây thế này?

Người khác đều có thể cảm thấy nghi hoặc khi đọc mấy câu kỳ quái này, nhưng Tô Y Thục lại hiểu. Vừa thấy bạn thân bị bắt nạt, Lục Hân đương nhiên vội vàng chạy tới hỗ trợ đây mà.

[Thế giới] Nhượng Thủy Tam Thiên: Phải.

Vì cô ấy, có thành kẻ thù của cả thiên hạ cũng chẳng có gì là không thể.

Câu trả lời ngắn gọn của Nhượng Thủy Tam Thiên lại khiến mọi người không biết phải nói tiếp thế nào.

[Thế giới] Hàn Duyệt Thành Phục: Đại thần quả nhiên rất V5~~~~ (V5 = uy vũ)

Tô Y Thục ôm trán, Nhượng Thủy Tam Thiên cứ đạp một chân vào thế này, thì chuyện càng lúc càng phức tạp thôi.

[Mật] Nhất Thục: Sao anh lại đến đây?

Cô cũng không hy vọng anh nhúng tay vào chuyện của cô, chuyện này vốn liên lụy đến cả quốc gia của anh nên đã rất phiền rồi, chưa biết chừng còn có thể gây nên chiến tranh giữa các nước, cô không muốn có người làm tổn thương anh, có điều, rõ ràng Tô Y Thục đã đánh giá thấp thực lực của Nhượng Thủy Tam Thiên.

Nhượng Thủy Tam Thiên không trả lời, tiếp tục nói với ba người trước mặt.

[Thế giới] Nhượng Thủy Tam Thiên: Quản lý cho tốt người phụ nữ của anh.

Những lời này anh chat lên kênh thế giới, người nhanh ý đều hiểu ngay ý của câu này là cảnh cáo Hàn Ngữ Yên cách xa anh ra một chút, càng làm rõ mối quan hệ giữa cô ta và mình xa cách thế nào. Hiển nhiên là Hàn Ngữ Yên đã bị mấy lời của Nhượng Thủy Tam Thiên kích động, lập tức mở to đôi mắt dịu dàng đáng yêu nhìn Bá Đạo, một lúc lâu sau cũng không thấy ai nói gì, dường như họ đang nói chuyện riêng. Tô Y Thục chờ cũng thấy mất kiên nhẫn, hôm nay cô đã mệt lắm rồi, còn phải hầu chuyện mấy người nhảm chán này, phải để tâm đến mấy chuyện ảm ố này nữa, cô còn muốn đi sang sườn núi phía cực Nam thu thập được liệu cơ mà.

[Phụ cận] Bá Đạo: Tôi và anh ta đơn đấu. Ai thua sẽ phải tự biến mất.

[Phụ cận] Nhất Thục: Phản đối!

Đây vốn là chuyện của cô, cô không mong Nhượng Thủy Tam Thiên chịu thiệt thòi. Cô không hiểu rõ lắm thực lực của Nhượng Thủy Tam Thiên, chỉ biết là anh rất lợi hại, nhưng cô vẫn thấy lo lắng.

Bá Đạo này chỉ vừa nhìn qua là thấy chỉ là dạng người hữu dũng vô mưu, bị Hàn Ngữ Yên xoay vòng vòng, người như vậy, không thể làm vua được bao lâu, e rằng trong nội bộ nước Hồ sắp có nội loạn.

[Phụ cận] Nhượng Thủy Tam Thiên: Được.

[Mật] Nhượng Thủy Tam Thiên: Em yên tâm.

[Mật] Nhất Thục: Không liên quan đến anh mà.

[Mật] Nhượng Thủy Tam Thiên: Chuyện của em cũng là chuyện của anh.

Bá Đạo gửi yêu cầu tỉ thí, Nhượng Thủy Tam Thiên ần đồng ý, hai người lập tức được hệ thống đưa tới đấu trường.

Ở đây chỉ còn lại bốn người Nhất Thục, Hàn Duyệt Thành Phục, Phiên Phiên Hồ Điệp, Hàn Ngữ Yên. Từ lúc Nhượng Thủy Tam Thiên tới, Hình Phong đã rời đi rồi.

[Phụ cận] Hàn Ngữ Yên: Một lát nữa cô sẽ biết cái gì gọi là sống không bằng chết.

Giọng nói của cô ta lộ ra vẻ tự tin, chưa từng có ai có thể đánh bại Bá Đạo, tuy rằng trừ Nhất Thược ra, không ai nhìn thấy Nhục Thủy Tam Thiên ra tay thế nào, nhưng cô ta cũng không tin anh là đối thủ của Bá Đạo.

Tô Y Thược không đáp, gọi thẳng Bích Lạc ra. Bích Lạc dường như vừa hồi phục nguyên khí, vừa ra đã bay múa trên bầu trời, đuôi và cánh mang ánh sáng lưu ly, nhìn vô cùng xinh đẹp.

Bay được một lát, nó lại sà xuống trước mặt Nhất Thược, liếm liếm mặt cô, rất thân mật.

Nhìn dáng vẻ của Bích Lạc, trong lòng Hàn Ngữ Yên cực kỳ ghen tị, cũng không thèm nhớ lại mình không đánh được Nhất Thược, thậm chí: con đi!

[Phụ cận] Hàn Duyệt Thành Phục: Mẹ kiếp, may đừng có cứ mở mồm ra là đi này đi nọ, không biết xấu hổ!

[Phụ cận] Phiên Phiên Hồ Điệp: Măng nó thì đã sao? Đi thì là đi thôi, chuyên cướp đàn ông của người khác. Hàn Duyệt Thành Phục không phải là acc phụ của con đi kia chứ?

Trong mắt Tô Y Thược thoáng hiện lên tín hiệu nguy hiểm, cô tức giận! Hàn Duyệt Thành Phục nổi giận, đang định cất lời mắng, đã thấy Phiên Phiên Hồ Điệp ngã thẳng xuống đất. Nhất Thược đang cầm một thanh kiếm trắng. Cô vốn không muốn để thanh kiếm này dính máu, nhưng không làm thế nào khác được, vì bình thường cô không dùng vũ khí, trong hành trang cũng chỉ có mỗi thanh kiếm này. Không ngờ, thanh kiếm này lại khát máu như thế, hơn nữa, toàn bộ số máu đối phương mất đi đều được thêm vào lượng máu của Nhất Thược.

Thân là một dược sư, trong bảng kỹ năng của Nhất Thược đương nhiên có kỹ năng hồi sinh, vì thế, Nhất Thược vô cùng ‘tốt bụng’ hồi sinh Phiên Phiên Hồ Điệp dậy.

Sau đó, cô lại tiếp tục chém một kiếm xuống, Phiên Phiên Hồ Điệp tiếp tục ngã gục trong chớp mắt.

Những người xung quanh rõ ràng cũng không kịp phản ứng, Phiên Phiên Hồ Điệp đã bị giết đến hai mươi mấy lần, cấp bậc vốn có là 52, giờ đã gần bằng Nhất Thược. Tên Nhất Thược càng ngày càng đỏ, cái tên được giấu đi cũng hiện rõ trước mắt mọi người. Hai chữ ‘Nhất Thược’ đỏ chót như máu.

[Phụ cận] Hàn Ngữ Yên: Cô... cô là đệ nhất dược sư Nhất Thược?

Hàn Ngữ Yên vẫn còn ngẩn người đứng đó, quên mất luôn Phiên Phiên Hồ Điệp đang bị giết, rõ ràng là cô ta đã sợ đến váng đầu rồi.

Phiên Phiên Hồ Điệp vẫn còn chưa hiểu rõ tình hình, tiếp tục hùng hùng hổ hổ ở đó.

Tô Y Thược vốn không muốn để lộ thân phận của mình, nhưng Phiên Phiên Hồ Điệp này đã khiến chiến khả năng chịu đựng của cô, vừa rồi, cô ta mắng Lục Hân đã khiến cô như bị chạm nọc.

Lục Hân không nói gì, nhìn Nhất Thược dạy dỗ Phiên Phiên Hồ Điệp giúp cô ấy, trong lòng vừa thấy cảm động, nhưng cũng lại hơi lo lắng vì cô để lộ thân phận của mình.

Chỉ một lát sau, Phiên Phiên Hồ Điệp đã bị giết đến mức chỉ cần một lần nữa thôi là có thể quay về thẳng tân thủ thôn.

[Phụ cận] Phiên Phiên Hồ Điệp: Mày...

Cô ta bị giết đến mê muội cả đầu óc, có lẽ cũng không định chơi acc này nữa rồi.

Câu nói còn đang nghẹn trong cổ, chưa nói được hết đã hóa thành một tia sáng trắng. Trước khi quay về tân thủ thôn, Phiên Phiên Hồ Điệp chỉ kịp nhìn thấy hai chữ đỏ chót: Nhất Thược.

Nhất Thược. Trong mắt cô ta đầy vẻ không thể tin nổi, chỉ tiếc là chưa kịp nói gì đã tan biến.

Nhất Thược cầm thanh kiếm sắt loang lổ, lại phát hiện thanh kiếm này không hề dính chút máu nào, hơn nữa, nhìn cũng không cũ kỹ như lúc trước nữa. Xem ra, kiếm này quả nhiên không phải vật bình thường. Cô cất thanh kiếm vào lại hành trang.

Nhất Thược yên lặng đứng đó, chờ Nhục Thủy Tam Thiên quay về.

[Phụ cận] Nhất Thược: Im đi!

Hàn Ngữ Yên ngẩn ngơ nhìn cô gái váy hồng trước mặt, trong lòng đột nhiên lạnh đi. Vừa rồi cô chỉ mất hai phút đã đẩy Phiên Phiên Hồ Điệp về tân thủ thôn, có thể thấy cô mạnh đến mức nào, nhưng lại không hề dùng hết sức lực của mình.

Hàn Ngữ Yên không dám nói gì.

Một lát sau, có bóng người xuất hiện đằng xa, cứ yên lặng đi về phía Nhất Thược, dường như trong mắt anh chỉ có mình cô, chính là Nhục Thủy Tam Thiên.

Cũng tức là, Bá Đạo đã bị đánh bại. Đột nhiên Tô Y Thược cảm thấy không thể nhìn thấu được anh, anh mạnh mẽ đến mức nào, mà có thể dễ dàng

thắng được Thanh Long, Bạch Hổ, thậm chí cả Bá Đạo? Cứ như không có chuyện gì là anh không làm được vậy.

Hàn Ngữ Yên nhìn hai người một nam một nữ đứng trước mặt mình, Bích Lạc bay múa tung tăng trên đầu họ, phát ra những tiếng kêu vui mừng. Hai người đó như thần tiên cách xa trần thế, đột nhiên khiến người ta cảm thấy muốn quy phục.

[Phụ cận] Hàn Duyệt Thành Phục: Còn không mau cút đi!

Nghe giọng điệu của Hàn Duyệt Thành Phục, Hàn Ngữ Yên vô cùng giận dữ, định chửi mắng, nhưng nhìn hai người trước mặt lại không dám nói gì.

[Mật] Bá Đạo: Nước Hồ nội loạn, có người mưu phản, mau quay về nước.

[Phụ cận] Hàn Ngữ Yên: Bây giờ tôi còn có việc, không thêm tính toán với cô. Đừng cho rằng cô là đệ nhất được sư thì tôi sợ cô.

Nói xong câu đó, Hàn Ngữ Yên liền gọi rùa lớn ra.

Nhìn dáng vẻ cười rùa của cô ta, Hàn Duyệt Thành Phục cười gằn chết ~.

Có điều, tốc độ của con rùa này cũng khá nhanh, chỉ thoáng một cái đã không thấy bóng cô ta đâu rồi.

[Mật] Nhất Thục: Cảm ơn anh, lại làm phiền anh rồi.

Nhất Thục áy náy nói.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Mỹ nam xuất dục đồ

Lâm Mạc Tang không thích giọng điệu khách sáo như vậy của cô.

[Mật] Nhất Thục: Tôi còn có việc, gấp lại sau nhé.

Hiện giờ Tô Y Thục không có cách nào đi đến núi Phong Loan, tên chữ đỏ trên đầu khiến cô đành phải chịu vậy, không đi đâu được cả.

Vì thế, cô quyết định đăng nhập vào acc phụ. Tuy acc “Tôi Là Thương Nhân” này đã bị Nhục Thủy Tam Thiên “bôi nhọ”, nhưng dù sao vẫn tốt hơn hai cái danh hiệu đệ nhất được sư và cô gái thần bí của Nhục Thủy Tam Thiên nhiều.

Nói xong, Tô Y Thục thoát ngay acc Nhất Thục, đổi acc khác.

Thấy tên Nhất Thục đen xạm đi, Lâm Mạc Tang cũng đoán cô không muốn người khác biết thân phận của mình, nên không giữ cô lại.

[Mật] Hàn Duyệt Thành Phục: Đạo này thế nào anh?

[Mật] Nhục Thủy Tam Thiên: Rất thuận lợi.

Nhìn mấy chữ Nhục Thủy Tam Thiên gõ lên, Lục Hân thầm nở nụ cười, cái bấy tình yêu của Đại Thần, Y Thục phải cẩn thận nhé!

Tô Y Thục không ngờ lại có một ngày cô phải dùng acc thương nhân béo mập tròn xoe này để hái thuốc, nhìn hân ta chậm chạp lê thân mình to béo, cô thấy đau đầu vô cùng. Tốc độ này có phải là quá chậm rồi không? Cả đêm cũng chẳng hái được bao nhiêu.

Nhìn Tôi Là Thương Nhân lê thân hình béo mập hái thuốc phía trước, Tụ Trần Khuynh Diễm hơi ngạc nhiên. Hân chưa từng thấy ai dùng acc thương nhân để hái thuốc bao giờ. Người này đứng là... không giống người bình thường. Miệng hân hơi cong lên, mặt đầy vẻ hứng thú nhìn cô.

[Mật] Tụ Trần Khuynh Diễm: Cậu đang hái thuốc à?

Tô Y Thục đang nghĩ xem có nên thoát acc thương nhân, chờ acc Y Thục hết tên đỏ rồi lại đến hái thuốc, tạm thời ngồi trong Phù Dung cốc chế tạo mấy thứ khác trước hay không thì nhận được tin nhắn riêng của Tụ Trần Khuynh Diễm.

[Mật] Tôi Là Thương Nhân: Ủ.

[Mật] Tụ Trần Khuynh Diễm: Cậu không có acc khác à? Acc thương nhân... cũng dùng hái thuốc được à?

Tô Y Thước vốn đã rất bất đắc dĩ mới phải dùng thương nhân hái thuốc, thế mà lúc này lại còn bị người khác nói thẳng ra khiến cô nhất thời hơi giận dữ.

[Mật] Tôi Là Thương Nhân: Tôi thích.

Tự Trần Khuynh Diễm nhận ra vẻ bất mãn trong giọng điệu của Tôi Là Thương Nhân, nên cũng ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Người thanh niên này (acc Tôi Là Thương Nhân là acc nam) là người kỳ quái nhất mà hắn từng gặp từ khi chơi game online đến nay, nên hắn thực sự cảm thấy rất hứng thú với cậu ta, rõ ràng không hề giống thương nhân.

Sau đó, Tự Trần Khuynh Diễm cứ đứng bên cạnh nhìn Tôi Là Thương Nhân hái thuốc, mà Tô Y Thước thực sự không chịu nổi cảm giác bị người ta nhìn chăm chăm như thú cưng như vậy.

[Mật] Tôi Là Thương Nhân: Có việc gì không?

[Mật] Tự Trần Khuynh Diễm: Không có.

Vậy đại gia nhà anh tìm tôi làm cái quái gì? Tô Y Thước rất muốn chửi bậy. Đây không phải là người thanh niên đệ nhất nước Hồ sao, một người thanh niên đệ nhất mà cứ theo sau đuôi ông chủ già thô tục thế này sao?

[Mật] Tôi Là Thương Nhân: Anh đi theo tôi làm cái gì?!

[Mật] Tự Trần Khuynh Diễm: Chơi vui mà.

Tô Y Thước im lặng nhìn mấy chữ này, huyết thái dương lại nảy lên từng nhịp, gần đây sao cô cứ luôn đụng phải mấy người có tố chất thần kinh thế này chứ? Đạp cũng không đạp đi được, xem ra, cô chọn cách log out mới là lựa chọn chính xác nhất.

[Mật] Tôi Là Thương Nhân: Anh cứ từ từ mà chơi, tôi out trước.

Dưới sự áp bức thường xuyên của Nhược Thủy Tam Thiên, tốc độ log out của Tô Y Thước hiện giờ tuyệt đối là nhanh, chuẩn, độc!

Tự Trần Khuynh Diễm ngồi trước máy tính nhìn thấy tên Tôi Là Thương Nhân log out, khoe miệng khẽ nhếch lên cười nửa miệng, rút điện thoại gọi đến một số điện thoại quen thuộc.

“Này, Lệnh, điều tra giúp tôi một người...” giọng nói tà mị khiến người ta bất giác chìm sâu vào trong đó.

Nhìn màn hình máy tính trống trơn, đột nhiên Tô Y Thước có cảm giác không biết nên làm gì, vì thế cô quyết định dạo qua xem một vòng diễn đàn của Văn Du Tử Hải, sau đó, sự thật đã chứng minh, quyết định này của cô lại là một sai lầm! Ngày hôm nay không phải là ngày lành!

Một topic có tên là “Tình yêu tứ giác của Đại Thần” được đẩy lên đầu trang nhất. Tô Y Thước chậm rãi ấn mở ra xem, trong bài post đều là ảnh chụp màn hình trong trò chơi của Nhược Thủy Tam Thiên và Tôi Là Thương Nhân, Nhất Thước cùng với Hàn Ngữ Yên. Tô Y Thước có phần khâm phục Bà Tám Không Log Out này, có phải hắn ta luôn đi theo Nhược Thủy Tam Thiên mọi lúc mọi nơi không? Đường như hắn ta không bỏ lỡ bất cứ một khoảnh khắc nào của cô và anh ấy.

Có điều, có một tấm ảnh cô chưa từng nhìn thấy, hình như là được chụp trước khi cô biết Nhược Thủy Tam Thiên. Trong ảnh là phong cảnh ở Phù Dung cốc, ngày mà Nhất Thước vừa bước chân vào Phù Dung cốc, Nhược Thủy Tam Thiên lẳng lặng đứng ở đằng xa, cũng không biết có phải do người chụp ảnh này đứng ở góc độ rất đẹp hay không, mà trong bức ảnh này, dường như Đại Thần đang yên lặng ngắm cô, xung quanh tràn ngập bầu không khí ấm áp.

Tô Y Thước nghi hoặc, nếu lúc đó anh cũng có mặt ở nơi ấy, vậy thì chắc chắn anh phải biết thân phận của cô, như vậy, anh luôn giúp cô thế là sao?!

Cô vẫn luôn không hiểu được anh.

Lượng phản hồi phía dưới bức ảnh kéo dài đến mấy trăm trang, cơ bản đều là muốn ủng hộ Đại Thần và Tôi Là Thương Nhân ở bên nhau, Tô Y Thước nhìn thấy liền tắt ngay đi, chỉ có thể cảm thán đúng một câu: Cánh cửa bước vào thế giới của hủ sâu như biển cả, từ nay về sau, khí tiết chỉ là người qua đường mà thôi ~~~

Tô Y Thước còn đang bùi ngùi với sự mục nát của xã hội, thì đèn lại chột tắt ‘phụt’ một cái, cả máy tính và đèn trong phòng đều tối đen. Sập điện rồi.

Hôm nay quả nhiên không phải ngày lành mà, cô còn chưa ăn cơm, còn chưa tắm rửa, còn chưa...

Hu hu, đau lòng ~ing...

Chờ một lát cũng không thấy đèn sáng lại, Tô Y Thước ngồi không yên. Cô sờ soạng trong phòng một vòng, thấy thật sự bất lực, liền do dự một lúc rồi đành mở cửa đi sang cầu cứu Lâm Mặc Tang.

Chờ một lúc cửa mới mở ra, người đứng đón cô không phải là Lâm Mặc Tang mà là Tân Việt Trạch.

Tân Việt Trạch đã thay bộ đồ tây mặc ở công ty, đổi sang một bộ đồ thể thao màu xám, nhìn cũng... rất ra hình ra dạng. Tô Y Thục thầm nghĩ trong lòng.

“À... đèn trong phòng tôi bị hỏng mất rồi.” Tô Y Thục chỉ về phía phòng mình, giải thích với Tân Việt Trạch.

Tân Việt Trạch cười bí hiểm, khẽ gật đầu rồi vội vàng tránh ra để cô vào phòng.

Trong phòng hơi bừa bãi, không sạch sẽ như lần trước cô sang, rõ ràng là do có kẻ tình nghi Tân Việt Trạch ‘xâm phạm’. Tân Việt Trạch để Tô Y Thục ngồi trên ghế salon, rồi không nói gì nữa.

Tô Y Thục không muốn vào nhà, chỉ muốn tìm người sang sửa điện giúp cô thôi, ai ngờ lại ngờ ngợ ngắc ngắc bị dẫn vào nhà, sau đó, hai người cứ trừng mắt mà nhìn nhau, không biết phải nói gì mới ổn, không khí trở nên hơi gượng gạo.

“Ai vậy?” Giọng nói khàn khàn truyền từ trong phòng ra khiến Tô Y Thục cũng ngoái đầu nhìn về phía hướng phát ra âm thanh theo bản năng.

Chỉ thấy ngay Lâm Mạc Tang mang đầu tóc còn ướt nước, áo choàng tắm hơi hé mở, lộ ra mấy múi cơ bụng như ẩn như hiện. Nước trên mái tóc của anh thỉnh thoảng còn chảy xuống, rơi từng giọt xuống ngực, toàn thân tràn ngập vẻ quyến rũ.

Hiển nhiên là Lâm Mạc Tang không ngờ người hơn nửa đêm còn tới gõ cửa lại là Tô Y Thục, bàn tay cầm khăn tắm như không biết phải để chỗ nào, dù thế nào cũng có cảm giác như mình đang đùa giỡn lưu manh vậy.

Lâm Mạc Tang trừng mắt nhìn Tân Việt Trạch, Tân Việt Trạch lại làm ra vẻ không biết gì cả, quay đầu đi.

Tô Y Thục bị rung động bởi cảnh đẹp trước mắt, cứ mờ to mắt mà nhìn Lâm Mạc Tang chăm chăm, quên cả dời mắt đi, trong đầu chỉ còn đúng một câu, yêu nghiệt, đúng là yêu nghiệt!!!

“Khụ khụ...” Tân Việt Trạch nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ ho khan đánh thức hai con người còn đang mãi xuất thần kia.

Tô Y Thục đột nhiên giật mình, vội quay mặt đi chỗ khác, Lâm Mạc Tang còn để ý thấy mặt cô hơi đỏ lên.

Lâm Mạc Tang thì ngược lại, trờ phút ngỡ ngàng ban đầu, giờ thì anh đã bình thường lại, khẽ đưa mắt lờm Tân Việt Trạch một cái rồi quay người rời khỏi phòng khách.

“Y Thục, có muốn uống gì đó không?” Tân Việt Trạch ân cần hỏi.

Tô Y Thục hoàn toàn không nghe thấy, trong đầu cô bây giờ đều tràn ngập dáng vẻ tiểu thụ mê người vừa rời của Lâm Mạc Tang, cả khuôn mặt nóng lên như lửa đốt.

Nhìn bộ dạng của cô, Tân Việt Trạch cười đầy gian trá, Mạc Tang hoàn toàn có thể cân nhắc đến việc sử dụng mỹ nam kế rồi...

“VẬY... TÔI VỀ TRƯỚC.” Tô Y Thục vội vàng vàng, vừa nói vừa đi ra cửa. Hiện giờ cô thực sự rất hối hận vì đã đến đây, nếu biết trước thế này thì cô đã chịu đựng cả đêm luôn rồi, dù sao cũng còn tốt hơn bây giờ bị bọn họ nghĩ thành một cô nàng háo sắc.

Tân Việt Trạch cũng không dám tự tiện để Tô Y Thục đi, anh ta phải kéo dài đến khi cáo Lâm đi ra mới được.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Bị mê hoặc

Tân Việt Trạch vội vàng chặn đường Tô Y Thục: “Không phải em có chuyện gì sao?” Tân Việt Trạch chân thành hỏi han, trong mắt lóe lên tia sáng rất “thuần khiết”.

Dù có việc gì đi chăng nữa thì bây giờ cô cũng thành không có việc gì rồi! Tô Y Thục buồn bực thầm nghĩ, nhưng cô vẫn ngừng lại, vì tên khốn Tân Việt Trạch này chặn đường cô mất rồi.

“Không có gì, để tôi xuống hỏi cô chủ nhà xem sao lại thế này.” Tô Y Thục nhú mày nhìn Tân Việt Trạch, anh ta chắn đường cô làm gì?!

“Cô chủ nhà không có đây đâu.” Tân Việt Trạch tiếp tục bình tĩnh đáp, câu này là anh ta nói thật, thím Hoàng đã bị ông nội gọi về rồi, hình như có nói là không cần phải quấy rầy cuộc sống chung của hai người bọn họ, thế còn anh ta thì sao...

“Sao thế?” Lâm Mạc Tang đi từ trong phòng ra, thay một chiếc áo đen, cúc áo cổ cũng buông lỏng hai ba cái không cài, mái tóc rối tung, có thể nhìn thấy được anh vừa thay quần áo với tốc độ như thế nào. Anh thực sự không muốn Y Thược ở cùng phòng với một người đàn ông khác, dù là bạn thân cũng không được.

“Tự dưng bị mất điện.” Tô Y Thược không dám nhìn Lâm Mạc Tang, cúi đầu đáp, trong lòng lại dấy lên một cảm giác kỳ dị. Kỳ quái là sao bên phòng này của Lâm Mạc Tang lại không mất điện chứ, có phải ngày hôm nay cô quá xui xẻo rồi không?!

“Đi xem nào.” Lâm Mạc Tang vừa nói vừa đi ra cửa.

Tân Việt Trạch lau mồ hôi, rốt cuộc cũng hoàn thành được sứ mệnh cao cả.

Tô Y Thược lại rồi rầm, để anh vào phòng à? Có ổn không? Tiếc là không chờ cô từ chối, thì người cũng đã bị Lâm Mạc Tang thuận tay kéo ra ngoài rồi.

Tô Y Thược cứ ma xui quỷ khiến như vậy mà mở cửa ra, để cáo Lâm vào phòng. Đây rõ ràng là dẫn sói vào nhà!!!

Tân Việt Trạch làm dấu tay A-men, rồi thẳng tay đóng cửa đến ‘rầm’ một tiếng! Có trò hay để xem rồi, chỉ tiếc là anh ta lại không được xem huhu.

Y Thược mặt nhăn mày nhí, đành phải chấp nhận số phận, kiên quyết bước vào cửa.

Trong phòng tối đen, đưa tay lên cũng không thấy được năm ngón.

“Trong phòng em có dụng cụ gì không? Có lẽ là đèn cháy rồi, phải đổi cái mới.” Vào thời điểm Y Thược chỉ nghe thấy giọng nói của Lâm Mạc Tang mà không nhìn thấy người, các giác quan khác càng trở nên nhạy bén hơn hẳn bình thường.

Hiện giờ, trong mũi Tô Y Thược tràn ngập mùi hương cỏ xanh vừa mới tắm rửa xong.

Đột nhiên cảm nhận được một luồng ấm áp tiến gần về phía mình, Tô Y Thược vội lùi ra đằng sau theo bản năng, không hiểu sao tim lại đập nhanh hơn.

“Có... ề... tôi đi lấy cho anh.” Tô Y Thược nói rồi vội vàng cách xa Lâm Mạc Tang ra một chút, chạy trốn chết.

Trong bóng đêm, dường như ánh mắt Lâm Mạc Tang phát ra tia sáng do phản xạ của ánh trăng ngoài cửa sổ, đi về hướng Tô Y Thược vừa rồi đi.

“Anh đến đây làm gì?” Tô Y Thược cảnh giác thấy có người tới gần mình: “Tôi lấy mạng ra cũng được mà.”

Lâm Mạc Tang không nói gì, lại dừng bước.

Tô Y Thược cứ nghĩ anh sẽ không đi tiếp nữa, cho đến khi —

Cơ thể ấm áp mang theo luồng hơi thở quyến rũ đến gần cô, Tô Y Thược kinh hãi vội vàng lùi lại phía sau, lưng chạm vào vách tường. Nhưng Lâm Mạc Tang vẫn chưa dừng chân, ngược lại, Tô Y Thược dần bình tĩnh hơn, cô còn đang thầm nghĩ xem có nên tặng cho anh một cú ngã qua vai không. . .

Ngay trước khi Tô Y Thược kịp tức giận, Lâm Mạc Tang lại đột ngột dừng lại.

Sau đó, anh đưa một tay ra giữ Tô Y Thược ở giữa mình và bức tường, lại chậm rãi đưa nốt tay kia ra.

Mùi hương cỏ xanh xộc vào mũi, bao phủ lấy Tô Y Thược, khiến cô quên mất cả tính toán lúc trước, chỉ tròn tròn mắt ngơ ngác đứng đó.

“Thì ra là ở đây.” Giọng nói mang theo vẻ vui sướng vang lên bên tai Y Thược. Sau đó là tiếng vật nặng bị kéo ra vang lên tiếp theo.

“Đi nào.” Lâm Mạc Tang vốn định trêu chọc Tô Y Thược một chút, không ngờ là anh lại tự đánh giá cao khả năng chịu đựng của mình. Nhìn dáng vẻ ngơ ngác đáng yêu của cô, suýt nữa là anh đã hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô rồi! Trong lòng anh thầm mắng chửi chính mình, từ lúc nào mà sức chịu đựng của anh lại kém đến vậy chứ?!

Lâm Mạc Tang ra đến phòng khách rồi, Tô Y Thược vẫn còn ngơ người đứng dựa vào tường, không hiểu tình hình là thế nào.

Cô còn tưởng là... còn tưởng là... Tô Y Thược thực sự muốn đập chết chính mình luôn. Từ lúc nào mà cô cũng không thể cưỡng lại sức quyến rũ của sắc đẹp thế này?!

Cô buồn bực vỗ nhẹ vào mặt mình mấy cái, quả nhiên, toàn là do bóng tối gây họa mà. Có điều, sự ấm áp trong bóng đêm vừa rồi, lại khiến Tô Y Thược có cảm giác rất yên tâm.

Trải qua một lúc lâu đấu tranh tư tưởng, rốt cuộc Tô Y Thược cũng có thể trấn tĩnh lại, bình tĩnh bước ra ngoài phòng khách. Lúc này Lâm Mạc Tang đã dựng được chiếc thang lên sườn sề. Tô Y Thược hung dữ tròn mắt lườm chiếc thang một cái, chỉ vì anh muốn lấy nó thôi mà, hại cô... nghĩ ngợi nhiều.

Ở trong bóng tối lâu, mắt cũng đã dần thích ứng, có thể nhìn thấy rõ ràng mọi thứ xung quanh.

“Giữ thang giúp anh với.” Cáo Lâm nói.

Tô Y Thước tuân lệnh, vội vàng đi đến bên cạnh, giữ chắc chiếc thang.

Lâm Mạc Tang hài lòng cười khẽ.

Tô Y Thước 囧, từ lúc nào mà cô lại trở nên ngoan ngoãn nghe lời thế? Vì vậy, cô cố tình cúi đầu không thèm nhìn anh. Người thanh niên này chính là kẻ gây họa, Y Thước thầm mắng trong lòng.

“Cái kẹp.” Lâm Mạc Tang quyết định không trêu chọc cô nữa, trước kia anh cũng không phát hiện ra cô lại dễ thẹn thùng như vậy. Còn nhớ hồi đó, vì rãnh cửa của mình chưa mọc ra, nói chuyện cứ bị tiếng gió, lần nào anh cũng gọi “Tô Tô” thành “Tổ Tổ”, cũng vì vậy mà có cái tên Tổ Tổ kia. Lúc ấy, cô nhóc này cười anh gằn chết, cho đến khi tới lượt cô bị sún răng cửa, gọi “Mạc Mạc” thành “Mộc Mộc”, anh mới đòi được món nợ cũ.

Tô Y Thước lập tức tìm cái kẹp đưa cho anh.

Lâm Mạc Tang thu lại thần hồn vừa thoáng bay đi, đón lấy cái kẹp.

Hai người cứ như vậy anh một câu tôi một câu, tiến hành đầu vào đấy, trong hành động có sự ăn ý khó nói thành lời.

“Em chưa ăn cơm phải không?” Tô Y Thước cứ nghĩ anh cần gì đó, nên cúi xuống cúi húi tìm đồ theo thói quen. Nhìn hành động của cô, Lâm Mạc Tang không biết phải làm sao.

“A... vâng.” Quả trứng hồ đồ nào đó hơi khựng lại một chút, rốt cuộc cũng ngẩng lên trả lời.

“Sau này không cho bỏ bữa nữa.” Lâm Mạc Tang cúi đầu nghiêm giọng nói.

“Ừm.” Tô Y Thước miễn cưỡng đáp.

Không phải cô không muốn ăn, mà từ sau khi ăn một bữa cơm bên nhà anh xong, cô phát hiện ra những đồ ăn khác đều như rom như rạ, hại cô không ăn uống được gì cả.

Lâm Mạc Tang vẫn không thể yên tâm được, nhìn cô một cái rồi chậm rãi nói: “Hay là cùng ăn với anh đi.” Vừa nói, anh lại vừa cẩn thận quan sát sắc mặt cô.

Tô Y Thước nghi hoặc nhìn Lâm Mạc Tang.

Lâm Mạc Tang bỏ dụng cụ trong tay xuống, giải thích: “Anh chỉ sợ đến lúc đó có người điều tra lại nói hàng xóm ở đối diện phòng anh bị chết đói, anh thấy chết mà không cứu ấy.” Giọng nói của anh còn cố tình tỏ ra bất đắc dĩ.

Tô Y Thước lẽ lười về vô tội, cô không tưởng tượng được người như Lâm Mạc Tang mà cũng biết nói đùa. Trong ấn tượng của cô, anh luôn khiến cô có cảm giác anh là một người rất lạnh nhạt, dù có đôi lúc sẽ xuất hiện khí phách như bậc vương giả, nhưng hôm nay nhìn thấy một vài hình tượng khác hẳn của anh, cũng khiến cô thấy anh gần cô hơn.

“Ừm.” Tô Y Thước không phải là người chịu cúi đầu vì năm đầu thóc, nhưng lại là người chịu cúi đầu vì tài nghệ nấu ăn của Lâm Mạc Tang.

“Vậy tôi sẽ trả tiền cơm.” Tô Y Thước không muốn ăn chực miễn phí, ngại lắm.

Lâm Mạc Tang không đồng ý cũng không từ chối, lại tiếp tục thay bóng đèn.

“Em bật đèn lên thử xem.” Một lát sau, Lâm Mạc Tang xuống thang nói.

Tô Y Thước bật đèn, cả căn phòng lập tức sáng bừng lên, trong lòng cô không khỏi nảy sinh cảm giác, anh chàng Lâm Mạc Tang này đúng là không có gì không làm được. Có ánh sáng, Tô Y Thước cảm thấy yên tâm hơn nhiều, thật ra, trong lòng cô có một nỗi sợ hãi với bóng đêm mà không ai biết được.

“Có lẽ là lâu rồi không có người ở nên bóng đèn hơi cũ.” Lâm Mạc Tang vừa thu dọn dụng cụ vừa nói. Tô Y Thước cũng vội vàng giúp anh thu dọn.

Phòng Tô Y Thước thật ra còn sạch sẽ hơn phòng Lâm Mạc Tang hiện giờ. Từ sau lần trước từ nhà anh về, cô liền quét dọn cẩn thận từ trong ra ngoài. Trong phòng khách của cô cũng rất ít đồ đạc, trừ một bộ bàn ghế ra, thì cơ bản không có gì cả.

Hiển nhiên là Lâm Mạc Tang cũng nhận ra điều này, khẽ nhún mày.

Anh ngừng động tác trong tay, quay người mở cửa rồi khỏi phòng.

Thật ra Tô Y Thước lại không hề kinh ngạc một chút nào với hành động đi không chào hỏi của anh. Trong cảm nhận của cô, đây mới là hành vi của Lâm Mạc Tang mà cô quen thuộc, không giải thích, đi kèm với rất lạnh nhạt.

Một mình thu dọn đồ đạc xong xuôi, Tô Y Thước đi vào phòng tắm, tắm rửa một cái, rồi thay áo ngủ. Đang chuẩn bị nằm xuống, cô lại nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên.

Tô Y Thục không cần nghĩ cũng biết là Lâm Mạc Tang, chỉ thăm thắc mắc sao anh lại sang đây.

Cô vẫn đứng dậy ra mở cửa, thấy ngay Lâm Mạc Tang đang bê một khay đồ ăn, bên trên có một bát canh rong biển, một bát com, cùng với một đĩa sườn chua ngọt.

Mùi thơm của thức ăn không ngừng chui vào mũi Tô Y Thục, khiến cho dạ dày vốn không mấy sôi sục của cô lập tức dấy lên cảm giác thèm ăn.

“Cho tôi à?” Tô Y Thục chỉ chỉ vào mình, ngạc nhiên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đôi mắt đen quỷ dị

“Ừ.” Lâm Mạc Tang vốn rất bình tĩnh đứng đó, nhưng không biết vì sao Tô Y Thục lại cảm thấy hiện giờ anh hơi tức giận. Cô đón lấy khay đồ ăn, đang định nói cảm ơn thì cửa đã bị Lâm Mạc Tang đóng lại.

Sau đó, cô nghe thấy —

“Cút.” Dường như là giọng nói cổ găng gằn nhỏ xuống, rồi lại có tiếng đóng cửa ‘rầm’ một cái vang lên.

Tô Y Thục chẳng hiểu ra sao, nhìn khay đồ ăn trước mặt, cô quyết định không nghĩ ngợi nữa. Đồ ăn ngon quan trọng, mà đồ ăn do Lâm Mạc Tang làm còn... quan trọng hơn.

Sáng hôm sau, Tô Y Thục lại phát hiện trước cửa nhà mình có đồ ăn sáng, một lần lạ hai lần quen, hiện giờ cô còn cảm thấy kiếm ăn dựa vào đàn ông cũng không tệ lắm, cô thế này, có phải là biến chất rồi không...

Sau khi đến công ty, nhìn đôi mắt đen đến kỳ quái của Tân Việt Trạch, Tô Y Thục cảm thấy rất ngạc nhiên, lúc đi qua, anh ta còn dùng ánh mắt đầy ai oán để nhìn cô, khiến cô không hiểu ra sao cả.

“Anh ta làm sao thế?” Tô Y Thục thật sự không chịu nổi ánh mắt của Tân Việt Trạch, quay sang hỏi Lâm Mạc Tang.

“Không có gì.” Lâm Mạc Tang liếc nhìn Tân Việt Trạch một cái, ánh mắt đầy ai oán nhìn Tô Y Thục chằm chằm liền đột nhiên biến mất.

Thật ra, Tân Việt Trạch bị Lâm Mạc Tang đánh. Đêm qua Tô Y Thục mặc áo ngủ ra mở cửa, thế mà Tân Việt Trạch lại không biết tự giác biến mất, đối với một người có khả năng ăn dấm chua kỳ tài như Lâm Mạc Tang mà nói, thì không chọc mù mắt anh ta ra cũng đã là nể nang lắm rồi.

Đương nhiên Tô Y Thục không hề biết chuyện đêm qua, cũng không mấy quan tâm tới chuyện mà cô coi là chẳng liên quan gì tới mình này.

Quan Thanh cũng nhìn thấy đôi mắt đen dị thường của Tân Việt Trạch, mặt đầy vẻ ‘quả nhiên y như tôi tiên đoán’, có điều, trong họa lại có phúc, từ sáng sớm, trên bàn làm việc của Tân Việt Trạch đã chất đầy các loại quà thăm hỏi, căn bản không khác gì một cửa hàng bách hóa nhỏ, đến bữa trưa cũng lại trôi qua trong những tiếng an ủi hỏi han của các cô gái trong công ty.

Buổi trưa, Tô Y Thục đang muốn ngồi ăn một mình trong phòng làm việc, ai ngờ Lâm Mạc Tang lại đột nhiên nói muốn kéo cô đi ăn com cùng, nên cô cũng không khách sáo, ngồi xuống trước mặt Lâm Mạc Tang.

“Hừ.” Thấy Tô Y Thục ngồi xuống cạnh mình, Tân Việt Trạch buồn bực hừ khê một tiếng.

“Anh làm sao thế?” Câu này của Tô Y Thục hoàn toàn là do thuận miệng mà hỏi thôi. Tân Việt Trạch nghe xong lại càng thấy bực bội, hiện giờ Lâm Mạc Tang đang nheo đôi mắt xếch lại mà theo dõi anh ta, anh ta làm sao dám nói chuyện chứ. Mắt anh ta đến giờ vẫn còn đau đây này, chẳng qua anh ta cũng chỉ tò mò chút thôi mà, thật ra còn chưa nhìn thấy cái gì cả đã bị đánh cho một trận rất vô cớ rồi. Quan trọng nhất là, anh ta còn không phải là đối thủ của Lâm Mạc Tang nữa chứ.

Tân Việt Trạch đành phải bực bội cúi đầu ăn com.

Tô Y Thục lại nhìn về phía Lâm Mạc Tang, Lâm Mạc Tang chỉ nhún vai, tỏ vẻ mình chẳng biết gì cả, về mặt đầy vô tội đã lừa gạt Tô Y Thục thành công!

Thật ra là, cô đã đắm chìm trong đồ ăn của cáo Lâm đến không thể tự kiềm chế được nữa rồi, dù sao, Tân Việt Trạch sống hay chết cũng chẳng liên quan gì tới cô, cô cũng chỉ tò mò một chút vậy thôi.

“Ồi ~~~”

Đột nhiên, Tô Y Thuộc nghe thấy một tiếng kêu mềm mại, yêu kiều, âm thanh hoàn toàn có thể so với chất giọng nữ cao.

Tô Y Thuộc ngẩng đầu lên từ suất cơm đầy hấp dẫn, chợt thấy chỗ ngồi của Lâm Mạc Tang đầy vết nước canh, còn người thì đã cách xa bàn ăn tới ba bước.

“Xin lỗi anh, xin lỗi anh, anh không sao chứ?” Một người phụ nữ mặc một chiếc váy dài màu đỏ đang không ngừng xin lỗi Lâm Mạc Tang, bát canh trong tay cô ta trông trơn, rõ ràng đây chính là ‘kẻ gây họa’ gây ra ‘sự cố’ vừa rồi.

Tô Y Thuộc trầm nghĩ, cô nàng này không chế độ mạnh yếu không tồi, chỉ hất vào Lâm Mạc Tang một cái, mà cái bát kia đã hết sạch không còn chút nào.

Cô gái này là người đẹp nổi tiếng trong công ty, tên là Nghiêm Ly Ly, bản tính kiêu căng ngạo mạn, nói năng rất chua ngoa, vì thế trong công ty cũng chẳng có mấy người thích cô ta.

Lâm Mạc Tang nhú mày.

“Cút.” Chỉ một chữ phun ra từ miệng anh, toàn thân Lâm Mạc Tang lại bắt đầu xuất hiện khí tức mà Tô Y Thuộc quen thuộc. Quả nhiên, đây mới thực sự là bản chất của Lâm Mạc Tang. Cô vẫn luôn cảm thấy người như anh không thể nào làm việc ở một công ty nhỏ không có tiền đồ phát triển như thế này. Nếu vậy, mục đích của anh khi tới đây là gì? Tô Y Thuộc không ngu ngốc, thậm chí còn thấu hiểu hơn bất cứ ai hết, chỉ là, có một số chuyện cô không muốn nói mà thôi.

Chỉ cần anh không làm tổn hại đến lợi ích của cô, thì cô có thể coi như không biết gì cả. Từ bé đến giờ, cô đã hiểu sâu sắc nguyên tắc này rồi.

“Người anh không sao chứ?” Rõ ràng là Nghiêm Ly Ly cố tình coi nhẹ lời nói của Lâm Mạc Tang, bộ dạng không sợ chết. Tân Việt Trạch lẳng lẳng đây dịch ghế về phía sau.

Nghiêm Ly Ly không tin mình không quyến rũ được người đàn ông này. Cô ta đã từng gặp qua rất nhiều người đàn ông có diện mạo tốt, chưa có người nào có thể từ chối cô ta. Người đàn ông nào càng tỏ ra cự tuyệt, thì càng khiến cô ta cảm thấy hứng thú hơn với cảm giác khiêu chiến.

Ngay khi tay Nghiêm Ly Ly sắp chạm vào quần áo Lâm Mạc Tang, Tô Y Thuộc đột ngột đứng dậy.

“Đi thôi.” Cô nhìn anh, nhẹ nhàng nói một câu, rồi đứng lại chờ anh.

Con tức giận trên người Lâm Mạc Tang thoáng tan thành mây khói, đi về phía Tô Y Thuộc, thẳng thắn bỏ qua Nghiêm Ly Ly.

Tân Việt Trạch quảng cho Nghiêm Ly Ly một vẻ mặt đáng thương, rồi xoay người thoải mái rời đi, cuối cùng cũng tìm được một người cùng bị ức hiếp như anh ta, tâm lý cân bằng rồi.

Lúc này chỉ còn lại một mình Nghiêm Ly Ly đứng giữa nhà ăn, có rất nhiều đồng nghiệp xuống ăn cơm thường chỉ chỗ về phía cô ta, ghé sát đầu vào nhau không biết thì thầm cái gì, thỉnh thoảng còn khẽ cười vài tiếng. Nghiêm Ly Ly đã bao giờ phải chịu nhục nhã đến thế này. Cô ta hung dữ tròn mắt nhìn mọi người xung quanh. Mọi người lập tức im lặng không lên tiếng nữa. Dù sao ai cũng biết Nghiêm Ly Ly này có gian tình với vị lãnh đạo nào đó trong công ty, bọn họ không thể chọc vào được.

Nhìn theo hướng Tô Y Thuộc rời đi, Nghiêm Ly Ly lộ ra nét mặt dữ tợn!

Vừa rồi, Tô Y Thuộc nhận thấy Lâm Mạc Tang thật sự tức giận, cô sợ anh sẽ xuống tay với Nghiêm Ly Ly, nên mới không cần biết có tác dụng hay không, tìm đại một cái cớ kéo Lâm Mạc Tang đi đã. Không ngờ Lâm Mạc Tang lại thực sự đi cùng cô. Cô cũng đã nghe nói Nghiêm Ly Ly có chỗ dựa nào đó bên trên, lẽ mà chọc giận cô ta, Lâm Mạc Tang bị sa thải thì không hay chút nào.

Chủ yếu là Tô Y Thuộc lo mình không có cơm ăn thôi.

Vì thế, việc Lâm Mạc Tang cố tình nắm bắt dạ dày của Tô Y Thuộc tuyệt đối là một quyết định cực kỳ sáng suốt.

“Quan hệ của cô ta không đơn giản.” Tô Y Thuộc đột ngột dừng lại, nói với Lâm Mạc Tang ở phía sau.

Cô đang quan tâm đến anh sao? Nhìn nét mặt chân thành của Tô Y Thuộc, trong lòng Lâm Mạc Tang mừng như điên.

“Em sẽ bảo vệ tôi sao?” Lâm Mạc Tang bỗng đổi một giọng điệu đầy đáng thương nói với Tô Y Thuộc.

Vừa nghe thấy câu hỏi của Lâm Mạc Tang, Tân Việt Trạch sợ đến mức suýt ngã nhào xuống đất không đứng lên nổi. Thật khủng khiếp, bình thường Lâm đại thiếu mà dùng giọng nói khác thường để nói chuyện, chứng tỏ là có người sắp gặp xui xẻo rồi...

Tô Y Thuộc sững người. Anh đang làm nũng với cô đấy à? Nghĩ đến từ đó, cô có cảm giác toàn thân mình run lên, rốt cuộc anh có bao nhiêu loại tính cách? Người nào mới đích thực là anh? Cô thật sự rất hoang mang!

“À...” Tô Y Thuộc không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào. Một người đàn ông to lớn lại muốn được cô bảo vệ, nghĩ thế nào cũng thấy rất quái dị.

“Tổ Tổ...” Giọng nói quỵên rũ vang lên bên tai Tô Y Thuộc, “Em sẽ bảo vệ tôi chứ?”

“À... Ừ...” Tô Y Thuộc bị giọng nói này mê hoặc, bất giác ừ một tiếng.

“Biết ngay là chỉ có Tổ Tổ tốt nhất mà.” Giọng nói vừa mới quỵên rũ lòng người bỗng trở nên vô cùng vui vẻ, khiến Tô Y Thuộc giật mình tỉnh ra.

Có phải vừa rồi cô mới đồng ý một điều gì đó không nên đồng ý không... Còn nữa, vừa rồi anh gọi cô là Tô Tô? Hay là Tổ Tổ???

“Anh gọi em là gì?” Ánh mắt Tô Y Thuộc nhìn Lâm Mạc Tang thoáng xuất hiện vẻ sáng rực rỡ chưa từng có.

“Là Tổ Tổ. Sao thế?” Anh cố tình đọc hai chữ Tổ Tổ nghe gần giống với hai chữ “Tô Tô”.

Quả nhiên, Tô Y Thuộc không nghi ngờ nữa, chỉ có điều, trong lòng bỗng cảm thấy rất mất mát, sao có thể là anh ấy được chứ. Khóe miệng cô khẽ lộ ra nụ cười khổ, ánh sáng rực rỡ trong mắt cũng thoáng âm ảm đi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Gã đàn ông hèn hạ

Y Thuộc, tổng giám đốc bảo cô lên phòng làm việc của ông ấy đây.” Vì không muốn để Tô Y Thuộc nghi ngờ, nên Lâm Mạc Tang không điều động chức vụ nào từ tổng giám đốc trở lên, chỉ sắp xếp cho Quan Thanh trở thành quản lý phòng kế hoạch, từ chức vụ của cô ấy trở lên thì anh không động tới.

Người vừa gọi cô là một đồng nghiệp nữ, kỳ quái là cô ấy lại đang dùng một ánh mắt đáng tiếc để nhìn Tô Y Thuộc, cứ như đây là lần cuối cùng họ gặp nhau vậy.

Những nhân viên lão làng trong công ty đều biết, tổng giám đốc công ty này tên là Trương Hoa, lão ta dựa vào quan hệ trong nhà nên mới có chức vụ này, tính tình vừa háo sắc lại vừa tham tiền, nhưng lại không ai dám động vào lão.

Lâm Mạc Tang quay sang nhìn cô, Tô Y Thuộc đáp lại bằng một biểu cảm ý bảo anh cứ yên tâm, rồi xoay người đi về phía phòng làm việc của tổng giám đốc. Nếu cô đã đồng ý sẽ bảo vệ anh, thì cô sẽ không bỏ mặc.

Có điều, Tô Y Thuộc thế này, lại khiến Lâm Mạc Tang lo sợ đến lúc cô biết được thân phận thật sự của anh, thì sự giấu diếm lừa gạt của anh sẽ khiến cô bị tổn thương sâu sắc mất.

“Điều tra giúp tôi một người...” Lâm Mạc Tang nhìn theo hướng Tô Y Thuộc rời đi, rồi nói với người ở đầu dây điện thoại bên kia.

...

“Ôi chào, đừng như thế mà...” Tô Y Thuộc vừa đi tới cửa phòng làm việc của tổng giám đốc đã nghe thấy ngay một tiếng kêu yêu kiều từ trong phòng vọng ra, giọng nữ cao đó không cần phải đoán thì cũng biết là ai.

Cô gõ cửa, bên trong phát ra những âm thanh mặc quần áo sột soạt, còn có cả tiếng bước chân hỗn loạn.

“Vào đi.” Một giọng nam ra vẻ thâm trầm vang lên.

Trương Hoa bẻ lại cổ áo, vừa bị phá hỏng chuyện tốt, trong lòng lão vô cùng khó chịu, thấy có người bước vào, lão chỉ muốn phát hỏa lên đầu người ta, mà quên mất là chính lão gọi Tô Y Thuộc tới.

Trương Hoa ngẩng đầu nhìn người vừa vào, vốn đang định xả ra mấy lời hung dữ bất chợt lại nuốt thẳng vào cổ họng. Trong mắt lão lộ ra vẻ thèm khát, cô gái này xinh đẹp thật, không biết chơi đùa thì thế nào đây? Càng nghĩ, lão càng thấy kích động, cho đến tận khi Nghiêm Ly Ly kéo áo lão, dùng ánh mắt ra hiệu thì lão mới hơi lộ ra dáng vẻ của một lãnh đạo cấp cao.

“Cô là Tô Y Thuộc của phòng kế hoạch?” Trương Hoa vẫn dùng ánh mắt bí ối để nhìn Tô Y Thuộc như trước.

Tô Y Thuộc lẳng lặng nhìn gã đàn ông khoảng trên dưới bốn mươi tuổi trước mặt, đây vốn là những năm tháng phong độ nhất của một người đàn ông, nhưng gã đàn ông này lại khiến cô cảm thấy ghê tởm.

“Vâng!” Tô Y Thục nhìn Trương Hoa đáp.

Bị cô nhìn như vậy, Trương Hoa thoáng có cảm giác lạnh cả sống lưng phát ra từ dưới đáy lòng. Đột nhiên lão cảm thấy hơi kinh hãi, nhưng dù sao, lão cũng là cáo già rồi, còn cô mới chỉ là một sinh viên vừa tốt nghiệp, có gì phải sợ chứ. Trương Hoa cố gắng giữ bình tĩnh.

Nghiêm Ly Ly thấy Trương Hoa vẫn không đề cập đến nguyên nhân gọi Tô Y Thục tới đây, trong lòng không khỏi bức tức.

“Khụ khụ.” Nghiêm Ly Ly giả vờ ho khan, di dời sự chú ý của Trương Hoa qua. Trương Hoa quay sang, liếc mắt nhìn Nghiêm Ly Ly một cái, cô ả lập tức bày ra bộ dạng của một oán phụ.

Hai người này thật xứng đôi, Tô Y Thục âm thầm cảm thán.

“Có người nói cô liếc mắt đưa tình với đồng nghiệp nam trong giờ làm việc, không tập trung làm việc.” Giọng nói của Trương Hoa không còn cứng rắn, hung dữ như lúc đầu nữa. Lão còn đang thâm suy tính xem làm thế nào mới có thể bắt được người đẹp này. Loại đàn bà như Nghiêm Ly Ly, lão đã gặp nhiều rồi, càng lúc càng thấy vô vị, nhưng người như Tô Y Thục mới thật sự là có hương vị riêng.

“Đúng thế đúng thế, tôi cũng nhìn thấy.” Đường như muốn chứng thực lời nói của Trương Hoa, Nghiêm Ly Ly vội vàng nói vào một câu.

“Cho nên?” Cô rất muốn xem hai người họ đang muốn diễn trò hề gì.

“Ly Ly, em ra ngoài trước đi.” Trương Hoa dịu dàng nói với Nghiêm Ly Ly.

Nghiêm Ly Ly nghe xong, liền âm ức nhìn Trương Hoa.

“Đi ra ngoài.” Giọng Trương Hoa trở nên nghiêm khắc hơn, trong mắt đầy vẻ âm u, độc ác.

Dù trong lòng Nghiêm Ly Ly không hề cam tâm tình nguyện, nhưng cũng không dám nói thêm gì nữa, chỉ trừng mắt lườm Tô Y Thục một cái rồi đi ra ngoài.

Tô Y Thục nhìn Trương Hoa. Loại đàn ông này mà cũng có thể đi đến vị trí như bây giờ, thật đúng là không đơn giản.

“Ngồi đi ngồi đi...” Nghiêm Ly Ly vừa ra khỏi cửa, Trương Hoa lập tức cười toe toét định kéo Tô Y Thục ngồi xuống.

Tô Y Thục lảng lảng tránh được. Bàn tay của Trương Hoa ngược ngừng giờ ra giữa không trung, đành phải gượng gạo thu lại, nhưng cũng không hề tức giận.

“Cô Tô này, với tố chất của cô mà làm một nhân viên nhỏ ở công ty này thì thật sự rất đáng tiếc. Nếu cô đồng ý, tôi có thể giúp cô thăng chức.” Vừa nói, lão vừa bày ra vẻ mặt mờ ám nhìn Tô Y Thục, vừa đưa tay ra.

Gã đàn ông này cũng thẳng thắn thật, dùng chính quyền lợi của mình để làm những việc không thể nhìn mặt người khác được, nói vậy là Nghiêm Ly Ly chắc cũng bị lão lừa thế này phải không? Bây giờ còn dám mơ tưởng xuống tay với cô à?!

“Không phiền ông bận tâm, tôi không dám trèo cao. Nếu không có việc gì nữa, thì tôi xin phép.” Ở cùng một phòng với gã đàn ông này thêm một giây một phút cũng khiến cô cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Trương Hoa không ngờ Tô Y Thục sẽ từ chối lão thẳng thừng như vậy.

“Có một điều cô nên biết rõ, đối với những nhân viên không làm tốt công việc của mình, tôi không hề lưu tình đâu!” Lão đang uy hiếp cô à?! Buồn cười thật, Tô Y Thục cô đứng là chưa từng bị ai uy hiếp bao giờ. Ngại quá, cô không thích kiểu này!

“Tùy ông!” Một đòn đó của Trương Hoa như đánh vào bị bông, hoàn toàn không tạo ra hiệu quả mà lão mong muốn.

Ngay cả câu tạm biệt Tô Y Thục cũng lười nói, đi thẳng ra cửa.

“Cô...” Rõ ràng là Trương Hoa đã bị chọc cho tức điên. Từ trước tới giờ, chưa có ai dám ngang tàng như thế trên địa bàn của lão. Lão cảm thấy, cô gái này thật sự không biết trời cao đất dày là gì, cần phải được giáo huấn một chút.

Sau khi đi ra, Tô Y Thục cũng không quay về phòng kế hoạch ngay. Hiện giờ trong lòng cô hơi lo lắng, không phải vì chuyện vừa rồi, mà là cô hơi lo lắng cho Lâm Mặc Tang. Lỡ như cô đi rồi, liệu bọn họ có đối phó với anh không? Dù sao hôm đó cũng là anh làm Nghiêm Ly Ly bị mất mặt, cô ả đó lại thù dai như vậy!!! Chính cô cũng không hề ý thức được rằng hóa ra mình cũng quan tâm đến người khác như thế.

Tô Y Thục nghĩ đến xuất thần, không ngờ lại đụng phải thứ gì đó.

Cô sờ sờ cái trán bị va chạm hơi đau đau, lại sờ cái tường không hề cứng như trong tưởng tượng của cô, thậm chí còn có mùi hương cỏ xanh. Tô Y Thục nghĩ hoặc ngãng đầu.

“Đang nghĩ gì thế?” Lâm Mặc Tang hơi nhú mày, đầu Y Thục đúng là...

“Không.” Tô Y Thục rũ mắt xuống, sao anh lại ở đây?!

Nhìn bộ dạng nghĩ đến xuất thân của Tô Y Thục, sao có thể không có chuyện gì được chứ. Chắc chắn cô cố tình giấu trong lòng không muốn nói cho anh biết, nghĩ vậy, anh bỗng thấy hơi mất mát.

“Về nhà thôi.” Lâm Mạc Tang nói.

“Vâng.” Tô Y Thục ngần ngừ gật đầu, đi về phía trước.

Lâm Mạc Tang vội vàng kéo cô lại, bắt đầu hỏi: “Em đi đâu thế?”

“Không phải là về nhà sao?” Tô Y Thục nghi hoặc hỏi lại.

“Hướng ngược lại mà.” Khóe miệng Lâm Mạc Tang hơi kéo lên.

Lúc này Tô Y Thục mới giật mình tỉnh ra, ngượng ngùng quay lại.

“Tân Việt Trạch đâu?” Vì muốn để cho Lâm Mạc Tang quên đi chuyện xúi quẩy lúc trước, cô đành phải tùy tiện tìm một đề tài nói chuyện.

“Cậu ta có việc.” Thấy Tô Y Thục chủ động hỏi tin tức của Tân Việt Trạch, trong lòng Lâm Mạc Tang hơi khó chịu, chậm rãi đáp.

Tô Y Thục cứ cảm thấy mấy lời này của Lâm Mạc Tang có ý nghĩa sâu xa khác, nhưng lại không nhìn thấy vẻ bày mưu tính kế trong mắt Lâm Mạc Tang.

“Ừm.” Cô không biết nói gì nữa, yên lặng đi theo sau anh.

“Đến rồi.” Lâm Mạc Tang đột ngột dừng lại khiến Tô Y Thục nhất thời không phản ứng kịp, lập tức đâm sầm vào lưng anh.

“Au.” Cú va chạm này khiến Tô Y Thục tỉnh táo cả người.

Lâm Mạc Tang quay lại nhìn cô đầy vẻ vô tội.

Tô Y Thục xoa xoa cái mũi tê tê, đau quá, sao lưng gì mà cứng thế cơ chứ? Cô thầm oán giận trong lòng.

“Đến đây làm gì?” Tô Y Thục ngẩng đầu lên mới phát hiện ra bọn họ đang ở quảng trường mưa sấm, nghi hoặc nhìn Lâm Mạc Tang, anh muốn mua đồ à?

“Mua tài liệu, dạy em nấu cơm.” Lâm Mạc Tang nghiêm trang nói.

Tô Y Thục buồn bực, anh lại nổi hứng thần kinh gì thế? Dạy cô nấu cơm á?!!!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Sự tức giận của Lâm Mạc Tang

Sau khi bị đại gia Lâm kéo đi dạo một tiếng đồng hồ, trên tay Tô Y Thục là đủ các loại nguyên liệu nấu ăn. Lâm Mạc Tang tỏa ánh hào quang thì vẫn thành thoi như trước, mấy thím bán đồ ăn xung quanh thỉnh thoảng còn nháy mắt với anh nữa chứ. Tô Y Thục như muốn điên lên, vậy mà mấy hôm trước cô còn đối xử với anh như một người đàn ông tốt.

Đột nhiên, điện thoại của Lâm Mạc Tang vang lên, anh ra hiệu bằng tay với Tô Y Thục để cô đứng tại chỗ chờ anh một chút.

“Ngại quá, không đụng vào cô chứ?” Giọng nói phảng phất như làn gió mát, giọng nói tinh khiết, tự nhiên khiến người nghe bất giác bị cuốn hút.

Tô Y Thục giật mình ngẩng đầu lên. Người đàn ông trước mặt nhìn rất đẹp, làn da trắng nõn được tô điểm bởi đôi môi màu hồng nhạt, ngũ quan khôi ngô vượt trội, khuôn mặt hoàn mỹ, đặc biệt là viên kim cương sáng lóa mắt đính trên dải tai trái, đôi mắt anh ta cũng là màu xanh lam chói mắt.

Người này không mang khí chất thoát tục như Lâm Mạc Tang, mà là kiểu vẻ đẹp có thể mê hoặc lòng người. Tô Y Thục chưa từng gặp người nào đẹp hơn anh ta, nên nhất thời ngẩn người đứng đó, nhưng chỉ là vì bề ngoài của anh ta rất hấp dẫn mà thôi.

“Ha ha.” Thấy bộ dạng của Tô Y Thục, Diệp Tur Trần bất giác cười thành tiếng.

“Thằng đó đâu rồi?” Đột nhiên cách chỗ Tô Y Thục đang đứng khoảng hơn mười mét xuất hiện hai người đàn ông mặc âu phục màu đen, dường như họ đang tìm kiếm gì đó, nên hẹn gặp nhau ở đây.

Tô Y Thục vốn hơi kinh ngạc vì vẻ đẹp của anh ta, đang định dời sự chú ý của mình đi chỗ khác, ai ngờ anh ta lại đột nhiên bật cười khiến Tô Y Thục ngẩn người, rốt cuộc cô cũng hiểu thế nào là “một nụ cười mê hoặc cả chúng sinh”.

“Giúp tôi một chút ~” Tô Y Thục còn chưa kịp phản ứng đã bị Diệp Tur Trần kéo đi, thứ gì đó cầm trong tay rơi tán loạn xuống đất.

“Anh... anh làm cái gì thế?” Tô Y Thục không giằng ra được, trong lòng giận dữ, đành phải vừa giãy dụa, vừa hỏi anh ta muốn gì.

Diệp Tur Trần kéo Tô Y Thục sang ngay góc chứa đồ của trung tâm thương mại, Tô Y Thục vừa thờ hồn hển vừa quan sát người đàn ông bên cạnh mình.

Thật ra, vừa rồi Diệp Tur Trần cũng không biết vì sao phải kéo cô đi theo, chỉ là lúc ấy muốn thế, nên mới làm như vậy.

Tô Y Thục nhìn Diệp Tur Trần bằng ánh mắt nghi hoặc.

Diệp Tur Trần cũng đang quan sát Tô Y Thục.

“Rốt cuộc anh định làm gì?” Giọng Tô Y Thục hơi lạnh lùng, dù sao cô cũng vốn không cần phải chạy trốn, hiện giờ lại kỳ quái bị người ta kéo chạy đi cả quãng đường như vậy, trong lòng vô cùng khó chịu.

Diệp Tur Trần hơi ngạc nhiên, cô nàng này vậy mà lại không bị vẻ ngoài của anh ta quyến rũ, còn tỉnh táo hỏi anh ta định làm gì. Chưa từng có ai hỏi anh ta câu này, anh ta nghĩ gì là làm đó, đâu cần lý do...

“Này, mày chạy qua bên kia tìm xem, tao tìm ở quanh đây.” Tô Y Thục liếc mắt nhìn thấy một đôi giày da màu đen xuất hiện phía dưới dãy hàng hóa, giọng nói hơi quen thuộc.

Diệp Tur Trần đưa tay ra hiệu cho cô dừng lên tiếng. Tuy Y Thục cảm thấy người đàn ông này rất kỳ quái, nhưng cũng không muốn gây chuyện, im lặng đứng đó.

Cứ đứng im như vậy trong chốc lát, Tô Y Thục cảm thấy tiếng bước chân xa dần nên mới định lên tiếng, ai ngờ đôi mắt màu lam của người đàn ông trước mặt chợt tối sầm lại, bịt miệng Tô Y Thục ấn cô vào tường, ánh mắt vẫn ám chỉ cô không nên lên tiếng. Ánh mắt Tô Y Thục tỏ vẻ không đồng ý. Ngay khi cô chuẩn bị dùng vũ lực để giải quyết anh ta, thì bên ngoài lại truyền đến những tiếng bước chân hỗn loạn.

“Bảo cáo, tuyến 1 không tìm thấy anh ta.”

“Tuyến 2 không thấy.”

“Tuyến 3 không thấy.”

...

...

Xem ra người tìm người đàn ông này không ít, cả siêu thị này đều sắp xếp đầy đặc cơ sở ngầm, không biết anh ta đắc tội ai mà bị nhiều người lùng bắt như vậy, chỉ tiếc là Tô Y Thục cũng không có sở thích quan tâm đến việc của người khác.

Một lát sau, rốt cuộc những tiếng bước chân kia cũng biến mất, có điều Tô Y Thục vẫn chưa lên tiếng. Đột nhiên cô không biết phải nói gì.

Cho đến tận khi phát hiện ra tư thế của mình và người đàn ông xa lạ này thật mờ ám, quan trọng hơn là... Lâm Mặc Tang đã dặn cô chờ anh quay lại, nên Y Thục thoáng thu lại vẻ ngoài lạnh lùng kia, vội vàng muốn đẩy Diệp Tur Trần ra.

Diệp Tur Trần bất ngờ, cô gái này vô cùng lãnh đạm, một cảm giác phát ra từ trong xương này khiến chính anh ta cũng kinh ngạc không hiểu cô đã từng trải qua chuyện gì, hiện giờ thì rốt cuộc vì chuyện gì mà có thể khiến cô lộ ra vẻ mặt lo lắng ấy!

Cô càng muốn rời đi, thì anh ta càng không muốn thả ra, có lẽ ngay cả chính anh ta cũng không phát hiện ra, Diệp Tur Trần anh đã bao giờ trẻ con như thế đâu chứ?

“Buông ra.” Tô Y Thục nổi giận, giọng nói đầy vẻ lạnh lẽo, không giãy dụa, chỉ lẳng lặng nghiêm mặt nhìn Diệp Tur Trần, cứ như nếu anh ta còn không chịu buông ra, thì cô sẽ động thủ ngay vậy.

Trong một khoảnh khắc, Diệp Tur Trần thoáng bị khí thế của Tô Y Thục làm cho kinh sợ.

Bỗng nhiên, bên ngoài lại truyền đến tiếng bước chân, có người đi về phía này. Tô Y Thục và Diệp Tur Trần lập tức bất động, lẳng lặng chờ người tới, bộ dạng đầy vẻ chuẩn bị sẵn sàng phản công.

“Hai người làm cái gì vậy?” Giọng nói lạnh lùng mang theo chút run rẩy vang lên rõ ràng rành mạch trong góc tối nhỏ hẹp này, truyền thẳng vào tai mỗi người.

Lâm Mạc Tang cứ đứng yên tại chỗ như vậy, không lại gần cũng không rời đi, chỉ nhìn họ.

“Anh...” Tô Y Thuộc không biết nên giải thích thế nào, đây là lần đầu tiên cô muốn nói mà lại không hiểu mình nên nói gì, chỉ đành yên lặng nhìn Lâm Mạc Tang.

Diệp Tư Trần vốn đang quay mặt vào vách tường, nhìn thấy cảnh khi Tô Y Thuộc vừa nghe giọng nói người mới đi đến, khí thế lập tức biến mất, liền quay đầu lại nhìn.

Đó là một người cực kỳ nguy hiểm.

Ngay khi Diệp Tư Trần và Lâm Mạc Tang nhìn thấy đối phương, đều đồng thời quan sát đánh giá đối phương. Rồi lại giống như linh cảm nhạy bén của dã thú, họ đều cảm thấy ánh mắt của đối phương như đã từng quen biết trước kia rồi.

“Về nhà thôi.” Lâm Mạc Tang chậm rãi đi đến trước mặt Tô Y Thuộc, đưa tay ra muốn kéo cô đứng dậy, giọng nói như đang cố kìm nén điều gì.

Tô Y Thuộc cảm nhận được rõ ràng sự tức giận tỏa ra từ người anh, nghĩ đến chuyện vừa rồi mình bỏ lại người ta một mình, tuy không phải cô tự nguyện, nhưng trong lòng vẫn hơi áy náy.

Mặt Tô Y Thuộc đầy vẻ chán chường, đặt tay vào bàn tay đang đưa ra của Lâm Mạc Tang. Lòng bàn tay anh rất ấm áp, còn hơi ẩm ướt. Bàn tay rất to lập tức bao trùm lấy bàn tay nhỏ xinh của cô, trong ký ức, cũng có một bàn tay ấm áp như vậy thường nắm lấy bàn tay nhỏ này của cô...

Diệp Tư Trần không tiếp tục ngăn cản nữa.

Tô Y Thuộc cứ như vậy mà bị Lâm Mạc Tang kéo đến bên mình, cô cũng không cảm thấy chuyện mình bị Lâm Mạc Tang kéo có gì kỳ quái, cứ như là vốn nên như vậy vậy.

Thấy cô nắm tay mình, sự tức giận của Lâm Mạc Tang dường như hơi dịu đi một chút, nhưng anh cũng không nói gì cả, quay người kéo Tô Y Thuộc đi về phía cửa trung tâm thương mại, xem như không nhìn thấy Diệp Tư Trần.

Diệp Tư Trần lẳng lặng đứng trong góc nhìn Tô Y Thuộc được Lâm Mạc Tang nắm tay kéo đi.

Hai người cứ chậm rãi bước đi như thế...

Anh ta có thể nhìn thấy hai bàn tay họ nắm chặt vào nhau, cứ như bất cứ chuyện gì cũng chẳng liên quan đến họ, chỉ có hai người mà thôi. Ở bên cạnh người đàn ông đó, dường như cô gái kia xuất hiện thêm một vẻ gì đó mà lúc trước chưa từng xuất hiện, giống như một vẻ đẹp hút hồn người khác, vẻ đẹp đó, khiến cho chính anh ta cũng tự thấy xấu hổ.

Lần đầu tiên trong đời, anh ta có cảm giác đau lòng, anh ta ghen tị, nhưng lại không biết rốt cuộc mình đang ghen tị cái gì, nên chỉ lẳng lặng đứng đó nhìn người qua lại, sau đó quay người rời đi. Anh ta còn một chặng đường rất dài cần phải đi... nhưng lại cô đơn như vậy...

Tay Tô Y Thuộc vẫn bị Lâm Mạc Tang nắm, cô cũng không giằng ra. Hai người một túi đồ to, lặng lẽ bước đi trên con đường vắng lặng.

“Chuyện đó...” Áp suất không khí xung quanh Lâm đại thiếu thực sự quá thấp khiến Tô Y Thuộc không thể nhịn được nữa, nên quyết định lên tiếng phá vỡ bầu không khí nặng nề này.

“Ừ?” Lâm Mạc Tang nghĩ, may mà vừa rồi mình không phát hỏa, nếu không thì bây giờ cũng không thể ở bên Tô Tô hài hòa thế này được. Thật ra, vừa rồi khi cô cầm lấy tay anh, anh đã không còn tức giận nữa rồi, anh hiểu cô sẽ không chủ động trêu chọc vào người khác, chỉ là... nhất thời anh không biết nên nói gì nên mới trầm mặc như vậy thôi.

“Anh sao thế?” Tô Y Thuộc dứt khoát đứng lại, nhìn anh hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Anh thích em

“Không có gì!” Lâm Mạc Tang trả lời.

Đương nhiên là Tô Y Thục không tin, tiếc rằng anh không nói thì cô cũng chẳng có cách nào: “Hay là, em kể chuyện cười cho anh nghe nhé!” Tô Y Thục nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ nghĩ ra cách này có thể làm anh cải thiện cái khuôn mặt cứng đờ như Poker kia đi được.

Lâm Mạc Tang nghĩ mình vừa nghe nhầm! Cô cũng biết kể chuyện cười sao? Sao anh không hề biết?

Nhìn ánh mắt hoài nghi của Lâm Mạc Tang, Tô Y Thục như bị nhổ lông.

“Hai người béo khác nhau cùng ngã từ tầng mười hai xuống, có gì khác nhau?” Tô Y Thục nghiêm trang hỏi.

Lâm Mạc Tang ngắt.

“Một người thì kêu là ‘aaaa — rầm’, còn một người là ‘rầm — aaaa!’” Tô Y Thục đắc ý nói.

Khóe miệng Lâm Mạc Tang co rút, vẫn giữ im lặng.

“Vậy có chỗ nào giống nhau?” Thấy anh thế mà lại không cười, Tô Y Thục không chịu thua lại hỏi tiếp.

“Giống nhau chính là bọn họ đều trở thành xác chết béo.”

Sau đó, Tô Y Thục vui vẻ.

Lâm Mạc Tang thì .

Quả nhiên, Tô Y Thục không chỉ là cao thủ phá hoại bầu không khí, mà còn là một cao thủ nhạt nhẽo.

Lâm Mạc Tang cứ nắm tay Tô Y Thục như thế, hai người nói chuyện câu được câu chăng, trong mắt anh tràn đầy tình ý ngọt ngào, trong mắt cô lại tràn ngập ánh sáng mà chưa bao giờ người khác từng nhìn thấy, có lẽ, đã có người từng thấy, là anh trước kia...

Cũng trong đêm nay, Lâm Mạc Tang đã hoàn toàn phát hiện một việc, đó chính là... Tô Y Thục căn bản là sát thủ phòng bếp!!! Nhìn đít nồi đen xì, cùng với căn phòng tràn ngập mùi dầu mùi khói, anh thực sự sục đổ. Tô Y Thục gượng cười nhìn anh, trên mặt như viết mấy chữ ‘rất oan ức’, không phải là vì chiều nay cô sợ phá hỏng sự hứng khởi của anh sao...

Vì thế, kế hoạch dạy dỗ của Lâm Mạc Tang tối nay đã tuyên bố thất bại hoàn toàn, nhìn Tô Y Thục thỏa mãn ăn đồ ăn do mình nấu ra, Lâm Mạc Tang hoàn toàn buông tha cho ý đồ dạy cô nấu cơm, độ khó thực sự rất cao, mà quan trọng nhất là... quá nguy hiểm...

Tô Y Thục len lén đưa mắt nhìn trộm Lâm Mạc Tang, thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của anh, khóe miệng cô khẽ lộ ra nụ cười.

Vì vậy, lần này cáo Lâm đã hoàn toàn bị cừu Tô đánh bại ~~~

Ngày hôm sau, Tân Việt Trạch vẫn không tới, nhưng Tô Y Thục cũng lười hỏi anh ta đang làm gì.

Nhưng hôm nay Trương Hoa lại tìm cô lần nữa, cũng không ngoài chuyện hôm trước, Tô Y Thục vẫn từ chối không hề nể mặt như hôm qua.

Sau đó, một ngày vô vị cứ thế trôi qua.

Vì chờ tên đồ biến mất, nên vài ngày rồi Tô Y Thục không log in, hiện giờ tin tức đang rất nóng hổi, nên cô chỉ vừa lên mạng đã bị người ta phát hiện. Có điều, vẫn cần phải chế tạo trang bị, nên ngay khi log in game, cô lập tức thay đổi trang phục, vẫn là bộ váy màu hồng nhạt, nhưng lại không rườm rà như trước, chỉ là một bộ trang phục có thể bắt gặp ở bất cứ đâu. Sau đó cô cũng thay đổi hiển thị thuộc tính và cấp bậc, lần này cô đổi thành cấp 57. Y Thục phát hiện ra rằng, để cấp cao một chút thì người khác cũng không dám tiếp cận. Nhìn cây trầm cài trên tóc, Tô Y Thục ngẫm nghĩ, hay là không đổi nữa.

Cứ như thế, “thay hình đổi dạng” xong, Tô Y Thục vào game.

Hòm thư đầy chật, toàn là của người lạ, Tô Y Thục lười mở, ấn thẳng vào nút “xóa hết”. Dù sao thì giờ cô có đứng trước mặt, bọn họ cũng chẳng nhận ra được.

Nhiệm vụ hôm nay là phải đi đến núi Phong Loan, lần trước acc thương nhân kia hoạt động quá chậm, lại còn có Tự Trần Khuynh Diễm đứng bên cạnh nhìn chăm chăm khiến cô phải log out thẳng cánh.

Ngày hôm nay cô nhất định phải hái xong, sắp tới còn phải thức đêm chế được và trang bị nữa.

[Thế giới] Hàn Ngữ Yên: Đồ sát Nhất Thục một lần thưởng 100 bạc.

[Thế giới] Hàn Ngữ Yên: Đồ sát Nhất Thục một lần thưởng 100 bạc.

[Thế giới] Hàn Ngữ Yên: Đồ sát Nhất Thục một lần thưởng 100 bạc.

Tô Y Thước vừa định truyền tổng lên núi Phong Loan vì hiện giờ cô cũng không dám gọi Bích Lạc ra sợ mọi người phát hiện, thì nhìn thấy Hàn Ngữ Yên phát tin trên kênh thế giới.

Đọc phản hồi phía dưới, thì hình như tất cả mọi người đã quen rồi. Hôm trước khi gọi điện thoại cho cô, Lục Hân có kể từ sau lần trước phát hiện ra cô là đệ nhất được sư Nhất Thước, cô ta liền đi tìm thuê người giết cô, tiếc là không tìm thấy cô đâu.

Mấy ngày nay cô không lên mạng, đương nhiên là Hàn Ngữ Yên không tìm được.

Huống chi, ngoại trừ mấy người có mặt ngày hôm đó ra, thì làm gì có ai từng gặp cô, hôm nay cô còn đổi sang bộ trang phục này, thì e là dù Hàn Ngữ Yên có đứng ngay bên cạnh cũng chẳng nhận ra cô.

Tô Y Thước nghĩ hành vi của cô ta rất ấu trĩ, nên đóng kênh chat thế giới lại, đi đến núi Phong Loan.

Vừa đến núi Phong Loan, Tô Y Thước đã thấy rất nhiều người quen, Hàn Ngữ Yên, Nhượng Thủy Tam Thiên, Bá Đạo, Hình Phong. Mấy người này xuất hiện ở đây làm gì?

Tô Y Thước làm ra vẻ không phát hiện chuyện gì, lẳng lặng cúi đầu hái thuốc.

[Phụ cận] Hàn Ngữ Yên: Mạc, anh thực sự thích người tên Nhất Thước kia sao? Tình cảm của chúng ta chẳng lẽ còn kém hơn một người không quen biết hay sao?

Giọng nói thoáng mang theo vẻ nhu mì.

[Phụ cận] Nhượng Thủy Tam Thiên: Đừng lãng phí thời gian vào tôi nữa.

Lâm Mạc Tang vốn định đứng đây chờ Nhất Thước log in, ai ngờ lại đụng phải Hình Phong, còn có cả Hàn Ngữ Yên cùng đến nữa.

[Phụ cận] Bá Đạo: Ngữ Yên, em cần gì phải thế chứ.

Giọng hân lộ ra vẻ bi thương.

[Phụ cận] Hàn Ngữ Yên: Chuyện này không liên quan gì đến anh! Ngay cả ngôi vị của mình mà anh cũng không giữ được, thì có tư cách gì mà lên tiếng?!

Nghe Bá Đạo khuyên giải, Hàn Ngữ Yên bỗng thẹn quá hóa giận.

Dường như Bá Đạo có vẻ không thể tin nổi, cô bé đơn thuần trước kia thường thích làm nũng với hân hình như đã đột ngột biến mất, thậm chí còn như chưa bao giờ tồn tại, khiến hân hơi mơ hồ.

Vì cô ta, hân không thêm bận tâm xem có thể giữ được địa vị vững chắc hay không, cứ thế để lộ thân phận ra. Hôm nay thừa tướng Tần Phong thừa cơ đoạt vị của hân ở nước Tuân, đập hân ngã từ vị trí quốc vương xuống, hân cứ nghĩ cô ta sẽ an ủi hân, tuy hân căn bản không thêm để ý đến vị trí kia, nhưng lại không ngờ rằng cô ta càng thờ ơ với hân hơn.

[Phụ cận] Hàn Ngữ Yên: Vì sao anh không thích em?

[Phụ cận] Nhượng Thủy Tam Thiên: Dù tôi có thích bất cứ ai thì cũng sẽ không thích cô.

Lời nói giống như một thanh kiếm sắc nhọn, triệt để đâm nát tim Hàn Ngữ Yên. Vì sao? Cô ta theo đuổi anh bao nhiêu năm như vậy, không cầu gì cả, không mong gì hết, vì sao anh không yêu cô?!~

Cô ta không thể tin nổi!

[Phụ cận] Hàn Ngữ Yên: Anh lừa em! Từ khi em nhìn thấy anh lần đầu tiên, em đã thích anh rồi. Bao nhiêu năm trôi qua, vì sao... vì sao anh không thích em... Không thể nào!!!

Từ trước đến giờ, Nhượng Thủy Tam Thiên không phải dạng người không quyết đoán trong chuyện này. Anh chỉ muốn giữ lại cho Tổ Tổ một tình yêu yên bình, không có chút tạp chất nào cả. Vì thế, đối với những cô gái thích anh, anh chỉ có thể lạnh lùng, vô tình, vì sự dịu dàng của anh, chỉ dành riêng cho một người.

[Phụ cận] Nhượng Thủy Tam Thiên: Cô gái váy hồng kia.

Nhượng Thủy Tam Thiên đột nhiên đổi hướng, chậm rãi đi về phía Nhất Thước.

Dược liệu của Tô Y Thước đã hái gần xong, cô cũng đang chuẩn bị rời khỏi nơi này, cô không có hứng thú với nội dung câu chuyện của họ. Ai ngờ Nhượng Thủy Tam Thiên lại đột ngột gọi cô lại.

Cô hơi luống cuống không biết nên ở hay nên đi. Ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng cô lại đứng yên tại chỗ không nhúc nhích. Lỡ cô chạy rồi, có khi người khác lại nghi ngờ ấy chứ.

Nhìn thân hình Nhưộc Thủy Tam Thiên dừng lại trước mặt mình, Nhất Thược không hiểu anh định làm gì.

[Phụ cận] Nhưộc Thủy Tam Thiên: Anh thích em.

Anh thích em... anh thích em... anh thích em...

Tô Y Thược ngẩn người nhìn mấy chữ kia. Người thanh niên như tiên giáng trần mặc áo bào xám, đeo ngọc bội đính đang đứng trước mặt cô gái mặc váy hồng, như đang yên lặng chờ câu trả lời của cô.

Trên đỉnh núi Phong Loan chỉ còn lại tiếng gió thổi, hình ảnh người thanh niên mặc áo bào xám trắng tỏ tình với cô gái mặc váy hồng tựa như đã trở thành hình ảnh vĩnh hằng trên núi Phong Loan.

[Phụ cận] Hàn Ngữ Yên: Em hận anh!!!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Lần thứ hai bị gây sự

Cô gái mặc váy đỏ cứ đứng ở xa xa nhìn bọn họ như thế, dù cũng là một cô gái mặc váy hồng, nhưng không phải là cô ta... Vì sao anh có thể tùy tiện nói thích một người qua đường, nhưng vĩnh viễn cũng không thích cô ta?!

Cô ta tuyệt vọng, càng yêu sâu đậm thì cũng càng hận nhiều hơn, vạt váy đỏ kia nhìn như màu máu.

[Hệ thống] Người chơi Hàn Ngữ Yên đã rời khỏi trò chơi.

Bá Đạo nhìn theo bóng dáng quyết liệt của người con gái váy đỏ, cô ấy ra đi kiên quyết như vậy, dường như không hề lưu luyến gì. Đột nhiên hắn cảm thấy bản thân mình thật đáng buồn, cô ấy thậm chí còn không liếc hắn lấy nửa con mắt, vậy mà hắn lại luôn nghĩ cách để làm cô ấy cảm động, kết quả, chỉ có chính hắn động tình mà thôi.

Bá Đạo cười khổ một tiếng, dứt khoát quay người rời khỏi đây, có thể, trải qua lần này, hắn cũng sẽ trưởng thành hơn.

[Thế giới] Nổ Phát Pháo (诃一炮): Tôi không nhìn nhầm đấy chứ? Hàn Ngữ Yên rời khỏi Vân Du Tử Hải sao?

[Thế giới] Đê tiện, còn cười à: Tình huống gì thế?

[Thế giới] Bà Tám Không Log Out: Ngày mai trên diễn đàn, các vị sẽ được biết chân tướng ~

[Thế giới] Cười Ngươi Đê Tiện: Hừ, ông câu giờ!

...

...

[Phụ cận] Hình Phong: Anh không sợ cô ấy biết sao?

Nhìn hai người đứng cùng nhau, giọng điệu Hình Phong hơi nhạt nhẽo, không hiểu là rốt cuộc hắn nói câu này có ý gì.

Hình Phong phất người điều tra Tô Y Thược, đương nhiên cũng biết thân phận của Lâm Mặc Tang. Có điều, hắn chỉ biết chuyện anh và Tô Y Thược là đồng nghiệp thôi, còn thân phận thực sự của anh thì hắn căn bản không tra ra được. Cho nên, hắn nghĩ anh không xứng với Tô Y Thược, thân phận và cả việc anh che giấu thân phận của anh.

[Phụ cận] Nhưộc Thủy Tam Thiên: Không liên quan đến anh.

Bầu không khí nhất thời hơi căng thẳng.

[Phụ cận] Hình Phong: Rồi anh sẽ hối hận.

Nói xong câu đó, hắn nhìn Nhưộc Thủy Tam Thiên với ánh mắt thâm sâu, rồi xoay người rời đi.

Nhìn ba chữ “Anh thích em”, Tô Y Thược còn chưa phát hiện ra trong lòng mình hơi tức giận. Thì ra đối với bất cứ người con gái nào, anh cũng có thể dễ dàng nói ra mấy chữ này, cũng là lần thứ hai anh lợi dụng cô rồi.

Cô đã cho rằng anh không giống những người khác.

[Phụ cận] Nhất Thược: Lợi dụng xong chưa? Tôi đi được rồi chứ?!

Tuy chỉ nhìn mấy chữ này, nhưng từ giọng điệu lạnh lùng của cô, Lâm Mạc Tang có thể nhận ra, rõ ràng cô đã hiểu lầm.

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Hái thuốc xong rồi à?

[Mật] Nhất Thược: Ừ.

Sao anh biết cô đang hái thuốc? Lẽ nào cô vừa tới là anh đã chú ý rồi? Nhưng rõ ràng là anh đang nói chuyện với Hàn Ngừ Yên cơ mà?! Tô Y Thược hơi kinh ngạc.

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Nhất Thược!

Lần thứ hai Tô Y Thược bị Nhược Thủy Tam Thiên làm cho kinh hãi. Nhất Thược à? Sao anh biết là cô?!

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Vị trí hảo hữu hiển thị mà.

Cô quên mất là trong trò Vân Du Tứ Hải thì hảo hữu có thể tra ra được vị trí của đối phương. May mà hảo hữu của cô chỉ có ba người, mà ở đây cũng chỉ có hai người bọn họ, nhắm mắt cũng biết cô là đệ nhất được sư Nhất Thược.

Vậy tức là anh vẫn luôn biết đó là cô. Vậy thì... ba chữ này cũng là nói với cô sao? Nghĩ thế, tự dưng Nhất Thược thấy hơi thoải mái.

[Phụ cận] Nhất Thược: ?

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Chat mật đi.

Nhớ đến bức ảnh chụp cô và Nhược Thủy Tam Thiên ở trên diễn đàn, lại nghĩ không biết Bà Tám Không Log Out còn đang nấp ở đâu, khóe miệng Tô Y Thược co giật. Đừng để cô tìm ra cậu ta, nếu không...

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Nhận này.

[Hệ thống] Người chơi Nhược Thủy Tam Thiên muốn giao dịch với bạn.

Tô Y Thược nghi hoặc mở khung giao dịch, bên trong khung đầy các loại nguyên liệu. Có thể nói là Tô Y Thược thiếu thứ gì thì ở đây đều có bổ sung thứ đó, còn có mấy loại nguyên liệu rất hiếm có nữa.

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Coi như cảm ơn.

Tô Y Thược hơi ngạc nhiên, cô nghĩ mình cũng chẳng làm gì, trừ việc bị anh lợi dụng, cứ lấy nhiều đồ của anh thế này cũng khiến cô không biết để mặt mũi đi đâu.

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Nhận đi, nếu không anh không có gì báo đáp, chỉ còn cách lấy thân báo đáp thôi đấy.

Tô Y Thược mất bình tĩnh, suy nghĩ xem liệu có nên trốn đi không. Hiện giờ cô bỗng dưng mắc chứng sợ hãi với bốn chữ “lấy thân báo đáp”. Ấn từ chối xong, cô lập tức log out. Dù sao thì cô cũng hái được hết mấy nguyên liệu cần dùng rồi, cô không thèm nhận mấy thứ đồ của anh đâu, cô thực sự không muốn mập mờ mà!

Lâm Mạc Tang nhìn bóng người đột ngột biến mất, biểu tượng duy nhất trong bảng hảo hữu cũng xám xịt. Thế mà lại để cô chạy thoát! Ba lần bốn lượt, cô chạy trốn thành nghiện rồi hay sao?! Lâm Mạc Tang dờ khóc dờ cười, cũng đâu phải anh muốn ăn cô chứ. Quả nhiên là... đứa bé đáng yêu. Để xem lần sau cô sẽ thoát khỏi bàn tay anh như thế nào.

Trên mặt Lâm Mạc Tang lộ ra cảm xúc bất đắc dĩ, cũng log out khỏi trò chơi.

Hôm nay Âu Dương Ngừ Yên bị anh từ chối kiên quyết như thế, chắc chắn trong lòng chứa đầy oán hận. Anh lo cô ta sẽ hạ thủ với Y Thược. Dù sao, cô ta cũng đã chờ đợi bên cạnh anh suốt mười chín năm, anh rất thấu hiểu tính cách cô ta.

Lâm Mạc Tang quyết định phái người bảo vệ Y Thược một chút, vì anh cũng không thể lúc nào cũng ở bên cô được. Ngày mai... anh sẽ phải rời khỏi đây vài ngày.

Sáng sớm, khi Tô Y Thược mở cửa lấy đồ ăn, cô phát hiện trên khay đồ ăn có một mảnh giấy nhỏ, những nét chữ đẹp để nói rằng người nuôi cô phải đi vắng vài ngày, cũng gọi ý cho cô một số hàng ăn ngon ngon bên ngoài.

Tô Y Thược hơi mất mát, cũng không biết là mất mát vì vài ngày tới không được ăn ngon, hay là vì nguyên nhân gì khác.

Vì thế, cả ngày hôm nay mặt cô đều lạnh tanh, trong vòng bán kính một trăm mét, đều không có ai dám tới gần.

Kỳ lạ là hôm nay Tân Việt Trạch lại đi làm, có điều, hình như anh ta hơi gầy đi, trên mặt cũng lộ vẻ uể oải.

Nhìn sắc mặt thờ ơ của Tô Y Thục, nhưng câu oán than của anh ta đều nghẹn lại trong cổ họng, anh ta không dám trêu chọc oán phụ đâu...

“Tô Y Thục, tổng giám đốc gọi cô lên phòng làm việc của ông ta.” Vẫn là cô gái lần trước báo cho cô lên văn phòng lão ta, nhưng chỉ khác là lần này ánh mắt cô ta không phải là thông cảm, thương hại, mà là mờ ám.

Tâm trạng Tô Y Thục vốn không tốt, tuy bình thường cô cũng vẫn không mấy khi nói chuyện với người khác, nhưng sự tức giận của cô, chắc chắn là cực kỳ kinh khủng. Còn chưa có người nào vinh hạnh được nhìn thấy hình dáng khi tức giận của cô đâu!!!

“Ừ.” Tô Y Thục ngẩng đầu, lãnh đạm đáp.

Không hiểu vì sao, cô gái kia bỗng cảm thấy một cơn lạnh phát ra từ trong lòng khiến cô ta bất giác muốn cách Tô Y Thục thật xa... Đúng là người đẹp băng giá...

Tân Việt Trạch hơi suy tư nhìn về phía Tô Y Thục rồi đi. Xem ra, gần đây có vài tên chán sống rồi.

“Vào đi ~” trong phòng làm việc truyền ra tiếng nói khiến Tô Y Thục phát buồn nôn.

Lần này Tô Y Thục cũng không hỏi lão tìm cô có chuyện gì, hôm nay cô không có tâm trạng.

Trong phòng làm việc, trừ Trương Hoa ra, còn có cả Nghiêm Ly Ly. Ánh mắt Nghiêm Ly Ly nhìn cô dường như có vẻ hơi sợ hãi, không còn vẻ kiêu ngạo lúc trước nữa.

Trương Hoa cười gật đầu với Tô Y Thục, sau đó trừng mắt nhìn Nghiêm Ly Ly, to giọng nói: “Còn không mau xin lỗi Y Thục đi?!”

Tô Y Thục ngược lại lại muốn nhìn xem hai người này muốn diễn vở kịch gì.

“Xin... xin lỗi, lần trước tôi không nên nói lung tung!” Nghiêm Ly Ly lớn tiếng nói, trong giọng nói còn có vẻ hơi run run, như là sắp phát khóc, không hề giống đóng kịch.

Tô Y Thục khẽ nhún mày, cô à này vừa chịu kích thích gì sao?

“Y Thục này, sau khi xem xét kiểm chứng lại, thì tôi phát hiện tất cả đều là do người phụ nữ này nói lung tung. Để phạt hành vi của cô ta, tôi sẽ sa thải cô ta, làm cái gương cho mọi người!” Mặt Trương Hoa đầy vẻ “tôi rất công bằng liêm chính” nói lấy lòng Tô Y Thục.

“Ông... ông...” Nghiêm Ly Ly kinh hãi, rõ ràng lão nói rằng diễn vở kịch này với lão, lão sẽ giúp cô à thăng chức, không ngờ tên khốn này lại dám sa thải cô à, khiến cô à tức giận chỉ thẳng vào mặt Trương Hoa mà không nói được một lời nào.

“Cô thấy thế nào?” Trương Hoa không thèm để mắt đến Nghiêm Ly Ly, tiếp tục cười nịnh nọt, ánh mắt chạy khắp người Tô Y Thục.

Trương Hoa vẫn cứ nghĩ Tô Y Thục không muốn theo lão chắc chắn là vì trước đây lão giúp Nghiêm Ly Ly. Để tỏ rõ cho cô thấy lập trường của mình, lão cố tình tìm Nghiêm Ly Ly đến, thỏa thuận điều kiện với cô à. Đương nhiên, những chuyện này đều là lừa gạt cô à mà thôi. Dạng phụ nữ như Nghiêm Ly Ly, lão chơi chán rồi!

“Rõ ràng ông nói nếu tôi đồng ý diễn kịch với ông, ông sẽ thăng chức cho tôi mà?!” Nghiêm Ly Ly gào lên khóc.

Tô Y Thục ghét nhất những tên đàn ông lừa gạt phụ nữ, nhìn con mắt thô bỉ của lão vẫn không ngừng chạy trên người cô, cô bỗng cảm thấy lửa giận ngàn ngút bốc lên trong ngực!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Đừng chọc vào tôi.

“Cạn bã!” Giọng nói lạnh lùng như một chậu nước lạnh dội xuống suy nghĩ đang nóng bỏng của Trương Hoa, tiêu diệt hết nhiệt tình của lão.

Phòng làm việc thoáng yên tĩnh lạ.

Nhìn Tô Y Thục, đột nhiên Nghiêm Ly Ly cảm thấy không hiểu nổi cô gái trẻ này. Cô mắng lão như thế, không sợ lão gây phiền phức cho cô sao?

“Cô nói cái gì?” Trương Hoa cho rằng mình nghe lầm. Ở đây làm gì có ai dám mắng lão chứ.

“CẶn... bấ!!!” Tô Y Thục lặp lại lần nữa, chậm rãi, rõ ràng, ánh mắt khinh bỉ không thèm nhìn lão.

Nghe rõ những lời Tô Y Thục nói, cũng nhìn thấy vẻ khinh bỉ trong mắt cô, Trương Hoa nhất thời thẹn quá hóa giận.

“Cô có ý gì!” Sắc mặt Trương Hoa trầm xuống nhìn chằm chằm Tô Y Thục.

Khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng của Tô Y Thục còn không thèm nhìn Trương Hoa lấy nửa mắt, giọng nói vẫn lãnh đạm như trước: “Ý trên mặt chữ.”

Nói xong, cô quay người đi thẳng ra ngoài. Cô thật sự không muốn đứng cùng một chỗ với cái thứ rác rưởi kia nữa. Hít thở cùng một bầu không khí với lão ta khiến cô cảm thấy thật bẩn thỉu.

“Cô đứng lại đó cho tôi!” Trương Hoa đỏ mặt quát Tô Y Thục.

Tô Y Thục đứng lại, chậm rãi quay đầu, liếc mắt nhìn Trương Hoa, lại quay đi, từ từ nói: “Nhìn cái đầu lộn lược cũng có thích thú hơn nhìn ông!”

Sau đó, cô không thèm để ý đến Trương Hoa thêm một giây nào nữa.

Lúc đi tới cửa, Tô Y Thục cố tình đóng cửa mạnh đến ‘rầm’ một cái! Hoàn toàn nhốt cả tiếng mắng “con đĩ” lại ở trong phòng, thoải mái rời đi.

Trong chớp mắt, mặt Trương Hoa đen xì lại, chỉ muốn băm vằm người con gái kia ra thành trăm nghìn mảnh.

Nghiêm Ly Ly cảm thấy may mắn vì chính cô ả không bắt lông Tô Y Thục. Cô gái đó thực sự không hề lãnh đạm thờ ơ như vẻ ngoài cô biểu hiện ra. Hiện giờ, cô ả vẫn còn đang cảm thấy không thể tin nổi chuyện vừa rồi, có điều, khuôn mặt như vừa ăn nhầm cứt của Trương Hoa đã chứng thực với cô ả, chuyện vừa rồi thực sự đã xảy ra.

Tô Y Thục mắng xong cảm thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều, quay về bàn làm việc của mình, bắt đầu chăm chú xem tài liệu.

Gần đây, không chỉ Lâm Mạc Tang không ở công ty mà cả Quan Thanh cũng không thấy đâu.

Trừ mấy người con gái bình thường hay ghé qua nhìn lên Lâm Mạc Tang lộ ra vẻ thất vọng, thì tất cả đều rất bình thường.

Sau khi tan tầm, Tô Y Thục đang định chờ Lâm Mạc Tang cùng về thì đột nhiên nhớ ra anh không có ở đây. Không biết vì sao, trong ngực bỗng xuất hiện một chút trống vắng. Quả nhiên, thói quen không phải là chuyện tốt.

Tân Việt Trạch lại làm ra vẻ rất gấp gáp, nhắc cô một câu ‘chú ý cẩn thận’ rồi cũng chạy về một hướng khác.

Một mình Tô Y Thục đi dạo trên đường, gió đêm lành lạnh, giống như tình nhân dịu dàng vuốt ve khuôn mặt cô. Hình như, đã lâu lắm rồi cô không đi bộ một mình trên đường. Nghĩ đến đây, trong đầu Tô Y Thục đột nhiên xuất hiện hình bóng của Lâm Mạc Tang. Anh cũng đã từng đi cùng cô trên con đường này.

Tô Y Thục bất giác cầm tay trái của mình, cảm giác ấm áp đó vẫn còn khắc ghi trong đầu cô. Cô không muốn tham lam sự ấm áp này, nhưng lại không tự chủ được.

“Nước mắt lưng tròng, nhưng không hề rơi xuống. Tựa như những lời anh còn chưa kịp nói năm xưa, trong lòng tự nhủ, chờ anh đi rồi nén xuống...”
điện thoại di động của Tô Y Thục bỗng vang lên trong đêm tối vắng vẻ, phá vỡ sự yên tĩnh hiện tại.

Tô Y Thục cầm điện thoại lên nhìn, thấy trên màn hình ba chữ “Tổng giám đốc”.

Ông chủ kỳ quái này gọi điện cho cô vào lúc này làm gì? Giải quyết tình hình trong công ty sao? Tô Y Thục do dự một chút, rồi ấn nút nghe.

“Alo.” Tô Y Thục lên tiếng trước.

“Ừ.” Người ở đầu dây bên kia cũng lặng lẽ đáp lại.

Hiện giờ, Tô Y Thục đang một mình đứng trên đường dành cho người đi bộ yên tĩnh, xung quanh thanh thoảng có một vài đôi tình nhân đi ngang qua.

“Có việc gì ạ?” Tô Y Thục vừa nhìn những cột đèn đường sáng rực rỡ vừa hỏi.

Qua một phút đồng hồ, đối phương vẫn không hề trả lời, ngay khi Tô Y Thục cho rằng điện thoại đã bị ngắt thì một câu nói truyền tới: “Không có việc gì.”

Sau đó cúp điện thoại.

Nhìn điện thoại di động bị cúp máy, Tô Y Thục không còn gì để nói. Không phải đầu óc tổng giám đốc này có bệnh đấy chứ? Thế này là quấy rối điện thoại sao?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Bị ám sát

Sau chuyện tối hôm qua, không còn thấy Trương Hoa tìm cô nữa, xem ra buổi nói chuyện cũng có tác dụng, lão ta biết điều mà tránh xa cô ra.

Có điều, e rằng cũng không ở lại công ty được bao lâu nữa.

Mọi chuyện cứ yên tĩnh như thế qua ba bốn ngày, hôm nay, Tô Y Thục vừa bước vào công ty, chợt nghe các đồng nghiệp đang bàn tán chuyện gì đó, ai cũng mặt mày hớn hớn, hình như có chuyện gì đó cực tốt vừa xảy ra.

Cô gái mấy lần trước hay tới truyền lời hộ Trương Hoa nhìn thấy Tô Y Thục tới liền vội vã chạy sang, hưng phấn nói: “Tổng giám đốc Trương bị cách chức rồi! Hai ngày trước còn nghe nói lão bị đánh đến mức nhập viện cơ!” Cô ta càng nói càng hưng phấn, như muốn nhào cả người vào người Tô Y Thục.

Tô Y Thục khẽ nhún mày, hơi nghi hoặc.

Tuy Trương Hoa kia làm mấy việc bẩn thỉu, nhưng chắc chắn có người chống lưng, nên dĩ nhiên không ai có thể cách chức lão. Người kia chắc chắn là rất có quyền hành thế lực, còn tìm người đánh lão mà không sợ bị lão trả thù, ngoại trừ vị tổng giám đốc vừa nói chuyện với cô tối hôm trước, chắc hẳn không có người thứ hai, xem ra anh ta rất có trách nhiệm.

Nghĩ một chút, Tô Y Thục rút điện thoại di động ra, gửi tin nhắn cảm ơn anh.

“Nhắn tin cho ai thế? ~” Một giọng phụ nữ dễ nghe vang lên bên tai Tô Y Thục.

Quan Thanh mặc một bộ đồ công sở màu đen trắng, ánh mắt nhìn Tô Y Thục đầy hứng thú.

Hôm nay cô và thiếu gia đã xử lý xong chuyện bên chỗ ông nội, còn chưa kịp nghỉ ngơi đã bị người nào đó khẩn cấp lôi ngược trở về. Nhìn vẻ mặt anh cô ra vẻ bình tĩnh, Quan Thanh thật không biết phải nói gì, có gì mà phải gấp gấp thế chứ? Đầu phải không gặp được nữa đâu?

“Xin lỗi.” Đang lúc Quan Thanh thăm oán giận thì một giọng nữ yếu ớt xen vào cuộc nói chuyện của hai người.

Đôi mắt đỏ ửng của Nghiêm Lệ Lệ nhìn chăm chăm xuống đất, xấu hổ nói.

Thật ra Tô Y Thục cũng không ghét cô ta, mỗi người một tính cách khác nhau, hoặc là do hoàn cảnh tạo thành tính cách cá nhân, sự kiêu ngạo của cô ta chẳng qua cũng chỉ vì để giấu đi sự tự ti mà thôi.

“Không có gì.” Tô Y Thục nhìn người phụ nữ trước mặt, nói với giọng điệu bình thản như mọi ngày.

“Cảm ơn cô.” Nghiêm Lệ Lệ ngẩng đầu, mở to mắt nhìn Tô Y Thục một lúc lâu, trong ánh mắt lóe lên vẻ tự ti và ao ước, nhưng không hề có đồ kỵ.

Cô ta sai rồi, cô ta cho rằng tất cả đều có thể dựa vào thủ đoạn, nhưng lại quên rằng dựa vào thủ đoạn cũng sẽ chẳng được lâu dài. Trong mắt Nghiêm Lệ Lệ không còn lấp lánh sáng như xưa nữa, chỉ giống như một con gà chọi vừa bị đánh bại mà thôi.

Quan Thanh cũng không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nghe hai người nói chuyện, cô chẳng hiểu ra sao, có điều, nhìn khuôn mặt luôn kiêu ngạo của Nghiêm Lệ Lệ lần đầu tiên lộ ra vẻ thất bại, cô cũng cảm thấy hơi kinh ngạc, nhìn sắc mặt cô ta lúc này, hai người chỉ cảm thấy cô ta thật đáng thương.

Tô Y Thục không nói câu nào để động viên cô ta, bởi vì... đây là hình phạt nghiêm khắc mà cô ta đáng phải nhận, cô cũng không phải người lương thiện gì, thậm chí, đối xử với người khác còn hơi máu lạnh, nhưng đó mới là cô!

Nhìn sắc mặt vẫn lạnh nhạt trước sau như một của Tô Y Thục, Quan Thanh hơi ngạc nhiên. Bản thân cô cũng phải trải qua mười mấy năm tôi luyện trên thương trường mới có thể bình tĩnh, gặp nguy không sợ hãi như hiện nay. Lần trước gặp trong ngõ nhỏ, cô đã nhìn thấy sự lạnh lùng của Tô Y Thục, giống như một con búp bê không bị bất cứ kẻ nào làm ảnh hưởng. Nhưng hiện giờ nhìn thấy lần thứ hai, ngoài sự hiếu kỳ ra, trong lòng cô còn có cảm giác thương xót.

Ánh mắt của Quan Thanh khiến Tô Y Thục không biết phải nói gì.

“Chị không có việc gì phải làm à?” Tô Y Thục nhìn Quan Thanh, chậm rãi hỏi.

Quan Thanh vội vàng quay người đi về phía phòng làm việc của mình. Cô bé này quả là lạnh lùng. Ủ, cô bé ấy mới xứng đáng để cái tên kia động lòng!!

“Chiều nay Lâm Mạc Tang sẽ quay lại làm việc.” Trước khi vào phòng, Quan Thanh nhanh chóng ném lại câu đó.

Rảnh rỗi từng từ lọt vào tai Tô Y Thục.

Tô Y Thục hơi ngần ngừ, rồi lập tức cúi đầu sắp xếp lại tài liệu, chỉ là... cô cầm ngược tài liệu mất rồi.

Buổi chiều, Lâm Mạc Tang cũng không xuất hiện. Không hiểu sao Tô Y Thục bỗng thấy hơi nôn nóng bất an, thậm chí còn bất cần làm đồ cả cốc nước trà, đón nhận ngay ánh mắt chăm chú của Tân Việt Trạch. Nhìn nụ cười có vẻ mờ ám của anh ta, Tô Y Thục chỉ muốn đập cho anh ta một trận.

Ngay khi Tô Y Thục chuẩn bị tan làm về nhà, đột nhiên cửa hàng hoa đưa tới một bó hoa hồng trắng, muốn Tô Y Thục ký nhận. Dưới vẻ mặt mờ ám của đồng nghiệp, Tô Y Thục không chịu cầm bút ký.

Hiển nhiên là cậu nhóc giao hoa không biết phải làm sao, Tân Việt Trạch mang hy vọng được xem kịch vui, vừa giục Tô Y Thục nhận, vừa nhìn lên xem có phải người nào đó gửi không.

Mất anh ta liếc qua, nhưng người gửi lại không phải là người anh ta nghĩ.

Tên ở phần chữ ký người gửi chỉ có duy nhất một chữ “Trần”, mà còn là nét chữ của chính người gửi.

Trong nháy mắt Tân Việt Trạch có cảm giác khó mà tin nổi. Nét chữ này không phải là nhìn quen mắt, mà là có hóa thành tro anh ta cũng nhận ra được. Bó hoa này lại là của hán gửi sao?! “Nguyệt thần” trong truyền thuyết, ngang hàng với “Dạ thần”. Bọn họ vẫn luôn vừa là địch vừa là bạn. Anh ta từng gặp người đàn ông xinh đẹp hoang dã ở biệt thự của Lâm Mạc Tang một lần, tuy hán đeo mặt nạ, nhưng cũng thoáng có thể nhìn ra được, dung nhan của người đàn ông này nhất định cũng giống Lâm Mạc Tang, khiến cho người khác trầm luân mê hoặc, thần bí khiến ai cũng phải hiếu kỳ.

Tân Việt Trạch thậm chí còn không biết tên của người đàn ông này, chỉ biết trên những lá thư mà hán gửi đi, luôn ký một chữ “Trần”.

Từ lúc nào mà Tô Y Thục lại có quan hệ với người kia? Hán mà lại xuất hiện ở đây... Nếu “Nguyệt thần” cũng muốn chen chân vào mối quan hệ này...

Sắc mặt Tân Việt Trạch hơi trầm xuống.

“Cô ấy sẽ không nhận.” Một giọng nói khàn khàn mang theo chút vẻ uể oải một mồi đột ngột xuất hiện ở cửa.

Nhìn Lâm Mạc Tang chậm rãi đi tới, tần suất tim đập của Tô Y Thục thoáng chốc trở nên không thể khống chế được.

“Nhưng mà...” Tuy cậu nhóc kia vẫn bị giật mình vì khí phách mạnh mẽ của người thanh niên này, nhưng câu nói của anh khiến cậu cảm thấy rất khó xử, tuy người ủy thác cho cậu giao hoa chỉ ngồi trong xe không lộ diện, có điều, vừa nhìn qua đã biết là bọn họ không thể chọc vào người họ được.

Lâm Mạc Tang cầm bút, viết một chữ “Mạc” lên trên tờ giấy biên nhận, rồi bỏ bút xuống.

“Đưa cái này cho hán ta, thứ cho tôi không nhận hoa được. Mặt khác, nhờ cậu chuyển lời giùm, đây là người con gái của tôi!” Nói xong, Lâm Mạc Tang kéo tay Tô Y Thục rời đi, để lại cả đám đồng nghiệp kinh ngạc sau khi nghe câu nói của anh, và cậu nhóc giao hoa kia.

Tân Việt Trạch lại nghĩ thế này rất tốt, vừa thể hiện quyền sở hữu của mình, cũng khiến người thăm ái mộ anh phải bỏ cuộc.

Tô Y Thục cứ ngỡ ngần để mặc Lâm Mạc Tang kéo đi trên đường, Lâm Mạc Tang buông tay cô ra, chậm rãi bước.

“Chuyện đó...” mỗi lần ở bên Lâm Mạc Tang, cô luôn cảm thấy mình không giống chính mình... “Em không biết người tặng hoa kia.” Tô Y Thục nhìn Lâm Mạc Tang. Ánh trăng chiếu lên khuôn mặt cô, hai mắt sáng như sao.

“Cẩn thận! Chết tiệt!” Lâm Mạc Tang đột ngột ôm Tô Y Thục vào trong ngực, ngã xuống đất. Một chiếc xe vụt lướt qua bên người Tô Y Thục.

“Pằng!” Người trong xe đột nhiên đưa tay ra ngoài cửa sổ, nã một phát súng về phía Tô Y Thục. Lâm Mạc Tang lập tức lăn một vòng, bảo vệ Tô Y Thục, chính anh lại hứng phát đạn vào trúng vai.

Lâm Mạc Tang bất chấp vết thương trên vai, chỉ đen mặt lo lắng kiểm tra xem Tô Y Thục có bị thương hay không, sau đó ôm cô vào lòng để che chở, lạnh lùng nhìn về phía người trong xe.

Hiển nhiên là chiếc xe kia có ý muốn đâm Tô Y Thục, đã vậy còn mang theo súng. Nếu Lâm Mạc Tang không phản ứng nhanh... Anh thực sự không dám nghĩ đến hậu quả nữa, anh chỉ biết rằng, anh không thể mất cô được! Cô chính là chiếc vảy ngược của anh, ai dám động đến cô, anh sẽ khiến cho kẻ đó sống không bằng chết!!! Vòng tay ôm Tô Y Thục siết thật chặt, máu trên vai cứ thế chảy xuống, trong mắt Lâm Mạc Tang thoáng hiện lên tia sáng khát máu.

Chủ nhân chiếc xe thấy không đạt được mục đích, quay đầu nhìn Tô Y Thục được Lâm Mạc Tang ôm vào lòng, ánh mắt thoáng trở nên điên cuồng

nhưng cũng không quay xe lại mà lái thẳng đi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Bưu kiện ngoài ý muốn

Lâm Mạc Tang nhìn theo bóng dáng quen thuộc đang dần đi xa kia, cô ta dám không nghe theo mệnh lệnh của anh, hay là cô ta cho rằng anh sẽ không động đến cô ta? Muốn chạm vào người của anh, có phải cô ta quá tự tin rồi không?

“Anh sao rồi?” Tuy Tô Y Thục được Lâm Mạc Tang ôm vào lòng không nhìn thấy chuyện gì xảy ra, nhưng cô nghe thấy tiếng súng, mà chắc chắn là cả tiếng đạn ghim vào thịt nữa. Cô cảm giác vai mình hơi ẩm ướt, khiến cô nhất thời hoảng hốt không biết phải làm sao, trong đầu vô cùng hỗn loạn.

Cô giãy ra khỏi vòng tay Lâm Mạc Tang, lo lắng nhìn khuôn mặt bắt đầu trở nên trắng bệch của anh, mùi máu trên vai khiến cô không thể kiềm chế sự run rẩy.

Nhìn sắc mặt lo lắng của cô, trong lòng Lâm Mạc Tang bỗng có cảm giác rất thỏa mãn, thật may vì cô không sao.

“Anh nói đi xem nào.” Tô Y Thục thực sự bị Lâm Mạc Tang làm cho sợ hãi. Cô đã từng nhìn thấy cảnh người người đâm chém nhau, thậm chí có người ở bên cạnh cô còn bị chém một dao chết tươi, nhưng lúc đó cô thậm chí còn chẳng thèm chớp mắt lấy một cái. Vậy mà bây giờ biết rõ Lâm Mạc Tang chỉ bị thương ở vai, cô lại sợ đến run rẩy cả tay chân.

“Bệnh viện... bệnh viện!!! Chúng ta đi bệnh viện!” Hai mắt Tô Y Thục trống rỗng, không biết làm thế nào, đành nói rồi vội vàng ôm lấy thắt lưng Lâm Mạc Tang đi về phía bệnh viện.

“A...” Lâm Mạc Tang khẽ phát ra tiếng hít khí lạnh, nhưng vẫn bị Tô Y Thục nghe thấy.

“Em làm anh đau à? Xin lỗi... em xin lỗi...” Tô Y Thục luống cuống vội vàng xin lỗi, cũng đi chậm lại, bàn tay đang cầm tay Lâm Mạc Tang buông lỏng ra một chút.

“Không sao.” Hiện giờ tâm trạng của Lâm Mạc Tang rất tốt, cực kỳ tốt, vô cùng tốt. Cô đang lo lắng cho anh kia ~~~

Để không làm người khác chú ý, Lâm Mạc Tang chỉ đường cho Tô Y Thục đi tới một phòng khám nhỏ mà anh quen.

Người bác sĩ khâu vết thương cho Lâm Mạc Tang bị Tô Y Thục trùng mắt đến n lần, cuối cùng đành chọn cách quay lưng về phía cô, lại nói với Lâm Mạc Tang: “Cô gái nhỏ này là bạn gái của cậu đấy à? Phát súng kia không phải là do cô ấy tặng cậu đấy chứ? Đúng là làm khó cho cậu rồi!” Giọng của anh ta đầy vẻ trêu chọc, cứ như Lâm Mạc Tang chịu thiệt lớn vậy.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận thở hắt hắt của Tô Y Thục, Lâm Mạc Tang nhìn bạn thân của mình với ánh mắt trách cứ, nhưng miệng lại khẽ cười.

Lão bác sĩ nhìn nụ cười của anh mà hoa cả mắt, tên nhóc này lúc nào cũng mang vẻ mặt như cương thi vạn năm không đổi, giờ lại cười xán lạn thế kia, đúng là chói mắt cả đôi mắt già của anh ta mất. Anh ta nghĩ, giờ anh ta có chết cũng không tiếc nữa.

Sau khi bác sĩ băng bó cho Lâm Mạc Tang xong, Tô Y Thục rút cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm. Anh ta xoay lại, nhắc Tô Y Thục một số chuyện cần chú ý, thái độ của Tô Y Thục lập tức chuyển biến, chăm chú lắng nghe. Có điều, đêm nay chỉ có thể ở lại phòng khám thôi.

Để tránh việc nửa đêm Lâm Mạc Tang xảy ra chuyện gì mà không tìm được người, nên Tô Y Thục cũng ở lại chăm sóc. Đêm xuống, trong phòng hơi man mát, Tô Y Thục dựa vào cửa sổ, hơi buồn ngủ.

“Em cứ ngủ đi, anh không sao.” Thấy cô lộ ra vẻ mặt buồn ngủ, Lâm Mạc Tang thương tiếc nói.

“Không sao.” Tô Y Thục len lén cầu mình một cái, đầu óc cũng thoáng tỉnh táo hơn.

Lâm Mạc Tang nhìn thấy rõ ràng rãnh mạch từng động tác của cô, nhưng không nói thêm nữa, chỉ nhắm mắt lại.

Một lát sau, hô hấp của Lâm Mạc Tang bắt đầu đều đều.

Tô Y Thục phát hiện ra lúc anh ngủ y như một đứa trẻ, chỉ là lông mày nhíu chặt lại. Cô không kìm được liền đưa tay ra muốn xoa nhẹ lên chỗ mi tâm đang nhíu chặt ấy, nhìn anh rất giống một người, một người chôn sâu trong trí nhớ của cô, mà cô lại không dám hỏi anh, có phải anh là người ấy hay không...

Nhưng khi tay sắp chạm vào mặt anh, cô vội rút lại.

Cô đang làm gì thế này? Tô Y Thục nhìn bàn tay mình, không phải là... cô thích anh rồi chứ?! Suy nghĩ này giống như một thứ bùa mê xuất hiện trong đầu cô, gạt đi không được, mà muốn quên cũng chẳng xong.

Không, cô không muốn thích bất cứ một ai, cũng sẽ không thích bất cứ ai cả. Tô Y Thục, mày phải một thân một mình mà bước tiếp đi. Chỉ có mình mới không rời bỏ chính mình thôi, còn nhớ rõ chuyện trước đây không?!!

Tô Y Thục nhìn Lâm Mạc Tang rồi tự thôi miên mình, ánh mắt càng lúc càng lạnh lùng, rồi bất tri bất giác dựa vào giường chìm vào giấc ngủ.

Một lát sau...

Lâm Mạc Tang đột ngột mở mắt ra, dùng cánh tay không bị thương chống người dậy, cảm áo khoác lên người Tô Y Thục rồi nằm xuống lẳng lặng nhìn cô, trong mắt như có hàng ngàn vạn điều muốn nói.

Em có còn nhớ không? Ước hẹn của chúng ta...

Em có biết không? Thật ra anh vẫn luôn ở đây...

...

Khi Lâm Mạc Tang tỉnh lại, bên giường đã không còn thấy bóng Tô Y Thục đâu nữa.

Nhìn cậu bạn thân Mã Đăng đứng bên cửa sổ, Lâm Mạc Tang nở nụ cười chua chát.

Mã Đăng thờ dãi nhìn nét mặt bị thương của Lâm Mạc Tang, xem ra, cô bé kia thực sự rất quan trọng với cậu ta. Tình cảm đúng là thứ khiến con người ta thay đổi, từ lúc biết cậu ta tới giờ, chưa từng thấy cảm xúc bị quan không biết nên làm thế nào xuất hiện trên mặt cậu ta như thế.

Tô Y Thục mang hai quầng mắt thâm đen đi tới công ty. Nhóm đồng nghiệp nữ vừa nhìn thấy cô đều mang sắc mặt vừa ao ước vừa ghen tị, nhóm đồng nghiệp nam lại đồng loạt mang dáng vẻ ai oán như bị ruồng bỏ.

Tô Y Thục thờ ơ như ngày hôm qua chưa từng xảy ra chuyện gì, đi thẳng đến phòng làm việc của Quan Thanh.

Thấy Tô Y Thục bước vào, Quan Thanh rất ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên cô ấy chủ động tới tìm cô.

“Lâm Mạc Tang bị ốm, xin nghỉ.” Lời ít ý nhiều, Tô Y Thục nói xong lập tức đi ra ngoài.

Chuyện Lâm thiếu bị ốm thì hôm qua anh đã gọi điện thoại nói với Quan Thanh rồi, Tô Y Thục lại còn cố tình đến nói một tiếng, xem ra cũng rất quan tâm đến Lâm thiếu. Quan Thanh nở nụ cười đầy gian xảo.

Quay về bàn làm việc của mình, vẫn nhìn thấy bàn làm việc trống trơn của Lâm Mạc Tang, Tô Y Thục ngẩn người, trong tim chợt cảm thấy trống rỗng.

Cô không tìm được, muốn gọi điện thoại cho anh, nhưng đến lúc lời điện thoại ra mới phát hiện, mình căn bản không có số điện thoại của Lâm Mạc Tang.

Tô Y Thục chán nản cắt điện thoại đi.

“Tô Y Thục, ai là Tô Y Thục, có bưu kiện chuyển phát. Phiền ra ký nhận giùm.” Một cậu thanh niên trẻ nhìn sêm sêm như cậu nhóc giao hoa ngày hôm qua đứng ngoài cửa hô to. Tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn ra cửa.

Cậu nhóc đưa thư bị nhìn chằm chằm cũng thấy rợn người, thăm nghi hoặc sao mình gọi Tô Y Thục mà nhiều người lại quay ra nhìn thế?!

Tô Y Thục đứng dậy đi ra cửa.

Nhìn Tô Y Thục chậm rãi bước tới, cậu nhóc đưa thư thoáng kinh ngạc vì khí chất của cô, lông mày lá liễu nhíu lại, nhưng lại khiến người khác không tự chủ được muốn tới gần cô. Không phải là đẹp tuyệt trần, nhưng lại cuốn hút cậu ta đến không ngờ.

“Thứ gì?!”

Cậu nhóc đưa thư lập tức bị tiếng nói trong trẻo lạnh lùng làm cho tỉnh táo lại.

“Ồ... ở đây...” Cậu ta chỉ vào một chiếc hộp hình vuông, lấp bấp đáp.

Tô Y Thục không để ý đến bộ dạng ngốc nghếch của cậu ta, trực tiếp ký xác nhận vào giấy giao bưu phẩm rồi cầm chiếc hộp đó quay về bàn mình.

Mọi người thấy chẳng có gì thú vị liền quay đầu lại, không còn hứng thú hóng chuyện nữa.

Cậu nhóc đưa thư cứ ngẩn người đứng ở cửa nhìn Tô Y Thục, nếu không phải vì Quan Thanh ra đóng cửa lại, thì e rằng cậu nhóc đó còn đứng cho tới

lúc họ tan tằm mắt.

Buru kiện là một chiếc hộp màu hồng nhạt, rất to. Tô Y Thục đang nghĩ xem có nên mở ra không thì đã bị Quan Thanh đoạt mất.

“Ôi cha, của ai gửi đây?” Cô ấy vừa cười vừa nhìn Tô Y Thục.

Mọi người xung quanh lại nổi máu tò mò, lập tức vênh tai nghe ngóng.

Tô Y Thục vốn không muốn nhận chiếc hộp này, cảm giác bị người khác chú ý thật sự khiến cô không chịu nổi. Giờ chiếc hộp bị Quan Thanh lấy đi, cô cũng chẳng có ý định đòi lại.

Thấy Tô Y Thục không để ý tới mình, Quan Thanh cảm thấy rất tệ nhạt, đành trả chiếc hộp lại cho Tô Y Thục, có điều vẫn hiếu kỳ nhìn chằm chằm chiếc hộp kia.

Tô Y Thục không chịu nổi ánh mắt nóng bỏng của cô ấy, liền đưa chiếc hộp cho cô ấy.

“Cho chị này.”

Quan Thanh tưởng cô nói đùa, ai ngờ Tô Y Thục thực sự đưa hộp cho cô. Cô ấy lập tức vui vẻ hí hửng nhận lấy rồi nhanh chóng mở hộp ra.

“Coi chừng đó ~” từ trong hộp phát ra những tiếng xèo xèo, Quan Thanh tò mò ngó đầu vào nhìn, đột nhiên có một con ròi nhảy ra từ trong hộp, miệng còn không ngừng nôn ra máu.

Quan Thanh nhũn mảy, nhẹ nhàng đưa tay quệt lấy ‘máu’ đang ộc ra từ miệng con ròi kia, đưa lên mũi ngửi, hoàn toàn không phải là sốt cà chua, mà là máu thật!!!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Dụ rắn ra khỏi hang

Mặt Quan Thanh không hề có vẻ đùa cợt nữa, xem ra đây hoàn toàn không phải là trò đùa ác thông thường, mà là thật sự có người muốn hạ thủ với Tô Y Thục.

Tô Y Thục suy nghĩ nhìn con ròi vẫn đang luôn mồm nói “coi chừng đó” kia, là cái người muốn giết cô hôm trước sao? Xem ra gần đây có vẻ không yên ổn, hôm qua muốn giết cô, hôm nay lại gửi buru phẩm cảnh cáo. Người này dường như rất hận cô, nhưng cô không nhớ gần đây có trêu chọc vào ai cả, chẳng lẽ là Trương Hoa? Lão ta không giống người điên cuồng như thế.

Quan Thanh sợ Tô Y Thục thấy máu lại kinh hãi, liền vội vàng nhặt chiếc hộp lên, vừa cười vừa nói: “Ai mà nhảm chán như vậy chứ, đi đùa cái kiểu này, thật đúng là...! Nhìn cái gì thế, mau quay về làm việc cho tôi! Không ai cần nhận lương nữa hả?!” Nói xong, cô vừa cầm hộp đi về phía phòng làm việc của mình, vừa dùng mắt thần công phá mọi người.

Mọi người lập tức quay người đi làm ra vẻ bận bịu công việc, bọn họ thật sự không dám trêu vào cô nàng ‘hảo hán’ này đâu!

Tô Y Thục hơi cảm động với sự bảo vệ che chở của Quan Thanh dành cho cô, nhưng cô cũng không phải người thích trốn tránh, nếu đối phương đã tìm tới cô, vậy thì cô cũng muốn trả thù triệt để để đề phát súng mà Lâm Mặc Tang phải nhận kia. Hơn nữa, cô vốn cũng rất tự tin vào thực lực của chính mình.

Nghe nói gần đây Y Thục xảy ra chuyện, Tân Việt Trạch vốn quyết định tan tằm sẽ hộ tống cô về nhà trọ, nhưng lại bị Tô Y Thục cự tuyệt, thậm chí còn không có cơ hội thương lượng, cuối cùng, chính Tân Việt Trạch lại phải thỏa hiệp.

Sau khi Tân Việt Trạch rời đi, người nấp trong chỗ tối kia dùng ánh mắt hung ác tàn nhẫn nhìn theo bóng Tô Y Thục.

Tô Y Thục đột ngột quay đầu lại nhìn lướt qua góc đường phía sau lưng.

Người trong chỗ tối giật mình kinh ngạc.

Tô Y Thục chậm rãi bước về phía góc phố, đến khi sắp đến chỗ rẽ vào thì chợt dừng lại, cúi người nhặt một đồng xu dưới mặt đất lên, rồi lại xoay người đi về hướng nhà trọ của mình.

Người trong chỗ tối thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng đuổi theo.

Tô Y Thục cũng không chọn con đường về nhà gần nhất, mà cố tình tìm một con đường có tương đối nhiều những con hẻm nhỏ.

Cô vẫn luôn biết có người đang bám theo mình, cái trực giác có người nhìn chăm chăm này cô đã sớm lĩnh ngộ từ khi còn nhỏ, vì thế, cô cố tình dẫn người đó đi đường vòng. Cô muốn tự tay bắt hắn ta.

Người bám theo cô dường như đã phát hiện nãy giờ mình bị dắt đi lòng vòng, nên lập tức dừng lại.

Tô Y Thục thấy đã đến thời cơ, liền rẽ vào con hẻm nhỏ ngay bên cạnh, không thấy bóng đầu nữa.

Người đang nấp phát hiện không thấy Tô Y Thục đâu nữa, liền vội vàng đi về phía con hẻm mà cô vừa rẽ vào.

“Cô muốn gì?” Giọng nói của Tô Y Thục chậm rãi vang lên ngay sau lưng người đang tìm cô. Người đang quay lưng về phía cô bỗng giật mình, rõ ràng là bị hoảng hốt vì Tô Y Thục đột ngột xuất hiện sau lưng mình. Có điều, cô ta bình tĩnh lại rất nhanh.

Dựa vào bóng người, Y Thục có thể đoán được người đi theo mình là một người con gái, mặc áo khoác bó sát người màu đỏ, dáng người vô cùng nóng bỏng.

“Ha ha, bị cô phát hiện thì làm sao? Hôm nay dù thế nào cô cũng sẽ phải chết tại đây!” Cô gái áo đỏ vừa nói vừa quay người lại, giọng nói không hề có chút bối rối nào vì bị phát hiện.

Trong tay cô ta đang cầm một khẩu súng, chìa thẳng vào trán Tô Y Thục, ánh mắt hơi điên cuồng.

“Vì sao?” Tô Y Thục nhìn cô gái vừa quay lại, khuôn mặt có một vẻ quyến rũ đến lạ kỳ, nhưng sự căm ghét trong mắt lại khiến dung nhan của cô nhìn rất dữ tợn dưới ánh trăng.

“Vì sao à? Đây là lý do vì sao tôi không thả tay giết cô ngay! Tôi cũng muốn biết vì sao! Vì sao anh ấy lại thích cô? Vì sao?...” Mặt cô gái đầy vẻ đau đớn khổ sở, rõ ràng cũng hơi điên cuồng.

Tô Y Thục vốn định thừa lúc cô ta sơ hở này để cướp khẩu súng kia. Ai ngờ cô gái ấy đột nhiên bình tĩnh lại, lạnh lùng nhìn Tô Y Thục: “Giờ tôi chỉ muốn giết chết cô. Tôi đã không có được, thì đừng ai mong có được!”

Nói rồi cô ta định bóp cò...

“Cô không sợ bị người ta biết sao?!” Tô Y Thục lạnh lùng hỏi, dường như không hề bận tâm chút nào đến khẩu súng đang dí vào trán mình vậy, giọng nói chỉ giống như đang thảo luận thời tiết ngày mai thế nào thôi.

“Ha ha, không ai biết hết! Cô chết rồi, anh ấy sẽ là của tôi!” Cô gái kia cười phá lên như vừa nghe truyện cười, hiện giờ, cô ta chỉ muốn hung hăng đá kích Tô Y Thục, Tô Y Thục càng bối rối, càng khó chịu, thì cô ta càng hưng phấn.

“Vậy thì e rằng cô phải thất vọng rồi.” Tô Y Thục tỏ vẻ thương xót.

Cô gái kia nghe Tô Y Thục nói vậy, trong mắt thoáng có vẻ nghi hoặc, nhìn xung quanh.

“Có ý gì?!” Cô gái kia bỗng hơi hoảng loạn, cố gắng tự trấn tĩnh lại. Thật ra, cô ta cũng chỉ định hù dọa Tô Y Thục một chút mà thôi, suốt cả quãng đường tới đây, cô ta căn bản không cảm giác được có người khác đi theo. Nếu có, không thể có chuyện cô ta không phát hiện ra.

“Chết đến nơi rồi còn giả mồm!”

“Mộ Dung Ngữ Yên!” Đột nhiên, Mộ Dung Ngữ Yên nghe thấy một giọng nói vang lên sau lưng mình khiến cô ta thật sự không dám tin.

Tô Y Thục thừa lúc cô ta thất thần trong khoảnh khắc, nhấc chân quét về phía bàn tay đang giữ súng ra của cô ta. Cây súng lập tức tuột khỏi tay Mộ Dung Ngữ Yên, bay ra ngoài.

Mộ Dung Ngữ Yên kinh ngạc quay đầu lại, không ngờ cô lại có võ.

Trong mắt Tân Việt Trạch cũng đầy vẻ kinh ngạc. Xem ra anh ta cũng quá coi thường cô rồi, có điều, việc quan trọng nhất hiện giờ là giải quyết cô gái phiền phức trước mặt này.

“Không thể nào! Sao anh biết tôi ở đây?!” Mộ Dung Ngữ Yên cũng không quan tâm chuyện khẩu súng bị đá bay đi, chỉ hét lên với Tân Việt Trạch.

“Nhờ cái đó.” Tân Việt Trạch nở nụ cười quỷ dị với Mộ Dung Ngữ Yên rồi chỉ xuống chân cô ta.

Vì Tân Việt Trạch xuất hiện sau lưng Mộ Dung Ngữ Yên, nên anh ta đứng đối diện với con đường mà cô ta đã đi qua, dưới ánh trăng, trên mặt đất của con hẻm mà bọn họ vừa đi qua đều xuất hiện những tia sáng xanh nhàn nhạt.

Đó là bột phản quang???!!!

Nhưng Mộ Dung Ngữ Yên luôn đi theo sau Tô Y Thục, nếu Tô Y Thục để lại bột phấn quang, thì cô ta không thể không phát hiện được, như vậy tức là chính Mộ Dung Ngữ Yên tự mình lưu lại sao?

Sao có thể là chính cô ta được chứ?!

“Sao lại thế? Không thể... không thể như thế được...” Mộ Dung Ngữ Yên ôm đầu ngồi xổm xuống đất, khổ sở kêu gào.

“Từ đầu chúng tôi đã biết cô nấp ở gần đó, lúc trước chẳng qua cũng chỉ diễn kịch cho cô xem nào thôi. Không bắt cô từ lúc đó, cũng là ý của Y Thục. Ngay khi cô ấy bước tới chỗ cô nấp, đã rắc bột phấn quang xuống. Chỉ là vì lúc đó cô quá lo sẽ bị phát hiện nên không để ý, mà Tô Y Thục chẳng qua cũng chỉ kéo dài thời gian mà thôi.” Tân Việt Trạch chậm rãi giải thích. Qua chuyện lần này, ấn tượng của anh ta đối với cô bé tên Tô Y Thục này đã hoàn toàn thay đổi. Cô không chỉ thông minh, mà võ công cũng không hề kém. Căn bản không hề giống một tiểu thư chỉ biết sống nhân hạ thoải mái chút nào. Một người con gái như vậy, thực sự vô cùng xứng đôi với cậu ấy!

Nghe Tân Việt Trạch giải thích xong, Mộ Dung Ngữ Yên không hề gào thét điên cuồng nữa, mà chỉ lẳng lặng ngồi sụp xuống đất, dờ daim nhìn về phía trước.

“Vì sao anh ấy không thích tôi?!” Giọng nói của Mộ Dung Ngữ Yên nghe thê lương đến cùng cực.

Tô Y Thục vẫn rất nghi hoặc, ‘anh ấy’ mà cô ta nhắc đến là ai? Anh ta không thích cô ta thì liên quan gì đến cô?

“Vì cô không xứng đáng!” Tân Việt Trạch không hề nể nang, đáp lời Mộ Dung Ngữ Yên.

“Tôi không xứng... tôi không xứng... tôi ở bên anh ấy bao nhiêu năm như vậy, vì sao lại không xứng đáng?! Cô ấy thì sao? Cô ấy chẳng qua chỉ là một cô tiểu thư sống sung sướng nhân hạ, cô ấy thì xứng sao?!” Mộ Dung Ngữ Yên chỉ vào Tô Y Thục, lớn tiếng chất vấn.

“Cô luôn miệng nói rằng yêu cậu ấy, nhưng cô lại muốn giết người cậu ấy yêu. Cô ích kỷ như vậy, cô muốn nhìn cậu ấy đau khổ cả đời sao? Cô như thế mà dám nói mình xứng sao?” Giọng nói châm biếm của Tân Việt Trạch như từng con dao sắc nhọn đâm sâu vào lòng Mộ Dung Ngữ Yên.

Anh ta lại nhìn sang Tô Y Thục, nói từng chữ một: “Còn cô ấy, xứng!!!”

“Chuyện này, tự cô nói chuyện với cậu ấy đi!” Tân Việt Trạch lãnh đạm nói rồi quay người rời đi. Anh ta tin Tô Y Thục có đủ bản lĩnh để chế ngự cô gái tên Mộ Dung Ngữ Yên này.

Hơn nữa, chẳng qua Mộ Dung Ngữ Yên cũng chỉ là yêu thầm rồi hóa cuồng thôi, cuối cùng cũng sẽ nghĩ thông suốt.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Mê muội vì tình yêu

Nhìn người con gái mê muội vì tình yêu này, Tô Y Thục hơi thương cảm. Ít ra, cô ấy cũng yêu thực sự, không liên quan gì đến tiền tài, địa vị cả. Vì thế, cô cũng không thấy hận Mộ Dung Ngữ Yên, thậm chí còn hơi yêu thích cô ấy.

“‘Anh ấy’ mà cô nói, là ai?” Tô Y Thục cứ cảm thấy cái tên Mộ Dung Ngữ Yên này rất quen, nhưng lại nhất thời không nghĩ ra.

“Ha ha... ha ha...” Mộ Dung Ngữ Yên hơi ngẩn người ra, rồi cười điên cuồng.

“Tôi thế này, rốt cuộc để làm gì đây?” Cô ấy ngả ngàng nghiêng nghiêng đứng từ dưới đất lên, mặt đầy vẻ hoang mang mờ mịt chỉ vào Tô Y Thục, lẩm bẩm tự hỏi.

“Cô là Hàn Ngữ Yên?” Tô Y Thục không chắc chắn lắm, hỏi lại.

Vừa rồi cô có suy nghĩ một chút, lại liên kết với tên của cô ấy, tất cả đều hướng về một người, là Hàn Ngữ Yên. Nhưng cô không dám chắc, người trong trò chơi lại xuất hiện trong cuộc sống thực của cô, đồng thời lại muốn giết cô chỉ vì một người con trai mà cô căn bản chưa từng gặp mặt ư?

Chẳng lẽ ‘anh ấy’ mà cô ấy vừa nhắc đến là Nhục Thùy Tam Thiên?

Mộ Dung Ngữ Yên không phủ nhận cô ấy là Hàn Ngữ Yên, không cần thiết.

Nhìn ánh mắt tuyệt vọng đến cùng cực của cô ấy, Tô Y Thục cảm sùng, chậm rãi bước về phía Mộ Dung Ngữ Yên.

“Ha ha...” Đường như Mộ Dung Ngữ Yên đã từ bỏ phản kháng, chỉ khẽ cười, gió đêm giống như tình nhân, khe khẽ vờn giữa hai người bọn họ.

Cô ấy bình tĩnh nhìn người con gái đang đi về phía mình, gầy gò yếu ớt, nhưng đôi mắt lại sâu như hồ nước, lặng lẽ không một gợn sóng. Đường như cô ấy nhìn thấy thiên sứ đang bước về phía mình, một người con gái như vậy, bản thân cô ấy vĩnh viễn cũng thua kém. Mộ Dung Ngữ Yên từ từ nhắm hai mắt lại, cô ấy không còn e ngại cái chết nữa.

Tô Y Thục dừng bước trước mặt Mộ Dung Ngữ Yên, từ từ đưa tay lên, tiến tới gần Mộ Dung Ngữ Yên, sau đó... nhẹ nhàng ôm cô ấy, vỗ vỗ sau lưng cô ấy, nhưng không nói gì cả.

Cơ thể trong lòng cô thoáng run lên. Khóe mắt Mộ Dung Ngữ Yên bỗng xuất hiện một giọt lệ.

Một lát sau, cô ấy rúc vào lòng Tô Y Thục mà khóc không thành lời. Tô Y Thục chỉ nhẹ nhàng vỗ sau lưng cô ấy. Không phải cô thương hại Mộ Dung Ngữ Yên, chỉ là một sự đồng cảm thôi. Nếu lúc trước, khi cô phải một mình chịu đựng sự đau khổ, có người cũng ôm lấy cô như thế này, e rằng chẳng cần nói gì cả thì cô cũng cảm thấy đủ rồi. Vì thế, lúc này nhìn thấy Mộ Dung Ngữ Yên như vậy, cô không tự chủ được mà ôm lấy cô ấy, giống như đang ôm chính mình của thời thơ ấu vậy.

Thời gian như ngừng trôi, trong không gian này chỉ còn văng vẳng tiếng khóc nức lên.

Một lát sau...

“Cô... không hận tôi... tôi sao? Tôi đã... đã muốn giết cô!” Mộ Dung Ngữ Yên dựa đầu vào vai Tô Y Thục, vừa khóc vừa hỏi, dường như không tin nổi Tô Y Thục lại an ủi cô ấy, ít ra là cô ấy cũng coi đây là an ủi.

“Vi sao phải hận?!” Nếu như vì điều này mà oán hận, vậy chẳng phải những kẻ sống hư tình giả ý đều sẽ bị đẩy xuống địa ngục sao?

Mộ Dung Ngữ Yên ngừng nức nở, ngẩng đầu nhìn Tô Y Thục. Sắc mặt cô vẫn bình tĩnh không một gợn sóng như trước, nhưng trong lòng cô ấy tuyệt nhiên không có chút ghen ghét nào. Một người con gái như vậy, khiến cô ấy cảm thấy mình còn không xứng để mà đồ ỷ.

“Cảm ơn! Tôi thấy cô rất hợp ý tôi, chúng ta kết bạn được không? Còn nữa, xin lỗi cô!” Mộ Dung Ngữ Yên lau khô nước mắt, chăm chú nhìn Tô Y Thục nói.

Lần này đến lượt Tô Y Thục kinh ngạc, cô gái này thật thẳng thắn, dám yêu dám hận, cô thích cô ấy!

Trên mặt Mộ Dung Ngữ Yên nhoe nhoet nước mắt, sắc mặt hồng hồng xanh xanh, hoàng toàn không còn chút khí chất quyền rũ nào, gương mặt nhỏ nhắn lộ ra, nhìn có vẻ tuổi cũng không lớn hơn nàng nhiều lắm, cũng chỉ là một cô gái trẻ mới lớn thôi.

Có điều, màu sắc hỗn loạn trên mặt cô ấy khiến cô ấy càng giống hồn ma lang thang nửa đêm là lướt ngoài đường hơn.

“Được, có điều, nếu không về thì cô sẽ bị người ta nghĩ là ma nữ đấy.” Tô Y Thục nhìn khuôn mặt nhem nhuốc của cô ấy, nhẹ nhàng nhắc.

Mộ Dung Ngữ Yên sờ lên mặt mình, rồi lập tức kêu lên một tiếng thảm thiết, kéo tay Tô Y Thục đi ra khỏi con hẻm nhỏ.

Nhìn cô gái kéo đằng trước kéo tay mình, Tô Y Thục khẽ cười.

Mấy hôm nay Lâm Mạc Tang sinh bệnh, ngày nào Tô Y Thục cũng đến đưa cơm cho anh, có điều, đều là do Tân Việt Trạch chuẩn bị. Nếu không phải Mộ Dung Ngữ Yên nói cho cô biết khả năng nấu nướng của Tân Việt Trạch rất tốt, thì Tô Y Thục thật sự không đoán ra, còn cô vốn phải là người biết nấu cơm, thì lại chỉ biết ăn thôi.

Về lý mà nói, thì vết thương của Lâm Mạc Tang hẳn đã hồi phục rồi, nhưng anh vẫn không đi làm.

Tô Y Thục cũng không biết tại sao mình phải quan tâm đến anh như vậy, biết rằng như thế không tốt, nhưng lại không thể nào không chế mình để không nghĩ đến nữa.

Khi Tô Y Thục tiếp tục ngăn người, Quan Thanh lại bước tới.

“Có chuyện muốn nói với mọi người đây. Người mà đại đa số nhân viên chúng ta đang chờ mong, hôm nay sẽ tới phòng chúng ta.” Vừa nói cô ấy lại vừa nhìn Tô Y Thục đầy vẻ bí hiểm, chỉ tiếc là không thấy Tô Y Thục có phản ứng gì.

Thật ra, Tô Y Thục vừa giả vờ vô tình cầm tài liệu lên, nhưng lại cảm ngược, mà chính cô còn không phát hiện ra. Anh ấy quay về công ty rồi sao?

Người ngoài cửa chậm rãi bước vào, cũng là người là Tô Y Thục muốn gặp nhất.

“Hi~, chào mọi người~” giọng nói mềm mại nhẹ nhàng vang lên, đó là một cô gái có gương mặt trắng nõn, lại rất xinh đẹp, trong mắt như ánh lên vẻ linh động.

“Ôi chà, người đẹp, người đẹp ~~~” các vị đồng nghiệp nam lập tức đều lộ ra hai con mắt hình trái tim, vì Tô Y Thục vốn rất lãnh đạm với những

người khác, cho nên một cô gái đáng yêu thế này càng hợp khẩu vị của đám đàn ông kia hơn.

Vì hôm qua bị gương mặt nhem nhuốc của mình dọa, nên hôm nay Mộ Dung Ngữ Yên cũng không dám trang điểm nữa...

“Người đẹp, em có bạn trai chưa?” Đồng nghiệp nam A cất tiếng hỏi đầy vẻ mong chờ.

“Chưa ạ.” Mộ Dung Ngữ Yên thành thật đáp.

“Nữ thần, xin hãy qua lại với tôi đi ~~~” Đồng nghiệp nam B vừa nghe thấy cô ấy chưa có bạn trai, lập tức chen đến trước mặt Mộ Dung Ngữ Yên.

“Người đẹp, em chọn anh đi... Anh có nhà, có xe, còn có hương vị của đàn ông nữa ~~~” Đồng nghiệp nam C cuốn tay hình hoa lan nói.

Mộ Dung Ngữ Yên nhũn mày, tình hình ở công ty thế này là sao? Chưa gặp phụ nữ bao giờ à? Cô ấy quay sang nhìn Quan Thanh, nhưng Quan Thanh lại vẫn quay đầu ra ngoài cửa nhìn.

Có rồi. Cô chợt nghĩ ra một cách tốt.

“Nhưng mà... người ta có bạn gái rồi...” Chỉ một câu đã khiến mọi người cứng lưỡi. Mấy người đàn ông kia hít sâu một hơi lạnh.

Trước ánh mắt chăm chú của họ, Mộ Dung Ngữ Yên chạy về phía Tô Y Thục, nhào thẳng vào lòng cô, gọi một tiếng ẽo ọt đầy thâm tình: “Darling~~~”

Khỏe miệng Tô Y Thục co rút, tình huống này vừa xuất hiện, cô cũng không đẩy Mộ Dung Ngữ Yên đang bỏ nhào vào lòng mình ra, hành động của cô ấy thậm chí còn giúp cô dời đi sự chú ý của mình.

Quan Thanh kinh ngạc nhìn hai người con gái đang ôm dính lấy nhau, lặng lẽ ôm trán. Mộ Dung đại tiểu thư à, cô muốn chết sao? May mà Lâm Mạc Tang không có ở đây.

Mộ Dung Ngữ Yên đến đã giảm bớt đi tâm trạng căng thẳng của Tô Y Thục, có điều, ánh mắt mọi người nhìn cô đều đầy vẻ lạnh lùng, kỳ quái khiến cô muốn chạy trốn cho xong.

“Buông ra.” Giọng nói mong chờ đã lâu chứa đầy vẻ không vui vang lên ngay trước mặt Tô Y Thục, tiếc là tầm mắt của cô lại bị Mộ Dung Ngữ Yên che mất, không nhìn thấy người vừa nói, nhưng làn sóng trong mắt lại bán đứng tâm trạng của cô.

Rõ ràng là Mộ Dung Ngữ Yên đã bị giọng nói này làm cho sợ hãi, ngoan ngoãn rời khỏi lòng Tô Y Thục, đứng dậy bủi môi.

Bà vai Lâm Mạc Tang đã hồi phục hoàn toàn, lúc này, anh chỉ nhìn chăm chăm Tô Y Thục, mà Tô Y Thục cũng mở to mắt nhìn anh.

Những người xung quanh không dám phát ra âm thanh gì. Tình hình ở đây là chuyện “đồng tính” và tình yêu tam giác sao?

“Anh về rồi à.” Tô Y Thục phá vỡ sự yên lặng.

“Ừ, anh về rồi.” Lâm Mạc Tang vẫn nhìn cô không chớp mắt như trước. Có trời mới biết, tuy ngày nào cô cũng đến thăm anh, nhưng chỉ một giây không nhìn thấy cô, anh đã nhớ cô đến phát điên lên rồi. Hiện giờ anh thực sự chỉ muốn ôm siết cô vào lòng, nhưng mà... anh lại không thể làm thế được...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Giả vờ lạnh lùng

Mộ Dung Ngữ Yên quan sát bọn họ, cô ấy có cảm giác bầu không khí giữa hai người họ rất kỳ quái, chẳng lẽ Tô Y Thục không thích Lâm thiếu sao? Không thể thế được.

Khi không nhìn thấy Lâm Mạc Tang, trong lòng Tô Y Thục có chút bất an, nhưng nhìn thấy anh rồi, cô lại cảm thấy không biết nên nói gì.

“Y Thục, anh ấy là ai vậy? Đẹp trai quá ~~~” Mộ Dung Ngữ Yên nói như giọng điệu của mấy cô nàng mê trai, một chút đau đớn trong mắt bị cô ấy giấu kín đi.

Đêm qua, sau khi chia tay Tô Y Thục, Mộ Dung Ngữ Yên đã đi tìm Lâm Mạc Tang. Nhìn thấy gương mặt quý khốc thần sầu của cô ấy, Lâm Mạc Tang im lặng một lúc lâu cũng không nói được câu gì. Nói thật là anh chưa bao giờ nhìn thấy cô ấy khóc, cũng không biết Tô Y Thục dùng cách gì, mà trong mắt cô ấy hoàn toàn không có vẻ oán hận, xem ra, lần này Mộ Dung Ngữ Yên thực sự đã học được một bài học rồi.

Anh không trùng phạc cô ấy, chỉ yêu cầu cô ấy không được nói với Tô Y Thục về thân phận của anh, hơn nữa, cũng phải cô ấy vào công ty bảo vệ Tô Y Thục, gần đây những người kia sẽ có hành động. Anh sợ họ xuống tay với cô.

Hiện giờ Mộ Dung Ngữ Yên đang rất tò mò về Tô Y Thục, đương nhiên vội vàng đồng ý ngay với yêu cầu của Lâm Mạc Tang, có điều, cô ấy cũng không nói cho Lâm Mạc Tang biết Tô Y Thục có vỏ.

Vì thế nên mới có một màn vừa rồi.

Có điều, dường như Tô Y Thục cũng không muốn Lâm thiếu quay về vậy, giọng điệu lạnh lùng chẳng khác gì người xa lạ, ít nhất là cô ấy cũng nghĩ như vậy.

“Lâm Mạc Tang, đồng nghiệp.” Tô Y Thục rời mắt đi, nhìn Mộ Dung Ngữ Yên nói.

Nghe thấy câu trả lời của cô, dù là đã dự đoán trước, nhưng trong lòng Lâm Mạc Tang vẫn cảm thấy hơi mất mát, trong lòng cô tình nguyện đón nhận Mộ Dung Ngữ Yên mới quen biết, nhưng lại ngăn cách anh ở bên ngoài, điều này khiến Lâm Mạc Tang vô cùng chán nản.

“À ~~~” Mộ Dung Ngữ Yên vừa quét mắt nhìn Lâm Mạc Tang, vừa ra về chợt hiểu rõ.

Ánh mắt kia rõ ràng như muốn nói: Thì ra anh cũng có ngày hôm nay.

Đọc được ý tứ trong mắt cô ấy, Lâm Mạc Tang trừng mắt lườm cô ấy một cái, quay người đi về phía bàn làm việc của mình, vội đầu đọc tài liệu.

Đột nhiên Mộ Dung Ngữ Yên lại nghĩ, rốt cuộc vì sao mình lại thích một tên tè nhạt như Lâm thiếu chứ? Có lẽ chỉ vì anh là người đầu tiên cười với cô, cho nên từ nhỏ cô đã nghĩ nhất định mình phải thích anh.

Mộ Dung Ngữ Yên bỗng thấy thoải mái hẳn, có cảm giác như được giải thoát vậy. Vì cái người căn bản đang không có tâm trạng nào mà cười kia, Mộ Dung Ngữ Yên quyết định giúp anh một phen, coi như hoàn toàn từ bỏ con đường tình vốn chỉ có mình cô bước đi kia.

“Nếu vậy, thì tôi xuống tay được chứ nhĩ ~~~” Mộ Dung Ngữ Yên ghé vào tai Tô Y Thục, nhỏ giọng nói, mắt đầy vẻ giảo hoạt.

Nghe thấy câu nói của Mộ Dung Ngữ Yên, trong lòng Tô Y Thục có chút không tự nhiên. Không phải hôm qua cô ấy còn muốn sống muốn chết vì Nhược Thủy Tam Thiên hay sao? Sao hôm nay vừa gặp Lâm Mạc Tang đã lập tức chuyển đổi tượng rồi?

Lâm Mạc Tang không biết Mộ Dung Ngữ Yên nói gì với Tô Y Thục, chỉ thấy sắc mặt cô đột nhiên trở nên hơi khó coi, trong lòng không khỏi lo lắng, liệu có phải Mộ Dung Ngữ Yên đã nói gì đó không nên nói với cô không?

“Anh Lâm đẹp trai ~~~” Mộ Dung Ngữ Yên vừa gọi Lâm Mạc Tang vừa lắc lắc người đi về phía bàn anh. Các đồng nghiệp nam đều mở to mắt nhìn chăm chăm vào thân hình ma quỷ của cô ấy.

Mộ Dung Ngữ Yên quay lưng về phía Tô Y Thục, vừa nháy mắt ra hiệu với Lâm Mạc Tang.

Nhìn bộ dạng quái gở chẳng ra sao của cô ấy, Lâm Mạc Tang không hiểu cô ấy định làm gì.

Sao anh ngốc thế hả, không theo đuổi được người ta là đúng. Mộ Dung Ngữ Yên lườm anh một cái đầy khinh thường, dùng khẩu hình im lặng nói với anh: phối hợp với em.

Vừa tới trước mặt Lâm Mạc Tang, Mộ Dung Ngữ Yên đã đu luôn lấy vai anh.

Tô Y Thục nhú mày, đúng vào chỗ bị thương trên vai anh rồi!!!

Mộ Dung Ngữ Yên ra sức ra hiệu, ý bảo Lâm Mạc Tang quan sát phản ứng của Tô Y Thục, sau đó thừa lúc anh không chú ý, liền hôn ‘chụt’ một cái vào mặt anh. Tài liệu trên tay Tô Y Thục rơi thẳng xuống, ngăn người nhìn bọn họ, bàn tay chậm rãi siết chặt lại.

Lâm Mạc Tang dùng khóe mắt liếc nhìn Tô Y Thục, ánh mắt ngăn ngó kia khiến anh hơi đau lòng, nhưng lại thầm vui vẻ. Hóa ra không phải cô không có cảm giác với anh, chỉ là không muốn thừa nhận thôi.

Mộ Dung Ngữ Yên cũng rất tò mò về phản ứng của Tô Y Thục, khuôn mặt vốn luôn bình tĩnh đó, hiện giờ sẽ có biểu cảm như thế nào? Chỉ tiếc là hiện giờ cô ấy phải phối hợp với Lâm Mạc Tang. Thật ra, cô ấy căn bản không hề hôn lên mặt Lâm Mạc Tang, chỉ là lợi dụng góc nhìn phù hợp thôi.

Tô Y Thục ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, cố gắng điều chỉnh cảm xúc trên mặt mình, cẩn thận nhặt tài liệu dưới đất lên, bắt đầu đọc tài liệu.

Mộ Dung Ngữ Yên cảm thấy thời gian đã đủ, quyết định đổi cách khác.

“Mùi vị của trai đẹp ngon lành thật đấy ~~~” Mộ Dung Ngữ Yên chép chép miệng, ra vẻ đang hồi tưởng lại vị ngon vừa được nếm thử khiến các đồng nghiệp nữ trong phòng đều lộ ra vẻ mặt thèm khát đến chảy nước miếng, nhìn chăm chăm Lâm Mạc Tang.

Lâm Mạc Tang dùng mắt ra hiệu cho Mộ Dung Ngữ Yên, bảo cô đủ rồi. Nhìn bộ dạng thất thần của Tô Y Thục, anh thấy rất đau lòng, anh thà chờ cô

từ từ nhận ra còn hơn.

Mộ Dung Ngữ Yên không thèm để ý đến anh, để cái tên tẻ nhạt Lâm Mạc Tang này tự bắt được Tô Y Thục thì còn không biết phải chờ đến ngày tháng năm nào nữa, hoàng thượng không vội thái giám đã cuống là thế này đây.

“Anh đẹp trai này ~ Hay là cho em xin số điện thoại đi ~ Hôm nào rảnh cũng ra ngoài ăn bữa cơm ~~~” Mộ Dung Ngữ Yên tiếp tục nhìn Lâm Mạc Tang đây “chân thành và thâm tình”, thậm chí chân còn chạm rai cọ nhẹ vào chân anh khiến xung quanh vang lên những tiếng hít khí lạnh.

Sắc mặt Lâm Mạc Tang bắt đầu hơi khó coi.

Mộ Dung Ngữ Yên nghĩ: Sao cô ấy vẫn không phản ứng gì? Vô lý, quá vô lý, chẳng lẽ kích thích như thế vẫn chưa đủ mạnh sao? Nhưng cô lại không hề nhìn thấy khuôn mặt bắt đầu hơi phẫn nộ của Lâm Mạc Tang.

“Đủ rồi.” giọng nói của Tô Y Thục lạnh lùng vang lên.

Trong lòng Mộ Dung Ngữ Yên vừa thoáng mừng thầm, biết ngay mà, làm sao cô ấy có thể không có chút phản ứng nào được chứ ~~~ vừa dùng vẻ mặt đắc thắng nhìn Lâm Mạc Tang.

Lâm Mạc Tang không ngờ Tô Y Thục thật sự sẽ ngăn cản hành động của Mộ Dung Ngữ Yên trong tình huống này.

“Cô đề lên vai anh ấy!” Tô Y Thục nhìn vai của Lâm Mạc Tang, y như là căn bản không để ý gì đến hành vi vừa rồi của bọn họ, chỉ vì vết thương trên vai Lâm Mạc Tang bị đề lên nên cô mới lên tiếng vậy.

Quả nhiên, cô ấy hoàn toàn không để ý. Lâm Mạc Tang cười khỏ.

Mộ Dung Ngữ Yên thoáng sùng sốt, cô cứ nghĩ rằng Tô Y Thục lên tiếng ngăn cản cô ít nhất cũng là vì rất không vui, nhưng trên mặt cô ấy lại không hề có cảm xúc gì khác lạ, chẳng lẽ cô ấy thật sự không để ý sao?

Mộ Dung Ngữ Yên hoang mang.

Nhìn thấy Mộ Dung Ngữ Yên buông vai Lâm Mạc Tang ra, Tô Y Thục sắp xếp lại tài liệu trên bàn, rồi quay người bước đi.

Dù sao anh ấy cũng vì muốn cứu cô nên mới bị thương, cô có trách nhiệm phòng ngừa vết thương của anh tái phát, tuyệt đối không phải là vì trong lòng cô có chút cảm giác không thoải mái nên mới nói. Tô Y Thục thầm tự lý giải trong lòng mình.

Lúc này mọi người mới giật mình nhận ra, đến giờ tan tầm rồi ~~~ diễn viên cũng đã về mất một người, chẳng còn gì hay mà xem nữa. Mọi người trong phòng làm việc lục tục rời đi, nhất thời chỉ còn lại vài ba người.

Lâm Mạc Tang nhìn theo bóng dáng nhỏ bé gầy yếu đã sớm không còn thấy đâu, trong mắt đầy vẻ chua xót, trốn tránh quả thực là sở trường mạnh mẽ nhất của cô.

Mộ Dung Ngữ Yên lập tức cách xa Lâm Mạc Tang ra một chút, cô rất sợ bị lửa giận của anh thiêu cháy, ánh mắt nhìn anh đầy thông cảm

Ôi... đường tình gặp ghềnh quá...

Vài ngày sau đó, Tô Y Thục không còn đón nhận bữa sáng Lâm Mạc Tang đặt ở cửa nữa, trong công ty có gặp anh, cô cũng coi như người xa lạ. Nhìn thiên hạ vui đầu làm việc, Lâm Mạc Tang không biết phải làm thế nào mới khiến cho cô không bài xích mình nữa.

Mộ Dung Ngữ Yên ngại ngùng, không ngừng dùng mắt xin lỗi Lâm Mạc Tang, tiếc là bị anh phớt lờ không thèm nhìn đến. Toàn là chuyện “tốt” do cô làm ra!!!

Tô Y Thục không muốn tới gần anh, điểm này hầu như tất cả mọi người đều nhận thấy, thậm chí ngay cả tài liệu là Quan Thanh bảo cô chuyển cho Lâm Mạc Tang, cô cũng nhờ Mộ Dung Ngữ Yên chuyển cho anh./Hành động của cô có phải là rõ ràng quá không? Quan Thanh nhìn hai người Lâm Mạc Tang và Tô Y Thục bằng ánh mắt rất quái dị.

Lâm Mạc Tang hoàn toàn hối hận vì đã điều Mộ Dung Ngữ Yên đến đây, nếu không cũng sẽ không biến thành tình trạng hiện giờ.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 41: Anh ấy cắn vành tai cô

“Lâm Mạc Tang, Tô Y Thục, hai người vào đây.” Quan Thanh đột ngột gọi hai người Lâm Mạc Tang và Tô Y Thục.

Lâm Mạc Tang nhìn cô, Tô Y Thục đứng dậy do dự một chút, rồi vẫn đi thẳng vào phòng làm việc của Quan Thanh.

Quan Thanh quan sát hai người trước mặt, Mộ Dung Ngữ Yên có vẻ cho cô nghe tình hình gần đây của hai vị này, khiến cô hơi đau đầu, vì thế, cô quyết định đập thêm vào một cước cho xong.

“Trên tổng công ty có ý muốn thâm nhập vào thị trường Đông Nam Á, nên có bảo tôi phái hai người qua bên đó xem xét thử xem thế nào. Trong công ty chỉ có hai người là cần giỏi giang có giỏi giang, cần khí chất có khí chất, nên hai người đi đi, mọi chi phí sẽ do công ty chi trả.” Quan Thanh nghiêm túc nói, hoàn toàn không cho Tô Y Thục có cơ hội từ chối.

Ôi trời ơi, anh ấy theo đuổi Tô Y Thục, mà còn muốn mọi người phải cùng hỗ trợ nữa, chuyện quái quỷ gì thế chứ? Có điều, lần này cô nam quả nữ đi với nhau, chưa biết chừng lại có chuyện hay để xem, trên đời này, trừ tiền ra, thì buồn chuyện chính là việc mà Quan Thanh cô yêu thích nhất.

“Bây giờ tôi còn có việc phải làm, hai người ra ngoài trước đi.” Sau đó, cô ấy lập tức đẩy họ ra ngoài: “Phải rồi, tôi sẽ gửi mail thông báo thời gian và việc cần làm cụ thể cho hai người, phòng khách sạn cũng đã đặt ổn thỏa rồi ~” Nói xong, Quan Thanh đóng ‘sầm’ cửa lại.

Tô Y Thục lẳng lặng nhìn nghiêng khuôn mặt của Lâm Mạc Tang, thoáng trầm tư. Xem ra, có một số việc muốn trốn cũng không trốn được.

Lâm Mạc Tang cảm nhận được ánh mắt của Tô Y Thục, đây là lần đầu tiên cô ấy nhìn anh từ sau chuyện lần trước, nhưng không biết vì sao trong lòng anh thậm chí còn thấy hơi căng thẳng.

Mấy ngày nay, Tô Y Thục luôn nghĩ xem phải làm thế nào để tránh mặt Lâm Mạc Tang, vì thế, buổi tối Lâm Mạc Tang liền nhận được tin nhắn của Mộ Dung Ngữ Yên, nói Tô Y Thục muốn cô ấy đi công tác thay mình.

Mộ Dung Ngữ Yên lập tức lấy cớ bị ốm để từ chối. Đùa sao, cô còn chưa muốn chết, hai người kia muốn đùa chết cô sao? Hiện giờ, rốt cuộc cô cũng hiểu được nỗi khổ của Quan Thanh.

Có điều, Lâm Mạc Tang vẫn hơi lo lắng, cho đến tận sáng hôm sau nhìn thấy Tô Y Thục kéo va ly xuất hiện ở sân bay, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Sự cố chấp của cô khiến một người vẫn luôn có khả năng không chể tất cả mọi việc trong lòng bàn tay mình như anh cảm thấy không biết phải làm sao.

Tô Y Thục thăm nghi hoặc không biết có phải Quan Thanh trêu chọc họ không mà lại bắt họ đi Myanmar! Quan trọng là Lâm Mạc Tang lại cũng không phát hiện ra, anh không nói, cô cũng ngại mở lời.

Ngồi trên máy bay, cả hai đều chẳng nói câu gì, cho đến khi xuống máy bay, Tô Y Thục bắt cần vẹo chân một cái, Lâm Mạc Tang lập tức đưa tay ra đỡ cô, cả người cô đều được anh ôm vào lòng.

Tô Y Thục rất muốn đẩy ngay cánh tay của anh ra, nhưng tiếc là cổ chân cô bị sưng lên, căn bản không thể đi được, nhưng lại cứng đầu không muốn Lâm Mạc Tang chạm vào mình.

Lâm Mạc Tang nổi giận, bế thốc luôn Tô Y Thục lên. Những ngày nay, việc cô không thèm để ý đến anh đã tra tấn anh phát điên lên rồi, dù sao hiện giờ xung quanh cũng chẳng có người quen nào, giờ có nhìn được thì anh cũng không thèm nhìn nữa!

Rõ ràng là Tô Y Thục bị hành động của Lâm Mạc Tang dọa cho sợ hãi, để mặc Lâm Mạc Tang bế mình đi. Một lát sau, cô mới ý thức được rằng mình đang nằm trong lòng người nào đó, mùi hương cỏ xanh dịu dịu như bao phủ quanh hai người. Cô thừa nhận, cô luyến tiếc vòng tay này, nhưng cô không thể trầm luân được! Tô Y Thục giãy dụa người, muốn rời khỏi vòng tay của Lâm Mạc Tang.

Anh lập tức dừng bước trước cửa sân bay, nở nụ cười gian xảo ghé sát vào mặt Tô Y Thục, dùng giọng nói khàn khàn khiêu khích bên tai cô: “Còn cử động nữa, anh sẽ ‘muốn’ em ngay tại chỗ này!” Dưới ánh mắt của người ngoài, thì hai người họ chẳng khác nào một đôi tình nhân đang thủ thỉ.

Tô Y Thục cảm nhận được bờ môi anh đang ở rất gần tai mình, mỗi khi nói ra một chữ, hơi thở ấm áp lập tức dập dờn ngay vành tai cô, rất ngứa! Vành tai Tô Y Thục thoáng ửng hồng lên.

Nhìn thấy màu đỏ hồng bé xinh đó, Lâm Mạc Tang không kiềm được, liền cúi đầu xuống, nhẹ nhàng cắn khê vào vành tai Tô Y Thục.

Cảm giác ươn ướt trên vành tai khiến Tô Y Thục như bất động.

Lâm Mạc Tang... vừa... vừa làm cái gì thế??? Cô có cảm giác hình như anh...

Mặt Tô Y Thục lập tức đỏ bừng lên, nhìn thấy sân bay đông người qua lại, cô vội quay mặt sang một bên, vấn đề là... cô lại không hề tức giận. Cảm thấy cơ thể mềm mại trong lòng mình cứng lại, Lâm Mạc Tang mới chợt giật mình nhận ra mình vừa làm gì, trong lòng hơi chán nản, từ bao giờ mà khả năng kiềm chế của anh lại kém đến vậy chứ? Lần này, chỉ e Y Thục...

Trên đường về khách sạn, không ai nói chuyện gì, bầu không khí khá kỳ quái.

Đến khách sạn, họ mới phát hiện Quan Thanh chỉ đặt một phòng. Lâm Mạc Tang gọi điện thoại cho cô ấy, người nào đó lại trả lời thế này: “Gần đây kinh phí của công ty hơi hạn hẹp, hai người cố gắng vậy, cố gắng vậy!” Giọng điệu đầy vẻ chột dạ, vừa nói xong lập tức cúp điện thoại ngay.

Lâm Mạc Tang gọi xuống lễ tân muốn đặt thêm một phòng nữa, lại nhận được câu trả lời đầy thuyết phục là tất cả các phòng đều đã kín người.

Tô Y Thuộc không nói gì. Lâm Mạc Tang nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, lấy hộp thuốc ra, dịu dàng bôi thuốc cho cô. Lần này, Tô Y Thuộc cũng không dám lộn xộn nữa, nhưng càng không dám nhìn Lâm Mạc Tang, bầu không khí rất gượng gạo.

Trái lại, sau khi bôi thuốc cho Tô Y Thuộc xong, Lâm Mạc Tang không hề nói gì mà đi thẳng ra ngoài.

Nhìn cánh cửa đóng chặt, Tô Y Thuộc thoáng thở phào. Nhớ đến chuyện vừa rồi, cô chán nản vùi đầu vào gối, từ trước tới giờ, cô chưa từng nhìn thấy dáng vẻ hút hồn đó của Lâm Mạc Tang bao giờ. Anh dịu dàng, anh chu đáo, anh mạnh mẽ, hiện giờ là hút hồn, tất cả đều khiến cô trở nên mơ hồ, rốt cuộc người nào mới thực sự là anh?

Vì cô chân Tô Y Thuộc bị thương, nên cô cũng không đi khảo sát khu vực cùng với Lâm Mạc Tang. Nằm trên giường một mình, Tô Y Thuộc hơi sốt ruột, trong phòng chỉ có một cái giường, đêm nay bọn họ phải ngủ thế nào đây?

Đến nửa đêm Lâm Mạc Tang cũng chưa về, Tô Y Thuộc bắt đầu thấy buồn ngủ. Đột nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, sau đó, ngoài cửa vang lên những tiếng lạch cạch như ai đó đang tìm cách phá khóa cửa.

Con buồn ngủ của Tô Y Thuộc lập tức tan thành mây khói, tinh thần cảnh giác lên cao, cầm đèn pin kéo lê cái chân bị thương của mình, từ từ ra cửa, sau đó nhẹ nhàng tắt đèn đi, nấp sau cửa ra vào.

Sau khi phá được khóa cửa, người kia rất cẩn thận mở cửa ra, có vẻ như sợ đánh động người trong phòng. Tô Y Thuộc vốn muốn đánh bất tỉnh kẻ đột nhập, có điều, bóng người này nhìn hơi quen quen, vì thế, ngay kia gã đàn ông kia nghĩ rằng thân không biết quý không hay, rón rén đi đến cửa sổ, thì Tô Y Thuộc đột ngột bật đèn lên.

Cả căn phòng bừng sáng.

Trương Hoa kinh ngạc nhìn Tô Y Thuộc đứng cạnh cửa, dường như không thể tin nổi gã lại bị cô phát hiện.

Gã biết hiện giờ trong phòng chỉ có mình Tô Y Thuộc, nên cố tình chọn lúc này để đột nhập vì cho rằng cô đã ngủ rồi. Hiện giờ, nhìn thấy cô đứng ở cửa, trong lòng Trương Hoa vô cùng bối rối, nhưng liếc thấy cổ chân băng bó của cô, gã lại yên tâm hơn.

“Cô Tô, hôm nay tôi cũng muốn cho cô nếm thử mùi vị của sống không bằng chết!!!” Sắc mặt Trương Hoa đầy dữ tợn nói rồi từ từ đi về phía Tô Y Thuộc.

Tô Y Thuộc không nhớ mình đã đắc tội gì với gã, chuyện lúc trước đều do gã tự gây ra, trách người khác sao được chứ? Nhưng có những loại người lại luôn muốn đổ hết lỗi lầm của mình lên đầu người khác. Ví dụ như Trương Hoa chính là loại người như vậy.

Vì thế, hiện giờ gã lôi cả chuyện mình bị đuổi việc, bị đánh, thậm chí bị nhổ tận gốc mọi thế lực mà gã có, đổ hết lên đầu Tô Y Thuộc. Tuy gã biết rõ Tô Y Thuộc căn bản không phải cái thế lực đã lật đổ gã.

Tô Y Thuộc cũng không phản ứng gì, nhưng ngược lại lại khiến Trương Hoa không dám tới quá gần cô.

Đến khi còn cách cô khoảng hai mét, gã mới hung dữ nói: “Hôm nay, không ai có thể cứu được cô đâu!!!” rồi như phát điên lao tới muốn túm lấy Tô Y Thuộc.

Tô Y Thuộc hơi nghiêng người sang một bên, cơn đau ở cổ chân khiến cô khẽ nhíu mày. Cô còn nhớ vị sư phụ trước đây dạy võ cho cô có nói, huyết đạo của con người có thể không chế được thân thể của họ, chỉ cần tìm đúng huyết, thì chỉ cần một chiêu cũng chế ngự được kẻ địch.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Bị lừa

Trương Hoa thấy không bắt được cô, thăm nghĩ hiện giờ chân cô đang bị thương, nên cũng không sợ bóng sợ gió nhiều, to gan tiếp cận Tô Y Thuộc, hơn nữa, vừa đến gần cô, gã lập tức đưa tay đè cô lên tường, gương mặt bỉ ổi kia như không thể kiềm chế nổi nữa, sắp hôn cả vào mặt Tô Y Thuộc.

Tô Y Thuộc nhân lúc này, không nặng không nhẹ đánh vào huyết đàn trung của gã một cái, nắm bắt lực rất vừa đủ.

Trương Hoa còn chưa kịp phản ứng, đã trợn trừng mắt rồi ngã nhào xuống đất ngất xỉu.

Tô Y Thước thở nhẹ một hơi, dịch người sang bên cạnh. Lúc trước nhàn rỗi nên cô mới luyện chiêu này, xem ra cũng có chỗ hữu dụng.

Cô đang mãi nghĩ ngợi xem nên xử lý Trương Hoa thế nào, thì Lâm Mạc Tang quay về.

Nhìn cảnh cửa phòng bị phá khóa, trong lòng Lâm Mạc Tang đột nhiên xuất hiện cảm giác sợ hãi đến tột cùng, vừa nghĩ tới Tô Y Thước bị thương ở trong phòng một mình xảy ra chuyện gì, tay anh run đến không cầm nổi được.

“Y Thước...” Giọng nói của anh đầy vẻ sợ hãi.

Tô Y Thước đi từ sau cánh cửa ra, đôi mắt đen như mực lẳng lặng nhìn Lâm Mạc Tang không nói gì.

Lâm Mạc Tang vừa nhìn thấy Tô Y Thước không sao cả, thần kinh đang căng lên chợt chùng xuống, sắc mặt tốt hơn rất nhiều.

Tô Y Thước thầm nghĩ để Lâm Mạc Tang xử lý già, nên hơi nghiêng người sang một bên, lộ ra Trương Hoa đang nằm trên mặt đất.

Bước vào trong phòng, nhìn thấy Trương Hoa, trong mắt Lâm Mạc Tang lập tức xuất hiện vẻ tàn nhẫn khiến người ta phải e ngại. Tên Trương Hoa này cũng gan thật, dám bám theo từ thành phố A đến đây, bảo sao mà già có thể dựa vào chú già để leo đến tận vị trí này. Có điều, hiển nhiên là lần trước già còn chưa bị dạy dỗ đủ, nên mới dám đến giờ trò với Tô Y Thước.

Tô Y Thước cũng cảm nhận được sát khí phát ra từ người Lâm Mạc Tang, xem ra hiện giờ anh đang rất tức giận, vì lo cho cô sao?

Lâm Mạc Tang gọi điện thoại cho lễ tân, tìm người lên sửa lại cửa, rồi dặn Tô Y Thước đi nghỉ trước. Cô nhìn theo Lâm Mạc Tang đang kéo Trương Hoa ra ngoài, không biết anh đang gọi điện thoại cho ai, nhưng giọng điệu rất lạnh lùng.

Tô Y Thước cup mí mắt xuống, khiến người khác không nhìn thấy được cô đang suy nghĩ gì.

Anh đóng cửa lại, nhỏ giọng hơn một chút, nhưng trong bóng đêm yên tĩnh, giọng nói của anh nghe rất rõ ràng: “Đưa người ném sang hẻm Vằn ở Trung Đông cho tôi. Đừng để già trốn ra. Còn nữa... chặt đứt chân già!!!” Giọng điệu bình thản như đang bàn luận về thời tiết ngày mai, một luồng gió đêm thổi qua đã chợt tan biến.

Hẻm Vằn là một khu phố chợ ở Trung Đông, nơi đó vô cùng hỗn loạn. Những người bị đưa đến đó, dù không bị tra tấn đến phát điên thì cũng bỏ mạng. Nơi đó, đúng là địa ngục của trần gian, tràn ngập những người bị “xử lý”.

Nhưng Lâm Mạc Tang làm như vậy chẳng qua cũng chỉ là cảnh cáo một kẻ dám có ý đồ xấu với cô mà thôi. Còn nếu thực sự có người nào dám động vào cô, thì anh sẽ không nhân từ như thế!!!

Tô Y Thước nằm trên giường hai ngày, cuối cùng chân cũng khá hơn. Hai ngày nay, Lâm Mạc Tang đều đi sớm về muộn, có điều cũng không ngủ lại trong phòng, không biết anh đang làm gì mà cô cũng không hỏi. Có điều, hôm nay thì Tô Y Thước không thể không hỏi, vì cô phải hoàn thành việc mà Quan Thanh giao cho.

“À...” Lâm Mạc Tang vừa chuẩn bị đi thì Tô Y Thước lên tiếng.

Lâm Mạc Tang quay lại, hơi nghi hoặc nhìn cô. Đột nhiên Tô Y Thước không biết phải nói gì.

“Em đi cùng anh.” Nói xong, Tô Y Thước liền bước đến bên cạnh Lâm Mạc Tang.

Anh nhìn Y Thước, hơi do dự, dù sao, mục đích mà anh đến Đông Nam Á cũng không thật sự là đi làm chuyện như Quan Thanh nói, đưa cô đi cùng thì không thể làm được, chỉ là, cũng không phải không có cách nào khác.

Tô Y Thước ra khỏi phòng trước, quay đầu lại nhìn Lâm Mạc Tang ý bảo anh đuổi theo. Thấy cô kiên quyết như vậy, Lâm Mạc Tang cũng không có cách nào, đành phải bỏ qua kế hoạch ban đầu.

Đường phố trên thị trấn nhỏ ở Myanmar rất náo nhiệt, những cửa hàng to to nhỏ nhỏ đều sáng đèn, khắp nơi là những người mặc trang phục truyền thống của Myanmar nên sự khác biệt của hai người cũng khiến người khác chú ý.

Tô Y Thước không biết họ đến đây làm gì, rốt cuộc tổng công ty của họ có nghiệp vụ gì cần phát triển ở đây chứ?

Nhìn thấy sắc mặt nghi hoặc của Tô Y Thước, Lâm Mạc Tang đành giải thích là có một vị đối tác quan trọng của công ty rất muốn đến Myanmar, nên mới yêu cầu tổng công ty phái hai người tới để cùng đi theo và giúp hai vợ chồng họ du ngoạn. Khách hàng là thượng đế, dù yêu cầu của người ta có kỳ quái đến đâu thì bọn họ cũng phải vui vẻ chấp nhận vô điều kiện.

Tô Y Thước không nói gì, quả nhiên, lại bị Quan Thanh lừa.

Lâm Mạc Tang đưa Tô Y Thước vào một quán cà phê kiểu Trung Quốc, có tên là “Hương xá” (căn nhà ngọt ngào).

“Vị này là Âu Dương Mộc, tổng giám đốc tập đoàn Trung Minh, ngồi bên cạnh là phu nhân của anh ấy, tên là Mộ Dung Tĩnh.” Hai người đi đến một chiếc bàn ở gần cửa sổ, giới thiệu.

“Đây là Tô Y Thuộc.” Lâm Mạc Tang thân nhiên nhìn ánh mắt kinh ngạc của hai người kia, nói.

Tô Y Thuộc khẽ gật đầu chào Âu Dương Mộc và Mộ Dung Tĩnh.

Cả hai người đều nghi hoặc nhìn Lâm Mạc Tang, không ngờ Lâm thiếu lại dẫn một cô gái tới đây, bọn họ chưa từng thấy cô gái nào xuất hiện bên cạnh anh ấy, trừ Mộ Dung Ngữ Yên.

Sắc mặt Mộ Dung Tĩnh lại hơi phức tạp, cô chưa từng gặp cô bé này, tuy nhìn chỉ khoảng trên dưới hai mươi tuổi, nhưng lại toát ra khí chất khiến người khác khiếp sợ. Nếu phải tìm một từ nào đó để miêu tả, thì có lẽ là “lãnh đạm”.

Tô Y Thuộc cũng thăm quan sát hai người kia, ở thành phố A, công ty Trung Minh cũng được coi là một tập đoàn lớn, không ngờ lại có quan hệ làm ăn với công ty nhỏ như bọn họ.

Âu Dương Mộc này nhìn có vẻ rất điềm tĩnh, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, lông mày kiếm anh tuấn, trong con ngươi đen láy như giấu những tia sắc bén, lúc này, anh ta nhìn Lâm Mạc Tang còn mang theo vẻ trêu đùa.

Người phụ nữ kia khoảng chừng hai bảy, hai tám tuổi, phong thái yêu kiều, dung mạo cực kỳ xinh đẹp, đang cúi đầu suy nghĩ điều gì.

Ba người chào nhau xong, dưới ánh mắt kinh ngạc của Âu Dương Mộc và Mộ Dung Tĩnh, Lâm Mạc Tang rất lịch thiệp kéo ghế cho Tô Y Thuộc. Hai người ngồi xuống đối diện họ.

“Cô Tô hôm nay mới tới sao?” Mộ Dung Tĩnh uống cà phê, hỏi vu vơ.

“Hai hôm nay chân cô ấy bị thương nên không tới đón tiếp hai người được, mong hai vị thông cảm.” Lâm Mạc Tang trả lời thay Tô Y Thuộc, giọng điệu còn rất thật tình, dù là đang nói chuyện với người có chút thân phận, nhưng tuyệt đối không hề có vẻ khúm núm.

Lần này thì cả hai đều hiểu, xem ra Tô Y Thuộc này có địa vị rất cao trong lòng Lâm thiếu, ánh mắt họ nhìn cô cũng bất giác trở nên thận trọng hơn.

Lâm Mạc Tang gọi cho Tô Y Thuộc một ly cappuccino, còn mình là một tách cà phê đen.

“Không biết mấy ngày nay hai vị thăm thú có hài lòng không?” Tô Y Thuộc nhìn hai người trước mặt, khẽ nhắc tách cà phê lên.

“Chúng tôi rất hài lòng với lịch trình mà anh Lâm sắp xếp. Chỉ tiếc hai hôm nay không có cô Tô đi cùng. Chỉ bằng ngày mai chúng ta sắp xếp thời gian cùng nhau đi du ngoạn được không?” Trong đôi mắt sâu thẳm của Âu Dương Mộc thoáng lóe lên vẻ dò xét.

“Không biết cô Tô có biết Mộ Dung Ngữ Yên em gái tôi không?” Mộ Dung Tĩnh hỏi Tô Y Thuộc.

Tô Y Thuộc hơi bối rối không biết nên trả lời ai.

Thấy dáng vẻ khó xử của cô, sắc mặt Lâm Mạc Tang lập tức trở nên không vui.

“Việc này để lát nữa nói cũng được.” Thấy Lâm Mạc Tang có vẻ tức giận vì câu hỏi của bọn họ, Âu Dương Mộc rất biết điều rút lui ngay. Chỉ mới hỏi một câu thôi mà Lâm đại thiếu đã không nở rộ, có thể thấy được địa vị của cô gái này trong lòng anh còn cao hơn bọn họ đoán rất nhiều. Không biết là tốt hay xấu!!!

“Có.” Tô Y Thuộc thoáng ngạc nhiên, Mộ Dung Ngữ Yên lại là em gái của Mộ Dung Tĩnh.

Mộ Dung Tĩnh cũng chỉ thuận miệng hỏi một câu, để nhắc nhở cô về sự tồn tại của Ngữ Yên, nhưng câu trả lời của cô lại khiến Mộ Dung Tĩnh hoang mang. Cô ấy cũng biết Ngữ Yên sao? Theo tính cách của Ngữ Yên, thì chắc chắn Tô Y Thuộc không thể nào yên ổn ở bên cạnh Lâm thiếu như thế.

“Về chuyện hợp tác của chúng ta...” Tô Y Thuộc cũng không muốn nhiều chuyện với họ, mục đích của cô chỉ là hoàn thành chuyện mà Quan Thanh giao thôi.

“Tất nhiên tất nhiên...” Âu Dương Mộc khẽ cười với Tô Y Thuộc.

“Tổng giám đốc Âu Dương đúng là người nhanh nhẹn.” Cô quay sang nhìn Lâm Mạc Tang, cứ cảm thấy anh có gì đó hơi kỳ lạ.

“Tôi xin phép đi toilet một chút. Mọi người cứ trò chuyện đi.” Âu Dương Mộc gật đầu với họ rồi đi vào phòng trong. Tô Y Thuộc nhìn Lâm Mạc Tang, anh cũng đứng dậy đi theo hướng mà Âu Dương Mộc vừa rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Không thấy cô ấy đâu nữa!

Chẳng mấy chốc mà ở đây chỉ còn lại Tô Y Thuộc và Mộ Dung Tinh.

Tô Y Thuộc lẳng lặng uống ly cà phê của mình, dù có bất gặp ánh mắt của Mộ Dung Tinh thì cô cũng lờ đi.

“Cô Tô, chẳng lẽ cô không biết Ngữ Yên...” Mộ Dung Tinh khẽ nhủ mày râu cân nhắc xem có nên hỏi không, vừa quan sát phản ứng của Tô Y Thuộc.

Chỉ tiếc là, khi cô ấy vừa hỏi, Tô Y Thuộc chỉ hơi dừng lại một chút, rồi tiếp tục uống cà phê, thậm chí sắc mặt cũng chẳng có chút biến đổi nào, dường như chuyện cô ấy nói chẳng có một chút liên quan gì đến cô vậy.

Mộ Dung Ngữ Yên thực sự thích Lâm Mạc Tang sao? Ngay cả Mộ Dung Tinh cũng biết, vậy thì chắc chắn là thật rồi. Không biết vì sao, khi nhận ra điều này, tim cô đột nhiên có cảm giác hơi nhói lên một chút, hơi đau đau một chút, cảm giác chưa từng xuất hiện bao giờ này khiến đôi lông mày cô hơi nhíu lại.

“Không liên quan gì tới tôi.” Tô Y Thuộc giấu hết tâm trạng của mình, ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Mộ Dung Tinh nói.

Nhìn vào đôi mắt đen như mực của cô, Mộ Dung Tinh nhất thời hơi ngẩn người.

Lâm Mạc Tang đứng ngay sau lưng Tô Y Thuộc, nhìn bóng lưng cô, trong mắt anh có vẻ đau buồn đến cùng cực.

‘Không liên quan đến tôi!’ — Anh nghe thấy mà...

Âu Dương Mộc cũng ngạc nhiên, cô bé này lại không hề quan tâm đến Lâm thiếu. Nhìn khuôn mặt đau khổ của Lâm thiếu, anh ta lại thấy hơi... hà hê. Không ngờ lại có người khiến Lâm thiếu không biết phải làm sao, làm anh ta lại càng cảm thấy hứng thú với cô hơn.

Anh ta nhìn Lâm Mạc Tang với ánh mắt đầy thông cảm.

“Hai người đang nói chuyện gì thế? Cho chúng tôi nghe với ~” Giọng nói của Âu Dương Mộc vang lên sau lưng Tô Y Thuộc.

Tô Y Thuộc sững sốt, Lâm Mạc Tang không nghe thấy đoạn đối thoại của họ chứ? Cô còn chưa phát hiện ra, trong ngực mình bỗng cảm thấy hơi bức bối.

Lâm Mạc Tang ngồi xuống cạnh cô, không nói lời nào, chỉ lẳng lặng uống cà phê của mình, nhưng bất cứ ai cũng đều cảm nhận được tâm trạng anh lúc này dường như không được tốt.

Âu Dương Mộc và Mộ Dung Tinh cũng nhận ra tâm trạng của Lâm thiếu vô cùng không tốt, nên rất biết điều không nói gì nữa. Bầu không khí nhất thời trầm xuống.

“Không phải tổng giám đốc Âu Dương vừa hỏi tôi ngày mai có rảnh không sao?” Tô Y Thuộc hỏi trên nguyên tắc muốn tạo cho khách hàng cảm giác tự nhiên như ở nhà, tuy tâm trạng cô lúc này cũng rất phiền muộn.

“Ừ.” Âu Dương Mộc ngẩng đầu, hào hứng nhìn Tô Y Thuộc.

Ánh mắt cảnh cáo của Lâm Mạc Tang nhẹ nhàng bay tới, nhưng lại bị Âu Dương Mộc phớt lờ, tuy rằng cái giá phải trả khi đắc tội Lâm thiếu rất lớn, nhưng cũng hiếm khi tìm thấy chuyện khiến anh ta hứng thú, anh ta không thể vui vẻ mà bỏ qua cơ hội tốt này được.

“Vậy ngày mai chúng ta cùng du ngoạn được không? Tôi nghe nói ở đây có một nơi tên là chợ Miêu rất thú vị.” Tô Y Thuộc đề nghị.

“Tốt thôi ~ Rất vinh hạnh ~~~” Âu Dương Mộc vui vẻ đáp, hoàn toàn không thêm mất thời gian nhìn sang Lâm Mạc Tang.

“Không phải ngày mai tổng giám đốc Âu Dương phải gặp khách hàng khác sao?” Lâm Mạc Tang nhìn Âu Dương Mộc, chậm rãi nói, ngữ khí mang theo chút vẻ uy nghiêm.

Tô Y Thuộc thấy rất lạ, Lâm Mạc Tang dùng ngữ khí này để nói chuyện với Âu Dương Mộc, không sợ anh ta hủy hợp đồng sao?

Âu Dương Mộc tiếp tục dùng ánh mắt không sợ chết để nhìn Lâm Mạc Tang.

“Cô Tô nói mấy hôm nay cũng chưa đi shopping được gì, nếu người đẹp đã mời, đương nhiên tôi phải đi cùng rồi.” Âu Dương Mộc cười đáp, đồng thời giơ ly rượu về phía Tô Y Thuộc.

Tô Y Thuộc thầm nghĩ tổng giám đốc Âu Dương thật tốt tính, hoàn toàn không tức giận vì sự tiếp đãi “khó chịu” của Lâm Mạc Tang tí nào.

“Chân Y Thuộc đến giờ đổi thuốc rồi, chúng tôi không tiện tiếp chuyện tổng giám đốc Âu Dương và phu nhân nữa. Tạm biệt.” Đột nhiên Lâm Mạc Tang đặt cốc cà phê trên tay xuống, không chờ Âu Dương Mộc và Mộ Dung Tinh đáp lời đã kéo ngay Tô Y Thuộc đi ra ngoài cửa.

Hành động của anh khiến Tô Y Thuộc chẳng hiểu ra sao cả.

“Ngày mai tôi gọi điện lại cho anh nhé ~~~” Giọng nói của Âu Dương Mộc vang lên sau lưng họ, kèm theo vẻ hờ hững cười trên nỗi đau khổ của người khác.

Lâm Mạc Tang chỉ muốn móc hai mắt Âu Dương Mộc ra, rồi khâu chặt cái miệng của anh ta lại. Đã vậy, tên kia còn dám ngang nhiên nhìn thẳng Tô Y Thục, lại dám phoi ra nụ cười đặc trưng của mình để quấy rối Tô Y Thục nữa chứ! Lẽ ra Lâm Mạc Tang không nên ghen, nhưng mà chết tiệt một nỗi, là Mộ Dung Tĩnh căn bản không phải bà xã của Âu Dương Mộc, chỉ vì muốn hoàn thành nhiệm vụ nên bọn họ phải đóng giả làm vợ chồng thôi.

Mà vốn dĩ bất cứ một sinh vật nam tính chưa kết hôn nào tới gần Tô Y Thục, thì Lâm Mạc Tang đều muốn giết đối phương hết. Ham muốn độc chiếm của anh thực sự rất nặng!!!

Kết quả là, sáng sớm ngày hôm sau, bốn người vẫn xuất hiện trên phố Miêu.

Hôm qua Tô Y Thục lại vô cùng kiên nhẫn dạy dỗ anh cả tiếng đồng hồ, yêu cầu anh phải tiếp đãi đối tác thật tốt, cuối cùng, anh thật sự không thể nhịn được nữa, phải đồng ý thôi. . .

Lúc này, sắc mặt của bốn người không hề giống nhau. Mặt Lâm Mạc Tang thì buồn bực, Mộ Dung Tĩnh đầy vẻ suy tư, Âu Dương Mộc lại rất hưng phấn, còn Tô Y Thục vẫn tĩnh lặng như nước.

Bọn họ đang đứng ở cửa vào phố Miêu, con đường trước mặt chỉ có thể miêu tả bằng mấy chữ “người đông như kiến”. Bấy giờ thì Tô Y Thục lại hơi hối hận, thật ra cô không hề thích những nơi đông người, lần này đúng là tự ôm rom nặng bụng mà.

“Đông người quá, chúng ta chia ra đi thăm thú vậy.” Âu Dương Mộc đề xuất.

Lâm Mạc Tang không phản đối, anh cũng chẳng muốn du ngoạn cùng bọn họ làm gì. Tô Y Thục nghĩ một chút rồi cũng gật đầu, ở đây quá nhiều người, đi cùng nhau cũng không tiện.

Vì vậy, bốn người chia nhóm từ đầu phố.

Nhìn hai người yên lặng đi phía trước, Âu Dương Mộc và Mộ Dung Tĩnh lén lút đi sau lưng họ rất ăn ý lợi dụng người đi đường hai bên trái phải để giấu mình.

“Cô nghĩ hai người họ định đi đâu?” Âu Dương Mộc hưng phấn hỏi Mộ Dung Tĩnh.

“Ngu ngốc! Nhỏ giọng một chút!” Mộ Dung Tĩnh tức tối nạt Âu Dương Mộc.

Âu Dương Mộc lập tức đưa hai tay lên bịt kín miệng.

Mộ Dung Tĩnh chán nản lắc đầu, tiếp tục theo dõi.

Hai người phía trước hoàn toàn chỉ đang đi dạo, tuy không nói chuyện gì, nhưng bầu không khí cũng coi như là hài hòa.

“À... em có khát không, anh đi mua nước cho em.” Lâm Mạc Tang nghiêng người ghé vào tai Tô Y Thục nói. Hôm nay thời tiết đúng là có hơi nóng.

Cảm nhận được hơi thở ấm nóng lại làm Tô Y Thục nhớ đến chuyện ở sân bay ngày hôm đó nên hơi mất tự nhiên.

“Vâng.” Cô gật đầu, ở bên cạnh anh khiến cô quá căng thẳng, cô chỉ mong anh đi mua nước đi thôi.

Từ sau chuyện ở sân bay, Tô Y Thục không nói chuyện với anh nhiều, giờ thấy cô đáp lời, tâm trạng Lâm Mạc Tang thoáng trở nên thoải mái vui vẻ hơn rất nhiều, xem ra hôm nay ra ngoài chơi cũng có thu hoạch.

“Vậy em đứng đây chờ anh nhé.” Nói xong, Lâm Mạc Tang lập tức đi về phía bán nước.

Âu Dương Mộc và Mộ Dung Tĩnh ở phía sau không biết vì sao hai người lại tách ra, nghĩ một chút rồi quyết định mỗi người đi theo một người. Âu Dương Mộc theo Lâm Mạc Tang, Mộ Dung Tĩnh theo Tô Y Thục.

Chờ Lâm Mạc Tang đi rồi, Tô Y Thục nhìn thấy một người bán dây chuyền, cô nghĩ một chút rồi quyết định đi tới mua chút quà lưu niệm về tặng Mộ Dung Ngữ Yên và Lục Hân.

Từ lúc đi tới đây, cô luôn có cảm giác như có người ở sau lưng đang theo dõi cô, cái cảm giác như bị rần rộc rình mò khiến ngực Tô Y Thục hơi khó chịu, quay đầu nhìn lại thì khắp nơi đều là người, cũng không phát hiện ra ai nhìn về phía này, chẳng lẽ cảm giác của mình sai sao?!

Tô Y Thục hơi nghi hoặc cầm một món đồ trang sức trên chiếc sạp nhỏ lên, đột nhiên cảm thấy cổ bị chích một cái, còn chưa kịp chờ cô phản ứng gì thì đã hôn mê.

Mộ Dung Tĩnh vừa thấy Tô Y Thục quay lại nhìn về phía sau, cho rằng mình bị phát hiện nên vội vàng kéo một người che mình. Nấp một lúc không thấy động tĩnh gì, cô ấy mới len lén nhìn về phía Tô Y Thục, chỉ tiếc là không còn thấy ai nữa.

Mộ Dung Tinh ngẩn cả người, Tô Y Thục đâu? Cô ấy nhìn quanh bốn phía, khắp nơi đều là người nhưng lại không có bóng hình cô gái kia, trong tim bỗng có chút hoảng hốt mà chính cô ấy còn chưa phát hiện ra.

Hôm qua cô ấy đã gọi điện nói chuyện với Mộ Dung Ngữ Yên, Mộ Dung Ngữ Yên cũng kể hết tất cả mọi chuyện cho cô ấy nghe, vì thế đương nhiên cô hiểu được Lâm Mạc Tang hoàn toàn coi Tô Y Thục còn quan trọng hơn cả mạng sống của mình. Nếu Lâm Mạc Tang mà biết Tô Y Thục mất tích thì... cô ấy thực sự không dám tưởng tượng hậu quả sẽ thế nào!

Việc cấp bách nhất hiện giờ là tìm ra Tô Y Thục.

Mộ Dung Tinh vội vàng đi về phía chiếc sạp hàng nhỏ mà cô vừa đứng xem kia.

“Cô gái vừa rồi đâu?” Mộ Dung Tinh dùng tiếng Myanmar thành thạo để hỏi.

“À. Cô hỏi cô bé kia à? Hình như được một người đàn ông khoảng hơn bốn mươi tuổi đỡ vào trong xe rồi đi về hướng kia kia.” Người bán hàng chỉ người về phía cửa vào phố Miêu.

“Cảm ơn!” Mộ Dung Tinh lập tức đi về phía cửa vào, may mà nhiều người nên chắc hẳn xe sẽ rất khó đi nhanh. Mộ Dung Tinh vừa nghĩ vừa quan sát xung quanh xem có chiếc xe khả nghi nào không...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Lão ngoan đồng Lâm Hoảng

Lúc này, một chiếc Ferrari Enzo màu đen chọt khiến cô chú ý, chiếc xe đó đi rất chậm, giống như đang cố tình逗 người.

Mộ Dung Tinh biết rất ít người có thể đi được chiếc xe đắt tiền như thế, có thể thấy được chủ nhân chiếc xe đó không phải người bình thường, nếu Tô Y Thục thực sự ở trên chiếc xe này, thì chỉ e sự tình hơi phiền phức.

Cô ấy thoáng mơ hồ nhìn thấy một bóng người ngồi ở hàng ghế sau, ánh nắng chiếu vào cửa sổ xe, từ bên trong có ánh sáng phản xạ chói mắt chiếu vào mắt Mộ Dung Tinh, cô ấy có thể xác định người trong xe đích thị là Tô Y Thục, vì hôm nay Tô Y Thục có cặp một chiếc cặp kim loại sáng, vì vậy cô ấy vội vã chạy về phía chiếc xe kia.

Người trong xe vừa thấy có người phát hiện ra, đột nhiên tăng nhanh tốc độ xe. Thấy không đuổi kịp, Mộ Dung Tinh vội ghi nhớ lại biển số xe. Chỉ trong nháy mắt, chiếc xe đã phóng đi không còn thấy bóng dáng đâu.

Trong lòng Mộ Dung Tinh hơi hoảng loạn, nhanh chóng quay đầu tìm Lâm Mạc Tang.

Khi cô ấy tìm được Lâm Mạc Tang, Âu Dương Mộc đang đứng cạnh anh, mặt đầy vẻ nịnh bợ, rõ ràng là cũng bị anh phát hiện.

Mộ Dung Tinh chậm rãi đi tới trước mặt Lâm Mạc Tang, đột nhiên không biết phải mở lời thế nào.

Thấy sắc mặt Mộ Dung Tinh hơi tái đi, Âu Dương Mộc thoáng nghi hoặc, không phải cô ấy đi theo Tô Y Thục sao? Sao lại quay về một mình? Anh ta vội vàng nháy mắt với cô ấy.

Chỉ tiếc là Mộ Dung Tinh hoàn toàn không nhìn anh ta, chỉ nhìn chằm chằm Lâm Mạc Tang, muốn nói mà không nói được. Lâm Mạc Tang cũng nhận ra sắc mặt Mộ Dung Tinh không được bình thường. Không biết vì sao, ngực anh bỗng có cảm giác bất an đến khó hiểu.

“Sao thế?” Ánh mắt sắc bén của Lâm Mạc Tang nhìn Mộ Dung Tinh, giọng nói có vẻ không chắc chắn.

Âu Dương Mộc cũng cất vẻ mặt bất cần đời đi, chăm chú nhìn Mộ Dung Tinh. Hợp tác làm việc với nhau đã lâu, anh ta rất hiểu cô ấy, sắc mặt cô ấy thế kia, nhất định đã có chuyện gì đó xảy ra.

“Tô Y Thục... bị người ta bắt đi rồi.” Mộ Dung Tinh vừa khó khăn nói lại chuyện vừa rồi, vừa cẩn thận quan sát Lâm Mạc Tang.

Nhưng Lâm Mạc Tang nghe xong xong lại không hề có phản ứng gì. Lần này thì ngay cả Âu Dương Mộc cũng hiểu chuyện này hơi lớn rồi. Việc Lâm thiếu không hề có chút phản ứng gì thật sự quá kỳ quái.

“Có phát hiện gì không?” Lâm Mạc Tang lạnh lùng nhìn về phía đầu phố, sắc mặt cực kỳ bình tĩnh hỏi.

“Tôi nhớ kỹ biển số xe, là xxxxx.” Vừa nghe Mộ Dung Tinh đọc biển số, Lâm Mạc Tang giật mình, sắc mặt càng trở nên kỳ quái, nhưng lại bót lo lắng

hon.

“Biết rồi, hai người về thành phố A trước, tôi phải quay về một chuyến.” Lâm Mạc Tang phân phó.

Âu Dương Mộc và Mộ Dung Tinh nhất thời còn chưa hiểu “quay về” mà Lâm Mạc Tang nói này là sao. Từ sau khi rời khỏi nhà họ Lâm, xây dựng thế lực độc bá một phương, dường như anh chưa từng quay về nhà họ Lâm.

“Về nhà họ Lâm” Nói xong, Lâm Mạc Tang lập tức quay người đi ra khỏi khu phố Miêu, để lại hai người Âu Dương Mộc và Mộ Dung Tinh quay sang nhìn nhau, lẽ nào anh quay về nhờ ông nội hỗ trợ sao?

Hiện giờ Lâm Mạc Tang đang rất giận chính bản thân mình, lẽ ra không nên rời khỏi Tô Y Thuộc, biết rõ để cô một mình sẽ có nguy hiểm, vậy mà anh còn dám bỏ mặc cô một mình trên đường, hiện giờ, anh chỉ hận không thể giết chết chính mình thôi. Lâm Mạc Tang, từ lúc nào mà mày lại trở nên ngu xuẩn như thế chứ?! May, may mà người bắt cô đi không phải là vì muốn hại cô. Người kia, hẳn sẽ không động đến cô, nhưng sự việc lần này đã cho anh một bài học thích đáng. Anh tuyệt đối sẽ không tái phạm nữa.

Việc cấp bách nhất hiện giờ là phải mau chóng tìm được cô. Lâm Mạc Tang lập tức rời khỏi Myanmar, bay tới đảo Bali.

Khi Tô Y Thuộc tỉnh lại, cô phát hiện ra mình đang nằm trong một căn phòng được trang trí rất nhã nhặn, gió ngoài cửa sổ nhẹ nhàng thổi tẩm rèm cửa, dường như cô ngửi thấy mùi của biển.

Ngày đó, hình như mình bị người ta tiêm thuốc mê, trong lúc mơ mơ màng màng cũng cảm giác có người đỡ vào trong xe, sau đó thì không biết gì nữa, cũng không biết mấy người Lâm Mạc Tang thế nào rồi.

Tô Y Thuộc nhận ra mình không bị động chạm gì, ngoài việc không tìm thấy điện thoại di động đâu cả. Cô thoáng thờ phào nhẹ nhõm, xem ra, người đưa cô tới nơi này cũng không phải có ý muốn gây bất lợi cho cô.

Trước hết cần phải biết vị trí chính xác của mình đã, vì vậy, Tô Y Thuộc đi tới bên cửa sổ. Trước mắt cô lại là một miền xanh thẳm, hóa ra cô ở ngay bên cạnh bờ biển rộng, ở trên bờ cát rất xa kia, cô còn có thể nhìn thấy một chiếc ghế dài và ô to ce nắng, một đám hải âu sải cánh bay lượn.

Cô ngẩn người, tình huống này là sao? Cổ tình bắt cô tới đây để làm khách du lịch sao?

Đang lúc cô hoang mang không thể giải thích được, thì cửa mở ra. Nghe tiếng cánh cửa chuyển động, Tô Y Thuộc cảnh giác lập tức trốn sau cửa.

Ngay khi cô chuẩn bị ra tay đánh ngất người vào, thì tay đã bị chế ngự sau đó dễ dàng bị lôi ra ngoài.

Nắm lấy tay cô là một bàn tay hơi già nua, bên trên có rất nhiều nếp nhăn sâu. Tô Y Thuộc không ngờ là một ông già, nhưng lại là một ông già có võ công không tồi.

Gần đây cô tuyệt nhiên không hề va chạm với nhân vật nào như vậy. Tô Y Thuộc nghi hoặc nhìn ông già trước mặt mình. Đó là một ông già đã qua năm mươi tuổi, gương mặt đầy vẻ phong trần sương gió, hai con mắt rất sâu, sâu sắc sáng ngời, thoát nhìn rất có thần, tóc tai cũng rất gọn gàng.

Hai mắt sâu sắc của ông già cũng đang quan sát Tô Y Thuộc.

Ông già đột nhiên tung một quyền về phía Tô Y Thuộc, cô vội vàng né tránh, cảm thấy gió phất qua bên tai mình, xem ra ông già này thực sự rất lợi hại.

Tránh thoát được một đòn tấn công của ông ấy, Tô Y Thuộc lập tức chạy lao về phía cửa. Hiện giờ quan trọng nhất là cô phải liên lạc được với mấy người Lâm Mạc Tang, chứ không phải lãng phí thời gian và tinh lực ở đây luận võ với ông già xa lạ này.

“Bốp... bốp... bốp... bốp...” Phía sau lưng Tô Y Thuộc vang lên tiếng vỗ tay. “Không tệ, đủ bình tĩnh, đủ thông minh, phản ứng rất nhanh, võ công cũng không tồi, cô nhóc này, ta rất thích cháu!” Ông già cất lời tán thưởng.

Tô Y Thuộc ngừng chân, nghi hoặc quay đầu lại.

Lúc này, ông già mới bỏ đi về nghiêm nghị lúc đầu, thu hết sát khí của mình lại, mỉm cười đứng đó như một ông cụ hiền từ, đến mức khiến Tô Y Thuộc cũng phải nghi ngờ rằng người vừa ra tay rất nhanh và độc vừa rồi liệu có phải là ông ấy hay không nữa.

“Lâm Hoàng.” Lâm Hoàng đi tới trước mặt Tô Y Thuộc, đưa tay ra.

Tô Y Thuộc nhìn ông ấy một chút, rồi không trả lời, xoay người đi vào trong phòng nghỉ. Dù sao thì người này cũng sẽ không giết cô, hiện giờ trên người cô không có tiền, cũng không biết đây là đâu, thà ngồi yên chờ người tới cứu còn hơn. Mà không hiểu sao trong lòng cô lại cảm thấy rất tin tưởng rằng Lâm Mạc Tang nhất định sẽ tìm thấy cô.

Nhìn bàn tay mình bị phốt lờ, Lâm Hoàng kinh ngạc. Cuộc đời này ông còn chưa từng bị người khác phốt lờ thế bao giờ, cô nhóc này thật là... đủ kiên cường.

“Cháu không giới thiệu về mình sao?” Lâm Hoàng to giọng hỏi trong phòng, giọng nói vang như tiếng chuông, hoàn toàn không giống một ông già hơn năm mươi tuổi một chút nào cả.

“Không phải ông đã biết rồi sao?!” Tô Y Thục không quay đầu lại, đáp.

Lần này thì Lâm Hoảng thật sự không còn nói được gì. Cô nhóc này thật nhỏ mọn, không thể chiếm được chút lợi nào của cô nhóc cả.

Có điều, thực sự rất hợp ý ông mà ~~~ cháu nội à, cháu phải giữ thật chặt nhé. Ông già nhìn ánh hoàng hôn đang dần ửng đỏ, cảm thán.

Khi Lâm Mạc Tang xuất hiện tại đảo Bali, Tô Y Thục đang nằm phơi nắng trên chiếc ghế dài ở bãi biển, mà thậm chí còn đang ngủ rất yên bình.

Lâm Mạc Tang ngắm nhìn khuôn mặt ngủ say của cô, dưới ánh mặt trời, trông cô như một thiên sứ tỏa ra những tia sáng nhu hòa.

Tô Y Thục có một khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, lông mi dài thật dài giống như những tinh linh đang nhảy múa trong nắng, làn da trắng nõn càng giống như trong suốt, khiến anh không nỡ đánh thức cô dậy.

Lâm Mạc Tang không kim được, muốn đưa tay lên vuốt ve mặt cô...

“Khụ khụ.” Tiếng ho khan đã gọi hồn phách của Lâm Mạc Tang quay về.

Anh ngẩng đầu nhìn Lâm Hoảng, lại nhìn Tô Y Thục một cái, cô nàng này lại dám ngủ ở đây à?! Còn ngủ say sưa như vậy nữa chứ, uống công anh còn lo lắng cho cô, đúng là lo thừa mà.

Lâm Hoảng chỉ chỉ vào trong nhà, ý bảo Lâm Mạc Tang theo vào, ông có chuyện muốn nói với anh.

Lâm Mạc Tang nhìn chăm chăm gương mặt đang ngủ say của Lâm Mạc Tang, tuy trên mặt có vẻ kháng cự, nhưng vẫn đi theo vào trong nhà.

“Ông rất thích cô bé này!” Chờ Lâm Mạc Tang bước vào, Lâm Hoảng hài lòng nói, hoàn toàn không có vẻ gì giống một người khiến cho cả Đông Nam Á vừa nghe đã sợ đến vỡ mặt kia.

Lâm Mạc Tang không có ý kiến gì.

“Có điều, đứa bé nhà Âu Dương đã về rồi. Cháu biết hiện giờ ông cũng không can thiệp vào việc này. Lần này ông dùng cách này đưa cô nhóc kia về đây, cũng là để nói cho cháu biết chuyện này, hơn nữa là cho cháu một bài học.” Lâm Hoảng nói những lời rất sâu xa.

“Vâng. Cháu hiểu rồi.” Nhìn người đàn ông đang dần dần già đi theo năm tháng, Lâm Mạc Tang chợt phát hiện ra, lần này gặp lại, trong lòng anh dường như không còn oán hận như anh nghĩ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Tâm tình trong ánh chiều tà

Thì ra, ông thực sự đã già rồi.

Khi phát hiện ra điểm này, Lâm Mạc Tang lại cảm thấy không nỡ.

Anh vẫn còn nhớ khi người đàn ông này đưa anh ra khỏi cô nhi viện, lúc đó ông còn chưa quá năm mươi tuổi, hoàn toàn giống như một vị chúa tể, thấu tóm cả thế giới, dường như không có bất cứ kẻ nào, bất cứ chuyện gì có thể hạ gục được ông.

Nhưng hôm nay, dưới sự mài mòn của thời gian, trên trán ông đã bót đi vẻ tàn nhẫn năm nào.

Nhìn bóng Lâm Mạc Tang đi ra ngoài cửa, mắt Lâm Hoảng đầy vẻ hiên từ, hiện tại, anh là niềm hy vọng duy nhất của ông, ông sẽ không để bất cứ kẻ nào làm tổn thương anh và người mà anh yêu. Trước đây, đều là do ông và bố của anh lựa chọn sai lầm, lần này, ông sẽ không tái phạm nữa.

“Cảm ơn ông.” Lâm Mạc Tang dừng chân ngay cửa ngưỡng cửa, giọng nói không lớn, nhưng Lâm Hoảng lại nghe thấy.

Gương mặt đầy nếp nhăn kia thoáng lộ vẻ kinh ngạc, sau đó khẽ cười, mắt như lóe sáng.

Khi Tô Y Thục tỉnh lại thì đã là hoàng hôn, bầu trời nhuộm bởi ánh hoàng hôn đỏ rực càng làm nổi bật màu xanh thẫm của biển khơi khiến cô thực sự bị rung động vì cảnh sắc trước mắt. Trong mắt cô chỉ thấy toàn những áng mây đỏ, thậm chí còn không phát hiện ra có người ở bên cạnh mình.

“Có gì đẹp mà nhìn chăm chú vậy?” Khi giọng nói khàn khàn quen thuộc vang lên bên tai Tô Y Thục, thì cô mới phát hiện bên cạnh mình có người.

“A, anh đến rồi à!” Tô Y Thục không hề ngạc nhiên vì Lâm Mạc Tang đến đây. Đường như mọi chuyện vốn nên như vậy, nên cô vẫn lẳng lặng ngắm chân trời như trước.

“Ừ.” Lâm Mạc Tang đi tới bãi cát bên cạnh, nằm xuống.

Ánh chiều tà nhuộm đỏ nửa phần chân trời, sóng biển dập dờn bãi cát, một vài con cua biển ra sức đào bới, lúc ẩn lúc hiện. Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua.

Không gian thoáng tĩnh lặng hẳn, chỉ có tiếng hải âu kêu và tiếng sóng biển vỗ, thời gian dường như cũng dừng lại.

“Ông ấy... là ông nội anh.” Lâm Mạc Tang nhìn bầy hải âu đang vui đùa trên bãi cát ở đằng xa, không biết là đang tự nói với mình hay đang nói cho Y Thục nghe.

Cô vẫn luôn ngủ mơ màng, nên khi Lâm Mạc Tang bị Lâm Hoảng gọi vào trong nhà, thì Tô Y Thục đã tỉnh rồi. Nhìn thấy bóng lưng hai người hơi giống nhau, cô cũng đã hiểu hết.

Y Thục quay sang nhìn Lâm Mạc Tang, lúc này trời đã hơi tối, ánh trăng chiếu vào mặt anh, đôi con ngươi đen láy như tỏa sáng, dưới ánh trăng, bóng người mơ mơ hồ hồ dường như cũng trở nên mờ ảo.

Cô vẫn luôn biết anh không phải là một nhân viên quen của một công ty nhỏ, nhưng hiện giờ lại phát hiện ra, bọn họ căn bản không ở cùng một thế giới.

Đột nhiên cô cảm thấy anh cách cô thật xa, tuy rằng ở ngay cạnh bên người, nhưng lại như xa tận chân trời, giống như chỉ cần chạm nhẹ, cũng sẽ biến mất theo ánh trăng vậy.

“Trời lạnh rồi.” Tô Y Thục lãnh đạm nói rồi đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Lâm Mạc Tang lại không động đậy, chỉ ngắm nhìn bầu trời có lác đác vài ngôi sao, không biết đang nghĩ gì.

“Nếu như anh nói tất cả mọi chuyện cho em, em có ở lại bên cạnh anh không?” Bóng lưng đang rời đi của Tô Y Thục thoáng khựng lại một chút. Giọng nói của Lâm Mạc Tang chắt chứa chút do dự.

Cô quay lại, lẳng lặng nhìn anh đang nằm.

Lâm Mạc Tang cũng nhìn cô, đôi mắt đen láy dường như muốn hút cả Tô Y Thục vào trong.

Anh đang chờ, chờ một câu trả lời.

“Không biết.”

Cô cũng đang chờ, chờ một câu trả lời, một câu trả lời mà hiện nay chính cô cũng không nói rõ ràng được. Ít ra là hiện tại, cô cũng không biết.

Trong mắt Lâm Mạc Tang thoáng có vẻ tổn thương, có điều, chỉ ít cô cũng không cự tuyệt anh quyết liệt như cự tuyệt Tống Thanh. Chỉ là, cô cần thời gian để suy nghĩ rõ ràng, có lẽ, trong lòng cô cũng thích anh, chẳng qua cô chưa phát hiện ra thôi.

Hiểu rõ điểm này, ánh mắt Lâm Mạc Tang lại sáng lên, anh đứng dậy, chậm rãi bước về phía Tô Y Thục.

“Đêm lạnh rồi, vào nhà thôi.” Lâm Mạc Tang nắm tay Tô Y Thục dắt đi, Tô Y Thục do dự một chút nhưng không né tránh.

Khóe miệng Lâm Mạc Tang khẽ cong lên. Bọn họ sẽ ở bên nhau, không phải sao?

Hai cái bóng quần vào nhau dưới ánh trăng, chậm rãi bước về phía trước, dường như sẽ cứ tiếp tục đi bên nhau mãi như thế cho đến khi tuổi cùng sức tận vậy.

Công tác “phát triển nghiệp vụ” do Quan Thanh sắp đặt biến thành “Trưng Hoa báo thù” sau đó biến thành “Tiếp đón khách hàng” rồi lại chuyển biến thành “Vụ án bất cóc”, cứ như thế mà kết thúc không hề giống như kế hoạch.

Khi Quan Thanh ở thành phố A biết Tô Y Thục bị bắt, suýt nữa thì cô ấy chạy đi tự sát, đây đúng là muốn lấy cái mạng già của cô mà, cô tự sát rồi ít ra còn tốt hơn so với việc bị Lâm thiếu hành hạ! May mà Âu Dương Mộc lại cập nhật tin tức kịp thời cho cô, nếu không thì cô đã chuẩn bị đào tẩu thật xa rồi.

Vì lòng hiếu kỳ của ba tên Mộ Dung Ngữ Yên, Quan Thanh và Âu Dương Mộc, cùng với màn “tác hợp” hoàn toàn không đạt được hiệu quả mong muốn, sau đó còn luôn luôn gây hậu quả nghiêm trọng kia, bọn họ đã triệt để bỏ qua kế hoạch tác hợp Tô Y Thục và Lâm Mạc Tang. Mạng sống dù sao cũng quan trọng hơn xem kịch hay.

Có điều, từ sau ngày đó trở về, bầu không khí giữa Lâm Mạc Tang và Tô Y Thục trở nên rất kỳ diệu. Hai người cùng đi làm, cùng tan tầm, trên cơ bản thì mọi đồng nghiệp đều coi bọn họ là một đôi, chẳng qua, hai người này vẫn mang cái bộ mặt than đó.

Sau khi tan tầm về nhà, Tô Y Thục lập tức bật máy vi tính.

Mấy hôm nay không vào game, trong Vân Du Tứ Hải đã có sự thay đổi đến nghiêng trời lật đất, khi Tô Y Thục đang điều khiển Nhất Thục chế tạo vũ khí ở Phù Dung cốc, trên kênh thể giới đang bị spam tin nhắn liên tục. Nội dung spam chỉ là cùng một câu nói.

[Thế giới] Phong Lăng Tuyệt: 6h ngày mai tôi và Nhục Thủy Tam Thiên sẽ kết hôn ở Quỳnh Sơn Yên Vũ, hoan nghênh các vị đến dự lễ!

[Thế giới] Thái Giám Tổng Quản Pháp Công Công: Chuyện gì thế?

[Thế giới] Đẻ Tao Lâm Phát: Chuyện gì thế?

[Thế giới] Biển Xanh Một Tiếng Cười: Anh, có chuyện gì vậy?

Khắp nơi đều vang lên nhưng câu hỏi, có người hỏi sao Biển Xanh Một Tiếng Cười lại là em trai của Nhục Thủy Tam Thiên, cũng có người hỏi có phải Đại thần thực sự sẽ kết hôn không, nhưng tuyệt đối không hề có câu trả lời của Nhục Thủy Tam Thiên.

Nhìn hình biểu tượng sáng lên trong bảng hảo hữu, Tô Y Thục lại click chuột đóng lại, ấn cửa sổ đi.

Không liên quan gì tới cô.

Cô lại tiếp tục chế tạo Huyền Băng Thiên Khí trong tay. Vốn cô làm thứ này để coi như món quà cảm ơn anh đã giúp cô, hiện giờ coi như tặng quà kết hôn cho anh cũng được. Trong lòng nghĩ không thêm bận tâm, nhưng trong mắt cô lại lộ ra vẻ ưu thương khó giấu nổi.

Đột nhiên cô hơi ghét chính mình, hình như dạo này cô hơi lảng nhãng thì phải. Dường như cô đã biến thành loại người mà trước đây cô căm ghét nhất.

Hai chữ “không biết” mà Tô Y Thục nói trên bãi biển, là vì cô thực sự không rõ rốt cuộc mình thích người thanh niên phong hoa tuyệt đại trong game kia hay là Lâm Mặc Tang. Trong đầu cô luôn cảm thấy hai người đó trùng khớp với nhau.

Tô Y Thục bắt an gỗ gõ con chuột.

“Cốc cốc... cốc cốc...” Tiếng gõ cửa dồn dập vang lên. Tô Y Thục buông bàn phím trong tay xuống, ra mở cửa, chỉ thấy Tân Việt Trạch túm Lưu Kỳ bọc vội đứng ngoài cửa.

Mắt Lưu Kỳ hơi sưng đỏ lên, trên người Tân Việt Trạch lại dính nước.

Nhìn thấy vẻ mặt chăm chú quan sát của Tô Y Thục, Tân Việt Trạch hơi xấu hổ đẩy Lưu Kỳ vào người Tô Y Thục, nói: “Cô chăm sóc cô ấy giúp tôi với!” Tuy giọng nói chứa đựng sự tức giận, nhưng không giấu được vẻ quan tâm trong mắt.

Nói xong, Tân Việt Trạch lập tức đi vào căn phòng đối diện.

Tô Y Thục cúi đầu nhìn Lưu Kỳ đang run rẩy hai vai, nhú mồm rồi kéo cô ấy vào trong phòng.

Vừa vào phòng, Lưu Kỳ đã ôm cô khóc ầm lên.

Tô Y Thục vẫn luôn nghĩ Lưu Kỳ là một cô bé lạc quan, hiện giờ không biết chuyện gì mà khiến cô ấy khổ sở đến như vậy, trong mắt cũng thoáng có vẻ không nở lòng.

Lưu Kỳ khóc một lúc lâu cũng ngừng lại, nhưng sắc mặt vẫn chưa thoải mái chút nào.

“Sao thế?” Tô Y Thục vỗ nhẹ vào vai cô ấy, hỏi.

“Chỉ...” Lưu Kỳ thổn thức, “Chỉ... có người... có người muốn hại em trai em, đổi bình dưỡng khí của nó... may mà... may mà...” Lưu Kỳ vừa nói vừa run lên, một cảm giác sợ hãi nồng đậm vây lấy cô ấy, khiến cô ấy co rúm người lại...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Tự dung bị đồ sát

Tô Y Thục không thể ngờ được có người lại xuống tay với một đứa trẻ như vậy, rốt cuộc bọn họ có thâm thù đại hận gì chứ?!

“Biết là ai không?” Tô Y Thục hỏi

Lưu Kỳ ở trong lòng cô thoáng run lên: “Bọn họ là ác ma! Ác ma! Đều phải xuống địa ngục!” Đột nhiên Lưu Kỳ hung dữ nói, trong giọng nói đầy vẻ oán hận, cơ thể càng run rẩy mạnh hơn.

Xem ra, Lưu Kỳ biết người muốn hại bọn họ là ai. Tô Y Thục khẽ nhíu mày: “Nói cho chị biết, bọn họ là ai?” Tô Y Thục chậm rãi nâng mặt Lưu Kỳ lên, nhìn vào đôi mắt đen thuần của cô ấy, nhẹ giọng hỏi.

Lưu Kỳ nhìn vào đôi mắt sâu không thấy đáy của Tô Y Thục, đột nhiên hơi mơ hồ, môi như không thể không chế được: “Lưu Tây.” Sau đó từ từ nhắm mắt lại ngủ.

Tô Y Thục lau khô nước mắt ở khóe mắt Lưu Kỳ, nhẹ nhàng đặt cô ấy lên giường. Cô vừa dùng thuật thôi miên, vì muốn để Lưu Kỳ nghỉ ngơi một chút, dù sao tâm trạng của cô ấy hiện giờ dường như hơi suy sụp.

Lưu Tây, cái tên này cũng không xa lạ gì, tên công tử lăng nhăng ở buổi tiệc của Tổng Cao Tường ấy, buổi tối hôm đó cũng chính hắn phái người bắt cô. Đã vậy, thù cũ hận mới, mọi người cùng tính luôn một thể đi.

Tô Y Thục sắp xếp ổn thỏa cho Lưu Kỳ xong mới chợt nhớ ra đi đến trước máy vi tính. Đáng ngạc nhiên là, cô gái váy hồng đã nằm sõng xoài trên mặt đất.

Lúc này, ở bên cạnh cô không chỉ có mình cô, còn có cả Nhược Thủy Tam Thiên cùng với Phong Lăng Tuyết, người vừa spam trên kênh thế giới mà cô căn bản không hề biết kia.

[Hệ Thống] Bạn đã bị người chơi Phong Lăng Tuyết đồ sát.

Phong Lăng Tuyết, là phó bang chủ bang hội đứng thứ ba thiên hạ trong Vạn Du Tử Hải, cũng là người chơi gần đây mới xuất hiện. Đối với việc cô ta muốn kết hôn với Nhược Thủy Tam Thiên, có rất nhiều người đều nghi ngờ đây là acc mới của Hàn Ngừ Yên. Chỉ Tô Y Thục biết cô ta không phải!

Tô Y Thục lẳng lặng nhìn người con gái mặc Kim缕 ngọc y kia, cũng không ấn nút hồi sinh.

Ba người cứ yên lặng đứng ở đó, không ai cử động.

[Phụ cận] Phong Lăng Tuyết: Tang, chúng ta đi thôi.

Tang? Có ý gì?! Dường như Phong Lăng Tuyết và Nhược Thủy Tam Thiên có quen biết nhau ở ngoài đời thực, từ “Tang” này hẳn là gọi Nhược Thủy Tam Thiên, trong đầu Tô Y Thục thầm phân tích, nhưng không hề tức giận vì mình tự dưng bị đồ sát chút nào, vì cô sẽ khiến cô ta phải trả cái giá thật đắt.

Phong Lăng Tuyết đi tới trước mặt Nhược Thủy Tam Thiên, nhưng Nhược Thủy Tam Thiên lại như không nghe thấy cô ta nói, chỉ đứng yên trước mặt Tô Y Thục không động đậy gì.

Một lát sau, Lâm Mạc Tang vẫn đi ra khỏi Phù dung cốc. Nhìn đôi nam nữ đang quay lưng về phía cô, đi ra phía cửa ra vào, trong lòng Tô Y Thục hơi nhói lên, tim như nhướm chút vẻ chua xót khổ sở.

Tô Y Thục chậm rãi nhắm mắt lại, làm như không có chuyện gì xảy ra, bình tĩnh ấn nút hồi sinh, tiếp tục làm việc của mình.

Phong Lăng Tuyết, tôi nhớ rõ cô!!!

Tuy cô không thích chuyện phiền phức, nhưng tôn chỉ của cô là người không phạm ta ta không phạm người. Nếu người khác dám bứt lông cô, thì cô sẽ hủy hoại người đó đến khi họ hồng hân mới dừng tay. Đây là một bộ mặt mà Tô Y Thục không muốn để người khác biết nhất.

Nếu người đã phạm ta, ta ắt sẽ phải đáp trả một... hai... ba... bốn lần!!!

Nói cách khác, cô đã quyết định sẽ tặng “Huyền Băng Thiên Khỉ” đi rồi, có điều, không phải là quà cưới, mà là... sinh lễ. Khóe môi Tô Y Thục thoáng lộ ra nụ cười quỷ dị.

Lâm Mạc Tang không nhìn đến Tân Việt Trạch thăm hại bước vào nhà. Anh còn đang mãi nhìn cô gái váy hồng ngã trên mặt đất ở trên màn hình máy tính, trong mắt như cuộn cuộn sóng, chỉ muốn lôi Phong Lăng Tuyết ra mà chém thành trăm nghìn mảnh.

[Mật] Phong Lăng Tuyết: Đừng quên ước hẹn của chúng ta.

Không hiểu cô ta làm thế nào mà biết được thân phận của Tô Y Thục, còn uy hiếp anh nếu không phối hợp với cô ta, cô ta sẽ nói cho mọi người biết thân thế của anh. Người con gái này không thẳng tính như Mộ Dung Ngừ Yên, trong đầu cô ta chỉ chứa đầy những âm mưu toan tính.

Hiện giờ Lâm Mạc Tang còn chưa thể làm gì cô ta, mấy lão cáo già nhà cô ta vẫn rất cẩn thận, một ngày nào đó không giấu nổi đuôi cáo nữa, thì anh nhất định sẽ tự tay hủy diệt bọn họ, báo thù cho Y Thục.

Quan trọng nhất là... cô hẳn cũng không thêm quan tâm anh ở bên ai phải không? Lâm Mạc Tang giấu đi vẻ thống khổ trong mắt, có điều, anh cũng sẽ không để cô bị ức hiếp vô ích như vậy.

Chung quy lại, tình hình thực tế gần đây là: vô cùng rối loạn.

Ngày hôm sau, khi Tô Y Thục và Lâm Mạc Tang trên đường đi làm, sắc mặt Lâm Mạc Tang hơi kỳ quái, dường như muốn nói lại thôi. Trong lòng Tô Y Thục lại hơi buồn bực, sắc mặt mệt mỏi nên cũng chẳng muốn nói gì.

Chờ đến năm giờ chiều, Tô Y Thục log in đúng giờ, cầm theo dược phẩm mà cô đã chuẩn bị đầy đủ, nhìn Huyền Thiên Băng Khí lóe lên tia sáng màu bạc ở trong hành trang. Đây là một cây cung thuộc hệ Băng, lực tấn công và phòng thủ đều cao đến mức biến thái, là món binh khí mà cô chế tạo thành công nhất từ trước đến giờ, phải nói là thứ vũ khí biến thái nhất của của Vân Du Tứ Hải.

Hiện giờ, mọi chuyện đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ giờ đông nữa thôi.

6h đúng.

Nhất Thục mặc áo cưới đỏ tươi đi qua đi lại giữa đám khách mời. Có một vài người kỳ quái nhìn cô rồi lại chuyển tầm mắt, có quá nhiều người nên không ai chủ động bắt chuyện với cô. Chỉ một lát Nhất Thục đã đi lên trên cùng, nơi vốn là vị trí của Nguyệt lão.

Nguyệt lão trong Vân Du Tứ Hải phải dùng tiền mời đến địa điểm chỉ định để chủ trì hôn lễ, cũng thỏa mãn yêu cầu của cô dâu chú rể, lại vừa kiếm được tiền. Có điều, chi phí rất cao, phải cần 500 lượng, vì thế rất ít người chơi mời Nguyệt lão tới chủ trì hôn lễ, đại đa số người chơi đều đến thẳng miếu Nguyệt lão.

“Quỳnh Sơn Yên Vũ” là một khách sạn hạng nhất ở thành Thương Lam, một bàn tiệc tốn 50 lượng, đồ ăn trong đó đều có giá trị như dược phẩm. Ngày hôm nay, Thần Long, Thiên Hạ, Phong Vân, ba bang phái lớn nhất nước Tuân đều tụ tập ở đây, không biết tốn biết bao nhiêu bàn. Xem ra, lần này Phong Lăng Tuyết thật sự hao tâm tốn trí, ánh sáng trong mắt Tô Y Thục càng trở nên hưng phấn hơn.

Đột một lúc sau, nhân vật chính của hôn lễ hôm nay cũng xuất hiện.

Phong Lăng Tuyết mặc một bộ áo cưới đỏ rực, nhưng Nhục Thủy Tam Thiên lại vẫn khoác bộ áo choàng xám trắng, nhìn tình hình hơi có chút quái dị, cả khách sạn thoáng yên tĩnh hẳn, bầu không khí trở nên hơi ngưng ngưng.

[Thế giới] Phong Lăng Tuyết: Hôm nay là ngày đại hi của tôi và Nhục Thủy, hy vọng mọi người sẽ có một buổi tối vui vẻ. Hôn lễ sẽ lập tức bắt đầu.

Nhục Thủy Tam Thiên lẳng lặng đứng bên cạnh Phong Lăng Tuyết, dường như đang tìm ai đó.

[Thế giới] Phong Lăng Nguyệt: Chúc chị và anh rể trăm năm hạnh phúc ~~~

[Thế giới] Bà Tám Không Log Out: Bông hoa đại thần rơi vào nhà ai?! Những người khi xưa cuối cùng cũng không phải là nhân duyên. Rốt cuộc đâu mới là tình yêu đích thực? Xin mời quý vị chú ý trên diễn đàn ngày mai, yêu hận tình thù đầy rối rắm của đại thần và cô ấy, cô ấy, anh ấy, cô ấy!

[Thế giới] Phong Lăng Hoa: Chúc chị và anh rể trăm năm hạnh phúc ~

Những lời chúc mừng trên kênh thế giới đều là của người trong hai bang hội Phong Vân và Thiên Hạ phát ra, kỳ lạ là bang Thần Long lại chẳng có ai nói năng gì.

À, trăm năm hạnh phúc cơ à?! Khỏe miệng Tô Y Thục khẽ nhếch lên nụ cười lạnh.

Khi bóng người mặc áo cưới đỏ tươi xuất hiện bên cạnh Nguyệt lão trong lễ đường, mọi khách mời đều nhìn về phía cô. Lâm Mạc Tang cũng nhìn cô gái mặc áo cưới đỏ đứng ở chỗ khác trên màn hình, còn nghĩ rằng mình bị hoa mắt, cô ấy mặc như vậy đến đây làm gì?

Phong Lăng Tuyết là một người con gái thông minh, cô ta cũng không hề phản ứng gì, chỉ nắm một đầu lụa đỏ cùng Lâm Mạc Tang chậm rãi đi về phía Nguyệt lão, cũng là phía Nhất Thục đang đứng.

[Thế giới] Phong Lăng Tuyết: Hôn lễ bắt đầu.

Nhưng cô ta vừa nói xong, thì toàn bộ khung cảnh đều là những cánh hoa phù dung bay là tả, cánh hoa màu hồng nhạt lẳng lặng phiêu dạt trên không trung, đẹp đến mức khiến mọi người đều ngẩn ngơ.

Nhục Thủy Tam Thiên nhìn hoa phù dung bay lượn trên không trung, đưa tay ra đón lấy một bông rồi giữ chặt trong lòng bàn tay mình.

Sắc mặt của Âu Dương Tuyết ở trước màn hình máy tính hơi phần nộ. Những bông hoa phù dung kia không phải do cô ta sắp đặt. Tô Y Thục này định làm gì? Cô ta không thể để cô phá hoại hôn lễ của cô ta và Lâm Mạc Tang được.

Lúc này, Phong Lăng Tuyết và Lâm Mạc Tang đã đi tới trước mặt Nguyệt lão, Tô Y Thục mặc áo cưới đỏ giống Phong Lăng Tuyết cũng đứng trước mặt bọn họ, quái dị đến khó tả, nhưng lại càng xứng đôi với Nhục Thủy Tam Thiên hơn.

[Thế giới] Phong Lăng Tuyết: Cô nương, nếu cô tới tham dự hôn lễ, có thể làm khách mời.

Tô Y Thục không trả lời, chỉ đứng cạnh Nguyệt Lão.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Một mình cướp chú rể

Ngay khi mọi người cũng không biết tình hình lúc này là thế nào, thì Nhất Thước đã lấy Huyền Thiên Băng Khí ra, trong nháy mắt, ánh sáng bạc phủ khắp cả Quỳnh Sơn Yên Vũ, quanh thân Huyền Thiên Băng Khí đều tỏa ra luồng khí lạnh cùng với khí phách từ chính bản thân nó tỏa ra.

[Thế giới] Phong Lăng Tuyết: Cô nương làm thế này có ý gì?

Tô Y Thước mở bảng thuộc tính nhân vật, bỏ dấu tích trong ô ‘ấn dấu danh tính’ đi, ấn xác nhận. Ý gì à? Chờ một chút cô ta sẽ hiểu ý của cô ngay thôi.

Hai chữ ‘Nhất Thước’ lập tức được Huyền Thiên Băng Khí chiếu sáng rực xuất hiện trước mặt mọi người, hào quang rực rỡ, chói lóa ánh mắt mọi người.

[Thế giới] Lâm Một Phát: Tôi không nhìn nhầm chứ? Đây là Nhất Thước sao? Là Thiên hạ đệ nhất được sư Nhất Thước?!

[Thế giới] Người Hâm Mộ Được Sư Nhất Thước Số 1: thần tượng, cuối cùng ngài cũng xuất hiện rồi!

[Thế giới] Người Hâm Mộ Được Sư Nhất Thước Số 2: Lão đại, tôi muốn lấy thân báo đáp!

...

...

Tất cả mọi người đều đang bàn tán về sự xuất hiện của thiên hạ đệ nhất được sư Nhất Thước, mà hoàn toàn quên mất nhân vật chính của ngày hôm nay.

[Thế giới] Phong Lăng Nguyệt: Chị, nếu còn không bắt đầu thì sẽ muộn mất.

Lời nhắc của Phong Lăng Nguyệt đã kéo lại chủ đề của các khách mời rất đúng lúc, mọi người đều yên tĩnh lại, ánh mắt dồn về phía cô dâu chú rể, nhưng thật ra mọi người đều ngấm ỉn xin thêm hảo hữu với Nhất Thước, chỉ tiếc là không khác gì ném đá vào biển.

[Thế giới] Nhất Thước: Tôi dùng thanh danh của đệ nhất được sư Nhất Thước để thề, lấy Huyền Thiên Băng Khí làm sinh lễ, nay muốn cầu hôn với Nhượng Thủy Tam Thiên, nếu đồng ý, từ nay về sau nhất định sẽ không xa không rời.

Nhất Thước mặc áo cưới đỏ đột nhiên quỳ gối trước mặt Nhượng Thủy Tam Thiên, dưới ánh sáng của Huyền Thiên Băng Khí, mái tóc đen dài xõa xuống đất, tung bay trên lụa đỏ, trong đôi mắt mang màu lưu ly giống như chứa đựng tâm tình vô tận. Thời khắc này, mọi người đều hít một hơi lạnh vì vẻ đẹp của cô.

Phong Lăng Tuyết thoáng trở nên kém hơn hẳn.

Lâm Mặc Tang nhìn Nhất Thước đang quỳ gối trước mặt Nhượng Thủy Tam Thiên, nhất thời không thể tin nổi là cô lại đang cầu hôn anh. Thậm chí anh còn hơi nghi hoặc liệu có phải cô bị ăn cắp acc không. Tuy trong lòng hơi nghi ngờ, nhưng cảm giác vui mừng còn nhiều hơn, anh biết Tô Y Thước không phải người dễ kích động, lần này không chỉ công khai thân thế của mình, mà còn ngang nhiên cầu hôn anh, lẽ nào cô thực sự thích Nhượng Thủy Tam Thiên sao? Nghĩ đến đây, Lâm Mặc Tang lại hơi ghen tuông, cô thích Nhượng Thủy Tam Thiên vậy còn Lâm Mặc Tang thì sao? Lần đầu tiên anh có cảm giác hơi chán ghét cái thân phận Nhượng Thủy Tam Thiên này.

[Thế giới] Cười Mi Đê Tiện: Ông xã, có phải em nhìn nhầm không? Đại thần Nhất Thước đang cầu hôn đại thần Nhượng Thủy đó ~~~

[Thế giới] Đê Tiện Còn Cười À: Bà xã, anh có thể nói chắc chắn với em rằng đây là sự thật!

[Thế giới] Biển Xanh Một Tiếng Cười: Ở bên nhau, ở bên nhau, ở bên nhau đi ~~~

[Thế giới] Tam Sinh Tam Thế: Ở bên nhau, ở bên nhau, ở bên nhau đi ~~~

...

...

Bang Thần Long vừa giữ mãi trạng thái im lặng, dưới sự dẫn dắt của Biển Xanh Một Tiếng Cười lập tức spam liên tục, tất cả đều hô đúng một câu.

Thật ra, đây là sự sắp xếp riêng của Biển Xanh Một Tiếng Cười. Hôm qua khi nói chuyện với Quan Thanh, Quan Thanh đã nói cho cậu biết Tô Y Thước định làm gì, nên cậu lập tức sắp xếp tất cả mấy chuyện này, tin rằng anh cả mà biết chắc chắn sẽ khen cậu, ha ha ha ha...

Âu Dương Tuyết tức đến trắng bệch mặt mũi, nhìn hai người đang thâm tình nhìn nhau trên màn hình, sự ghen tức trong lòng cô ta càng lúc càng lớn, trong mắt lóe ra những tia sáng độc ác, móng tay dài thật dài đâm sâu vào lòng bàn tay nhưng lại không hề cảm thấy đau đớn.

[Thế giới] Nhược Thủy Tam Thiên: Ừ.

Câu trả lời của Nhược Thủy Tam Thiên khiến người tham dự hôn lễ đều điên cuồng.

Tô Y Thước ngẩn người, cô không ngờ anh lại đồng ý đơn giản như thế, hôm nay không phải là ngày vui của anh và Phong Lăng Tuyết sao? Cô tới quấy rối hôn lễ mà anh lại còn phối hợp với cô, người đàn ông này điên rồi à?!

Hơn nữa, ngày hôm đó Phong Lăng Tuyết giết cô, không phải là anh không có phản ứng gì lập tức rời đi theo cô ta sao? Sao ngày hôm nay cũng không đứng ra giúp Phong Lăng Tuyết? Chẳng lẽ họ cãi nhau? Dù thế nào thì tình huống hiện giờ cũng rất kỳ quái.

Tuy có nghi hoặc, nhưng hiện giờ Tô Y Thước có việc quan trọng hơn.

Mục đích chính của cô hôm nay, là báo thù!

Nhược Thủy Tam Thiên nhận Huyền Thiên Băng Khí, ánh sáng quanh thân nó lập tức tắt đi, lẳng lặng nằm trong tay anh khiến người ta hoàn toàn không thể nhận ra sự lợi hại của nó.

Sau đó, mái tóc đen của anh cũng xõa xuống quỳ xuống đất giống cô, đỡ cô gái váy đỏ đang quỳ một gối lên, sánh vai nhau đứng dậy. Máu xám trắng kết hợp với đỏ tươi như đánh sâu vào thị giác của mọi người.

Nếu cô đã công khai thân phận với thiên hạ, thì anh cũng không cần phải dây dưa lằng nhằng với cô nàng Phong Lăng Tuyết này nữa.

[Thế giới] Phong Lăng Tuyết: Anh có ý gì?!

Âu Dương Tuyết cảm thấy mình thật sự đã xem thường người con gái tên Tô Y Thước này. Ngày hôm qua cô ta vốn đến để tung một đòn dần mặt thị uy với cô, lúc đó thấy cô không phản kháng gì, cô ta còn tưởng cô là người sợ phiền phức, không ngờ cô ta đã hiểu lầm.

Đúng là Tô Y Thước sợ phiền phức, nhưng là sợ mình gây ra phiền phức, chứ không có nghĩa là cô sẽ ngồi yên đón nhận sự tấn công ác ý của người khác.

[Thế giới] Phong Lăng Nguyệt: Đúng là đồ đàn bà đê tiện, chuyên đi cướp đàn ông của người khác, cô có còn biết xấu hổ không?!

Giọng điệu này thật ra hơi giống giọng điệu của Diệp Vũ Trôi Quang, nhìn thấy Lâm Một Phát nhàn hạ đứng bên cạnh cô ta, Tô Y Thước càng xác thực được suy đoán của mình, đúng là ngu tửm ngu tửm mã.

[Thế giới] Nhất Thước: Diệp Vũ Trôi Quang, cô lẩn vào Phong Vân cũng không tòi nòi.

Câu nói thân nhiên xuất hiện trước mắt mọi người.

Nhược Thủy Tam Thiên lẳng lặng đứng cạnh Nhất Thước, hiện giờ anh để cô có thể tự do thể hiện mình, trừ khi có người ức hiếp cô, anh mới động thủ.

[Thế giới] Phong Lăng Nguyệt: Cô... cô... tôi không biết cô đang nói gì.

Không biết à? Mấy lời này không phải là cô ta chưa đánh đã khai sao? Tô Y Thước cười giễu cợt, “Phong Lăng Nguyệt” hẳn là “Diệp Vũ Trôi Quang” kia.

Lúc trước cô còn hơi tội nghiệp cho cô ta vì bị đuổi ra khỏi Thiên Hạ, nhưng lúc này, cô thực sự cảm thấy cô ta đáng bị như thế.

Tô Y Thước mỉm cười, cô nàng Diệp Vũ Trôi Quang này đúng là ngu ngốc, nhưng người con gái tên Phong Lăng Tuyết kia lại có vẻ rất trầm tĩnh, có điều, hy vọng lát nữa cô ta vẫn có thể duy trì được thần sắc bình tĩnh như vậy.

[Thế giới] Nhất Thước: Tôi tới để cướp chú rể, tiện tay giết cô báo thù luôn.

Mọi người không biết hai người họ có thù oán gì, có điều, lời nói của Nhất Thước thực sự rất phong cách, không hổ là đệ nhất được sư, mọi người đều nhìn cô đầy sùng bái.

Hình Phong, Tỳ Trần Khuynh Diễm cũng đã ở trong đám khách mời, từ sau khi cô gái kia xuất hiện, hai người đều quan sát nhất cử nhất động của cô, mà hiện giờ người đàn ông đứng cạnh cô kia cũng khiến họ cảm thấy rất chú ý, lời cô nói, làm trái tim họ bị tổn thương sâu sắc.

Từ sau khi Phong Lăng Nguyệt câm miệng, không có ai nói giúp Phong Lăng Tuyết nữa, có vẻ trong bang Phong Vân cô ta cũng không được lòng mọi người lắm, chỉ là có một vài kẻ uy hiếp bọn họ khiến bọn họ không thể phản kháng cô ta thôi. Hôm nay có người tới xử lý cô ta, đương nhiên bọn họ đều nhắm mắt làm ngơ.

[Thế giới] Người Hâm Mộ Dược Sư Nhất Thược Số 3: Em là người con gái khí phách nhất, xinh đẹp nhất trong lòng anh! Anh thích em!!!

[Thế giới] Người Hâm Mộ Dược Sư Nhất Thược Số 4: AAAAAA, không chịu nổi mà. Có cần phải khí phách như thế không...

[Thế giới] Hân Duyệt Thành Phục: Chuyện gì đó? Có phải tôi đến muộn không?

[Thế giới] Thiên Sứ Tình Yêu Hoa Hường Dương: Đến rồi à!

Thế giới lại yên tĩnh 3 giây vì đoạn đối thoại của hai người này, giờ ngay cả phó bang chủ bang Thần Long cũng có gian tình sao?! Những người chơi nữ đều rơi lệ. Mấy người đàn ông tốt trong game sao đều có đối tượng hết cả thế, bọn họ thì phải làm sao bây giờ?

Hình Phong và Tụ Trần Khuynh Diễm đứng trong đám khách mời thoáng chốc đều cảm nhận được ánh mắt như phóng điện của đám con gái từ bốn phương tám hướng phóng đến, toàn thân đều nổi da gà.

Lục Hân và Thiên Sứ Tình Yêu Hoa Hường Dương có quan hệ gì? Lần trước khi hai người cùng xuất hiện, cô đã cảm thấy bầu không khí giữa bọn họ hơi kỳ quái. Cô biết gần đây cô ấy có quen bạn trai, cô còn nghĩ người đó là Lâm Văn Càng lần trước gặp mặt, không ngờ lại là người này khiến Tô Y Thược hơi suy tư.

[Thế giới] Phong Lăng Tuyết: Cô phá hoại hôn lễ của tôi, còn muốn giết tôi sao?!

Đương nhiên Âu Dương Tuyết không ngờ đến mức một mình đấu với Tô Y Thược, rõ ràng cô ta không phải đối thủ của cô, vì thế, cô ta cố tình nói một vài câu khiến mọi người đồng tình, chỉ tiếc là Tô Y Thược không cho cô ta cơ hội đó.

Nhất Thược đổi trang bị, cầm trên tay cây kiếm gỉ sét, trên người cũng mặc bộ đồ trắng sơ cấp, chỉ còn lại cây trâm hồng vẫn cài trên tóc như trước.

[Thế giới] Nhất Thược: Thế này được chưa?

Tuy Tô Y Thược là dược sư max level, nhưng Phong Lăng Tuyết cũng không yếu. Trong mắt người khác, thì Tô Y Thược căn bản không phải là nhường nhịn mà là đi chịu chết. Chính Lâm Mặc Tang cũng hơi lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Quyết đấu không công bằng

Nhìn hành động của Tô Y Thược, Phong Lăng Tuyết hiểu ngay ý cô, cô gái này lại muốn dùng trang bị cấp thấp nhất để đánh cô ta, đúng là không biết trời cao đất dày ra sao. Hôm nay cô ta nhất định phải trừng trị Tô Y Thược một trận ra trò mới được, hơn nữa, cô ta nghĩ, hiện giờ cũng là cơ hội tốt để đánh bại Y Thược.

[Thế giới] Phong Lăng Tuyết: Đã vậy, tôi sẽ cho cô một bài học thích đáng, đến lúc đó, đừng có rêu rao rằng tôi ức hiếp cô trước mặt mọi người.

Mấy lời này rõ ràng có ý cảnh cáo Nhất Thược đừng có mách lẻo với Nhưộc Thủy Tam Thiên, cũng đừng để Nhưộc Thủy Tam Thiên nhúng tay vào trả thù.

Tô Y Thược cười giễu cợt, cô ả này thật quá giả dối.

[Thế giới] Hình Phong: Như vậy hình như không được công bằng.

[Thế giới] Tụ Trần Khuynh Diễm: Như vậy hình như không được công bằng.

Hai hàng chữ đột ngột xuất hiện cùng lúc trên kênh thế giới.

Không ai ngờ Hình Phong và Tụ Trần Khuynh Diễm lại bất ngờ lên tiếng như vậy, hơn nữa, rõ ràng còn đang tạo chỗ dựa cho Tô Y Thược, xem ra, sự tình càng lúc càng phát triển theo hướng kỳ quái.

Không người chơi nào nói gì nữa, càng ngày càng hiểu kỳ mối quan hệ giữa mấy người này. Đương nhiên, sự hiểu kỳ chỉ giới hạn trong một bộ phận người chơi nam, còn các người chơi nữ thì đều khóc không ra nước mắt, làm oán phụ khuê phòng... họ làm sao dám động vào đệ nhất dược sư chứ...

Nhìn hai người đàn ông đều mang khí chất phi phàm, trong mắt Lâm Mặc Tang như hiện lên những tia sắc nhọn.

[Thế giới] Phong Lăng Tuyết: Đây là do chính cô đề nghị, đừng tưởng rằng cô là đệ nhất được sư thì muốn làm gì cũng được, cô đừng có nuốt lời.

Đương nhiên Phong Lăng Tuyết sẽ không bỏ qua cơ hội tuyệt hảo này, cô ta chỉ sợ Y Thước đổi ý nên mới cố tình khích bác.

[Thế giới] Nhất Thước: Được.

[Thế giới] Phong Lăng Tuyết: Hay là cứ dứt khoát ký kết giấy sinh tử đi.

Trong mắt Âu Dương Tuyết hiện lên vẻ hung ác.

Giấy sinh tử là thứ mà hệ thống thiết lập để người chơi pk với nhau, sau khi hai bên quyết đấu ký kết giấy sinh tử, người thắng sẽ không bị mang chữ đó, hơn nữa, người thua sẽ hạ cấp, mất trang bị theo bình thường, chỉ cần có một bên không ngừng chiến đấu thì cuộc chiến cũng sẽ không ngừng lại, không cho phép bên thứ ba xen vào trận chiến. Rõ ràng là Phong Lăng Tuyết muốn chặt đứt ý niệm muốn cứu Nhất Thước của người nào đó.

[Mật] Nhưộc Thủy Tam Thiên: Đừng miễn cưỡng.

Anh tin tưởng vào kỹ thuật của cô, nhưng không có nghĩa là anh không lo lắng cho cô, anh không muốn cô phải chịu một chút tổn thương nho nhỏ nào cả, chưa nói đến chuyện toàn thân cô bây giờ đều là trang phục tân thủ, lực phòng ngự quá thấp.

[Mật] Nhất Thước: Không sao.

[Thế giới] Nhất Thước: Được!

Phong Lăng Tuyết chỉ mong Nhất Thước đồng ý nhanh một chút, nên vội vàng giao dịch giấy sinh tử và yêu cầu mời quyết đấu sang.

Tô Y Thước nhìn hai tờ giấy kia, cô à này thật vội vàng, sẵn sàng bỏ ngay 100 lượng để mua giấy sinh tử.

Ấn xác nhận xong, dưới chân Nhất Thước và Phong Lăng Tuyết lập tức xuất hiện một sân quyết đấu hình tròn rất lớn, những người chơi có mặt đều bị ngăn ở bên ngoài, nhưng lại có thể nhìn rõ ràng tình hình bên trong.

[Thế giới] Phong Lăng Tuyết: Vậy bắt đầu thôi.

Phong Lăng Tuyết là một kiếm khách, chờ trận đấu bắt đầu, cô ta lập tức phóng một kỹ năng tấn công “Kiếm Hồn Thất Thánh” về phía Tô Y Thước, khi sử dụng kỹ năng này sẽ xuất hiện bảy luồng kiếm quang, nhưng chỉ có một cái là thật sự, mấy cái kia chủ yếu chỉ để gây nhiễu loạn đối phương.

Trong khoảnh khắc này, mọi người đều đang chờ Tô Y Thước xuất thủ, khi bảy luồng kiếm quang kia bay tới trước mặt Tô Y Thước, cô đột nhiên biến mất trước mặt mọi người.

Cả Phong Lăng Tuyết và cả những người đứng đây đều ngẩn ra, thậm chí còn không ai nhìn thấy được cô biến mất như thế nào.

Giây tiếp theo, Tô Y Thước lại đột ngột xuất hiện sau lưng Phong Lăng Tuyết, cô lẳng lặng nhìn cô ta chăm chăm, giống như đang nhìn một con mồi ngon miệng khiến Phong Lăng Tuyết hơi sợ hãi quay lại tìm kiếm Nhất Thước. Nhưng Nhất Thước không hề có ý định đánh lén, chẳng qua cô chỉ muốn trêu chọc cô ta chút thôi.

Thấy mình tung một chiêu toàn lực mà chỉ khiến cô bị mất một giọt máu, Phong Lăng Tuyết phẫn nộ, chỉ muốn băm vằm Tô Y Thước ra thành trăm nghìn mảnh.

Có một số người tinh mắt cũng phát hiện ra điều này, đều đang đứng bàn tán với nhau, cảm thán đệ nhất được sư Nhất Thước mặc trang bị tân thủ mà đối đầu với chiêu tấn công toàn lực của một kiếm khách cấp 59 lại chỉ mất có 1 giọt máu. Phong Lăng Tuyết nghe mọi người nói, thẹn quá hóa giận, lại tiếp tục tung một chiêu “Kiếm Hồn Thất Thánh” nữa, cô ta không tin lần này vẫn đánh không trúng.

Sau khi mây mù tan đi, Nhất Thước vẫn đứng tại chỗ, y phục không dính một hạt bụi nhỏ nào.

Đánh trúng, nhưng khiến Phong Lăng Tuyết càng điên tiết hơn là lần này chỉ mất 1 giọt máu, cô ta chưa hết giận liên tục phóng kỹ năng về phía Nhất Thước, nhưng cơ thể Nhất Thước như bị giữ lại, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, cho đến tận khi mất đến giọt máu thứ 46.

Trên kênh thế giới hoàn toàn yên tĩnh, dường như đều nín thở quan sát hai người.

Phong Lăng Tuyết muốn sụp đổ, cô ta cứ nghĩ rằng chỉ cần một chiêu là có thể giết chết Nhất Thước, nhưng sự tình hiện giờ hoàn toàn không phát triển theo hướng cô ta dự tính, nước đi quỷ dị của Nhất Thước khiến trong lòng cô ta càng lúc càng bất an, cái cách cô không thèm phản kích giống như đang trêu đùa cô ta vậy.

Đột nhiên Tô Y Thước cử động, dùng cây kiếm trong tay đánh cách không về phía Phong Lăng Tuyết, chỉ dùng một chiêu nhưng cô gái váy đỏ trước mặt lập tức ngã xuống đất, áo cưới đỏ tươi như nhuộm máu.

Không ai nhìn thấy rõ Tô Y Thước ra tay thế nào, chỉ thấy một tia sáng trắng hiện lên, Phong Lăng Tuyết đã hương tiêu ngọc vẫn.

[Thế giới] Thêm Phát Nữa: Có phải máy tính của tôi bị hỏng không? Sao không thấy đại thần ra tay mà Phong Lăng Tuyết đã chết rồi?!

Người chơi khác cũng nghĩ rằng máy tính có vấn đề hoặc là trò chơi có vấn đề. Cho đến khi tất cả mọi người đều thắc mắc điều này thì mọi người mới hiểu căn bản không phải máy tính của họ có vấn đề mà là tốc độ ra tay của Nhất Thước quá nhanh.

Phát hiện này khiến mọi người vô cùng chấn động, bao gồm cả ba người thanh niên kia.

Lúc này, hình tượng của cô được sự mặc trang bị tân thủ lừng lững đứng trong sân quyết đấu bỗng trở nên vô cùng to lớn trong cảm nhận của mọi người.

Có lẽ, cô sinh ra là để được người ta sùng bái.

[Thế giới] Phong Lăng Tuyết: Cô... cô... cô giờ trò ma quỷ gì thế?!

Có đánh chết cô ta cũng không tin được rằng Nhất Thước chỉ dựa vào trang bị tân thủ mà giết chết được cô ta bằng một chiêu, hơn nữa, khi cô ta tấn công Nhất Thước, lại như đánh vào một túi bông vậy.

Phong Lăng Tuyết tức đến ngu người, quên hẳn chuyện hai người hoàn toàn quyết đấu trước mặt mọi người, cô ta hỏi câu đó, là nghi ngờ ánh mắt của mọi người, hay nghĩ rằng bọn họ bao che cho Nhất Thước?

Tô Y Thước nhìn Phong Lăng Tuyết nằm sõng xoài trên màn hình, tiện tay dùng một chiêu “Thăng Nguyên Hồn Huyết” hồi sinh Phong Lăng Tuyết. Hành động của Nhất Thước khiến mọi người không giải thích được, nhưng khi Phong Lăng Tuyết ngã xuống lần nữa thì bọn họ hoàn toàn hiểu hết.

Lần này Nhất Thước thực sự không ra tay.

Mỗi lần Phong Lăng Tuyết ngã xuống đất, tất cả mọi người lại chăm chú nhìn Nhất Thước. Máu của Phong Lăng Tuyết liên tục tụt xuống 0 nhưng căn bản không thấy Nhất Thước cử động gì.

Cô chỉ lạnh lùng đứng nhìn Phong Lăng Tuyết, giống như cô cũng chỉ là một người xem vậy.

Âu Dương Tuyết nhìn kiếm khách váy đỏ liên tục hiển thị trạng thái tử vong mà không biết làm sao. Cô ta tức giận đến mức đập vỡ nát hết tất cả mọi thứ bên cạnh mình.

Khi Phong Lăng Tuyết chết đến lần thứ 46, tình huống kỳ quái này mới ngừng lại. Lúc này, Phong Lăng Tuyết về cấp 11, áo cưới đỏ đã tự động biến mất, chỉ mặc được trang bị tân thủ đầu tiên.

Trên mặt đầy roi đầy trang bị.

Lâm Mạc Tang nhếch miệng cười bất đắc dĩ, trong mắt đầy vẻ cung chiêu. Xem ra, lần trước Phong Lăng Tuyết lợi dụng lúc cô không ngồi ở máy để đồ sát cô đã triệt để khơi dậy tiềm năng xấu xa trong Nhất Thước.

Hình Phong lại nghĩ, người con gái này quả thật không hề giống những người con gái hắn đã từng gặp một chút nào, hắn nhất định phải có được cô! Hắn sẽ loại trừ người đàn ông bên cạnh cô!

Khi sự việc kết thúc, tất cả mọi người không nói gì, họ đều bị trận quyết đấu kỳ lạ này làm cho mơ hồ.

Nhất Thước cắt cây kiếm đã bỏ đi về ngoài giết, tỏa ra luồng sáng hồng nhạt đi, thay chiếc áo cưới đỏ tươi vào, quay người bước ra khỏi sân quyết đấu, nhìn cũng không thèm nhìn Phong Lăng Tuyết lấy một cái, đi thẳng về phía người thanh niên mặc áo xám trắng đang đứng.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Thăng thấn

Vô số ánh mắt di động theo bóng người cô, dường như cô có cốt cách vương giả trời sinh, thoải mái đón nhận sự chú ý của mọi người mà không hề liếc ngang, cứ như cô không hề nhìn thấy, chỉ đi thẳng về phía trước.

Thế nhưng, sự thật lại không hề giống với những gì mọi người đang nghĩ. Thật ra, là Tô Y Thước đang chuẩn bị điều khiển Nhất Thước quay về Phù Dung cốc, nếu như thù của cô đã trả được rồi, thì cũng không cần phải ở lại đây nữa.

Nhưng người khác thì lại cho rằng cô đang rất thâm tình, chân thành đi về phía Nhược Thủy Tam Thiên.

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Em muốn anh trở thành trò cười của mọi người sao?

Giọng nói của anh còn mang chút tủi thân. Anh có thể nhìn ra, với tính cách của Nhất Thước, thù đã báo xong rồi thì sẽ không quán mấy chuyện khác nữa. Anh sao có thể bỏ qua cơ hội thế này được chứ, để cô chạy trốn, mất mặt chỉ là chuyện nhỏ, vượt mặt cô mới là chuyện lớn.

[Mật] Nhất Thước: Ặc.

Nhưng cơ thể của cô cũng dừng hẳn lại, nếu là người khác thì cô sẽ rất tùy tiện quăng lại một câu: liên quan gì tới tôi. Có điều... lần này cô lại không nói nên lời được, chỉ là, nhớ tới hình ảnh anh và Phong Lăng Tuyết sánh vai nhau rồi đi lần đó, trong lòng cô hơi nhói nhói đau.

[Mật] Nhất Thước: Không liên quan gì tới tôi.

Nói xong, cô gọi Bích Lạc ra, cơ thể màu đỏ lửa lượn vòng trên không trung như đang sung sướng gọi chủ nhân.

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Cô ta biết thân phận thực sự của em, đe dọa tôi.

Thấy cô gọi Bích Lạc ra, Nhược Thủy Tam Thiên sợ cô sẽ cứ thế mà đi thật. Anh không sợ bị mọi người giễu cợt, anh chỉ sợ cô rời đi, rồi... không bao giờ gặp anh nữa.

Tô Y Thước không ngờ chính vì mình nên Nhược Thủy Tam Thiên mới bị ép kết hôn với Phong Lăng Tuyết, cô gái đó lại biết cả thân phận của cô, thủ đoạn cũng không tệ!!!

Thấy Tô Y Thước mãi mà không trả lời, Nhược Thủy Tam Thiên nghĩ cô vẫn còn tức giận chuyện lần trước, nên không biết phải làm sao.

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Em vẫn còn giận sao?!

Anh cẩn thận dò hỏi.

[Mật] Nhất Thước: Tôi có chồng nuôi từ bé rồi.

Câu nói này khiến Lâm Mạc Tang ngồi trước máy tính không biết phải phản ứng thế nào nữa, anh quên mất Nhược Thiên! Ban đầu vì mục đích tiếp cận cô nên mới tạo ra acc đó, không ngờ hôm nay lại thành tự bê đá đập vào chân mình!

Tô Y Thước thừa lúc anh còn đang ngẩn người lập tức trốn mất, đuôi phượng mềm mại kéo dài càng lúc càng xa trên bầu trời quạnh quẽ...

Tiếp đó, khi mọi người còn đang mãi nhìn theo bóng Nhất Thước, một bóng người xám vội vàng chạy vọt qua họ, cười "Linh Vân" bay về phía Nhất Thước biến mất, hai bóng sáng dần dần bay xa.

Ở một góc khác, hai bóng người cũng lặng lẽ rời khỏi Quỳnh Sơn Yên Vũ.

Mọi người thấy hai người đều rời đi, liền quay lại tìm nhân vật duy nhất còn sót lại của hôn lễ này vừa bị lãng quên, Phong Lăng Tuyết, nhưng cũng không còn thấy bóng dáng cô ta đâu nữa.

Màn cướp rě này trở thành chủ đề nóng bỏng nhất của Vân Du Tử Hải suốt một thời gian dài, mà ba nhân vật của hôn lễ đó, Phong Lăng Tuyết chưa từng xuất hiện lại, Nhất Thước chỉ chuyên tâm chế được trong Phù Dung cốc, người còn lại thì bám theo cô như hình với bóng.

Nhìn Nhược Thủy Tam Thiên suốt ba ngày nay cứ online là không rời cô một tấc, quả thật Tô Y Thước không biết phải nói gì. Người thanh niên này không còn việc gì khác để làm sao? Vì sao ngày nào cũng bám lấy cô, hình tượng người thanh niên như tiên giáng trần mà cô biết đó, hiện giờ cần bản là tên vô lại.

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Anh nói với em một chuyện, em đừng giận anh...

Mấy lời này anh đã nói suốt ba ngày nay rồi, nhưng vấn đề là nói xong câu đó lại không có câu nào tiếp theo nữa, Tô Y Thước cũng lười đáp lời anh.

Tô Y Thước lờ anh một cái, tiếp tục chế được, cô còn bận kiếm tiền, không có thời gian bận tâm đến anh.

Nhược Thủy Tam Thiên suốt ngày vô si tỏ vẻ ngây thơ đáng thương, cực kỳ giống Nhược Thiên, nên cô đã miễn dịch rồi.

Nhắc tới Nhược Thiên, ba ngày nay chưa từng thấy cậu ta log in, khiến Tô Y Thước hơi kỳ quái.

Thấy Tô Y Thước không đáp lại, Lâm Mạc Tang càng do dự rồi cuộc có nên nói cho cô biết anh là người chồng nuôi từ bé kia của cô không? Anh cũng giống cô, thay đổi một thân phận khác thôi mà, cô thì thay đổi thuộc tính, còn anh đổi acc phụ... thế thôi mà...

Nhưng cô sợ nhất, ghét nhất là người khác lừa gạt cô. Lỡ như cô ấy biết chân tướng rồi không thêm để ý tới anh nữa thì làm sao bây giờ?

Có điều không nói cho cô, để hai tên đàn ông... già kia cứ nhìn cô chăm chăm thế thì... Lần trước khi anh đuổi theo Y Thước, cũng phát hiện hai người kia len lén đi theo sau anh, thế nên anh cố tình đổi hướng khác, dùng kế điệu hổ ly sơn. Bọn họ muốn biết Tô Y Thước đi đâu à?! Nằm mơ đi!!!

Tình yêu dễ khiến người ta lo được lo mất, trừ những chuyện có liên quan đến Tô Y Thước ra, có bao giờ Lâm Mạc Tang phải đắn đo không dám quyết

định đầu.

Bởi vì, trong cuộc tình này, anh đã được định trước là người bị động rồi.

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Anh nói thật này...

Lại nữa.

Tô Y Thục nhìn tỉ lệ đặt nguyên liệu, phát hiện ra mình vừa cho hơi nhiều đại lam, liền ấn nút giảm số lượng đại lam đi, rồi ấn xác nhận.

[Chúc mừng bạn đã chế tạo thành công thảo dược Bỏ Huyết Thảo]

Nhất Thục tiếp tục động tác của mình, cứ như không hề nghe thấy lời nói của Nhược Thủy Tam Thiên.

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Anh là Nhược Thiên.

Động tác của cô gái váy hồng dừng lại một chút, ba giây sau lại tiếp tục chế dược.

Không phản ứng sao? Nhược Thủy Tam Thiên nghi hoặc, phản ứng này đối với người khác mà nói thì rất không bình thường, nhưng đối với Nhất Thục mà nói thì lại rất bình thường, nhưng chính vì biểu hiện của cô quá bình thường, Nhược Thủy Tam Thiên mới càng lo lắng hơn.

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: ... Y Y?

Lần này thì cơ thể Nhất Thục còn không hề dừng lại chút nào. Không hề có phản ứng sao? Nhược Thủy Tam Thiên cuống quýt, đi tới trước mặt bóng dáng bận rộn của Nhất Thục, chắn lối của cô.

Tô Y Thục nhìn Nhược Thủy Tam Thiên đang chặn trước lối đi của mình. Nếu nói trong lòng không có chút tức giận nào vì anh lừa dối mình thì là không thể, nhưng nghĩ đến trước đây mình cũng không nói thân phận thực sự cho anh, thì cũng không có lý do để tức giận nữa.

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Em không giận sao?

[Mật] Nhất Thục: Ừ.

Lâm Mạc Tang khẽ cười, Tân Việt Trạch ngồi bên cạnh xem TV nhìn khuôn mặt cười nghiêng nghiêng của Lâm Mạc Tang mà có cảm giác như ngày tận thế sắp tới. Ba ngày nay Tân Việt Trạch bận bịu sắp xếp phòng bệnh mới giúp em trai Lưu Kỳ, đồng thời phái người bảo vệ nên Lưu Kỳ mới thả lỏng được một chút, anh ta cũng nhờ thám tử tư điều tra chuyện này, rốt cuộc cũng tóm được kẻ kia.

Hiện giờ, chỉ thiếu người để giăng lưới thôi.

“Chà, tâm trạng không tệ nhỉ ~~~” Giọng nói trêu ghẹo đầy ý cười của Tân Việt Trạch vang lên bên tai Lâm Mạc Tang.

Lâm Mạc Tang khôi phục khuôn mặt lạnh như khối băng, hai mắt nhìn bóng người màu hồng nhạt kia, đầu cũng không thèm quay sang, giọng nói khàn khàn vang lên: “Cậu cũng vậy.”

Tân Việt Trạch mất tự nhiên. Quả nhiên không thể bắt anh chịu thiệt chút nào mà, anh chàng kia độc mồm độc miệng, đúng là chỉ có người con gái không bình thường như Tô Y Thục mới có thể tóm gọn được anh.

Vì thế, anh ta quyết đoán ngậm miệng lại.

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Vậy em vẫn cưới anh chứ?

Khi gõ những lời này, Lâm Mạc Tang còn nghe được tiếng tim của chính mình đập “thình thịch” gấp gấp, lúc đối mặt với trùm buôn thuốc phiện anh cũng không thấy khăn trương như thế này.

Nhìn mấy chữ này, Tô Y Thục ghen lời...

Cô chọc vào ai thế này!!! Bám theo cô ba ngày, thẳng thắn nói ra thân phận của mình, mục đích cuối cùng chỉ là vì muốn cô không tìm được có nào khác để không cưới anh sao?!

Tô Y Thục cũng rất bối rối, về bản chất mà nói, anh vốn là “chồng nuôi từ bé” của cô, tuy cô không tình nguyện, nhưng lúc đó chính xác là cô cũng không phản đối. Về lý mà nói, mấy hôm trước chính cô là người quấy rối hôn lễ của anh, cầu hôn anh, tất cả mọi người đều nhìn thấy. Về tình mà nói, vì bảo vệ thân phận của chính mình nên anh mới chấp nhận sự uy hiếp của Phong Lăng Tuyết. Mấu chốt nhất là... anh đã chặt đứt đường viện cớ của cô...

Nhưng mà...

Qua ba phút sau,

Lâm Mạc Tang bắt đầu chuyển từ chờ mong thành tuyệt vọng.

Nhìn gương mặt phủ đầy mây mù còn có cả sấm sét của Lâm Mạc Tang, Tân Việt Trạch thầm thắc mắc không hiểu Tô Y Thục lại làm gì anh rồi, sắc mặt thay đổi bất thường thế kia. Sao trước đây anh ta không phát hiện ra cái bản mặt cương thi kia cũng có thể biến đổi nhiều cảm xúc thế nhỉ.

[Mật] Nhất Thục: Em cười anh.

Nhìn thấy ba chữ đó, đầu óc Lâm Mạc Tang thoáng trống rỗng, chỉ giây lát sau lại mừng như điên, hoàn toàn quên mất Tô Y Thục vừa dùng từ ‘cười’. (Ý là không phải từ ‘gà’ như em giả cho anh, mà là từ ‘cười’ thường chỉ con trai dùng nói với con gái.)

Thấy Nhục Thủy Tam Thiên đột nhiên không trả lời, Tô Y Thục hơi nghi hoặc.

[Mật] Nhất Thục: Anh sao vậy?

[Phụ cận] Tự Trần Khuynh Diễm: Xin chào!

Tin đột ngột xuất hiện trong khung chat phụ cận thu hút sự chú ý của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Ở bên nhau

Hắn chào ai?

Người này nhìn hơi quen quen... Tô Y Thục thầm tìm kiếm trong trí nhớ.

Đương nhiên Lâm Mạc Tang nhớ kỹ người này, hắn tới đây làm gì?

[Phụ cận] Nhất Thục: Anh là?

[Phụ cận] Tự Trần Khuynh Diễm: Chúng ta đã gặp nhau rồi.

Tô Y Thục nghĩ hắn nói là gặp trong game, liền suy nghĩ một chút, hình như khi cô dùng acc “Tôi Là Thương Nhân”, chính người này đã mua thuốc trường sinh bất lão của cô thì phải. Lẽ nào hắn biết mình chính là “Tôi Là Thương Nhân”?

Lâm Mạc Tang không nhớ ra trong cuộc sống hiện thực Tô Y Thục có tiếp xúc với người nam giới nào khác, người thanh niên này làm thế nào mà biết cô?

[Phụ cận] Tự Trần Khuynh Diễm: Sân trung tâm thương mại. Trốn người.

Trong đầu Tô Y Thục lập tức hiện ra khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành, e rằng chỉ nhìn thấy khuôn mặt đó một lần, mọi người sẽ không quên được. Có điều, gặp một người cứ nghĩ sẽ không gặp lại nữa ở trong game đúng là chuyện rất kỳ lạ.

[Phụ cận] Nhất Thục: Tôi không nhận ra anh.

Cô chỉ gặp người đàn ông này có một lần thôi, không ngờ lại có thể đụng nhau trong game, mà hắn lại biết được thân phận thực sự của cô, chứng tỏ chắc chắn hắn đã tự tiến hành điều tra về cô, chỉ tiếc là cô không có hứng thú.

[Phụ cận] Tự Trần Khuynh Diễm: Em rất đặc biệt, tôi rất hiếu kỳ.

Một câu nói đã xác nhận việc hắn phái người điều tra về thân thế của cô, cũng biết chính xác cô là ai.

Diệp Tự Trần không tin hắn đã nói như thế mà cô vẫn từ chối sự tiếp cận của hắn. Hắn luôn rất tự tin với khuôn mặt của chính mình, chỉ tiếc là Tô Y Thục không phải loại con gái dễ bị vẻ ngoài mê hoặc, nếu không hắn cũng sẽ không thích cô như vậy.

Hiển nhiên Lâm Mạc Tang nhớ rõ người đàn ông chặn Y Thục ở góc tường ngày ấy, anh hơi căm ghét. Khuôn mặt của người đàn ông đó quá tai họa. Trực giác giữa đàn ông với nhau rất chính xác, anh có thể cảm nhận rõ ràng rằng đó là một đối thủ có năng lực tương đương với mình.

Lâm Mạc Tang nhìn Tự Trần Khuynh Diễm trên màn hình, dường như đang cân nhắc đánh giá gì đó.

[Phụ cận] Nhất Thục: Ồ.

Tô Y Thục lại bắt đầu bận rộn chế được, mà tự động quên đi hai người đàn ông rất thu hút sự chú ý của người khác ở trước mặt mình.

Dù Nhược Thủy Tam Thiên và Tự Trần Khuynh Diễm đã quen với việc bị Nhất Thục ngó lơ, nhưng dù sao trong đời thực họ cũng là những người đàn ông luôn trở thành tâm điểm của mọi sự chú ý, cô gái này thật sự khiến lòng tự trọng của đáng nam nhi bọn họ bị tổn thương sâu sắc...

Vì vậy, hai người đàn ông đồng thời bắt đầu cuộc đối thoại không muốn người khác biết.

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Nói chuyện riêng.

[Mật] Tự Trần Khuynh Diễm: Nói chuyện riêng.

Hai người cùng gửi tin cho nhau.

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Anh thích cô ấy.

[Mật] Tự Trần Khuynh Diễm: Anh thích cô ấy.

Ba giây sau.

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Cô ấy là bà xã của tôi.

[Mật] Tự Trần Khuynh Diễm: Hiện giờ vẫn chưa phải. Hơn nữa, tôi đã gặp cô ấy ngoài đời, ít ra tôi cũng gần gũi với cô ấy hơn anh, không phải sao?

Diệp Tư Trần cho rằng Lâm Mạc Tang chưa gặp Tô Y Thục ở ngoài đời thực, hoặc có thể họ quen nhau nhưng không biết đó là cô.

[Phụ cận] Nhược Thủy Tam Thiên: Bà xã.

Tô Y Thục không biết anh nổi cơn điên gì, tay run lên, không đáp lại cũng không phủ nhận.

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Hơn nữa, chúng tôi sống cùng nhau.

Nhược Thủy Tam Thiên vừa nói câu này, không khí lạnh hẳn xuống. Lâm Mạc Tang neho mắt y như một con cáo già, anh cũng đâu có lừa hấn, rõ ràng là bọn họ sống cùng với nhau, cùng một nhà trọ mà...

[Mật] Tự Trần Khuynh Diễm: Anh là Lâm Mạc Tang.

Đây không phải câu hỏi mà là câu khẳng định. Xem ra tuy Diệp Tư Trần chỉ vừa bước chân vào đồng bùn lầy này, nhưng về thái độ và cách xử lý công việc vẫn rất tinh tế, gọn ghẽ, hấn cũng dám phái người điều tra anh. Như vậy cũng có thể thấy hấn rất đề tâm tới Y Thục.

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Cậu là Diệp Tư Trần.

Giờ phút này, cả hai người đàn ông đều đã xác nhận được thân phận của đối phương, dường như đều xuyên qua máy tính để đánh giá đối phương, giống như... giống như một con sói và một con sư tử đang cắn xé nhau, khiến người khác sợ đến run người.

[Mật] Tự Trần Khuynh Diễm: Tôi sẽ không buông tay.

Sẽ không bỏ qua Tô Y Thục, càng không bỏ qua cơ hội đánh bại nhà họ Lâm.

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Chết tâm đi. Lo mà học hỏi anh trai cậu cho tốt vào.

Từ trước đến giờ Lâm Mạc Tang vốn rất am hiểu thuật giết người không dao, chỉ cần nói vài câu cũng có thể đâm thẳng vào nỗi đau của người khác, làm kích động sự tức giận của họ. Diệp Tư Trần bỏ nhà đi cũng được một thời gian rồi, đã không còn non nớt như trước kia nữa, đương nhiên cũng biết vui giận không lộ rõ.

[Mật] Tự Trần Khuynh Diễm: Vậy cứ chờ mà xem.

Nói xong hấn quay người rời đi. Nếu Lâm Mạc Tang đã ở đây, dù có nán lại cũng chẳng có chuyện gì tốt, chỉ bằng rời đi còn hơn. Tô Y Thục nhìn bên cạnh mình chỉ còn lại Nhược Thủy Tam Thiên cũng thoáng nghĩ hoặc. Cô đã đồng ý với anh rồi, sao anh còn chưa đi?!

Hiện giờ Lâm Mạc Tang đang do dự xem có nên nói cho cô biết anh chính là Lâm Mạc Tang hay không. Dù sao vừa rồi Tự Trần Khuynh Diễm cũng đã nói rõ hấn điều tra về cô, anh càng kéo dài thời gian chỉ e sẽ càng khó nói thành lời.

[Mật] Nhất Thục: Có việc gì à?

Tô Y Thục cầm cốc trà nhìn Nhược Thủy Tam Thiên, sở dĩ cô đồng ý kết hôn với anh cũng là vì cô nghĩ cưới ai cũng chẳng có ý nghĩa gì, dù sao cũng chỉ là một danh phận trong trò chơi ảo mà thôi, cô không quá câu nệ.

Càng chủ yếu hơn là, cô không ghét anh.

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Anh là Lâm Mạc Tang.

Lâm Mạc Tang.

Ba chữ này như đâm sâu vào mắt Tô Y Thục, đôi mắt tĩnh lặng lâu ngày chợt như nảy sinh chút gọn sóng... Ngực Tô Y Thục vô vàn cảm xúc hỗn loạn.

Cả anh cũng chơi trò mèo vờn chuột với cô sao? Đùa giỡn cô vui lắm sao? Lâm Mạc Tang!!!

Hai mươi mấy năm qua, đây là lần đầu tiên Tô Y Thục cảm thấy lòng tự tôn của mình bị tổn thương. Nhìn Nhược Thủy Tam Thiên lẳng lặng đứng đó, trong mắt cô toát ra đây về cô đơn.

Nhìn khung chat im lặng, trong lòng Lâm Mạc Tang có dự cảm bất an. Đột nhiên anh thấy hơi hối hận vì đã nói thẳng thân phận của mình, có phải quá đột ngột không? Hình như càng quan tâm lại càng không thể chấp nhận có một chút sơ suất nào.

Đột nhiên, hình ảnh cô gái váy hồng biến mất.

Nhìn máy vi tính đã tắt, Tô Y Thục chậm rãi nhắm hai mắt lại, hiện giờ cô cần được yên tĩnh một chút. Từ sau khi anh ấy rời đi, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy có một người đang từ từ đi vào trong tim cô. Đã có lần cô nghĩ mình lảng nhãng, hiện giờ, những sự tự trách của cô đều chỉ biến thành trò cười mà thôi! Mía mai làm sao!

Trong lòng cô vừa xấu hổ vừa giận dữ, còn nhiều hơn nữa là cảm giác tổn thương do bị người mà mình quan tâm lừa dối.

Tân Việt Trạch thấy một bóng đen vụt qua, cửa đóng lại 'rầm' một cái. Anh ta ngơ ngác nhìn chỗ ngồi trước máy tính giờ đã không thấy Lâm Mạc Tang đâu. Anh vội vàng chạy đi đâu thế không biết?

"Rầm rầm... rầm rầm... rầm rầm..." Tiếng đập cửa gấp gáp đã trả lời ngay câu hỏi của Tân Việt Trạch. Tân Việt Trạch khẽ nhíu mày, có chuyện gì xảy ra rồi? Vì thế, anh ta cũng chậm rãi đi tới bên cửa.

Tiếng đập cửa không ngừng bên tai, nhưng người ở bên trong cánh cửa dường như vẫn quyết tâm không ra mở.

Lưu Kỳ vốn đang ngủ trong phòng, bị tiếng đập cửa đánh thức, liền đứng dậy chuẩn bị ra mở cửa, chợt thấy Tô Y Thục đang yên lặng ngồi trên salon, hai mắt trống rỗng nhìn chằm chằm về phía trước nhưng lại không có tiêu điểm.

Cảm xúc của Tô Y Thục rất ít khi biến động, Lưu Kỳ thấy hơi kỳ lạ không biết đã xảy ra chuyện gì với cô.

"Mở cửa ra." Giọng nói hơi cuồng quít sốt ruột vang lên ngoài cửa, Lưu Kỳ đương nhiên biết giọng nói này là của ai.

Cô ấy do dự một chút nhìn Tô Y Thục còn đang ngây người ngồi đó, rồi đi ra cửa.

"Cảm ơn!" Cửa vừa mở ra, Lâm Mạc Tang vội vàng lao về phía Tô Y Thục.

Nhìn sắc mặt trống rỗng của cô, Lâm Mạc Tang có cảm giác như tim mình bị xé nát, tự trách chính mình! Lâm Mạc Tang nắm mạnh một quyền vào tường, dù tự trách trong lòng nhưng cũng không cách nào để bớt rối loạn.

Nhìn bàn tay chảy máu của Lâm Mạc Tang, Lưu Kỳ đứng cạnh cửa không biết làm sao.

"Ngốc ạ!" Tân Việt Trạch thấy Lưu Kỳ ngăn ra, liền kéo khuỷu tay cô ấy, kéo ra ngoài cửa, tiện thể đóng cửa lại cho hai người kia.

Tô Y Thục vẫn không có chút phản ứng gì, dường như đang trốn trong thế giới của chính mình. Lâm Mạc Tang căn bản không thèm để tâm đến bàn tay bị thương của mình, chậm rãi ngồi xuống trước mặt cô, mắt đầy vẻ cầu xin.

"Em nhìn anh đi, được không?" Giọng nói trầm khàn hơi run lên, bàn tay rướm máu cầm lấy cánh tay Tô Y Thục. Anh rất sợ trái tim Y Thục sẽ ngăn anh ở ngoài ngàn dặm...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Xin lỗi

Tô Y Thuộc chậm rãi nhìn về phía bàn tay đang chảy máu của anh, trong mắt cô ánh lên vẻ đau đớn mà chính cô không hề phát hiện ra.

“Xin lỗi em...” Đôi mắt sâu thẳm của Lâm Mạc Tang chăm chú nhìn Tô Y Thuộc, lần đầu tiên trong cuộc đời anh nói ra ba chữ đó.

Tô Y Thuộc không ngờ Lâm Mạc Tang sẽ xin lỗi cô, một người thanh niên cao ngạo như vậy... Nhưng khi từ chính miệng anh thực sự nói ra ba chữ đó, trong lòng cô cũng hơi rung động.

“Vì sao lại lừa em?” Giọng nói Tô Y Thuộc giống như bị đóng băng, hai mắt nhìn Lâm Mạc Tang, lại như xuyên qua anh mà nhìn về nơi khác. Cuộc đời cô chỉ sợ nhất là bị người mình quan tâm lừa gạt. Hiện thực có tàn khốc đến bao nhiêu, cũng còn tốt hơn bị lừa dối.

“Anh có biết em hận nhất người khác lừa dối em không? Anh ấy lừa em... Anh cũng lừa em...” Cô thấp giọng nói.

Nhìn khóe mắt lấp lánh nước của Tô Y Thuộc, Lâm Mạc Tang chậm rãi ôm cô vào lòng, cẩn thận từng chút một giống như đang ôm bảo vật quý giá nhất.

Tô Y Thuộc không phản kháng, chỉ bất động không nhúc nhích như con búp bê vải.

“Anh có thể không nói cho em biết mà.” Bị anh ôm vào lòng, trong hơi thở của Tô Y Thuộc tràn ngập mùi hương cỏ xanh nhàn nhạt, cảm giác ấm áp khiến cô không tự chủ được mà hãm sâu vào, giống như cây thuốc phiện vậy, biết rõ nó có độc, nhưng không cách nào cai được.

“Em đừng tâm...” Trong bóng tối, cảm nhận được tiếng tim đập vững vàng của Lâm Mạc Tang, Tô Y Thuộc cũng dần bình tĩnh lại.

“Em muốn biết chuyện gì anh sẽ đều nói hết cho em biết, kể cả thân phận thực sự của anh.” Lâm Mạc Tang hứa hẹn, nhưng song song với việc giải đáp toàn bộ về anh, cũng có nghĩa là lòng Tô Y Thuộc thực sự muốn đón nhận anh.

Trong lòng Tô Y Thuộc vẫn luôn biết anh không phải người bình thường, sự thần bí của anh luôn khiến cô cảm thấy anh rất xa vời, nhưng cô vẫn không thể nào hứa hẹn được. Điều mà cô không muốn đối mặt nhất, đó là sợ không thể chịu nổi đau thương, ký ức mà cô không muốn chạm đến đó, khiến cho cô hiện giờ trở nên yếu ớt đến mức không chịu nổi dù chỉ một đòn nhỏ nhất.

“Nước mắt lưng tròng nhưng vẫn không rơi xuống, giống như bức tranh năm ấy anh chưa từng vẽ xong, lòng tự nhủ anh đã đi rồi...” Giai điệu du dương ưu buồn vang lên trong căn phòng vắng lặng, ngắt đứt cuộc đối thoại của hai người.

Tô Y Thuộc khề thờ dài, ngẩng đầu từ trong lòng Lâm Mạc Tang lên, trong mắt cô không còn vẻ bi thương nữa, dường như đã khôi phục lại là Tô Y Thuộc bình thường, nhưng Lâm Mạc Tang lại cảm thấy cô còn trở nên lạnh lùng hơn, hơn nữa, đây là kết quả do chính anh tạo ra.

Y Thuộc lấy điện thoại ra nghe trước mặt Lâm Mạc Tang, như không để ý đến sự tồn tại của anh.

“Alo, Y Thuộc.” Giọng nói quen thuộc vang lên từ đầu dây bên kia. Giờ này Tống Thanh gọi đến làm gì?! Cô loáng thoáng nghe thấy có giọng phụ nữ bên cạnh Tống Thanh, là Diêu Vân! Nhưng cô lại không nghe rõ bà ta đang nói gì, giọng điệu có vẻ rất vội vàng, nóng nảy.

“Ngày mai em có rảnh không?” Giọng Tống Thanh hơi mất tự nhiên, khiến người ta cảm thấy ngay có gì đó khác thường.

“Ừm.” Trong lòng Tô Y Thuộc đang trống rỗng cũng chẳng muốn nghĩ gì nhiều, chỉ trả lời bằng trực giác.

Lâm Mạc Tang lặng lẽ nghe họ nói chuyện cũng không tránh mặt.

Đầu dây bên kia đột nhiên không nói gì nữa, nhưng Diêu Vân lại có vẻ phấn khích ồn ào gì đó.

“Vậy... vậy...” Tống Thanh ngập ngừng, do dự không nói.

“Đại thiếu gia Lưu Tây mời cô đến dự party của cậu ấy, tối mai 7 giờ, con hồ ly lăng lợ nhà cô cũng bản lĩnh thật đấy, ngày mai cô biểu hiện cho từ tế cho tôi...” Diêu Vân giật lấy điện thoại, giọng nói đầy vẻ khinh bỉ thao thao bất tuyệt như sợ Tô Y Thuộc không đồng ý.

“Ồ.” Tô Y Thuộc đáp ngắn gọn, Diêu Vân còn tưởng mình nghe nhầm. Cứ nghĩ phải mất công thuyết phục một phen, không ngờ lại đơn giản như vậy, con gái của con điểm quả nhiên cũng chẳng phải thứ từ tế gì, bà ta cảm tức nghĩ.

Lâm Mạc Tang hơi tức giận với câu trả lời của Tô Y Thuộc, cô không thể vì giận anh mà làm thương tổn chính mình được, đã biết rõ lời mời kia là Hồng Môn Yến, vậy mà còn đồng ý ngay, cô không biết tự lo cho chính mình sao?!!!

“Y Thuộc, em có cần nghĩ lại không?” Tống Thanh cũng không ngờ Y Thuộc đồng ý ngay, trong giọng nói của anh ta vừa có vẻ nghi hoặc lại vừa bất an.

“Không cần!” Tô Y Thuộc kiên quyết đáp sau đó ngắt điện thoại.

“Sao lại đồng ý?” Lâm Mạc Tang túm lấy tay Tô Y Thuộc, siết thật chặt, trong ngữ khí hỗn loạn còn có vẻ phẫn nộ.

“Liên quan gì tới anh?” Tô Y Thuộc vốn đã muốn tìm cơ hội để dạy dỗ Lưu Tây một bài ra trò, vài ngày trước cô và Tân Việt Trạch đã bàn tính kỹ lưỡng rồi, giờ có cơ hội lớn tìm tới, sao lại không đồng ý chứ. Cô muốn vạch trần sự bản thủ của hắn ta trước mặt tất cả mọi người.

Trong mắt Tô Y Thục ánh lên vẻ tàn độc, đúng lúc con giận trong lòng cô đang chưa có chỗ phát.

“Liên quan gì tới anh à?” Lâm Mạc Tang lạnh lùng hỏi lại, anh sắp bị Tô Y Thục ép đến phát điên rồi, anh sợ nhất là câu nói này của cô, giống như muốn đẩy mạnh đối phương ra khỏi thế giới của cô vậy.

Trong mắt anh không còn là vẻ ưu thương nhân nhật nữa, mà là nồng đậm bi thương. Đồng tử đen như mực lẳng lẳng nhìn gương mặt thờ ơ của Tô Y Thục, chỉ có cô, luôn khiến anh nhìn không hiểu, đoán không ra, bắt không được, như chỉ cần anh nhắm mắt một cái, cô sẽ hoàn toàn biến mất vậy.

Đột nhiên Tô Y Thục có cảm giác không muốn nhìn thẳng vào mắt anh, hơi dời mắt đi nơi khác, nhưng đập vào mắt cô lại là một mảng đỏ hồng lên. Mu bàn tay chảy máu của Lâm Mạc Tang lúc này đã đông máu lại, hơi tím xanh đi.

Liệu có bị nhiễm trùng không? Suy nghĩ bất chợt xuất hiện trong đầu khiến trong lồng ngực cô thoáng có cảm giác lo lắng luống cuống không nói rõ được.

Tô Y Thục vùng ra khỏi vòng tay của Lâm Mạc Tang. Toàn thân cô như dâng lên một luồng hơi lạnh.

Thấy Tô Y Thục rời đi, Lâm Mạc Tang buồn bã đến mất hồn, ngăn người ra, lẽ nào bọn họ thực sự vì chuyện này mà xa nhau sao, thế thì thật quá nực cười, anh không chấp nhận được!

Tô Y Thục đứng dậy đi vào trong phòng.

“Đừng rời xa anh.” Giọng nói cầu khẩn khàn khàn vang lên từ sau lưng mang theo vẻ tuyệt vọng.

Bóng người rời đi dường như không nghe thấy, tiếp tục đi vào trong phòng, bàn tay khẽ run lên lại bộc lộ cảm xúc thực sự của cô.

Chi tiếc là... Lâm Mạc Tang không chú ý tới.

Cửa nhẹ nhàng đóng lại.

Lâm Mạc Tang ngồi một mình trên ghế salon, trong không khí vẫn còn vương chút mùi thơm từ cơ thể của Y Thục nhưng cũng đã lạnh dần.

Sự cô đơn ùn ùn kéo đến bủa vây Lâm Mạc Tang.

Dường như anh nhìn thấy mình khi còn bé cũng như thế này, cố chấp đứng ở cửa, tuyết rơi xuống từng bông từng bông, giữa đất trời mênh mông một khoảng, không biết anh đang chờ cái gì, để mặc cho hoa tuyết phủ kín anh như một người tuyết. Đó là mùa đông lạnh nhất trong cuộc đời của anh.

Nhưng vì cô xuất hiện, mùa đông năm ấy lại trở thành mùa đông sáng sủa duy nhất của anh, có thể vĩnh viễn cô cũng không biết rằng, không phải anh đưa cô ra khỏi mùa đông băng giá, mà chính là cô. Trong miền tuyết trắng năm ấy, người lẳng lẳng đứng chờ, còn có anh!

“A...” Cảm giác đau đớn truyền tới từ mu bàn tay đã gọi hồn vía anh trở lại.

Tô Y Thục cúi đầu chăm chú xử lý vết thương của Lâm Mạc Tang, cũng có thể vừa rồi cô cố tình làm mạnh tay khiến anh đau. Chỉ vì cô không thể nào chấp nhận chuyện anh lừa cô. Hiện giờ cô vẫn cần thời gian để suy nghĩ cho cẩn thận đã.

“Em cần thời gian.” Tô Y Thục dùng cồn khử trùng vết thương cho anh xong, bôi thuốc đỏ lên rồi cẩn thận băng lại.

Ít ra anh cũng đã nói thẳng với cô, không phải sao?!

Nhìn bộ dạng ngốc nghếch của Lâm Mạc Tang, Tô Y Thục khẽ cười, má lúm đồng tiền thoáng xuất hiện trên má.

Sự lạnh lẽo của Lâm Mạc Tang bị xua tan trong nháy mắt, gương mặt nhỏ nhắn mà kiên cường trong tuyết lớn năm xưa giờ phút này như trùng hợp với khuôn mặt ở trước mắt anh.

Nhưng anh biết rõ ràng hai người hoàn toàn khác nhau.

Lâm Mạc Tang chậm rãi đưa tay ra, muốn chạm tới người trước mặt.

“Khụ khụ.” Thấy Lâm Mạc Tang không tự chủ được đưa tay ra, Tô Y Thục ho khan nhắc nhở. Anh giật mình tỉnh lại, ngày hôm nay sao anh cứ luôn thất thần thế?!

“Ừ! Em cần bao nhiêu thời gian cũng được, chỉ cần để anh được ở bên em là tốt rồi.” Lâm Mạc Tang chân thành nói.

Tô Y Thục sửng người, anh đang... tỏ tình sao?!

Chương 52: Quyến rũ trong bóng tối!

Khi Lâm Mạc Tang mang về mặt ngọc ngêch quay về phòng thì Tân Việt Trạch cũng đã bàn bạc xong việc cần làm ngày mai với Lưu Kỳ.

Nhìn khuôn mặt thay đổi đủ loại biểu cảm của cậu bạn thân hôm nay, Tân Việt Trạch thăm than, tình yêu thực sự khiến con người ta đổi khác, nói vậy, nhưng hiện giờ chính anh ta thì sao... Nhìn bóng người thon gầy của Lưu Kỳ, anh ta thoáng cười khổ.

Sáu giờ tối hôm sau.

Nhìn y phục trên người, Tô Y Thuộc hơi mất tự nhiên, do dự không biết có nên bước ra ngoài không.

Bên ngoài phòng thử đồ, Lâm Mạc Tang đợi Tô Y Thuộc đã nửa tiếng rồi cũng không thấy cô ra, anh thậm chí còn muốn lao vào xem có phải cô đã xảy ra chuyện gì ko

Một tiếng trước, Tổng Thanh gọi điện thoại nói muốn tới đón Tô Y Thuộc bị Tô Y Thuộc từ chối, để khiến Tổng Thanh hoàn toàn từ bỏ mơ mộng của mình, Lâm Mạc Tang đưa ra biện pháp tiếp tục giả vờ làm bạn trai của Y Thuộc.

Từ sau hành động bất ngờ của Tổng Thanh lần trước, Tô Y Thuộc cũng cảm thấy giữa hai người rất gượng gạo, nghĩ một chút liền đồng ý với biện pháp của Lâm Mạc Tang, nhưng lại không hề nhìn thấy nụ cười tươi rói của Lâm Mạc Tang vì thực hiện được ‘âm mưu’ của mình.

Sau đó, cô bị Lâm Mạc Tang cưỡng chế kéo đến cửa hàng tên là “Yinuo” này.

Nhìn giá tiền trên mác quần áo, Tô Y Thuộc khẽ nhíu mày, giá của mỗi bộ quần áo này có thể đủ để cô sinh hoạt trong vòng một tháng, Lâm Mạc Tang kéo cô tới đây làm gì?

Lâm Mạc Tang khẽ cười, để cô yên tâm thử y phục, anh đành phải nói là vì muốn bù đắp xin lỗi vì đã lừa cô.

Tô Y Thuộc biết thân phận của Lâm Mạc Tang không đơn giản, có lẽ chút tiền đó chẳng là gì đối với anh, nghĩ vậy đột nhiên cô cảm thấy chính mình không hề xứng với anh.

Lâm Mạc Tang biết cô lại nghĩ ngợi nhiều, vội vàng rút một bộ mà anh thấy không tệ ở trên giá đưa cho cô, đẩy cô vào trong phòng thử đồ.

Sau đó thì xuất hiện tình cảnh hiện tại, nửa tiếng còn không thấy người ra.

“Y Thuộc, em xong chưa?” Lâm Mạc Tang chờ đến sốt cả ruột, gân trên trán như nảy lên, nếu không phải chủ cửa hàng đang đứng ngay bên cạnh, e rằng anh sẽ không khống chế được mà lao vào phòng mất.

Ông chủ cửa hàng đứng bên cạnh nhìn người thanh niên khôi ngô này mà lúng túng đến mức miệng giật run cả lên, chỉ mong cô gái kia mau mau ra một chút.

Lại thêm khoảng mười phút nữa trôi qua, Tô Y Thuộc vẫn không trả lời, Lâm Mạc Tang chờ đến sắp gục luôn rồi.

“À... ừm...” Tô Y Thuộc trả lời qua loa.

Cửa mở ra, Tô Y Thuộc hơi ngại ngần chậm rãi bước ra ngoài. Từ trước tới giờ cô vốn thích để mặt mộc, đơn giản. Hôm nay cô không chỉ trang điểm, còn đi giày cao gót, váy dài còn để hở lưng... nên cứ cảm thấy hơi mất tự nhiên...

Dáng vẻ thẹn thùng này của cô hoàn toàn khác hẳn với vẻ lãnh đạm thường ngày, ngược lại còn làm tăng thêm chút vẻ hoạt bát và quyến rũ, mỗi động tác giờ tay nhắc chân đều toát ra khí chất cao quý rất tự nhiên lại thêm hiệu quả mê hoặc lòng người.

Lúc trước Lâm Mạc Tang chỉ vì muốn đánh lạc hướng sự chú ý của Tô Y Thuộc nên tùy ý chọn một chiếc váy dài hở lưng, mặc lên người cô căn bản không thể che đậy được chút hào quang nào của cô.

Váy dài màu đen bó sát vào cơ thể Tô Y Thuộc, giúp cô bộc lộ hết tất cả những đường cong mềm mại của mình, làn da mịn màng còn trắng hơn cả ngà voi kia càng như ứng hồng nõn nà dưới bộ lễ phục dạ hội đen tuyền đầy mê hoặc kia, mái tóc đen gọn sóng tự nhiên xõa xuống khiến người ta nhìn mà tưởng tượng đến cảm xúc khi luồn tay vào vuốt ve những sợi tóc đó. Phần trước ngực có pha lớp ren trên ngực, hơi hở ra làm cho người ta không kim được muốn cảm nhận sự mỹ miều của nó, lại kết hợp với sắc mặt mơ hồ của Tô Y Thuộc lúc này...

Chết tiết! Lâm Mạc Tang chửi thầm trong lòng!

Từ trước đến giờ ông chủ cửa hàng cũng chưa từng nhìn thấy người nào đẹp như thế nên cứ ngẩn người nhìn Tô Y Thuộc.

Lâm Mạc Tang trừng mắt hung dữ nhìn ông chủ cửa hàng mới khiến ông ta giật mình hồi tỉnh, trong mắt thoáng có vẻ xấu hổ vội dời tầm mắt đi.

Nhìn bộ dạng của Tô Y Thục, Lâm Mạc Tang lập tức làm việc mà từ nãy đến giờ anh vẫn muốn làm, bước tới túm lấy tay Tô Y Thục kéo lại gần phòng thử đồ, “sầm” một tiếng đóng cửa lại. Trong phòng thử đồ tối om, sau khi kéo cô vào, anh đẩy cô vào tường, ép sát người lên, để tránh cho Tô Y Thục bị chạm vào tường lạnh, anh còn dùng tay đỡ lấy lưng cô.

Cảm giác mịn màng nóng nóng trên tay khiến anh hơi kỳ quái.

“Anh... anh sờ chỗ nào thế hả?!!!” Giọng nói của Tô Y Thục dường như hơi buồn bực lúng túng, vừa cố gắng giãy dụa ra khỏi vòng tay của Lâm Mạc Tang. Người đàn ông này đột nhiên nổi điên cái gì thế? Tự dưng không hiểu ra sao lại kéo cô vào phòng, bây giờ... còn...

Lâm Mạc Tang cảm nhận được từ sự giãy dụa của Tô Y Thục, cảm giác trên tay anh cũng trở nên chột nóng chột lạnh, hô hấp thoáng gấp gấp hơn...

Đó là tấm lưng trần của cô!!!

Điều này khiến Lâm Mạc Tang cảm giác đầu óc mình hơi loạn lên, tay cũng không thể khống chế được, nhẹ nhàng vuốt ve trên lưng Tô Y Thục. Xúc cảm trơn mịn mềm mại khiến anh muốn ngừng cũng không ngừng được.

“Anh... anh còn sờ lung tung nữa, em... em sẽ không để ý đến anh nữa...” Giọng nói khe khẽ run của Tô Y Thục vang lên bên tay Lâm Mạc Tang, nghe lại chẳng hề có sức uy hiếp gì cả.

Nhưng Lâm Mạc Tang lại bỗng như bị điểm huyết, đứng yên tại chỗ, tay cũng không cử động nữa, đầu óc thoáng tỉnh táo hơn.

Trong mắt anh đầy vẻ hối hận, anh đang làm cái gì thế này, lẽ khiến cô sợ hãi thì làm sao bây giờ?! Lâm Mạc Tang vội vàng nhìn Tô Y Thục, qua ánh sáng leo lét, anh chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt đen láy của cô, trong đó như có giọt sống.

“Anh... đi ra!” Đứng trong một không gian nhỏ hẹp cùng với sự ôm ấp của Lâm Mạc Tang khiến Tô Y Thục không thở nổi, mặt cô ửng hồng nóng bừng lên, tay chân cũng không biết nên đặt ở đâu, chỉ có thể làm theo bản năng giãy dụa ra khỏi cơ thể đang đè nặng mình của Lâm Mạc Tang.

Dục vọng của Lâm Mạc Tang vừa đẹp được đi lại bị Tô Y Thục chầm lên trong chớp mắt! Đúng là tiểu yêu tinh mà!!! Lâm Mạc Tang vừa giữ lấy người Tô Y Thục ngăn không cho cô lộn xộn nữa, vừa cố gắng đè nén dục vọng của mình.

“Đừng nhúc nhích.” Giọng nói khàn khàn giống như đang ản ản điều gì đó, hơi thở ấm nóng nhẹ nhàng thổi vào cổ Tô Y Thục khiến toàn thân cô run lên.

Tô Y Thục lập tức không dám cử động nữa, cảm nhận được có vật gì đó cứng ngắc đặt vào giữa hai chân mình, mặt cô càng đỏ lên như sắp tiết ra máu, may mà Lâm Mạc Tang không nhìn thấy.

Một lát sau, Lâm Mạc Tang chậm rãi thả Tô Y Thục ra, nhỏ giọng nói xin lỗi rồi quay người ra khỏi phòng thử đồ. Tô Y Thục lại càng căng thẳng đến mức không nói được câu nào.

Sau khi rời khỏi phòng thử đồ, Lâm Mạc Tang lập tức tìm một bộ quần áo khác để cô thay, kiên quyết không cho cô mặc bộ váy kia trên người.

Cuối cùng, Tô Y Thục không mặc bộ lễ phục dạ hội màu đen hở ngực đó nữa, mà đổi một chiếc váy dài màu trắng, bó sát đi về quyền rũ nhưng lại càng nhã nhặn hơn.

Thật ra Tô Y Thục cũng chẳng quan trọng lắm việc mình mặc gì, mục đích chính của cô hôm nay không phải là điều này. Lâm Mạc Tang lại không đồng ý nhất quyết phải trưng diện trang điểm cho cô một phen. Tô Y Thục chẳng biết làm sao, nhìn về mặt thời trang của Lâm Mạc Tang. Mặt anh lúc này y như có ai thiếu nợ anh mấy trăm vạn vậy, đặc biệt là ánh mắt nhìn về phía ông chủ cửa hàng, chỉ khiến người ta sợ đến run cả lên.

Khó khăn lắm mới thỏa mãn được yêu cầu của Lâm đại thiếu gia, rốt cuộc Lâm Mạc Tang cũng hài lòng gật đầu. Khi trả tiền, tuy Tô Y Thục không nói gì nữa nhưng anh có thể cảm nhận được cô mất tự nhiên.

“Coi như là em nợ anh, nếu không trả thì bán mình cho anh đi!” Lâm Mạc Tang cố tình quay lại nói bằng giọng hung bạo với Tô Y Thục, nhưng trong mắt lại đầy tình cảm.

“Được.” Lần này Tô Y Thục lại thoải mái đồng ý khiến Lâm Mạc Tang hơi kinh ngạc với phản ứng của cô.

Dưới ánh mắt đưa tiễn như tiễn ôn thần của ông chủ cửa hàng, Tô Y Thục và Lâm Mạc Tang lên xe ô tô. Khi đã ngồi trên xe, bầu không khí như thoáng có chút vẻ mờ ám quanh quẩn, hình như bọn họ lại càng gần nhau hơn một chút...

Chương 53: Vọng tưởng của Tổng Tâm Di

Đến nơi tổ chức buổi tiệc, Tổng Thanh mặc chiếc áo đuôi tôm màu trắng đang đứng ở cửa, các vị tiểu thư đi qua đi lại đều lộ ra vẻ thẹn thùng không ngừng nhìn về phía anh ta, nhưng anh ta chỉ khẽ cười đáp lễ theo phép lịch sự.

Tô Y Thục bước ra khỏi xe, Lâm Mạc Tang tự nhiên đưa tay ra làm động tác mời.

Cô hơi do dự một chút, rồi nhẹ nhàng đặt tay lên tay anh. Vừa nhìn thấy bóng Tô Y Thục, ban đầu Tổng Thanh bị cách ăn mặc của Tô Y Thục ngày hôm nay làm cho choáng ngợp, cứ ngăn người nhìn cô quên cả thu hồi ánh mắt của mình, cho đến tận khi về mặt lạnh lùng của Lâm Mạc Tang chắn trước Tô Y Thục ngăn chặn tầm mắt của Tổng Thanh, anh ta mới giật mình, cười gượng gạo.

“Em đến rồi à.” Tổng Thanh nhìn Tô Y Thục khác với thường ngày, dịu dàng nói. Trong mắt anh ta đầy vẻ say đắm, cô bé này rõ ràng là do anh phát hiện ra trước tiên, vậy mà hôm nay tay cô ấy lại khoác vào tay một người đàn ông khác.

Bị Tổng Thanh nhìn như vậy Tô Y Thục cũng rất mất tự nhiên, bàn tay khoác tay Lâm Mạc Tang siết chặt lại. Lâm Mạc Tang kín đáo vỗ nhẹ vào tay cô để trấn an.

“Chắc cậu Tổng còn nhiều việc bận rộn phải làm, chúng tôi không tiện quấy rầy. Tôi và Y Thục vào trước.” Giọng nói của Lâm Mạc Tang không có chút cảm xúc nào, nói xong liền đưa Tô Y Thục đi ngang qua Tổng Thanh, không thèm nhìn anh ta lấy một cái.

Tổng Thanh đứng sững người tại chỗ nhìn hai người rời đi nhưng không có lý do gì để lên tiếng ngăn cản.

Vào bên trong Tô Y Thục mới phát hiện hôm nay là vũ hội hóa trang, mọi người tham dự vũ hội đều đeo mặt nạ. Lâm Mạc Tang thuận tay lấy một đôi mặt nạ từ trong đồng mặt nạ trước mặt ra, cầm chiếc mặt nạ màu hồng đeo lên mặt Tô Y Thục. Nhìn dáng vẻ vô cùng chú tâm của anh, trong lòng Tô Y Thục bỗng dâng lên một cảm giác trước giờ chưa từng có. Trong mắt Lâm Mạc Tang hiện lên vẻ hài lòng, anh tự nhiên đeo mặt nạ cho Tô Y Thục giống như mọi chuyện vốn nên là như thế, sau đó mới đeo lên mặt mình chiếc mặt nạ màu đen.

Cảm nhận được ngón tay thon dài của anh xẹt qua mặt mình, trên đầu ngón tay còn có lớp chai thô ráp, đột nhiên Tô Y Thục lại nhớ tới chuyện vừa rồi trong phòng thử đồ, khiến mặt cô thoáng đỏ lên, ánh mắt mất tự nhiên nhìn về hướng khác.

Vì có mặt nạ che đi nên Lâm Mạc Tang không nhìn thấy rõ cảm xúc của Tô Y Thục lúc này, chỉ cho rằng cô lo lắng trong trường hợp này thôi, vì vậy, anh xòe bàn tay của mình ra, đan vào bàn tay của cô.

Chợt thấy hơi ấm từ lòng bàn tay truyền lên, Tô Y Thục quay sang nhìn người thanh niên bên cạnh, lần đầu tiên trong mắt cô xuất hiện vẻ nhu hòa, trong lòng bỗng cảm thấy an toàn đến khó hiểu.

Lúc này Tổng Thanh cũng đã bước vào, bên cạnh anh ta có một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn, trang phục cũng rất đẹp, váy ngắn màu hồng kết hợp với tất da chân màu đen, ánh mắt còn có ý tỏ ra yêu điệu. Tuy đôi phương đeo mặt nạ nhưng chỉ liếc mắt Tô Y Thục cũng nhận ra đó là Tổng Tâm Di. Bọn họ đang đi về phía Tô Y Thục.

Trên mặt Lâm Mạc Tang xuất hiện vẻ không vui, bàn tay nắm tay Tô Y Thục siết chặt lại.

“Y Thục ~” Tổng Thanh kéo Tổng Tâm Di đến trước mặt họ.

Đối với việc Tổng Thanh liên tục tìm cô, ngoài bất đắc dĩ ra, Tô Y Thục chỉ thấy nghi hoặc, rốt cuộc anh ta có chuyện gì?!

Đi tới trước mặt Tô Y Thục, Tổng Tâm Di mới phát hiện bên cạnh cô có một người bạn trai, cô ta lập tức thu ngay ánh mắt sắp toát ra vẻ chán ghét lại, tuy không nhìn thấy mặt người thanh niên kia, nhưng toàn thân anh lộ ra vẻ lạnh lùng. Đôi mắt sâu đen lầy, chiếc mặt nạ màu đen vương giả như càng tôn lên sắc quyến rũ mê hoặc người khác, hình dáng đôi môi tuyệt mỹ, dáng người cao gầy, không có một điểm nào không toát lên vẻ cao quý, tao nhã. Tổng Tâm Di ngẩng ngẩng nhìn Lâm Mạc Tang, mắt đầy vẻ ái mộ.

Lâm Mạc Tang lạnh lùng nhìn Tổng Tâm Di, loại con gái giả dối này mà cũng xứng đáng làm chị Y Thục sao? Đúng là nực cười!

“Tâm Di, đây là... bạn trai của Y Thục.” Thấy Tổng Tâm Di thất thần, Tổng Thanh liền lên tiếng để cô ta hồi hồn lại. Khi nói những lời này, trong mắt anh ta cũng chợt lóe vẻ đau đớn. Tổng Tâm Di không thể tin nổi nhìn Tô Y Thục và Lâm Mạc Tang, người thanh niên mà cô ta chỉ liếc một cái đã vừa ý lại là bạn trai của con điểm Tô Y Thục này sao?!

Vì ngại có mặt Lâm Mạc Tang ở đây, nên cô ta cũng không dám bộc lộ ánh mắt ghen ghét ra.

Nhìn ánh mắt si mê của cô ta dành cho Lâm Mạc Tang, trong lòng Tô Y Thục đột nhiên hơi bất an, từ nhỏ Tổng Tâm Di đã thích tranh cướp với cô, chỉ cần cô có thứ gì đó thì cô ta nhất định phải có, nhưng dù như vậy cô cũng đều không so đo tính toán gì, vì cô không cần những thứ đó.

Nhưng ánh mắt nhìn chằm chằm lần này của cô ta lại khiến cô không thể tùy tiện được nữa. Không phải cô không có tự tin, mà vì cảm giác không an toàn tích lũy lâu ngày khiến cho cô không dám chắc chắn người đàn ông này sẽ vẫn ở lại bên cô.

Thấy Tô Y Thục hơi buông lỏng tay, Lâm Mạc Tang thoáng giật dừ vì cô thiếu tin tưởng anh, liền siết hơi chặt tay lại như muốn trừng phạt.

Cảm giác đau đớn từ tay truyền tới đã đòi đi sự chú ý của Tô Y Thục.

Nhìn vẻ tức giận không giấu được trong mắt Tô Y Thục khi nhìn mình, Lâm Mạc Tang khẽ cười hài lòng sau mặt nạ.

Tổng Tâm Di thấy hai người trước mặt hoàn toàn không thêm đề ý đến cô ta, chỉ lo liếc mắt đưa tình, khiến cho một người luôn luôn được mọi người chú ý ở trong trường như cô ta càng thấy oán hận Tô Y Thục hơn, trong lòng cô ta cũng thâm hạ quyết tâm, cô ta nhất định phải có được người đàn ông này.

Lâm Mạc Tang sao có thể không nhận ra tâm địa của cô ta. Đối với loại phụ nữ giả dối này, từ trước đến giờ anh không hề biết nương tay, đặc biệt là những người đã có ý đồ làm tổn thương Y Thục, anh sẽ không bỏ qua một kẻ nào hết, tốt nhất là cô ta đừng tự vác xác đến trên chọc anh.

“Chào anh.” Thấy Tổng Thanh giới thiệu mình mà người thanh niên này còn không chủ động chào hỏi, Tổng Tâm Di buồn bực nhưng cũng cảm thấy hứng thú với đối với kiểu đàn ông rất có tính khiêu chiến này, mắt lóe lên tia hiếu thắng, tự chủ động chào anh.

Lâm Mạc Tang không đáp lời Tổng Tâm Di, thậm chí nhìn còn không thêm nhìn cô ta.

Bàn tay đưa ra giữa không trung của Tổng Tâm Di như cứng lại, vô cùng xấu hổ, đưa tới cũng không được, mà rút lại cũng chẳng xong, khuôn mặt dưới lớp mặt nạ trở nên cực kỳ dữ tợn.

Dù sao Tổng Tâm Di cũng là em gái ruột của mình, Tổng Thanh không đành lòng liền nói với Tô Y Thục và Lâm Mạc Tang là họ còn có việc rồi định kéo Tổng Tâm Di rời đi, tránh đề quan hệ của anh ta và Y Thục thêm ngại ngùng.

Tổng Tâm Di sao có thể cam tâm rời đi như vậy, cô ta giận dữ nhìn Tổng Thanh một cái, vung ra khỏi tay anh ta, định tiếp tục tiếp cận Lâm Mạc Tang.

Lúc này, bóng người quen thuộc lọt vào mắt cô ta, Tổng Tâm Di lập tức dừng bước, mắt đầy vẻ tính toán.

Lúc này Luru Tây đang đứng tiếp đón khách khứa ở ngay giữa sân khấu, vừa nhìn xung quanh như đang tìm kiếm gì đó.

Thấy mấy người Tổng Tâm Di, hần vội vàng đi về phía họ, khoe môi nhếch lên nụ cười nho nhã lễ phép.

“Cô Tổng, rất hân hạnh được đón tiếp cô!” Nhìn Tô Y Thục mặc váy trắng dài, trên mặt Luru Tây không giấu nổi sự tham lam khiến vẻ hào hoa phong nhã của hần nhìn rất giả tạo.

Hần vốn bị khí chất lạnh lùng cao ngạo của cô hấp dẫn, nhưng vẻ đẹp của cô ngày hôm nay lại càng có vẻ quyến rũ mê hoặc lòng người hơn, khiến Luru Tây chỉ mong được đặt cô dưới thân mà yêu thương một phen.

Ánh mắt hổ sói khiến Tô Y Thục rất mất tự nhiên, cô cố kiềm chế, cô vẫn còn có việc phải làm, chờ một chút nữa hần ta muốn cười cũng không nổi.

“Anh Luru, xin chào!” Lâm Mạc Tang kéo Tô Y Thục ra phía sau, né tránh bàn tay đang đưa ra của Luru Tây, giọng nói thâm trầm khiến người ta không đoán ra được suy nghĩ của anh.

Lúc này Luru Tây mới nhận ra bên cạnh Tô Y Thục có một người thanh niên khác. Người thanh niên này đeo mặt nạ màu đen làm cho hần không thấy được tướng mạo của anh ấy, nhưng toàn thân tỏa ra luồng khí rất thần bí khiến hần sợ hãi. Hần cứ cảm thấy người thanh niên này hơi quen quen, nhưng lại không nghĩ ra.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Giăng lưới

“Đây là bạn trai của Tô Y Thục...” Tổng Thanh nghi hoặc nhìn về phía Lâm Mạc Tang. Anh ta không biết tên Lâm Mạc Tang.

“Lâm Mạc Tang!” Lâm Mạc Tang tiếp lời.

“Chào anh Lâm.” Luru Tây lập tức cười chào Lâm Mạc Tang, trong đầu lại nghĩ nên làm cách nào để kéo người thanh niên này rời khỏi Tô Y Thục.

Tổng Tâm Di liền tiếp bị bỏ qua. Thấy mọi người chỉ nhìn về phía Tô Y Thục, sự ghen ghét đối với cô càng lúc càng sâu.

Cô ta đang định nói gì đó thu hút sự chú ý của mọi người, thì phòng bên kia đột nhiên vang lên tiếng kêu: “Có người ngất xỉu rồi!”

Lưu Tây khẽ nhíu mày, sao đúng lúc này lại xảy ra chuyện? Trong lòng hắn có chút bức bối, chỉ áy náy gật đầu với mọi người rồi đi về phía vờn phát ra tiếng kêu.

Nhìn theo bóng lưng Lưu Tây, trong mắt Tô Y Thục thoáng hiện lên vẻ giảo hoạt, nhanh đến mức không ai phát hiện ra.

“Có chuyện gì vậy?” Xa khỏi tầm mắt của mọi người, Lưu Tây lập tức lộ bản tính của mình, nhìn quân gia bằng ánh mắt nham hiểm, thâm độc.

“Có vị tiểu thư vừa ngắt xiêu, có lẽ là uống say à.” Quân gia sợ hãi đáp. Ông đã chứng kiến sự tàn bạo thâm hiểm của người thanh niên này rồi.

Lưu Tây đi tới trước mặt người ngã trên mặt đất, trong mắt thoáng xuất hiện sự kinh hãi, đây không phải cô em gái ngoan Lưu Kỳ của hắn sao? Nhìn gương mặt ửng hồng của cô ấy, hắn vội vàng đi tới bên cạnh cô, bế cô lên, quay đầu phân phó quân gia chú ý tốt bên này, có tình hình gì thì báo cáo với hắn. Nói xong hắn ta bế Lưu Kỳ khẩn cấp chạy lên tầng.

Tô Y Thục thu hết nhất cử nhất động của hắn vào trong mắt, sự tình phát triển rất thuận lợi, chỉ chờ Lưu Tây sa lưới!

Lưu Tây bế Lưu Kỳ vào phòng mình xong, liền vội vàng đặt cô lên giường. Tân Việt Trạch trốn trong phòng nhìn thấy tất cả những hình ảnh này, thầm siết chặt nắm đấm.

Trước đây Lưu Tây vẫn muốn tiếp cận Lưu Kỳ. Lưu Kỳ và hắn là anh em cùng cha khác mẹ, nhưng từ nhỏ hắn đã ôm suy nghĩ thâm tà với Lưu Kỳ, chỉ là không tìm được cơ hội tiếp cận cô. Hôm nay không chỉ Tô Y Thục tới đây, mà ngay cả Lưu Kỳ cũng xuất hiện ở buổi tiệc này, sự hưng phấn trong lòng Lưu Tây thật không có từ nào tả nổi.

Nhìn khuôn mặt trắng trẻo ửng hồng của Lưu Kỳ, Lưu Tây không kìm được chỉ muốn âu yếm.

Ngay khi cái miệng bản thủ của Lưu Tây sắp hôn đến mặt Lưu Kỳ, cô đột nhiên quát to: “Cút!” sau đó vô thức đập một cước về phía Lưu Tây. Vì hắn không phòng bị gì, nên bị đập suýt lăn xuống giường, tức giận muốn phát hỏa.

“Lưu Tây, Lưu Tây...” Người đang say rượu lại vô thức gọi tên hắn, bàn tay quờ quạng trên không trung như đang tìm gì đó.

Trong lòng Lưu Tây vui hẳn lên, quên cả đau đớn giận dữ, chẳng lẽ cô cũng thích hắn?

“Anh ở đây. Anh ở đây.” Hắn vội vã cầm lấy bàn tay đang tìm kiếm của Lưu Kỳ.

Cô như tìm được thứ để dựa dẫm, sắc mặt dần dịu đi, động tác ngừng lại, giống như đã ngủ say.

Lưu Tây thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng chịu yên rồi.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp nhu mì của Lưu Kỳ, dục vọng của hắn lại gào thét, tiếc là người trên giường lại bắt đầu ni non: “Lưu Tây ca ca có bạn gái...” Giọng nói như đang khóc, chứa đầy sự tủi thân, nghẹn ngào.

Lưu Tây vội dỗ dành: “Lưu Tây ca ca là của mình em, làm sao có bạn gái được!”

“Không đúng, hôm đó em nhìn thấy rõ ràng cái cô... cô Lý kia, đúng rồi cô gái tên Lý Phụng Na hôn anh ở phòng làm việc, anh cút đi!” Vừa nói Lưu Kỳ vừa giãy dụa muốn thoát khỏi bàn tay của Lưu Tây.

Lưu Tây làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy để chiếm lấy Lưu Kỳ: “Lưu Tây ca ca làm sao thích loại phụ nữ dối trá như vậy được, chẳng qua vì cô ta cứ quần lấy anh thôi, Kỳ Kỳ đừng tức giận mà ~ ngoan ~” Lưu Tây ra vẻ dịu dàng vuốt tóc Lưu Kỳ.

“Vậy... Vậy... còn cái cô Thi Ninh Nhi...” Đầu lưỡi Lưu Kỳ có vẻ nói không rõ ràng nữa.

Thấy cô say đến không còn biết gì, Lưu Tây chỉ muốn mau mau hoàn thành việc tốt của mình, để Lưu Kỳ nhanh chóng kết thúc màn tra hỏi này, hắn trả lời cũng ngắn gọn hơn.

“Đó là gái tiếp khách, nếu không vì ba thì anh làm sao để ý cô ta được!” Giọng nói của hắn đầy vẻ chán ghét.

Bàn tay cầm máy ghi âm của Lưu Kỳ siết chặt lại, tiếp tục mang về mặt đỏ hồng vì say rượu ảm ức hồi. Hầu như những cô gái trước đây đã từng gặp gỡ Lưu Tây đều bị cô lôi ra hỏi một lượt. Tuy Lưu Tây đều gạt tất cả sang một bên, nhưng giọng điệu đã có vẻ không kìm nén được. Nhìn dáng người mảnh mai xinh đẹp của Lưu Kỳ, hắn không nhịn thêm được nữa, cũng chẳng thêm bận tâm đến vấn đề của Lưu Kỳ, lao thẳng tới đặt Lưu Kỳ xuống giường.

Trong lòng Lưu Kỳ rất sợ hãi, sống chết muốn vùng ra khỏi Lưu Tây đang đè nặng lên cô.

“Cái gì đây?” Nhìn chằm chằm chiếc máy ghi âm mini giấu trong tay Lưu Kỳ, mắt Lưu Tây lạnh đi, “Mày mà cũng dám gài bẫy tao à?! Con đi!” Nói xong, Lưu Tây giật lấy chiếc máy ghi âm mini trong tay cô, vung tay định tát về phía Lưu Kỳ.

Lưu Kỳ sợ hãi nhắm mắt lại, run rẩy chờ cái tát rơi xuống.

Sự đau đớn trong dự đoán không hề xảy ra, lại nghe ‘rầm’ một tiếng, tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Lông mi Luru Kỳ run run, chậm rãi mở mắt ra, trước mắt đã không còn bản mặt đối trá của Luru Tây từ lâu rồi.

Tân Việt Trạch xoa xoa tay, chán ghét đập Luru Tây ngất xỉu một cái khiến hấn lẫn xuống đất. Nhìn mặt Luru Kỳ đầy nước mắt ngồi trên giường, trong mắt anh đầy vẻ yêu thương, hơi cúi người ôm cô vào lòng.

Luru Kỳ giật mình một chút, sau đó cảm nhận được vòng tay ấm áp của anh, sự lạnh lẽo trong lòng dần tan biến, yên tâm dựa vào ngực lắng nghe tiếng tim đập vững vàng của anh, cảm giác sợ hãi cũng trôi đi.

“Đừng sợ. Anh vẫn luôn ở đây!” Tân Việt Trạch không có ý đầu võ mồm với Luru Kỳ như thường ngày mà dịu dàng hứa hẹn với người trong lòng mình.

Người trong lòng dường như cảm nhận được sự chân thành của anh, khóe môi vương nước mắt hơi nhoèn cười.

Chờ Luru Kỳ và Tân Việt Trạch đi ra, hai người liền đưa tay ra dấu OK với Tô Y Thuộc, rồi đi về phía micro ở giữa phòng khách.

“Chào các quý ông, quý bà. Hoan nghênh mọi người đến đây hôm nay.” Giọng nói của Tân Việt Trạch vang lên từ micro, truyền rành mạch vào tai mọi người.

Tất cả mọi người đều hơi nghi hoặc nhìn về phía Tân Việt Trạch và Luru Kỳ.

Thấy mọi người đã chú ý về phía này, Tân Việt Trạch cầm chiếc máy ghi âm mini trong tay, tiếp tục cười nói: “Để chào mừng mọi người tới đây dự tiệc, cậu chủ Luru của chúng tôi đã chuẩn bị sẵn một đoạn nhạc rất đặc biệt cho mọi người, coi như lời chào đón.” Giọng anh ta đầy vẻ trào phúng.

Quản gia đứng bên cạnh vốn muốn ngăn cản hành vi của Tân Việt Trạch, nhưng nghĩ một chút lại thấy thông báo cho Luru Tây quan trọng hơn, vì vậy liền lén lén chạy lên tầng.

Trong micro vang lên đoạn đối thoại vừa rồi của Luru Kỳ và Luru Tây, Tân Việt Trạch sợ cô nghe lại mấy thứ này sẽ lại đau lòng, liền nhẹ nhàng ôm lấy cô, im lặng an ủi.

Khi mọi người nghe rành mạch tên của từng người từng người phụ nữ được xướng lên cùng với những tiếng phản bác không chút liêm sỉ của Luru Tây, sắc mặt quan khách đều xanh xanh đỏ đỏ, trong phòng yên tĩnh hẳn, có vài người hiện giờ chắc hẳn đang muốn băm vằm Luru Tây ra thành trăm nghìn mảnh.

Anh ta đã thay mặt Luru Tây mời hết cả những người phụ nữ đã qua lại với hấn ta cùng cả những người ‘bạn tốt’ của hấn ta đến, đương nhiên cũng thuận miệng mời cả bố mẹ họ nữa. Trò vui phải để nhiều người thưởng thức mới đúng chứ, anh rất rộng rãi mà!

Tất cả đã xong, hiện giờ có thể để nam chính Luru Tây lên sân khấu được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Thu lưới.

Quản gia tìm thấy Luru Tây ngay trong phòng hấn, nhìn hấn tư thế úp sấp xuống đất rất quái đản của hấn, ông ta đá vào người hấn mấy cái trước, sau đó đỡ hấn lên, để hấn tựa vào giường, gọi hai tiếng cũng không thấy hấn có phản ứng gì.

Nhìn bốn phía xung quanh căn phòng một chút, sau khi xác định không có ai, ông ta liền giơ tay lên, hung hăng tát vài cái vào mặt Luru Tây.

Luru Tây khẽ giật giật mắt trong mơ màng, quản gia lập tức thu tay lại đứng bên cạnh ra vẻ không biết gì cả.

Luru Tây mở mắt, vẫn còn nhớ vừa rồi có người đánh hấn hôn mê, đang định hỏi xem có chuyện gì xảy ra, nhưng vừa động khẽ khóe miệng, trên mặt đã truyền đến cơn đau nhức tê buốt, rất nhiều vị trí trên người cũng vậy.

Có chuyện gì thế này? Hấn nghi hoặc nhìn quản gia đang cung kính đứng một bên.

“Cậu chủ, vừa rồi tiểu thư Luru Kỳ hoảng hoảng hốt hốt lao xuống nhà.” Vừa nghe thấy Luru Kỳ còn chưa đi xa, Luru Tây liền bắt chập cơn đau trên mặt và trên người, vội vã đứng từ dưới đất lên, quần áo còn chưa chỉnh lại đã cuống quýt chạy xuống dưới nhà, trong đầu chỉ muốn bắt được cô, rồi trừng trị cô gái đó một phen thích đáng.

Quản gia ở phía sau nhìn theo bóng Luru Tây như có chút suy nghĩ nhưng cũng không ngăn hấn.

Lúc này, ở dưới nhà vô cùng yên tĩnh, tất cả đều rất ăn ý tìm kiếm bóng dáng Luru Tây.

Luru Tây đang từ trên lầu xuống vội vàng tìm Luru Kỳ nên cũng không chú ý tới bầu không khí kỳ quặc ở dưới nhà.

Chợt nhìn thấy Luru Kỳ đang cầm chiếc máy ghi âm mini trong tay đứng trước micro như đang ấn cái nút bật, Luru Tây lập tức lao về phía cô, giật lấy chiếc máy ghi âm mini trong tay cô: “Hoan nghênh các vị tới dự buổi tiệc tối nay. Tôi và vị tiểu thư này còn có chút việc riêng, hy vọng mọi người chơi vui vẻ.” Sau đó hần khề nở nụ cười mà hần cho rằng rất nhã nhặn.

Tổng Tâm Di đen mặt ra sức nháy mắt ra hiệu cho Luru Tây, ánh mắt đầy vẻ trách cứ hần không cẩn thận. Luru Tây cho rằng cô ta muốn nói là chuyện lúc trước đã bàn bạc ổn thỏa rằng hôm nay sẽ tuyên bố kết hôn với Tô Y Thục, nhưng hiện giờ hần còn có việc khác quan trọng hơn — phải ngăn cản Luru Kỳ hủy hoại danh dự của hần.

Thấy mình tốt bụng nhắc nhở lại bị Luru Tây phớt lờ, cô ta vô cùng tức giận, quay đầu đi.

Trong đầu Tổng Thanh lúc này vẫn đang quay cuồng với những thứ vừa nghe được. Anh ta không ngờ Luru Tây lại là một người như thế, anh ta cứ cho rằng kết hôn với Y Thục, hần sẽ biết kiểm chế hơn, không ngờ ngay khi hần đồng ý sẽ chăm sóc tốt cho Y Thục thì đã chạy ra ngoài tìm phụ nữ bừa bãi rồi!

Gần đây công ty nhà họ Tổng gặp phải sự chống đối không xác định được, Diêu Văn biết Luru Tây có hứng thú với Tô Y Thục, nên muốn lợi dụng Tô Y Thục để nhờ vả thế lực nhà họ Luru, cứu vãn cục diện sắp phá sản của mình.

Tổng Thanh vốn phản đối kịch liệt, nhưng trước sự tấn công bằng nước mắt của Diêu Văn, cùng với lời bảo đảm thề thốt son sắt của Luru Tây, anh ta liền cố kìm nén cảm giác chua xót trong lòng mà buông tay, cũng bởi vì người đàn ông bên cạnh cô kia khiến anh ta muốn cách xa cô hơn nữa.

Vì vậy mới có chuyện mời tiệc ngày hôm nay, mục đích chủ yếu là muốn tuyên bố thắng việc hôn nhân của Luru Tây và Tô Y Thục.

Những khách mời có mặt ở đây làm như không nghe thấy Luru Tây nói gì, chỉ đứng yên tĩnh tại chỗ. Cuối cùng Luru Tây cũng phát hiện sự tình có gì đó không ổn.

Lúc này, một cô gái xinh đẹp mặc bộ váy dạ hội màu vàng rất quyến rũ, lắc lư thân mình như rần nước chậm chậm đi về phía Luru Tây, trong mắt cô ta có chút nổi sóng, giống như đang vô cùng ám ức.

“Cô Thi, hoan nghênh hoan nghênh ~” Luru Tây trừng mắt lườm Luru Kỳ và Tân Việt Trạch một cái, lập tức đổi dáng vẻ công tử đón tiếp Thi Ninh Nhi.

Thi Ninh Nhi không thêm để ý đến hần, mà quăng thẳng một cái tát vào mặt hần. Trên mặt Luru Tây in dấu năm ngón tay đỏ tươi, vừa vận động vào nơi mà quán gia đánh lúc trước, khiến Luru Tây đau suốt kêu thành tiếng. Cô nàng này nổi điên cái gì thế?! Luru Tây tức giận đến mức muốn giết người, nhưng ở trước mặt mọi người hần lại không dám nổi giận.

“Cô Thi, có phải có chỗ nào tôi đón tiếp chưa được chu toàn không? Mong cô thứ lỗi.” Luru Tây vẫn tiếp tục cười giả dối với Thi Ninh Nhi. Hiện giờ, Thi Ninh Nhi chỉ cảm thấy đúng là mất mình mù rồi nên lúc trước mới thích loại đàn ông thế này.

“Daddy, chúng ta về đi!” Thi Ninh Nhi tức giận nói với người đàn ông trung niên sau lưng, sau đó lườm Luru Tây đầy oán hận rồi đi thẳng ra cửa không thèm quay đầu lại. Bố của Thi Ninh Nhi cũng giận dữ đến dựng râu trừng mắt, nhìn cũng chẳng nhìn Luru Tây một cái.

Luru Tây vẫn không hiểu rõ tình trạng hiện giờ là thế nào, quay lại nhìn Luru Kỳ đang được Tân Việt Trạch bảo vệ trong ngực, bỗng nhiên hần tỉnh ra, kinh ngạc nhìn chiếc máy ghi âm mini trong tay mình.

“Mày mà cũng dám gài bẫy tao?!” Lốp mặt nạ hào hoa phong nhã cuối cùng cũng rách toạc, hần dữ tợn quát Luru Kỳ khiến cô càng rụt sâu vào lòng Tân Việt Trạch hơn.

“Cậu chủ Luru cần gì phải nói ra mấy lời ấy, suốt nửa bạn gái tôi đã bị hại bởi ý đồ bản thủ của cậu rồi, giờ chỉ muốn vạch trần bộ mặt giả dối của cậu ra, để tránh cho nhiều người khác bị lừa mà thôi.” Tân Việt Trạch dùng giọng điệu nhàn nhạt để nói, nhưng trong cổ đang dâng trào sự tức giận, ánh mắt sắc bén nhìn Luru Tây.

Bị ánh mắt đó của anh ta nhìn chằm chằm, Luru Tây sao còn dám nhìn Luru Kỳ trong lòng anh ta nữa.

“Mọi người đừng hiểu lầm, chắc chắn là bọn họ hãm hại tôi. Mấy lời đó không phải do tôi nói!” Luru Tây thoáng bình tĩnh lại, hiện giờ không phải thời cơ tốt để báo thù, giải thích quan trọng hơn.

“À? Chúng tôi cũng đâu có nói là anh nói gì đâu, sao vừa rồi Luru đại thiếu gia không ở đây mà vừa xuống đã biết bọn họ nói gì?” Đột nhiên trong góc phòng truyền đến giọng nói châm chọc, giọng nói này khiến Tô Y Thục thấy hơi quen.

Luru Tây nhận ra mình bắt càn lỗ miệng, nhất thời ngăn người đứng đó, há mồm không biết phải nói gì.

“Rác rưởi!” Một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn cầm một ly rượu từ khay của người phục vụ, đi thẳng đến trước mặt Luru Tây, hất vào mặt hần. Rượu đỏ tưới ướt cả người Luru Tây, sắc mặt đỏ tría lúc này bị hủy hoại không còn một mảnh nào. Giống như một tín hiệu, các cô gái gầy béo, xinh đẹp hay xấu xí trong đại sảnh đều xông lên, người thì tát, người thì hất rượu vào Luru Tây...

Tô Y Thuộc đi tới chỗ bàn đề đồ, cảm lọ gia vị lên, bước đến bên Luru Kỳ.

“Có muốn thử không?” Giọng nói rất ngây thơ vô hại.

Nhìn cô gái bình tĩnh trước mặt, khỏe miệng Tân Việt Trạch run lên. Nhìn bột ớt đỏ rực trong tay Tô Y Thuộc, Luru Kỳ hoang mang nhìn cô.

Tô Y Thuộc cười gật đầu.

Luru Kỳ liền nhận lấy bột ớt, chậm rãi đi về phía Luru Tây.

Lúc này, quần áo Luru Tây đã rất lộn xộn, trên tóc phủ đầy chất lỏng màu rượu đỏ, nhếch nhác không chịu nổi, dường như cũng chẳng còn sức phản kháng nữa.

Mọi người thấy Luru Kỳ đi tới đều biết ý tránh ra.

Luru Kỳ đến trước mặt Luru Tây, nhìn cái tên mặt người dạ thú này, à không, hiện giờ chỉ còn hai từ ‘cầm thú’ mới có thể hình dung về hắn, trong mắt Luru Tây đầy vẻ thất bại, nhìn Luru Kỳ cũng chỉ có e ngại hơn.

Nhìn khuôn mặt bí ối của hắn, Luru Kỳ cầm ‘vũ khí’ trong tay ném thẳng vào mặt hắn! Làm xong chuyện này, cô ấy lập tức đi về phía mấy người Tô Y Thuộc, đầu cũng không quay lại.

Phía sau lưng truyền đến tiếng hắt xì hơi liên tục của Luru Tây, mọi người chờ Luru Kỳ đi rồi, lại rất ăn ý vây lấy hắn.

Sự đoàn kết của phụ nữ thật kinh khủng!

Lâm Mạc Tang và Tân Việt Trạch thừa lúc bọn họ hỗn loạn liền đi ra ngoài.

Trước khi ra ngoài, Tô Y Thuộc nhìn về phía góc phòng, lại thấy ở đó không có ai nữa, khiến cô hơi nghi hoặc.

Thấy cô thất thần nhìn về phía góc phòng, Lâm Mạc Tang đứng sững lại như để trừng phạt cô, ngay sau đó, Tô Y Thuộc đập ngay mặt vào lưng Lâm Mạc Tang. Cô day day cái mũi bị đập đau của mình, khó hiểu nhìn Lâm Mạc Tang, nhưng anh chỉ đi thẳng để lại bóng lưng cho cô. Tô Y Thuộc không biết phải nói gì, cũng chẳng biết làm gì khác hơn là yên lặng đi theo anh.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Lời mời ngoài ý muốn

Ngày hôm sau, cổ phiếu của Luru thị sụt giảm mạnh, gần như lâm vào tình trạng phá sản. Cùng lúc đó, Tổng thị cũng phải đối mặt với tình thế nguy hiểm vì nhân viên trong công ty bán tài liệu cơ mật cho công ty đối thủ để kiếm lợi.

Chuyện của Luru Tây cùng với những điều bí ẩn không muốn người khác biết đều chiếm tiêu đề của các trang truyền thông cũng như internet.

Sáng sớm, Tô Y Thuộc vừa đến công ty đã thấy mọi người đều đang bàn tán chuyện của Luru thị và Tổng thị. Trên cơ bản là lật lại toàn bộ mọi chuyện của Luru Tây từ nhỏ đến giờ, thậm chí có người còn nói thật ra Luru Tây là phụ nữ, là một tên đồng tính luyến ái v.v... khiến cô chỉ biết cảm thán về sức mạnh của dư luận. Thế nhưng, quan hệ của hắn và Luru Kỳ lại không bị vạch trần, chắc bị người ta cố tình phong tỏa.

Còn có người suy đoán liệu có phải chuyện của Tổng thị và Luru thị có liên quan gì đến nhau không.

Tô Y Thuộc tỏ vẻ không liên quan đến mình, cầm tài liệu kế hoạch để đọc, Mộ Dung Ngữ Yên lại thường xuyên dùng ánh mắt mờ ám để nhìn hết cô lại nhìn sang Lâm Mạc Tang.

Mấy hôm nay Tân Việt Trạch không đi làm, Luru Kỳ cũng bị anh ta đón đi. Tất nhiên Tô Y Thuộc cũng cảm thấy kỳ quái đối với thái độ thoải mái vui vẻ sao cũng được của Quan Thanh.

Đối với lòng hiếu kỳ của Mộ Dung Ngữ Yên, Lâm Mạc Tang áp dụng chính sách phớt lờ, chỉ dùng ánh mắt ra hiệu cho cô ta đừng có quấy rối.

Tô Y Thuộc lại lý giải ánh mắt ra hiệu của bọn họ thành liếc mắt đưa tình. Từ sau khi biết Nhượng Thủy Tam Thiên là Lâm Mạc Tang, cô càng nghĩ Mộ Dung Ngữ Yên thực sự rất thích Lâm Mạc Tang, dù sao, cũng vì anh nên cô ấy đã từng không ngại giết cô. Nghĩ vậy, Tô Y Thuộc lại không biết phải xử lý quan hệ của bọn họ thế nào.

Phòng làm việc yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại, nghe tiếng chuông điện thoại quen thuộc của mình, Lâm Mạc Tang khẽ nhíu mày, số này rất ít khi có người gọi đến, trừ khi ở bên kia xảy ra chuyện gì.

Tô Y Thục ngẩng đầu, nhìn thấy Lâm Mạc Tang đang cầm điện thoại di động, không biết đang nghĩ gì nhưng cũng không nghe máy.

Trên màn hình điện thoại hiện lên hai chữ: “Mã Đăng”.

Từ sau lần trước trị thương giúp anh xong, Mã Đăng liền quay về tổng bộ, không hề liên hệ lại với anh, lần này gọi điện thoại tới, chỉ e bên kia có chuyện.

Lâm Mạc Tang cầm điện thoại đi ra ngoài cửa.

Ánh mắt Tô Y Thục bắt gặp nhìn theo bước chân anh.

Đột nhiên Lâm Mạc Tang ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tô Y Thục, cong khóe môi.

Tô Y Thục nhất thời có cảm giác như mình đang làm chuyện xấu thì bị bắt gặp, xấu hổ dời mắt đi, ra về đang đọc sách rất nghiêm túc.

Nhìn bộ dạng đáng yêu của Tô Y Thục, ngực Lâm Mạc Tang như được lấp đầy.

“Thiếu gia.” Giọng nói nghiêm túc kính cẩn vang lên từ đầu dây bên kia.

“Gần đây ở bên đó có động tĩnh gì không?” Một ngón tay của Lâm Mạc Tang gõ nhẹ lên lan can theo tiết tấu, hỏi như không mấy quan tâm.

“Đêm qua, Koster và Luru thị chạm trán nhau ở phố Yangon.” Mã Đăng nói với vẻ lo lắng.

Koster mà cũng tự mình ra trận! Từ trước đến giờ, bọn họ vẫn không xâm phạm lẫn nhau, lần này nếu như Koster thực sự muốn đụng chạm đến vạch giới hạn, sẽ phá vỡ cục diện hòa bình hiện nay. Cũng có khả năng hẳn còn có mục đích khác, vậy thì chuyện này sẽ hơi phiền phức.

“Thiếu gia, từ trước đến giờ, giao dịch xã hội đen đều tiến hành dựa trên quy củ nhất định. Nếu lần này Koster thực sự muốn phá vỡ quy củ thì nên xử lý thế nào?” Giọng nói của Mã Đăng đột nhiên trầm xuống.

“Ừm, tiếp tục quan sát bọn họ đã.” Bố của Luru Tây cũng là một kẻ máu mặt, không ngờ cũng dám âm thầm đến giao dịch một mình với người ta, một người bố như vậy chẳng trách lại có một thằng con không nên thân như thế.

Xem ra, anh cũng phải hành động.

Lâm Mạc Tang thu lại vẻ mặt suy nghĩ. Đối với anh mà nói, cái người tên Koster này đúng là kẻ thù trời sinh của anh.

Đầu qua vài chục năm mà không ai thắng ai. Ban đầu vốn là cuộc chiến của hai thiếu niên nghĩa khí, nhưng vừa vặn giữ gìn được sự cân đối trong giao dịch xã hội đen, mà sứ mệnh của Lâm Mạc Tang cũng là duy trì sự cân bằng này.

Lâm Mạc Tang nghĩ kỹ lại mấy lần giao thủ với hắn, đứng ngoài cửa sổ nghĩ ngợi một lúc lâu anh mới quay về phòng làm việc. Nhìn thấy Lâm Mạc Tang vừa vào phòng đã đi thẳng đến bàn làm việc của Mộ Dung Ngữ Yên, không hiểu sao trong lòng Tô Y Thục bỗng thấy ừ ừ, càng kiên định hơn với suy nghĩ trong đầu.

Sau khi đi đến bên cạnh Mộ Dung Ngữ Yên, Lâm Mạc Tang quay lưng về phía Tô Y Thục, nhỏ giọng nói với cô ấy chuyện bên Trung Đông, bảo cô ấy sang bên đó xem xét tình hình. Mộ Dung Ngữ Yên vừa nghe thấy hắn trong truyền thuyết xuất hiện, liền hưng phấn gật đầu.

Thấy Mộ Dung Ngữ Yên thỉnh thoảng lại nở nụ cười, Tô Y Thục lại cảm thấy trái tim của mình càng lúc càng không theo sự khống chế của chính mình nữa. Có thể gần đây cảm giác trong lòng cô quá rối loạn, cần phải cân nhắc suy xét rõ ràng, cứ tiếp tục thế này, thì chính cô cũng sẽ phát điên mất.

Đúng lúc này, điện thoại di động trên bàn đột nhiên vang lên.

Nghe tiếng chuông điện thoại của Tô Y Thục, Lâm Mạc Tang quay lại nhìn về phía cô.

Tô Y Thục lúng túng cúi đầu, mở điện thoại ra, nhìn thấy một dãy số xa lạ. Cô nghĩ một chút, rồi ấn nút từ chối cuộc gọi.

Ngẩng đầu lên thấy Lâm Mạc Tang vẫn đang nhìn cô, đột nhiên cô lại không biết phải làm sao.

Đang lúc Tô Y Thục bị nhìn đến phát cáu thì điện thoại lại tiếp tục kêu. Đột nhiên cô nghĩ cuộc điện thoại này đến thật đúng lúc, nên vội vàng làm ra vẻ thoải mái cầm điện thoại lên.

Kỳ lạ là vẫn dãy số xa lạ ban nãy. Xem ra người này thực sự muốn tìm cô.

“Alo.” Tô Y Thục mắt tự nhiên né tránh ánh mắt Lâm Mạc Tang, nhỏ giọng hỏi.

“Xin chào, Y Thục. Anh là Lục Thần Hi.” Giọng nói nhẹ nhàng như làn gió mát truyền tới từ đầu dây bên kia.

Tô Y Thước ngần ngừ, không ngờ Lục Thần Hi sẽ gọi điện thoại cho cô. Cô cứ nghĩ họ sẽ không gặp lại nhau nữa, không phải Lục Hân nói anh ấy đã đi Mỹ rồi sao?

“Mấy hôm trước phải xử lý chuyện trong bang, nên vẫn chưa cảm ơn em đã chăm sóc Lục Hân, không biết dạo này em có rảnh không? Anh muốn mời em một bữa cơm, gọi là thay lời cảm ơn.” Lục Thần Hi nói vô cùng hợp lý khiến Tô Y Thước nhất thời không tìm được cách nào để từ chối.

Ánh mắt liếc thấy Lâm Mạc Tang đứng bên cạnh Mộ Dung Ngữ Yên, cô lại không tự chủ được đáp: “Vâng.”

“Vây tan tâm anh sẽ đến đón em.” Thấy Tô Y Thước đồng ý nhanh như vậy, Lục Thần Hi hơi ngạc nhiên, trong lòng tràn ngập sự vui sướng.

Tô Y Thước chột giật mình, hối hận vì mình quyết định mà không kịp suy nghĩ. Nhưng đã đồng ý rồi, cô cũng không thể đổi ý được, không thể làm gì khác, đành phải kiên trì đến cùng, đáp lại: “Vâng.”

Nhận được đáp án cực kỳ thỏa mãn xong, sợ Tô Y Thước đổi ý, Lục Thần Hi lập tức ngắt điện thoại.

Tô Y Thước lại buồn bực ỉu xìu.

Thấy sắc mặt vui vẻ của Lục Thần Hi, Lục Hân hơi nghi hoặc: “Anh, không phải anh bị Tô Y Thước từ chối nên phát điên đấy chứ?” Nói rồi cô đưa tay lên sờ trán anh ấy.

Lục Thần Hi né tránh bàn tay ma của Lục Hân, chăm chú nhìn cô nói: “Cô ấy đồng ý rồi!” Biểu cảm của anh trai khiến Lục Hân nghi hoặc, một lát sau mới kịp tiêu hóa...

Cái gì?! Y Thước mà lại đồng ý á?! Lục Hân kinh ngạc, đây không giống phong cách bình thường của Y Thước. Nhìn vẻ mặt mừng rỡ của anh trai, trong lòng Lục Hân càng khó hiểu hơn.

Lâm Mạc Tang giao nhiệm vụ cho Mộ Dung Ngữ Yên xong liền đi về phía Tô Y Thước.

Tô Y Thước vẫn đang chìm đắm trong cảm giác chán nản, không chú ý Lâm Mạc Tang đang tới gần.

“Nghĩ gì vậy?” Cho đến khi Lâm Mạc Tang đánh thức cô, Tô Y Thước mới nhận ra không biết Lâm Mạc Tang đã đứng bên cạnh mình từ bao giờ, không phải vừa rồi anh còn đang nói chuyện với Mộ Dung Ngữ Yên sao?

Nghĩ vậy, Tô Y Thước lại vô thức lùi lại giữ khoảng cách với Lâm Mạc Tang. Lâm Mạc Tang cũng nhạy bén nhận ra ngay hành động của cô, hôm qua vẫn còn tốt lắm mà, có chuyện gì vậy?!

“À... em còn có việc, anh đi trước đi.” Tô Y Thước nhìn ra ngoài cửa sổ nói.

“Ồ.” Lâm Mạc Tang đáp rồi quay về bàn làm việc của mình, mở tài liệu ra xem.

Câu trả lời ngắn gọn đó khiến trong lòng Tô Y Thước hơi mất mát, nhìn bóng người cao ráo của Lâm Mạc Tang, Tô Y Thước ép mình phải dời mắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Đầu heo kho tàu

Khi Lục Thần Hi cầm một bó hoa hồng to dựa vào chiếc xe Bentley đứng trước mặt Tô Y Thước, cảm nhận được ánh mắt mờ ám và hiếu kỳ từ bốn phía truyền tới, Tô Y Thước chỉ mong nhanh nhanh chóng chóng rời khỏi đây.

“Y Thước, em đến rồi.” Lục Thần Hi nhìn Tô Y Thước đi về phía mình, tươi cười tặng bó hoa trong tay cho cô rồi rất lịch thiệp mở cửa xe giúp Tô Y Thước.

Tô Y Thước vốn không muốn nhận, nhưng sợ ở đây đợi càng lâu sẽ càng bị người ta để ý, đành nhận bó hoa từ tay Lục Thần Hi rồi lên xe.

Có điều, Lục Thần Hi thấy Tô Y Thước không từ chối, tâm trạng càng tốt hơn.

Lúc này Quan Thanh vừa vận đi từ trong công ty ra, thấy Tô Y Thước cầm hoa hồng lên xe ô tô, trong mắt cô ấy thoáng nghi hoặc. Hình như cô chưa từng nhìn thấy người đàn ông kia bao giờ, mà vấn đề then chốt là anh ta thích Tô Y Thước.

Cả phòng làm việc to như vậy chỉ còn lại một người. Lâm Mạc Tang đứng trước cửa sổ phòng làm việc, đôi mắt đen như mực lảng lảng nhìn chiếc xe

Bentley từ từ đi xa, tay chậm rãi siết chặt lại.

“Tôi nay hành động, đi cùng đi!” Lâm Mạc Tang nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắt điện thoại.

Lục Thần Hi đưa Tô Y Thục đến một nhà hàng kiểu Tây Âu tên là “Katz”, không biết có phải Tô Y Thục cảm nhận sai không, mà khi những người phục vụ trong nhà hàng nhìn thấy Lục Thần Hi liền cúi đầu nói nhỏ với nhau vài câu rồi có người đi vào trong sảnh trong.

Nhà hàng Tây này rất hoa lệ, nhưng lại cho người ta cảm giác ấm áp, mỗi một góc nhỏ trong nhà hàng đều được trang trí rất tỉ mỉ, đèn đuốc rất đẹp, những chiếc gối tựa ấm áp cũng làm giảm đi sự khép nép của Tô Y Thục.

Một lúc sau, một người đàn ông trung niên mặc đồ tây màu đen tui cười đi về phía họ.

“Chà, mấy năm không gặp, mà tên nhóc nhà cậu đã có bạn gái rồi cơ đấy.” Người đàn ông trung niên có đôi lông mày thô thô, phỉn môi dày, nhìn rất thô kệch. Ông ấy vỗ vai Lục Thần Hi nhưng ánh mắt lại đảo giữa cô và anh ta.

Nghe ông ấy nói vậy, Tô Y Thục hơi xấu hổ, muốn lên tiếng giải thích.

“Chú, cháu cố tình dẫn cô ấy đến ném thư tay nghề của chú đấy.” Lục Thần Hi khiến Tô Y Thục phải nuốt câu giải thích chưa kịp nói ra vào trong bụng.

“Vậy là hôm nay cậu đến đúng lúc rồi, muốn ăn gì, chú sẽ nấu cho hai đứa!”

“Ông chủ tự mình xuống bếp, Y Thục à, em có lộc ăn thật đấy ~~~ Sao bình thường một mình anh lại không được đãi ngộ như vậy chứ ~.” Lục Thần Hi cô tình ra về ai oán nói với người đàn ông trung niên kia, thấy này giờ Tô Y Thục không nói gì, anh cũng muốn pha trò làm giảm bớt sự canggung của cô.

Tô Y Thục hơi ngạc nhiên, nhà hàng này hóa ra là của ông chú rất cời mở kia.

“Y Thục, em muốn ăn gì?” Lục Thần Hi mỉm cười nhìn Tô Y Thục, đưa quyển menu sang cho cô.

“À, anh cứ gọi đi ạ.” Tuy không gian trong phòng riêng không phải quá lớn nhưng lại khiến người ta cảm thấy rất nhẹ nhàng thoải mái, ở cạnh cửa có một vài chậu hoa, trên bàn ăn có một bông hồng trắng cắm trong một chiếc lọ, rất đơn giản, thực sự không giống được dựng lên bởi người trước mắt này.

“Vậy chú cho bọn cháu mấy món cơm gia đình đi.” Lục Thần Hi bỏ menu xuống, cười nói với người đàn ông trung niên kia.

“Được, hai đứa chờ một chút.” Ông nói xong liền đi ra ngoài.

Trong căn phòng chỉ còn lại hai người Lục Thần Hi và Tô Y Thục. Tô Y Thục không biết nói gì, đành cúi đầu uống nước ấm.

“Dạo này em có khỏe không?!” Lục Thần Hi đột ngột lên tiếng.

“Ừm.” Tô Y Thục trả lời ngắn gọn. Hai người lại tiếp tục không nói gì.

“Em đi toilet một chút.” Tô Y Thục gật đầu với Lục Thần Hi rồi đi ra khỏi phòng. Lục Thần Hi nhìn theo bóng Tô Y Thục, thầm thở phào nhẹ nhõm, đây cũng là lần đầu tiên anh ta hẹn hò với phái nữ, trong lòng rất khẩn trương.

Tô Y Thục ra khỏi phòng rồi mới nhớ ra mình không biết toilet ở đâu. Đang nghĩ xem có nên kiếm người nào đó để hỏi không thì căn phòng bên cạnh lại vang lên tiếng thủy tinh vỡ, tiếng mắng của đàn ông và tiếng phụ nữ khóc thút thít hỗn loạn truyền ra.

Tô Y Thục khẽ nhủ mày đi về phía trước mặt, từ trước tới giờ cô vốn không phải người thích xen vào việc của người khác.

“Rầm!”

Ngay khi Tô Y Thục đang đi qua căn phòng đó, cửa bị đẩy mạnh ra từ bên trong, một người con gái bị đẩy mạnh ra ngoài, ngã về phía Tô Y Thục.

Cô đành phải đưa tay ra, đỡ lấy cô gái quần áo hơi xộc xệch kia.

“Mẹ kiếp! Ông gọi mày tới là để mày giúp vui cho đàn ông! Mày khóc khóc cái chó gì, làm ông mày mất cả vui!” Một người đàn ông có bụng bia nặc đồ tây đứng ở cửa, mặt nhon bóng đầu lóa lên dưới ánh đèn khiến Tô Y Thục nhìn mà hơi buồn nôn.

Người đàn ông kia vừa nói vừa đá một cước cô gái kia ngã vào người Tô Y Thục.

Ngọn đèn hơi mờ mờ hắt vào mặt Tô Y Thục khiến người ta không nhìn rõ sắc mặt của cô.

Tô Y Thục nhìn người đàn ông hung dữ trước mặt, nhẹ nhàng kéo tay một cái khiến cô gái kia lệch người sang một bên. Nhìn bàn chân trắng không, gã đàn ông kia hơi khó hiểu nhìn Tô Y Thục.

Thấy rõ dung mạo của cô, sắc mặt lão già kia thay đổi trong chớp mắt.

“Ôi chà, em gái nhỏ, uống cùng anh chén rượu đi ~”

Nhìn gương mặt nung núc thịt rung lên vì nói, dạ dày Tô Y Thục quặn lên.

“Cô... cô đi đi...” Cô gái bên cạnh run lên bần bật, tuổi có vẻ cũng không hơn kém cô là mấy, trên mặt cô ấy có những vết bầm tím, hiển nhiên là vừa bị lão già này đánh, giọng nói cũng lộ ra vẻ sợ hãi.

“Ôi, đừng mà ~” rõ ràng lão già kia đã bị vẻ ngoài nhu nhược của Tô Y Thục lừa gạt. Tô Y Thục vẫn không nói gì khiến lão cho rằng cô sợ hãi đến ngây người, nhưng lại quên mất vừa rồi chính cô tránh được cú đá của lão ta.

Nói rồi, lão đưa tay ra định lôi Tô Y Thục vào lòng.

“Cút!” Giọng nói lạnh lùng như không khí cũng bị cô làm đông cứng lại vậy.

Hai người trước mặt dường như đều hoảng sợ vì sự lạnh lùng của Tô Y Thục, không hiểu sao lão già kia hơi run lên.

“Có chuyện gì thế, bảo ông đi tìm mấy em gái xinh đẹp mà sao lâu quá không quay lại vậy? Không phải là gấp gáp quá lại dè người ta ra ngay ngoài cửa mà a..a...a đấy chứ...” Trong gian phòng truyền ra tiếng nói của những người khác, hiển nhiên đã làm tăng lên sự xấu xa của lão già này.

“Em gái nhỏ, anh đây thích em dịu dàng hơn một chút cơ ~” lão già cố dè nén trái tim đang run sợ xuống, tham lam nhìn Tô Y Thục.

“Anh? Anh lộn à?” Tô Y Thục châm chọc.

Lão già nghe vậy liền tức khí chỉ thẳng vào mũi Tô Y Thục mà mày mẩy mảy mảy cả nửa ngày cũng không nói được một câu hoàn chỉnh.

Cô gái vừa được cứu dùng ánh mắt sùng bái nhìn Tô Y Thục, chỉ hận không thể lao lên xin cô ký tên cho, nhưng cô ta cũng lo sẽ đắc tội gã đàn ông này. Lão ta là con trai của một quan chức chính phủ quan trọng, bình thường luôn ỷ vào thân phận của mình để giễu võ dương oai, cô ta vốn chỉ là gái tiếp rượu ở câu lạc bộ đêm, bị gã đàn ông này nhìn trúng sau đó cưỡng ép cô ta đi theo. Cô ta vừa giãy dụa phản kháng đã bị hành hung. Nhưng cô ta chỉ là một người dân nghèo không có tiền không có công việc, căn bản không có năng lực phản kháng.

“Ông đây nhẹ nhàng với mày, mày lại tưởng ông mày là quả hồng mềm sao?” Gã đàn ông hít sâu nửa ngày rốt cuộc cũng phun ra được một câu, mặt đỏ tía tai.

“Đầu lộn kho tàu.” Tô Y Thục tiếp tục lãnh đạm tuôn ra một câu.

“Ha ha ... ha ha... ôi!” Cô gái đứng bên cạnh bị Tô Y Thục chọc cho cười vang. Thực sự là quá hả giận!!!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Văn Ôn Nhi

Tô Y Thục thật sự cảm thấy không biết phải nói gì với sự thay đổi tâm trạng bất thường của cô gái này.

“Mẹ kiếp, mày muốn ăn đòn à!” Dù Tô Y Thục có đẹp mấy đi chăng nữa, thì lão già bỉ ổi này cũng đã bị chọc giận triệt để rồi, lão cảm điện thoại vừa chuông vừa gọi, dường như đang tìm người trợ giúp.

Tô Y Thục cũng không muốn tốn quá nhiều thời gian ở đây, cô không kiềm chế được nữa.

Đột nhiên, Tô Y Thục bị người ta kéo chạy giật về phía cửa nhà hàng, ngay cả cô cũng không kịp phản ứng, chỉ nghe sau lưng truyền tới tiếng chửi bới của lão già kia cùng với tiếng kêu giật mình kinh ngạc của khách trong nhà hàng.

“Phù... phù... May quá ~~~” cô gái kéo cô chạy vừa vỗ ngực vừa vui vẻ nhìn bốn phía, xác định chắc chắn không có ai đuổi theo mới đặt móng ngồi phịch xuống đất.

“Xin chào, em là Văn Ôn Nhi.” Văn Ôn Nhi ngẩng đầu cười nói với Tô Y Thục.

Dưới ánh trăng chiếu xuống, Tô Y Thục mới nhìn rõ mặt cô ấy, không phải là một người phụ nữ trưởng thành như cô tưởng tượng, mà chỉ là một cô gái nhỏ, dường như còn nhỏ hơn cô một hai tuổi. Có điều, vì mặt cô ấy trang điểm rất đậm nên nhìn có vẻ già hơn tuổi thực một chút.

Văn Ôn Nhi à? Nhìn bộ dạng ngồi bệt xuống đất của cô ấy, Tô Y Thục thật sự không nhìn ra cô ấy ‘ôn’ ở chỗ nào! (Ôn nghĩa là ấm áp)

“Tô Y Thục.” Tô Y Thục giới thiệu ngắn gọn, đưa tay ra trước mặt Văn Ôn Nhi, không biết vì sao nhưng cô lại rất có cảm tình với cô gái này.

Văn Ôn Nhi hơi ngần người trước bàn tay của Tô Y Thục, rồi lập tức thuận theo thế kéo của cô để đứng lên.

Lúc này Tô Y Thục mới nhớ tới Lục Thần Hi vẫn còn ở lại nhà hàng, không biết anh ta có phát hiện cô đi mất hay không. Đang nghĩ ngợi, điện thoại của Tô Y Thục đổ chuông, giọng điệu của Lục Thần Hi trong điện thoại dù có hơi lo lắng, nhưng không hề tức giận vì Tô Y Thục đi không tạm biệt, trái lại, nghe xong đầu đuôi câu chuyện, anh ta còn nói sẽ giúp cô dạy bảo gã đàn ông kia một bài.

Lục Thần Hi tâm lý như vậy khiến sự hồ thẹn trong lòng Tô Y Thục giảm đi rất nhiều, còn thấy hơi cảm động. Nhưng cô vẫn dặn anh ta không cần nhúng tay vào, dù sao thân phận của Lục Thần Hi là xã hội đen mà nảy sinh mâu thuẫn với quan chức địa phương, thì dù ít dù nhiều nhà họ Lục cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Dặn dặn dò dò một hồi lâu, cuối cùng Lục Thần Hi cũng cúp điện thoại.

Tô Y Thục cảm di động, có cảm giác không giải thích nổi vì sao Lục Thần Hi lại quan tâm mình như vậy, dù là vì quan hệ của cô và Lục Hân thì cũng đâu cần đối xử tốt với cô như vậy chứ?!

“Bạn trai chị à?!” Văn Ôn Nhi bước tới trước mặt Tô Y Thục, hỏi một cách mờ ám.

Một khuôn mặt quen thuộc chợt xuất hiện trong đầu Tô Y Thục trong nháy mắt khiến mặt cô hơi ửng hồng.

Nhìn phản ứng của Tô Y Thục, Văn Ôn Nhi càng nghĩ rằng mình đoán đúng nên hưng phấn hẳn lên, bám lấy Tô Y Thục đòi cô kể cho nghe.

Tô Y Thục cảm thấy dường như cô nàng Văn Ôn Nhi này thiếu mất một sợi dây thần kinh thì phải, vừa rồi vẫn còn mang dáng vẻ sợ sệt chịu ức hiếp mà giờ đã khôi phục công phu rồi, cũng không sợ gã đàn ông kia sau này sẽ tiếp tục gây sự à?!

“Còn việc gì không?” Tô Y Thục hơi lùi về phía sau, cách xa Văn Ôn Nhi ra một chút.

“Chuyện đó... Nếu người đàn ông kia lại tới tìm em, chị có thể giúp em không ạ?” Văn Ôn Nhi nhận ra Tô Y Thục muốn rời đi, vội thu lại vẻ đùa cợt, hoảng hốt cầm tay Tô Y Thục hỏi.

Tay Văn Ôn Nhi hơi lạnh, thân hình mỏng manh rất gầy yếu, trong mắt thoáng có vẻ lo lắng, tay cũng run lên.

“Ừ.”

Văn Ôn Nhi có vẻ không ngờ Tô Y Thục sẽ đồng ý, lập tức vui vẻ hỏi số điện thoại của Tô Y Thục, chỉ sợ cô đổi ý. Nhận được số rồi, cô ấy vẫn đứng yên tại chỗ cười ngây ngô.

“Về thôi.” Nhìn cô bé trước mặt, trong lòng Tô Y Thục bỗng xuất hiện thứ tình cảm ấm áp khó nói thành lời.

“Vâng.” Văn Ôn Nhi dùng hai tay ôm lấy số điện thoại của Tô Y Thục vào lòng như ôm bảo bối, vừa chạy vừa nhảy nhót đuổi theo Tô Y Thục.

...

“Alo.” Đến cửa nhà trọ, Tô Y Thục đang định vào thì điện thoại di động kêu lên. Cô cứ nghĩ Lục Thần Hi lại gọi điện thoại tới.

“Alo, em đang ở đâu đấy?” Một giọng nữ có vẻ lo lắng vang lên từ đầu dây bên kia, động tác mở cửa của Tô Y Thục dừng lại, giờ này Quan Thanh gọi điện thoại cho cô làm gì?

“Có việc gì ạ?” Tô Y Thục hơi quay người dựa vào tường, trong mắt đầy vẻ mệt mỏi.

Anh vẫn chưa về. Khi Tô Y Thục bước vào, phát hiện ra không có bất cứ một ánh đèn nào, cả tòa nhà tối đen, y như tâm trạng của cô lúc này, mơ mơ hồ hồ.

“À... Lâm Mạc Tang có ở cạnh em không?” Giọng nói như dò hỏi.

Quan Thanh hỏi cô và Lâm Mạc Tang có ở cạnh nhau không à? Lê nào cô ấy biết họ ở cùng tòa nhà? Sao cô ấy lại quan tâm đến một nhân viên nhỏ như cô chứ? Trong đầu Tô Y Thục thoáng xuất hiện rất nhiều câu hỏi.

Đầu dây bên kia đột nhiên vang lên tiếng quát của một người đàn ông trung niên, dường như đang kêu Quan Thanh mau chạy qua. Tiếp theo là những tiếng bước chân và tiếng điện thoại âm ỉ hòa lẫn vào nhau.

“Không.” Tô Y Thục nhỏ giọng đáp, ánh mắt nhìn về phía trước có thêm chút vẻ thâm sâu khó hiểu.

“Ồ ờ, vậy em nghỉ ngơi sớm một chút đi nhé, Y Thục.” Ngực khí của Quan Thanh lộ ra vẻ vội vàng, không chờ Tô Y Thục đáp lời đã ngắt điện thoại. Nhìn chiếc điện thoại di động hiển thị cuộc gọi kết thúc, không hiểu sao trong lòng Tô Y Thục bỗng thấy hơi bất an. Hôm nay Quan Thanh rất kỳ quái,

bình thường cô ấy chưa bao giờ lộ ra vẻ lo lắng như vậy, tuy chỉ nghe thấy giọng nói của cô ấy, nhưng trong giọng nói của cô ấy có vẻ bối rối rõ rệt. Vừa gọi đã hỏi đến Lâm Mạc Tang, không cần biết vì lý do gì, cũng đều khiến Tô Y Thuộc đoán rằng: Lâm Mạc Tang xảy ra chuyện.

Ngực Tô Y Thuộc thoáng có cảm giác như bị kim đâm. Nhưng cô lập tức phủ nhận suy nghĩ đó. Không thể nào!!! Đột nhiên cô nhớ tới hình ảnh Lâm Mạc Tang và Mộ Dung Ngữ Yên trò chuyện lúc chiều, lẽ nào anh và Mộ Dung Ngữ Yên hẹn hò với nhau? Dù sao, Mộ Dung Ngữ Yên cũng thực sự có bản lĩnh khiến cho người ta yêu thích.

Nghĩ vậy, khoe môi Tô Y Thuộc lộ ra nụ cười khổ, sắc mặt hơi tái nhợt đứng trong hành lang u tối khiến người ta không nhìn rõ được. Qua một lúc lâu thật lâu, cô vẫn chỉ lẳng lặng đứng dựa vào tường, quên cả mở cửa phòng mình.

...

Mộ Dung Ngữ Yên không ngờ phương thức giao dịch chết tiệt này lại giao hoạt như vậy. Chiều hôm nay cô nhận được thông báo của tổng bộ rằng có một nhóm của Thanh bang và Hồng bang lên lút giao dịch hàng hóa với nhau ở đường Bắc, bảo cô đi ngăn cản.

Hồng bang, Thanh bang và Đông Thần bang là ba bang phái lớn nhất chia sẻ thành phố Quyết Hoa (bên cạnh thành phố A), thành phố Quyết Hoa là một thành phố vô cùng sầm uất.

Trong đó là đất ngoạ hồ tàng long, bên ngoài cơ bản đều là những người có tiền hoặc có danh vọng, nhưng thân phận ngầm của họ thì không chỉ đơn giản như thế.

Hiện giờ còn rất thịnh hành một câu: Vào thành Quyết Hoa, Vinh Hoa mấy đời.

Thế nhưng, sự phồn hoa của một thành phố không chỉ dựa vào việc kinh doanh thương mại của các cửa hàng ở mặt ngoài, mà ngầm trong đó còn có rất nhiều giao dịch xã hội đen không muốn để người ta biết đến. Mọi người cũng đều ngầm hiểu mà không nói ra, nhưng vẫn phải có người duy trì sự công bằng của những giao dịch này. Làm gì cũng cần luật lệ, tránh để người khác phá vỡ sự cân đối của những giao dịch này. Vì thế, ở mỗi thành phố đều có một nơi tên là “Quyết Tài môn”, chức năng của nó y như Chính phủ duy trì sự kinh doanh của các cửa hàng công khai, nó là nơi để giải quyết các chuyện không theo quy củ của xã hội đen.

Không ai hiểu rõ nguồn gốc của tổ chức này, nhưng dường như nó vẫn tồn tại, lại có đôi khi nó như hoàn toàn không tồn tại. Xuất hiện một cách thần bí rồi cũng biến mất một cách thần bí.

Từng có thời gian khi Hồng bang, Thanh bang và Đông Thần bang còn chưa xuất hiện, có hai bang phái có thể nói là lớn nhất Quyết Hoa khiêu chiến quyền uy của nó, cố tình thông báo sẽ tiến hành giao dịch lớn với nhau. Ngày hôm sau, cả hai bang lớn đó đều biến mất khỏi thành phố Quyết Hoa. Không ai biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe người ta nói, tại nơi mà họ giao dịch bí mật có một tấm danh thiếp rất thanh nhã được cắm sẵn ở đó, bên trên chỉ có ba chữ: Quyết Tài môn.

Sau đó, không còn bang phái hay tổ chức cá nhân nào dám vi phạm quy củ giao dịch nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Giáo huấn

Tất cả mọi người đều có chung một nhận thức: Trêu vào ai cũng không được trêu vào Quyết Tài môn.

Mà Lâm Mạc Tang chính là môn chủ của Quyết Tài môn hiện tại.

Vì các nhân tố trong nội bộ thành phố Quyết Hoa rất phức tạp, là nơi mà Quyết Tài môn phải tăng cường quản lý. Lúc nhận được điện thoại điều cô đến thành phố Quyết Hoa, Quan Thanh cũng hơi kinh ngạc, dù sao nơi này cũng yên bình khá lâu rồi.

Hai bang đó biết rõ không thể làm gì được, gây động tĩnh như vậy e rằng vì bất mãn với địa vị của Quyết Tài môn ở thành phố Quyết Hoa. Nếu muốn khiêu chiến Quyết Tài môn, hẳn cũng sẽ phải chuẩn bị tâm lý thật tốt cho việc bị xử quyết.

Nhưng nằm ngoài dự liệu của Mộ Dung Ngữ Yên đó là, tin tức nhận được có sai lệch, nơi bọn họ giao dịch lại không phải ở phố Bắc, mà ở từng bang phái đều có người phụ trách của bọn họ, tất cả rất bí mật. Nếu không phải người đó bị phát hiện, thì lần giao dịch này nhất định là do kẻ cầm đầu có ý loan tin sai ra ngoài, mục đích của bọn chúng là khiến họ đi sai địa điểm, sau đó lay động địa vị của họ.

Mưu kế này không tệ, không ngờ hai bang lớn lại muốn liên thủ lại để đối phó với Quyết Tài môn. Nghĩ tới đây, Mộ Dung Ngữ Yên bĩu môi. Nếu trước đây họ biết đoàn kết thì còn có tác dụng, bây giờ ấy à, có người kia ở đây rồi, có đoàn kết lại cũng vô dụng thôi!

Nhìn phố Bắc yên tĩnh, Mộ Dung Ngữ Yên lắc đầu rồi quay người. Quả nhiên Lâm thiếu đã đoán đúng, ở nơi ấy, xem ra lần này mình lại thua rồi. Cô khẽ cười định rồi đi.

“Đã đến rồi, đừng nghĩ đến chuyện ra ngoài.” Sau lưng Mộ Dung Ngữ Yên đột nhiên vang lên giọng nói hung ác.

“Phó bang chủ Hồng Bang thật cao hứng, cũng tới đây tản bộ giống tôi sao?” Mộ Dung Ngữ Yên quay lại, mặt cười tươi đầy quyến rũ.

“Đừng nói nhảm!” Hồng Lâm vốn đang nghi ngờ cô gái nhìn có vẻ yếu đuối này làm sao có thể là người của Quyết Tài môn mà bang chủ nói, nhưng khi hẳn thực sự tới gần cô, cảm nhận được sát khí tỏa ra từ người cô thì hẳn không dám coi thường nữa.

Hồng Lâm ra lệnh một tiếng, bang chúng sau lưng hiểu ý đi vòng quanh Mộ Dung Ngữ Yên, bao vây cô ở bên trong.

Mộ Dung Ngữ Yên làm như không nhìn thấy gì cả, thoải mái rút điện thoại di động ra nhận cuộc gọi.

Thấy mình bị phớt lờ, Hồng Lâm giận dữ cầm dao lao về phía Mộ Dung Ngữ Yên.

“Xong việc chưa?” Mộ Dung Ngữ Yên vừa nói chuyện vừa tung một cước đá Hồng Lâm bay ra.

Hồng Lâm nhìn cô gái đang cầm điện thoại kia với ánh mắt không thể tin nổi, sự thoải mái trên mặt cô ấy cũng đủ khiến hắn toát mồ hôi lạnh, những người xung quanh cũng không dám tới gần nữa.

“Lao lên cho ông! Ai bắt được con ả này, tao sẽ thưởng hậu hĩnh!” Hồng Lâm vừa nói xong, mọi người lập tức quây vào, dù sao mười mấy người đàn ông đấu với một cô gái, bọn họ không tin không đánh lại được cô ấy.

Sự thực thì một phút sau, cả mười mấy người đều nằm bò trên đất.

“Một tiếng nữa, gặp lại ở thành phố A.” Mộ Dung Ngữ Yên nhìn mọi người ngã la liệt dưới đất, quyết đoán cúp điện thoại, chậm rãi đi về phía Hồng Lâm.

Trong mắt Hồng Lâm, Mộ Dung Ngữ Yên đã không còn là người nữa, mà là ma quỷ.

“Cô... cô đừng có tới đây...” Hồng Lâm kêu lên kinh hãi.

“Mày giết tao cũng vô dụng. Bang chủ của chúng tao đã giao dịch xong với Thanh bang rồi.” Hồng Lâm lấy hết can đảm gào lên.

Mộ Dung Ngữ Yên dừng bước, nhẹ nhàng nói: “Vậy sao?!” Sau đó cười giễu cợt.

“Chẳng thú vị gì cả. Nói cho bang chủ của chúng mày biết, đây chỉ là một bài học thôi. Nên an phận thủ thường một chút thì tốt hơn.” Mộ Dung Ngữ Yên nói xong liền quay người đi ra cửa phố Bắc.

Nhìn theo bóng Mộ Dung Ngữ Yên, Hồng Lâm run người ngã xuống đất, thậm chí cảm thấy may mắn vì giữ lại được mạng mình.

Người trong chỗ tối vẫn chăm chú nhìn theo bóng người đang dần đi xa, ánh mắt như toát ra tia sáng. Ha, đúng là một người thú vị.

—

Phố Nam, thành phố Quyết Hoa.

1h sáng.

Con đường vốn nên yên tĩnh, lúc này lại vang lên tiếng kêu rên khắp nơi, trong không khí nồng nặc mùi máu tươi, một sự hoảng sợ trước cái chết chạy thẳng vào đáy lòng mọi người.

“Rốt... rốt cuộc các... các... các người là ai?” Một người đàn ông trung niên nằm trên mặt đất run rẩy chỉ vào một trong hai người đang đứng vững vàng trên gương mặt từng trải lộ vẻ sợ hãi đến cùng cực.

Mặt của hai người kia đều bị che bởi hai chiếc mặt nạ màu bạc, nhưng loáng thoáng có thể nhận ra đó là một nam một nữ, một người áo trắng một người áo đen, y như Hắc Bạch Vô Thường. Hai người đều tỏa ra khí phách khiến người khác phải run sợ.

“Bang chủ Thanh bang dám làm trái quy tắc, lại không dám nhận biết người của Quyết Tài môn sao?” Giọng nói của cô gái áo đen rất du dương nhẹ nhàng, nếu chữ không tự mình trải qua chuyện vừa rồi, tất cả mọi người hẳn sẽ bị giọng nói này mê hoặc. Còn bây giờ, giọng nói này với bọn họ mà nói cũng như bùa chú đòi mạng vậy.

Nghe câu nói ngầm có ý châm chọc, toàn thân Hoàng Khôn như bị sét đánh! Bọn họ cố tình phao tin giả sau đó đổi địa điểm, những người biết tin này chỉ có một số người có vai vế trong bang mà thôi, lẽ nào nội gián cài trong cấp cao của bang sao? Xem ra họ đã coi thường Quyết Tài môn.

So với hắn ta, thì Bang chủ Hồng bang – Hồng Kiều vẫn luôn im lặng, chỉ dùng ánh mắt sắc bén nhìn hai người.

“Đi thôi.” Người đàn ông áo trắng bên cạnh cô gái kia nói rồi cũng quay người rời đi, giống như một cơn gió không nhiễm bụi trần. Khuôn mặt của cô gái giật giật dưới lớp mặt nạ, thầm nghĩ, tên này và môn chủ chẳng khác gì nhau, không thú vị gì hết.

Nhìn hai người quay đi, Hồng Kiều và Hoàng Khôn không hiểu nổi. Từ trước đến giờ Quyết Tài môn không để lại người sống, lần này lại chỉ tịch thu hàng của bọn họ, càng nghĩ càng thấy kỳ quái.

Có điều, qua một lần giao đấu này, Hồng Bang và Thanh bang cũng không dám đối đầu với uy nghiêm của Quyết Tài môn nữa, hiện giờ người của hai bang đều bị thương nặng, sắp tới cũng không dám có hành động gì khác, lần này Đông Thần bang không tham dự, nhưng trải qua chuyện này, một thời gian sau có lẽ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Nhiệm vụ đã hoàn thành.” Chân trời đã có chút tia sáng, ba người cung kính đứng trước mặt một người đàn ông đeo mặt nạ.

“Ừ.” Giọng nói đầy từ tính.

“Môn chủ, anh ở chỗ này à ~~~” giọng nói ngây thơ trong trẻo lại mang theo chút nghi ngờ ngọt ngào vang lên, người vừa nói có khuôn mặt như thiên sứ, trong mắt đầy vẻ đơn thuần. Không ai ngờ được cô ấy chính là cô gái áo đen vừa làm trọng thương gần hết thành phần chủ lực của hai bang phái lớn.

Người đàn ông đeo mặt nạ bạc không nói gì.

“Lăng.” Một cô gái khác gọi tên cô gái áo đen, không ai khác là Mộ Dung Ngữ Yên, mặt cô ấy đầy vẻ bất đắc dĩ.

Cô gái áo đen lẽ lười tính nghịch.

“Ngốc nghếch.” Tiếng nói lạnh lùng của người đàn ông áo trắng khiến nhiệt độ xung quanh như đông lại, người đàn ông này có dung mạo rất bình thường, khiến người ta cảm thấy nhả nhặn vô hại, nhưng giọng nói lại làm cho người ta lạnh tới tận tim phổi.

“Phong! Anh anh anh...” Câu nói của Phong khiến Lăng như bị chạm nọc, vì ngài có Lâm Mạc Tang ở đây nên cố gắng kìm nén xúc động muốn xông lên liều mạng với anh ta xuống.

“Khụ khụ...” Mộ Dung Ngữ Yên ho khẽ, rõ ràng tâm trạng của Lâm Mạc Tang không được tốt, hai người kia có thể đừng trêu tức anh ấy nữa được không, tôi sắp không thở nổi nữa rồi.

Cô gái tên Lăng lập tức đứng ngay ngắn lại, làm ra vẻ ngoan ngoãn.

“Có một nhiệm vụ cần giao cho mọi người. Thiên sẽ nói nội dung cho hai người biết.” Giọng nói của Lâm Mạc Tang đang đeo mặt nạ bạc vẫn lãnh đạm như không có bất cứ ảnh hưởng gì.

Thiên là biệt hiệu của Mộ Dung Ngữ Yên, đề tiện hành động, bốn vị thủ hộ sứ và tả hữu sứ của Quyết Tài môn đều có biệt hiệu riêng, mà người vừa được gọi là Phong và Lăng chính là Tả Hữu sứ của Quyết Tài môn, chỉ nghe lệnh từ chính môn chủ.

Mộ Dung Ngữ Yên là “Thiên” trong bốn vị Thủ Hộ sứ “Thiên”, “Mộc”, “Cánh”, “Vân”. Các thế hệ của gia tộc bọn họ đều là Thủ Hộ sứ của Quyết Tài môn, từ nhỏ đã phải nhận sự huấn luyện đặc thù để bảo vệ cho Quyết Tài môn.

“Vâng.” Mọi người đồng loạt trả lời. Nói đến chuyện công việc, sắc mặt của Lăng lập tức khôi phục vẻ nghiêm túc.

“Ai?!” Giọng nói của Lâm Mạc Tang trầm xuống, lộ ra sát ý

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Rốt cuộc anh là ai?

Câu nói của Lâm Mạc Tang khiến ba người còn lại đều cảnh giác, trong lòng thầm kinh hãi, bọn họ mà lại không hề phát hiện ra có người đang nấp trong bóng tối! Có thể thấy người kia thật sự rất lợi hại, có lẽ ngoài môn chủ ra, bọn họ đều không phải là đối thủ của người đó, mà trong suy nghĩ của họ, người có thể so với môn chủ cũng chỉ có “hắn”.

Nhưng khi một bóng người gầy nhỏ đi từ trong bóng tối ra, thì cả ba đều ngẩn ngơ!!! Người đó lại là một cô gái chỉ khoảng hai mươi tuổi sao?!

Lăng và Phong đều kinh ngạc vì thân thủ của cô gái kia, mà Mộ Dung Ngữ Yên nhìn thấy Tô Y Thuộc xuất hiện sau lưng Lâm Mạc Tang cũng hơi luống cuống.

Lăng và Phong không dám buông lỏng sự cảnh giác, dù sao bọn họ cũng như thế, bề ngoài thì ngây thơ vô hại, nhưng thực chất lại vô cùng tàn bạo nhẫn tâm, người khác không thể chọc vào được. Bọn họ đều hiểu rằng, về bề ngoài của con người không hề đáng tin.

“Cô là ai?” Lăng đi về phía Tô Y Thục, phi tiêu lóe sáng trong tay áo chuẩn bị phóng ra, may mà bọn họ không nói đến chuyện trong môn, nếu không... hậu quả thật không dám tưởng tượng.

“Lăng!” Mộ Dung Ngữ Yên sợ Lăng ra tay làm Tô Y Thục bị thương, nên vội vàng lên tiếng ngăn lại.

Vì Lâm Mạc Tang mãi chưa về, mà lúc trước có việc gì anh cũng sẽ nói với cô một tiếng, nên Tô Y Thục hơi bất an. Cô vốn định xuống nhà tản bộ một chút cho đầu óc tỉnh táo, nhưng vừa ra khỏi nhà trọ đã nhìn thấy Lâm Mạc Tang.

Đang nghĩ xem có nên bước tới chào hỏi hay không, thì đột nhiên cô lại chẳng biết mình nên nói gì. Lỡ Lâm Mạc Tang hỏi sao cô vẫn chưa nghỉ ngơi, thì phải trả lời thế nào?!

Khi nàng còn do dự, bên cạnh anh chợt xuất hiện ba người khác, mà cô chỉ biết mỗi Mộ Dung Ngữ Yên trong đó. Điều này cũng khiến trong lòng cô bỗng xuất hiện chút đáng chất mà chính cô không nói rõ được.

Lăng quay lại nghĩ hoặc nhìn Mộ Dung Ngữ Yên. Cô ấy biết cô gái này sao?!

“Rốt cuộc anh là ai?” Tô Y Thục cảm nhận được sát ý rõ rệt tỏa ra từ người cô gái đang đi về phía cô kia. Nhưng cô lại không thêm bận tâm, giọng nói mơ mơ hồ hồ, giống như đang tự hỏi, nhưng tất cả mọi người đều hiểu cô đang hỏi môn chủ.

Điều này khiến cả Phong và Lăng đều ngạc nhiên, chưa từng có ai biết rõ rằng bọn họ không dễ chọc vào mà còn hoàn toàn không lo lắng gì cho mình, hơn nữa còn dùng giọng điệu như vậy để hỏi môn chủ, rốt cuộc cô ấy là ai?

Lâm Mạc Tang không ngờ người xuất hiện sau lưng mình lại là Tô Y Thục.

Đột nhiên anh hơi hoảng hốt, vẫn quay lưng về phía cô như trước.

“Ha ha, em muốn biết sao?” Giọng nói không trong trẻo thanh thoát như mọi lần, mà rất lạnh lùng, toàn thân Lâm Mạc Tang lúc này như tỏa ra vẻ quyền rũ khiến người khác bị cuốn hút vào mà không kim chế được.

Ba người kia cũng chưa từng thấy bộ dạng của môn chủ như vậy bao giờ. Lăng ngăn người đứng trước mặt Tô Y Thục, ánh mắt của Phong nhìn Tô Y Thục cũng thận trọng thêm vài phần, bọn họ đều nhận ra cách môn chủ đối xử với cô gái này khác với những người khác.

Tô Y Thục bị câu hỏi ngược lại của Lâm Mạc Tang làm cho nghẹn lời. Cô muốn biết sao? Nhớ lại hôm đó, anh đã nói chỉ cần cô muốn biết, anh sẽ nói hết cho cô biết, cả về thân phận của anh. Nhưng thế giới của anh quá phức tạp, cô có lý do gì mà chen chân vào, hơn nữa, còn có Mộ Dung Ngữ Yên, cô ấy là cái gì của anh?

Tô Y Thục không trả lời, bầu không khí nhất thời trở nên hơi lung túng.

“Khụ khụ, đi thôi!” Mộ Dung Ngữ Yên rất biết điều định kéo Phong và Lăng đi, để cho hai người một không gian riêng tư.

Dù Lăng rất hiếu kỳ, nhưng cũng nghe lời rời đi theo Phong và Mộ Dung Ngữ Yên.

Nơi này chỉ còn lại hai người Lâm Mạc Tang và Tô Y Thục.

Đột nhiên Tô Y Thục thấy hơi lạnh.

“Khuya rồi, về nhà thôi.” Không nhận được câu trả lời mình mong đợi, Lâm Mạc Tang cũng không ép cô, quay lại đi tới bên cạnh Tô Y Thục, lúc này anh đã gỡ mặt nạ xuống, cởi áo khoác của mình khoác lên người Tô Y Thục.

Mùi hương cỏ xanh quen thuộc mang theo hơi ấm của cơ thể choàng lên người Tô Y Thục, cô cũng không từ chối.

Anh không hỏi vì sao muộn thế này cô còn xuất hiện ở đây, cô cũng không hỏi anh vì sao giờ này mới về. Họ dùng phương thức mà cả hai cho rằng thích hợp nhất, nhưng lại cùng làm tổn thương cả hai bên.

Tô Y Thục lặng lẽ đi theo sau Lâm Mạc Tang, mắt đột nhiên hơi cay cay, trong ngực như có một cây kim cắm vào, muốn rút nhưng vừa động tay đã thấy đau nhói lên.

“Em nói sẽ cưới anh, có còn giữ lời không?” Lâm Mạc Tang dừng bước, nhìn Tô Y Thục hỏi. Câu hỏi của Lâm Mạc Tang quá đột ngột, nên Tô Y Thục nhất thời không phản ứng kịp.

“Dạ?” Cô nhìn Lâm Mạc Tang đầy khó hiểu.

Ánh mắt Lâm Mạc Tang lúc này hơi có vẻ ai oán, không phải vừa rời người này đều trưng ra bộ dạng rất quyền rũ người khác sao, giờ lại làm ra vẻ tủi thân uất ức thế này, chuyển biến nhanh quá đấy!!! Anh như thế này nhìn có vẻ rất giống Nhược Thiên, à, Nhược Thiên!!! Tô Y Thục chợt hiểu ra, hình như cách đây không lâu cô còn phá hồng ‘hôn lễ’ của anh, rồi cướp mất chú rể, cũng chính là — anh. Tô Y Thục hơi 囧, mặt hơi ửng hồng lên.

Nhìn nét mặt lúng túng của Tô Y Thục, sự tấm tùi trong lòng Lâm Mạc Tang giảm bớt đi rất nhiều, lúc trước chỉ cần nghĩ đến chuyện hôm nay cô ra ngoài hẹn hò riêng với một người đàn ông thôi, anh đã chỉ muốn giết chết ngay gã đàn ông kia rồi!

“Hà?” Lâm Mạc Tang cố tình bắt chước giọng của Tô Y Thục, lại gần trước mặt cô, hỏi ngược lại, hơi thở ấm nóng khe khẽ phả vào gương mặt đang hơi lạnh lạnh của Tô Y Thục, gần thêm một chút nữa, bờ môi của anh suýt hôn lên hai gò má phớt hồng của cô.

“Anh... anh... anh cách xa em ra một chút.” Thấy vẻ lưu manh của Lâm Mạc Tang, Tô Y Thục nhảy cảm lùi về phía sau. Mỗi lần Lâm Mạc Tang tới gần cô, tim cô luôn đập điên cuồng như muốn nhảy ra ngoài vậy. Không chán ghét như khi người khác tới gần cô, mà là cảm giác rung động chưa từng có bao giờ.

Nhớ đến lần đầu tiên gặp anh, vì muốn giải vây giúp cô nên anh mới ôm cô vào lòng. Ngay lúc đó, cô còn chưa nhìn thấy mặt anh, nhưng không hiểu sao lại thấy rất yên tâm. Cũng có thể, bắt đầu từ lúc đó, địa vị của anh trong mắt cô đã khác rồi, chỉ là chính cô còn chưa biết rốt cuộc mình đặt anh ở vị trí nào thôi.

Dù sao, có một số việc có né tránh cũng vô dụng, vậy thì cứ thuận theo số phận đi.

“Cười.” Đôi môi căng mọng nhẹ nhàng nhả ra một chữ.

Lần nào Lâm Mạc Tang cũng nhận được đáp án ngoài dự tính. Lần này cũng thế. Có thể Tô Y Thục cũng không phải là không muốn cho anh tiếp cận như anh nghĩ, hoặc cũng có thể là tiếp cận ở mức giới hạn. Nhưng dù là điều nào thì với anh cũng là tin tốt.

“Em/ Anh...” Hai người đều lên tiếng.

“Anh/ Em nói trước đi.” Lại một lần nữa nói cùng lúc rất ần ý.

“Không có gì.” Tô Y Thục hơi bực bội, suýt nữa đã kích động thốt ra rồi. Cô muốn hỏi vì sao muộn như vậy anh mới về, nhưng lời lên đến khóe môi lại không thể hỏi ra thành lời được.

“Người hôm nay đến đón em là...”

“Anh trai của Lục Hân!” Lâm Mạc Tang còn chưa hỏi hết câu, Tô Y Thục đã trả lời anh. Ngay sau đó, cô lại nghĩ mình vội vàng trả lời thế làm gì chứ? Tô Y Thục à, về bình tĩnh lạnh lùng bình thường của mày đâu rồi hả?!

Trong mắt Lâm Mạc Tang lóe lên tia sáng gian xảo, xem ra con đường ‘bắt’ vợ này tuy vẫn còn rất dài và gian nan, nhưng cũng còn có hy vọng. Vì Tô Y Thục vội vàng giải thích, mà tâm trạng Lâm Mạc Tang tốt hẳn lên trong nháy mắt.

“Ngốc ạ, về thôi.” Lâm Mạc Tang thoáng lùi ra xa mặt của Tô Y Thục, đi về phía trước. Anh chỉ sợ nếu tiếp tục nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô, anh sẽ không nhịn được mà hôn cô mất.

Lần đầu tiên bị anh quở vô duyên vô cớ như vậy, Tô Y Thục thoáng ngạc nhiên, sau đó hơi tức giận! Mình ngốc chỗ nào chứ!!!

Lâm Mạc Tang đi được một đoạn rồi, Tô Y Thục vẫn còn đang đứng tại chỗ luẩn quẩn với vấn đề này.

“Anh và Mộ Dung Ngữ Yên không có gì cả. Cô ấy chỉ là... thuộc hạ của anh thôi.” Lâm Mạc Tang nhú mày nhìn Tô Y Thục, nhẹ nhàng nói.

Trong lòng Tô Y Thục thoáng trào ra dòng nước ấm, trong ấn tượng của cô, anh không phải là người để ý tới ánh mắt của người khác, nhưng lần này anh lại có tình giải thích với cô.

Khi biết quan hệ của anh và Mộ Dung Ngữ Yên chỉ là cấp trên cấp dưới, cuối cùng Tô Y Thục cũng hiểu vì sao Lâm Mạc Tang lại chủ động nói chuyện với Mộ Dung Ngữ Yên.

Tô Y Thục càng 囧 hơn.

“Còn không qua đây? Về nhà thôi!” Lâm Mạc Tang đứng phía trước Tô Y Thục, dịu dàng nhìn cô gái ngây ngô đang dần thay đổi kia, trong mắt đầy vẻ cưng chiều, âu yếm.

“Vâng.” Giọng nói của Tô Y Thục có chút vui vẻ, trong lòng thấy nhẹ nhàng thoải mái đến khó tả, hình như mọi sự buồn bực đều bị quét sạch, nhắc chân đi về phía Lâm Mạc Tang, hoàn toàn không hề phát hiện vừa rồi Lâm Mạc Tang đã cố tình để lộ một chút về thân phận của mình.

Khi hai người ở riêng bên nhau, Tô Y Thục luôn dùng vẻ thờ ơ như đối xử với những người khác để đối mặt với Lâm Mạc Tang, nhưng trong lúc không để ý tới, cô đã càng ngày càng lộ ra dáng vẻ yêu kiều mà chưa từng thể hiện trước bất kỳ ai. Cũng giống như vẻ đáng yêu ngây ngô lúc này vậy! Lâm Mạc Tang rất thích sự thay đổi đó.

Lúc này, Tô Y Thục lại biến thành con cừu nhỏ đơn thuần, và Lâm Mạc Tang lại thành con sói già luôn ao ước cừu nhỏ Tô kia!!!

Chương 61: Ai mới là người đen đui?!

Ngày hôm sau khi Tô Y Thục đến công ty, Mộ Dung Ngữ Yên còn cô tình giải thích riêng với cô khiến Tô Y Thục ngược lại còn thấy ngượng hơn, giữa cô ấy và Lâm Mặc Tang có hay không có quan hệ gì thì có liên quan gì tới mình đâu chứ.

Sau chuyện này, hình thức ở bên nhau của hai người đã thay đổi rất nhiều. Trước mặt mọi người, cả hai đều nhất nhất trung ra vẻ mặt như Poker, còn khi ở riêng với nhau thì liên tục đấu võ mồm, nhưng đương nhiên lần nào cũng như lần nào, cáo Lâm đều toàn thắng, còn Tô Y Thục thì luôn mang về mặt ảm ức. Cô vốn cũng không phải người lạnh lùng thực sự, chỉ vì bảo vệ mình nên mới vậy thôi, còn anh là người đầu tiên khiến cô có thể thả lỏng hoàn toàn.

Ngày ngày trôi qua trong bình yên kèm theo chút nhạc đệm nho nhỏ. Ví dụ như, lời mời của Diêu Vân.

Không biết vì sao, nguy cơ của nhà họ Tống vẫn chưa được hóa giải, ngược lại, tuy nhà họ Lưu cũng bị đá kích lớn, nhưng cũng dần dần khôi phục lại nguyên khí, có điều, nghe nói Lưu Tây đã bị bố hấn tống khứ ra nước ngoài rồi.

Vậy không hiểu Diêu Vân đột ngột muốn hẹn riêng mình làm gì? Tô Y Thục đồng ý. Dùng cơm trưa xong, cô tới Starbucks để gặp Diêu Vân.

Hôm nay nhìn Diêu Vân có vẻ rất suy sụp, sắc mặt hơi tái, mất hẳn phong thái của ngày xưa, cũng xuất hiện nếp nhăn. Ban đầu vừa nhìn thấy, Tô Y Thục còn không nhận ra, không tưởng tượng được người phụ nữ với ánh mắt đầy vẻ tuyệt vọng này lại là bà ta.

“Ngồi đi.” Thấy Tô Y Thục đến, giọng nói của Diêu Vân cũng không còn vẻ ngạo mạn như trước nữa.

Đã bao giờ Diêu Vân nói chuyện với cô như thế này đâu, lúc trước thì luôn thờ ơ với cô, hình như cô sống với họ hơn mười năm mà hai người dường như không nói với nhau một lời nào.

Tô Y Thục ngồi xuống trước mặt bà ta, không gọi đồ cũng không lên tiếng.

“Tôi hẹn cô ra đây, là vì muốn nói cho cô biết một chuyện.” Diêu Vân không để ý đến thái độ lạnh lùng của Tô Y Thục, tự mình nói ra mục đích.

Tô Y Thục thu lại ánh mắt đang nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Mười mấy năm qua, tôi vẫn luôn không cam lòng, không cam lòng vì người đàn bà đã chết kia lại chiếm trọn trái tim của ông ấy.” Nói tới đây, bà ta dừng lại một chút.

“Khi đó, tôi cũng chỉ nghĩ mình là vật hy sinh cho cuộc hôn nhân chính trị mà thôi. Cho đến ngày cưới, tôi mới nhìn thấy ông ấy, nhưng lại yêu ông ấy ngay từ giây phút đầu tiên.” Trên mặt Diêu Vân thoáng xuất hiện vẻ thẹn thùng như thiếu nữ, dường như đang nhớ lại quãng thời gian khi bà ta gặp Tống Cao Tường lần đầu tiên.

Chuyện mà Diêu Vân đang nói thực sự quá khác so với những gì Tô Y Thục vẫn nghĩ, cô cứ cho rằng Diêu Vân là tiểu tam cô tình chen giữa bố mẹ cô, nhưng thật ra cũng chỉ là một vật hy sinh mà thôi, người thực sự biết được chân tướng, e rằng chỉ có Tống Cao Tường.

“Chắc chắn là cô rất hiếu kỳ vì sao ông ta yêu bà ấy mà còn đồng ý cưới tôi.” Diêu Vân cười châm chọc, “Ông ta nói ông ta không mong bà ấy mang theo sự áy náy trong lòng để gả cho người đàn ông mà bà ấy yêu! Buồn cười thật! Người đàn ông của tôi lại không có thời khắc nào là không nhớ đến người đàn bà khác.” Giọng nói của Diêu Vân hơi nghẹn ngào, thoáng có vẻ tự giễu cợt.

Tô Y Thục im lặng, dù Diêu Vân có phải là người chen chân vào giữa hay không, cũng không cần biết rốt cuộc Tống Cao Tường yêu ai, thì những chuyện đó cũng chẳng liên quan gì đến cô. Cô chỉ đóng vai người nghe mà thôi, còn những quả đắng do bọn họ tạo ra, bọn họ nên tự đón nhận nó.

“Cô có biết vì sao tôi ghét cô không?! Ha ha ha...” Đột nhiên Diêu Vân cười to, những người xung quanh đều nhìn về phía các nàng vì nghe thấy tiếng cười của bà ta, nhưng Diêu Vân không thêm đề ý, chỉ nhìn Tô Y Thục đầy oán hận, nói: “Cô rõ ràng không phải là con gái của ông ta! Nhưng ông ta lại cố tình đưa cô về nhà, hoàn toàn không quan tâm xem tôi cảm thấy thế nào! Vì sao? Vì sao bà ta chết rồi mà tôi còn phải chăm sóc con gái bà ta giúp bà ta chứ?”

Chiếc cốc trong tay Tô Y Thục tuột xuống, đầu ông lên, nhìn bờ môi hết hé ra lại ngậm vào của Diêu Vân. Cô không còn nghe được gì nữa, trong đầu cô hiện giờ chỉ có duy nhất một câu nói: “Cô không phải con gái của ông ta!”

Vậy cô là ai? Cô từ đâu tới đây?! Đột nhiên Tô Y Thục cảm thấy cả thế giới như chỉ còn lại một mình mình, cảm giác bất lực thoáng bủa vây lấy cô. Tô Y Thục hoàn toàn không còn nghe thấy Diêu Vân nói gì nữa, chỉ lẳng lặng ngồi một mình bên bàn, ánh mắt trống rỗng nhìn thẳng về phía trước.

“Tôi là ai?” Giọng nói đầy mơ hồ của Tô Y Thục chợt vang lên.

Tuy lúc trước cô vẫn luôn oán hận Tống Cao Tường thay lòng đổi dạ, nhưng ít ra cô vẫn còn có một người thân là ông, nhưng bây giờ, cô thực sự biến thành một đứa bé mồ côi không nơi nương tựa...

Diêu Vân hơi ngần người khi nghe câu hỏi của Tô Y Thục.

Sau đó, bà ta nhìn cô chăm chăm, rồi độc ác chế giễu: “Ha ha, cô đáng thương thật đấy, đến giờ còn không biết bố đẻ của mình là ai, tôi biết, nhưng tôi sẽ không nói cho cô biết, tôi muốn cô vĩnh viễn phải sống trong đau khổ giống như tôi!”

Câu nói của Diêu Vân rõ ràng đã cho Tô Y Thục biết rằng bố cô còn sống, Tô Y Thục lập tức bình tĩnh lại, ít ra cô còn có thể tìm ra ông, hỏi ông xem vì sao trước đây lại bỏ rơi mẹ con cô.

“Bà tìm tôi vì muốn nói cho tôi biết mấy chuyện này sao?” Tuy trong lòng Tô Y Thục rất rối loạn nhưng cô đã khôi phục lại ngay về bình tĩnh lãnh đạm như trước.

Diêu Vân chợt nhớ tới dáng vẻ của Tô Lâm khi gặp bà ấy lần đầu tiên, bà ấy cũng như thế này, cao ngạo như tiên nữ không dính khói lửa nhân gian, mà chính bản thân bà ta thì lại lộ ra vẻ thô tục đến không chịu nổi.

“Trước khi chết, ông ấy muốn nhìn thấy con gái và con rể tương lai của ông ấy. Tối mai, 6h ở nhà họ Tống.” Diêu Vân ra về không thèm đếm xỉa tới, cúp con người đây về thăm hiem xuống.

“Trước khi chết?” Tô Y Thục cảm thấy như nghe được một câu truyện tiếu lâm vậy, sự đã kích đến liên tiếp khiến cô không biết phải làm sao.

“Ung thư, chỉ còn nửa năm nữa. Cô thấy đấy, ông ta thà chết còn hơn sống với tôi...” Vừa nói câu này, Diêu Vân lại gục đầu xuống khóc ầm lên, tinh thần hơi hoảng loạn, nói năng cũng không rõ ràng nữa.

Đối với bà ta, hơn nửa đời người bà ta đều sống vì Tống Cao Tường, bây giờ cái gì bà ta cũng mất, ngay cả Tống Cao Tường bà ta cũng không giữ được. Ông ấy còn không cho bà ta nói chuyện này cho Tô Y Thục! Vì sao, vì sao bà ta luôn phải một mình đối mặt với tất cả?! Bà ta muốn nói hết mọi chuyện cho cô biết, để cô thông khổ cùng bà ta, mẹ con cô đã cướp của bà ta tất cả, bà ta cũng không thể để cho mẹ con cô sống sung sướng được!!!

Tô Y Thục ra khỏi Starbucks một mình, gọi điện thoại cho Tống Thanh để anh ta đến đón Diêu Vân.

Sắc trời bên ngoài âm u như sắp mưa vậy.

Nhận được điện thoại của Tô Y Thục, Tống Thanh rất kích động, đây là lần đầu tiên cô chủ động liên hệ với mình. Anh ta đã quyết định sẽ làm một ca ca tốt, nếu không thể làm cho nàng hạnh phúc được, thì thà rằng buông tay còn hơn...

Nhưng khi nghe thấy cô bảo anh ta tới đón Diêu Vân, tìm anh ta như rơi thẳng xuống vực sâu, cô đã biết tất cả!!! Tống Thanh không ngờ lúc này mà mẹ vẫn còn muốn tới quấy rầy cô, mấy năm nay cô chịu khổ cũng nhiều lắm rồi.

“Xin lỗi em.” Giọng nói của Tống Thanh chứa đầy sự áy náy.

Xin lỗi à? Bao nhiêu năm nay rốt cuộc là ai có lỗi với ai, cô đã không phân biệt được nữa rồi.

Tô Y Thục chậm rãi đi dạo một mình trên đường phố, hạt mưa lạnh lạnh quất vào khuôn mặt hơi tái đi của cô. Những tiếng mặc cả của người bán hàng rong và khách mua hàng vang lên bên cạnh, tiếng cãi cọ đầy giận dữ của đôi tình nhân hôn đổ nhau, tiếng người thân an ủi nhau vì cơ sở bị ngừng kinh doanh, từng đôi từng đôi đi lướt qua cô, cô lại giống như một vật thể trong suốt không hề có cảm giác gì.

“Muốn chết à!!!” Một chiếc ô tô dừng ngay bên cạnh Tô Y Thục, người trong xe thò đầu ra mắng Tô Y Thục.

Tô Y Thục vẫn chậm rãi bước tới như không nghe thấy tiếng chửi bới của người ta.

“Fuck! Mẹ kiếp gặp đúng con điên!” Nói xong anh ta cũng lái xe đi.

Trong đầu Tô Y Thục chỉ lượn quanh hai chuyện. Cô là ai?! Ông ta sắp chết!

Người đàn ông luôn cười và nhìn cô đầy áy náy, người đàn ông hèn nhát kia sắp chết, không phải cô nên thấy vui vẻ sao? Nhưng trong lòng cô lại không nén được cảm giác đau đớn đến không thở nổi.

Tại sao cô vẫn còn phải sống trên đời này chứ? Cô thực sự rất mong mình chưa từng tới thế giới này...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Em còn có anh!

“Bốp!” Tô Y Thục chạm phải một “bức tường” rắn chắc, mùi hương cỏ xanh quen thuộc ập tới, mưa vẫn còn đang rả rích rả rích rơi. Tô Y Thục dừng bước, trên mặt nhật nhòa chan chứa không biết là nước mưa hay nước mắt.

Cô nhắm mắt lại không dám mở ra, cô sợ, sợ ngay cả mùi hương quen thuộc này cũng chỉ là ảo giác xa xỉ mà thôi.

“Em sao thế?” “Bức tường” vừa bị cô va vào chợt cất tiếng nói, chậm rãi ôm Tô Y Thục vào lòng, ngăn cách cô với thế giới bên ngoài.

“Này này, sao em cứ hay va vào anh thế nhỉ, không biết có phải cố tình không đây ta~~~~” Lâm Mạc Tang cố tình dùng giọng nghi hoặc để trêu cô. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve tóc Tô Y Thục, giống như đó là báu vật quý giá nhất của anh vậy.

Tô Y Thục như tìm thấy chỗ dựa, khẳng khái ôm chặt lấy hông Lâm Mạc Tang không chịu ngẩng đầu lên.

Lâm Mạc Tang chưa từng thấy Tô Y Thục nổi tính trẻ con như vậy bao giờ, không biết phải làm gì với cô, cho đến tận khi trong lồng ngực phát ra tiếng nứt nẻ, anh mới phát hiện cô có gì đó không ổn.

Ai khiến cô khóc??? Trong mắt Lâm Mạc Tang thoáng nổi lên vẻ kinh hãi, cuồng giận!!! Anh rất muốn nhìn xem ai to gan như thế, dám động cả vào người của anh!!!

Lâm Mạc Tang xót xa ôm chặt Tô Y Thục vào lòng, hai người cứ lẳng lặng đứng trong mưa như vậy. Hạt mưa tí tách tí tách rơi không ngừng, dường như thời gian đã trôi qua cả thế kỷ...

“Bà ta nói... em... em không phải con gái của ông ấy... Vậy... em là ai?! Rốt cuộc em là ai?!” Giọng nói của Tô Y Thục rất nghẹn ngào, đứt quãng nức nở khiến người ta không nghe rõ. Tuy Lâm Mạc Tang không biết Tô Y Thục nói bà ta là nói đến ai, nhưng anh hiểu ý mà cô muốn biểu đạt.

“Em là Tô Y Thục, là Tô Y Thục có một không hai trên thế giới.” Lâm Mạc Tang nhẹ nhàng đáp.

“Ngốc à, dù cả thế giới rời bỏ em, em vẫn còn có anh mà.” Lâm Mạc Tang khẽ nâng khuôn mặt của Tô Y Thục đang vui đùa trong lòng mình lên, chăm chú nhìn vào mắt cô nói.

Tô Y Thục cứ ngỡ mình nghe nhầm, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, cô thậm chí quên cả khóc.

Lâm Mạc Tang nhìn cái mũi đỏ hồng của Tô Y Thục, mắt cũng đỏ hồng, y như con thỏ con vậy, nhưng anh cũng không trêu chọc cô, mà cầm tay cô, kéo cô đi về phía trước.

Sau khi khóc một trận, tâm trạng của Tô Y Thục đã không còn hoảng loạn như trước nữa, hồi phục lại thành Tô Y Thục trước kia, bình tĩnh và thông minh. Dù thế nào thì sự tình cũng không thể quay lại được. Hiện giờ việc cô cần phải làm là tìm ra đầu sỏ trước đây đã hại mẹ cô cùng với người bố đẻ đã vứt bỏ mẹ con cô kia! Như vậy, bước đầu tiên có phải nên bắt đầu từ Tổng Cao Tường không?!

“Ngày mai anh có rảnh không?” Tô Y Thục hỏi.

“Ừ?!” Thấy tâm trạng của cô khá hơn một chút, Lâm Mạc Tang lập tức thu lại vẻ mặt khát máu của mình.

“Ông ấy muốn gặp anh và em” Lâm Mạc Tang nhận ra, lúc nói câu này, sắc mặt Tô Y Thục hơi kỳ quái.

“Ông ấy?” Anh hỏi lại.

“Tổng Cao Tường.” Môi Tô Y Thục chậm rãi nhả ra cái tên này, trong lòng thoáng có vẻ chua chát.

“Được.” Lâm Mạc Tang đồng ý không chút do dự, cũng không hỏi nguyên nhân.

Cảm nhận được hơi ấm truyền tới từ lòng bàn tay, tim Tô Y Thục cũng cảm động vì người đàn ông trước mặt này. Anh luôn luôn xuất hiện vào thời khắc mà cô khó qua nhất, đau xót nhất, sau đó chậm rãi vá vết thương của cô lại. Cô cho rằng cô vĩnh viễn sẽ không yêu ai, nhưng thời khắc này, rốt cuộc cô cũng hiểu rõ, người đàn ông này, cô yêu!!! Như vậy, cô sẽ không buông tay.

“Lâm Mạc Tang!” Tô Y Thục nhẹ nhàng kéo anh, Lâm Mạc Tang mỉm cười quay lại nhìn cô.

“Ngày mai về nhà, chúng ta kết hôn đi.” Tô Y Thục hơi cong khóe môi, tia sáng trong mắt sáng hơn hết thảy, cô biết, cô tìm được ánh sao của mình rồi!

Lâm Mạc Tang ngây người ra như một kẻ ngốc, mặt đầy vẻ không thể tin nổi, miệng còn há hốc ra.

Nhìn vẻ ngốc nghếch của Lâm Mạc Tang, Tô Y Thục cười: “Ngốc ạ, về nhà thôi.” Lần này đến lượt Tô Y Thục kéo “ngốc” về nhà.

Thế mới biết, cáo Lâm không phải là phe giành thắng lợi vĩnh viễn, đôi lúc cũng sẽ biến thành kẻ ngốc, nhưng chỉ trước mặt Tô Y Thục mà thôi...

Khi Tô Y Thục và Lâm Mạc Tang đến nhà họ Tống, Tống Cao Tường và Tống Thanh đã đang đứng ngoài cửa chờ bọn họ.

Gặp lại Tống Cao Tường, Tô Y Thục hơi căng thẳng, ông ấy vẫn mỉm cười như trước nhưng lại khiến cô cảm thấy xa lạ rất nhiều. Đột nhiên cô không biết phải đối mặt với người đàn ông này thế nào.

Trên lưng truyền tới cảm giác ấm áp: “Không sao đâu.” Lâm Mạc Tang nhẹ ôm lấy Tô Y Thục đi về phía Tống Cao Tường.

Người thanh niên đang che chở cho Tô Y Thục với ánh mắt đầy nhu tình đó khiến Tống Cao Tường cảm thấy quen thuộc đến khó hiểu, nhất thời lại không nhớ được đã gặp anh ở đâu, nhưng ông biết người thanh niên này đáng để dựa dẫm, như vậy ông cũng yên lòng.

“Bác trai, chào bác. Cháu là Lâm Mạc Tang, là bạn trai của Y Thục.” Hôm qua Tô Y Thục đã kể hết cho anh nghe chuyện Diêu Vân nói với cô, dù anh biết Tống Cao Tường không phải bố đẻ của cô, nhưng anh vẫn vô cùng cảm ơn ông, vì đã thay anh chăm sóc cô nhiều năm như vậy.

Tô Y Thục mấp máy môi, cuối cùng không lên tiếng.

“Bố, bố còn đứng ngăn người ở đây làm gì, mau để họ vào nhà đi ạ.” Tống Thanh vội vàng lên tiếng đỡ rối.

“Đứng rồi đứng rồi, ôi bố già rồi, đầu óc lắm cảm hết cả. Hai đứa mau vào đi.” Tống Cao Tường đưa bọn họ vào nhà.

Lúc này, Tống Tâm Di và Diêu Vân chậm rãi đi từ trên tầng xuống, Tống Tâm Di trang điểm rất trang nhã, mặc một chiếc váy ngắn màu xanh da trời, đi đôi dép đáng yêu, nhìn rất trong sáng, ngây thơ.

Vừa bước xuống, Tống Tâm Di đã nhiệt tình đi tới bên Tô Y Thục, kéo tay cô ra về chào đón.

Tống Thanh kinh ngạc nhìn cô em gái khác hẳn thường ngày, cũng hơi vui vẻ vì sự thay đổi của cô ta, nhưng luôn cảm thấy có chút gì đó là lạ, có điều, mọi người đều đang ở đây nên anh ta cũng không nghĩ nhiều.

Tống Cao Tường và Lâm Mạc Tang trò chuyện với nhau một chút rồi cả nhà bắt đầu ngồi vào bàn ăn.

“Y Thục, hôm nay tự tay bố xuống bếp làm đây, toàn món em thích ăn, lâu lắm rồi nhà ta mới sum họp đông đủ thế này.” Tống Thanh ra sức muốn để Tô Y Thục biết cô không chỉ một mình.

“Ha ha, bố già rồi, tay nghề cũng đi xuống, đừng chê nhé, đừng chê nhé!” Tống Cao Tường vừa nói vừa gấp một cái đùi gà cho Tô Y Thục.

Tô Y Thục yên lặng ăn cơm, lại thấy nhạt nhẽo vô vị, trong lòng buồn bực đến phát sợ!

Bàn ăn thoáng trở nên đông cứng.

“Con có việc muốn hỏi bố.” Tô Y Thục đặt đũa xuống, nói với Tống Cao Tường.

Bàn tay cầm đũa của Tống Cao Tường hơi khựng lại chút, ánh mắt không giấu được vẻ bối rối.

“Ừ.”

Tô Y Thục đứng dậy đi về phía phòng đọc sách của Tống Cao Tường. Ông ta cũng đứng dậy đi theo.

Trên bàn cơm chỉ còn lại Lâm Mạc Tang, Tống Thanh, Diêu Vân và Tống Tâm Di.

Một lát sau,

“Ôi, mẹ đau đầu quá.” Đột nhiên Diêu Vân ôm đầu mình, kêu lên.

“Mẹ sao thế ạ?” Tuy Diêu Vân làm nhiều chuyện sai trái, nhưng dù sao cũng là mẹ mình, nhìn thấy bà ta đau đớn, Tống Thanh cũng thoáng bối rối.

“Mấy ngày nay đầu cứ đau suốt, chỉ e là... Ôi, cũng tốt, dù sao cũng được đi theo bố các con...” Diêu Vân làm ra vẻ tuyệt vọng.

Lâm Mạc Tang thờ ơ không để ý, người đàn bà này còn định diễn tuồng chèo gì thế?!

“Mẹ, mẹ đừng nghĩ lung tung, con sẽ dẫn mẹ đến bệnh viện khám, không sao đâu mà.” Tống Thanh sợ Diêu Vân gặp chuyện không may liền nói luôn.

Đây đúng là điều mà Diêu Vân muốn, bà ta vội vàng đứng dậy nói lời cáo lỗi với Lâm Mạc Tang, nhắc Tống Tâm Di ở lại tiếp khách cẩn thận, rồi vội vàng lôi Tống Thanh ra cửa, trước khi đóng cửa còn nháy mắt với Tống Tâm Di.

Chờ đến khi trong phòng khách chỉ còn lại Lâm Mạc Tang và Tống Tâm Di, thì Tống Tâm Di cũng không ngồi yên được nữa.

“Để em rót cho anh cốc trà nhé.” Tổng Tâm Di mở to đôi mắt ngây thơ nhìn Lâm Mạc Tang, dịu dàng hỏi. Cô ta không tin cô ta không mê hoặc được người đàn ông này.

Lâm Mạc Tang thầm cười nhật trong lòng, hai mẹ con này thật biết diễn trò. Nhiều năm qua chắc hẳn Y Thục chịu không ít khổ sở, nghĩ tới đây, trong lòng anh bỗng dâng lên ngọn lửa giận vô danh.

Tổng Tâm Di cho rằng Lâm Mạc Tang im lặng là đồng ý, lập tức đi vào trong phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Anh gả cho em!

“A!” Tiếng Tổng Tâm Di hét chói tai vang lên từ phòng bếp, dường như có tinh đề ép âm điệu xuống, sau đó là những tiếng bát đĩa vỡ loảng xoảng.

Lâm Mạc Tang nhú mày đi vào phòng bếp.

Tổng Tâm Di ngã sòng xoài trên mặt đất, mắt cá chân đỏ ửng lên, trong mắt ầng ậc nước, khễ cần đôi môi hồng, nhìn rất nhu mì đáng yêu, đôi chân thon dài thoáng lộ ra ngoài khiến người khác không kim lòng được, chỉ muốn lén lút ngắm nghía sự xinh đẹp của cô ta, những mảnh vỡ trên sàn nhà vẫn còn đang bốc hơi.

Tổng Tâm Di chờ một lúc, trong lòng trầm nghi hoặc không hiểu vì sao Lâm Mạc Tang còn chưa tới đỡ cô ta lên, vì tránh để cho anh nghi ngờ, cô ta còn cố tình hắt nước nóng thực sự lên chân, hiện giờ đau đến phát khóc.

“Anh có thể đỡ em về phòng không ạ? Trong phòng có thuốc bôi.” Tổng Tâm Di không kim được liền lên tiếng nhắc Lâm Mạc Tang, cô ta vẫn còn nằm trên sàn nhà.

Lâm Mạc Tang liếc nhìn cô ta như suy nghĩ gì đó.

Sau đó... anh quay người đi ra khỏi phòng bếp.

Tổng Tâm Di thoáng tròn mắt, anh ấy cứ đi thẳng như vậy sao?! Càng nghĩ cô ta càng buồn bực, ngã ở chỗ đó một lúc cũng không nhúc nhích gì.

“Cho cô!” Một hòm thuốc chợt xuất hiện trước mặt Tổng Tâm Di.

Cô ta mừng rỡ đưa tay ra, nhưng đột nhiên lại như nhớ ra gì đó, rút vội tay về, khó xử nhìn Lâm Mạc Tang: “Anh có thể giúp em một chút không, em...” Tổng Tâm Di ngập ngừng nhìn chỗ bị bong của mình.

Lâm Mạc Tang chậm rãi ngồi xổm xuống.

Tổng Tâm Di không ngờ sự tình lại phát triển thuận lợi như vậy, càng cảm thấy ham muốn người đàn ông này đến không kim chế nổi.

Cô ta chậm rãi gờ bên chân bị thương của mình lên, bàn tay nhẹ vỗ về cái chân mịn màng đầy quyến rũ, nghịch ngợm trước mặt Lâm Mạc Tang: “Đến đây đi!” Giọng nói đầy dụ hoặc.

Lâm Mạc Tang không động đậy, tiếp tục lục lọi hòm thuốc.

Mặt Tổng Tâm Di biến sắc, anh ấy không hề có phản ứng sao? Xem ra cô ta vẫn chưa cảm dỗ đủ. Tổng Tâm Di đưa tay ra vẽ vòng tròn trên ngực Lâm Mạc Tang, đồng thời bắt đầu miệt mài phát ra những tiếng kêu rên.

Cơ thể Lâm Mạc Tang run lên, anh còn chưa bắt đầu đâu, mà cô ta đã kích động thể cơ à, khóe môi anh thoáng lướt qua nụ cười giễu cợt.

Thấy Lâm Mạc Tang cuối cùng cũng có phản ứng, Tổng Tâm Di càng ra sức hơn.

Lâm Mạc Tang hơi nghiêng người, chậm rãi tới gần mặt Tổng Tâm Di, đôi mắt phượng đầy quyến rũ khiến người ta không kim được mà trầm luân vào đó. Tổng Tâm Di có cảm giác toàn thân mình nóng bừng lên.

Hơi thở ầm ập của Lâm Mạc Tang vang lên bên tai cô ta: “Tốt nhất là mẹ con cô đừng chọc vào cô ấy nữa.” Giọng Lâm Mạc Tang vô cùng lạnh lùng khiến tim Tổng Tâm Di thoáng rơi xuống đáy vực.

“Em không hiểu anh đang nói gì.” Cô ta cố tỏ ra nghi hoặc, trong lòng càng căm hận Tô Y Thục hơn, vì sao tất cả đàn ông đều thích cô ấy mà không thích mình chứ?

“Vậy sao?” Tay Lâm Mạc Tang nhẹ vuốt lên cổ Tổng Tâm Di, con ngươi đầy mê hoặc khiến người ta không nhìn ra được suy nghĩ của anh.

“Ừm, không cần biết cô có hiểu hay không, chỉ cần nhớ kỹ đừng trêu chọc cô ấy là được.” Trong mắt Lâm Mạc Tang như xuất hiện vằn máu, bàn tay đang vuốt nhẹ cổ Tổng Tâm Di chậm rãi siết chặt lại.

Tổng Tâm Di cảm nhận được rõ ràng sát khí phát ra từ người Lâm Mạc Tang, vô cùng kinh ngạc vì tâm trạng của anh đột ngột thay đổi, trong mắt cũng lộ ra vẻ sợ hãi đến cùng cực, bàn tay vừa xoa vuốt trên ngực Lâm Mạc Tang, lúc này chỉ cố gắng đẩy bàn tay đang bóp cổ cô ta của Lâm Mạc Tang ra, tiếc là căn bản không có tác dụng gì.

“Nhớ chưa?” Lâm Mạc Tang cười hỏi, bàn tay bóp cổ Tổng Tâm Di siết rất chặt, mặt của Tổng Tâm Di chợt biến thành màu tím ngắt, hô hấp cũng dần trở nên khó khăn, làm sao còn dám nói câu gì khác, lập tức thở hổn hển, ra sức gật đầu.

Người đàn ông này rõ ràng là một ác ma, Tổng Tâm Di vô cùng hối hận với suy nghĩ muốn dụ dỗ anh lúc trước.

“Vây là tốt rồi.” nói xong, Lâm Mạc Tang cũng không thèm liếc nhìn Tổng Tâm Di ngồi trên sàn nhà thêm một chút nào nữa, đứng dậy đi ra khỏi phòng bếp.

Nhìn anh đi ra ngoài, Tổng Tâm Di thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, y như vừa đi dạo một vòng Quỷ môn quan quay về, hiện giờ toàn thân cô ta lạnh run lên, nằm trên sàn nhà không thể nhúc nhích được.

Lúc ra khỏi phòng đọc sách, Tô Y Thục có vẻ không yên lòng, hai hàng lông mày nhíu chặt lại như đang suy nghĩ điều gì đó.

Thấy Lâm Mạc Tang ngồi một mình ở phòng khách cô cũng không hỏi han gì, chỉ tự đi thẳng ra cửa.

Vì bị phốt lò một cách ngang nhiên như thế, Lâm Mạc Tang rất buồn bực, vội vàng đi tới bên cạnh Lâm Mạc Tang, bàn tay tự giác vòng qua chiếm hữu lấy cái eo nhỏ nhắn của cô. Lúc đầu Tô Y Thục hơi giật mình, theo bản năng định ném tay “háo sắc” dám đùa giỡn cô giữa ban ngày ban mặt này qua vai, nhưng khi nhận ra là Lâm Mạc Tang, cô mới phát hiện bọn họ đã ra khỏi nhà họ Tổng từ lúc nào.

Đã vậy anh còn ôm cô làm gì? Tô Y Thục nghi hoặc dùng ánh mắt ra hiệu cho Lâm Mạc Tang buông tay ra.

Mặt Lâm Mạc Tang đầy vẻ không tình nguyện, dưới sắc mặt tức tối của Tô Y Thục, anh từ từ chậm rãi di chuyển tay mình, vừa thông thả nói: “Bác Tổng vẫn đứng bên cửa sổ nhìn chúng ta đấy.”

“Tùy anh.” Tô Y Thục nhìn lại về phía cửa sổ phòng đọc sách, lập tức không giây dũa nữa, ai bảo diễn kịch phải diễn cho trọn vai chứ. Hơn nữa, càng ở bên anh lâu ngày, cô càng nhận rõ được bản tính của anh, đó là... anh hoàn toàn là một tên cực kỳ cực kỳ cực kỳ siêu lưu manh!!!

Nói xong, cô tỏ ra dối hờn không để ý đến anh nữa.

Lâm Mạc Tang lại một lần nữa hài lòng ôm eo cừu Tô đi về phía nhà của bọn họ.

8h tối, Tô Y Thục đăng nhập vào Văn Du Tứ Hải. Không giống như mọi lần cứ online là cô cắm đầu vào chế tạo thứ này thứ kia, lần này thần xui quỷ khiến thế nào cô lại mở bảng hảo hữu ra, khi thấy biểu tượng của Nhược Thủy Tam Thiên xám xịt, trong lòng cô thoáng hụt hẫng.

Đột nhiên cô cảm thấy hơi chán nản, tùy tiện di chuột đi đến Thương Nam, trong thành rất yên bình, êm ả.

[Phụ cận] Thiên Dực Lam Lam: Chị ơi, có một anh trai nhờ em đưa thứ này cho chị.

Một cô bé mặc áo choàng màu xanh nước biển cầm một đóa hoa hồng trắng nhìn thẳng Tô Y Thục.

Hà... tặng cô sao? Tô Y Thục bắt ngờ.

Cô bé kia thấy đã hoàn thành nhiệm vụ, ngay khi Tô Y Thục còn chưa kịp phản ứng thì cô ấy đã chạy mất rồi.

[Phụ cận] Huyết Vũ Thanh Phong: Cô nương này... tặng cô.

Trong giọng nói của người kia lộ rõ vẻ không cam lòng. Tô Y Thục nhận ra người này đứng ngay sát Nhược Thủy Tam Thiên trong bảng xếp hạng của Văn Du Tứ Hải. Thế này là sao? Tô Y Thục càng lúc càng nghi hoặc.

Đây là vụ đánh cược lần thứ một trăm của anh ta và Nhược Thủy Tam Thiên, kết quả là anh ta thua lần thứ một trăm. Anh ta bực bội đến suýt trào máu!!!

Tặng hoa cho Tô Y Thục xong, Huyết Vũ Thanh Phong không nói câu nào, lập tức vác về mặt thối hoặc đi mất.

Giống như một tín hiệu vậy, tất cả mọi người trong thành Thương Nam tự xếp thành hàng dài trước mặt Tô Y Thục, trong tay họ đều cầm hoa hồng.

Chỉ một lát sau, một cơn mưa hoa hồng đã đổ xuống thành, Tô Y Thục càng nghĩ càng không hiểu nổi, cô cực kỳ không thích cái cảm giác tất cả mọi người đều biết chỉ có mình mình bị giấu diếm như thế này. Cô đang định hỏi, chợt đoàn người kia lại tự động tản ra tạo thành hình trái tim vây quanh cô, cửa sổ game chợt tối đen, trên tay mỗi người đều cầm một ngọn nến.

[Thế giới] Nhục Thủy Tam Thiên: Em có bằng lòng gả cho anh không?

Một bóng người mờ ảo đang chậm rãi đi về phía Tô Y Thục, trang phục của người ấy rất đơn giản, mặc đồ cưới, tóc đen dài xõa xuống, chân đi giày Lưu Vân, không có trang sức gì khác nữa, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn Tô Y Thục, tình cảm biết bao.

Tô Y Thục ngồi trước máy vi tính khẽ nở nụ cười, chút hạnh phúc nhen nhóm. Nhìn hoa hồng rơi đầy trời, cùng với anh ở trước mắt, đây có lẽ là cảnh tượng đẹp nhất mà cô từng nhìn thấy.

Ba giây sau.

[Thế giới] Nhất Thục: Không bằng lòng.

Cả Nhục Thủy Tam Thiên và những người xung quanh đều ngẩn người vì câu trả lời của Tô Y Thục.

[Thế giới] Nhất Thục: Anh gả cho em!

Trên màn hình lẳng lặng xuất hiện bốn chữ này!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Tặng em cả thế giới.

Nhìn câu nói của Tô Y Thục, Lâm Mặc Tang hơi sững sờ, sau đó lại nở nụ cười bó tay, lông mày cong cong y như con cáo gian xảo. Tô Y Thục như vậy bảo anh làm sao có thể không yêu cơ chứ. May mà số phận không thực sự đẩy bọn họ ra xa nhau.

[Thế giới] Nhục Thủy Tam Thiên: Được.

Không cần nghĩ ngợi nhiều, Lâm Mặc Tang lập tức đồng ý.

Mọi người hoàn toàn choáng váng vì đoạn đối thoại của hai con người đứng đầu server này. Không phải Đại thần huy động họ đến để cầu hôn sao? Sao giờ lại biến thành gả cho người ta, mà anh ấy vẫn đồng ý rất thoải mái như vậy rồi? Có cần phải chuyển biến nhanh như thế không?! Thê nô, đúng là thê nô, mọi người yên lặng rơi lệ...

[Thế giới] Biển Xanh Một Tiếng Cười: Khụ khụ, chị... chị đâu đúng là... vẫn hài hước như xưa...

[Thế giới] Nhất Thục: Vậy sao? Vậy thì hôn lễ lần này nhờ chú lo liệu nhé.

Hừ, Tô Y Thục cười đầy toan tính. Ai bảo cậu ta gài bẫy cô trước, cô là người có thù tất báo mà.

Biển Xanh Một Tiếng Cười muốn gào thét lên, nhìn Nhục Thủy Tam Thiên không biết đang nghĩ gì đây về cầu cứu. Đừng đùa chứ, bảo cậu ta lo liệu hôn lễ, cậu ta sẽ mệt chết mất, ai biết được yêu cầu của hai người đó cao như thế nào, một người cậu ta còn không thỏa mãn được chứ đừng nói hai người, mệt chết cậu mất!!!

Chỉ tiếc là người nào đó hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, chưa từng để ý đến cậu ta.

Đột nhiên Biển Xanh Một Tiếng Cười đau đớn phát hiện ra, trước đây cậu ta chọn sai chủ rồi, sao trước đây lại không giúp Tô Y Thục chứ?! Không ngờ lão đại lại là thê nô!!!

[Thế giới] Nhất Thục: Vậy hẹn 12h đêm nay.

Cái gì?! Như vậy không phải là cậu ta sẽ phải bắt đầu chuẩn bị từ bây giờ sao?! Lần này thì cậu ta đã rút kinh nghiệm, quyết đoán buông tha cho ý định hỏi ý kiến anh cả, dù có hỏi thì kết quả cũng giống nhau thôi, cậu ta nên hành động nhanh một chút thì hơn. Hu hu... quả nhiên nên bớt lời đi một chút, hai người kia đều là chủ nô...

[Thế giới] Cười Vì Mi Đê Tiện: A a... cách cầu hôn của Đại thần thật độc đáo, cảm động quá...

[Thế giới] Đê Tiệp Còn Cười À: Bà xã...

[Thế giới] Nhược Thủy Tam Thiên: Vậy mời các vị đêm nay tới Thế Ngoại Đào Nguyên tham dự hôn lễ của tôi và Nhất Thục.

Nhược Thủy Tam Thiên chọn nơi này khiến Tô Y Thục kinh ngạc, cô đã từng đi qua Thế Ngoại Đào Nguyên một lần, quả trứng sùng vật trong rương của cô cũng là nhất được ở đó.

Thế Ngoại Đào Nguyên... Mọi người lại trầm mặc lần thứ hai.

Mấy người chơi nữ đều rơi lệ đầy mặt, vì sao người mà Đại thần thích không phải là họ chứ...

Trong game này, có rất ít người chơi đã từng đi qua Thế Ngoại Đào Nguyên, nếu nói rằng những thành thị người chơi đang du hành là một nửa thế giới của Vân Du Tứ Hải, thì Thế Ngoại Đào Nguyên chính là một nửa còn lại.

Đó là nơi không tranh đấu không giành giật, lại có rất nhiều thú lạ quý hiếm, hơn nữa, nghe đồn phong cảnh ở đó vô cùng tươi đẹp khiến người ta mê mẩn.

Nhưng, muốn vào được Thế Ngoại Đào Nguyên chỉ có hai cách, cách thứ nhất là hệ thống phân phối ra một chiếc chìa khóa ngẫu nhiên, mỗi tháng xuất hiện một lần, người chơi có thể dùng NDT (tiền tệ của TQ), mỗi lần vào là một nghìn tệ, hơn nữa, thú quý hiếm trong đó đều ở cấp rất cao, nếu người chơi cấp thấp vào, chưa biết chừng vừa đặt chân vào đã bị giết chết.

[Thế giới] Nhược Thủy Tam Thiên: Anh dùng Thế Ngoại Đào Nguyên làm sinh lễ, tặng cho Y Thục, vợ của anh!

Anh có tình viết là Y Thục, chứ không phải Nhất Thục, anh mong cô hiểu rằng không chỉ trong trò chơi, mà còn cả trong hiện thực nữa, cô, chính là vợ của anh!!!

Hóa ra anh là chủ nhân của Thế Ngoại Đào Nguyên sao?!!! Từ sau khi Nhất Thục tiếp nhận chức vị cốc chủ Đào Hoa cốc, không thấy Hệ Thống thông báo có người chơi nào được kế nhiệm ở đâu nữa. Tô Y Thục hoang mang, không hiểu anh làm thế nào mà trở thành chủ nhân của Thế Ngoại Đào Nguyên được.

Suy nghĩ của những người khác lại không giống với suy nghĩ của Tô Y Thục. Dù sao Nhược Thủy Tam Thiên cũng là một Đại thần, khả năng nào cũng có thể xảy ra được. Điều bọn họ quan tâm là không ngờ Nhược Thủy Tam Thiên lại dùng Thế Ngoại Đào Nguyên làm sinh lễ tặng cho Nhất Thục, như vậy cũng tương đương với việc dâng lên một nửa Vân Du Tứ Hải để tặng cô rồi.

[Thế giới] Nhất Thục: Cái này...

Tô Y Thục nghĩ sinh lễ này quá quý báu, nếu cô nhận, trong lòng sẽ thấy rất áy náy.

[Thế giới] Nhược Thủy Tam Thiên: Bà xã, em lại muốn đổi ý sao...

Giọng nói của Đại Thần rất u oán khiến mọi người nghe là nghĩ ngay đến sự kiện trước đó, chính là khi Nhược Thủy Tam Thiên cầu hôn trước nhưng lại bị từ chối! Ánh mắt của mọi người đều nhìn chăm chăm về phía Tô Y Thục, tình cảm của người ta sâu nặng như vậy mà lại bị từ chối, chính bọn họ cũng không nhìn nổi!

[Thế giới] Nhất Thục: ...

Tô Y Thục có thể nói gì được chứ, không thể chọc vào sự tức giận của đám đông được. Bây giờ cô mới phát hiện ra, Lâm Mặc Tang càng ngày càng gian trá... Nếu như Biển Xanh Một Tiếng Cười biết được suy nghĩ hiện giờ của Tô Y Thục, nhất định cậu ta sẽ khóc ròng, chỉ dấu đúng là trí âm tri kỷ của em...

Dưới sự giận dữ của quần chúng, Tô Y Thục chỉ trầm mặc, rồi lại trầm mặc...

Ở bên ngoài đám người, có một nam một nữ nhìn về phía Tô Y Thục và Nhược Thủy Tam Thiên ở giữa đám đông. Hai người như đang nói chuyện gì đó.

Một lúc sau, một người trong đó rời đi trước, chỉ còn lại một cô gái mặc áo ngắn màu đen đứng ở đó, lẳng lặng nhìn hai người đang được mọi người vây quanh, mắt đầy vẻ oán hận.

...

Lần đầu tiên Tô Y Thục có cảm giác thời gian trôi qua nhanh như vậy, đã sắp đến 12 giờ rồi, cũng chính là giờ mà cô và Lâm Mặc Tang thành hôn.

“Cốc cốc...” Tiếng gõ cửa khẽ vang lên, Tô Y Thục nhú mày, muộn thế này rồi còn ai đến?

Hiện giờ chỉ có mình cô ở trong phòng này, từ sau việc của Lưu Tây lần trước, Tân Việt Trạch đã đón Lưu Kỳ ra ngoài rồi, hẳn là bây giờ hai người họ đang ở cùng nhau, cũng không biết tiến triển thế nào rồi.

Tô Y Thục đi ra cửa.

“Anh đây.” Giọng nói quen thuộc truyền từ ngoài cửa vào, rõ ràng là Lâm Mạc Tang.

Muộn thế này rồi anh còn sang làm gì? Không phải chỉ một lát nữa sẽ tổ chức hôn lễ sao? Nghĩ vậy, mặt Tô Y Thục hơi đỏ lên.

“Anh sang đây làm gì?” Tô Y Thục hỏi qua cửa.

“Có việc gấp.” Giọng Lâm Mạc Tang có vẻ hơi vội vàng, dường như xảy ra chuyện lớn gì.

Vừa nghe giọng điệu này, dù trong lòng Tô Y Thục vẫn hơi do dự nhưng vẫn mở cửa ra.

Chỉ thấy Lâm Mạc Tang cầm một chiếc laptop có thương hiệu mà cô chưa từng thấy bao giờ bước vào nhà, sau đó tự động đặt laptop xuống cạnh máy vi tính của Tô Y Thục, cắm điện vào, tự nhiên như vào nhà mình vậy.

Tô Y Thục thầm thắc mắc, rốt cuộc đây là phòng ai chứ?

“Này?” Tô Y Thục đứng ở cửa nhìn Lâm Mạc Tang đầy nghi hoặc.

“Một lát nữa là chúng ta kết hôn rồi.” Lâm Mạc Tang vừa nói vừa tìm một chiếc ghế trong phòng, đặt xuống trước máy tính, vừa nói.

Chuyện đó và chuyện sang phòng cô vào lúc muộn như thế này có liên quan gì đến nhau sao? Còn nữa, là nhân vật trong trò chơi của bọn họ kết hôn, chứ đâu phải bọn họ!

Nhìn người nào đó vui đầu vào máy vi tính, Tô Y Thục thờ dãi không biết làm sao. Cô đi tới, ngồi xuống cạnh Lâm Mạc Tang, hai người gần như là vai kề vai, quái dị đến khó tả.

“Việc gấp à?” Tô Y Thục cũng không phải người dễ lừa gạt như vậy, hiển nhiên là mục đích đánh trống lảng của Lâm Mạc Tang không thành công.

Lâm Mạc Tang chột dạ khẽ sờ sống mũi cao của mình, nghiêm trang nói: “Anh có bệnh khủng hoảng tiền hôn nhân!”

Khủng hoảng tiền hôn nhân à?!!! Lâm Mạc Tang, anh có thể bịa chuyện giỏi hơn được nữa không? Rốt cuộc anh có biết đây là trò chơi chứ không phải hiện thực không à?! Tô Y Thục ôm trán, thôi đi, nếu anh định giờ trò gì, thì cô tin bằng năng lực của mình, cô vẫn có thể đối phó được.

“Hôn lễ bắt đầu rồi.” Lâm Mạc Tang quay sang nhìn Tô Y Thục nói.

“Vâng.” Tô Y Thục cứ cảm thấy là lạ, nếu anh không ở bên cạnh cô, có lẽ cô cũng không bối rối như thế này. Biết anh đang nhìn mình làm cho cô cử động cũng chẳng dám cử động chút nào, chỉ ra vẻ không thêm để ý, đáp lại một tiếng.

Nhìn Tô Y Thục căng người lên đề phòng, phần tử đùa dai trong đầu Lâm Mạc Tang lại bùng nổ, nửa thân trên chậm rãi ghé sát về phía Tô Y Thục, vốn muốn nhìn thấy dáng vẻ bối rối luống cuống của cô. Không ngờ, vừa nhìn đến cái mũi xinh xắn, đôi mắt to khẽ chớp chớp, cùng với đôi môi nhỏ xinh ướt át căng mọng kia, anh lại quên luôn ý định ban đầu của mình, ánh mắt càng lúc càng sâu hơn.

Tô Y Thục cảm nhận được rõ ràng một luồng nhiệt đang tới gần mình, tim cô chột hoảng hốt nhưng lại ngồi im không nhúc nhích, cơ thể như không thể không chế được.

Ngay khi Lâm Mạc Tang sắp chạm tới mặt Tô Y Thục...

“Bất... bắt đầu rồi!!!” Tô Y Thục lập tức kêu to lên, cũng không dám... nhìn anh nữa.

Vì Tô Y Thục đột ngột lên tiếng, động tác của Lâm Mạc Tang cũng dừng hẳn lại, ánh mắt chột tỉnh táo hơn rất nhiều. Chết tiệt, suýt nữa phạm sai lầm lớn. Ngồi ở đây trên cô đúng là chỉ có mình chịu khổ!!!

Lâm Mạc Tang ngồi lại chỗ của mình, Tô Y Thục lập tức cảm thấy bầu không khí thoáng đãng đã quay lại, lẳng lặng hít sâu vài hơi, thầm nghĩ người này quá nguy hiểm, không nên để anh vào phòng mới đúng.

Hối hận thì hối hận, nhưng sự thực vẫn là sự thực. Nhìn Lâm Mạc Tang ung dung nhìn vào màn hình, Tô Y Thục chỉ có thể nuốt cục tức vào lòng, người đàn ông này sinh ra để khắc cô hay sao thế?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Bị ăn trộm acc

Biển Xanh Một Tiếng Cười làm việc rất hiệu quả, khi Lâm Mạc Tang và Tô Y Thục đưa nhân vật tới Thế Ngoại Đào Nguyên, thì nơi đó đã giăng đèn kết hoa xong hết rồi, thời gian trong trò chơi và thực tế là như nhau, nên lúc này trong trò chơi cũng đã nửa đêm rồi, có điều, đèn hoa sáng rực rỡ, biển người bắt đầu di chuyển.

“Cậu ta là em trai anh à?” Tô Y Thục chợt nhớ có lần cái tên Tình Yêu Thiên Sứ Hoa Hường Dương gì đó kia từng gọi Lâm Mạc Tang là ‘anh’ ở trong game.

“Ừ, Lâm Văn Càng.” Lâm Mạc Tang rất thành thật.

Lâm Văn Càng??? Đôi lông mày thanh tú của Tô Y Thục khẽ nhướng lên, cái tên này nghe hơi quen tai... Trong đầu cô chợt nhớ đến một gương mặt rất xinh xắn, không phải là cậu ta chứ?!

“Hai người đã từng gặp nhau rồi.” Nhìn giai nhân mặc áo cưới đỏ đứng cùng mình trong Đào Nguyên cư, giọng nói của Lâm Mạc Tang cũng mang theo vẻ vui sướng, hoàn toàn không sợ Tô Y Thục biết được anh đã chú ý đến cô từ lâu.

Quả nhiên!!! Không ngờ Lục Hân lại giúp họ lừa mình, mà điểm mấu chốt ở đây là, sau khi biết sự thật, cô lại không hề giận anh!!! Tô Y Thục nhất thời hơi buồn bực.

“Lúc đó em còn không biết anh, vì sao anh lại tiếp cận em?” Không hiểu sao khi nghĩ Lâm Mạc Tang cố tình tiếp cận mình, trong lòng Tô Y Thục lại thấy không thoải mái lắm. Lúc này, Nguyệt lão đã tới phòng khách của Đào Nguyên cư, tất cả khách mời đều tự giác tản sang hai bên để dành lối đi ở giữa cho đôi tân nhân.

“Chuyện này liên quan đến thân phận của anh, em thực sự muốn biết sao?” Lâm Mạc Tang nhìn Tô Y Thục đầy dí dỏm.

Lại là lý do này?!!! Tô Y Thục không còn gì để nói, biết rõ là anh trêu chọc nhưng lại không thể đáp trả được. Cô mà lại bị một câu nói áp chế tuyệt đối thế này à?!!! Nghĩ vậy, trong lòng cô thầm giận dữ.

Tô Y Thục không thèm để ý người bên cạnh nữa, chăm chú nhìn vào màn hình. Cô luôn cảm giác Phong Lăng Tuyệt sẽ không bỏ qua cho cô dễ dàng như vậy. Một người con gái như cô ta sao có thể cam lòng kìm nén cơn giận được.

Thấy Tô Y Thục không hỏi nữa, Lâm Mạc Tang khẽ cười.

Theo trình tự hôn lễ, trước tiên Tô Y Thục sẽ được hệ thống đưa về nhà mẹ đẻ của mình, cũng chính là Phù Dung cốc, sau đó đội ngũ đón dâu sẽ tới đón cô. Để tăng thêm hứng thú, trong thời gian đón dâu, dù là người chơi nào cũng có thể tham gia cướp dâu được. Chỉ cần đánh bại cô dâu, thì coi như cướp dâu thành công, hệ thống sẽ cưỡng chế cô dâu kết hôn với người cướp được dâu, đồng thời không thể ly hôn.

Lúc này Nhất Thục đang ngồi trong kiệu không cần Tô Y Thục điều khiển gì, cô nhàm chán nhìn quanh nhìn quẩn, trừ rèm đỏ ra cũng chẳng có gì khác, khiến cô không biết phải làm gì cho hết thời gian.

Tô Y Thục len lén liếc sang nhìn Lâm Mạc Tang, không biết anh đang xem gì mà trong mắt thoáng có nụ cười, làn da trắng càng nổi bật lên đôi môi hồng đào, khóe môi khẽ cong lên, Tô Y Thục nhìn mà ngẩn người.

“Cẩn thận!” đôi môi mỏng của Lâm Mạc Tang hé ra khép lại, thức tỉnh Tô Y Thục đang lạc vào cõi thần tiên.

Cô lập tức thu lại ánh mắt đang nhìn lên của mình, ra vẻ rất chăm chú nhìn màn hình.

Cô nhóc con này mà cũng biết nhìn lên anh cơ đấy, Lâm Mạc Tang vui như mở cờ, hơi dịch sang gần Tô Y Thục hơn một chút mà cô không phát hiện ra.

Sắp đến Thế Ngoại Đào Nguyên rồi, chẳng lẽ cô nàng kia đã tỉnh ngộ?!

Khi Tô Y Thục còn đang nghi hoặc, đột nhiên hệ thống thông báo: Người chơi Hình Phong tham gia cướp cô dâu, trận đấu bắt đầu sau 10 giây nữa.

Hình Phong? Sao bang chủ bang Thiên Hạ lại tới cướp dâu? Vấn đề này không ngừng quanh quẩn trong đầu Tô Y Thục, những người chơi khác cũng đang thắc mắc không hiểu tình huống này là thế nào, người phụ nữ của Đại thần mà cũng dám cướp sao?

Dù thế nào, thì trận chiến này vẫn phải được tiếp nhận.

Tô Y Thục ấn chuột một cái, chuẩn bị điều chỉnh lại thuộc tính, nhưng cô gái áo đỏ không hề nghe theo sự điều khiển của cô, thử đi thử lại vẫn không có phản ứng gì, chẳng lẽ bị hack acc sao? Nghĩ tới đây, ánh mắt Tô Y Thục trở nên rất nặng nề.

Lâm Mạc Tang nhận ra luồng khí lạnh phát ra từ người Tô Y Thục, nhìn sang màn hình của cô, chỉ thấy cô gái áo đỏ lẳng lặng đứng đó không nhúc nhích nhưng bên ngoài này, cô vẫn đang ra sức ấn chuột. Chỉ có thể là bị hack acc.

“Mất mã.”

Tô Y Thước ngẩn người, anh hỏi mật mã của cô làm gì?

“Truy đuổi ngược lại.”

“*****” Tô Y Thước đọc mật mã, không thèm bận tâm đến chuyện Lâm Mạc Tang động đến acc của cô. Cô tin anh!

Nhìn những số liệu dày đặc chằng chịt trên màn hình laptop của Lâm Mạc Tang, Tô Y Thước khẽ nhủ mày, cô không hiểu gì mấy về những thứ này, nhưng hình như anh có vẻ rất am hiểu, còn có vẻ rất lợi hại là đằng khác.

Nhìn địa chỉ IP hiển thị trên màn hình, Lâm Mạc Tang rút điện thoại ra gọi:

“IP: *****”

“Ừ.”

Tô Y Thước chỉ nghe được Lâm Mạc Tang nói, cũng không biết nội dung cụ thể hai người nói là gì, chỉ thấy sắc mặt Lâm Mạc Tang hơi trầm xuống.

“Sao thế?” Tô Y Thước hơi lo lắng hỏi.

“Không sao.” Lâm Mạc Tang lại khôi phục sắc mặt bình thường, dường như Lâm Mạc Tang thâm trầm vừa rồi chỉ là ảo giác của Tô Y Thước vậy.

Tô Y Thước không hỏi nữa, quay lại yên lặng nhìn cô gái áo đỏ đang đứng sững trong màn hình, cuộc đấu đã bắt đầu được một lúc.

Rõ ràng Hình Phong xuống tay không hề lưu tình chút nào, vừa bắt đầu đã sử dụng chiêu thức rất mạnh, mà Nhất Thước chỉ đứng yên đó đón nhận đòn tấn công của Hình Phong, lượng máu tụt xuống một nửa. Người xem trận chiến hiển nhiên đều khó hiểu với tình cảnh này.

[Thế giới] Lâm Một Phát:Ặc... Đại thần, sao cô không đánh trả?!

[Thế giới] Tình Yêu Thiên Sứ Hoa Hường Dương: Chị dâu, không phải chị muốn bỏ chạy với người khác đấy chứ?!

[Thế giới] Hân Duyệt Thành Phục: Anh im ngay cho em! Y Thước, có chuyện gì thế?

Mọi người bàn tán ầm ĩ, nhưng đương sự lại chẳng nói năng câu gì, nhìn tình huống kỳ dị này, mọi người lại tha hồ suy đoán.

[Thế giới] Phong Lăng Tuyết: Tám phần mười là đồ ỷ ở phút chót, phải lòng người khác rồi chứ gì. Nếu không, với uy danh của đệ nhất được sư, sao có thể không trả đòn?! Cũng chỉ có Nhược Thủy Tam Thiên mới thích được loại phụ nữ lăng nhăng này!

Câu nói của Phong Lăng Tuyết khiến mọi người ngừng bàn tán lại, nhìn hết về phía cô ta.

Sao cô ta lại xuất hiện?! Tô Y Thước nhìn người con gái đang đứng thêu dệt chuyện kia một cách đầy châm biếm, xem ra lần trước dạy dỗ cô ta vẫn chưa đủ, chuyện hack acc lần này chắc chắn có liên quan tới cô ta.

Chỉ không ngờ Hình Phong lại hợp tác với cô ta. Cô vẫn cho rằng hần là một người đàn ông chín chắn, thông minh, lúc trước trong chuyện của Mộ Dung Ngữ Yên, hần chỉ nói là giúp đỡ nhưng cũng không ra tay. Vì thế nên cô nghĩ hần khá thông minh sáng suốt, dù sao thân phận của hần lúc đó cũng không hợp để nhúng tay vào mấy việc này, ngoại trừ ai đó thích xen vào chuyện người khác...

Tô Y Thước liếc nhìn người nào đó đang chuyên tâm nhìn chăm chăm máy vi tính ở bên cạnh mình. Sau chuyện này, cô nghĩ Hình Phong đã hoàn toàn bước ra khỏi giới của cô. Từ nay về sau chỉ là hai người xa lạ lướt qua nhau mà thôi.

Lượng máu của cô chỉ còn lại một phần ba, chiêu thức của Hình Phong vừa mạnh vừa nhanh, sắc bén, rõ ràng là không đạt được mục đích sẽ không chịu thôi.

Lúc này, cô gái áo đỏ cử động, cầm một cây kiếm màu bạc hơi gì sét tung kỹ năng hôn mê về phía Hình Phong đang tung tuyệt chiêu ra, hiển nhiên là Hình Phong không ngờ Nhất Thước đột ngột xuất chiêu, trúng phải chiêu này, hần không thể nhúc nhích được nữa.

Cô gái áo đỏ cũng không cho Hình Phong có cơ hội phản kích, lại tung tiếp một kỹ năng nữa, trên đầu Hình Phong nhảy lên tồn thương (-1), lực công kích chỉ 1 thôi sao?!!!

Tô Y Thước thoáng kinh ngạc vì động tác của Nhất Thước, nghĩ là Lâm Mạc Tang phản kích thành công, nhưng lực tấn công này càng khiến cô ngạc nhiên hơn, nếu cô nhớ không nhầm thì lực tấn công của cô tuyệt đối không thể thấp như vậy được.

[Thế giới] Phong Lăng Tuyết: Tôi đã nói mà, cô ta có tình!!! Mọi người nhìn lực tấn công này mà xem, một đệ nhất được sư như cô ta làm sao sát thương chỉ như vậy được chứ?

“Anh đang điều khiển à?” Tô Y Thước hỏi.

“Ừ.” Câu trả lời của Lâm Mạc Tang khiến cô hơi nhủ mày. Chuyện này thật kỳ quái, cô không tìm được liền nghiêng người lại gần Lâm Mạc Tang.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Nụ hôn bất ngờ

Lâm Mạc Tang cảm giác được Tô Y Thuộc đang tới gần, cơ thể cô tỏa ra mùi hương thơm ngát, không phải là mùi nước hoa đến gắt mũi như những cô gái khác, mà là mùi thơm từ chính cơ thể cô khiến anh cảm thấy rất bình yên.

Lâm Mạc Tang đẩy nhẹ máy tính về phía cô, Tô Y Thuộc hoàn toàn không phát hiện ra hiện giờ giữa bọn họ đã không còn chút khoảng cách nào.

Lúc này, 2 giây của kỹ năng hôn mê đã qua.

Hình Phong cũng bình tĩnh lại từ trạng thái kinh ngạc, đối phương không chỉ hóa giải sự khống chế, hơn nữa còn truy đuổi ngược lại, sao có thể thế được? Hắn mời toàn những hacker nổi tiếng của nước ngoài, nhưng chỉ trong hai phút ngắn ngủi đã bị đối phương đánh tan... Nhìn về mặt không thể tin nổi của mấy người đàn ông ngoại quốc ngồi bên cạnh, Hình Phong cũng thấy kỳ quái.

Có điều, hắn không hề quên mục đích lần này, mặc dù không thể khống chế được, nhưng thấy lực tấn công chỉ có 1 thì cũng không có gì phải lo lắng. Giờ phút này, Hình Phong hoàn toàn lún sâu vào dục vọng của mình, không thể tự kiềm chế được.

Hắn nhanh chóng chọn kỹ năng “Lời Thề Ngàn Năm”. Hình Phong đang là đạo khách cấp 59, kỹ năng này vốn là kỹ năng cuối cùng của đạo khách, lực tấn công cực kỳ lớn, hướng chỉ lại phóng ra từ người chơi đã gần đến cấp cao nhất, mà máu Nhất Thuộc lại chỉ còn lại khoảng một phần năm.

Tô Y Thuộc hơi lo lắng, nếu như thua thật... cô sẽ phải kết hôn với Hình Phong... Vậy thì cô thà bỏ acc này còn hơn.

Khi suy nghĩ này lóe lên trong đầu Tô Y Thuộc, chính cô cũng hết hồn. Thì ra không phải là cô không thèm để ý đến chuyện mình sẽ kết hôn với ai, mà bởi vì đó là anh nên cô mới cảm thấy không sao cả.

Có điều, rõ ràng sự lo lắng của Tô Y Thuộc là thừa, vì khi Hình Phong đang chuẩn bị tung kỹ năng tấn công, thì Lâm Mạc Tang lại sử dụng một kỹ năng nhỏ, Tô Y Thuộc nhớ chiêu này tên là “Kim Thiên Thoát Xác”, có thể khiến hành động của đối phương tạm dừng 5 giây, Lâm Mạc Tang lại bồi thêm một kỹ năng “Tiểu Thử Ngưu Đao” nữa, là chiêu thức Tô Y Thuộc nhận được khi còn là tân thủ cấp 10, trên đầu Hình Phong lại tiếp tục xuất hiện số “-1”.

Tô Y Thuộc lập tức hiểu ra Lâm Mạc Tang muốn làm gì, không ngờ anh lại hiểu kỹ năng của được sư như vậy, hơn nữa, chọn lựa kỹ năng và cân nhắc thời gian đóng băng của kỹ năng rất chuẩn. Phải biết rằng chỉ cần anh chậm một giây thôi thì cũng sẽ bị kỹ năng của Hình Phong bắn trúng rồi.

“Anh...”

“Ừ...”

Hai người đều chỉ vô tình cử động, nhưng lại vì quá ăn ý nên mới tiếp xúc với nhau. Tô Y Thuộc cảm giác môi mình mát lạnh, khuôn mặt phóng đại của Lâm Mạc Tang ở gần ngay trước mắt.

Lâm Mạc Tang cũng hơi kinh ngạc, nhìn Tô Y Thuộc trợn trừng mắt ngốc nghếch nhìn anh, trong mắt anh như có ý cười.

Tô Y Thuộc cảm thấy thứ gì đó mát lạnh trên môi chợt cử động, hình như đang ăn môi của mình, mùi hương cỏ xanh len lỏi vào răng và môi cô, có chút thân quen, đó là...! Tô Y Thuộc thoáng sực tỉnh vì ánh mắt sâu thẳm của Lâm Mạc Tang, vội vàng lùi lại phía sau.

Khóe môi Lâm Mạc Tang càng cong lên cao hơn, rút một tay đang gõ bàn phím về, thuận lợi ngăn cản cơ thể mềm mại đang lùi về phía sau của Tô Y Thuộc, anh chỉ vừa nếm thử hương vị ngọt ngào này, làm sao để cô thoát dễ dàng thế được.

Tô Y Thuộc mở to đôi mắt đẹp, không thể tin nổi, anh lại dám vừa dùng một tay thao tác, vừa... nghĩ tới đây, mặt cô đỏ bừng, lập tức giận dữ gãi dũa, chỉ tiếc là Lâm Mạc Tang đã hoàn toàn chế ngự được hành động của cô. Tô Y Thuộc không thể làm gì ngoài việc đổi cách khác.

“Ừm... ừm...” Tô Y Thuộc vừa phát ra âm thanh, vừa dùng ánh mắt ra hiệu cho người nào đó rằng còn đang quyết đấu, mau buông cô ra.

Lâm Mạc Tang nhìn cô đầy vẻ vô tội, môi cũng không hề nghi ngại, tiếp tục thưởng thức mỹ vị trong miệng, dùng ánh mắt đáp lại rằng anh dùng một tay cũng có thể giải quyết được.

Nhìn Hình Phong hoàn toàn bị chế ngự như cây cỏ thụ, hiện giờ Tô Y Thuộc chỉ mong Hình Phong có thể đột ngột bùng nổ một lần để Lâm Mạc Tang buông cái tay đang khống chế cô ra!

Trận quyết đấu trong game vẫn tiến hành không nhanh không chậm, một chuỗi những chữ số ‘-1’, ‘-1’... hiện lên trên đầu Hình Phong hai giây một lần, Hình Phong lại không chống cự, có rất nhiều người nhận ra sự kỳ quặc trong trận đấu này.

[Thế giới] Phong Lăng Tuyết: Hình Phong, đừng hạ thủ lưu tình.

Mọi người không nói gì, nhìn tình hình này căn bản không phải là Hình Phong không muốn xuống tay. Lúc này khi Nhất Thược không đánh trả, mỗi chiêu hấn xuất ra đều là chiêu chí mạng, làm sao lại đột ngột mềm lòng được.

Tô Y Thược hơi tức tối nhìn người nào đó vẫn tiếp tục tác oai tác quái trên môi mình, hiện giờ cô đang bị hôn cộng thêm bị chọc tức đến choáng váng đầu óc, làm gì còn tâm trạng mà theo dõi tình hình chiến sự nữa.

Ặc... sao cô lại cảm giác có thứ gì đó trơn tuột vừa trượt vào miệng mình nhỉ? Trong lúc nghi hoặc, Tô Y Thược cũng lập tức dùng răng ngăn lại theo bản năng, ánh mắt lóe lên như muốn nhắc anh nếu còn không buông ra thì đừng trách cô trở mặt.

Nhìn khuôn mặt cô đỏ bừng lên như con thỏ con đáng yêu, Lâm Mạc Tang thực sự muốn ăn cô luôn, chỉ tiếc là bây giờ anh còn chưa thể làm thế được, cảm giác này cào cào khiến lòng anh ngứa ngáy.

Sự chống cự của Tô Y Thược bị Lâm Mạc Tang hóa giải dễ dàng, đầu lưỡi anh tiếp tục thăm dò trong miệng cô.

Tô Y Thược gắng sức lẩn trốn, mùi hương cỏ xanh tràn ngập trong miệng, trong đầu cô chỉ còn một suy nghĩ, có phải người đàn ông này điên rồi không?!

[Thế giới] Nhược Thủy Tam Thiên: Chiêu hack acc này không tệ!

Chỉ một câu đã khiến mọi người đều giật mình.

Rõ ràng Hình Phong không ngờ Nhược Thủy Tam Thiên lại lên tiếng, hơn nữa anh còn biết là bọn họ hack acc của Nhất Thược, trong lòng hơi hoảng hốt, nhưng hấn cũng không phải là người dễ đối phó, lập tức bình tĩnh lại.

Người chơi thì hiểu ra ngay, bảo sao được sự lại chịu đòn không đánh trả, nhưng mà... làm sao Nhược Thủy đại thần biết được?

Lúc này Tô Y Thược đã bị Lâm Mạc Tang hôn đến hôn vía bay lên mây làm gì còn đầu óc nào mà nghĩ đến tình hình quyết đấu trong game nữa.

Ban đầu cô còn cố gắng né tránh sự thăm dò của anh, cuối cùng vẫn bị đầu lưỡi trơn nhẵn của anh tìm thấy, lòng mi cô hơi run lên. Lâm Mạc Tang mút lấy đầu lưỡi đáng yêu của Tô Y Thược, càng ngày càng không muốn buông ra. Môi lưỡi quấn quít lấy nhau, khiến lồng ngực của hai người cũng nóng dần lên, ánh mắt Tô Y Thược càng trở nên mơ màng, đôi tay đang chống cự cũng dần buông lỏng ra.

Nhìn thấy ánh mắt mơ màng của Tô Y Thược, mắt Lâm Mạc Tang thoáng hiện lên ngọn lửa tình dục, liền vội vàng buông cô ra, anh sợ cứ tiếp tục như vậy, anh sẽ không khống chế được mình khiến cô bị thương mắt.

Vừa rời khỏi Lâm Mạc Tang, Tô Y Thược bắt đầu thở dốc từng hơi dài, thậm chí tối vì vừa rồi mình lại bị mê hoặc, hiện giờ chắc chắn anh đang thầm cười nhạo cô đây mà, thật mất mặt!!!

Lâm Mạc Tang lại làm như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục vui đùa vào nhanh nhẹn bấm chuột.

Thấy anh bình tĩnh như vậy, Tô Y Thược lại càng cảm thấy mất mặt hơn...

Thật ra, đầu phải Lâm Mạc Tang không thêm để ý, trong lòng anh bây giờ cũng vô cùng rối loạn, anh phát hiện ra tình cảm của mình dành cho cô còn sâu hơn anh nghĩ rất nhiều, cụ thể đến mức độ nào thì có lẽ chính anh cũng không thể tưởng tượng được. Sự trấn định lúc này hoàn toàn là do anh tỏ vẻ vậy thôi.

Tô Y Thược dần xếp lại suy nghĩ của mình, cũng không dám nhìn Lâm Mạc Tang nữa, chăm chú nhìn màn hình của mình.

[Thế giới] Hình Phong: Có ý gì?!

Hình Phong vốn không muốn đáp lời, nhưng lời đánh bào mòn một đao một giọt máu của Nhất Thược khiến hấn hoàn toàn không có cách nào đánh trả, trong lòng cũng rất bức bối.

Không ai trả lời hấn.

Vẫn một đao một giọt máu, tương đối giống với đầu pháp mà lúc trước Tô Y Thược dùng để đối phó với Mộ Dung Ngữ Yên trong game.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Hình Phong bị đánh đến mất hết cả kiên nhẫn, cũng chẳng thêm phản kháng nữa, cứ đứng yên đó nhận đòn.

[Thế giới] Phong Lăng Tuyết: Này, làm trò gì thế? Có bản lĩnh thì đánh một trận đàng hoàng đi.

Phong Lăng Tuyết cũng biết mưu kế của cô ta và Hình Phong đã bại lộ, nhưng không vội vàng, nhìn lượng máu của Nhất Thược chỉ còn lại một phần

năm, sinh mạng vô cùng mong manh, nhưng Hình Phong thì ngược lại vẫn còn hơn một nửa cột máu, cô ta không tin là hắn không đánh lại được.

Cô gái áo đỏ dừng lại.

Ánh mắt Phong Lăng Tuyết sáng lên, cô nàng này thật ngu ngốc, chỉ thế thôi mà đã bị cô ta khích tướng rồi.

Hình Phong không nghĩ cô dừng lại thật, cũng không xuất chiêu ngay.

[Thế giới] Hạt Ngoạn Ngoạn: Lượng máu này vốn cũng không công bằng, cô gái này, lượng tâm của cô để đâu vậy? Được sur, đừng để cô ta lừa.

[Thế giới] Khinh Diệu Mạn Thiên: Đúng thế, đúng thế.

...

...

Đại đa số mọi người đều khuyên Nhất Thước không nên bị mê hoặc bởi mấy lời của cô nàng kia, nhưng cuối cùng cô gái áo đỏ kia cũng không có hành động gì.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Nhược Thủy Tam Thiên chỉ cưới Nhất Thước!

“Ai quấy rầy em, phải chết!” Trong đôi mắt bình tĩnh của Lâm Mạc Tang thoáng hiện lên sát ý.

Cảm nhận được sự che chở của Lâm Mạc Tang dành cho mình, trong lòng Tô Y Thước vô cùng ngọt ngào, hoàn toàn không bận tâm đến việc anh đang điều khiển acc của mình.

[Thế giới] Nhất Thước: Bắt đầu.

Tôi muốn cho các người biết, dù thế nào cô ấy cũng là của tôi, không thể cướp đi được.

Mọi người nín thở chờ đợi, Tô Y Thước cũng muốn biết Lâm Mạc Tang sẽ dùng acc được sur như thế nào để đối phó với Hình Phong. Vừa rồi anh chỉ thao tác bằng một tay nhưng cũng có thể nắm chắc thời gian đồng bộ và sử dụng kỹ năng, ngay cả Tô Y Thước cũng chưa từng chắc chắn được như anh. Nhưng hiện giờ lượng máu của cô và Hình Phong chênh lệch quá lớn, e rằng chỉ cần hắn tung vài kỹ năng mạnh nữa thì Nhất Thước thua hẳn.

“Tin anh không?” Giọng nói trầm khàn của Lâm Mạc Tang vang vọng trong căn phòng yên ắng.

Thời gian dường như ngừng lại.

Lâm Mạc Tang vẫn chậm rãi sử dụng kỹ năng “Tiểu Thủ Nguru Đạo”, thậm chí còn không cần dùng “Kim Thiên Thoát Xác” nữa. Thật kỳ quái, suốt một phút đồng hồ cũng không thấy Hình Phong ra tay, chỉ đứng yên giống hệt Tô Y Thước.

“Anh... hack acc của hắn à?” Giọng nói của Tô Y Thước đầy vẻ nghi hoặc, nàng không tin được là anh cũng biết làm mấy chuyện này.

“À... tiện tay, tiện tay thôi...” Lâm Mạc Tang hơi chột dạ đáp.

Lâm Mạc Tang, anh còn có thể tiện tay hơn được nữa không? Hiện giờ Tô Y Thước lại thấy hơi thương hại Hình Phong, người khác chỉ nhìn thấy acc Nhất Thước còn ít máu, giống như đang nhường người ta, nhưng trên thực tế thì acc đối phương lại bị khống chế mất rồi. Hình Phong hack acc không thành công, ngược lại còn bị người ta hack acc mình, e rằng hiện giờ hắn cũng tức phát điên.

Ngay khi Lâm Mạc Tang nói một tiếng ‘bắt đầu’, trận quyết đấu của ‘Nhất Thước’ và ‘Hình Phong’ chính thức bắt đầu.

Thực ra, hoàn toàn là do Lâm Mạc Tang điều khiển cả hai acc, Tô Y Thước không xem nổi nữa đành đứng dậy.

“Em pha cà phê, anh có muốn uống không?”

Vừa đứng dậy, đột nhiên Tô Y Thước thấy hơi lạnh như vây quanh thân mình, vừa xoa xoa tay vừa hỏi.

“Ừ!” Tuy Lâm Mạc Tang không muốn cô rời đi, nhưng vẫn ngoan ngoãn đáp.

Tô Y Thước liếc mắt nhìn “Hình Phong” đang bị “Nhất Thước” đánh thê thảm đến mức không nỡ nhìn, rồi lập tức thu mắt lại, vội vàng rời đi, nhận thức vô cùng sâu sắc sự đen tối của anh...

Chờ Tô Y Thước đi khuất, Lâm Mạc Tang nhanh tay thay đổi toàn bộ trang bị trên người, đồng thời điều chỉnh lại thuộc tính, đập thẳng mấy chiêu cao cấp lên người ‘Hình Phong’.

[Thế giới] Phong Lăng Tuyết: Anh cũng hack acc!!!

‘Nhất Thước’ tung liên tục mấy chiêu nữa, lượng máu của ‘Hình Phong’ nhất thời sụt giảm mạnh.

Chỉ còn thiếu một chiêu cuối cùng, lượng máu của “Hình Phong” lúc này chỉ còn đúng ‘1’ đơn vị, dù chỉ dùng một kỹ năng đơn giản nhất cũng có thể giết chết hắn. Có điều, hiển nhiên là Lâm Mạc Tang không định để hắn chết dễ dàng như thế.

Anh trả lại acc Hình Phong cho hắn.

[Mật] Hình Phong: Tôi biết hack acc em là sai rồi, nhưng em thực sự bằng lòng gả cho Nhựt Thủy Tam Thiên sao? Có rất nhiều người thích anh ta, em thực sự nghĩ rằng mình có thể đứng vững trong lòng anh ta vĩnh viễn sao? Tuy tôi không tốt bằng anh ta, nhưng tôi sẽ cho em cảm giác an toàn, tin tôi!!!

Nhìn đoạn chat ‘tò tình’ kèm theo ‘phân tích’ chính mình kia, Lâm Mạc Tang thầm thấy may mắn vì hiện giờ Y Thước không ở đây, nếu không, chắc chắn sẽ lại phui sạch quan hệ với anh mất. Không ngờ người đàn ông này còn có khả năng làm cổ vấn tâm lý trời cho nữa, ở lại bên cạnh hắn ta thật đúng là lãng phí nhân tài. Lâm Mạc Tang nhủ mà nghĩ.

[Mật] Nhất Thước: Ở lại bên cạnh hắn ta thật quá đáng tiếc.

Hình Phong vốn đang thầm vui mừng vì có thể điều khiển được acc của mình, nhưng khi nhìn thấy mấy chữ này trên màn hình, đáy lòng hắn bỗng lạnh đi.

Dù Nhựt Thủy Tam Thiên không nói thẳng ‘hắn ta’ là ai, nhưng trực giác nói cho hắn biết, anh ta đã biết thân phận của hắn, nhưng ngược lại, mình lại không hề biết thân phận của anh ta, đối với loại người như hắn mà nói, thì đây đúng là sự uy hiếp chí mạng, hiện giờ, quan trọng nhất là phải biết được đối phương là ai.

[Mật] Hình Phong: Anh là ai?

Khi Hình Phong vừa gửi tin này qua, thì hệ thống cũng phát thông báo.

[Hệ thống] Bạn đã bị người chơi Nhất Thước giết chết.

Lâm Mạc Tang quyết định phải giãy vò tinh thần hắn ta, tiếp tục cười bà xã về nhà ~~~

Sau trận đấu với Hình Phong, dù là ai hack acc, thì mọi người cũng đều đã chứng kiến kỹ năng thao tác của Nhất Thước, tất cả đều tâm phục khẩu phục. Chỉ tiếc là... đương sự chẳng hề biết gì cả.

Khi Tô Y Thước pha cà phê xong, Lâm Mạc Tang đã đang đãi tiệc khách mời ở Đào Nguyên cư rồi, nhìn dáng vẻ tự nhiên thoải mái không hề giống như vừa trải qua một trận chiến khốc liệt chút nào.

Tô Y Thước ngồi vào bàn máy vi tính, nhìn cô gái vẫn mặc áo cưới đỏ rực ngồi yên trong kiệu, trong đầu đột nhiên lại nhớ đến một đôi vợ chồng mới cưới mà cô nhìn thấy trên bãi biển của đảo Bali hôm trước.

“Bà xã ~~~ đến rồi này ~~~” Lâm Mạc Tang chợt kêu to một tiếng, gọi hồn vía Tô Y Thước quay về.

Bà xã? Ai là bà xã của anh? Cô à?...

Rốt cuộc cô đang nghĩ cái gì thế này?! Chắc chắn là cô nghe nhầm, nghe nhầm rồi... Tô Y Thước vỗ nhẹ vào mặt mình, giả vờ không nghe thấy, bình tĩnh tiếp tục điều khiển chuột. Cô lười phải tranh cãi với anh, hơn nữa, còn không cãi được lại anh thì tội gì phải tự chuốc khổ vào người. Lúc này, Nguyệt lão đã đứng chờ sẵn ở trong cùng của Đào Nguyên cư.

Thấy Tô Y Thước tự vỗ vào mặt mình, trong một khoảnh khắc Lâm Mạc Tang vừa cảm thấy động lòng, lại vừa không biết phải nói gì.

Nhìn Nguyệt lão đang vuốt râu liên tục ngân nga “Ồ trên trời nguyên làm chim liền cánh, ở dưới trần nguyên làm vợ làm chồng”, thỉnh thoảng lại thêm vào một câu “Sớm sinh quý tử”, một loạt vạch đen chấy thẳng xuống hai bên thái dương của Tô Y Thước. Nếu cô không nhìn nhầm thì đây là Nguyệt lão cầu con mà! Xem ra Biển Xanh Một Tiếng Cười chán sống rồi!!!

[Thế giới] Biển Xanh Một Tiếng Cười: Hôn lễ bắt đầu.

Đào Nguyên cư vốn đang ồn ào xôn xao chợt yên tĩnh hẳn, Nhất Thước và Nhựt Thủy Tam Thiên chậm rãi đi về phía trước.

Nhìn đôi tân nhân sánh bước bên nhau, không hiểu sao Tô Y Thước lại thấy căng thẳng.

[Thế giới] Phong Lăng Tuyết: Đứng lại!

Tô Y Thục đang xuất thần, trong đám khách yên lặng đột nhiên xuất hiện một tiếng quát lớn khiến cô giật mình lại không biết phải làm sao, chẳng qua chỉ là cười trong game thôi, mấy người này có cần phải bám riết như vậy không?

Nhược Thủy Tam Thiên vẫn tiếp tục bước đi như không nghe thấy tiếng quát của Phong Lăng Tuyết, Tô Y Thục đương nhiên cũng đi tiếp. Nếu người ta không chỉ mặt gọi tên, thì cô cũng không cần phải tự giác như vậy.

[Thế giới] Phong Lăng Tuyết: Anh quên chúng ta có hôn ước sao?

Mọi người đều ồ lên, đám người thoáng hỗn loạn, chuyện tình yêu tay ba chỉ xuất hiện trong phim truyền hình này hiện giờ cũng xuất hiện một cách chân thật ở ngay trong game sao?

[Thế giới] Rảnh Rỗi Tám Với Bò: Đây... cô nương xem tivi nhiều quá đấy à?

[Thế giới] Phong Lăng Tuyết: Tôi nói thật! Người tên Nhất Thục kia cướp chồng người khác, làm người thứ ba vui lắm sao?

Hôn ước?! Tô Y Thục sững sờ, cô ta có ý gì? Cô gái áo đỏ trên màn hình cũng dừng lại.

“Tin anh!” Nhìn Tô Y Thục đột ngột đứng sững lại, trong lòng Lâm Mạc Tang rất phiền muộn, hai người kia phối hợp ăn ý thật, không cướp được thì bắt đầu đánh vào tâm lý người ta, chỉ trách độ tin tưởng mà cô bé của anh dành cho anh không cao chút nào.

Tô Y Thục vốn rất dễ dao động trong chuyện tình cảm, tuy Tống Cao Tường đã nói hết cho cô nghe chuyện năm đó, nhưng cảm giác không an toàn suốt mười mấy năm qua đã ăn sâu vào lòng cô, hiện giờ cô lại càng sợ hãi mình sẽ trở thành kẻ thứ ba trong mối quan hệ nào đó khiến người khác bị tổn thương.

Hơn nữa, anh cần gì phải quan tâm xem cô có tin hay không chứ, ngực Tô Y Thục chợt đau xót.

Thấy đáng về lãnh đạm của cô, Lâm Mạc Tang hơi giận dữ.

[Thế giới] Nhược Thủy Tam Thiên: Nhược Thủy Tam Thiên chỉ cưới Nhất Thục, ngoài đời cũng thế.

[Thế giới] Nhược Thủy Tam Thiên: Nhược Thủy Tam Thiên chỉ cưới Nhất Thục, ngoài đời cũng thế.

[Thế giới] Nhược Thủy Tam Thiên: Nhược Thủy Tam Thiên chỉ cưới Nhất Thục, ngoài đời cũng thế.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Anh thực sự yêu cô ấy sao?

Nhược Thủy Tam Thiên chỉ cưới Nhất Thục, ngoài đời cũng thế.

Trên màn hình lẳng lặng hiện lên mấy chữ vàng chói.

Đây là lời hứa của Lâm Mạc Tang dành cho Tô Y Thục. Anh không phải là người dễ dàng hứa hẹn với người khác, thế nên, nếu anh đã hứa với cô, thì chắc chắn anh sẽ làm được.

Tô Y Thục bình tĩnh nhìn những chữ này nhưng trong lòng lại nhất thời ngổn ngang trăm mối tơ vò. Cô vẫn cảm thấy tình cảm giữa cô và Lâm Mạc Tang có gì đó rất kỳ lạ, cô cũng không ngờ anh lại thẳng thắn cho cô một lời hứa như thế. Giống như là, cuộc đời này anh sẽ luôn đuổi theo cô, không xa không rời vậy.

Cảm giác buồn bực bị đè xuống, lần đầu tiên Tô Y Thục phát hiện ra tâm trạng của mình cũng có thể trở nên vui vẻ như vậy chỉ đơn giản vì lời nói của một người khác.

[Thế giới] Phong Lăng Tuyết: Anh có ý gì?

Phong Lăng Tuyết không ngờ Lâm Mạc Tang lại nghiêm túc như thế, cô ta cho rằng chẳng qua anh chỉ tùy tiện đùa chơi một chút thôi, dù sao trước đây cũng chỉ có duy nhất Mộ Dung Ngữ Yên là phái nữ mà có thể lại gần anh, nhưng anh căn bản không hề để ý đến cô ấy. Vì thế, Âu Dương Tuyết luôn nghĩ rằng anh không gần nữ giới. Không ngờ, tình hình phát triển hoàn toàn không giống như cô ta nghĩ khiến cô ta không khỏi lo lắng.

Lần này thì Lâm Mạc Tang không thèm đáp lời nữa.

Anh quay sang nhìn Tô Y Thục. Lúc này, Tô Y Thục cũng đang nhìn anh, bốn con mắt bắt chợt gặp nhau, một chút rời rời đi.

“Đi thôi.” Lâm Mạc Tang nhìn Tô Y Thục nói, giọng nói chứa đựng sự dịu dàng chưa từng có. Tô Y Thục gật đầu, ánh mắt thoáng mơ màng.

Hai người chậm rãi bước đi, con đường này dường như dài đến vô tận.

[Thế giới] Phong Lăng Tuyết: Anh yêu cô ấy thật sao?

Giọng nói của Phong Lăng Tuyết đầy vẻ nghi hoặc, hiện giờ cô ta đã đi đến trước mặt bọn họ, nói chính xác thì là đi đến trước mặt Lâm Mạc Tang. Cô ta vẫn luôn âm ỉ chuyện hôm trước bị Tô Y Thục cướp rể, nên lần này, cô ta cũng muốn để Tô Y Thục nếm thử mùi vị bị cô ta hạ gục. Tuy cô ta không biết rõ cuộc thân phận của Lâm Mạc Tang như thế nào, nhưng cô ta nghĩ rằng, với kinh tế của Âu Dương gia, Lâm Mạc Tang sẽ không thể không nể mặt cô ta.

[Hệ thống] Hôn lễ của người chơi Nhục Thủy Tam Thiên và người chơi Nhất Thục chính thức bắt đầu.

Phong Lăng Tuyết bắt chợt bị đẩy nhanh ra bên ngoài, vì động tác quá đột ngột nên nhìn khá buồn cười.

[Thế giới] Hân Duyệt Thành Phục: Chó ngoan đừng có chặn đường.

Lục Hân cố tình bảo Biển Xanh Một Tiếng Cười thiết kế hôn lễ thành hình thức chống quấy rối để phòng ngừa có mấy kẻ không biết điều xuất hiện.

[Thế giới] Phong Lăng Tuyết: Anh thực sự yêu cô ấy sao?!

Cho đến tận khi bị đám người vui lấp, Phong Lăng Tuyết vẫn cố chấp hỏi mãi không chịu thôi, nhưng cuối cùng cũng chẳng có ai thèm đáp lại cô ta.

Mọi người đều nghĩ cô ta thật nực cười, đây chỉ là một trò chơi, cần gì phải thật với không thật? Yêu với không yêu thì có liên quan gì đâu? Đối với họ, thì Đại thần nên sánh vai cùng Đại thần, người khác chen chân vào chỉ tổ phá hoại cảnh đẹp mà thôi.

Vì thế nên người ta mới có câu mọi người đều say chỉ mình tôi tỉnh táo. Có thể nói, Phong Lăng Tuyết rất thông minh, rất biết cách đánh vào tâm lý của người khác, hiểu cách lợi dụng cảm giác không an toàn của Tô Y Thục.

[Nguyệt Lão] Hai vị có đồng ý vĩnh viễn chung lòng đến chết không rời không?

Đồng ý hay Không đồng ý.

Trước mặt Tô Y Thục hiện lên hai nút lựa chọn, vừa rồi Lâm Mạc Tang không trả lời câu hỏi của Phong Lăng Tuyết, vì anh sợ câu trả lời sẽ làm tổn thương cô sao? Anh cưới cô, không có nghĩa là anh yêu cô. Tô Y Thục lại cảm thấy buồn cười, đây là trò chơi, vì sao cô cứ luôn đưa đời thực vào chứ?!

Cô ấn nút đồng ý không chút do dự, chỉ vì cô đã hứa với anh rồi.

Nhìn thấy Tô Y Thục chọn đồng ý, Lâm Mạc Tang chợt thở phào nhẹ nhõm, lúc này anh mới phát hiện ra trong lòng bàn tay mình ướt đầm mồ hôi lạnh.

[Hệ thống] Chúc mừng người chơi Nhục Thủy Tam Thiên và người chơi Nhất Thục chính thức thành vợ thành chồng, chúc hai vị vĩnh viễn chung lòng đến đầu bạc răng long.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Rời đi cũng là bắt đầu

Khi trên đầu Tô Y Thục hiện lên bảy chữ “Thê tử của Nhục Thủy Tam Thiên”, đột nhiên cô có cảm giác như đang ở trong mộng. Cô đã từng nghĩ mình sẽ luôn một thân một mình trong game, đột nhiên ở bảng phụ thể lại xuất hiện tên một người khác, cảm giác kỳ quái không nói rõ được thành lời lại xen thêm chút vui vẻ. Đúng, là vui vẻ, sự vui vẻ từ tận đáy lòng.

Tiếp theo là tân lang tân nương vào động phòng, quá trình động phòng trong Vân Du Tứ Hải là hai người cùng ở bên nhà trai, ở trong phòng một tiếng đồng hồ không được ra ngoài.

Biển Xanh Một Tiếng Cười và Hân Duyệt Thành Phục làm phù rể phù dâu ở lại để tiếp đón khách mời trong Đào Nguyên cư, Nhục Thủy Tam Thiên

và Nhất Thuộc bị hệ thống đẩy vào trong phòng. Người chơi khác đương nhiên muốn nhân dịp này để tìm kiếm thú quý hiếm thích hợp với mình ở Thế Ngoại Đào Nguyên, dù sao, một con thú nuôi bình thường nhất ở đây cũng tốt hơn bên ngoài kia hàng vạn lần.

Căn phòng trong game của Lâm Mạc Tang cũng gọn gàng sạch sẽ y như phòng của anh ở ngoài đời. Một vài nhánh quân tử lan lăng lẳng treo bên cửa, trên cửa sổ dán chữ hỷ, ở trên bàn, cây nến đỏ đang cháy, bên cạnh còn có thêm hai ly rượu nữa, bày biện hoàn toàn giống hôn lễ thời xưa.

Tô Y Thuộc lại ngẩng đầu ngắm nghía xung quanh.

Hồi trước khi Lâm Mạc Tang sang phòng cô, thấy trong phòng Tô Y Thuộc rất “gọn gàng”, chỉ có mình cô thôi còn chẳng có gì khác, nên ngày hôm sau liền mang một đồng đồ gia dụng sang chất đầy bên nhà cô, cô kháng nghị thế nào cũng không có tác dụng gì. Cuối cùng anh còn nói đây là anh cho cô mượn tiền để mua trước, Tô Y Thuộc viết cả giấy vay nợ rồi mới chịu nhận đồ. Cũng từ lần đó, cô chợt cảm thấy anh thật sự rất độc tài!!

Trong phòng của Nhượng Thủy Tam Thiên ở trong game rất yên tĩnh, mà ở ngoài đời, trong phòng Tô Y Thuộc cũng rất yên tĩnh. Cô không biết phải nói gì, bầu không khí trở nên hơi gượng gạo.

“Em muốn rời khỏi đây.” Tô Y Thuộc như đang nói đến một chuyện chẳng có liên quan gì đến mình, cô cũng không cử động, chỉ nhìn chăm chăm vào màn hình, trong con người phản chiếu hình ảnh hai người đang ngồi cạnh nhau trên một chiếc giường.

“Đi đến thành phố Quyết Hoa.” Tô Y Thuộc ngừng lại hai giây rồi nói tiếp, giọng điệu rất kiên định.

“Ừ.” Lâm Mạc Tang hơi ngạc nhiên, cô tới đó làm gì?!

Quả nhiên, anh không bận tâm... Tô Y Thuộc thăm thò dài, anh nghe thấy cô nói muốn rời đi mà cũng đáp lại một chữ...

Tuy thành phố Quyết Hoa cách thành phố A không xa, nhưng dù sao cũng không ở cùng một chỗ, có thể sau này họ sẽ càng ngày càng ít liên hệ với nhau, chưa biết chừng, họ sẽ quên mất nhau nữa, ánh mắt Tô Y Thuộc âm thầm hẳn.

Không rời xa một thành phố, chỉ bởi vì ở đó có một người...

Những lời này đã nói lên chính xác tâm trạng hiện giờ của Tô Y Thuộc.

“Bao giờ?”

“6h sáng ngày kia.” Chữ hỷ đỏ dường như khiến mắt Y Thuộc hơi cay cay.

“Anh đưa em đi.” Giọng điệu vẫn không có chút thay đổi, cứ như sự ra đi của cô căn bản không có liên quan gì tới anh vậy.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, một tiếng cũng sắp hết, Tô Y Thuộc bỗng muốn nói hết tất cả mọi chuyện với Lâm Mạc Tang. Cô sống bao nhiêu năm nay, đã từng tức giận, đã từng oán trách, đã từng hận thù, nhưng chưa từng tâm sự với bất cứ ai, chỉ vì cô không biết phải nói với ai, mà Lâm Mạc Tang lại khiến cô tin tưởng và dựa dẫm vào anh đến lạ kỳ.

“Em muốn đi tìm ông ấy, Tống Cao Tường nói ông ấy ở đó.” Tô Y Thuộc nhỏ giọng nói, người khác nghe thấy nhất định sẽ nghĩ cô đang tự làm bảm một mình, nhưng Lâm Mạc Tang biết, cô đang giải thích với anh.

Lâm Mạc Tang vốn đang chuẩn bị tìm thời cơ sẽ rời khỏi thành phố A để đến thành phố Quyết Hoa giải quyết công việc. Nếu Tô Y Thuộc cũng qua đó, thì thời gian ở bên nhau của họ càng nhiều hơn, đương nhiên anh cũng muốn cô đi cùng anh.

“Anh cũng định chuyển tới đó.” Lâm Mạc Tang chờ mong vẻ mặt kinh ngạc của Tô Y Thuộc.

Nghe Lâm Mạc Tang nói xong câu đó, chỉ hai giây sau, Tô Y Thuộc ngẩng vút đầu lên, trong mắt đầy vẻ khó tin, cô có nghe nhầm không?

“Anh muốn chuyển đến thành phố Quyết Hoa.” Lâm Mạc Tang nghiêm túc lặp lại lần nữa.

“Ồ...”. Lần này đã nghe rõ ràng, Tô Y Thuộc á khẩu luôn. Bảo sao vừa rồi khi cô nói sẽ đi đến thành phố Quyết Hoa, anh lại chẳng hề có phản ứng gì cả, nhưng mà anh chuyển tới đó làm gì? Ở đó có người nào rất quan trọng đối với anh sao?

Tô Y Thuộc nhìn Lâm Mạc Tang đầy nghi hoặc.

“Giải quyết một vài chuyện.” Lâm Mạc Tang cầm cốc cà phê lên, đây là cái cốc lần trước cùng cô đi mua ở siêu thị, là cốc đôi với cái đang ở trên tay cô.

[Hệ thống] Thời gian động phòng kết thúc.

Nhượng Thủy Tam Thiên và Nhất Thuộc lại lần nữa xuất hiện trong Đào Nguyên cư.

[Thế giới] Một Đồi Một Kiếp: Hoan nghênh người đẹp Nhất Thuộc vào bang Thần Long.

[Thế giới] Thận Hư Công Tử: Bang chủ, xuống tay nhanh thật đấy!

Vị Thận Hư Công Tử này là trưởng lão trong bang, giọng nói đầy vẻ trêu chọc.

[Thế giới] Biển Xanh Một Tiếng Cười: Sao hà, mấy cậu ghen tị à? ~~~

[Thế giới] Hư Không Công Tử: Đúng thế đúng thế... Bao giờ cậu cũng cười Hân Duyệt Thành Phục về đi ~~~

[Thế giới] Hân Duyệt Thành Phục: Hư Không, anh chán sống rồi à?!

Hư Không chợt im re không dám nói gì nữa.

...

...

Từ một được sự trầm lặng, Tô Y Thục nháy mắt trở thành phu nhân bang chủ bang đệ nhất Vân Du Tứ Hải, cảm xúc của cô lúc này thật sự rất kỳ quái.

“Bà xã ~~~”. Đột nhiên Lâm Mạc Tang nhìn Tô Y Thục với vẻ mặt rất chân thành, đáng vẻ đáng thương khiến Tô Y Thục thoáng đề cao tinh thần cảnh giác. Tô Y Thục đã rút ra một quy luật, chỉ có lúc nào Lâm Mạc Tang bày ra gian kế mới dùng giọng điệu kiểu này.

“À... Anh cứ gọi em là Y Thục đi.” Tô Y Thục khéo léo nhắc nhở Lâm Mạc Tang.

“Nhưng chúng ta kết hôn rồi mà... Em nói thế là chê anh sao?”.

Dù Tô Y Thục có bình tĩnh đến mấy thì lúc này cũng rất muốn chửi thề, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với người đàn ông này vậy? Anh cứ khuấy đảo tâm tư tĩnh lặng của cô đến ba chìm bảy nổi là thế nào.

“Tùy... tùy anh...”. Tô Y Thục quyết tâm dùng thái độ không bận tâm để đối phó.

“Anh muốn nhờ Y Thục em giúp anh một chuyện.” Lâm Mạc Tang cũng chợt đổi thái độ, nghiêm túc nhìn Tô Y Thục.

Tô Y Thục hơi choáng váng với tốc độ chuyển biến của anh, ngoan ngoãn gật đầu.

“Đến thành phố Quyết Hoa, anh cần có một thân phận mới, thế nên, em có thể dùng thân phận vợ chồng để vào thành phố Quyết Hoa cùng anh không?”. Câu nói này của Lâm Mạc Tang nửa thật nửa giả, đúng là anh cần có thân phận mới, nhưng trong nội bộ đã sắp xếp ổn thỏa, có điều vừa rồi anh đột ngột đổi ý thôi.

“Ồ...”. Tô Y Thục không nghĩ tới là Lâm Mạc Tang lại đưa ra kế hoạch này. Vì sao anh lại cần có một thân phận mới thì mới bước vào thành phố Quyết Hoa được? Thân phận của anh bây giờ là gì? Hơn nữa, cô vẫn mơ mơ hồ hồ có cảm giác rằng hình như anh cố tình tiếp cận cô, mục đích của anh là gì? Đột nhiên Tô Y Thục phát hiện ra mình chẳng hề biết gì về anh cả, nhưng ngược lại, anh biết quá rõ về cô.

“Coi như em giúp anh được không?”. Thấy Tô Y Thục không từ chối thẳng thừng, Lâm Mạc Tang biết vẫn còn hy vọng.

Tô Y Thục hơi khó xử, về nguyên tắc cô không có khả năng đồng ý với anh, nhưng nghĩ đến trước đây dù là ở trong game hay ở ngoài đời, anh đều giúp cô rất nhiều chuyện. Lần trước, tuy rằng vì anh nên cô mới bị Mộ Dung Ngữ Yên tấn công, nhưng anh lại bất chấp tính mạng của bản thân, đỡ đạn thay cô khiến cho cô không thể không cảm động. Cô không phải người dễ mềm lòng, nhưng điều cô không muốn nhất đó là thiếu ân tình của người khác. Có điều, đối với anh, dường như tất cả không chỉ dừng lại ở hai chữ “ân tình”.

“Không phải em cũng cần có một tấm khiên che chở để đi tìm ông ấy sao?”. Người đã ở trong thành phố Quyết Hoa chắc chắn không phải là một nhân vật nhỏ, Tô Y Thục đột ngột bước vào đó một thân một mình chắc chắn sẽ rất bất lợi cho việc tìm người sau này. Coi như Lâm Mạc Tang đáp một bậc thang để Tô Y Thục bước xuống.

“Anh bảo đảm sẽ không làm gì em cả.” Mặt Lâm Mạc Tang tỏ vẻ như đang tổn thương vì bị cô nghi ngờ.

“Ặc... thôi được!”. Cuối cùng Tô Y Thục cũng bỏ vũ khí đầu hàng dưới sự tấn công dồn dập của Lâm Mạc Tang.

Nụ cười trong mắt Lâm Mạc Tang càng sâu hơn.

Tô Y Thục không nhìn thấy nụ cười quỷ dị của anh, cô còn đang suy nghĩ đến cuộc sống sau này ở thành phố Quyết Hoa, một thế giới rất khác. Đối với nơi cô đã sống hai mươi mấy năm này, cô thực sự rất muốn nói hẹn gặp lại...

Không phải Tô Y Thục không nhớ rồi đi, nhưng vẫn có chút buồn bã, cuối cùng cô vẫn thiếu nợ bọn họ...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Mới đến thành phố Quyết Hoa

Ngày sau.

Thành phố Quyết Hoa — Giấc mơ của người giàu.

Khi Tô Y Thục nhìn thấy ‘bà chủ nhà’ chỉ gặp mặt duy nhất một lần ở thành phố A còn chưa từng gặp lại, rồi lại nhìn bà ấy mặc trang phục quần giả mỉm cười nhìn mình, đột nhiên Tô Y Thục hơi nghi ngờ rốt cuộc mình đang ở đâu.

Thím Hoàng bị Tô Y Thục nhìn chằm chằm như vậy cũng hơi chột dạ: “À... Tô tiểu thư, xin lỗi cô, lúc trước ở thành phố A đã lừa cô.” Giọng nói của thím Hoàng đầy vẻ áy náy.

Tô Y Thục chuyển tầm mắt về phía Lâm Mạc Tang đang bận rộn bên cạnh, Lâm Mạc Tang lập tức nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, giả vờ như đang ngắm nghía phong cảnh bên ngoài. Nếu như ánh mắt có thể giết người, thì chắc chắn Lâm Mạc Tang đã bị Tô Y Thục giết đến hàng nghìn hàng vạn lần rồi.

“Không sao ạ, không liên quan tới thím. Thím đừng tự trách mình. Thím cứ gọi cháu là Y Thục là được rồi.” Từ trước đến giờ Tô Y Thục đối xử với người lớn tuổi rất lễ độ. Có thể nguyên nhân là do cô đã phải rời xa người thân từ khi còn rất nhỏ, hơn nữa, đây vốn cũng không phải lỗi của thím Hoàng.

Lâm Mạc Tang khẽ gật đầu với thím Hoàng.

“Vâng, nếu Y Thục tiểu thư có cần gì thì cứ gọi tôi.”

Tô Y Thục 囧, thím không thể xóa luôn hai chữ tiểu thư đi được sao? Cô thực sự không quen với kiểu xưng hô xa cách này.

Thím Hoàng nói xong cũng chạy đi giúp hai người sắp xếp hành lý. Trong phòng khách chỉ còn lại cô và Lâm Mạc Tang.

Trước khi đến thành phố Quyết Hoa, Tô Y Thục cũng tìm hiểu sơ qua về tình hình chung ở nơi này để tiện cho việc tìm người sau này. Có điều, cô biết thành phố này còn phức tạp hơn cô tưởng tượng rất nhiều. Nhưng Lâm Mạc Tang lại có thể ở một nơi được mệnh danh là “Giấc mơ của người giàu” khiến cô cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Giấc mơ của người giàu” là tiểu khu Kinh Hoa, chỉ vì những người ở trong khu này đều là rỗng phượng trong nhân loại, nên mới được gọi là “Giấc mơ của người giàu”. Nó nằm ở vùng ngoại ô, phong cảnh vô cùng tươi đẹp, là một cõi Niết bàn rời xa khói lửa nhân gian của thành phố Quyết Hoa, hệ thống an ninh vô cùng hoàn hảo, bảo vệ ở đây được phép mang súng, để tránh cho người dân trong khu này gặp chuyện không may.

Tô Y Thục biết Lâm Mạc Tang không phải là một nhân vật tầm thường, nhưng không ngờ thân phận của anh lại cao quý đến mức này.

Bởi vì... căn nhà mà họ đang sống bây giờ chiếm gần một nửa diện tích của “Giấc mơ của người giàu”.

“Rốt cuộc anh là ai?” Trong phòng khách yên tĩnh vang lên câu hỏi khe khẽ.

Đây là lần thứ ba Tô Y Thục hỏi anh câu này, cũng là lần đầu tiên cô hỏi mà không mang theo ý kháng cự.

Đôi con ngươi đen sâu không thấy đáy của Lâm Mạc Tang quán quất lấy khuôn mặt của Tô Y Thục, không có vẻ trêu ghẹo như trước, ánh mắt dừng lại ở đôi môi phấn hồng của cô. Anh đang chờ cô hồi hận vì hỏi đến vấn đề này.

Tô Y Thục lại cho rằng anh không muốn nói cho cô biết, hơi buồn phiền vì sự lỗ mãng của mình, đang định nói anh không trả lời cũng được thì đột nhiên, Lâm Mạc Tang cúi đầu xuống, cơ thể cao gầy đầy quyền rũ như ôm trọn lấy thân thể mong manh mềm mại của Tô Y Thục, thoáng chặn lại tất cả những điều cô định nói ra ở bờ môi. Tô Y Thục nghe thấy tiếng tim mình lại bắt đầu đập không thể khống chế được.

Cô cảm nhận được đôi môi mỏng của Lâm Mạc Tang nhẹ nhàng dán vào tai mình, hơi thở nóng bỏng khiến cô không kìm được khẽ rụt cổ lại.

Nhìn vành tai ửng đỏ đến mê người đang run lên vì căng thẳng, khóe môi Lâm Mạc Tang thoáng cong lên cười.

“Em muốn biết sao?”.

Anh cảm nhận được người trong ngực mình hơi run lên một chút rồi phát ra một tiếng ni non như con mèo con: “Vâng.”

“Môn chủ Quyết Tài môn.” Lâm Mạc Tang trả lời không chút do dự. Từ thời khắc này, vận mệnh của bọn họ đã được định trước là sẽ gắn bó chặt chẽ với nhau.

Môn chủ Quyết Tài môn? Lúc trước khi Tô Y Thục xử lý công việc giúp Lục gia, cô cũng có nghe đến tổ chức này. Lần đó chú Lục để cô xử lý việc này, cô nghĩ tổ chức kia hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến Lục gia nên cũng không mấy để tâm. Không ngờ anh lại là thủ lĩnh của tổ chức thần bí đó.

“Là... tổng giám đốc của em.” Lâm Mạc Tang nói tiếp, đầu cúi thấp hơn, len lén quan sát sắc mặt của Tô Y Thục. Nếu cô lại giận anh giống như lần trước, anh sẽ hôn cô, hôn đến khi nào cô hết giận thì thôi!

Tô Y Thục thoáng kinh ngạc vì câu trả lời thứ hai của anh! Nếu nói như vậy, thì người đàn ông này hoàn toàn chủ động bước vào cuộc sống của cô. Chưa biết chừng, khi cô còn chưa biết anh là ai, anh cũng đã điều tra về mình rồi. Nghĩ tới đây, trong lòng Tô Y Thục thoáng thấy đau đớn khó tả. Tất cả đều là do anh sắp đặt trước hết!!!

Thật ra, điều mà Lâm Mạc Tang muốn nói cho cô biết nhất đó là... anh chính là Mộc Mộc của cô, nhưng câu nói lên đến khóe môi lại không thể bật ra được thành lời.

Bao sao khi Quan Thanh nghe thấy cô muốn xin nghỉ việc rời khỏi thành phố A cũng không thêm hỏi lý do gì. Thì ra cô ấy vốn là người của anh, lúc trước thông báo tuyển dụng trong trường, cùng với tất cả mọi chuyện về sau... Trong đầu Tô Y Thục chậm rãi nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra, vào thời khắc này, những chuyện mà cô cảm thấy kỳ lạ đều đã có lời giải đáp.

Tô Y Thục dờ khóc dờ cười.

“Lý do?”. Khiến cô bó tay nhất đó là... cô hoàn toàn không thấy tức giận. Nhưng cô vẫn cần biết lý do. Cô ghét cái cảm giác bị người khác bịt mắt như thế này.

Lâm Mạc Tang ngẫm nghĩ một lúc, đột ngột cúi đầu dùng ánh mắt mập mờ nhìn Tô Y Thục khiến Tô Y Thục chợt có cảm giác nổi da gà trong chớp mắt. Ánh mắt kiểu gì thế này... sao nhìn... cứ như sói vậy...

“Em... em đi sắp xếp phòng đã.” Tô Y Thục thực sự không chịu nổi cảm giác nóng bỏng này, quyết định chạy trốn.

Nhìn theo cô gái đang chạy trốn chết kia, Lâm Mạc Tang nở nụ cười cung chiêu, trong mắt cũng đầy ý cười.

Phòng của Tô Y Thục và Lâm Mạc Tang đều ở trên tầng hai, vẫn là hai phòng đối diện, chỉ có điều, quan hệ giữa hai người đã không còn giống như trước nữa.

Tô Y Thục cất đồ đạc xong liền đi tới bên cửa sổ. Lúc này trời đã tối, xuyên qua cửa sổ có thể nhìn thấy nơi phồn hoa nhất của thành phố Quyết Hoa đang sáng rực đèn đuốc. Cô lại nghĩ đến chuyện Tổng Cao Tường nói cho cô biết, muốn tìm được người đàn ông kia, cô nhất định phải gặp bang chủ Hồng bang trước, làm sao để trà trộn vào đó?

“Y Thục tiểu thư, mời cô xuống dùng cơm.” Giọng thím Hoàng vọng từ dưới lầu lên.

Tô Y Thục chỉnh đốn lại tâm trạng rồi đi xuống nhà.

Không thấy Lâm Mạc Tang ở bàn ăn, Tô Y Thục hơi hoang mang. Thím Hoàng nhìn về mặt do dự không biết có nên hỏi không của cô, liền giải thích: “Thiếu gia và tiểu thiếu gia đang ở trong phòng đọc sách, nói là cô cứ ăn trước đi.” Tiểu thiếu gia chính là Lâm Văn Càng.

Tô Y Thục lẳng lặng ăn cơm dưới ánh mắt chăm chú của thím Hoàng, cô cứ cảm thấy lúng túng nên cũng không có hứng thú ăn uống gì, chỉ ném một chút rồi đặt bát đĩa xuống.

“Vậy cứ làm thế đi!”. Giọng nói của Lâm Văn Càng đột nhiên vang lên. Tô Y Thục quay lại thấy hai người bọn họ đã đi ra khỏi phòng đọc sách.

“Ăn no chưa?” Nhìn bàn ăn hầu như không thay đổi gì, Lâm Mạc Tang nhún mày hỏi.

“Ồ... Chị dâu, sao chị lại ở đây?” Lâm Văn Càng rất kinh ngạc khi nhìn thấy Tô Y Thục đứng bên bàn ăn, rõ ràng là Lâm Mạc Tang không nói chuyện Tô Y Thục ở thành phố Quyết Hoa cho cậu ta biết.

Tô Y Thục chẳng muốn trả lời, nhưng Lâm Văn Càng lại cho rằng cô xấu hổ, ánh mắt mờ ám đảo qua đảo lại giữa cô và Lâm Mạc Tang.

“Lục Hân không nói cho cậu biết sao?”. Tô Y Thục nghiêm giọng đáp lại.

“Không à... À... a... ha...” Mới đầu Lâm Văn Càng trả lời không cần suy nghĩ, sau đó mới phát hiện ra mình lỡ lời liền xấu hổ cười trừ. Chị dâu sẽ không biết chuyện cậu giấu diếm chị ấy lúc trước đâu nhỉ? Cậu ta vội vàng dùng mắt ra hiệu cho anh cả nhà mình.

Chỉ tiếc là trong mắt Lâm Mạc Tang chỉ có mỗi Tô Y Thục, làm sao nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của nhóc em nữa chứ.

“À... em còn có việc cần làm, hai người tiếp tục... tiếp tục ~~~”. Còn tiếp tục ở lại chỗ này sẽ mất mạng như chơi, vì vậy Lâm Văn Càng quyết đoán lựa chọn cách chạy trốn. Quả nhiên không thể dựa dẫm vào anh cả được! Đúng là bị vợ quán nghiêm ngặt, chuyện gì cũng nói cho chị dâu biết, Hân Hân mà biết được chắc chắn sẽ mắng cậu mất...

“Em về phòng trước.” Tô Y Thục nói với Lâm Mạc Tang rồi quay người đi về phía phòng mình.

“Ngày mai em định đi đâu?”. Câu hỏi của Lâm Mạc Tang vang lên sau lưng.

“Hong bang.” Dù cô biết anh là môn chủ Quyết Tài môn, nhưng không muốn nhờ anh giúp đỡ.

“Về nhà sớm chút nhé.” Giọng nói ôn hòa của anh khiến tim Tô Y Thục đập chậm mất một nhịp.

“Vâng.” Trong mắt Tô Y Thục thoáng hiện lên cảm xúc ảm áp, đây là nhà của cô sao? Hình như có anh bên cạnh khiến cô cảm thấy rất yên bình, dù đây là một thành phố hoàn toàn xa lạ với cô...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bắt Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Thu phục Hồng Thiên

“Sao em lại ở đây?”

Đứng trước một tòa nhà đồ sộ, nhìn người đàn ông xinh đẹp đứng bên cạnh, trong đầu Tô Y Thục cũng có câu hỏi tương tự.

Cô vốn đang định đến casino Hồng Ký – địa bàn thuộc quyền quản lý của Hồng bang để thăm dò tình hình, ai ngờ vừa chuẩn bị bước vào đã bị người đàn ông này chặn lại. Cô khẽ nhíu mày, chỉ mong hắn đừng bám lấy mình nữa.

“Đi dạo!” Mặt Tô Y Thục không chút thay đổi, trả lời xong liền lách qua người hắn.

Đôi mắt hoa đào quyến rũ của Diệp Tư Trần tràn ngập sự hứng thú, cô gái này còn chẳng thèm kiểm một lý do cho từ tế, chỉ muốn thẳng tay gạt hắn sang một bên. Đã thế, hắn nhất quyết không cho cô được như ý.

Vì vậy, khi Tô Y Thục đi vào trong Hồng Ký, Diệp Tư Trần cũng bám theo sau, có điều, hắn đã giấu đi vẻ mặt bồn chồn của mình. Tô Y Thục hoàn toàn phớt lờ hắn.

Giờ đã là gần trưa, Tô Y Thục cứ nghĩ lúc này sẽ có ít người, không ngờ trong casino đông hơn cô nghĩ rất nhiều, xem ra Hồng bang kiếm được không ít tiền từ casino này.

Nhưng bên chiếc bàn tròn to nhất ở chính giữa casino lại chỉ có một người đàn ông đang buồn tẻ cúi đầu nghịch xúc xắc trong tay, mặt đầy vẻ vô công rồi nghỉ, xúc xắc cũng lắc rất chậm rất chậm như sắp rơi xuống đến nơi.

Tô Y Thục đi thẳng đến trước mặt người đàn ông kia: “Tôi đánh cược với anh!”

Giọng con gái mềm mại vang lên giữa đám người ồn ào nhốn nháo, giống như con chim nhạn bay qua vùng thảo nguyên, cả casino lập tức im lặng.

Người đàn ông đang nghịch xúc xắc thoáng khựng lại một chút, đôi mắt mơ màng chợt sáng rực lên, có điều, khi nhìn thấy Tô Y Thục, ánh sáng trong mắt lại tắt đi, cúi đầu tiếp tục chậm rãi lắc xúc xắc.

“Ha ha... ha ha ha ha...”. Tiếng cười đột ngột bùng nổ trong casino, sau đó, rất nhiều người cũng cất tiếng cười theo.

“Ha ha... ha ha ha... Tôi không nghe nhầm chứ... Cô... cô... cô gái nhỏ này... muốn... muốn chơi với Hồng Thiên à...”. Người đàn ông trung niên mặc áo sơ mi vừa ôm bụng cười vừa nói, cười đến mức như không thở được.

“Đúng là nghe mới chào đời không sợ hổ... Con gái bây giờ thật là...”. Giọng nói già nua mang theo vẻ cảm thán lại tiếp lời.

Diệp Tư Trần đứng sau lưng Tô Y Thục cũng kinh ngạc vì hành động của cô, Hồng Thiên này đứng thứ ba trong Hồng gia, cũng coi như là một trong các bang phó Hồng bang, trực tiếp quản lý casino này. Hơn nữa, Hồng Thiên chưa bao giờ thua, mà quan trọng hơn, quy định đánh cược của hắn là “cược mạng không cược tiền”. Tức là nếu người đánh cược thua, mạng thuộc về hắn; còn thắng, mạng hắn sẽ thuộc về người thắng.

Chuyện này thực sự rất mạo hiểm, vì hắn nắm giữ hầu hết các nguồn kinh tế của Hồng Bang, nếu ai có được hắn, chẳng khác nào nắm giữ cả huyết mạch kinh tế của Hồng Bang. Hơn nữa, hắn chỉ đánh cược với người khác năm ván, chỉ cần người ta thắng được hắn một ván thôi cũng tính là hắn thua. Nhưng mà, trong một năm nay có vài người khiêu chiến với hắn, cuối cùng đều bị thua trắng, mất mạng tại chỗ, nên không còn ai dám khiêu chiến với hắn nữa. Dù sao, đã không có mạng rồi còn cần tiền làm gì.

Tô Y Thục tới đây làm gì? Cô không muốn sống nữa sao?! Diệp Tư Trần phát hiện, càng ngày cô gái này càng làm những việc khiến hắn bất ngờ.

“Ồi dào, ông chủ Hồng, đừng bắt nạt con gái nhà người ta.” Một người phụ nữ mặc áo sơ mi trắng, quần bò xanh nhạt bước từ trong phòng ra, vừa cười nói vừa đi tới bên Hồng Thiên.

Hồng Thiên lập tức đặt cốc lắc trong tay xuống, ngẩng đầu lên. Khuôn mặt của hắn rất bình thường, không xấu cũng không có gì đặc biệt, nếu ném vào giữa đám người cũng khiến người ta khó mà tìm thấy.

Tô Y Thục cứ cảm thấy giọng nói của người phụ nữ này rất quen thuộc, nhưng cô hoàn toàn chưa từng nhìn thấy khuôn mặt này.

“Tiểu Niên, em đến rồi à.” Mặt Hồng Thiên đầy vẻ lấy lòng.

“Tôi đánh cược với anh!” Tô Y Thục chậm rãi nhắc lại mục đích của mình.

Rốt cuộc Hồng Thiên cũng nhìn cô, ánh mắt đầy vẻ khinh bỉ: “Đây không phải là nơi một cô gái trẻ như cô nên tới.”

Hắn nói rất đúng, Tô Y Thục thoát nhìn rất giống một thiên sứ không dính khói lửa nhân gian, một cô gái hoàn toàn không có khả năng tấn công mà lại dám đánh cược với hắn, chẳng phải muốn bắt hắn nhận tội danh ‘bắt nạt trẻ con’ sao?

“Anh sợ à?” Ngờ khi bình thân của Tô Y Thục khiến người ta cảm thấy rất châm chọc.

Nếu vào thời điểm khác, chắc chắn Hồng Thiên sẽ mặc kệ mấy lời khiêu khích này, nhưng người bên cạnh hắn lúc này làm cho hắn không thể bình tĩnh ứng đối với loại khiêu khích này.

“Được, tôi chơi với cô. Nếu thua, tôi cũng không giết cô, chỉ cần cô vĩnh viễn đừng xuất hiện ở chỗ này nữa.” Hồng Thiên không muốn để tiểu Niên nghĩ hắn bắt nạt người ta.

“Tùy anh.” Có lẽ mọi người xung quanh đều cảm thấy may mắn vì Tô Y Thục được hưởng ‘đãi ngộ đặc biệt’ này. Tuy đầu óc cô bé này hơi có vấn đề một chút, nhưng may mà Hồng Thiên xuống tay cũng chừng mực.

“Chơi gì?” Hồng Thiên cong môi, hỏi với vẻ không mấy bận tâm. Thời khắc này, khuôn mặt bình thường kia của hắn lại khiến người ta có cảm giác rất chân chất.

“Lớn nhỏ.” Giọng nói vẫn không chứa đựng cảm xúc gì như trước, nhưng lại khiến tâm trạng đang nổi sóng của những người đứng xem chợt bình tĩnh lại.

“Tiểu Niên.” Hồng Thiên dịu dàng nhìn người phụ nữ bên cạnh.

“Được rồi, để em chuẩn bị cho hai người.” Nếu Hồng Thiên đã bảo đảm sẽ không lấy mạng cô ấy, thì lần này coi như vui chơi một chút cũng được.

Hai người ngồi hai đầu bàn tròn ở giữa casino, những người khách khác vây hai người vào giữa, chuẩn bị sẵn tinh thần để nghiên cứu xem rốt cuộc kỹ thuật đổ xúc xắc của Hồng Thiên như thế nào. Dù sao bọn họ cũng rất ít khi nhìn thấy hắn ra tay, chỉ hy vọng cô bé này đừng đổi ý!

“Cô lắc đi. Theo quy định cũ, năm ván, cô thắng một coi như tôi thua.” Hồng Thiên ra hiệu cho người phụ nữ kia đưa cốc lắc cho Tô Y Thục, đối với hắn thì chẳng có gì khác biệt.

Cô gái kia biết chơi xúc xắc không? Trong lòng mọi người đều cảm thấy nghi hoặc.

Tô Y Thục không nói gì, đưa tay nhận cốc lắc từ tay người phụ nữ kia, người phụ nữ tên “Tiểu Niên” kia chợt lén nháy nháy mắt với cô, chẳng lẽ người phụ nữ này biết cô?

“Bắt đầu.” Cách lắc hỗn loạn của Tô Y Thục khiến mọi người xung quanh không biết phải nói gì. Cô gái này căn bản không hề biết chơi xúc xắc, cô ấy đến đây chẳng phải là muốn tự tử sao?! Nếu không phải Hồng Thiên thay đổi quy tắc, thì hôm nay lại có thêm một thi thể nữa ở đây rồi.

Tô Y Thục nhẹ nhàng đặt cốc lắc xuống bàn, nhìn về phía Hồng Thiên.

“Lớn.” Mọi người đều nhìn chăm chăm cốc lắc với vẻ mặt mong chờ, dù sao bọn họ cũng có chút cầu may, chưa biết chừng cô gái này dẫm phải cứt chó lại thắng ấy chứ.

“Lớn!” Có người không kiềm chế được liền hô lên.

Ba con xúc xắc “3,4,6” lẳng lẳng nằm trong cốc lắc trước mặt Tô Y Thục, đáp án trong dự đoán khiến mọi người hoàn toàn tuyệt vọng với năng lực của Tô Y Thục. Một số ít những người nghĩ Tô Y Thục có tuyệt chiêu bí mật cũng hoàn toàn mất đi sự suy đoán này.

Ba ván tiếp theo vẫn y hệt như ván đầu không khác gì. Tô Y Thục thua cả.

Diệp Tư Trần không cảm thấy Tô Y Thục là một cô gái hoàn toàn không có đầu óc, nhưng hành vi hiện giờ của cô cũng khiến hắn rất hoang mang. Vì sao cô lại đến thành phố Quyết Hoa? Hơn nữa, hành động hiện giờ của cô rõ ràng là muốn thu hút sự chú ý của Hồng bang.

Chỉ còn lại một ván cuối cùng.

Lúc này, đám người vây quanh họ cũng đã tản đi bảy tám phần.

“Đây là ván cuối cùng, cô bé đừng quên giao ước của chúng ta.” Hồng Thiên thờ ơ nói.

“Lớn, hay nhỏ?!” Tô Y Thục vẫn thong thả hỏi.

Lần này Hồng Thiên không trả lời ngay.

Lạ quá, thật sự rất lạ! Hồng Thiên nhìn chăm chăm cốc lắc trên bàn, rồi lại nhìn Tô Y Thục không thể tin nổi, đây là vận may của cô nhóc này sao?! Ba con xúc xắc lại chồng lên nhau, như vậy thì hán căn bản không thể phán đoán được như những ván trước.

Tô Y Thục chơi trò cân não với hán. Mấy lần trước cô cố tình để hán dễ dàng đoán được, như vậy mới có thể khiến hán buông lỏng cảnh giác, mà Tô Y Thục cũng chỉ chờ lúc này thôi.

“Lớn.” Dựa vào kinh nghiệm mấy lần trước, Hồng Thiên quyết định liều một lần.

Tô Y Thục mở cốc lắc ra, quả nhiên ba con xúc xắc đều chồng lên nhau khiến mọi người xung quanh cũng vô cùng kinh ngạc. Cô gái trẻ này lại có thể làm được chiêu này sao?!

“1, 2, 1, nhỏ!” Tô Y Thục chậm rãi nhắc từng con xúc xắc ra, rõ ràng là nhỏ!

Hồng Thiên không ngờ mình lại thất bại trong tay một cô gái trẻ thoát nhìn còn chưa trưởng thành này, mất hán hơi mơ hồ, người phụ nữ bên cạnh hán dường như cũng cảm thấy rất ngạc nhiên với kỹ thuật đồ xúc xắc của Tô Y Thục.

Tô Y Thục ơi Tô Y Thục, rốt cuộc em còn bao nhiêu điều mà tôi chưa biết? Hứng thú của Diệp Tư Trần dành cho cô càng trở nên đậm hơn.

Trong mắt Hồng Thiên không còn ánh sáng nữa, chán nản ngồi xuống ghế, các con bạc cũng không ngờ được Hồng Thiên bắt bại lại thua cuộc trong tay một cô nhóc, tất cả đều khe khẽ thì thầm bàn tán.

“Anh là người của tôi.” Tô Y Thục lãnh đạm nói, cũng không tỏ ra đắc ý hay thỏa mãn vì thắng được Hồng Thiên mà cứ như chuyện vốn phải là như vậy.

Hồng Thiên nhìn cô gái lãnh đạm trước mặt. Cái khí chất thoát tục này khiến hán không khỏi thần phục, ngoài việc mất đi nhuệ khí ra, thì hán hoàn toàn không cảm thấy buồn bã hay bức tức vì thua dưới tay cô.

“Vâng.” Hán cung kính đứng dậy đáp.

Tuy Hồng Thiên này hơi tự phụ một chút, nhưng rất trọng lời hứa, vì thế nên Tô Y Thục mới chọn ra tay từ chỗ hán.

“Có việc gì tôi sẽ đến tìm anh.” Nói xong, Tô Y Thục lập tức đi ra ngoài casino.

Mọi người đều nhìn cô đầy hứng khởi, cô gái này đã trở thành vị thần trong cảm nhận của họ.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Em có hài lòng với dáng người của chồng em không?!

“Bang chủ.” Trong một căn phòng đá hơi lạnh lẽo vang lên giọng nói quen thuộc, lúc này còn mang theo chút vẻ mất kiên nhẫn.

“Chú em ngoan, nghe nói... hôm qua cậu đánh bạc với một con nhóc à?!” Giọng nói đàn ông đầy vẻ châm biếm. Từ nhỏ, chú ba này của hán ta đã được bố họ rất yêu thương, khó khăn lắm ông già mới đi, hán ta lập tức sắp xếp cho hán một chức danh không uy hiếp gì đến địa vị của hán ta. May mà Hồng Thiên cũng an phận thủ thường, có điều, dù thế nào thì giữ lại hán cũng là một hiểm họa.

“Xin lỗi.” Hồng Thiên cúi đầu đáp rất chùng mịch.

“Xin lỗi à? Ha ha... chú là chú em tốt của tôi, làm sao tôi nỡ trách chú.” Hồng Kiều, bang chủ Hồng Bang xoa xoa cái cằm nhẵn thín, nhìn Hồng Thiên như cười như không.

“Nhưng chú cũng biết đấy, bang có bang quy, chú lại đi thua trong tay một con nhóc còn vô danh tiểu tốt, như vậy... có phải là làm mất mặt Hồng bang chúng ta không... nếu bây giờ đại ca mà muốn giao trọng trách cho chú thì...” Hồng Kiều ra vẻ khó xử nhìn Hồng Thiên.

“Nói thẳng đi.” Hồng Thiên không chịu nổi bộ dạng giả dối của hán ta, thế nên hán mới thà cúi đầu còn hơn phải nhìn gương mặt dối trá đó.

“Hong Ký vẫn do chủ quản lý, dù uy tín và danh dự của Hồng Bang cũng đều ở đó cả.” Khi nói mấy lời này, giọng điệu của Hồng Kiều đầy vẻ độc ác. Casino Hồng Ký là nguồn lực kinh tế mạnh nhất của Hồng Bang, hẳn ta sao có thể không đau lòng được.

“Nhưng chuyện khác... chú không cần phải nhúng tay vào nữa.” Nói gì thì nói, Hồng Thiên vẫn là người của Hồng gia, trong tay cũng có những quyền lợi nhất định, nên bây giờ Hồng Kiều muốn mượn chuyện này để bóc lột sạch sẽ quyền lợi của Hồng Thiên.

Hồng Thiên vẫn cúi đầu khiến hắn ta không đoán được hiện giờ hắn đang nghĩ ngợi gì.

“Tùy anh.” Hồng Thiên căn bản không để tâm. Sao hắn lại không hiểu tâm tư của Hồng Kiều chứ, ngược lại hiện giờ hắn cũng có thể lực của chính mình, căn bản không cần phải dựa vào hắn ta nữa.

Thấy hắn đồng ý dễ dàng như vậy, Hồng Kiều lại không biết phải nói tiếp thế nào. Một lúc sau hắn ta mới bình tĩnh lại.

“Vậy chú đi nghỉ trước đi.” Tuy mất đi chút tiền, nhưng nhờ chuyện này mà địa vị của hắn ta càng vững chắc hơn, tính ra hắn ta cũng không thiệt thòi gì.

Hồng Thiên đi thẳng ra khỏi nơi khiến hắn cảm thấy vô cùng bức bối này không hề quay đầu lại. Hắn đã muốn rời khỏi đây từ rất rất rất lâu rồi, nếu không phải do bố hắn giao phó, thì hắn đã rời đi từ lâu.

Nhìn theo bóng Hồng Thiên, khóe môi Hồng Kiều khẽ nhếch lên cười khiến cả khuôn mặt hắn ta càng trở nên dữ tợn hơn. Cuối cùng!!! Cuối cùng hắn ta cũng trở thành người duy nhất đứng trên đỉnh cao của quyền lực. Có điều, hắn ta biết thực lực của Hồng Thiên, nhưng người đánh bại được hắn lại chỉ là một cô gái trẻ thì hắn ta cũng hơi giật mình, trong lòng bất chợt dâng lên cảm giác sợ hãi.

Khói lửa nhen nhóm, sự rung chuyển của thành phố Quyết Hoa cũng đã bắt đầu.

Khó khăn lắm Tô Y Thục mới cắt đuôi được Diệp Tư Trần luôn bám theo cô, rồi quay về nhà trước khi trời tối hẳn.

Về đến biệt thự, thám Hoàng vừa nhìn thấy cô về, lập tức chạy ra đón.

“Y Thục tiểu thư, cuối cùng cô cũng về rồi.” Thám Hoàng vừa dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn cô, vừa đưa cô vào trong nhà, “Cô mà còn không về nữa là thiếu gia sẽ chạy ra ngoài tìm cô đấy.”

Ặc... Hình như cô có nói với anh là hôm nay cô sẽ tới Hồng Bang rồi mà, cô cần phải sốt ruột như thế không?! Tuy nghĩ vậy, nhưng trong ngực cô thoáng có cảm giác rất ngọt ngào.

Khi cô đang chuẩn bị lên lầu thì vừa vặn Lâm Mạc Tang cũng đi từ trên lầu xuống. Anh đi dép lê, đầu tóc hơi mất trật tự, rối tung lên, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến khuôn mặt tuấn tú của anh, trong tay đang cầm một xâu chìa khóa, bước chân hơi vội vàng, cũng không để ý có người đang đi lên.

“À...” Khi đi ngang qua nhau, Tô Y Thục không kìm được, khẽ lên tiếng.

Người đang đi xuống lầu nghe tiếng nói quen thuộc liền ngừng hết động tác, ngó người quay lại.

“Em về rồi à.”

“Em về rồi.”

Hai người nhìn nhau cùng lên tiếng một lúc.

“Anh...” Tô Y Thục chỉ vào dép của Lâm Mạc Tang, ánh mắt thoáng đảo qua chùm chìa khóa trong tay anh, lộ ra vài phần gian xảo.

“Anh... anh... anh đi mua giày! Ừ, đừng rồi! Đột nhiên lại thích ăn sườn xào chua ngọt... Ha ha ha...” Chết tiệt, anh chợt dạ cái gì chứ?! Lâm Mạc Tang chỉ muốn đập chết mình luôn. Lý do thối nát gì thế?!

“Ồ...” Tô Y Thục làm ra vẻ đã hiểu. Không ngờ Lâm Mạc Tang cũng có lúc thẹn thùng như thế... Cứ làm như đi tìm cô là chuyện gì đáng xấu hổ lắm vậy! Tô Y Thục nhường mảy.

“Thiếu gia...” Thám Hoàng muốn nói lại thôi khiến tâm trạng vốn hơi buồn bức của Lâm Mạc Tang càng trở nên bức bối hơn.

“Nói!” Giọng nói gắt gỏng của Lâm Mạc Tang bộc lộ toàn bộ cảm xúc kìm nén của anh.

“À... thám vừa mới nói cho Y Thục tiểu thư biết là cậu... cậu định đi tìm cô ấy rồi...” Lâm Mạc Tang dám chắc rằng thám Hoàng vừa nói vừa nhin cười gần chết! Hiện giờ anh thực sự rất muốn mắng chửi ai đó, anh đã bao giờ bị hổ thê này đâu. Chắc chắn là cô nhóc này bị anh làm hư rồi, xem ra anh không thể dung túng cô quá được... Lâm Mạc Tang thầm tính toán cẩn thận trong lòng, bình tĩnh nhìn Tô Y Thục.

“À... Em không có nghe thấy gì hết.” Tô Y Thục chớp chớp mắt ra vẻ không nghe thấy, rồi tiếp tục chạy lên lầu. Nhỏ lòng Lâm Mạc Tang cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, cô không nên làm thế diện của anh bị tổn thương thì hơn. Mỗi khi đối diện với anh, cô vẫn luôn rất biết điều mà...

Đến lúc an toàn vào phòng của mình, cô lập tức thở phào nhẹ nhõm. May mà anh không gọi cô lại. Có điều, cái giường này thoải mái thật, hôm nay cô vội vội vàng vàng cắt đuôi Diệp Tư Trần, đi vài con phố, dù thể lực của cô có tốt đến mấy thì cũng cảm thấy rất mệt mỏi.

Con buồn ngủ chợt ập đến, Tô Y Thục mơ mơ hồ hồ bước vào giấc mộng đẹp, cũng không phát hiện ra chiếc giường này lớn hơn chiếc giường bình thường cô hay ngủ rất nhiều, hơn nữa, xung quanh cũng bày biện một vài thứ hoàn toàn không thuộc về cô...

Tô Y Thục nghe thấy tiếng nước trong nhà tắm mới dần tỉnh dậy.

Rèm cửa kéo kín, trong phòng hơi tối. Tô Y Thục nhớ lúc cô về trời vẫn còn hơi sáng, mà hơn nữa, rõ ràng trong nhà tắm có người.

“11h30.” Tô Y Thục lấy điện thoại ra xem giờ, ngủ được một giấc say sưa, tinh thần của cô tốt hơn rất nhiều. Đã hơn nửa đêm rồi, rốt cuộc là ai ‘mượn’ phòng tắm của cô?! Không phải cô không có ý thức được sự nguy hiểm, mà làm gì có ai hơn nửa đêm còn mò đến phòng người khác chỉ vì muốn tắm rửa chứ?

“Ai?!” Tô Y Thục lạnh lùng đứng trước cửa phòng tắm hỏi. Cửa phòng tắm khép hờ, hơi nóng ập vào mặt cô.

“Y Thục, em dậy rồi à?”. Giọng nói quyến rũ của Lâm Mạc Tang hòa vào tiếng nước chảy, vọng từ trong cánh cửa ra.

Quả nhiên là anh?! Hơn nửa đêm anh còn xuất hiện trong phòng cô làm gì? Phòng anh không có phòng tắm sao?! Anh không coi cô là phụ nữ phải không?! Suy nghĩ này khiến Tô Y Thục hơi buồn bực.

Thấy ngoài cửa không có ai trả lời, Lâm Mạc Tang nghĩ cô bỏ đi rồi bèn khoác áo tắm rồi mở cửa ra.

Tô Y Thục ngẩn người nhìn lồng ngực còn ướt nước của Lâm Mạc Tang gần trong gang tấc, một luồng nhiệt lập tức xông thẳng lên gáy, mặt cô đỏ bừng. Lần trước nhìn thấy anh mặt đỏ tím ít nhiều gì cô cũng đứng ở khá xa, hơn nữa còn có cả Tân Việt Trạch ở đó. Lần này cô cảm thấy dường như chỉ cần hơi tiến thêm một chút nữa là môi cô có thể chạm vào lồng ngực đầy gọi cảm của anh vậy. Hơn nữa, hiện giờ còn là cô nam quả nữ...

Tô Y Thục lập tức lùi lại phía sau một bước, tim cô như sắp nhảy cả ra ngoài, nhìn vào đôi mắt đẹp của Lâm Mạc Tang, nhất thời không biết nên dời mắt đi đâu.

Mái tóc ướt sũng của Lâm Mạc Tang còn chưa được lau khô, chậm rãi chảy nước xuống khuôn mặt. Sàn nhà gỗ vang lên tiếng từng giọt nước nhỏ xuống lách tách, một bầu không khí mờ ám dần dần dâng lên giữa hai người.

Hơi thở ấm áp của Tô Y Thục gần sát trước ngực trên chộc Lâm Mạc Tang, hô hấp của anh càng lúc càng nặng nề hơn.

Nhìn bức tranh mỹ nam để lộ nửa người trên, hai mắt Tô Y Thục cứ mở to ngẩn ra, bất giác liếm liếm viền môi, ném tất cả mọi suy nghĩ ra bên ngoài não bộ.

Hết chương 72

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Em có hài lòng với dáng người/ thân hình của chồng em không? (Hạ)

Thấy cái lưỡi phấn hồng ướt át của Tô Y Thục lướt qua, Lâm Mạc Tang chợt cảm thấy như bị sét đánh, cùng với dáng vẻ như mặc người chà đạp đó, dù biết rõ là cô bị anh làm cho giật mình đến ngẩn người, thì trong ngực anh vẫn cảm thấy vô cùng ngứa ngáy với vẻ mặt ngây ngô đó của cô, mà điểm mấu chốt hiện giờ là... anh vẫn chưa thể ăn sạch cô được!

“Bà xã. Em có hài lòng với thân hình của chồng em không?”. Lâm Mạc Tang đứng tại chỗ nhìn thẳng vào mắt Tô Y Thục, dùng giọng điệu nũng nịu nói.

Tô Y Thục bị đánh thức trong chớp mắt, cô... cô lại đi nhìn chăm chăm một người đàn ông đến xuất thần á?!!!! Tại anh hết, tự dưng lại đứng gần cô như thế làm gì, bây giờ cô chỉ mong có cái hồ cho cô chui luôn xuống thôi.

“Anh... anh... sao... sao anh lại... lại... tắm trong phòng em...”. Giọng Tô Y Thục càng lúc càng nhỏ, cái đầu nhỏ xinh cũng cúi gằm xuống, không dám ngược lên nhìn hình ảnh ‘lộ liễu’ trước mặt nữa.

“Bà xã không biết anh cũng ở phòng này à?” Lâm Mạc Tang dùng giọng điệu như chuyện hiển nhiên phải thế để trả lời cô, mặc nguyên áo tắm đi thẳng về phía giường.

“Cái gì?!” Giọng nói của Tô Y Thục bất giác to lên, anh cũng ở phòng này?! Đây không phải là phòng cô sao?! Anh ở phòng này, chẳng lẽ cô đi nhầm phòng?! Tô Y Thục chỉ nghĩ theo hướng này thôi.

“A, ngại quá, vậy phòng em ở đâu?”. Nhìn Lâm Mạc Tang đang sửa soạn giường chiếu, Tô Y Thục cố gắng hồi phục tâm trạng của mình, hỏi.

Lâm Mạc Tang ngừng tay, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn Tô Y Thục khoảng ba giây, đôi môi mỏng khiêu gợi mới hé mở: “Bà xã, phòng của em đương nhiên là phòng này rồi.”

Là phòng này... phòng này... Tô Y Thục hoàn toàn đóng băng, anh đang nói đùa à?!

“Ặc...”.

Sắc mặt nghiêm túc của Lâm Mạc Tang nói rõ rằng anh không hề nói đùa.

“Như vậy không ổn lắm, em ở phòng khác thì tốt hơn.” Không phải phòng anh ở đối diện phòng cô sao, tự dưng chuyển đến phòng cô là thế nào?! Hôn nữa, nếu người khác biết hai người sống cùng phòng thì không ổn lắm. Mà quan trọng nhất là, chỉ có một cái giường thì ngủ thế nào?!

“Chúng ta dùng thân phận vợ chồng để vào thành phố Quyết Hoa, không ở chung một phòng sẽ khiến người ta nghi ngờ.” Lâm Mạc Tang giải thích lý do vì sao anh xuất hiện ở đây và nguyên nhân bọn họ ở chung phòng bằng giọng điệu rất nghiêm túc và hợp lý.

Nói thế cũng không sai, nhưng bảo cô ở chung phòng với anh, cô cứ cảm thấy không tự nhiên.

“Hôn nữa, chúng ta cũng đều đã động phòng rồi, nương tử còn cần gì phải xấu hổ nữa ~~~”. Lâm Mạc Tang tiếp tục trêu ghẹo Tô Y Thục, rồi đi về phía tủ quần áo.

Động phòng... đó là trong game mà, Tô Y Thục giận dữ nhìn Lâm Mạc Tang đang nhàn nhã thông thả đi loanh quanh trong phòng. Sao anh cứ mặc áo ngủ như vậy mà đi qua đi lại trước mặt cô thế, không thấy mất tự nhiên à...?

Cô đang nghĩ xem phải làm thế nào mới có thể thuận lợi chuyển sang một căn phòng khác, bảo cô ngủ cùng phòng, có lẽ còn cùng giường với anh, cô không chịu đâu. Tô Y Thục cố gắng gạt thân hình quyến rũ thiếu vài của Lâm Mạc Tang vừa rời ra khỏi óc, người đàn ông này cứ xuất hiện một cái là khiến đầu óc cô không thể hoạt động bình thường được.

“Ở đây chỉ có một cái giường.” Tô Y Thục đứng ở cửa phòng tắm, bình tĩnh phân tích.

“Anh ngủ ở đây.” Lâm Mạc Tang chỉ xuống sàn nhà bên cạnh giường, sau đó bẽ chẵn trong tủ ra.

Anh ấy định ngủ dưới đất sao?! Tô Y Thục kinh ngạc nhìn anh.

Từ bé đến giờ, đây là lần đầu tiên Lâm Mạc Tang chủ động yêu cầu ‘được’ ngủ dưới đất, mà mấu chốt ở đây là anh hoàn toàn cam tâm tình nguyện, thôi được, đúng là không cam tâm tình nguyện lắm, anh muốn ngủ cùng cô hơn nhiều, có điều, từ từ rồi sẽ được thôi...

“Anh nhất định phải ngủ trong phòng này à?”. Tô Y Thục vẫn ôm ấp hy vọng, hỏi.

Lâm Mạc Tang trả lời bằng hành động thực tế, vẻ mặt rất thoải mái tự nhiên trải ngồi trên tấm chăn đã được trải phẳng phiu, ánh mắt như muốn nói: “Anh đi ngủ đây, em cứ tự nhiên nhé.” Sau đó nhắm đôi mắt phụng hợp dài của mình lại.

Tô Y Thục đứng ở cửa phòng tắm không biết nên tiến hay nên lùi, cuối cùng cũng từ bỏ vùng vẫy. Đây là địa bàn của anh, cô hoàn toàn không có cách nào phản kháng. Tô Y Thục thở dài, lục tủ tìm quần áo để đi tắm.

Nhưng mà... có ai nói cho cô biết cái này là cái gì được không?!

Một đồng những thứ nhỏ nhỏ xếp ngay ngắn bên cạnh đồ lót của cô khiến Tô Y Thục cảm giác khuôn mặt khó khăn lắm mới hạ nhiệt của mình lại chợt nóng bừng bừng lên. Đây là quần sịp của anh đúng không? Nếu vậy... chẳng lẽ anh cũng nhìn thấy hết mấy thứ đó của cô rồi à?!

Nhìn mấy món đồ màu hồng nhạt cùng với mấy món in hình hoạt hình, Tô Y Thục lảng lạng chọn lấy đồ cần mặc rồi đi vào phòng tắm. Coi như cô không phát hiện ra là được!!!

Lâm Mạc Tang mở mắt nhìn theo bóng dáng đầy ‘trấn định’ của Tô Y Thục, nhíu mày, sao cô ấy lại đi cùng tay cùng chân?!

Nghĩ đến chuyện người đàn ông kia đang ở bên ngoài, Tô Y Thục tắm cũng cảm thấy rất kỳ lạ. Nếu không phải vì hôm nay cô bị tên Diệp Tư Trần khó chơi kia quấy rối đi mất vài con đường, thì chắc chắn chắc chắn cô sẽ không tắm vào thời điểm có mặt anh ở đây như thế này!

Nghe tiếng nước truyền tới từ phòng tắm, không hiểu sao Lâm Mạc Tang cũng cảm thấy hơi nóng nực, cô nhóc kia không có chút ý thức cảnh giác nào sao?! Thấy có đàn ông bên ngoài mà còn dám đi vào tắm à? Là vì cô quá yên tâm với anh sao? Trong mắt Lâm Mạc Tang hiện lên chút tức giận.

Tô Y Thục dùng năm phút đồng hồ để giải quyết vấn đề tắm rửa, rốt cuộc Lâm Mạc Tang cũng không bị giày vò nữa.

Khi cô mặc bộ đồ ngủ Doraemon bước ra, ánh mắt lén lút quan sát cô của Lâm Mạc Tang chợt biến đổi, không ngờ Y Thục lại... đáng yêu như thế...

Vì Tô Y Thục vừa tắm nước nóng nên hai má hơi ửng hồng, tóc chỉ dùng khăn tắm tùy tiện quấn lại, nhìn Lâm Mạc Tang nằm bên cạnh cửa sổ, cô hơi do dự không biết có nên bước qua không.

Anh ấy nhắm mắt, chắc là ngủ rồi nhỉ? Tô Y Thục nhìn Lâm Mạc Tang như đang ngủ, cân nhắc một chút rồi chậm rãi đi về phía giường, bước chân rất nhẹ, rất nhẹ.

Càng đến gần giường, ngực cô càng cảm thấy căng thẳng hơn.

“À!” Tô Y Thục không ngờ lại đập vào gấu váy của chính mình, hoảng hốt kêu lên một tiếng rồi lập tức ngã nhào về phía trước không khống chế được. Trước mặt cô là cạnh giường, nếu cô va vào đó chắc chắn sẽ có thâm kịch đầm máu!!! Cô thậm chí còn không kịp nhắm mắt lại!

“Au!” Một tiếng kêu khe khẽ vang lên bên tai, Tô Y Thục không cảm nhận được sự đau đớn như dự đoán, cô mở to hai mắt nhìn trừng trừng lồng ngực rộng lớn trước mặt, mùi hương cỏ xanh quen thuộc, còn cả... đây là?! Cơ bụng à?!!!

Tiếng tim đập gần sát bên tai, lồng ngực vốn luôn bình tĩnh hiện giờ lại như khê pháp phòng trước mặt, tình huống xảy ra đột ngột vừa rồi khiến cô đến tận lúc này vẫn không kịp có phản ứng gì, tình hình này là sao?!

“Bà xã, em nhớ thương anh đến vậy sao?”. Tiếng nói khàn khàn đầy mê hoặc của Lâm Mạc Tang vang lên trên đầu Tô Y Thục, tay cũng ôm lấy cả vòng eo nhỏ xinh của cô, lớp áo ngủ mỏng manh khiến anh cảm nhận trọn vẹn nhiệt độ ấm áp từ cơ thể Tô Y Thục.

Vì cú ngã vừa rồi mà khăn quần tóc của Tô Y Thục cũng rơi xuống lẳng lẳng nằm trên mặt đất, mái tóc đen dài xõa lung tung xuống trước ngực, quần áo hơi xộc xệch.

Tô Y Thục vội ngẩng đầu lên, rời khỏi lồng ngực trần của Lâm Mạc Tang.

Đột nhiên cô có cảm giác mình y như một tên lưu manh vậy...

Lâm Mạc Tang thở phào nhẹ nhõm, cô nhóc này thực sự không hề có tính cảnh giác chút nào cả, xem ra anh phải dạy dỗ cô cẩn thận một chút mới được.

Tô Y Thục vốn muốn rời xa Lâm Mạc Tang ngay lập tức, ai ngờ vòng tay đang ôm ngang eo cô hình như càng lúc càng siết chặt, khiến cô muốn trốn cũng không thoát ra được.

“Anh... anh buông ra.” Tô Y Thục đỏ mặt lắp bắp nói, tay đẩy mạnh vào ngực Lâm Mạc Tang, cố gắng cách anh xa một chút, mắt cũng không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt tuấn tú của anh.

Lâm Mạc Tang buông tay theo ý cô, mà ôm cả thất lưng của cô, chậm rãi đỡ cô dậy.

Tô Y Thục ảm ức, người này có thể dừng động tay động chân với cô nữa được không? Cô thấy sợ rồi đấy!

“Không sao chứ?”. Chờ cô đứng vững rồi Lâm Mạc Tang lại buông lỏng tay ra, nhìn cô bằng ánh mắt quan tâm. Điều này ngược lại càng khiến Tô Y Thục cảm thấy mình suy nghĩ quá nhiều, cũng hơi chột dạ.

“Vâng.” Tô Y Thục bỏ nhào vào giường, tung chăn trùm lên đầu, “Ngủ thôi!”. Giọng nói lí nhí vang từ trong chăn ra.

Lâm Mạc Tang cười tắt đèn rồi nằm xuống, trong lòng thầm nghĩ, cô nhóc kia sẽ không buồn bực đến chết chứ?

Nghe tiếng tắt đèn, một lúc sau Tô Y Thục mới nhẹ nhàng lộ đầu ra khỏi chăn. Tiếng hít thở khe khẽ vang lên bên cạnh, cô vừa nhìn lên trần nhà, vừa nghĩ không biết cô còn phải ở cùng phòng với anh bao lâu nữa, cuộc sống gặp ghênh quá...

Ánh trăng chiếu xuyên qua cửa sổ vào phòng, trong căn phòng hoàn toàn yên tĩnh, Tô Y Thục nghĩ một chút rồi đi vào giấc mộng đẹp.

Lúc này Lâm Mạc Tang mới ngồi dậy, cứ xuất thần nhìn cô gái đang khẽ nhủu mảy nằm trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Vẫn còn chơi sao?

Dưới sự giúp đỡ của Hồng Thiên, Tô Y Thục căn bản đã quen thuộc với cách phân bố trong thành phố Quyết Hoa. Lầy đài phun nước ở trung tâm thành phố làm tâm điểm, phân bố theo hình chữ thập, thành phố chia thành bốn khu Đông, Tây, Nam, Bắc, trong đó Hồng bang chiếm giữ khu Bắc,

Thân bang chiếm khu Đông, Thanh bang chiếm khu Nam, còn khu Tây vẫn đang loạn lạc, không có bang phái gì, cũng là nơi lộn xộn nhất!

Tô Y Thước vốn muốn nhờ vào Hồng Thiên để móc nối quan hệ giúp cô, không ngờ Hồng Kiều lại vì chuyện cô đánh bại hấn mà thừa cơ tước đoạt quyền lợi của Hồng Thiên, xem ra hấn ta hoàn toàn không nể tình anh em chút nào.

“Không biết Tô tiểu thư đến thành phố Quyết Hoa có chuyện gì?” Trong một quán bar ở khu Tây hỗn loạn, hai người ngồi im bên chiếc bàn bằng gỗ kém chất lượng, góc phòng yên tĩnh càng nổi bật hơn trong quang cảnh không yên bình này.

“Có việc muốn hỏi Hồng bang chủ.” Tô Y Thước thong thả nâng ly rượu lên nhấp một chút, cũng không e ngại nơi bần thiêu này.

“Ồ, Tô tiểu thư có chuyện gì sao?”. Hồng Thiên cũng không thấy ngạc nhiên với việc Tô Y Thước còn có ý định muốn tiếp xúc với Hồng Kiều. Dựa vào mấy ngày qua lại, hấn phát hiện ra Tô Y Thước là một cô gái vô cùng bình tĩnh thông minh, hoàn toàn không giống với vẻ ngoài nhu nhược của cô.

“Mày dám ăn trộm này!”.

Tô Y Thước đang định nói cho Hồng Thiên nghe việc mình muốn hỏi Hồng Kiều, thì bị một tiếng quát to chặn lại.

“Xoảng!” Cái bàn bên cạnh bọn họ bị ngoại lực tác động làm rượu đổ hết xuống đất, mấy người khách ở bàn đó lập tức hoảng sợ đứng dậy chạy sang chỗ khác.

“Ồi ôi... tiền của mấy người...”. Vừa nghe động tĩnh bên ngoài, ông chủ lập tức chạy ra, nhưng sau khi nhìn thấy đám người kia, ông ta liền im bất, cười câu tai.

Tô Y Thước nhìn mấy người tóc vàng đang vây quanh người đang ngồi ở cái bàn bị đổ, luôn mồm mắng mỏ gì đó, hoàn toàn không thèm để ý đến bên này.

Chỉ một lát sau, bên cạnh Tô Y Thước cũng giải tán đi bảy tám phần, mọi người đều làm như không nhìn thấy gì cả, còn lại duy nhất bàn của họ, ông chủ dùng mắt ra hiệu cho họ mau rút lui.

Tô Y Thước khẽ nhủ mày, cầm khăn tay thong thả lau chỗ rượu mà vừa rồi vì chiếc bàn kia bị lật, vô tình hất vào người cô.

Hồng Thiên đã quen với vẻ mặt thấy biến cố cũng không hoảng hốt của cô, nhưng mà, những người này không phải là dạng mà cô có thể dây vào được, hấn đã quen với mấy tình huống kiểu này, khẽ siết nắm đấm.

“Không phải tôi ăn trộm! Tôi nhặt được! Buông ra!” Giọng nói này nghe hơi quen quen, Tô Y Thước khẽ nhủ mày, là cô gái đó. Nhưng lần này cô ấy lại chọc phải ai đây?

“Ông không cần biết mày trộm hay nhặt được, chỉ cần là thứ tao vừa ý, thì là của tao!” Gã đàn ông cầm dao vừa mĩa mai vừa lục lọi trên người cô ấy.

“Ha.” Tô Y Thước cười lạnh, giọng không lớn nhưng lại lọt vào tai từng người ở đây.

Tiếng cười bất chợt này rõ ràng đã chọc giận mấy người đang quay thành một nhóm kia, một gã đàn ông đập một cước vào chiếc ghế bên cạnh Tô Y Thước, hung tợn quát cô: “Cười cái con mẹ mày ấy chứ cười à!”.

Hồng Thiên rất nghi hoặc với tiếng cười mang đầy vẻ khiêu khích này của Tô Y Thước, theo hấn biết, cô gái này không phải người thích xen vào việc của người khác.

Tô Y Thước bình tĩnh gấp đồ ăn, ánh đèn đêm chiếu vào gương mặt trắng nõn của cô chợt khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo âm u đến dị thường.

“Chị!” Vừa nhìn thấy Tô Y Thước, Văn Ôn Nhi lập tức nhân lúc đám người kia còn đang sững sờ, vội chạy ra nấp sau lưng Tô Y Thước, quần áo dính đầy rượu vừa bị hất vào.

Nhìn dáng vẻ thảm hại của Ôn Nhi, Tô Y Thước khẽ vuốt vai cô, lẳng lặng an ủi cô ấy. Văn Ôn Nhi ảm ức nhìn cô như nhìn thấy người thân.

Tô Y Thước hoàn toàn không thèm bận tâm đến việc hai người bọn họ đang gặp nguy hiểm, khiến mấy người kia chợt cảm thấy hơi gượng gạo.

“Đưa đồ ra đây cho tao, ông sẽ tha cho chúng mày, nếu không...” Gã đàn ông cầm dao khua tay múa chân với Tô Y Thước và Văn Ôn Nhi.

Bởi vậy mới nói, khuôn mặt yếu đuối kia của Tô Y Thước rất dễ khiến người ta mờ mắt, lúc trước chính hấn cũng bị khuôn mặt không có lực công kích kia mê hoặc mà, Hồng Thiên chìm đắm trong hồi tưởng của mình.

“Nếu không thì sao?”. Tô Y Thước trấn an Văn Ôn Nhi xong liền lạnh lùng nhìn gã, toàn thân tỏa ra một luồng khí phách vừa rồi không hề có, ánh mắt lạnh như băng khiến đám người kia run người.

“Mày không biết chúng tao à?!” Gã đàn ông đứng trước mặt Tô Y Thước cố gắng đè nén cảm giác sợ hãi đang dâng lên xuống, khinh bỉ hỏi.

“Không cần thiết.” Tô Y Thước ngấm nghĩa chiếc ví Văn Ôn Nhi vừa đưa cho mình, đầu cũng không thèm ngẩng lên đáp. Trong chiếc ví này không ít đồ, bảo sao đám người kia muốn cướp.

“Ha ha... ha ha ha... Cô ấy không biết chúng ta...” Đám người kia cười sảng sặc như vừa nghe thấy câu chuyện gì đó rất hài hước vậy, ánh mắt nhìn Tô Y Thục đầy vẻ trào phúng, chẳng trách cô gái này không sợ họ.

“Mày nghe cho kỹ, mấy ông đây là bá vương khu Tây này! Muốn sống ở khu Tây thì phải ngoan ngoãn nghe lời chúng tao.” Gã đàn ông cầm dao khoe khoang, giọng nói có vẻ rất tự hào.

“Vậy sao?” Tô Y Thục cũng không hề sợ hãi vì nghe thấy họ là bá vương khu Tây. Ở nơi hỗn loạn này, ai cũng có thể xưng vương xưng bá được, mấy người này tự nhận mình là bá chủ mà không thấy nực cười à?

“Đừng nói mấy lời vô nghĩa với cô ta nữa.” Gã đàn ông đeo kính râm nói rồi làm ra vẻ muốn giật lấy chiếc ví màu nâu trong tay Tô Y Thục.

Tô Y Thục không ngẩng đầu lên, nhưng hơi nghiêng người sang, gã đeo kính râm vồ vào khoảng không, ngã nhào lên chiếc bàn trước mặt Tô Y Thục, cơ thể to lớn đè xuống khiến cả cái bàn cũng đổ ầm xuống đất.

Tô Y Thục cảm ghét đứng dậy cách cái bàn xa một chút.

“Ăn hại! Lên hết cho tao!” Gã cầm dao vừa thấy bộ dạng thảm hại của gã đeo kính râm, thẹn quá hóa giận, lập tức hô hào anh em xung quanh cùng ra tay với Tô Y Thục.

Hồng Thiên nhìn Tô Y Thục bị bao vây cùng với Văn Ôn Nhi sau lưng cô, xem ra cô ấy quyết định nhúng tay vào việc này, vậy hẳn có cần giúp cô không?

Ngay khi hân đang do dự thì đám người kia đã bắt đầu ra tay.

“Rắc rắc.” Tiếng xương gãy giòn tan vang lên trong đêm tối tĩnh lặng, vô cùng kinh dị.

“AAA!”. Tiếng kêu thê lương của một gã đàn ông vang lên, một con dao lập tức bị ném ra khỏi vòng vây, vừa văng cắm vào giữa ngón cái và ngón trỏ của gã đeo kính râm. Nhìn con dao cắm giữa hai ngón tay mình, sự hăng hái xông lên của gã kính râm kia lập tức tan biến thành mây khói, hai mắt trợn trắng rồi ngã xuống ngất xỉu.

Tô Y Thục hát gã cầm dao vừa bị bẻ gãy tay sang bên cạnh, gã cũng theo quán tính kéo theo cả người đằng sau ngã nhào xuống đất, rên rĩ vài tiếng nhưng không đứng dậy được.

Mấy người khác quay sang nhìn nhau, bọn họ thậm chí còn không nhìn rõ cô ra tay thế nào mà lão đại đã bị cô gái trước mặt hạ gục rồi sao? Có mấy người nhất gan còn bắt đầu run rẩy chân tay.

“Muốn chơi nữa không?”. Tô Y Thục nở nụ cười kỳ dị, không ai dám manh động nữa, bầu không khí nặng nề khiến mọi người đều cảm thấy không hít thở nổi.

Đột nhiên họ có cảm giác mình gặp phải ác ma. Cô gái này hoàn toàn không vô hại như vẻ ngoài của mình, bẻ gãy cánh tay lão đại trong giây lát mà mắt còn không chớp lấy một cái, ngay cả bọn họ cũng không thể tin nổi.

“Cô... rốt cuộc cô là ai?”. Mấy người lảng lảng cách xa Tô Y Thục một chút cứ như chỉ có làm thế mới có thể kìm nén được sự sợ hãi trong lòng họ vậy.

“Cút.” Tô Y Thục chậm rãi đi về phía gã cầm dao bị bẻ gãy tay, bình thản như đi giữa chỗ không người, tiếng kêu thảm thương hơn cả lúc này trào ra từ miệng gã khiến mấy người ở đây lạnh cả cõi lòng, bất giác瑟瑟 lên tay mình.

Lúc này bọn họ đều hiểu ý không dám đứng lại nữa. Mười mấy người cẩn thận nhìn Tô Y Thục, run run rẩy rẩy đỡ gã đeo kính râm và gã cầm dao lên, nhanh chóng rút lui. Cô gái này quá kinh khủng!

Ánh mắt Hồng Thiên nhìn Tô Y Thục chột sâu hơn vài phần, cô gái này phức tạp hơn hẳn tưởng rất nhiều. Hẳn đã phái người điều tra về cô, nhưng lại phát hiện tất cả mọi tin tức của cô đều bị người ta cố tình phong tỏa, hơn nữa, hẳn dùng hết mọi thủ đoạn cũng không moi ra được chút tin tức nào.

“Xem ra chúng ta phải đổi chỗ khác nói chuyện.” Hồng Thiên quan sát Tô Y Thục, ánh mắt khiến người khác khó đoán được.

“Cảm ơn chị ạ ~~~”. Văn Ôn Nhi không hề có sự tự giác vì vừa được cứu thoát, vẫn cười bướng bỉnh nhìn Tô Y Thục. Tô Y Thục đưa chiếc ví trong tay cho cô ấy.

“Ừ.” Tô Y Thục lại khôi phục lại vẻ lãnh đạm thường ngày, cứ như con người tàn nhẫn lạnh lùng vừa rồi không phải là cô vậy.

Văn Ôn Nhi đang định đi theo Tô Y Thục chợt dừng bước, lần đầu tiên mặt cô ấy có vẻ hoảng sợ nhìn về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Pháo Lư Ly

Hai hàng người áo đen đứng trước mặt Tô Y Thục, một chiếc xe có rèm che dùng phía trước bọn họ. Ông chủ vốn thờ phào một hơi, sau khi nhìn thấy chiếc xe này liền lập tức vứt quán đó chạy mất hút.

Tô Y Thục cũng để ý thấy cơ thể Ôn Nhi cứng ngắc, sắc mặt như gặp phải quỷ này xuất hiện trên mặt cô ấy cũng khiến cô rất tò mò không biết ai đến.

Hồng Thiên có vẻ hơi nặng nề, chiếc xe này nhìn rất quen, quen đến nỗi khiến hắn hồi hận vì đã xuất hiện ở đây.

Một người đàn ông mặc âu phục tới gần cửa xe, cung kính mở cửa ra, mắt chăm chú không chớp lấy một cái làm cho mọi người đều nghi hoặc không biết có phải họ đều là robot hay không.

Người ở trên xe chậm rãi bước xuống, đó là một người đàn ông đầu bạc trắng mặc một bộ đồ Tây sẫm màu không dính chút bụi bặm nào, mang theo khí chất vương giả lạnh lạnh. Đây là người đàn ông đầu tiên trừ Lâm Mặc Tang ra khiến cho tim Tô Y Thục đập nhanh hơn. Dù đầu tóc ông ta đã bạc hết nhưng gương mặt tuấn tú lại không hề già nua chút nào, nhìn chỉ khoảng hơn bốn mươi tuổi.

“Ba.” Văn Ôn Nhi cung kính chào người đàn ông trung niên đang đi về phía họ, không hề có chút cảm giác thân thiết nào.

“Chơi đủ chưa?”. Văn Ôn Nhi đưa chiếc ví trong tay cho người vệ sỹ bên cạnh người đàn ông trung niên kia, nói tạm biệt với Tô Y Thục rồi ngoan ngoãn bước lên chiếc xe đã mở rộng cửa ra đón cô.

Người đàn ông này chắc hẳn là bố của Văn Ôn Nhi, mà có lẽ ví tiền kia cũng là của ông ấy. Cô bé này bướng bỉnh quá, Tô Y Thục bắt đầu nghĩ về Văn Ôn Nhi.

“Văn Quân.” Bố của Văn Ôn Nhi cũng không rời đi ngay mà dùng ánh mắt sắc bén quan sát Tô Y Thục. Bộ dạng của cô rất giống một người, một người khiến ông khó có thể quên được.

“Tô Y Thục.” Tuy ánh mắt của Văn Quân khiến cô cảm thấy rất không thoải mái nhưng vẫn lễ phép trả lời ông ta.

Tô à? Cô ấy cũng họ Tô sao? Văn Quân ngăn người vì sự trùng hợp này.

Hai người không ai nói câu gì, chỉ lẳng lặng quan sát lẫn nhau.

Hồng Thiên cảm thấy người đàn ông này cũng không tàn nhẫn không lương thiện, tính cách thất thường như mọi người đồn đại. Ít ra hiện giờ nhìn ông ta có vẻ rất bình thường.

“Cảm ơn.” Văn Quân thu lại ánh mắt của mình. Tuy nói lời cảm ơn nhưng giọng điệu lại không hề khiến người ta cảm thấy nó mang ý cảm ơn, có điều lão đại xã hội đen này lại nói lời cảm ơn với Tô Y Thục khiến Hồng Thiên kinh ngạc đến không nói được thành lời.

“Không cần khách sáo.” Xem ra lần này đúng là có nhiều chuyện. Có người đàn ông này ở đây, ai dám ra tay với Văn Ôn Nhi chứ? Đây là cảm giác có bố bảo vệ thì, đột nhiên Tô Y Thục hơi hâm mộ Văn Ôn Nhi.

“Sau này nếu có việc gì cần tôi giúp thì cứ nói.” Vệ sỹ bên cạnh Văn Quân đúng lúc đưa cho Tô Y Thục một món đồ.

Tô Y Thục nhìn thứ dài dài màu đen trước mặt, cái này là có ý gì?!

“Ngăn người gì thế?”. Hồng Thiên thấy một lúc lâu mà Tô Y Thục vẫn không có phản ứng gì, lập tức lên tiếng gọi hồn vía cô quay lại. Bầu không khí quanh người đàn ông này quá đáng sợ, hắn không muốn ở đây thêm một giây nào nữa.

“Không cần.” Tô Y Thục nhìn thẳng vào mắt Văn Quân, không hề sợ hãi khí thế của ông ta. Chuyện cô không muốn thì không ai ép được, chuyện cô tình nguyện xen vào cũng hoàn toàn không cần báo đáp.

Văn Quân hoàn toàn không ngờ rằng Tô Y Thục lại từ chối không chút do dự như thế, trong mắt thoáng có vẻ tán thưởng nhưng cũng không cho Tô Y Thục có cơ hội cự tuyệt, lập tức quay người bước lên xe.

Tô Y Thục nhìn hàng người chắn trước mặt mình, tất cả đều đứng yên ở đó mặt không chút cảm xúc, giống như nếu cô không chịu nhận thì chết cũng không cử động vậy.

Tô Y Thục không biết làm sao đành phải nhận cái thứ kỳ quái kia, hai hàng vệ sỹ mặc âu phục đen lập tức nghiêm chỉnh ngồi lên xe phía sau, nghênh ngang rời đi.

Nhìn chiếc xe phóng vèo đi, Tô Y Thục cúi đầu ngắm nghía thứ gì đó dài dài nhỏ nhỏ trong tay, ở mặt sau của nó còn có cả kíp nổ, rất giống một cây pháo hoa nhỏ, nhưng mà thứ này có tác dụng gì? Chẳng lẽ đưa cho cô để cô nghịch cho vui à?

“Đây là pháo hiệu chuyên dụng của Văn Quân, pháo Lưu Ly, chỉ dùng để triệu tập thể lực của ông ta, thứ này đại diện cho chính bản thân ông ta. Cô nhóc này tốt số thật.” Hồng Thiên chỉ vào cây pháo trong tay Tô Y Thuộc, giải thích.

“Ông ta là ai?”. Tô Y Thuộc nghi hoặc hỏi, cô không nhớ mình đã từng nghe thấy người tên Văn Quân này.

“Ặc... cô không biết ông ta à?”. Hồng Thiên cảm thấy cô gái trước mặt càng lúc càng khiến hần không nhìn thấu được. Không ngờ cô ấy không biết ông ta. “Ông ta là một nhân vật truyền kỳ trong giới xã hội đen, đến bây giờ cũng không có ai vượt qua được ông ta. Có điều không biết vì sao mà nhiều năm trước ông ta đột ngột bạc trắng đầu chỉ sau một đêm.” Trong mắt Hồng Thiên toát lên vẻ tôn sùng.

Tô Y Thuộc càng nghi hoặc hơn, tuy cô cũng không quá hiểu biết về giới xã hội đen, nhưng nếu là nhân vật nổi danh thì ít nhiều gì cô cũng phải biết chứ.

“Người ta gọi ông ấy là ‘Ôn thần’?”. Ôn thần?! Ông ấy mà là Ôn Thần sao?! Bá chủ thực sự của giới xã hội đen, có thể nói là toàn bộ người trong giới xã hội đen không ai dám không nể mặt ông ấy, không ngờ ông ấy còn trẻ như vậy.

“Có điều, sự thật hình như không giống lời đồn lắm, ông ấy không có vẻ buồn vui thất thường như người ta đồn đại, ít ra...” ông ấy đối xử với cô không tồi. Hồng Thiên thầm nói nốt câu trong lòng.

Tô Y Thuộc không ý kiến gì, tùy tiện cầm thứ kia trong tay, đang định rời đi lại đột ngột dừng bước, nhìn cả con phố trừ hai người họ ra thì không còn một bóng người nào khác.

“Anh có tiền không?”. Tô Y Thuộc nhìn Hồng Thiên, thuận miệng hỏi.

Hồng Thiên nhìn cô khó hiểu, lấy ví trong ngực ra đưa cho Tô Y Thuộc. Thứ hần nhiều nhất chính là tiền.

“Đền cho ông chủ.” Tô Y Thuộc rút ra hai tờ ông Mao đặt lên bàn rồi trả lại cho Hồng Thiên, “Lần sau tôi trả anh.”

Nhìn bóng người gầy nhỏ của Tô Y Thuộc, Hồng Thiên cảm thấy như đang nhìn một luồng sáng mới của thành phố Quyết Hoa đang nảy lên từ lòng đất. Có lẽ cô ấy có thể hoàn thành được chuyện mà họ không làm được.

Tuy Tô Y Thuộc và Hồng Thiên nói chuyện rất lâu, đã rất muộn rồi, nhưng cô vẫn phải quay về nhà.

Lâm Mạc Tang không có nhà, căn phòng tối đen lạnh lẽo. Hôm nay khi cô đi ra ngoài thì Lâm Mạc Tang đã đi rồi, đến giờ còn chưa về. Anh đi đâu nhỉ?!

Tô Y Thuộc chợt nhớ tới tổ chức tên là Quyết Tài Môn kia. Thật ra cô cũng không biết gì về tổ chức thần bí này, chỉ là lần đó khi ăn cơm cùng Lục Thần Hi, cô tiện mồm nhắc tới, thì anh ta chỉ nghiêm túc dặn cô tuyệt đối đừng dây vào người của tổ chức đó. Lục Thần Hi không phải người dễ dàng chịu thua, chứng tỏ tổ chức thần bí đó hoàn toàn không chỉ đơn giản như thế. Vậy Lâm Mạc Tang...

Cứ nghĩ đến chuyện của anh là Tô Y Thuộc luôn để lộ ra cảm xúc như người bình thường.

“Nghĩ gì vậy?”.

Giọng nói quen thuộc vang lên, đèn chợt sáng, Tô Y Thuộc nhất thời không thích ứng được, khẽ nheo mắt theo phản xạ.

Vừa rồi Lâm Mạc Tang còn đang hơi sốt ruột vì Tô Y Thuộc chưa về, cho đến khi cảm nhận được hơi thở quen thuộc xuất hiện trong căn phòng tối đen, anh mới yên lòng.

“Không có gì”. Tô Y Thuộc lựa chọn im lặng, cô không có tư cách hỏi chuyện của anh, dù anh đã từng nói, chỉ cần cô hỏi, anh tuyệt đối sẽ không giấu diếm.

Cô gái nhỏ này lại nghĩ lung tung gì đây? Rõ ràng Lâm Mạc Tang nhìn thấy sắc mặt không bình thường của cô.

“Bà xã không chịu nói thật nè ~~~”. Lâm Mạc Tang mang vẻ mặt ‘anh không tin’ chậm rãi đi về phía Tô Y Thuộc. Hôm nay anh đi điều tra một việc, nhưng kết quả lại khó xác định được thật giả.

Tô Y Thuộc mất tự nhiên lùi về phía sau, Lâm Mạc Tang càng áp sát về phía trước, trong đầu cô chợt hiện lên lồng ngực tràn ngập sức quyến rũ của anh, mặt không kiềm chế được lại đỏ ửng lên.

Lâm Mạc Tang đang định tiếp tục trêu ghẹo Tô Y Thuộc thì cửa phòng bị đẩy ra.

Âu Dương Mộc!!! Lâm Mạc Tang tức giận nhìn người vừa đẩy cửa bước vào, trong lòng vô cùng khó chịu vì chuyện tốt của mình bị quấy nhiễu.

“Ặc...”. Âu Dương Mộc nhìn thấy sinh vật nữ tính vốn không nên xuất hiện ở nơi này còn nghĩ là mình bị hoa mắt, trợn trừng mắt lên nhìn Tô Y Thuộc như nhìn thấy quái vật, mọi lời định nói đều nghẹn trong cổ.

Chương 76: Thể hiện tình yêu, Y Thước bó tay

“Thiếu... thiếu gia!”. thím Hoàng thở hổn hển chạy lên, “Âu Dương... Âu Dương tiên sinh...” Bà lại thở hổn hển thêm hai cái nữa, chỉ chỉ vào Âu Dương Mộc đang đứng ngăn người, rồi lại chỉ xuống dưới nhà.

“Có chuyện gì?”. Sắc mặt Lâm Mạc Tang rất khó coi nhìn Âu Dương Mộc. Chết tiệt, sao cậu ta lại lên đây?!

Giọng điệu u ám của Lâm Mạc Tang đánh thức Âu Dương Mộc dậy, cô nam quả nữ ở cùng trong một phòng, hẳn cũng không phải kẻ ngu ngốc, đương nhiên không cần nghĩ cũng biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, vì thế mà hắn chậm chạp phát hiện ra rằng, mình đã phá hỏng chuyện tốt của lão Đại, thôi xong rồi...

“Tuyệt nhi có việc cần tìm anh...” Âu Dương Mộc run run da đầu, cố gắng nói hết lời.

Nếu không phải vì Âu Dương Tuyệt dùng nhược điểm của hắn để uy hiếp hắn, ép hắn đưa con bé đến đây, thì hẳn đầu ăn no rừng mỡ mà chạy tới chọc vào người đàn ông này chứ! Hiện giờ Âu Dương Mộc hối hận chết đi được.

Cô ta tìm anh thì có cái rắc gì chứ?! Lâm Mạc Tang rất muốn chửi thề!

“Em xuống dưới nhà rót cốc trà.” Tô Y Thước chỉ ước Lâm Mạc Tang mau mau ra ngoài nên mới thuận theo tình thế nói. Cô vẫn không thể ở riêng một mình với anh, cô rất căng thẳng.

Cô ấy lại đang né tránh. Từ sau khi tìm thấy cô, cô vẫn luôn né tránh anh, vì sao?! Anh làm cho cô mất tự nhiên như thế sao?! Trong lòng Lâm Mạc Tang bỗng bùng lửa giận.

Vừa rồi Tô Y Thước vẫn bị Lâm Mạc Tang che khuất, nên đến lúc này Âu Dương Mộc mới nhìn rõ mặt cô.

“Sao cô lại ở đây?”. Âu Dương Mộc kinh ngạc nhìn khuôn mặt bình thản kia. Hắn không ngờ cô vẫn còn ở bên anh ấy, chưa từng có cô gái nào có thể ở gần anh ấy như thế!

Tô Y Thước lập tức đi xuống dưới nhà, không để tâm tới câu hỏi của Âu Dương Mộc.

Thấy Âu Dương Mộc bị lừa đi, con giận của Lâm Mạc Tang mới giảm đi một chút, nhưng vẫn mang vẻ mặt thối hoắc đi xuống nhà theo Tô Y Thước, để lại một mình Âu Dương Mộc đứng chông chênh ngoài cửa.

Tô Y Thước đứng trước tủ lạnh, chậm rãi uống nước, tầm mắt bất giác liếc về phía người đang ngồi trong phòng khách.

“Tang!”. Giọng con gái khiến người ta nổi da gà vang lên.

Gọi thân mật thế làm cái gì?! Trong lòng Tô Y Thước chợt thấy hơi khó chịu, uống nước còn cố tình phát ra tiếng to hơn một chút.

Từ lúc Tô Y Thước vừa xuống nhà, Âu Dương Tuyệt đã nhìn thấy cô rồi. Không ngờ cô ấy lại xuất hiện trong nhà Lâm Mạc Tang, từ trước đến giờ cô ta còn chưa từng tới lần nào, hơn nữa, nhìn cô ấy coi nơi này như nhà của mình, ánh mắt Âu Dương Tuyệt đầy vẻ ghen tị, nhìn chằm chằm Tô Y Thước như con rắn độc.

Sự xuất hiện của Tô Y Thước đã quét sạch niềm vui sướng khi được đến đây của cô ta đi, không còn sót chút nào.

Nhưng khi nhìn thấy Lâm Mạc Tang đi sau Tô Y Thước, cô ta lập tức giấu đi vẻ mặt ghen ghét, cười dịu dàng với Lâm Mạc Tang.

Vì vậy, trong nhà lập tức xuất hiện tình cảnh, Âu Dương Tuyệt không ngừng bắt chuyện với Lâm Mạc Tang, Lâm Mạc Tang lạnh mặt, còn Tô Y Thước thì len lén quan sát ba người họ.

Lâm Mạc Tang sắp chịu không nổi sự lăm le của Âu Dương Tuyệt, ánh mắt bắt đầu tìm kiếm ai đó, sau khi vô tình bắt gặp hành động ‘lén lút nhìn xem’ của Tô Y Thước, đôi mắt cáo thoáng đảo một vòng.

Âu Dương Tuyệt ra sức ra hiệu cho Âu Dương Mộc để hắn đứng ở đây làm kỳ đà cản mũi. Âu Dương Mộc quan sát vẻ mặt trầm lặng của Lâm Mạc Tang, quyết định chậm rãi di chuyển phương hướng hoạt động về phía Tô Y Thước.

Điều này làm sao thoát được ánh mắt của Lâm Mạc Tang, Âu Dương Mộc chợt thấy lạnh cả người, cơ thể bỗng bất động như bị đóng băng. Ánh mắt của lão Đại sao cứ như muốn nuốt sống mình thế, khiến hắn dựng hết cả tóc gáy.

Tô Y Thước cảm thấy việc mình đứng đây uống nước có vẻ không được sáng suốt lắm, vở kịch này xem thế cũng đủ rồi, đang chuẩn bị thu binh...

“Bà xã ~~~”. Giọng nói của Lâm Mạc Tang lọt vào tai Tô Y Thục cứ như tiếng nói của ma quỷ vang lên vậy. Đây là lần đầu tiên anh gọi cô như thế này trước mặt người khác.

Tô Y Thục suýt nữa phun hết nước ra ngoài. Sao đột nhiên anh lại kéo cô vào chứ? Trước ánh mắt khó tin của hai người kia, Tô Y Thục gắng gượng đáp lời khe khẽ một tiếng, rồi dùng khẩu hình lên hỏi anh: Anh muốn gì?!

Âu Dương Mộc có cảm giác như sắp ngất, hẳn có nghe nhầm không? Vừa rồi không phải Lâm Mạc Tang gọi cô gái họ Tô kia đấy chứ?!

“Bà xã ~~~”. Lâm Mạc Tang lại dùng tiếng nói câu hồn gọi tiếp lần nữa, còn nhắc chân đi về phía Tô Y Thục.

Lần này thì Âu Dương Mộc nghe rất rõ ràng. Lâm thiếu kết hôn bao giờ?!

Lâm Mạc Tang ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Tô Y Thục, nhìn nàng đầy thâm tình.

Người đàn ông này lại nổi điên cái gì thế?! Bàn tay phía sau của Tô Y Thục ra sức nhéo vào cánh tay Lâm Mạc Tang, vừa dùng giọng nói chỉ hai người nghe thấy để đe dọa anh. “Buông ra.”

“Hai người kết hôn bao giờ?!” Khuôn mặt trẻ con xinh xắn của Âu Dương Tuyết như vỡ vụn, câu hỏi sắc bén vang lên trong phòng khách. Tô Y Thục nóng nảy: “Anh buông ra!”. Cô không muốn bị người khác hiểu lầm!!!

“Chính em đồng ý làm bà xã của anh rồi mà, đúng không?”. Lâm Mạc Tang nhìn Tô Y Thục đầy ẩn ý, hoàn toàn không để ý đến sự uy hiếp của cô.

Bàn tay đang nhéo cánh tay Lâm Mạc Tang của Tô Y Thục chợt khựng lại.

— “Anh muốn nhờ Y Thục em giúp anh một chuyện.”

— “Đến thành phố Quyết Hoa, anh cần có một thân phận mới, thế nên, em có thể cùng anh dùng thân phận vợ chồng để vào thành phố Quyết Hoa không?”.

— “Ặc... vậy... thôi được.”

Đoạn đối thoại này chính họ đã nói trước khi đến Quyết Hoa. Tô Y Thục có cảm giác như tự bẽ đá đập vào chân mình. Hiện giờ Lâm Mạc Tang có dịp dùng cô để ngăn chặn người khác, cuối cùng cô lại mơ mơ hồ hồ trở thành lá chắn của anh!

Âu Dương Tuyết phát hiện ra trong mắt Tô Y Thục rõ ràng có vẻ không cam lòng, liền nảy ra ý hay.

“Chị ~~~”. Âu Dương Tuyết giấu hẳn vẻ oán hận khi vừa nhìn thấy Tô Y Thục đi, thân mật gọi.

Thấy em gái mình đột nhiên trở nên nhiệt tình như vậy, Âu Dương Mộc càng ngày càng cảm thấy tình hình rất quái dị. Hẳn nhớ là từ trước đến giờ ngay cả đàn ông muốn tiếp cận với Lâm Mạc Tang đều bị cô ta hành cho không sống yên ổn được, chẳng lẽ con bé nghĩ thông suốt rồi sao?

“Em xem rồi xử lý đi.” Lâm Mạc Tang vẫn duy trì khuôn mặt tươi cười dịu dàng, như đang thi thắm điều gì đó rất ngọt ngào với Tô Y Thục.

Tô Y Thục vốn muốn lánh mặt ngay lập tức, nhưng nhìn bộ mặt gọi đòn của Lâm Mạc Tang, bước chân của cô lại không nhấc lên được. Lúc này, Âu Dương Tuyết đã kéo lấy bàn tay trắng nõn thon dài của Tô Y Thục.

“Chị ~~~”. Giọng nói thanh thanh như tiếng chuông nghe rất thu hút, tiếc là Tô Y Thục chỉ cảm thấy đáng ghét mà hoàn toàn không cảm nhận được sự ấm áp như khi Ôn nhi gọi cô là chị.

Tô Y Thục lẳng lặng rút tay ra khỏi tay Âu Dương Tuyết, bực bội nhìn Lâm Mạc Tang đang thảnh thơi đứng xem kịch bên cạnh.

Diễn kịch phải không? Được, vậy cô diễn cùng anh, ai sợ ai?!

Tô Y Thục ‘dịu dàng’ ôm lấy cánh tay Lâm Mạc Tang, ‘cười’ nhìn anh: “Ông xã ~, bà thím này là ai vậy?”. Tô Y Thục ngây ngô chỉ Âu Dương Tuyết hỏi.

Bà thím?! Mặt Âu Dương Tuyết đen đi, cô ấy lại dám gọi mình là bà thím à? Cô ta mới có 19 tuổi có biết chưa hả?!!!

Sự chủ động của Tô Y Thục khiến Lâm Mạc Tang hơi kinh ngạc, đây là lần đầu tiên cô gọi anh ‘dịu dàng’ như thế, tuy rằng bàn tay đang ôm tay anh cũng không ngừng nhéo anh, anh dám chắc rằng tay mình hiện giờ tím bầm cả rồi. Có điều, vẫn đáng giá!!!

“Chị, em mới 19 mà ~~~”. Âu Dương Tuyết ngăn ngăn lệ nhìn Tô Y Thục, khiến người ta không kim được mà muốn yêu thương cô ta.

“Ồ, đúng là nhìn người không thể chỉ nhìn tướng mạo.” Tô Y Thục bình luận như thấy chuyện lạ đời.

Dù là kẻ ngốc cũng biết Tô Y Thục đang châm biếm cô ta. Mối Âu Dương Tuyết hơi run lên, cô ta chỉ muốn xé rách miệng cô gái này ngay lập tức. Cô ta vốn muốn châm chọc Tô Y Thục một phen, không ngờ cuối cùng còn bị cô chọc tức ngược lại.

Âu Dương Mộc không ngờ Tô Y Thục không hề nể mặt Âu Dương Tuyết chút nào hết, mà rõ ràng Lâm Mạc Tang lại hoàn toàn để mặc cô muốn làm gì thì làm. Rốt cuộc anh dung túng cho cô đến mức nào chứ? Ngay cả Âu Dương Mộc luôn tự tin rằng mình rất hiểu Lâm Mạc Tang, lúc này cũng không đoán được suy nghĩ của Lâm Mạc Tang.

“Thím này, thím còn chuyện gì không? Cũng không còn sớm nữa, tôi và... khụ khụ... ông xã tôi phải đi ngủ.” Khi nói đến hai chữ ‘ông xã’, chính Tô Y Thục cũng tự sặc.

Tiểu là Âu Dương Tuyết đang mãi giận dữ, đâu có chú ý tới.

“Thím Hoàng, tiền khách.” Tô Y Thục không để tâm tới phản ứng của Âu Dương Tuyết, thẳng thừng hạ lệnh đuổi khách.

“Tôi đưa em gái tôi về trước.” Âu Dương Mộc nhìn Tô Y Thục đầy vẻ nghiêng ngả, rất biết điều rút lui.

Lâm Mạc Tang nhìn theo người đang bị Âu Dương Mộc kéo ra ngoài cửa, cùng với vẻ mặt cổ nhin cười của thím Hoàng. Cô nhóc này càng ngày càng có nhân khí hơn, anh không ngại cô nổi giận với anh, anh muốn cảm nhận được hi vọng của cô, tình trạng vô cảm như búp bê của cô luôn khiến anh đau lòng tới cùng cực.

“Xem kịch đủ chưa?”. Chờ Âu Dương Mộc và Âu Dương Tuyết vừa đi khuất mắt, Tô Y Thục lập tức buông tay đứng cách xa Lâm Mạc Tang ba bước.

“Không tệ.” Lâm Mạc Tang đáp lại hai chữ đó rồi đi thẳng lên lầu.

Nhìn theo bóng Lâm Mạc Tang, mọi sự tức giận của Tô Y Thục đều nghẹn lại trong lòng. Có phải anh ấy đang cười lên không?! – Tô Y Thục nghĩ – Bờ vai anh run lên rõ rệt!!!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Sự nhờ vả của Hồng Thiên

“Giết cô gái này!”. Đôi môi đỏ mọng của cô gái xinh đẹp khẽ run lên, nói với một người mặc đồ đen đeo mặt nạ ở trước mặt.

“Giá.”. Dường như trong mắt người này, mạng người không đáng để thương xót vậy.

“Một trăm vạn.” Cô gái nghiêng răng nghiêng lợi trả lời.

...

Mấy hôm nay Tô Y Thục đều ở khu Tây vì hình như Hồng Thiên có tình muốn dẫn dắt cô tới khu này. Ban đầu cô cứ tưởng rằng vì hán muốn thoát khỏi tai mắt của Hồng Kiều, sau đó mới phát hiện ra, Hồng Thiên hoàn toàn khinh thường Hồng Kiều, cũng không biết hán lấy đâu ra cơ sở mà kiêu ngạo như vậy.

“Tôi muốn nhờ cô giúp một chuyện.” Sau nửa tháng tiếp xúc, Hồng Thiên và Tô Y Thục đã quen thuộc hơn nhiều.

Hồng Thiên như đã hạ quyết tâm, ánh mắt nhìn Tô Y Thục đầy vẻ mong đợi, người phụ nữ tên Tiểu Niên kia đứng bên cạnh hán, nhìn hán đầy tình cảm thâm sâu, nhưng lần này Tô Y Thục lại không có cảm giác quen thuộc như lần trước nữa.

“Anh nói đi.”

“Tôi phải rời khỏi đây một thời gian ngắn, nên tôi hy vọng cô có thể tạm thời tiếp nhận vị trí của tôi.” Hồng Thiên dừng lại một chút, ánh mắt đầy vẻ nghiêm trọng. “Chưa biết bao giờ về.”

Hán có nguyên nhân bất đắc dĩ, Tiểu Niên bị bệnh hiểm gặp, hán phải đưa cô ấy đi tìm người có thể cứu sống cô ấy. Vì vậy, hán chỉ có thể buông hết tất cả những quyền lợi mình có. Nhưng mà, vì không muốn làm những người anh em sống chết có nhau của hán phải thất vọng, nên hán suy nghĩ rất lâu rồi, có lẽ chỉ có cô là sự lựa chọn tốt nhất.

“Tôi không phù hợp.” Tô Y Thục từ chối ngay không cần phải suy nghĩ.

Hồng Thiên biết cô vốn không cần gì quyền thế, hán cũng không biết phải làm thế nào mới thuyết phục được cô, nhưng hán không có sự lựa chọn nào khác, hán rất lo nếu phải giao anh em trong bang vào tay người khác.

Hôm nay Tô Y Thục luôn cảm thấy có ánh mắt theo dõi cô từ sau lưng. Cô không quay đầu thăm dò, vì tạm thời cô vẫn chưa xác định được mục đích của đối phương.

“Tô tiểu thư, tôi biết chúng tôi đột ngột đưa ra yêu cầu này sẽ khiến cô rất khó hiểu. Tất cả là vì tôi.” Người phụ nữ vẫn luôn im lặng không nói kia bỗng lên tiếng, giọng điệu đầy vẻ chua xót.

Hồng Thiên đau lòng nắm chặt bàn tay gầy gò của người phụ nữ ấy, trong mắt chỉ chứa một mình cô ta.

“Há?” Tô Y Thục không hiểu.

“Tôi... mắc bệnh hiểm nghèo. Thật ra tôi cũng không muốn làm phiền Thiên...” Trong mắt người phụ nữ hiện lên vẻ tuyệt vọng.

“Không, không, sẽ tìm được cách mà. Anh không cho em nói như vậy!” Hồng Thiên bất chợt ôm chặt lấy người phụ nữ kia, mắt như lấp lánh nước, “Dù phải bỏ hết tất cả mọi thứ mà anh có, anh nhất định cũng phải giữ em ở lại bên mình, kể cả ông trời cũng đừng mong đưa em đi được!”

Câu nói kiên định của hân khiến Tô Y Thục hơi ngỡ ngàng.

Đây là tình yêu sao? Một người ngây ngô trong lĩnh vực tình cảm như Tô Y Thục chợt cảm thấy rung động mạnh mẽ, tuy cô cũng không hiểu được chính xác nó là gì, nhưng đột nhiên trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh của Lâm Mặc Tang theo bản năng.

“Cẩn thận!”. Nhìn thấy người cầm súng xuất hiện sau lưng Hồng Thiên, Tô Y Thục vội hét lên. Cô không muốn họ bị thương! Không muốn họ bị chia lìa.

Ngay khoảnh khắc mà Tô Y Thục vừa lên tiếng, Hồng Thiên đã vội đẩy người phụ nữ trong lòng ra phía sau, lập tức lao lên chắn trước mặt cô ta.

Người đàn ông cầm súng với ánh mắt hiểm độc đứng cách đó vài bước.

“Tránh ra.” Tuy câu này gã nói với Hồng Thiên nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Tô Y Thục ở cách đó không xa.

Hồng Thiên cứ tưởng rằng người khác phái gã tới để giết hân, nhưng gã lại bảo hân tránh ra là sao?

Chẳng lẽ có người muốn động đến tiểu Niên?!

Hồng Thiên vẫn bất động như cũ.

Hai bên nhất thời hơi căng thẳng, nếu Hồng Thiên không quá hồi hộp thì nhất định sẽ phát hiện rằng hành động của sát thủ này rất không logic.

“Tư.” Tô Y Thục nhìn về phía trước, khẽ gọi.

Người đàn ông cầm súng bất đắc dĩ thu súng lại sau ba giây, để lộ khuôn mặt vừa quyến rũ vừa khát máu, nghịch ngợm lè lưỡi với Tô Y Thục. “Hừ, 5 năm không gặp, tôi còn tưởng cậu đã quên lời ‘thề non hẹn biển’ của chúng ta trước kia rồi cơ. Người ta đau lòng chết đi được. Hiện giờ mới biết cậu vẫn còn nhớ.” Lý Tư cười hi hi treu ghẹo Tô Y Thục.

Hai người họ quen nhau ở cô nhi viện, sau khi ‘anh’ bị người ta đưa đi, Lý Tư vẫn luôn ở bên cô.

Lúc này Hồng Thiên mới phát hiện hai người họ vốn là người quen, đã vậy vừa rồi còn dọa hân làm gì?!

Nhận được ánh mắt tức giận của Hồng Thiên, Lý Tư sờ sờ mũi, cậu ta cũng chỉ muốn giúp họ một tay thôi mà.

“Tôi chỉ tạm thời thay mặt anh. Cho anh thời gian 3 năm.” Nói xong Tô Y Thục liền quay người đi.

Nhìn Hồng Thiên ngăn người đứng đó, Lý Tư cười chớp chớp mắt, đây hoàn toàn là công của cậu ta đấy, chỉ có cậu ta hiểu cô nhóc kia thôi!

“Vây xin nhờ cô.” Hồng Thiên nhìn người phụ nữ mình yêu. Tuy hân không biết vì sao cô đột ngột đổi ý, nhưng hân tin rằng cô sẽ không để hân thất vọng.

Lý Tư bám theo sau Tô Y Thục, luôn miệng cầu nhàu trách móc sao cô không gọi điện thoại cho cậu ta, cũng không tới thăm cậu ta, tóm lại một câu, cô đúng là vô tình.

Khỏe miệng Tô Y Thục gạt mạnh, lúc trước chính cậu ta lựa chọn muốn làm sát thủ, đi tiếp nhận huấn luyện đặc biệt, mọi thông tin đều bị chặn hết, cô biết đi đâu tìm cậu ta?!

“Phải rồi, Y Thục, không ngờ có người dám bỏ ra một trăm vạn mua mạng của cậu, chẹp chẹp, gầy thế này, có xả thịt bán cũng đâu được đến một trăm tệ chứ.” Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng Lý Tư lại hơi nhói đau.

Tô Y Thục dừng bước.

“A... một chết tôi mất!”. Lý Tư vỗ vỗ ngực mình, vì chuyện của cô mà cậu ta bận bịu mấy ngày trời, sắp một chết đi được.

“Ài?” Tô Y Thục hỏi.

“Âu Dương Tuyết, Đại tiểu thư của Âu Dương gia. Không thể ngờ được, người thì chẳng cao lớn gì mà bụng dạ lại ác độc như thế. Cậu chọc gì vào cô ta vậy?”. Khi nhắc đến Âu Dương Tuyết, giọng điệu của Lý Tư đầy vẻ căm ghét.

Cô ta có thể tìm được cậu ta, đúng là cũng có năng lực. Cậu ta lo Âu Dương Tuyết sẽ lại phái những người khác đến ám sát cô, nên cậu ta mới mong cô tiếp nhận sự ủy thác của Hồng Thiên, dù sao có chỗ dựa vững chắc thì lợi nhiều hơn hại.

“Ừ.” Tô Y Thục không muốn nói nhiều.

“Này này, sao bao nhiêu lâu không gặp mà cậu vẫn giữ cái bộ mặt như cương thi vậy hả?”. Lý Tư chán nản nói.

“Hả?”. Cái gì mà mặt cương thi? Tô Y Thục khó hiểu.

Lý Tư á khẩu, cô luôn có cách khiến người khác tức chết! Cứ như tự mình đập một cú vào trũng cái bàn sắt vậy, chân mình thì đau muốn chết nhưng bàn sắt lại vẫn trơ trơ.

“Cậu đang nhìn gì thế?”. Lý Tư nhảy vọt tới trước mặt Tô Y Thục, chắn tầm mắt của cô. Từ lúc dừng chân đến giờ, cô nàng này vẫn luôn nhìn về phía kia, không thèm để ý đến mình! Cậu ta không cho phép!!! Không phải chỉ là một đám người tụ tập thôi sao, có đẹp trai được như cậu ta không?

Sao anh lại ở đây?! Mấy người kia là ai?! Khuôn mặt vốn không có cảm xúc gì của Tô Y Thục chợt trở nên hoang mang.

“A?”. Lý Tư chợt kêu lên kinh ngạc, cậu ta cũng rất tò mò rốt cuộc cái gì đã thu hút sự chú ý của cô, nhưng rõ ràng chỉ thấy mấy người đàn ông mặc đồ Tây. Người kia không phải là Hồng Kiều, bang chủ Hồng bang sao? Lẽ ra hẳn ta phải ở khu Bắc chứ? Đến khu Tây làm gì?

Còn có một người quay lưng về phía bọn họ, cậu ta không nhìn rõ nhưng chỉ qua thái độ nhún nhường của Hồng Kiều cũng đủ chứng minh người đó không đơn giản.

Lâm Mạc Tang, tại sao anh ấy lại ở đây? Không phải anh ấy đến thành phố Quyết Hoa chỉ vì muốn tham gia giao dịch thương mại trái pháp luật sao? Vậy anh dùng thân phận gì để xuất hiện ở đây?

Tô Y Thục vừa nghĩ vừa như bị ma quỷ dẫn đường, chuyển hướng đi về phía đám người kia. Có lẽ cô cũng có thể thừa dịp này hỏi chuyện của hai mươi năm trước.

Lý Tư vốn đang tò mò không biết người kia là ai, vừa ngẩng đầu đã thấy Tô Y Thục đang đi về phía đó!

“Này, cậu muốn chết à?!”. Cậu ta cuống quýt đưa tay ra muốn giữ Tô Y Thục lại, nhưng chưa kịp ngăn thì người bên kia đã nhìn về phía họ.

Cậu ta đành phải cam chịu số phận đuổi theo cô, ai bảo họ là bạn bè chứ?!

“Đứng lại!” Người bên cạnh Hồng Kiều ngăn Tô Y Thục lại.

Ánh mắt tàn nhẫn của Hồng Kiều không ngừng đánh giá hai người.

“À, đừng hiểu lầm, thân kinh của vợ tôi không được tốt lắm. Tôi đưa cô ấy đi ngay.” Lý Tư không sợ Hồng Kiều, nhưng cũng không muốn gặp phải phiền phức không đáng có

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Thứ cô nợ, anh sẽ trả thay.

Ngay khi Tô Y Thục bước về phía này Lâm Mạc Tang đã phát hiện ra cô, cũng nhìn thấy Lý Tư đi sau lưng cô rồi. Người thanh niên đó là ai?! Đôi mắt lạnh của Lâm Mạc Tang gắn chặt vào người Lý Tư khiến cậu ta lạnh cả người.

Không ai tin tưởng lời nói của Lý Tư, còn Lâm Mạc Tang chỉ cảm thấy con phần nợ mạnh mẽ dâng lên trong lòng, người thanh niên này dám nói Tô Y Thục là của cậu ta trước mặt anh à? To gan thật, giỏi lắm! Chết tiệt, vậy mà cô còn không giải thích nữa!!! Lâm Mạc Tang nhìn Tô Y Thục chăm chăm!

Tô Y Thục hoàn toàn không nghe thấy câu nói của Lý Tư, hiện giờ cô chỉ thầm mong nhanh chóng nghe được chút manh mối từ Hồng Kiều.

“Ông có biết Tô Lưu Ly không?”. Trong mắt Tô Y Thuộc thoáng hiện lên vẻ mong chờ.

“Hà?” Hồng Kiều ra vẻ ngẫm nghĩ một chút, thật ra trong đầu lại nghĩ phải làm thế nào để đẩy cô gái này cho người đàn ông trước mặt. Hiện giờ thân phận của Lâm Mạc Tang là thương nhân xã hội đen Howard Kỳ Tang, nghe đồn rằng chỉ cần có quan hệ tốt với anh, thì mọi giao dịch xã hội đen đều thuận lợi cả. Lần trước Quyết Tài môn đoạt mất một lô hàng của họ, hơn nữa thực lực bị thương tổn nặng nề, nên bọn họ càng cần nhiều tiền hơn, người đàn ông này đến tìm họ đúng lúc như vậy, hẳn làm sao bỏ qua cơ hội này được.

Từ khi Tô Y Thuộc xuất hiện, ánh mắt của Howard tiên sinh vẫn luôn dính chặt lấy cô. Là một người đàn ông, đương nhiên hẳn có thể nhận ra được, anh ấy thích cô gái này.

“Hình như đã từng có một người đàn ông tìm bà ấy.” Trong đầu Hồng Kiều thực sự có ấn tượng, vì thân phận của người đàn ông đó rất đặc biệt. Lúc trước khi ông ấy tự tìm đến hẳn, hẳn còn tưởng chỉ là người trùng họ trùng tên mà thôi.

“Vậy ông có nhớ rõ người đó như thế nào, tên là gì, là ai không?”. Tô Y Thuộc hỏi dồn dập.

Hồng Kiều bối rối nhìn Howard, nhưng lại thấy anh cũng không có vẻ giận dữ vì hắn tạm gác anh sang một bên: “Chuyện này nói ra thì rất dài dòng, hay là hôm khác chúng ta liên lạc lại sau nhé?” Hồng Kiều ra hiệu cho người bên cạnh đưa danh thiếp cho Tô Y Thuộc.

Tô Y Thuộc chợt thấy mình quá đường đột, nhưng câu trả lời của Hồng Kiều lại khiến cô hy vọng, trong lòng cô thực sự rất kích động!

Có điều, chuyện ngoài đường, vẫn phải làm theo quy củ.

Tô Y Thuộc nhận danh thiếp, bình ổn lại cảm xúc, rồi quay sang nhìn Lâm Mạc Tang ở bên cạnh.

Bị cô lơ đi lâu như vậy, Lâm Mạc Tang sắp phát điên rồi. Đến giờ cô mới thêm nhìn đến anh!!!

“Xem ra vợ tôi có việc phải làm phiền bang chủ.” Lâm Mạc Tang lộ ra nụ cười đầu tiên kể từ sau khi gặp Hồng Kiều đến giờ, khiêu khích nhìn Lý Tư.

“Cái gì?!” Lý Tư kinh ngạc hô lên, há hốc miệng, ánh mắt nhìn Tô Y Thuộc và Lâm Mạc Tang như nhìn thấy quái vật.

Tiếng hô lớn của Lý Tư khiến Tô Y Thuộc đau cả hai tai, sao bao nhiêu năm rồi mà tính dễ kích động của cậu ta vẫn chẳng sửa chút nào thế.

Hồng Kiều thoáng kinh ngạc nhưng không bộc lộ ra ngoài.

“Xem ra tôi cũng có chút việc nhà cần giải quyết, chỉ bằng lúc khác chúng ta bàn lại sau nhé?”. Tuy Lâm Mạc Tang có vẻ hỏi ý kiến nhưng lại giống như ra quyết định nhiều hơn.

“Được rồi. Khi nào Howard tiên sinh rảnh thì cứ liên lạc với tôi, lúc nào cũng sẵn sàng.” Hồng Kiều cảm thấy bầu không khí giữa ba người này hơi kỳ lạ, cũng rời đi theo ý Lâm Mạc Tang.

“Khụ khụ...”. Lý Tư vừa hết kinh ngạc, hết nhìn Tô Y Thuộc lại nhìn Lâm Mạc Tang, hai cái mặt than này là vợ chồng á?!

“Cậu ta là ai?”. Giọng nói khàn khàn của Lâm Mạc Tang vang lên giữa ba người, ánh mắt như con chim ưng, nhìn chăm chăm Lý Tư. Cậu nhóc này nhìn rất đáng yêu, nhưng hiện giờ anh chỉ có cảm giác muốn hủy diệt cậu ta, chỉ vì câu nói vừa rồi của cậu ta thôi!

“Chào Howard tiên sinh, tôi tên là Lý Tư ~”. Lý Tư ngại ngùng đưa tay ra trước mặt Lâm Mạc Tang. Cậu ta dám nhận cô là vợ trước mặt chồng cô, cậu ta đi tong rồi!!! Nhìn ánh mắt người đàn ông đó kia, cậu ta sợ lắm ấy...

“Lý Tư?”. Đôi môi mỏng của Lâm Mạc Tang chậm rãi lặp lại hai chữ này, cũng không nói gì, chỉ quan sát cậu ta.

Lý Tư toát mồ hôi lạnh, dùng khuỷu tay huých Tô Y Thuộc. Nhìn thấy hành động của cậu, sắc mặt Lâm Mạc Tang càng âm u hơn trước, đưa tay ra kéo Tô Y Thuộc về phía mình.

Đến tận khi Tô Y Thuộc bị kéo đi rồi, Lý Tư mới kịp phản ứng, trong lòng không khỏi tán thưởng, bản lĩnh của người đàn ông này vượt xa cậu ta, nhưng nếu như khi cậu ta còn ở ‘đó’, chưa chắc người đàn ông này đã có thể thần nhiên cướp người từ tay cậu ta như vậy.

“A.” Cổ tay Tô Y Thuộc bị Lâm Mạc Tang nắm chặt hơi đau đớn, cô nhìn anh không hiểu gì cả, anh lại làm sao thế?

Tô Y Thuộc không hiểu rằng Lâm Mạc Tang đang ghen, còn Lý Tư thì bị anh nhìn đến phát sợ.

“Y Thuộc...”. Lý Tư tui thân nhìn Tô Y Thuộc, cậu ta vốn có vẻ bề ngoài rất đáng yêu, vừa cười là lộ ngay hai cái răng khểnh nhỏ khiến người ta rất có cảm tình.

Nhưng Lâm Mạc Tang lại chỉ muốn đánh mạnh vào khuôn mặt kia, cái tay này còn biết giả nai hơn cả anh!!!

“Làm sao?”. Tô Y Thuộc đã nhìn khuôn mặt giả nai kia nhiều rồi nên tự động miễn dịch.

“Thật ra... thật ra hôm nay tôi lên trốn ra ngoài. Cậu có thể thu lưu tôi vài ngày không?” Mặt Lý Tư nhăn nhó khổ sở cứ như nếu không đồng ý thì cậu ta

sẽ lập tức khóc òa lên vậy.

“Không được!”. Lâm Mạc Tang từ chối Lý Tư trước, ai cần biết cậu ta ở đâu chui ra, chỉ cần là đàn ông đến gần cô, anh đều phải quét sạch sẽ.

Tô Y Thuộc tỏ ý mình không tự quyết định được, sắc mặt Lý Tư càng khó sỗ hơn, có điều, tình cảnh của cậu thực sự rất thê thảm, cậu chạy trốn ra ngoài thế này, cái tên đàn ông kia có lẽ sẽ phát điên mất. Nhưng ai bảo y không cho cậu ra ngoài chứ, cậu bị chèn ép quá nên bùng nổ thôi mà...

“Uổng công tôi trước đây còn cứu mạng cậu, thế mà chút chuyện nhỏ này cậu cũng không chịu giúp tôi!” Lý Tư tức khí, bắt đầu kể lể ‘ân tình’ của mình dành cho Tô Y Thuộc.

“Cậu đã cứu cô ấy?!” Tô Y Thuộc biết Lý Tư tức giận thì im lặng ngay vì mỗi lần cậu ta bị chèn ép cũng đều phản ứng như vậy, nhưng Lâm Mạc Tang lại đột ngột xen vào hỏi một câu này, khiến cô ngạc nhiên quay sang nhìn bên cạnh khuôn mặt sắc nét của anh.

Lý Tư tiếp tục làm nhảm thêm hai ba câu nữa mới giật mình nhận ra vừa rồi Lâm Mạc Tang đã nói chuyện với mình, cậu ta lập tức cảm thấy có hy vọng.

“Khi cô ấy mới 5 tuổi, phải rồi, tôi còn nhớ hôm đó là một ngày tuyết rơi!”. Lý Tư chìm vào trong hồi ức, “Đó là ngày đầu tiên tôi bị đưa tới chỗ kia.” Cậu ta như không thêm bận lòng một chút nào về chuyện mình bị bỏ rơi, “Một mình cô ấy đứng ở cửa cô nhi viện, không biết đang chờ cái gì mà toàn thân như một con người tuyết nhỏ ấy, kéo cô ấy, cô ấy cũng không đi. Lúc ấy tôi còn nghĩ, sao cô bé này cứng đầu cứng cổ vậy, cuối cùng chẳng phải là lại ngất xỉu trong tuyết sao. May mà có tôi ở đó, cũng cô ấy quay về, còn chăm sóc cô ấy một thời gian dài nữa.” Lý Tư vô cùng đặc ý khoe khoang sự tích ‘anh hùng cứu mỹ nhân’ của mình.

Trong tim Lâm Mạc Tang như có hàng ngàn hàng vạn con kiến bò qua bò lại, khó chịu đến không nói được thành lời. Vào ngày tuyết rơi, chính anh đã đưa cô thoát ra khỏi sự đau thương vì bị bỏ rơi, nhưng cũng vào một ngày tuyết rơi, chính anh lại là người bỏ rơi cô. Ngày anh bị đưa đi, tuyết rơi trắng trời, cô cứ lẳng lặng đứng đó. Có lẽ anh còn xấu xa hơn người đã bỏ rơi cô rất nhiều, anh cho cô sự ấm áp, rồi lại tự đẩy cô vào sâu trong nỗi cô đơn hơn.

“Tôi giúp cậu.” Lâm Mạc Tang cầm lấy tay Tô Y Thuộc, đan mười ngón vào nhau, chỉ có anh mới biết lòng mình đau đớn đến nhường nào. Điều mà cô nợ người ta, anh sẽ là người đi trả.

Lý Tư vui sướng đi theo sau hai người, không thể ngờ được cậu ta chỉ vô tình nói ra thôi nhưng lại tự giúp mình có chỗ nương thân. Ha ha, xem ra sau này cậu ta có thể lợi dụng triệt để điểm này.

Tô Y Thuộc biết Lâm Mạc Tang đối xử với cô rất tốt, nhưng chỉ vì chút chuyện nhỏ kia mà anh lại đồng ý với yêu cầu của Lý Tư khiến cô cảm thấy hơi kỳ quái. Cô cũng chợt phát hiện ra, anh càng ngày càng giống với một người mà cô đang dần dần không cả dám nghĩ tới...

“Woaaa, to quá ~~~ thoải mái quá ~~~”. Lý Tư đặt mông ngồi xuống ghế salon, vui vẻ reo hò, cậu ta đã từng nghe tiếng về nơi này, chỉ tiếc là người đàn ông kia quản cậu quá nghiêm ngặt nên cậu chưa từng có cơ hội tới đây. Đúng là Howard giàu có y như lời đồn!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bắt Cừu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Tiếp nhận tổ chức thần bí.

Tư liệu:

Tên: Lý Tư.

Nghề nghiệp: Sát thủ quốc tế cấp S, từng nhiều lần ám sát nhiều vị chính trị viên có ảnh hưởng sâu rộng.

Mức độ nguy hiểm: Cấp S

Tình trạng: Đã bị bắt.

Lật xem mấy tờ giấy, sắc mặt của Lâm Mạc Tang càng lúc càng khiến người ta không đoán được gì.

“Ừm. Phái Phong và Lăng bảo vệ cô ấy.”

Mấy hôm nay, chỉ trừ đi ngủ và đi vệ sinh ra, còn lúc nào Lý Tư cũng bám lấy Tô Y Thuộc như hình với bóng. Ví dụ như hiện tại,

“Y Thước, Y Thước, cậu với người đàn ông kia là vợ chồng thật đấy à?”. Sau khi bị phốt lờ lần thứ n, Lý Tư vẫn không hề nổi giận, hỏi.

Tô Y Thước không muốn nói dối cậu ta, đành phải im lặng, hơn nữa, hiện giờ cô có chuyện quan trọng hơn phải nghĩ. Hình như Hồng Thiên đã để lại một phiền phức lớn cho cô. Cô hơi hối hận vì đã đồng ý với hắn.

“Liệt Diễm”. Không ngờ Hồng Thiên lại là thủ lĩnh của tổ chức này, bảo sao hắn không thêm bận tâm đến chuyện Hồng Kiều cướp đoạt quyền lợi của mình. Hắn vốn không cần!!! So Hồng bang với Liệt Diễm thì chẳng khác gì so cải xanh với bào ngư vì cá.

“Cậu biết gì về Liệt Diễm?”. Tô Y Thước ngấm nghĩa chuỗi vòng hình ngọn lửa mà Hồng Thiên giao lại cho cô, chính giữa như có một ngọn lửa bùng lên thiêu đốt hồn phách người ta.

“À...”. Lý Tư ngừng làm nhảm, nghĩ một chút, “Liệt Diễm và Quyết Tài môn là hai thế lực bí ẩn cực lớn ở thành phố Quyết Hoa, xuất hiện từ khi thành phố Quyết Hoa mới hình thành. Mọi người trong Liệt Diễm đều có dấu ấn thống nhất, trên vai phải đều xăm một ngọn lửa. Tổ chức này chưa từng xuất hiện công khai nhưng không ai không biết đến nó.” Khuôn mặt trẻ con đáng yêu của Lý Tư lộ vẻ chăm chọc, “Có ai gặp bao giờ đâu, thế mà cũng tin mấy lời đồn vớ vẩn, ngu ngốc.”

“Cậu không đồng ý với ý kiến đó à?”. Tô Y Thước thu lại sợi dây chuyền trong tay. Hồng Thiên có ý gì khi tin tưởng cô sẽ thống nhất được thành phố Quyết Hoa? Cô căn bản không có hứng thú với mấy phương diện quyền thế này.

“Nếu về Liệt Diễm thì không, nhưng tôi chỉ cảm thấy bọn họ tin tưởng một cách mù quáng như thế thật sự rất buồn cười thôi.” Cậu ta từng bị bỏ rơi vì bị người khác coi là quái vật mà.

“Cậu có muốn chiêm ngưỡng Liệt Diễm thực sự thế nào không?”. Tô Y Thước không muốn cậu ta chìm đắm trong ký ức không vui, nên lãng sang chuyện khác.

“Hả?”. Lý Tư nhìn cô nghi hoặc.

“Có cơ hội sẽ dẫn cậu tới xem.” Tô Y Thước lại thả ra một câu như vậy.

Cái gì thế? Cô ấy trêu mình đấy à?! Lý Tư lườm cô một cái, cậu ta còn tưởng rằng cô ấy đã từng nhìn thấy Liệt Diễm rồi cơ.

Lúc này họ đang ở con phố đông dân nhất khu Tây. Nhìn tám biển màu vàng trước mặt, Tô Y Thước khẽ nhủ mảy rồi chậm rãi bước vào. Hôm nay cô đã hẹn với Hồng Kiều.

“Tô tiểu thư ~”. Một tiếng gọi đình tai khiến mọi người đều nhìn về phía cửa.

Người đàn ông xấu xí này là chủ ở đây sao? Tô Y Thước không để ý đến ánh mắt chăm chú của mọi người mà chỉ tìm kiếm bóng dáng Hồng Kiều.

Đúng lúc này, một người đàn ông đi từ bên trong ra, lập tức lấy đi toàn bộ ánh mắt của nữ giới đang nhìn về phía Tô Y Thước, đúng là một người đàn ông có thể làm chấn động lòng người.

“Lại đây.” Lâm Mạc Tang nhìn Tô Y Thước, độc đoán nói. Giọng nói trầm khàn khiêu gợi làm cho người ta không đủ sức từ chối.

Ngày nào Lý Tư cũng quần quít xung quanh Tô Y Thước làm Lâm Mạc Tang ăn dấm không ngừng. Đã vậy, tên nhóc đó còn dám bỏ qua sự cảnh cáo của mình khiến con tức của Lâm Mạc Tang ghen vài ngày cũng không có chỗ phát tiết.

“À...”. Tô Y Thước vừa đi về phía Lâm Mạc Tang vừa cúi đầu ngẫm nghĩ, gần đây mình có trêu chọc gì anh ấy đâu nhỉ, sao sắc mặt nhìn khó coi vậy?

Lý Tư tiếp tục phốt lờ ánh mắt dữ tợn của Lâm Mạc Tang, sấm vai bám đuôi hoàn hảo, tí ta tí tòn đi vào cùng cô.

“Chuyện lần trước tôn phu nhân hỏi, khi về tôi cũng có kiểm tra lại, không biết có giúp được gì cô không.” Hồng Kiều biết Tô Y Thước nóng lòng muốn biết chuyện kia nên rất biết điều nói thẳng vào chủ đề.

“Ông cứ nói.” Tô Y Thước hơi căng thẳng, cô chỉ sợ câu trả lời mà cô nhận được là người kia đã mất rồi.

Nhìn khuôn mặt hơi trắng bệch ra của Tô Y Thước, Lâm Mạc Tang nhẹ cầm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô ở dưới bàn, lẳng lặng truyền cho cô chút hơi ấm.

“Hai mươi mấy năm trước có một người đàn ông từng đến tìm tôi, nhờ tôi chú ý bảo vệ một người, người đó chính là Tô Lưu Ly. Có điều, nói ra cũng rất kỳ lạ, từ sau lúc đó, người phụ nữ kia lại không thấy tăm hơi đâu. Tôi cũng không hoàn thành được sự phó thác của người kia.” Hồng Kiều vẫn còn nhớ rõ, khi người đàn ông như vị thần ấy biết chuyện Tô Lưu Ly mất tích liền như phát điên lên, bây giờ nghĩ lại hắn ta vẫn còn cảm thấy lạnh hết cả người.

“Người đàn ông đó là ai?” Tô Y Thước hỏi ra điều mình muốn biết nhất.

“Chuyện này...”. sắc mặt Hồng Kiều hơi nghiêm trọng, dường như đang do dự xem có nên nói hay không.

“Hồng bang chủ, lợi nhuận của lô hàng phía Đông cũng không tệ lắm, hay là chúng ta hợp tác?”. Lâm Mạc Tang lạnh lùng nhìn Hồng Kiều, nói không mấy bận tâm.

Mắt Hồng Kiều thoáng sáng lên, đành phải liếc mạng nói: “Ông ấy là Ôn thần.”

Tô Y Thục mắt hồn lạc phách.

Sau khi biết được câu trả lời, Lâm Mạc Tang thấy sắc mặt Tô Y Thục chợt tái nhợt đi, liền nhờ Lý Tư đưa cô về biệt thự. Suốt chặng đường, cô đều không nói gì, bây giờ lại ngồi một mình trên ghế salon, ánh mắt thần thờ nhìn về phía trước, không biết đang nghĩ gì.

Lý Tư im lặng lạ thường, ngồi bên cạnh ra vẻ xem TV nhưng thực ra ánh mắt thường liếc sang nhìn Tô Y Thục, bầu không khí vô cùng gượng gạo.

Nửa tiếng sau rốt cuộc Lâm Mạc Tang cũng quay về, Lý Tư thờ phào nhẹ nhõm, rất biết điều lánh mặt đi chỗ khác.

Lâm Mạc Tang đi tới trước mặt Tô Y Thục, chậm rãi ngồi xổm xuống, vòng tay ôm Tô Y Thục vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của cô, xem chừng như báu vật.

“Cảm ơn anh.” Tô Y Thục ngẩng đầu từ lồng ngực Lâm Mạc Tang lên, bình tĩnh nói.

Lâm Mạc Tang không biết tâm trạng hiện giờ của Tô Y Thục thế nào, anh không muốn cô nói cảm ơn với anh, giữa bọn họ căn bản không cần phải khách khí như vậy! Cảm giác bất an cứ đâm vào tim anh.

“Không cần phải nói cảm ơn với anh!”. Lâm Mạc Tang bất ngờ bắt được đôi môi của cô, hung hăng mút vào, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào đôi mắt đang mở to vì bối rối của cô, hai tay giữ chặt lấy bả vai Tô Y Thục, không cho cô có cơ hội trốn thoát.

Thân thể vùng vẫy của Tô Y Thục dần dần an tĩnh lại trong lòng Lâm Mạc Tang, nụ hôn của anh cũng dần nhẹ nhàng đi, khẽ khàng như lông chim vậy. Cho đến khi Tô Y Thục sắp không thở nổi, Lâm Mạc Tang mới quyền luyện buông cô ra.

Mặt Tô Y Thục hơi ửng hồng, cảm giác thống khổ vừa rồi bị Lâm Mạc Tang quấy đảo nên đã giảm bớt đi rất nhiều, hiện giờ Tô Y Thục không biết nên tức giận hay nên xấu hổ nữa.

“Đừng khách sáo với anh như vậy. Em khách sáo một lần, anh sẽ hôn em một lần.” Lâm Mạc Tang nhìn thẳng vào mắt cô, nghiêm túc nói.

Sự ngang ngược của Lâm Mạc Tang khiến Tô Y Thục hoảng hốt, cô im lặng nhìn đôi mắt ẩn chứa sự đau lòng và giận dữ của anh, bỗng bật cười ‘phi’ một tiếng.

Lâm Mạc Tang ngó người, cô nhóc này làm sao thế, không phải giận quá hóa điên luôn rồi chứ?! Đây là lần đầu tiên anh thấy cô cười vui vẻ như vậy, hai lúm đồng tiền như ẩn như hiện, bớt đi phần lãnh đạm thường ngày, thoát nhìn vô cùng đáng yêu.

“Nhớ chưa?”. Lâm Mạc Tang tiếp tục câu nói vừa rồi, nụ cười của Tô Y Thục khiến anh rất khó hiểu.

“Ừm.” Tô Y Thục thu lại nụ cười, vừa rồi tin tức mà Hồng Kiều cung cấp khiến cô rất ngỡ ngàng, nhất thời còn chưa biết phản ứng ra sao, lại bị khuôn mặt như con mèo hoa của Lâm Mạc Tang quấy nhiễu, trong lúc kinh ngạc đã không khống chế được liền lộ hết cảm xúc ra ngoài.

Thấy Tô Y Thục giấu khuôn mặt tươi cười đó đi, trong lòng Lâm Mạc Tang hơi mất mát.

“Phi!” Tô Y Thục lại bật cười lần nữa.

“Tách tách!”. Lâm Mạc Tang lập tức cầm di động, hơi nghiêng người sang chụp ảnh cùng Tô Y Thục.

Nhìn ‘người đẹp mỉm cười’ trong di động, Lâm Mạc Tang nở nụ cười hài lòng, may mà mình phản ứng nhanh, có điều, anh cứ cảm thấy anh trong bức ảnh này có gì đó là lạ.

“Khụ khụ.” Anh chợt nhớ vừa rồi khi mình vội vã quay về nhà, không cẩn thận đụng phải cái gì đó. Lúc ấy trên mặt hơi ran rát đau đau nhưng vì đang vội nên anh không để ý. Bây giờ nhìn mới thấy mặt mình trái phải đều có ba vết xước nhỏ như vết mèo cào, kết hợp với bộ dạng nghiêm túc vừa rồi quả thực rất buồn cười.

“Em cười anh.” Biết tâm trạng của Tô Y Thục đã tốt hơn nhiều, Lâm Mạc Tang bắt đầu trêu cô.

Tô Y Thục thu lại nụ cười, tuy không thể tỏ ra lạnh lùng được nữa nhưng giả vờ thì vẫn phải giả vờ tiếp, nếu không, không biết Lâm Mạc Tang sẽ trừng trị cô thế nào.

“Đâu có.” Tô Y Thục bình tĩnh trả lời.

“Em có.” Lâm Mạc Tang phản bác.

“Không có mà.” Tô Y Thục nhìn anh như nhìn một tên vô lại, rồi quay người chạy lên lầu.

“Em có...”. Một mình Lâm Mạc Tang ngồi lại dưới phòng khách. Anh muốn vĩnh viễn giữ lại một Tô Y Thục như vậy.

Chương 80: Thất sát Liệt Diễm.

“Cô là thủ lĩnh mới?”. Làn gió đêm lạnh lùng thổi qua góc phố khu Tây, một giọng nam giới đầy vẻ khinh thường vang lên trong bóng đêm trống trải.

“Lão Thất, đừng quá đáng.” Người đàn ông cầm đầu quát to, nhìn cô gái đeo mặt nạ ở trước mặt, trong lòng hẳn cũng có chút ngờ vực.

Người được gọi là lão Thất không thèm lên tiếng nữa.

Tô Y Thục rút sợi dây chuyền Liệt Diễm ra, chiếc mặt nạ quý che kín chỉ lộ ra đôi mắt đen lầy!

Bảy người đàn ông đang đứng trước mặt cô được Hồng Thiên gọi là Thất sát Liệt Diễm. Trừ hẳn ra, quyền hành của họ là lớn nhất tổ chức.

Nhìn thấy sợi dây chuyền Liệt Diễm lóe lên những tia sáng đỏ trong đêm tối, tuy trong lòng mọi người vẫn ngờ vực về vị thủ lĩnh mới đang đứng trước mặt này, nhưng không ai dám chất vấn nữa. Dù sao Hồng Thiên đã dặn dò họ phải nghe theo lệnh của người giữ sợi dây chuyền Liệt Diễm này rồi.

Không ai nói gì, bầu không khí chợt trở nên nặng nề.

“Tôi gọi mọi người tới để nói rõ ba việc. Thứ nhất, tôi tạm thời giữ chức vị thủ lĩnh, khi nào hẳn về sẽ tiếp quản lại. Thứ hai, các người...” Đôi mắt lộ ra khỏi chiếc mặt nạ của Tô Y Thục đảo qua từng người, dù bọn họ đã là những người quen với cảnh chém giết nhưng cũng không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.

“Tự thu xếp cho ổn thỏa.” Không biết là cố ý hay vô tình nhưng mỗi người nghe thấy câu nói này lại có biểu hiện không giống nhau. Tô Y Thục nhìn họ, thông thường, phản ứng đầu tiên của một người là chân thật nhất.

Hồng Thiên nói cho cô biết trong Liệt Diễm có nội gián, hơn nữa rất có thể là người có quyền hành cao nhất, lại để cô tiếp xúc ngay với mấy người này, đơn giản là muốn ám chỉ với cô rằng, nội gián nằm trong số bọn họ, nhưng lại không thể tùy tiện bắt dây động rừng, nếu không sẽ khiến tổ chức bị hỗn loạn. Cho nên, việc của cô hiện giờ là phải tìm được chứng cứ.

Nghĩ đến đây Tô Y Thục lại thấy đau đầu, đến chuyện của mình cô còn chưa biết phải làm thế nào mà lại còn phải vất vả gánh thêm chuyện của Hồng Thiên nữa, đây là lý do lúc trước hẳn cố tình ép cô nhận vị trí này đúng không?

“Cô có ý gì?”. Người đàn ông được gọi là lão Thất rõ ràng không kiềm chế được, lại quát Tô Y Thục. Thủ lĩnh để một cô gái thay chân đã đành, nghe giọng lại còn là một con nhóc con, đã vậy còn phô trương thanh thế, hẳn không tức cũng không được!

“Im ngay! Hẳn còn trẻ thiếu hiểu biết, mong cô đừng để ý!”. Người đàn ông cầm đầu lại quát to rồi nói.

Con nhóc kia kiêu khích bọn họ như vậy, đại ca lại còn không cho hẳn xả giận. Phải nghe lời một người con gái nhỏ tuổi hơn mình, hơn nữa nhìn còn có vẻ trời gà không chặt, hẳn không thể chịu nổi.

“Thủ lĩnh, cô không dùng diện mạo thật để gặp mọi người, lỡ sau này có người đóng giả cô...”. Người lên tiếng là Nhị Sát, giọng nói có vẻ khó xử.

Tô Y Thục biết từ lúc bắt đầu gặp, bảy người này vẫn luôn tò mò, nghi hoặc và không phục cô. Nhị Sát này đầu phải là khó xử gì, chẳng qua muốn nhìn thấy gương mặt của cô thôi. Tuy vẻ giả hoạt chỉ lóe qua mắt hắn, nhưng vẫn bị cô tinh ý nắm bắt được.

Khi gương mặt thanh tú của Tô Y Thục xuất hiện trước mắt bảy người này, thời gian như ngừng lại mất một giây.

“Hừ, nực cười thật. Con nhóc này mà cũng làm thủ lĩnh được à? Lão đại không tìm được người nên vợ bừa sao?”. Thất Sát khinh thường châm chọc, những người khác cũng kinh ngạc nhìn Tô Y Thục chằm chằm. Có phải cô gái này quá nhỏ không, rốt cuộc cô ấy bao nhiêu tuổi?

Thấy bọn họ ngây người ra, Tô Y Thục lại đeo mặt nạ vào.

“Các anh có muốn đi theo cô ta thì đi. Tôi không đi.” Thất Sát khinh bỉ lườm Tô Y Thục một cái rồi quay người định đi.

“Cô... cô đến lúc nào thế?”. Nhìn Tô Y Thục đột ngột xuất hiện trước mặt mình một cách quý dị, Thất Sát kinh hãi lùi lại phía sau mấy bước. Rõ ràng vừa rồi cô ấy còn đứng trước mặt mình, sao vừa quay người cô đã chạy ra sau hắn rồi?

Gan bàn chân của Thất Sát truyền lên cảm giác lạnh buốt. Ánh mắt những người khác nhìn Tô Y Thục cũng trở nên sâu hơn. Ngay cả bọn họ cũng không nhìn rõ vừa rồi cô ấy di chuyển ra sau lưng Thất đế như thế nào, chỉ thấy một bóng trắng lóe lên rồi không thấy người đâu nữa, sau đó đột ngột xuất hiện trước mặt Thất đế.

“Đừng khiêu chiến với sự nhẫn nại của tôi.” Tô Y Thục lạnh lùng nói. Câu này cô không chỉ nói với Thất Sát, mà còn nói với những người khác nữa. Cô phải lập uy trước đã.

Thất Sát không ngờ cô nhóc này lại lợi hại như vậy, hấn căn bản không kịp phản ứng gì, cô ấy là người thật sao?! Nếu cô ấy muốn giết hấn thì e rằng hiện giờ hấn đã là một cái xác chết rồi.

Vừa thấy mình không phải là đối thủ của cô gái nhìn có vẻ rất yếu ớt này, sự bất mãn của Thất Sát lập tức vơi đi.

“Chuyện thứ ba, từ hôm nay trở đi, các người phải hành động theo lệnh của tôi. Đáng thưởng sẽ được thưởng.” Tô Y Thục lại đảo mắt qua bảy người, “Đáng phạt, thì phải phạt.”

“Vâng!”. Lần này cả bảy người đều cùng quỳ một gối xuống đất, ôm quyền đáp lời Tô Y Thục, thái độ cung kính hơn trước rất nhiều. Muốn làm cho họ hoàn toàn tin tưởng mình, Tô Y Thục còn phải dùng thực lực để chứng minh, bây giờ có thể đạt được đến hiệu quả này là cô đã hài lòng lắm rồi.

“Sau này không cần phải quỳ gối đáp lời nữa. Trước khi tôi giao việc, mọi người cứ lo tốt chuyện của mình là được. Mọi người đi được rồi. Nhất Sát ở lại, tôi có một số việc cần hỏi anh.” Tô Y Thục phẩy tay áo ý bảo những người khác rời đi.

“Thủ lĩnh có chuyện gì xin cứ hỏi thẳng.” Sau khi sáu người kia đi mất, Nhất Sát nhìn Tô Y Thục cung kính nói.

“Liệt Diễm có nội gián.” Tô Y Thục đột ngột nói.

Nhất Sát ngẩn ra, dường như hơi kinh ngạc: “Mong thủ lĩnh nói rõ.” Trong giọng nói của hấn cũng có cảm xúc rất khác.

Tô Y Thục biết nói như vậy rõ ràng sẽ bị nghi ngờ là có ý đồ châm ngòi ly gián, nhưng cô cần phải có một người tin tưởng được giúp mình, một người có đầy đủ trực giác và trí tuệ. Mà cô có linh cảm rằng người đàn ông này không phải nội gián. Cô không thể ngồi chờ được, cô phải đánh cược một lần, dù có thể sẽ sai lầm, nhưng cô tin rằng trước khi Hồng Thiên trở về, cô sẽ trả được cho hấn một Liệt Diễm hoàn chỉnh.

“Tô Y Thục.”

“Hà?” Nhất Sát nghi hoặc nhìn Tô Y Thục.

“Tên tôi.” Tô Y Thục thân nhiên giải thích, “Sau này nếu không có người khác thì cứ gọi tôi là Tô Y Thục, cách gọi thủ lĩnh này tôi nghe không quen, cũng chỉ thay mặt hấn ba năm thôi.”

“Cô không sợ tôi là nội gián à?” Nhất Sát cảm thấy cô gái này hơi ngây thơ, nếu hấn là nội gián, thì hành động của cô lúc này chẳng phải sẽ khiến cho hấn sau này sẽ càng cảnh giác hơn sao?

“Tôi cảm thấy mình có thể tin được anh, nên tôi tin anh.” Tô Y Thục bình thản nói, “Ngoài ra, tôi nhớ Hồng Thiên đã có ý để anh làm thủ lĩnh đời kế của Liệt Diễm, anh không cần phải phá hỏng mạng lưới kinh tế của mình đúng không?” Nội gián chuyên môn tiết lộ giá cả cho người giao dịch với bọn họ, cũng chuyên bán cho người cạnh tranh gay gắt với bọn họ khiến cho mạng lưới giao dịch của Liệt Diễm bị phá hoại rất nhiều.

“Cô rất thông minh.” Nhất Sát khen ngợi từ đáy lòng, xem ra hấn thực sự tìm đúng người.

“Tôi cần anh giúp một chuyện.”

— Tôi là đại phản cách đáng yêu —

Đối với việc Âu Dương Tuyết lại một lần nữa xuất hiện ở biệt thự, Tô Y Thục chọn cách phớt lờ.

Có điều, khuôn mặt biến hình của Lâm Mạc Tang lại khiến Tô Y Thục giật mình vì nó thật sự rất dữ tợn.

Lý Tư nghịch ngợm cười cợt với Âu Dương Tuyết, hoàn toàn khác hẳn sắc mặt lạnh lùng tàn ác khi nhận lệnh ám sát của Âu Dương Tuyết lúc trước.

“Cô tới đây làm gì?”. Lâm Mạc Tang lạnh lùng nhìn Âu Dương Tuyết bước một mình vào. Sao cô ta còn được cho vào đây? Xem ra anh phải dặn dò vệ sỹ thật kỹ mới được.

Sau khi Âu Dương Tuyết thuê Lý Tư tới giết Tô Y Thục liền ngồi nhà chờ tin. Nhưng vài ngày sau cũng không thấy tin Tô Y Thục bị giết truyền ra ngoài, cô ta không kiềm chế được nên mới tự tới đây thăm dò tình hình, thật khác —

“Bố em nói chúng ta không còn nhỏ nữa, nên chọn ngày đi thôi.” Một người con gái như Âu Dương Tuyết tự tới đây nói loại chuyện này khiến người nghe cảm thấy rất buồn cười. Âu Dương Tuyết ở nhà cầu xin Âu Dương Mộc cả nửa ngày trời nhưng anh ta cũng không muốn tới đây, nên cô ta đành phải tự mình tới.

Thấy ánh mắt của Tô Y Thục dừng lại trên người mình, Lâm Mạc Tang rất sợ cô hiểu lầm, liền trầm giọng nói: “Ồ? Sao tôi không nhớ chúng ta có hôn ước nhỉ?”.

Âu Dương Tuyết cuống lên, không nhận ra giọng điệu châm biếm của Lâm Mạc Tang, vội lên tiếng nhắc anh: “Không phải khi còn nhỏ hai nhà chúng ta đã đính ước với nhau rồi sao?”.

Chương 81: Chuyện xưa như khói mây.

“Tôi đã nói là tôi kết hôn rồi!!!”. Lâm Mạc Tang bực bội nói.

“Cô ấy sao? Anh lừa em. Em hoàn toàn không tra ra được đăng ký kết hôn của hai người.” Âu Dương Tuyết chỉ Tô Y Thục to giọng nói. Nói xong mới giật mình phát hiện mình vừa vô ý để lộ ra việc mình đi điều tra chuyện của anh, vội vàng đưa tay lên bịt miệng mình, hoảng sợ nhìn Lâm Mạc Tang.

“Cô điều tra tôi?”. Lâm Mạc Tang nheo mắt lại, giọng nói lạnh đi.

“Em... do em nhất thời nóng vội...”. Âu Dương Tuyết cuống quýt giải thích, vừa nói vừa muốn kéo tay Lâm Mạc Tang.

“Âu Dương tiểu thư, không còn sớm nữa, cô về trước thì hơn.” Tô Y Thục thấy dù Âu Dương Tuyết có nán lại cũng chỉ nhận được sự xấu hổ mà thôi, chỉ bằng về sớm còn hơn.

“Liên quan gì tới cô! Đây cũng đâu phải nhà cô chứ, một ngày nào đó Tang sẽ nhìn rõ bộ mặt thật của cô thôi!” Không phát hỏa được với Lâm Mạc Tang, Âu Dương Tuyết đành phải quát tháo Tô Y Thục.

Cả phòng khách chợt rơi vào sự im lặng.

“Cút!”. Giọng Lâm Mạc Tang đầy sát khí nhìn Âu Dương Tuyết.

Luồng sát khí của Lâm Mạc Tang rõ ràng đã làm Âu Dương Tuyết kinh hãi, anh ấy bảo vệ cô gái này đến thế sao?!!! Vậy mười mấy năm theo đuổi của cô ta thì là cái gì?! Trong đôi mắt điên cuồng của Âu Dương Tuyết hiện lên sự tuyệt vọng đến cùng cực.

“Cút!!!”. Giọng nói của Lâm Mạc Tang như bị phủ ba tầng băng lạnh.

Tô Y Thục khẽ nhủ thầm, có phải Lâm Mạc Tang giận dữ hơi quá không.

“Mạc.” Tô Y Thục phá tan bầu không khí căng thẳng này, chậm rãi đi đến bên Lâm Mạc Tang, nhẹ nhàng cầm tay anh, cười nhìn anh bằng ánh mắt đầy tình cảm.

Đây là lần đầu tiên Tô Y Thục gọi anh thân mật đến vậy khiến Lâm Mạc Tang hơi trở mắt lên, còn tưởng mình nghe nhầm.

“Nói vậy chắc Âu Dương tiểu thư không biết chúng tôi đăng ký kết hôn ở Australia nhì, cô chỉ kiểm tra dữ liệu đăng ký kết hôn ở Trung Quốc thôi đúng không?”. Tô Y Thục lập tức tìm được lý do hợp lý cho việc bọn họ không có giấy đăng ký kết hôn.

Câu nói của Tô Y Thục cũng khiến Âu Dương Tuyết tròn mắt cứng người đứng tại chỗ không biết phải nói gì.

“Cô... đừng vội đắc ý.” Hiển nhiên Âu Dương Tuyết cũng cảm thấy mình không thể chiếm được chút lợi thế nào, vì vậy liền xách túi lên, hung dữ đi ra cửa.

Âu Dương Tuyết vừa đi, Lâm Mạc Tang lập tức thay đổi bầu không khí quanh mình: “Nơi này vĩnh viễn là nhà của chúng ta.” Anh cẩn thận quan sát sắc mặt Tô Y Thục, rất sợ mấy lời vừa rồi của Âu Dương Tuyết sẽ quấy nhiễu cô.

“Ừm.” Tô Y Thục nhẹ nhàng đồng ý.

Lâm Mạc Tang khẽ thở phào, có lẽ anh nghĩ cô quá yếu đuối, nhưng nguyên nhân chính là do chuyện của Văn Quân hôm trước đã tạo một áp lực nhất định đối với anh, anh không muốn cô lại nhớ tới một Tô Y Thục kỳ quặc của ngày hôm đó nữa.

“Tôi mai có một buổi tiệc, yêu cầu anh đi cùng phu nhân ~”. Vì muốn giảm bớt bầu không khí nặng nề này, Lâm Mạc Tang cọt nhà nói.

“Hả?”. Tô Y Thục mở to hai mắt nghi hoặc nhìn anh.

“Tôi cũng muốn đi!”. Vừa nghe có tiệc tùng, Lý Tư lập tức hưởng ứng tích cực, nhưng giây tiếp theo lại như nhớ tới điều gì đó, chán nản nói: “Thôi thôi, tôi không đi thì hơn.”

Phản ứng của Lý Tư khiến cả Lâm Mạc Tang và Tô Y Thục đều ngạc nhiên, hai người cùng quay về phía cậu ta.

Ánh mắt của hai người khiến toàn thân Lý Tư đều cảm thấy không thoải mái, vội gượng gạo giải thích: “Tôi... ngày mai tôi... có việc... có việc.”

Tô Y Thục cứ cảm thấy lần này Lý Tư quay về có gì đó khiến cô không nhìn thấu được. Trước kia cậu ta luôn cười rất vui vẻ, hầu như không có chút phiền não nào, nhưng bây giờ nụ cười của cậu ta lại mang theo chút chua xót như có như không.

Ánh mắt cô nhìn Lý Tư có vẻ quan tâm hiếm có.

Lâm Mạc Tang chú ý tới ánh mắt của Tô Y Thục, bàn tay đang cầm tay cô khẽ đan mười ngón vào nhau, siết chặt, mặt thoáng không vui, cô nàng này lại dám quan tâm đến người đàn ông khác trước mặt anh!

“Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó, tôi sẽ chết rất khó coi đấy!!!”. Lý Tư không muốn Tô Y Thục lo lắng cho cậu ta, vì thế làm ra vẻ sợ hãi nói cho Tô Y Thục biết, sự quan tâm của cô sẽ khiến người nào đó hiểu lầm, rồi nếu người nào đó mà ghen lên thì cậu ta sẽ chết vô cùng thê thảm.

“Hừ.” Lâm Mạc Tang nhìn Lý Tư với ánh mắt ‘coi như cậu biết điều’.

Tô Y Thục bắt đầu nhìn hai người đàn ông, sao hai người này như trẻ con vậy chứ? Thà cô tiếp tục suy nghĩ chuyện Hồng Thiên nhờ cô còn hơn.

Thấy Tô Y Thục đi rồi, Lý Tư thu lại khuôn mặt tươi cười, nhìn Lâm Mạc Tang rất nghiêm túc.

Lâm Mạc Tang không hề ngạc nhiên chút nào khi Lý Tư đột ngột mang về mặt chân thành như thế này.

“Chăm sóc cô ấy cho tốt.”

“Ừ.”

Đây là lời giao hẹn của hai người đàn ông. Cũng là quyết tâm nỗ lực vì cùng muốn bảo vệ một người.

Tô Y Thục khoác tay Lâm Mạc Tang xuyên qua đám khách mời đi qua đi lại, những người phụ nữ ăn diện xinh đẹp ở xung quanh thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía họ, lên quan sát Lâm Mạc Tang.

Tô Y Thục chợt thấy hơi bức bối, cô không thích mấy tình huống kiểu này.

“Em ổn không?”. Lâm Mạc Tang hơi cúi đầu, nhẹ nhàng hỏi. Anh cảm nhận được sự mất tự nhiên của Tô Y Thục.

“Ừm.” Tô Y Thục ngẩng đầu khẽ cười với anh.

Lần này Lâm Mạc Tang đưa Tô Y Thục ra ngoài đơn thuần chỉ vì ngày nào Lý Tư cũng quán lấy cô làm anh không có cơ hội ở riêng với cô, cũng nhân tiện đưa cô đi giải sầu một chút.

“Howard tiên sinh!”. Nhìn thấy Lâm Mạc Tang, Hồng Kiều vội khách sáo với người bên cạnh mấy câu rồi đi về phía họ.

Vì thế giới hai người bị quá nhiều, sắc mặt Lâm Mạc Tang có vẻ không vui rõ rệt.

Hiện giờ Hồng Kiều đã hoàn toàn coi Lâm Mạc Tang là mỏ vàng của mình rồi. Lô hàng lần trước anh ấy nói đưa cho hắn, nhìn thì rõ ràng là đồ vớ vẩn mà lời ít, nhưng cuối cùng người đàn ông đó lại để cho hắn lãi được một khoản cực lớn. Trong lòng Hồng Kiều, anh quả thực có thể sánh ngang với “Dạ thần”!

“Ừm.” Lâm Mạc Tang miễn cưỡng đáp lời, ánh mắt lại không hề rời khỏi Tô Y Thục.

Hồng Kiều không hề bỏ lỡ thái độ của anh. Hắn có thể đứng ở vị trí ngày hôm nay không chỉ vì hắn có thân phận là con trai cả của bang chủ đời trước mà vì hắn có thể nhẫn nhịn, cũng rất biết nắm bắt tình hình.

“Lô hàng lần trước cảm ơn ngài rất nhiều.”

“Không cần khách sáo.” Lâm Mạc Tang nhạt nhẽo đáp.

Nhìn sắc mặt của Lâm Mạc Tang, Hồng Kiều thầm than hôm nay tới không đúng lúc, cũng không thể đắc tội người này được.

“Tôi có thứ này muốn đưa cho tôn phu nhân nhìn một chút.” Hồng Kiều quyết định ra tay từ chỗ Tô Y Thục, theo hắn thấy, rõ ràng Howard vô cùng yêu thương cô ấy, chỉ cần lấy lòng cô ấy thì tiền tài của hắn sẽ chảy vào như nước thôi. Nghĩ vậy, Hồng Kiều vội vàng lấy một thứ trong ngực áo ra đưa cho Lâm Mạc Tang.

Một viên ngọc lưu ly bảy màu gắn trên một sợi dây màu đỏ, tỏa ra ánh sáng kỳ lạ dưới ánh đèn.

Lưu Ly.

Tô Y Thục lặng lẽ nhìn chiếc vòng tay trong tay Lâm Mạc Tang, lưu ly yên lần trước Văn Quân đưa cho cô vẫn còn đang ở trên người cô, hiện giờ

như biến thành một chiếc bàn là nóng hổi áp vào tim cô.

“Đây là thứ bà ấy nhờ tôi giao cho ông ta, nhưng tôi còn chưa kịp đưa đến tay ông ta thì bà ấy đã mất tích rồi. Thứ này, tôi cũng không dám giao lại cho ông ta nữa, đành giữ lại.” Thấy vẻ mặt kiên nhẫn tan biến trong mắt Lâm Mạc Tang, Hồng Kiều không khỏi thở phào một hơi, xem ra hấn thành công rồi.

“Tôi không quá rầy hai vị nữa.” Hồng Kiều như có thể nhìn thấy cánh cửa tiền tài đang vẫy tay chào đón hấn.

Tâm trạng của Tô Y Thục hiện giờ chỉ có thể miêu tả bằng mấy chữ “trăm mối tơ vò”. Rốt cuộc ông ấy có ý gì? Nếu ông ấy không yêu bà, vì sao phải đối xử với bà tốt như vậy, thậm chí ngay cả đồ vật đại diện cho mình cũng gọi là “Lư ly yên”?

Nhưng ông ấy là bố của Văn Ôn Nhi! Cho tới bây giờ cô cũng chưa từng nghe nói mình có chị em gì cả!

Suy nghĩ của Tô Y Thục vô cùng rối loạn.

Lâm Mạc Tang nhẹ nhàng cúi xuống đeo chiếc vòng vào cổ tay Tô Y Thục, nhìn cổ tay trắng nõn của cô, khẽ nói: “Đây là đồ của mẹ em, đeo nó vào, bà ấy sẽ luôn ở bên cạnh em, bảo vệ cho em.”

Tô Y Thục để kệ Lâm Mạc Tang đeo cho mình, ba giây sau, tiếng nói của cô vang lên: “Mạc, em muốn gặp ông ấy.”

Lâm Mạc Tang ngẩng đầu nhìn về mặt kiên định của cô: “Được.”

Tô Y Thục nhìn anh, khẽ cười.

Khi Tô Y Thục chuẩn bị rời đi cùng Lâm Mạc Tang, một âm mưu lại lặng lẽ bắt đầu ở một góc bí mật gần đó...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Lý Tư bị bắt, Y Thục một mình gặp nguy hiểm.

Biết người này chứ? Muốn cứu hấn, hạn cho cô trong vòng một tiếng phải tới địa điểm này.

Tô Y Thục nhìn di động, trong tin nhắn hình ảnh của số điện thoại lạ, Lý Tư đang trong trạng thái mê man, bị trói hai tay, xung quanh u u ám ám, đồng hồ hiển thị là nửa tiếng trước.

Tô Y Thục lập tức tông cửa lao ra ngoài.

Lâm Mạc Tang đưa tay ra tóm lấy cánh tay cô.

“Lý Tư xảy ra chuyện, em phải đi một mình.” Tô Y Thục quay đầu lại sốt ruột nói.

Cô cố gắng vùng ra nhưng Lâm Mạc Tang vẫn không chịu buông tay.

“Tin em đi.” Cô dừng lại, nhìn anh nghiêm túc nói.

Lâm Mạc Tang ôm cô vào lòng, vùi mặt vào hõm vai cô, mùi thơm từ cơ thể Y Thục lên vào tận trong tim trong phổi anh: “An toàn trở về.” Nói rồi anh chậm rãi buông cô ra.

Hành động đột ngột của Lâm Mạc Tang khiến Tô Y Thục giật mình, ba giây sau mới hồi phục tinh thần.

“Ừm, chờ em.” Tô Y Thục nói rồi lập tức chạy ra cửa.

Lâm Mạc Tang đứng yên tại chỗ một lát, rồi đi theo hướng mà Tô Y Thục vừa rời đi.

Tí tách tí tách... trong nhà xưởng bỏ hoang chỉ vang lên những tiếng nước mưa rơi trên nền xi măng, yên lặng như không có ai ở đây cả.

Bước chân nhẹ nhàng của Tô Y Thục tạo nên những tiếng vọng.

Đây là nơi Lý Tư bị trói trong ảnh chụp, nhưng không có người cô cần tìm, rõ ràng đối phương đã chuyển Lý Tư đến nơi khác.

Lúc này, di động của Tô Y Thục lại vang lên.

Ngoan lắm. Bây giờ đặt điện thoại xuống mặt đất, nhớ kỹ hướng dẫn dưới đây, người cô cần tìm ở nơi đó. Tuyệt đối đừng giờ trò gì, nếu không, thứ đón tiếp cô sẽ là một xác chết!!!

Tô Y Thục nhớ kỹ địa chỉ trong tin nhắn, nhìn di động trong tay, do dự một chút nhưng vẫn đặt xuống dưới. Lúc này trong đầu cô lóe lên một suy nghĩ không biết có nên gọi điện thoại cho Lâm Mặc Tang hay không, nhưng cuối cùng vẫn bỏ qua suy nghĩ này.

Người bắt cóc Lý Tư tuyệt đối không đơn giản, Tô Y Thục không thể để cậu ấy gặp chút nguy hiểm nào cả.

Lý Tư chậm rãi mở mắt, vừa rồi rõ ràng cậu đang tản bộ ở khu Tây, không hiểu sao trên vai bỗng đau nhói một cái, rồi lập tức hôn mê. Tình cảnh giặc của bao nhiêu năm qua lập tức khiến cho đầu óc của cậu tỉnh táo lại, đây là đâu?

Đó... là Âu Dương Tuyết sao?! Lý Tư khẽ nhủ mảy may dường như không nhìn rõ lắm, đang định lên tiếng mới phát hiện ra mình hoàn toàn không có chút sức lực nào, bóng người trước mắt cũng mơ mơ hồ hồ, cậu ta bị bỏ thuốc.

Chết tiệt, cảm giác vô lực này khiến cậu ta vô cùng bất an.

Lý Tư lờ mờ nhìn thấy hai bóng người lác lác trước mặt mình, một người chắc hẳn là Âu Dương Tuyết, một người khác hình như cậu ta không biết. Hai người này nói với nhau mấy câu rồi một người kia rời đi, chỉ còn lại Âu Dương Tuyết và cậu ta.

“Ồ? Tỉnh rồi à?”. Giọng nói của Âu Dương Tuyết lộ ra vẻ oán hận và hưng phấn đến khó hiểu.

Lý Tư thử lên tiếng nhưng lại phát hiện ra mình cố gắng thế nào cũng không dùng sức được, lập tức từ bỏ, chỉ ngước mắt nhìn Âu Dương Tuyết, rốt cuộc cô gái này định làm gì?!

“Đừng phí sức nữa, không phải là mày không muốn giết Tô Y Thục cho tao sao? Vậy thì tao sẽ tự tay giết cô ta trước mặt mày!” Dưới ánh đèn mờ mờ, gương mặt xinh đẹp của Âu Dương Tuyết có vẻ rất quý dị.”

“Cô...”. Khó khăn lắm Lý Tư mới phát ra được một tiếng, nhưng một chữ này hầu như cũng lấy sạch khí lực của cậu ta, cậu ta lại lập tức không nhúc nhích được nữa, chỉ có thể dùng mắt cảnh cáo Âu Dương Tuyết đừng có nằm mơ!

“Ha ha, sát thủ cấp S trong truyền thuyết như mày mà tao còn hạ gục dễ như trở bàn tay, chẳng lẽ tao lại sợ cô ta sao?”. Âu Dương Tuyết khinh bỉ rút một con dao găm từ cổ tay áo ra, nghịch ngợm trước mặt Lý Tư.

“Tao muốn hủy diệt khuôn mặt đó của cô ta! Để xem cô ta còn quyến rũ Tang của tao bằng cách nào!”. Càng nói Âu Dương Tuyết càng hưng phấn, trong mắt thậm chí còn xuất hiện vẻ si mê.

Cô ta điên rồi! Lý Tư không muốn trao đổi gì thêm với người điên này nữa. Hiện giờ cậu ta chỉ lo cho Tô Y Thục, mong rằng Lâm Mặc Tang không để cô tới đây, rõ ràng mặt điên này đã giăng bẫy sẵn sàng để chờ Tô Y Thục.

Tiếc rằng, bước chân vững vàng đã phá vỡ lời cầu nguyện của cậu ta.

Lần này Lý Tư thực sự nóng ruột, không phải Lâm Mặc Tang đã nói sẽ chăm sóc cô thật tốt sao? Bây giờ anh để cô đi tới nơi nguy hiểm này là thế nào?! Cậu ta căn bản không bận tâm đến sống chết của mình, cậu ta không muốn Tô Y Thục gặp nguy hiểm vì cậu ta!

“Mau... chạy...”. Giọng nói khàn khàn của Lý Tư mong manh đến mức khiến người ta không nghe rõ được.

“Tôi đến rồi, người đâu?” Giọng con gái bình thản vang lên.

“Nhớ lấy, cô ta là do chính mày hại chết...” Giọng nói thâm hiểm của Âu Dương Tuyết vang lên bên tai Lý Tư, sau đó cười cợt quay người bước ra ngoài.

Cô ta muốn khiến tất cả những người thích Tô Y Thục đều phải đau khổ!

Trong mắt Lý Tư đầy vẻ đau đớn, cậu ta cũng cảm ghét sự bất lực của mình đến chết đi được. Bảo sao người đàn ông kia không muốn để cậu ta ra ngoài. Cậu ta chỉ biết liên lụy người khác mà thôi, ngay cả người mình quan tâm cũng không bảo vệ được.

Tình thần của cậu ta vốn đã rất mơ hồ, nghĩ như vậy, toàn thân càng trở nên uể oải hơn.

“Tối nhanh lắm” Nhìn khuôn mặt vẫn lãnh đạm như thường của Tô Y Thục, Âu Dương Tuyết chậm chọc.

“Người.” Tô Y Thục không ngờ là do Âu Dương Tuyết ra tay, cô ta hoàn toàn không có khả năng bắt được Lý Tư.

“Người nào?”. Âu Dương Tuyết cố tình ra vẻ không hiểu gì, cô ta muốn đập vỡ đáng vẻ thanh cao của cô gái này, để lộ ra sự xấu xa của cô ấy!

“Lý Tư.” Tô Y Thục chợt nổi sát khí, không ai có thể động vào người bên cạnh cô mà vẫn còn sống sót được, khi cô nhìn Âu Dương Tuyết, trong mắt cô, cô ta chỉ là một xác chết!!!

“Ồ ~ vì một người đàn ông khác mà cô còn không cần cả mạng sống à?! Chà chà, nếu Tang nghe được điều này thì sẽ khổ sở biết chừng nào. Bình thường giả vờ thanh cao như vậy, nhưng chẳng phải là một con đĩ bắt cả hai tay hay sao?”. Âu Dương Tuyết nhìn Tô Y Thục căm ghét, cô ta không tin người con gái này vẫn còn bình tĩnh được như vậy.

“Người.” Giọng Tô Y Thục lạnh đi.

Thấy câu nói của mình không có chút tác dụng gì, Âu Dương Tuyết khề cần môi không thèm nói nữa.

“Đừng để tôi nói đến lần thứ ba.” Mặt Tô Y Thục không chút thay đổi nhìn Âu Dương Tuyết, trừ điều mà cô muốn biết ra, cô không thèm nghe bất cứ câu nói gì của cô ta.

“Ha ha, cô thì làm được gì chứ? Dù rốt cuộc Lý Tư có ở trong tay tôi hay không, thì cô cũng không cứu được hắn. Ha ha, khi cô bước chân vào căn phòng này, thì cô nhất định chỉ có một con đường, đó là chết! Không tin thì cô cứ cử động đi!” Âu Dương Tuyết cười đắc ý.

Tô Y Thục khề nhúu mày, vừa vào đây cô đã cảm thấy hơi thở hơi khác lạ, lẳng lặng bóp đầu ngón tay của mình, dùng sự đau đớn để khống chế cảm giác vô lực, tuyệt đối không được để Âu Dương Tuyết phát hiện ra.

Thấy Tô Y Thục không lộ vẻ gì khác thường, Âu Dương Tuyết hơi nghi hoặc, rốt cuộc thứ kia có tác dụng không?

“Người ở bên trong.”

Tô Y Thục đi về phía phòng giam Lý Tư, Âu Dương Tuyết quan sát dáng đi của cô, vẫn không nhìn ra điều gì không ổn.

Cuối cùng cũng nhìn thấy Lý Tư gần như hôn mê, Tô Y Thục đang định bước tới cời trói cho cậu ta thì Âu Dương Tuyết đã chắn trước mặt cô.

“Người của tôi đều ở xung quanh, tôi khuyên cô không nên hành động thiếu suy nghĩ.”

“Cô muốn thế nào?”.

“Ha ha, nhìn thấy con dao trong tay tôi không? Tôi muốn cô tự cứa dao lên mặt mình! Ha ha ha... tôi chưa nói dừng thì chưa được dừng! Nếu không, tôi sẽ giết hắn!”.

Âu Dương Tuyết ném con dao găm xuống đất, Tô Y Thục không do dự cầm lên. Hay lắm, Âu Dương Tuyết không điều tra rõ về cô, là sai lầm lớn nhất của cô ta.

“Cửa đi!” Âu Dương Tuyết nhìn Tô Y Thục uy hiếp.

“Không...”. Lý Tư bị trói tay sau lưng ngồi trên ghế phát ra tiếng nói mỏng manh, nếu Tô Y Thục thật sự tự làm tổn thương mình vì cậu ta, thì cậu ta sẽ áy náy cả đời mất.

“Câm ngay!” Âu Dương Tuyết quay sang quát Lý Tư, bất cứ kẻ nào cũng đừng mong ngăn cản chuyện cô ta muốn làm.

Nhưng ngay khi cô ta quay đầu, con dao găm lạnh băng đã dán vào cái cổ trắng nõn của cô ta.

Âu Dương Tuyết không ngờ tốc độ của Tô Y Thục lại nhanh như vậy, cảm nhận sự mát lạnh trên cổ, cô ta trợn trừng hai mắt nhìn Tô Y Thục không tin nổi.

“Thả chúng tôi đi.” Tô Y Thục không muốn giết cô ta.

“Năm mơ! Cô có giết tôi tôi cũng không thả các người!”. Âu Dương Tuyết hừ lạnh.

Tô Y Thục không có thời gian dây dưa với cô ta, đập ‘bốp’ một cái vào bả vai khiến cô ta ngã xuống hôn mê.

Cô lập tức đi lướt qua Âu Dương Tuyết tới trước mặt Lý Tư.

“Tư, tỉnh dậy... tỉnh dậy.” Tô Y Thục gỡ dây trói cho cậu ta, muốn lay cậu ta tỉnh dậy. Nhưng vì bị tiêm thuốc mê, vừa rồi lại hít phải thứ thuốc trong phòng, nên Lý Tư đã hoàn toàn hôn mê.

Hiện giờ ở bên ngoài rất có thể có người của Âu Dương Tuyết hoặc người còn lợi hại hơn cô ta, làm thế nào để chạy trốn mà không làm kinh động đến ai, đầu óc cô lúc này cũng rất mơ màng rồi.

Đột nhiên, có tiếng bước chân vang lên ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Y Thước bị thương, Lâm Mạc Tang hoảng sợ.

Tô Y Thước dùng dao cắt vào tay, sự đau đớn khiến cô tỉnh táo hơn rất nhiều. Lúc này, tay cô đã đầm đìa máu, Tô Y Thước lại không hề để tâm chút nào, cầm con dao nhuộm máu, đi tới cạnh cửa. Cô phải ra tay trước để giành lợi thế.

Khi cô đang vô cùng chăm chú quan sát người bước tới, tiếng chân lại biến mất một cách kỳ lạ.

Tô Y Thước đứng ở cạnh cửa chờ một lúc vẫn không nghe thấy động tĩnh gì như trước, không khỏi nghĩ thầm, có phải cô bị người ta phát hiện không?

Cô nhẹ nhón người, chậm rãi nhìn ra ngoài cửa.

Lâm Mạc Tang!

Cô kinh ngạc nhìn người đang đứng bên ngoài, cách cô khoảng hơn 5 mét, bên cạnh anh còn có Âu Dương Mộc và Mộ Dung Ngữ Yên cùng với hai người Phong và Lăng mà cô đã từng gặp trước khi tới biệt thự, xung quanh họ đều là xác chết.

Sao anh đến được đây nhanh như vậy? Âu Dương Tuyết đề cô rẽ rất nhiều đường, nếu không phải trí nhớ cô tốt thì chính cô có lẽ cũng bị dẫn đi lòng vòng đến chóng mặt rồi.

Có điều, sự xuất hiện của họ khiến Tô Y Thước yên tâm hơn nhiều, cô đang định đi ra ngoài chỉ viện cho Lâm Mạc Tang thì...

“Anh là ai?”. Giọng Mộ Dung Ngữ Yên chợt vang lên khiến Tô Y Thước đang định bước ra liền ngừng lại. Trừ nhóm họ ra, vẫn còn có người khác. Vì nơi Tô Y Thước đang nấp chỉ nhìn thấy mấy người Lâm Mạc Tang nên cô căn bản không biết tình hình bên đó ra sao, đối phương có bao nhiêu người, cô có biết họ hay không. Quan trọng nhất là, vị trí của cô hiện giờ khá gần họ nên cô không thể dễ bị bắt được.

Đầu óc hơi mơ hồ của Tô Y Thước chỉ còn lại một suy nghĩ duy nhất, cô không thể trở thành gánh nặng của họ!!!

Nếu không có cách nào khác... Tô Y Thước lẳng lặng sờ vào lưu ly yên trong cổ áo.

“Lý Tư.” Một giọng nói uy nghiêm vang lên khiến người ta hơi khiếp sợ đến khó hiểu.

Nghe giọng nói này, Tô Y Thước cũng không nhận ra anh ta là ai, nhưng có thể chỉ đích danh muốn tìm Lý Tư, lại có thể tìm đến đây nhanh như thế thì chỉ có một người — Diệp Thiên Duyên.

Tô Y Thước chậm rãi đi từ bên trong cánh cửa ra, bước về phía Lâm Mạc Tang.

“Lý Tư ở trong phòng.” Tô Y Thước lãnh đạm nói với người đàn ông kia, đôi mắt hơi mơ hồ vẫn nhìn Lâm Mạc Tang, cô sắp không gắng gượng được nữa rồi.

Sự xuất hiện của Tô Y Thước khiến mọi người ở đây đều ngẩn người ngạc nhiên.

Nhìn thấy bàn tay đầm máu của cô, cảm giác đau đớn sục sôi trong lòng Lâm Mạc Tang, ánh mắt đầy vẻ khát máu. Chết tiệt! Lẽ ra anh nên đến sớm hơn một chút!!!

Diệp Thiên Duyên bình tĩnh nhìn cô gái hô hấp hơi hỗn loạn nhưng vẫn lãnh đạm xuất trần như phù dung kia, sau đó quay người đi cùng hai người khác về phía căn phòng có Lý Tư, không ai để ý tới trong số họ có một ánh mắt nhìn Tô Y Thước lo lắng.

“Em không sao.” Tô Y Thước đứng vững trước mặt Lâm Mạc Tang, giọng nói vẫn thản nhiên như trước nhưng lại pha chút tình cảm.

Lâm Mạc Tang nhú chặt mày, sắc mặt của cô hơi bạc đi, trên gương mặt cũng chỉ có sự tỉnh táo do cô cố chống chọi mà thôi.

Anh không nói lời nào, lập tức ôm lấy cô siết chặt vào trong lòng, tham lam hít lấy hơi thở của cô! Chỉ có chạm vào cô, anh mới có cảm giác an toàn, anh hoàn toàn không dám đánh cuộc mạng sống của cô!

Lăng và Phong đều kinh hãi nhìn họ, từ bao giờ mà cảm xúc của lão Đại lại dao động như vậy? Bình thường anh đều thâm trầm, lạnh lùng, bọn họ cứ nghĩ anh không gần phụ nữ, nhưng lúc này anh lại sợ hãi như một người đàn ông bình thường sợ mất đi người vợ của mình, rốt cuộc cô gái này làm thế nào?!

Mộ Dung Ngữ Yên cười giả hoạt với họ, dùng thủ ngữ để giải thích.

“Ngốc nghếch!!! Lần sau anh sẽ không cho em đi một mình nữa, em thất hẹn, không trả lại cho anh một Tô Y Thước nguyên vẹn.” Lâm Mạc Tang kìm nén sẽ bất an, cảnh cáo Tô Y Thước, cánh tay ôm cô hơi buông lỏng một chút để cô có thể thoải mái dựa vào lòng mình hơn.

Chỉ tiếc là người trong lòng không hề nể mặt chút nào, vừa ngửi được mùi hương cô quen thuộc, thần kinh căng thẳng của cô lập tức yên bình đi, cũng khiến cô hôn mê trong chớp mắt, căn bản không nghe thấy lời ‘cảnh cáo’ của Lâm Mạc Tang.

Cảm nhận được hơi thở đều đều của Tô Y Thục, Lâm Mạc Tang cười bất đắc dĩ, cô nàng này, thật đáng đánh đòn mà!!!

Khi Diệp Thiên Duyên bế Lý Tư ra, Lâm Mạc Tang vẫn chưa đi khỏi đây. Hai người đều bế một người nhìn đối phương, trong mắt đều có nụ cười trào phúng.

Người đàn ông này chính là “Nhật thần” nổi tiếng cùng với “Dạ thần” Lâm Mạc Tang.

“Tôi sẽ không buông tay, tốt nhất là anh đừng để tôi có cơ hội đưa cô ấy đi!”. Một trong hai người đứng bên cạnh Diệp Thiên Duyên chính là Diệp Tư Trần. Gần đây luôn có một người đàn ông đi theo Tô Y Thục, hần hần không thể tiếp cận được cô. Vừa rồi không biết vì sao ông anh luôn bình tĩnh của hần lại có chuyện gì đó phiền muộn, hần đang nhàm chán nên mới đi cùng, không ngờ lại gặp Lâm Mạc Tang ở đây, mà người đàn ông lúc trước luôn bám lấy Y Thục giờ lại được anh trai hần bế. Không biết có phải do hần cũng hít phải mê hương trong phòng không mà đầu óc hơi mơ hồ.

“Hết hy vọng đi!”. Ánh mắt sắc bén của Lâm Mạc Tang lướt qua Diệp Tư Trần, lạnh lùng nói.

Hai người nhìn nhau không chịu nhường bước.

Người ở đây đều nhìn thấu sự kiên định trong mắt Lâm Mạc Tang.

Anh như muốn nói cho tất cả những người mơ tưởng tới cô rằng, cô gái này, là người mà Lâm Mạc Tang anh đã xác định rồi!

Diệp Thiên Duyên lười phải xen vào chuyện của họ, căn bản là dựa trên sự hiểu biết của anh ta về Lâm Mạc Tang, và ánh mắt của cô gái vừa rồi nhìn Lâm Mạc Tang, thì anh ta biết em trai anh ta hoàn toàn không có hy vọng gì. Anh ta nên dành đầu óc nghĩ xem nên trừng phạt người trong lòng thế nào thì hơn.

“Người này.” Diệp Thiên Duyên ra hiệu cho thủ hạ, một người đàn ông khác kéo Âu Dương Tuyết, đẩy ra trước mặt họ. Âu Dương Mộc lập tức đón lấy em gái, trên mặt đầy hối hận và thất vọng.

“Đi thôi.” Anh ta bán cho Lâm Mạc Tang một ân tình. Nếu không thì lúc này Âu Dương Tuyết đã là một xác chết không còn hơi thở nữa rồi.

Chờ bốn người Diệp Thiên Duyên rời đi, sắc mặt Âu Dương Mộc rất khó coi, quỳ xuống: “Môn chủ, em gái tôi chỉ nhất thời hồ đồ, xin môn chủ trừng phạt nhẹ tay.”

“Chờ cô ta tỉnh dậy rồi nói sau.” Lâm Mạc Tang rất muốn giết chết Âu Dương Tuyết, nếu không phải vì cô ta còn có tác dụng thì anh đã không giữ lại.

Âu Dương Mộc khề thờ dài một cái, nhìn Lâm Mạc Tang cẩn thận ôm Tô Y Thục rời đi, lần này em gái anh ta thật sự quá đáng! Nếu môn chủ muốn dùng môn quy để trừng phạt cô ta, thì anh ta cũng không thể oán hận được.

Tô Y Thục tỉnh lại trong mùi thuốc sát trùng nhức mũi. Cô nhìn xung quanh, đây là phòng của cô và Lâm Mạc Tang.

Tô Y Thục giật giật ngón tay, hơi khát nước.

Tô Y Thục khề nhú mày, không nhắc được tay lên, có gì đó ấm áp đang đè lên trên tay cô.

Cô nhìn sang bên cạnh, Lâm Mạc Tang đang nằm ghé vào bên giường, nhắm mắt ngủ, lông mày nhú chặt vào nhau, Tô Y Thục không cử động nữa.

Cũng không biết mình đã hôn mê bao lâu, hần là anh vẫn luôn ở bên cạnh cô, vì khi cô mơ màng vẫn cảm nhận được có hơi ấm ở bên mình khiến cô lưu luyến vô cùng.

Lúc này, một người đàn ông mặc áo blouse trắng đi tới. Tô Y Thục thấy người này nhìn rất quen, phải rồi, chính là người đàn ông lúc trước chữa trị cho Lâm Mạc Tang.

Thấy Tô Y Thục tỉnh lại, trong mắt Mã Đăng hiện lên vẻ vui sướng, tên nhóc kia sắp làm anh ta phiền chết đi rồi, rốt cuộc anh ta cũng được nhàn hạ một chút.

Tô Y Thục dùng bàn tay phải không bị chặn đưa lên ra hiệu dừng lên tiếng với Mã Đăng. Anh ta nhìn cô, rồi lại nhìn Lâm Mạc Tang, sau đó ra hiệu mình đã biết.

“Tôi hôn mê mấy ngày?”. Tô Y Thục nhỏ giọng hỏi.

“Hai ngày.” Hai ngày nay, anh ta không chỉ bị gọi về đây khẩn cấp, còn bị ra lệnh cho 24h ngồi chờ lệnh! Rõ ràng chỉ là vết thương nhỏ mà Lâm Mạc Tang lại vô cùng lo lắng. Từ khi nào mà tên nhóc này cứ lo được lo mất như thế?!

“Ừm.” Tô Y Thục khề gật đầu, bảo sao toàn thân cô không có chút sức lực nào.

“Tôi ra ngoài trước.” Nói xong Mã Đăng liền rời khỏi phòng, tiện tay đóng nhẹ cửa lại.

Trong phòng chỉ còn nghe thấy tiếng hít thở của hai người. Tô Y Thục nhìn gương mặt cương nghị của Lâm Mạc Tang một lúc lâu cũng không động

đấy. Trong giấc ngủ say, anh y như một đứa trẻ. Tô Y Thuộc cố nâng tay lên muốn xoa giãn lông mày đang nhú chặt của anh thì Lâm Mạc Tang lại đột ngột mở mắt!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Có chuyện đều giấu diếm, điều tra ra kẻ phản bội.

Tay Tô Y Thuộc cứng lại giữa không trung, ngăn người nhìn đôi mắt đột ngột mở ra của Lâm Mạc Tang, nhưng một lát sau lại bắt ngờ nhắm lại.

Tô Y Thuộc ngó người nhìn phản ứng kỳ quái của Lâm Mạc Tang, chẳng lẽ anh ấy bị mộng du?!

Giờ thì cô không dám lộn xộn nữa, thôi thì cứ nằm cùng anh một lúc đi.

Nghĩ vậy, Tô Y Thuộc lại nhắm mắt vào, trong phòng chỉ còn vang lên hai tiếng hô hấp đều đều.

Dưới yêu cầu cương quyết của Lâm Mạc Tang, Tô Y Thuộc nằm tĩnh dưỡng trên giường thêm 1 tuần nữa mới được cho phép xuống giường. Một điều khiến cô ngạc nhiên nữa là, vào ngày hôm sau khi cô tỉnh dậy, Lục Hân đã đến thành phố Quyết Hoa.

Sau đó, Lục Hân lại nói cho cô biết, vì Lâm Mạc Tang sợ cô ở thành phố Quyết Hoa một mình không có bạn bè nên cố tình gọi Lục Hân tới chơi với cô. Sự chu đáo của Lâm Mạc Tang lại khiến Tô Y Thuộc cảm động.

Thực ra, cũng là vì Lâm Mạc Tang sợ lại xuất hiện thêm một Lý Tư thứ hai nữa, phải Lục Hân tới đây vừa để cô có người trò chuyện, vừa để ngăn cản những người đàn ông khác tới gần cô. Ngày đó anh có thể tìm thấy cô nhanh chóng như vậy cũng hoàn toàn là vì khi ôm cô đã tiện tay nhét thiết bị định vị mini vào trong túi cô.

“Thiếu nữ nãi, thiếu gia mời cô xuống dưới.” Từ sau khi Lâm Mạc Tang nói với thím Hoàng là bọn họ đã kết hôn, thím Hoàng lập tức gọi Tô Y Thuộc là thiếu nữ nãi. Sau khi phản kháng mãi cũng không ích gì, Tô Y Thuộc đành bỏ cuộc.

“Vâng.” Cô khẽ đáp một tiếng.

Đây là lần thứ ba Âu Dương Tuyết tới nơi này, có điều hai lần trước là không mời mà tới, còn lần này là bị Âu Dương Mộc ‘dẫn’ tới.

Vừa nhìn thấy Tô Y Thuộc, Âu Dương Mộc như nhìn thấy cứu tinh: “Tô tiểu thư, mong cô có thể tha thứ cho lỗi lầm của Tuyết nhi, con bé bị người có ý đồ xấu xúi giục nên mới phạm sai lầm như vậy.” Âu Dương Mộc chỉ chăm chăm muốn gỡ tội cho Âu Dương Tuyết, lần này môn chủ không vì Âu Dương Tuyết mà giận cá chém thớt xử lý cá Âu Dương gia là anh ta đã cảm thấy may mắn lắm rồi. Nhưng vì mấy hôm nay mẹ anh ta cứ khóc lóc xin Âu Dương Mộc cứu Âu Dương Tuyết, anh ta không chịu nổi nữa nên mới cố hạ quyết tâm tới “chịu đòn nhận tội”, bây giờ chỉ có thể thử vận may từ phía Tô Y Thuộc thôi.

“Người có ý đồ xấu à?”. Tô Y Thuộc nghi hoặc.

“Chuyện đó...” Âu Dương Mộc thấy Tô Y Thuộc chịu nghe anh ta nói, liền cảm thấy có chút hy vọng.

“Mộc.” Giọng nói của Lâm Mạc Tang vang lên ngắt lời Âu Dương Mộc, dùng ánh mắt cảnh cáo anh ta mà dám nói thì chắc chắn phải chết! Âu Dương Mộc lập tức nuốt ngược mấy lời định nói vào trong.

Tô Y Thuộc nhận ra Lâm Mạc Tang cũng không muốn để cho cô biết, trong lòng chợt thấy hơi mất mát vì anh giấu diếm cô.

“Ha ha, anh, chúng ta có cần phải tới đây không?! Dù chuyện này do em chủ mưu thì đã sao? Cái thứ phụ nữ không ai thèm này có thể làm gì em nào?!”. Âu Dương Tuyết điên cuồng cười nhạo Tô Y Thuộc.

Gia cảnh của Âu Dương Tuyết vô cùng hùng mạnh, hầu như ở bất cứ thủ đô lớn nào cũng đều có chi nhánh công ty của Âu Dương gia, cô ta lại là con gái duy nhất của Âu Dương gia nên từ nhỏ đã quen được mọi người cưng chiều, vì thế cô ta cũng càng ngày càng ương ngạnh, nghĩ mình là đúng, mà cô ta căn bản cũng không quá hiểu rõ về thân phận của Lâm Mạc Tang.

“Bốp!”. Âu Dương Mộc tát mạnh vào mặt Âu Dương Tuyết một cái. Cô em gái này bị bọn họ làm hư mất rồi, nói chuyện không có tí giáo dục nào, cô em gái hiền lành đáng yêu trước kia của anh ta đâu rồi?! Mặt Âu Dương Mộc hiện lên vẻ xót xa.

Âu Dương Tuyết xoa xoa gò má đỏ ửng, sợ hãi nhìn Âu Dương Mộc, cô ta không thể ngờ được người anh trai cưng chiều cô ta từ nhỏ lại có thể đánh cô ta vì một người con gái khác.

“Đưa cô ta về đi.” Lý Tư không sao là tốt rồi, hơn nữa, nếu là do người ‘có ý đồ xấu’ làm, thì còn có thể lợi dụng Âu Dương Tuyết này để tìm ra kẻ đó.

Bàn tay hơi run rẩy của Âu Dương Mộc khựng lại một chút, kinh ngạc nhìn Tô Y Thục. Cô ấy không hề phần nộ chút nào vì Tuyết nhi muốn làm tổn thương cô ấy sao? Giờ phút này, anh ta như mê muội, anh ta đã từng gặp vô số người nhưng đây là người duy nhất khiến anh ta không nhìn thấu được.

Lâm Mạc Tang không muốn để Âu Dương Tuyết đi dễ dàng như vậy, cô ta căn bản không ý thức được sai lầm của mình, ánh mắt căm ghét đó khiến anh bất an.

“Đưa cô ta đến Nam Phi, vĩnh viễn không được xuất hiện ở đây nữa.” Lâm Mạc Tang tàn nhẫn nói. Anh không đẩy cô ta đến nơi ‘địa ngục trần gian’ kia đã là nể mặt Tô Y Thục lắm rồi.

“Vâng!”. Âu Dương Mộc vội vàng đáp lời, anh ta vốn không dám hy vọng môn chủ tha cho Tuyết nhi, nhưng xử phạt thế này rõ ràng cũng là nhẹ lắm rồi, ít ra con bé còn có thể bình yên sống ở Nam Phi, chứ bình thường những người khác đắc tội môn chủ đều sẽ bị đưa tới ‘nơi đó’. Nghĩ đến chỗ kia, ngay cả anh ta cũng cảm thấy run sợ.

Âu Dương Mộc vội kéo Âu Dương Tuyết đang đồ dẫn định đi về, anh ta sợ Âu Dương Tuyết sẽ lại gây ra sai lầm gì nữa thì không ai cứu được con bé hết!

“Buông ra! Vì sao em phải ngoan ngoãn nghe lời anh ấy đến Nam Phi chứ?!”. Âu Dương Tuyết hất tay Âu Dương Mộc ra, gào vào mặt anh ta như một kẻ điên.

Lâm Mạc Tang nheo hai mắt lại đầy nguy hiểm.

Âu Dương Mộc kiên quyết lôi Âu Dương Tuyết ra ngoài. Đưa con bé đi Nam Phi cũng tốt, Tuyết nhi nên chịu khổ một chút. Anh ta thở dài.

“Tay còn đau không?”. Lâm Mạc Tang đi tới trước mặt Tô Y Thục, cầm ngón tay vẫn còn nhìn thấy vết thương như trước, đặt lên môi hôn khẽ, vết thương này như cửa vào tìm anh, làm cho anh đau lòng không nguôi.

Hành động của anh khiến Tô Y Thục thẹn thùng vội rút ngón tay thon dài của mình ra khỏi bàn tay to của anh.

Thấy khuôn mặt Tô Y Thục đỏ ửng lên, Lâm Mạc Tang nhìn cô như trêu ghẹo.

“Quên mất, em... lát nữa em phải đi ra ngoài.” Từ sau khi tỉnh lại, cứ mỗi lần một mình đối diện với Lâm Mạc Tang, Tô Y Thục lại cảm thấy căng thẳng đến khó hiểu, nói năng cũng lắp bắp, cô thậm chí còn nghi ngờ không biết có phải đây là di chứng của việc mình hít quá nhiều mê hương vào hay không.

“Chú ý an toàn.” Lâm Mạc Tang thu lại vẻ mặt trêu ghẹo, nghiêm túc nói. Nếu người kia đã lợi dụng Âu Dương Tuyết để có được Tô Y Thục thì mục đích chính của việc bắt Lý Tư cũng chỉ để dẫn dụ Tô Y Thục tới mà thôi. Mà mục đích cuối cùng của hắn ta, chính là dùng cô để uy hiếp anh.

Tô Y Thục nhận ra vẻ nghiêm túc của Lâm Mạc Tang, chẳng lẽ vẫn có người muốn bắt cô sao? Là người có ý đồ xấu kia?! Cô quyết định đêm nay phải đi tra xét tình hình rõ ràng.

“Vâng.” Tô Y Thục đồng ý.

Đêm xuống, vẫn trong con hẻm vắng người ở khu Tây lần trước, một màn kịch nặng nề đang diễn ra.

“Đại ca! Tam ca không phải là kẻ phản bội!”. Giọng đàn ông vội vàng muốn giải thích chọt vang lên trong bóng đêm yên tĩnh.

Thất Sát vội vàng vàng biện hộ. Bảy người vẫn đứng trước mặt Tô Y Thục như lần trước, nhưng lúc này Nhất Sát trầm mặc quỳ một gối xuống trước mặt Tô Y Thục.

Cô gái này dám nói Tam ca là kẻ phản bội sao?! Ánh mắt Thất Sát tràn ngập sự phần nộ, bảy người bọn họ từ nhỏ đã bên nhau cùng lớn lên, dù không phải anh em ruột nhưng tình cảm như tay chân, tính cách nhân phẩm của mỗi người như thế nào, họ sao có thể không biết. Nhưng hiện giờ cô lại nói Tam ca luôn hòa nhã của hắn là kẻ phản bội thì hắn chết cũng không tin.

Sáu người khác đều không lên tiếng, xung quanh lập tức yên tĩnh lại.

Tô Y Thục yên lặng đứng đó, có một số việc dù có tàn nhẫn cũng vẫn phải đón nhận.

“Tam ca, anh giải thích đi! Anh không phải là kẻ phản bội đó, chẳng lẽ em còn không hiểu anh sao?! Anh đừng vì cô gái kia là thù lĩnh mới mà sợ cô ấy, anh nói đi!” Thất Sát không chịu đựng được sự im lặng của Tam Sát, trong lòng hắn lại rất sợ chuyện này là thật.

“Là tôi.” Giọng nói bình tĩnh của người đàn ông đứng ở vị trí thứ ba vang lên, không có vẻ chột dạ khi bị phát hiện, cũng không hề muốn giấu diếm.

“Chứng cứ đâu?! Anh đưa chứng cứ ra đây...”. Sự thừa nhận nhẹ nhàng của Tam Sát đập vỡ tình nghĩa anh em mà Thất Sát để bụng nhất, nhưng vẫn không muốn tin.

“Thù lĩnh bảo tôi nói giá quy định cho giao dịch với đối phương lần trước cho mỗi người các cậu, nhưng mà...” Nhất Sát buồn bã cúi đầu siết chặt nắm

đắm, bàn tay chột từa máu, “Mức giá của mỗi người không giống nhau.” Nói cách khác, đến lúc đó nếu giá mà đôi phương nói ra là một trong mấy giá đã thông báo đi của một trong bảy người họ, thì người đó chính là kẻ phản bội.

“Rất thông minh.” Tam Sát mỉm cười nhìn Tô Y Thục đeo mặt nạ quý, tán thưởng từ tận đáy lòng.

“Không...” Thất Sát đau khổ ôm đầu ngồi xồm xuống. Vì sao?! Bảy người họ từ nhỏ đã hứa hẹn với nhau sẽ bảo vệ tốt Liệt Diễm của Hồng đại ca, vì sao Tam ca phải phản bội lời thề? Vì sao?

“Xin lỗi...”. Nhìn Thất Sát đau khổ như vậy, Tam Sát cũng quay sang xin lỗi năm người anh em kia. Bọn họ sống cùng nhau hai mươi mấy năm nay, cuối cùng mình lại thành kẻ phản bội. Hắn có lỗi với tình cảm anh em của họ!

Nhất Sát từ từ nhắm hai mắt lại, hắn không muốn tin Tam đệ nhà nhận đó của hắn là kẻ phản bội, nhưng sự thật hiển hiện trước mắt không cho hắn quyền nghi ngờ.

“Lý do.”

Tam Sát đã chuẩn bị sẵn tâm lý chịu chết, đối với kẻ phản bội, từ trước đến giờ Liệt Diễm không hề nể tình chút nào. Nhưng cô lại hỏi hắn lý do khiến hắn chột thấy hoang mang.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Khả năng kỳ dị.

“Không có lý do gì.” Hắn nhú mày đáp.

“Anh không cần những người anh em của mình nữa sao?”.

Lời nói của Tô Y Thục khiến hắn trầm mặc, nhưng hắn không thể nói được, Cầm nhi vẫn còn nằm trong tay đám súc sinh kia chưa biết sống chết thế nào.

“Có phải có người uy hiếp anh không?”. Đôi mắt đeo kính gọng vàng của Tứ Sát thoáng hiện lên vẻ u ám, hắn là người chuyên phụ trách thu thập tin tức tình báo trong Thất sát, tâm tư cũng thận trọng, tinh tế hơn. Tam ca là người nặng tình nặng nghĩa, hắn không tin Tam ca sẽ bán đứng anh em vì quyền lợi.

Bị nói trúng tâm sự, về mặt Tam Sát thoáng hoảng hốt một chút nhưng cũng không tránh được ánh mắt của Tô Y Thục.

“Anh chết, cô ấy phải làm thế nào?”. Thật ra Tô Y Thục chỉ đoán mò thôi. Cô tin rằng trên thế giới này, mỗi người cuối cùng cũng sẽ có một sự ràng buộc của riêng mình, cô chỉ muốn thử xem Tam Sát có muốn nói ra hay không thôi.

Câu nói vừa rồi lập tức cảnh tỉnh Tam Sát, nếu hắn chết, Cầm nhi sẽ thế nào? Hắn chỉ mong được giải thoát khỏi sự bất an của lương tâm, nhưng lại ích kỷ không để ý đến sống chết của Cầm nhi, vậy rốt cuộc lúc trước hắn phản bội Liệt Diễm vì sao gì? Hắn không thể chết được, hắn phải cứu Cầm nhi!!!

“Xin cho tôi một ngày.” Giọng điệu của Tam Sát đầy vẻ dứt khoát, nếu không cứu được thì họ sẽ cùng chết. Nếu cứu được, phải để Cầm nhi được sống tử tế.

“Quy củ của Liệt Diễm không thể bị phá vỡ được. Mấy ngày này anh ở lại tổng bộ... úp mặt vào tường.” Tô Y Thục cũng không muốn giết người đàn ông này, một người nặng tình nặng nghĩa sẽ dễ bị người khác uy hiếp, nhưng một khi đã giải trừ được sự uy hiếp đó, thì người kia chắc chắn sẽ rất trung thành, tận tụy.

Bảy người rất ngạc nhiên với quyết định của cô, úp mặt vào tường ư? Không phải là đưa về dùng môn quy của Liệt Diễm để xử lý sao? Nhất Sát nhìn chăm chăm vào đôi mắt lộ ra của Tô Y Thục, dần dần hắn cũng hiểu vì sao thủ lĩnh để cô bé này tạm thời nắm mọi chuyện thay mình rồi. Có rất nhiều chuyện hắn phải học hỏi cô ấy!

“Không, tôi không sợ chết!”. Tam Sát đau khổ nói. Hắn thà chết còn hơn cả đời phải sống trong sự áy náy vì không thể bảo vệ được vợ của mình!

“Đưa anh ta về.” Tô Y Thục lạnh lùng ra lệnh cho Thất Sát.

Thất Sát vẫn đang đắm chìm trong sự vui mừng vì Tam Sát không cần phải chết. Hắn không cần biết người kia là ai, hắn chỉ quan tâm đến người anh em lớn lên cùng hắn này thôi.

“Vâng!”. Lần này hắn lập tức nhận lệnh, quay lại kéo Tam Sát đi.

“Không...”. Tam Sát giống như con thú hoang bị trói, gạt bàn tay đang túm vai mình của Thất Sát ra, vội vàng chạy trốn!

“Sau hôm nay nếu còn sống, tôi sẽ quay về chịu tội. Nếu tôi chết... mọi người hãy coi như không có người anh em như tôi!”

Tam Sát là người có võ công tốt nhất trong mấy người này, nếu hắn muốn trốn thì căn bản không có ai cản được.

Lúc này đột ngột có một bóng đen lướt qua mặt từng người, dùng tốc độ nhanh như sét lao tới chặn thẳng trước mặt Tam Sát đang gần chạy ra khỏi con hẻm.

Tam Sát lập tức dừng bước, cảm giác kinh ngạc, hoảng sợ, bất lực lập tức xé rách vẻ mặt ôn hòa thường ngày của hắn, nhưng đừng ai mong cản được hắn!

Tam Sát tung một đấm về phía Tô Y Thục, sáu người còn lại thấy tình hình không ổn cũng muốn lao tới ngăn cản.

Ngay khi Tam Sát tấn công, Tô Y Thục đã phát tay với sáu người kia trước bảo bọn họ không cần tới gần, sau đó tùy tiện đưa cánh tay nhỏ nhấn lên đồ đòn.

“Rắc...”. tiếng gãy vang lên giòn tan.

Trừ Nhất Sát ra, cả năm người còn lại dù có chút ý kiến với vị thủ lĩnh mới này, nhưng nghe tiếng động kỳ dị đó, họ vẫn lộ ra vẻ lo lắng.

“Rắc.” Lại một tiếng nữa, mấy người kia nghe mà lạnh cả người.

“Đưa về.” Tô Y Thục vòng hai tay ra sau lưng, lạnh lùng ra lệnh.

“Hà?!!!!”. Thất Sát ngẩn người bước đến trước mặt Tam Sát, nhất thời chưa kịp hồi hồn. Tay cô ấy vẫn cử động được, chẳng lẽ tay Tam ca bị gãy?! Nhìn khuôn mặt hơi toát mồ hôi lạnh của Tam ca, mọi người đều trầm mặc.

Thất Sát ôm quyền với Tô Y Thục rồi vội vàng đưa Tam Sát đã gãy hai cánh tay đi ra khỏi con hẻm nhỏ.

Tam Sát chán nản cúi đầu. Vừa rồi, khi cánh tay nhìn như không hề có chút lực đó chặn tay hắn lại, hắn cảm nhận rất rõ có một luồng gió mạnh đánh tới, làm đứt gân cốt của hắn!

Thiếu mất hai người, con hẻm nhỏ trống trải chỉ còn vang lên tiếng gió đêm, bầu không khí hơi nặng nề.

“Làm đại ca, tôi cũng không tránh được tội.” Máu trên mu bàn tay Nhất Sát đã đông lại, quỳ một gối xuống.

“Xin thủ lĩnh tha thứ.” Bốn người còn lại cũng quỳ xuống.

“Tha thứ à?” Giọng điệu trào phúng của Tô Y Thục đánh vào lòng mỗi người.

“Giám sát Tam Sát chặt chẽ, nếu hắn có hành động gì thì báo cho tôi, không cần phải ngăn cản hắn.” Tô Y Thục không nghĩ Tam Sát sẽ ngoan ngoãn ở lại tổng bộ. Nếu nói thẳng rằng muốn giúp hắn cứu người, chắc chắn trong lòng hắn sẽ cảm thấy áy náy, âm thầm theo dõi hắn thì hơn.

“Vâng.” Tuy không hiểu mục đích của Tô Y Thục là gì, nhưng họ biết cô cũng sẽ không hại Tam Sát.

Đây có lẽ là nguy cơ lớn nhất mà bảy người họ từng gặp phải.

Xử lý xong chuyện của Liệt Diễm, Tô Y Thục cũng không vội vàng quay về biệt thự. Cô còn có việc khác.

“Bước ra.” Chờ năm người kia đi khuất, Tô Y Thục đứng lại một lát rồi đột ngột lên tiếng khiến người trong bóng tối hoảng sợ.

“Cần tôi mời các người ra không?” Khóe môi Tô Y Thục khẽ cong lên cười lạnh dưới lớp mặt nạ. Từ sau khi ra ngoài, hai người này liền đi theo cô như hình với bóng. Cô vốn muốn nhìn xem hai người này muốn gì, nhưng bao nhiêu lâu cũng không thấy xuất hiện khiến cô hơi ngạc nhiên. Mà sở dĩ cô không lo thân phận bị bại lộ, là vì người chết cũng sẽ không mở miệng được.

“Phu nhân.” Lãng và Phong đi từ trong chỗ tối ra, sắc mặt khác nhau nhìn Tô Y Thục. Vừa rồi sau khi Tô Y Thục ra tay, bọn họ cũng không hề ngạc nhiên nếu bị cô phát hiện, nhưng bọn họ thật sự không ngờ thân phận của cô lại phức tạp như vậy. Tuy họ không biết bảy người vừa rồi, nhưng họ cũng nghe thấy mấy người đó gọi cô là thủ lĩnh.

Con người đen bình tĩnh của Tô Y Thục như tỏa sáng trong bóng đêm. Cô không lúng túng gì với hai người này, họ là thủ hạ của Lâm Mặc Tang, đi theo cô làm gì?!

“Phu nhân, thuộc hạ phụng mệnh môn chủ, đi theo bảo vệ cô.” Phong vẫn giữ vẻ trầm tĩnh như thường, không lộ ra chút nghi hoặc gì với thân phận của Tô Y Thục.

Lãng thì lại tò mò nhìn Tô Y Thục đeo mặt nạ quý, ngăn người quên cả dời mắt đi.

Sự quan tâm của Lâm Mặc Tang làm Tô Y Thục rất thoải mái, nhưng cô không thích có người đi theo mình.

“Không cần.” Vừa nói Tô Y Thục vừa bước ra khỏi con hẻm nhỏ. Trời càng lúc càng tối, thời gian cũng không còn nhiều.

Phong đứng tại chỗ do dự một chút rồi quyết định quay đi, cô ấy căn bản không cần họ bảo vệ. Với thân thủ như ma quỷ đó của cô, nếu vừa rồi đánh với anh ta thì có lẽ anh ta cũng sẽ chẳng tốt hơn người đàn ông bị gãy tay kia là bao.

Lăng vốn định đi theo Tô Y Thục, hiện giờ cô ta vô cùng tò mò về người con gái này. Thân phận của cô ấy càng ngày càng khiến người ta không đoán được, hơn nữa, cô ta cũng sớm nhận ra tình yêu của môn chủ dành cho cô ấy, nhưng nhìn thấy người đàn ông như núi băng kia chuẩn bị quay về, cô ta bực tức rồi đành phải đi theo anh ta.

Đêm càng sâu. Ánh đèn thừa thốt, xung quanh chỉ vang lên tiếng mèo kêu.

Tô Y Thục nhớ lại bản đồ trong đầu, Âu Dương gia quả nhiên là phú thương nhiều thế hệ, diện tích khu nhà khiến cho người lần đầu tiên tới đây hoàn toàn không tìm được phương hướng.

Tránh được mạng lưới bảo vệ cực mạnh, Tô Y Thục thuận lợi đứng nấp ở một góc trên tầng hai.

Theo tư liệu mà Tứ Sát đưa cho cô thì đó là căn phòng thứ hai bên trái. Tô Y Thục nghiêng người lách đi, hành lang tầng hai tối om, mọi thứ đều rất yên tĩnh.

Bóng người như ma quỷ lặng lẽ lên vào căn phòng thứ hai không một tiếng động.

Nhìn Âu Dương Tuyết nằm ngủ trên giường, Tô Y Thục cúi người vỗ vỗ vào mặt cô ta. Cô gái này ngủ nhìn thuận mắt hơn nhiều, thậm chí còn khiến Tô Y Thục cảm thấy không nỡ đánh thức cô ta.

Cảm thấy có người vỗ mặt mình, Âu Dương Tuyết nhủ mảy tỉnh dậy, mơ mơ hồ hồ nhìn thấy bóng người trước mắt.

Ma à?! Âu Dương Tuyết trợn trừng mắt nhìn Tô Y Thục đeo mặt nạ, cảm giác không thờ nổi.

“A...”. Giờ thì Âu Dương Tuyết hoàn toàn tỉnh táo, lập tức hét thất thanh.

“Còn kêu nữa tôi sẽ giết cô.” Tô Y Thục cố tình hạ thấp giọng xuống khiến người ta không nghe ra được là nam hay nữ.

Âu Dương Tuyết lập tức bịt chặt cái miệng hết âm ỉ không kiềm chế được của mình lại theo phản xạ vì con dao găm của Tô Y Thục đang dán lên cổ cô ta. Từ sau khi xảy ra chuyện kia, cô ta đặc biệt sợ hãi cái cảm giác mát lạnh của dao găm dính vào cổ.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Thăm dò giữa đêm, thần phục.

“Bây giờ tôi hỏi một câu, cô trả lời một câu, nếu dám nói lung tung...”. Tô Y Thục nhẹ nhàng cửa vào cổ Âu Dương Tuyết một cái.

Cảm giác đau đớn xông thẳng lên não Âu Dương Tuyết, bản chất sợ chết khiến cô ta không dám nói thêm nửa chữ, vội vàng gật đầu đồng ý, mắt cũng không dám nhìn khuôn mặt kia nữa.

Không làm chuyện đuối lý, nửa đêm không sợ gặp ma. Xem ra cô nàng này làm không ít chuyện xấu xa.

“Một tuần trước, các người làm thế nào mà bắt được người đàn ông kia?”. Sau khi cô tỉnh lại thì không còn thấy Lý Tư nữa, chắc là bị người đó đưa về, vì thế cô chỉ có thể tìm manh mối từ chỗ Âu Dương Tuyết.

“À...”. Ngày mai Âu Dương Tuyết sẽ bị đưa đi Nam Phi, nhắc đến việc này là cô ta lại bùng lửa giận. Chỉ tại gã đàn ông đó, nói cái gì mà dù có sơ hở bị phát hiện thì cô ta là con gái Âu Dương Gia, ai dám động vào cô ta? Nhưng kết quả thì thế nào?

Tô Y Thục nhận ra vẻ phẫn nộ của Âu Dương Tuyết, có vẻ như người ‘có ý đồ xấu’ kia rất biết dùng đòn tâm lý.

“Nói.” Tô Y Thục tra hỏi.

“Là... là một người đàn ông nói cho tôi biết, chỉ cần bắt được Lý Tư thì sẽ uy hiếp được con đàn bà khôn kiếp Tô Y Thục kia.” Âu Dương Tuyết rất

kích động, rõ ràng vẫn cảm hận Tô Y Thục đến tận xương tủy như trước, khi nhắc tới tên cô, sắc mặt cô ta dữ tợn đến mức như chỉ muốn xẻ thịt cô rồi nuốt thẳng vào bụng vậy.

“Gã đàn ông đó là ai?”. Tô Y Thục không thèm để tâm đến lời chửi bới của cô ta, hỏi tiếp.

Lần này Âu Dương Tuyết do dự một lúc cũng không nói thêm câu nào.

“Hừm?”. Tô Y Thục lại cứa thêm cho Âu Dương Tuyết một cái nữa không chút nể nang, một chút máu lập tức ứa ra từ cổ cô ta, rơi xuống chiếc váy ngủ trắng như tuyết của cô ta.

“Đừng... đừng giết tôi!!! Gã... gã đàn ông đó có 3 nốt ruồi ở khóe môi, nhưng mà tôi không quen gã...”. Âu Dương Tuyết đã bao giờ chịu đau đớn thế này đâu, cái tát lần trước của Âu Dương Mộc là lần đầu tiên cô ta bị đánh.

3 nốt ruồi à? Một loạt hình ảnh lướt qua đầu Tô Y Thục, nhưng không hề có người nào phù hợp với miêu tả của Âu Dương Tuyết. Cô chưa từng đắc tội với ai như vậy.

Ngay khi cô đang chuẩn bị tra hỏi tiếp thì Âu Dương Tuyết đã ngất xỉu mất rồi.

Nhìn Âu Dương Tuyết ngã xuống giường, Tô Y Thục không thể hiểu nổi vì sao một cô gái độc ác nham hiểm như thế mà lại nhát gan thế này.

Tô Y Thục dùng ga giường lau lưỡi dao găm dính máu rồi nhét lại vào trong tay áo. Ít ra Âu Dương Tuyết cũng tặng cho cô một món quà khá tốt, con dao găm này sáng bóng, chém sắt như chém bùn, dùng rất vừa tay.

“Đình đông đình đông”. tiếng chuông đồng hồ vang lên, trời đã dần sáng, đến lúc Tô Y Thục phải đi rồi.

“Tuyết nhi-”. ngay khi Tô Y Thục mở cửa phòng định lên đi thì một giọng phụ nữ nhỏ nhỏ vang lên ngoài cửa.

Tô Y Thục khẽ nhíu mày, nhanh nhẹn trốn ra sau cửa.

Một vị phu nhân mặc quần áo sang trọng cầm một cái thùng lớn lén lút bước vào phòng Âu Dương Tuyết, còn liên tục quay đầu lại nhìn như sợ có người phát hiện ra.

Bà ấy đặt cái thùng xuống, vội vàng đi đến bên giường, nhìn thấy trên giường đầy vết máu, sắc mặt vốn đang sốt ruột lập tức tái nhợt đi, run run rẩy rẩy đưa tay vào mũi Âu Dương Tuyết kiểm tra hơi thở, rồi khẽ thở phào.

“Tuyết nhi, Tuyết nhi!”. Người phụ nữ kia vội vàng lay Âu Dương Tuyết dậy. Cô ta chậm rãi mở mắt ra, vừa nhìn thấy người trước mặt liền quên cả đau đớn lao tới khóc ầm lên!

“Mẹ, mẹ, có người muốn giết con!”. Âu Dương Tuyết kêu to.

Quý Yến, mẹ cô ta vội vàng bịt miệng cô ta lại, vỗ nhẹ vào lưng cô ta, nhỏ giọng nói: “Mẹ biết rồi, không sao, không sao. Con nói nhỏ một chút, đừng đánh thức bố con dậy.”

Âu Dương Tuyết nhìn bà không thể tin nổi. Cô ta suýt bị giết chết mà mẹ còn lo cô ta đánh thức bố sao?!

“Mẹ chuẩn bị hành lý cho con rồi, đây là chiếc thẻ không có hạn mức, con... con chạy trốn được đi đâu thì mau chạy đi!”. Nhìn đứa con gái từ nhỏ ở bên mình, hai mắt Quý Yến cũng đỏ bừng lên nhưng không còn cách nào khác, không bỏ trốn cũng chỉ có con đường chết thôi, ai bảo Tuyết nhi chọc vào người không nên chọc chứ.

Tô Y Thục lạnh lùng nhếch môi, người mẹ như vậy mới khiến Âu Dương Tuyết vĩnh viễn không trưởng thành được.

Nhìn chiếc thùng bên cạnh, Âu Dương Tuyết ngừng khóc, tròn tròn mắt, gia đình họ thực sự không bảo vệ cho cô ta nữa sao? Giờ phút này, cô ta thật sự cảm nhận sâu sắc rằng mình sẽ không bao giờ có thể sống cuộc sống như công chúa này nữa.

Nhân lúc Âu Dương Tuyết bị Quý Yến che khuất tầm mắt, Tô Y Thục nhanh chóng lên qua cửa sau để ra ngoài, trong lòng không khỏi buồn thay cho Âu Dương Tuyết. Dù cô ta có thể trốn được thật, thì với tính cách đó của cô ta, e cũng không sống yên được ngoài xã hội.

Chỉ là, chuyện này không liên quan gì tới cô.

Tô Y Thục lên ra khỏi Âu Dương gia trong tình huống không đánh động đến bất cứ kẻ nào. Chuyện Âu Dương Tuyết coi như xong, tiếp theo cô phải tìm được gã đàn ông có 3 nốt ruồi đó.

Tô Y Thục chậm rãi thả bước trong công viên cách Âu Dương gia khoảng 100 mét. Ánh mặt trời mới mọc giống như một cái cuống rốn khổng lồ, ôm chặt lấy vạn vật trên thế gian, mùi bùn đất quyện với mùi ẩm ướt của sương sớm len lỏi vào mũi Tô Y Thục, một đám trẻ con kéo tay nhau ca hát ngây ngô khiến Tô Y Thục không kìm được liền bật cười. Đã bao lâu rồi cô chưa nhìn thấy những cảnh thế này? Thế giới của cô, vẫn luôn quanh quẩn với quyền và thế. Thật ra, thứ cô mong muốn nhất, cũng chỉ là cuộc sống bình thân nhất thôi.

Tô Y Thục cười một mình, lúc này cô đã tháo chiếc mặt nạ quý xuống, dưới ánh mặt trời, khuôn mặt thanh tú của cô như trong suốt.

Lục Thần Hi vừa đến thành phố Quyết Hoa, đang muốn xuống xe hít thở không khí một chút, không ngờ Tô Y Thục cũng ở đây, hơn nữa, vẻ mặt mơ hồ như vừa rơi xuống phạm trần đỏ của cô khiến anh ta nhìn mê mẩn.

“Lục tiên sinh, chúng ta phải đi rồi!” Người đàn ông ngồi ở ghế lái lái đầu qua cửa kính gọi Lục Thần Hi.

Lục Thần Hi nhìn Tô Y Thục đang nghe điện thoại rồi nhanh chân bước về một hướng khác kia, bàn tay đang giơ lên không trung của anh ta buông thõng xuống: “Đi thôi!”. Thế nào rồi cũng sẽ có cơ hội gặp lại.

Quả nhiên Tam Sát đã thu phục được tên Thất Sát làm việc chỉ theo cảm tính không có chút đầu óc nào kia. Đúng là người càng có vẻ ôn hòa thì càng gian xảo, y như Lâm Mặc Tang. Tô Y Thục cúi đầu nghĩ.

Người vừa gọi điện thoại cho cô là Nhất Sát, thông báo cho cô biết sau khi Tam Sát làm Thất Sát hôn mê đã rời đi để lại mẫu giấy viết “Các anh em, tôi có lỗi với mọi người”.

Tô Y Thục day day trán, cả đêm không ngủ khiến cho cơ thể vừa bình phục của cô hơi mệt mỏi.

“Bám theo đi, liên tục báo tình hình cho tôi, còn nữa...”. Tô Y Thục đi về nơi mà Nhất Sát vừa thông báo, “Triệu tập hết anh em dưới trướng của anh đi cùng.”

Nhất Sát ở đầu dây bên kia dường như không ngờ Tô Y Thục sẽ để hấn dẫn người đi. Hấn cứ nghĩ cô chẳng qua chỉ muốn theo dõi thăm dò tình hình của Tam Sát mà thôi. Một lát sau hấn mới trả lời: “Vâng.”

“Chú ý an toàn.” Tô Y Thục nghĩ một chút rồi bổ sung thêm

Trong điện thoại không còn âm thanh nữa, Tô Y Thục khẽ cười cúp máy. Lại phải đánh lớn một trận rồi!

“Cô ấy nói thế nào?”. Sáu người, 12 con mắt đổ dồn về phía Nhất Sát.

“Cô ấy bảo tôi dẫn theo anh em dưới trướng đi cùng.” Giọng nói của Nhất Sát hơi là lạ. Phải biết rằng đám anh em dưới trướng hấn không khác gì thú hoang, nếu tham gia vào thì căn bản không có ai can nỏi! Nhất Sát lại nói tiếp: “Cô ấy còn dặn ‘chú ý an toàn’ nữa!”.

Giờ thì mọi người đều ngơ ngàng, biểu hiện thế này rõ ràng là muốn đi cứu người mà!

“Tôi theo cô gái này!!!”. Mắt Thất Sát lấp lánh sáng, hùng hổ nói, cũng vô tình động vào vết thương bị Tam Sát đánh trên mặt.

Mấy người còn lại cũng thực sự bị cô gái này làm cho cảm động. Dù cô ấy là một người con gái thì đã sao?! Bọn họ cũng thừa nhận cô ấy!!!

Đương nhiên bản thân Tô Y Thục không hề biết rằng một câu quan tâm tùy ý của cô lại khiến cô trở thành người mà bảy người này muốn dốc hết sức lực để bảo vệ.

Tam Sát luôn lách vào một kho hàng bỏ hoang ở thành phố Quyết Hoa.

Vì Tô Y Thục chưa đến nên sáu người trốn trong bụi cỏ, không dám manh động.

Lúc này, một người dáng vẻ như tay sai quèn đi từ trong kho hàng ra, Nhị Sát nháy mắt ra hiệu với Ngũ Sát, Ngũ Sát lập tức gạt đầu rồi lên đi theo sau người kia. Nhị Sát lại lấy từ trong áo ra một loại da đặc biệt và bút, vẽ theo diện mạo của người kia. Trong bảy người này, Nhất Sát là chủ lực, phụ trách xử lý những chuyện lớn của Liệt Diễm, Nhị Sát giỏi thuật hóa trang, phụ trách việc trà trộn với người khác, Tam Sát chuyên quản lý tài vụ, Tứ Sát chịu trách nhiệm thu thập tin tức tình báo, Ngũ Sát là sát thủ tài giỏi, Lục Sát phụ trách ngoại giao, cũng chính là sử giả kết giao với các bang phái khác, Thất Sát phụ trách “địa lao” của Liệt Diễm, vì thế tính cách hấn ta cũng nóng nảy bộp chộp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bát Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Bố trí cẩn thận, kế hoạch giải cứu.

Khi Ngũ Sát quay trở lại bụi cỏ, gạt đầu ra hiệu với Nhị Sát xong, Nhị Sát với dán lớp da vừa vẽ cẩn thận lên mặt, sau đó ung dung bước ra khỏi bụi cỏ.

Hiện giờ hắn đã hoàn toàn biến thành bộ dạng của người vừa bị Ngũ Sát xử lý kia.

“Này, mày đứng đấy làm gì thế? Lão Đại bảo mày đi canh chừng thằng kia cơ mà? Mẹ kiếp mày đi ăn cú hay sao mà đi chậm thế?!” Một gã đàn ông to lớn đi ra từ bên trong cánh cửa quát tháo Nhị Sát đã hóa trang thành dáng vẻ của tay sai quyền kia.

Nhị Sát cuống quýt xin lỗi, giả vờ sợ hãi rồi đi theo gã đàn ông kia vào trong kho hàng.

“Ồ trong à?”. Năm người ngồi trong bụi cỏ vừa nhẹ nhàng thờ phào lại nghe giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng, không ngờ bọn họ lại không hề phát hiện ra cô đã đến.

“Vâng” Nhất Sát cung kính đáp.

“Có phát hiện gì không?”. Tô Y Thục cũng ngồi xổm xuống, 6 người ngồi tụ lại với nhau, như vậy cũng có thể quan sát được hết bốn hướng.

Tứ Sát lấy một cái màn hình mini từ trong ngực ra đặt xuống trước mặt Tô Y Thục.

“Nhị Sát hóa trang vào trong rồi.” Tứ Sát chỉ chỉ vào Nhị Sát đã hóa trang ở trên màn hình rồi cung kính lùi sang một bên.

Đây là bên trong kho hàng, không cũ nát như bên ngoài, trong đó có rất nhiều loại vũ khí được treo nghiêm chỉnh trên tường, có khoảng mười người ở trong phòng, phân bố bốn phía của kho hàng, trong tay mỗi người đều có súng. Có hai người bị trói, là Tam Sát và Cầm Nhi. Một gã đàn ông trọc đầu đang cầm súng để vào đầu Cầm Nhi, ra sức chửi bới Tam Sát.

Nhìn Tam Sát bầm dập mặt mũi, Tô Y Thục khẽ nhủ thầm.

“Nhất Sát đem theo 10 người đánh phía Đông, Ngũ Sát phía Nam, Lục Sát phía Tây, Thất Sát phía Bắc. Tứ Sát ở lại quan sát động tĩnh xung quanh, tôi lên vào. Mục tiêu: Cứu họ ra.” Tô Y Thục hạ lệnh nhanh chóng, ngắn gọn, phong thái Vương giả trời sinh khiến tất cả mọi người đều vô có thần phục cô.

“Vâng.” Mọi người nghe xong lập tức tản ra thực hiện theo lệnh.

Chờ tất cả mọi người đã phân bố xong xuôi, Tô Y Thục bắt đầu nghiên cứu hình ảnh trên màn hình trong tay. Không xông vào được, trong tay bọn họ đều có súng, cô không thể mạo hiểm.

“Nhị Sát, không cần biết dùng phương pháp gì, dẫn dụ hai người ở cửa sau đi.” Tô Y Thục nói vào micro mini.

Trên màn hình, Nhị Sát đi đến bên hai người kia, không biết nói gì mà hai người họ đẩy về bức bối đi ra cửa, không ai chú ý đến chuyện thiếu mất hai người.

Tiếp theo không cần Tô Y Thục chỉ huy, Nhị Sát rất hiểu ý dẫn dắt người trong kho hàng ra ngoài, mà người bị dụ chỉ cần vừa ra khỏi cửa sẽ bị thủ hạ của Nhất Sát lập tức tiêu diệt.

Sự tình tiến hành thuận lợi đầu ra đẩy, chờ đến khi trong kho hàng kể cả Tam Sát và Cầm Nhi cũng chỉ còn năm người, rồi cuộc gã đàn ông to lớn kia cũng phát hiện thấy người trong kho hàng bị ít đi.

“Lão đại, anh có cảm thấy có gì đó là lạ không?”. Gã đàn ông to lớn do dự hỏi, gã cảm thấy vô cùng bất an.

“Cái gì?”. Hình như gã đàn ông đã mắng chửi Tam Sát đến môi miệng rồi, bức bối ngẩng đầu nhìn gã to lớn kia, lúc này gã mới phát hiện không thấy người trong kho hàng đâu, không khỏi hoảng hốt.

“Mày ra cửa sau nhìn xem!”. Gã trọc đầu hét hàm ra lệnh, vừa nói vừa đi đến trước mặt Tam Sát: “Mẹ kiếp, mày cũng dám dẫn người đến à?!”. Nói xong, gã lại tát một cái nữa, khoe môi Tam Sát lập tức tứa máu, liền nhổ một bãi nước bọt kèm máu vào gã trọc đầu kia.

Gã trọc đầu thẹn quá hóa giận, đang định bắn một phát kết liễu hắn, thì chưa kịp ra tay đã nghe ‘phụt’, tiếng đạn xuyên qua cơ thể vang lên lập tức khiến gã sững người. Gã đàn ông to lớn ra xem xét tình hình ở cửa chậm rãi ngã xuống, hai mắt trợn trừng kinh hoàng, trên trán có một lỗ thủng đen ngòm, thật sự khiến người ta sợ hãi. Chỉ trong giây lát, nơi gã ngã xuống đã biến thành vũng máu.

Gã trọc đầu phản ứng lại, vội kéo Cầm Nhi về phía mình, đặt súng vào đầu cô ta, lúng túng hoảng hốt nhìn xung quanh.

“Ai? Đi ra cho tao! Nếu không bỏ mày bắn chết nó!”.

Chết tiệt, tên nào vừa bắn vậy?! Tô Y Thục nhíu mày. Cô vốn nấp sau cánh cửa định tìm cơ hội ra tay, giờ thì không thể không mở cửa bước vào.

Gã trọc đầu nhìn thấy người đi ra là một cô gái nhỏ bé yếu đuối liền thờ phào nhẹ nhõm.

Tô Y Thục cũng không tỏ ra kích động mà chậm rãi đi về phía Cầm Nhi đang bị khống chế.

“Mày đứng lại đó cho tao! Có nghe không? Còn không dừng lại, tao sẽ giết nó.” Gã trọc đầu đặt súng vào đầu Cầm Nhi, Cầm Nhi cắn chặt môi mình,

trong mắt có vẻ cố kìm nén sự sợ hãi. Tuy hiện giờ cô ta rất sợ nhưng lại không kêu khóc câu nào khiến Tô Y Thục thoáng tán thưởng nhìn cô ta.

“Tôi dừng ở đây là được. Anh đừng kích động.” Tô Y Thục giờ hai tay lên ra vẻ mình không có ác ý.

“Mày là ai?”. Gã trọc đầu hơi bình tĩnh lại một chút, to giọng hỏi.

“Tôi là em gái của thủ lĩnh Liệt Diễm.” Tô Y Thục đáp, mặt không biến sắc.

Mọi người đang bày sẵn trận địa ở bên ngoài đều quay sang nhìn nhau, kinh ngạc rơi cảm, cô ấy... cô ấy thành em gái của thủ lĩnh từ bao giờ thế?

Gã trọc đầu nhìn cô nghi hoặc, gã vốn chưa từng gặp bất cứ ai trong Liệt Diễm, trừ Tam Sát thường xuyên xuất hiện khi giao dịch ra, gã hầu như không biết gì về Liệt Diễm cả. Nhưng nếu cô ấy là em gái thủ lĩnh, như vậy không phải hiện giờ xung quanh đều là người của Liệt Diễm sao?

“Chúng ta giao dịch đi.” Thấy gã không phản bác mình, Tô Y Thục tiếp tục bình tĩnh lừa gạt.

“Cái gì?” Gã đầu trọc vốn cảm thấy mình chết chắc rồi, vừa nghe có đường sống, lập tức hỏi lại.

“Đổi tôi lấy cô ấy.”

Tam Sát ngăn người nhìn cô gái tỉnh lặng như thần Venus kia. Sáu người còn lại cũng ngỡ ngàng trợn trừng mắt nhìn cô gái không sợ chết đó. Tuy bọn họ cũng không biết rõ thực lực của cô lắm, nhưng đây là súng, dù thân thủ của cô có nhanh đến mấy cũng vô dụng. Bầu không khí chột cứng lại.

Thất Sát muốn lao vào ngăn cản ngay lập tức, thủ lĩnh rơi vào tay người khác là đòn đá kích mạnh đối với Liệt Diễm. Nhất Sát ngăn hấn lại, ra hiệu cho hấn cứ bình tĩnh đừng vội vàng.

Gã trọc đầu tự cân nhắc, đúng là Tô Y Thục có giá trị hơn cô gái trong tay gã, bắt lấy cô ấy chưa biết chừng còn có đường sống.

“Mày từ từ đi lại đây.” Gã trọc đầu cân nhắc thiệt hơn rồi quyết định đổi con tin có giá trị hơn.

Tô Y Thục giờ hai tay lên đi về phía gã, thoáng liếc mắt nhìn Nhị Sát sau lưng gã.

“Ai ở đằng sau?!”. Gã trọc đầu cảnh giác quát to.

“Đừng giết em...”. Nhị Sát ôm đầu ra vẻ sợ hãi kêu lên.

“Nhìn cái bộ dạng yếu đuối của mày kia. Nếu muốn giữ mạng thì trông con nhóc này chặt vào cho bố mày!” Gã trọc đầu nhìn Nhị Sát giễu cợt, một thủ hạ như vậy ắt sẽ dốc toàn lực làm việc vì mạng sống, cho nên, gã lập tức đẩy cô gái trong tay cho Nhị Sát đã hóa trang.

Nhị Sát đặt ngay súng lên đầu Cẩm Nhi. Gã trọc đầu hài lòng, bắt đầu chuyển tâm đối phó với Tô Y Thục, trong lòng lại mừng thầm, có phải cô gái này được bảo vệ quá tốt nên sợ đến mù mịt đầu óc rồi không?! Thật ngu ngốc, trên tay gã có thêm một lợi thế tức là có thêm cơ hội, gã ngu gì mà bỏ qua.

Tô Y Thục vẫn tiếp tục thông thả đi tới trước mặt gã trọc đầu, lấy ra một sợi dây có treo một vòng tròn nhìn giống đồng tiền cổ đại.

Những người ở bên ngoài theo dõi tình hình đều ngó ngò người, tình hình này là sao?!

Gã trọc đầu cứ tưởng cô sẽ rút một khẩu súng từ trong ngực ra, nhưng khi thấy rõ đồng tiền đang ra sức lắc lư trước mặt mình, gã kinh ngạc đến quên cả bắt Tô Y Thục lại.

Thời gian trôi đi từng giây từng phút, không khí nhất thời hơi quái dị.

“Bây giờ, nói cho tao biết, ai sai khiến mày?!”. Giọng nói ôn hòa của Tô Y Thục vang lên làm cho người ta mơ mơ hồ hồ.

“Đại ca, cô ấy điên rồi à?”. Thất Sát chán nản nhìn Nhất Sát hỏi, hấn quyết định không chờ Tô Y Thục hạ lệnh nữa mà tự xông vào. Cô gái này xem tivi nhiều quá rồi nên ảo tưởng à?!

Về mặt hơi mê man của Nhất Sát chợt tỉnh táo lại chút, vừa rồi hấn làm sao vậy? Hấn luôn có tính cảnh giác rất cao vậy mà lại thất thần khi nhìn đồng tiền lắc lư kia.

Sức khỏe của Tô Y Thục vừa hồi phục, nhưng cả đêm không ngủ lại dùng thuật thôi miên, cơ thể sắp chống chọi không nổi nữa.

“Là...”. Ánh mắt gã trọc đầu đại đi.

“Pằng!”. một tiếng súng vang lên, gã trọc đầu ngã xuống.

Lại là một súng mất mạng! Chết tiệt, chắc hấn là người lúc trước bắn chết gã cao to kia để nhắc nhở gã trọc đầu, giờ lại sợ gã làm lộ bí mật nên giết gã. Người đó làm việc thật quá kín kẽ.

“Có người trong chỗ tối.” Tô Y Thục nhắc.

Nhị Sát lệt mặt nạ xuống, đỡ Tam Sát bị trôi lên, vội vàng bảo vệ ba người họ sau lưng mình.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Không thể yêu cô ấy, thì sẽ bảo vệ cô ấy.

Đám Nhất Sát cảnh giác phái người quan sát xung quanh xem có ai khả nghi không.

“Cảm ơn!”. Tam Sát đỡ Cẩm Nhi, cung kính nói cảm ơn Tô Y Thục. Cô ấy không xử phạt mình đã khiến hắn khó hiểu lắm rồi, không ngờ cô ấy còn cứu họ, hắn không biết phải báo đáp ân tình của cô thế nào nữa.

“Quay về chờ chịu phạt!”. Tô Y Thục nghiêm mặt nói.

Tam Sát ngạc nhiên, sáu người còn lại cũng hơi giật dử nhìn cô nhưng không ai dám nói bừa.

“Là do Cẩm Nhi, không phải lỗi của Tam ca... xin... xin cô đừng phạt anh ấy...”. Cẩm Nhi nghĩ cô thực sự là em gái thù lĩnh, vừa nghe thấy cô muốn trừng phạt Tam Sát, nước mắt kìm nén hồi lâu giờ liền thi nhau rơi xuống.

Tô Y Thục ôm trán: “Tôi phạt anh ta phải ở bên chị một tháng, đi ra ngoài du lịch nhé.” Thật chịu không nổi mà, hiếm khi cô nổi hứng đùa một chút, sao mọi người đều tưởng thật vậy! (Thật sự là chính đáng về bình thường vốn thật thà của cô đã lừa mọi người đấy biết không?)

Cẩm Nhi tròn trĩnh hai mắt nhìn Tô Y Thục, trong lòng không khỏi thắc mắc rốt cuộc cô bé này là ai?!

“Thuộc hạ...”. Tam Sát ngượng ngùng nhìn cô, trên mặt lại khôi phục nụ cười dịu dàng như xưa.

“Pằng!” Lại một tiếng nữa vang lên, Tô Y Thục không hiểu vì sao hôm nay tiếng súng luôn vang lên không đúng thời điểm như vậy, ví dụ như hiện giờ, sau lưng cô đau đến mức khiến cô không kìm được muốn chửi thành tiếng!

Phát súng này trúng giữa người Tô Y Thục, nhưng mục tiêu ban đầu vốn không phải cô mà là Cẩm Nhi hiện giờ đang đứng trước mặt cô. Vì từ nhỏ đã được huấn luyện nên tính cảnh giác của Tô Y Thục cũng tốt hơn người khác rất nhiều. Cũng may là cô đang đứng trước Cẩm Nhi, nếu cô phản ứng chậm một chút thì viên đạn này đã ghim thẳng vào tim cô gái kia rồi.

“May quá.” Trước khi ý thức hoàn toàn bị mất đi, Tô Y Thục chỉ nói ra hai chữ này. Cô cũng không biết vì sao mình phải quên mình cứu người như vậy, có lẽ là do cô không muốn trên đời này lại thêm một người cô đơn nữa chẳng...

Trước khi mọi người kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra, Nhất Sát đã lao tới trước mặt Tô Y Thục, ôm cô vào lòng, chạy thẳng về tổng bộ Liệt Diễm.

Mấy người khác lập tức phái người chạy về phía hướng viên đạn bắn ra để tìm người vừa bắn súng, nhưng hiển nhiên kẻ kia thấy phát súng không trúng đã gian xảo trốn thoát mất rồi.

Tổng bộ Liệt Diễm.

Trên chiếc giường King size siêu rộng, một người lẳng lẳng nằm sấp ở đó, sắc mặt tái nhợt khiến người ta nhìn mà xót xa nhói lòng.

Nhất Sát nhìn Tô Y Thục đang ngủ say, may mà phát súng không trúng tim. Vừa rồi hắn suýt cho rằng cô đã chết, thậm chí hắn còn có suy nghĩ sẽ đi theo cô nữa. Hắn chưa từng có cảm giác trái tim chết lặng như thế này bao giờ, chẳng lẽ hắn thích cô sao?! Sắc mặt Nhất Sát sa sầm xuống.

“Người đâu?” Toàn thân Lâm Mạc Tang giống như sứ giả câu hồn từ địa ngục tới, tỏa ra hơi thở của cái chết. Cô mất tích suốt ba ngày không hề có chút tin tức gì, gọi vào điện thoại của cô thì không có ai nghe, ngay cả tình báo viên tốt nhất của Quyết Tài môn được anh phái ra ngoài thăm dò cũng không thể tra ra được vị trí của cô! Chết tiệt, cô ấy không biết mình sẽ lo lắng sao?

Lăng và Phong đứng một bên, không ai dám nói gì.

Lâm Mạc Tang vô cùng bức tức, gần đây anh luôn cảm thấy hơi bất an, mà không ngờ rằng anh lại không tìm thấy cô!!! Cảm giác bất lực không biết làm sao này khiến anh khó chịu đến cùng cực, cô gái này, mấy hôm trước chính mình đã cảnh cáo cô ấy, cô ấy đã hứa cái gì? Chưa gì đã quên nhanh thế sao?!!! Lần sau anh sẽ không ngại khiến trí nhớ của cô dài thêm một chút!!!

Đúng lúc này, di động của Lâm Mạc Tang kêu lên.

Anh hoảng hốt luống cuống rút điện thoại ra xem, suýt nữa còn bay cả điện thoại ra ngoài. Nếu để người của Quyết Tài môn nhìn thấy môn chủ luôn bình tĩnh của họ giờ lại thế này chắc sẽ cười ầm lên mất. Chỉ tiếc là hiện giờ không ai cười nổi nữa.

“Alo!”. Lâm Mạc Tang kìm nén sự căng thẳng, trầm giọng nói.

“Ồ...”. Giọng đàn ông! Lâm Mạc Tang nghi hoặc nhìn thông tin hiển thị trên màn hình, đây chắc chắn là số của cô mà.

“Anh là?”. Lâm Mạc Tang đã sốt ruột đến mức muốn giết người rồi, nhưng vẫn cố gắng kìm chế cơn giận dữ, mục đích hiện giờ của anh là tìm được Y Thục, nhận xuống!

“Anh là...”. Đầu dây bên kia thoáng có vẻ nghi hoặc.

“Ông xã.” Lâm Mạc Tang dễ dàng đoán ra nửa câu sau mà hắn chưa nói. Lúc trước anh nhìn thấy Tô Y Thục để tên anh trong danh bạ là “Lâm Mạc Tang”, nên mới lừa cô nói là làm gì có bà vợ nào lại đi gọi thẳng tên chồng như thế, rồi cướp điện thoại của cô, đổi tên thành ‘Ông xã’. Anh còn nhớ lúc đó cô cũng không phản đối gì, dù biết rằng như vậy không có nghĩa là cô đã đón nhận anh, mà chỉ vì nghĩ rằng một cái tên trên danh bạ cũng chẳng ảnh hưởng gì, nhưng anh vẫn thấy vô cùng thỏa mãn.

“Cô ấy trúng đạn, nhưng vết thương đã được xử lý tốt, mấy ngày nữa sẽ ổn thôi.” Nhất Sát giải thích.

Đầu dây bên Lâm Mạc Tang đột nhiên không có âm thanh gì, sau đó tiếng vỡ nát chói tai vang lên.

Cô ấy kết hôn rồi sao?! Hôn nữa, người đàn ông đó còn có vẻ rất quan tâm đến cô, mấy ngày nay vẫn liên tục gọi điện thoại tới.

“Mộc Mộc...”. Trong lúc ngủ mơ, Tô Y Thục lại bắt đầu vô thức gọi cái tên này.

“Anh tên là gì?” Nhìn Tô Y Thục đang mê mẩn bất tỉnh, Nhất Sát không kìm được liền hỏi.

“Lâm Mạc Tang.”

“Vậy... anh có biết một người tên là Mộc Mộc không?”

Lâm Mạc Tang khẽ nhủ mày, sao hắn ta biết Mộc Mộc? Chỉ có cô mới biết được tên đó, rốt cuộc người đàn ông này có quan hệ thế nào với cô?!

“Cô ấy luôn miệng gọi tên người này.”

Sự phẫn nộ của Lâm Mạc Tang bị những lời này dập tắt trong nháy mắt. Y Thục của anh!!! Hiện giờ anh chỉ muốn ngay lập tức xuất hiện ở bên cô.

“Cô ấy đang ở đâu? Tôi muốn gặp cô ấy!”. Lâm Mạc Tang vội vàng nói.

“Tôi nghĩ hiện giờ cảm xúc của cô ấy không nên bị kích động quá mạnh.” Nhất Sát cũng không biết mình làm sao, rõ ràng người có tư cách ở bên cạnh cô lúc này nhất chính là người đàn ông đó, nhưng hắn lại ích kỷ không muốn nói cho anh biết cô đang ở đâu.

“Mộc Mộc mà cô ấy gọi, chính là tôi!” Trực giác của đàn ông nói cho Lâm Mạc Tang, người đàn ông gọi điện thoại tới chắc chắn có tình cảm khác thường với cô. Cô nàng này, không thể bớt kiểm thêm tình địch về cho anh được sao? Lâm Mạc Tang cười khò.

Nhận được đáp án trong dự kiến, Nhất Sát lơ đi cảm giác chua xót trong lòng. Nếu kiếp này cô ấy đã có người yêu thương, vậy thì hắn cứ bảo vệ cô như thế này là tốt rồi.

“Ừm.” Nhìn vàng thối dương dần ló lên phía chân trời, Nhất Sát khe khẽ thở dài.

Ấm áp quá...

Tô Y Thục không kìm được liền áp sát về phía cô cảm thấy ấm áp thoải mái kia.

Lâm Mạc Tang hứng thú nhìn cô gái nhỏ vẫn đang cố gắng chui vào lòng mình, cẩn thận đẩy chân lên trên một chút, ôm Tô Y Thục vào, trong lòng chợt có cảm giác được lấp đầy.

“Mộc Mộc...”. Tiếng gọi vô thức của Tô Y Thục khiến cơ thể Lâm Mạc Tang khẽ cứng lại. Ngày đó khi Nhất Sát nói cho anh biết cô ở đâu, anh lập tức chạy đến đây, nằm trên chiếc giường này đã hai ngày nhưng cô vẫn không chịu tỉnh, cứ như ngủ chưa đã vậy.

Lâm Mạc Tang không ngờ Y Thục lại là thủ lĩnh của Liệt Diễm. Chính mạng lưới tình báo của anh cũng có rất ít thông tin về tổ chức này, bảo sao anh vẫn không tìm được bóng Y Thục. Nhớ đến ánh mắt của đám người kia nhìn mình lúc mình vừa bước vào, Lâm Mạc Tang thoáng cau tiết. Anh nhất định không thể để cô ở đây một mình được, nơi này nhìn đâu cũng thấy toàn đàn ông!!!

Nếu như vừa tỉnh lại, bạn cảm thấy bên cạnh mình có cái lò sưởi, bạn sẽ làm gì? Sẽ giặt mình? Hay vẫn giả vờ ngủ?! Tô Y Thục rất không sáng suốt chọn phương án thứ nhất.

“Anh...”. Tô Y Thục mở to mắt, hơi thở của người bên cạnh cô quá quen thuộc.

“Chào buổi sáng!”. Lâm Mạc Tang hôn nhẹ lên trán Tô Y Thục, lập tức cảm thấy cơ thể mềm mại trong lòng cứng đờ, anh lại càng ôm chặt Tô Y Thục vào lòng mình hơn.

Đôi môi ấm áp của Lâm Mạc Tang và cánh tay mạnh mẽ đang vòng quanh eo cô khiến Tô Y Thục hơi khó thở, muốn thoát ra khỏi vòng tay của anh.

“Đừng động đây, cẩn thận vết thương.” Lâm Mạc Tang giữ chặt cơ thể không an phận của Tô Y Thục, trong mắt có cả sự cảnh cáo và đau lòng, sau lần bị thương này, cô gầy đi không ít.

“À...”. Nhớ đến vết thương sau lưng mình, Tô Y Thục không dám cử động bừa bừa nữa.

Cô đang ở đâu? Sao anh lại cùng nằm ngủ trên giường với cô?! Bảo sao mấy hôm nay cô ngủ say mà lại yên tâm đến lạ thường như vậy. Nghĩ đến chuyện mấy hôm nay hai người cùng ngủ một giường, Tô Y Thục liền cảm thấy hơi ngượng ngùng khi đối diện với anh.

“Thủ lĩnh phu nhân ~~~”. giọng nói treu ghẹo vang lên ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Áo ngủ hở lưng

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Lâm Mạc Tang, sắc mặt của Tô Y Thục chợt biến đổi, y như ăn nhầm cứt vậy, sao thế?

“Ôi chà ~ thủ lĩnh, rốt cuộc cô cũng tỉnh rồi ~”. Giọng nói vui mừng của Thất Sát vang lên, Tô Y Thục bị Lâm Mạc Tang chặn tầm mắt nên không nhìn thấy người, “Cô không biết đâu, cô ngủ mê man suốt ba ngày, suốt nửa thì thủ lĩnh phu nhân giết chết Tam ca luôn rồi!”

“Hà?” Tô Y Thục nhìn anh không hiểu, Lâm Mạc Tang mắt tự nhiên dờn mất đi chỗ khác.

“Thủ lĩnh phu nhân ~”. Thất Sát tiếp tục thao thao bất tuyệt.

“Câm ngay!”. Lâm Mạc Tang quát to.

Thất Sát ngượng ngùng ngậm miệng lại, cúi đầu xuống, nhưng bả vai không ngừng run rẩy đã tiết lộ cảm xúc thực sự của hắn hiện giờ.

Thủ lĩnh phu nhân? Không phải là đang gọi anh đấy chứ? Tô Y Thục chợt nhớ tới chuyện thím Hoàng luôn miệng gọi cô là ‘thiếu nãi nãi’, Lâm Mạc Tang còn ngầm đồng ý, hiện giờ cũng đến lượt anh ném thử cảm giác quái dị này, nghĩ vậy, cô liền không nhịn được buồn cười.

Có điều, tư thế của bọn họ hiện giờ có phải là hơi mờ ám không?!

“Thủ lĩnh.” Một giọng đàn ông luôn ôn hòa lúc này lại hàm chứa vẻ áy náy vang lên. Tam Sát lẳng lặng đứng bên giường, không còn vẻ hòa nhã nguy trang như bình thường đối mặt với mọi người nữa.

“Ừm.” Tô Y Thục sắp chịu không nổi hai cánh tay đang dùng sức mạnh siết chặt lấy thắt lưng cô của Lâm Mạc Tang, lòng bàn tay nóng hổi dán lên lớp quần áo mỏng manh khiến cô cảm thấy khô nóng khó hiểu. Đợi đã! Quần áo mỏng manh à!!!! Cô nhớ ngày đó quần áo cô mặc không phải là cái này, hơn nữa, sau lưng cô hình như còn có cảm giác không có quần áo nữa chứ.

“Gần đây Tam ca vẫn luôn túc trực bên giường không rời đi đâu ~ thủ lĩnh phu nhân, anh nói với thủ lĩnh để thủ lĩnh nói Tam ca đi nghỉ ngơi đi ~” Thất Sát vẫn không sợ chết, tiếp tục treu chọc. Lúc trước hắn ta bắt mần với Tô Y Thục, không phục cô, nhưng sau những chuyện liên tiếp xảy ra này, trong lòng hắn ta đã sớm tiếp nhận cô rồi, chỉ là hắn ta vẫn không muốn thừa nhận thôi. Dù sao tuổi của Tô Y Thục thực sự quá nhỏ, lại là phụ nữ nữa. Có điều hiện giờ hắn ta đã hoàn toàn chấp nhận cô rồi, thế nên hắn ta gọi người đàn ông tự xưng là chồng của thủ lĩnh này là thủ lĩnh phu nhân cũng là đúng rồi còn gì nữa, anh ta tức giận thế làm gì?!

“Tôi không sao, đưa Tam Sát đi nghỉ ngơi đi.” Có người ngoài ở đây, Tô Y Thục chỉ có thể để mặc Lâm Mạc Tang ôm mình, không thể nào phản kháng được, vì thế, tốt nhất là đẩy người đi trước đã. Lâm Mạc Tang sao có thể không nhìn ra chút tâm tư đó của cô, chỉ là, cô cũng không thoát được khỏi vòng tay của anh.

“Nhưng mà...”. Tam Sát còn định nói gì đó thì đã bị Tô Y Thục ngắt lời, “Đây là mệnh lệnh!”.

Tam Sát không biết làm sao đành phải đi ra ngoài cùng Thất Sát. Sau đó, bên ngoài vang lên tiếng hỏi thăm, rồi một tràng cười vui vẻ bùng phát lên, sau khi biết Tô Y Thục không sao, nhóm bảy người của Liệt Diễm đều thở phào nhẹ nhõm.

Những tiếng bước chân vang lên, rốt cuộc nơi này cũng yên tĩnh lại.

“Cô nhóc này, gần đây em quậy phá một mình cũng không tồi nhì, có phải chơi vui đến mức quên cả đường về nhà rồi không?”. Lâm Mạc Tang cúi đầu vui mặt vào hõm vai Tô Y Thục, hít hà hương thơm của cô, khăn giọng nỉ non.

Tô Y Thục không nghe ra được cảm xúc của Lâm Mạc Tang lúc này, chỉ mơ hồ cảm thấy trong lời nói của anh có chứa sự giận dữ, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

“Anh... có thể tránh xa em ra một chút được không...”. Tô Y Thục tử tế đề nghị, hơi thở của anh khe khẽ phả vào hõm vai cô khiến cô không nhịn được nổi da gà, đầu óc đều ngừng hoạt động hết.

Lâm Mạc Tang không cử động. Tô Y Thục cảm nhận được rõ ràng anh hít sâu vào một hơi nhưng lại không có động tĩnh gì.

“Này.” Cô gọi thử rồi lại hơi chuyển người ra phía sau một chút.

“Đừng nhúc nhích.”

Tô Y Thục chợt phát hiện ra người đàn ông này càng ngày càng độc đoán, bất mãn bừa bãi. Cô chưa bao giờ lộ ra mấy động tác trẻ con thế này, nhưng vô cùng đáng yêu.

Anh không cho cô nhúc nhích thì cô sẽ không nhúc nhích sao? Cô đang là người bệnh đấy, thế mà còn phải nghe lệnh anh à?! Rốt cuộc đây là địa bàn của ai?!!! Tô Y Thục càng nghĩ càng tức tối, đưa hai tay lên muốn đẩy Lâm Mạc Tang ra.

Ai ngờ cô chỉ vừa cử động, tay còn chưa chạm tới mục tiêu thì sau lưng đã vô cùng đau đớn.

“Aul!”.

“Chết tiệt! Em không thể nghe lời một chút được sao?!”. Lâm Mạc Tang giận dữ nạt nộ, vội cuống cuống ngẩng đầu lên, nhóm người nhìn ra sau lưng Tô Y Thục. Da Tô Y Thục rất mịn màng, nhưng sau lưng lại đầy những vết thương đã nhạt màu, đôi mắt Lâm Mạc Tang sa sầm xuống.

Lúc trước bôi thuốc giúp cô, khi nhìn thấy những vết thương sau lưng cô, tim anh đau quặn lên một cái, không thể nói hết được sự xót xa và tự trách trong lòng mình.

Dường như những vết thương này đã có từ rất lâu rồi, nhạt màu rất nhiều nhưng vẫn có thể nhìn rõ hình dạng và sự dày đặc của nó, cảm nhận được sự dữ dội và máu me của nó trước đây.

Đôi mắt đen sâu thẳm của Lâm Mạc Tang nhìn chằm chằm những vết sẹo này, không kìm lòng được liền khe khẽ vuốt ve sau tấm lưng trần của cô, lại cẩn thận tránh vết thương của cô ra.

Bàn tay ấm nóng vừa chạm vào da Tô Y Thục khiến cả khuôn mặt cô lập tức đỏ bừng lên, á khẩu ngăn người tại chỗ.

“Uhm...”. Tô Y Thục khẽ kêu lên một tiếng, Lâm Mạc Tang dừng tay lại.

“Còn đau không?”. Anh cúi đầu, chăm chú nhìn cô, khẽ hỏi.

Tô Y Thục cực kỳ chán nản với sự thất thố của mình mà Lâm Mạc Tang còn hỏi này hỏi kia, cô không biết phải đối mặt với anh thế nào, đành phải cúi đầu thấp hơn nữa, giả làm đã điều.

Lâm Mạc Tang đột ngột vòng qua chặn đi ra sau lưng Tô Y Thục. Tuy cô không nhìn thấy động tác của anh, nhưng lại cảm giác được cánh tay vòng qua eo đã biến mất, không biết là thở phào nhẹ nhõm hay là hơi mất mát nữa. Nhưng chỉ một giây sau cô lại bị ôm lại.

“Lâm... Lâm Mạc Tang.” Tô Y Thục không biết anh định làm gì, chỉ thấy mỗi một giây một phút ở bên cạnh anh đều khiến cô vô cùng căng thẳng.

“Gọi anh là Mạc!” Lâm Mạc Tang nhìn vết thương, giọng nói rất kiên định.

“Lâm Mạc Tang...”. Tô Y Thục nghĩ một chút, nhưng thật sự không gọi ra miệng được. Lần trước gọi anh là Mạc trước mặt Âu Dương Tuyết chỉ đơn thuần vì diễn kịch thôi, bây giờ chỉ có hai người họ ở đây, gọi như thế có phải hơi quá thân mật không? Lại nói, hai người họ căn bản chỉ là vợ chồng giả, tuy là... lần trước dưới sự kiên quyết của anh hai người thật sự đã đăng ký kết hôn, nhưng cũng chỉ để che mắt mọi người thôi, cô làm sao coi đó là thật được.

Cảm giác ẩm ướt mềm mại di chuyển sau lưng Tô Y Thục khiến cô cảm thấy hơi ngứa ngứa nhưng lại không nhìn được tình hình sau lưng. Chẳng qua cô cũng chỉ không chịu gọi anh là Mạc thôi mà, anh sẽ không thừa cơ giết cô luôn đấy chứ?

Lâm Mạc Tang khẽ hôn lên những vết sẹo này, trong mắt không hề có dục vọng, chỉ hoàn toàn là vẻ xót xa. Khi anh không ở bên em, rốt cuộc em đã trải qua những chuyện gì?!

Anh ấy đang hôn cô!!! Suy nghĩ đột ngột bật lên trong đầu Tô Y Thục, ngay cả chính cô cũng giật mình hoảng hốt, không phải chứ... Tuy cô không muốn nghĩ như vậy, nhưng đôi môi khiến cơ thể cô run lên không kìm chế được kia thực sự đang chậm rãi hôn sau lưng cô, hơn thế lại còn làm cho cô thấy vô cùng thoải mái... Huhu... rốt cuộc ai thiết kế quần áo này vậy? Sự trong sạch của cô...

“Anh...” Tô Y Thục thật sự không thể chống cự được sự ‘tấn công’ của Lâm Mạc Tang. Dù có chết vì đau thì cô nhất quyết cũng sẽ không chết vì xấu hổ. Vì vậy, Tô Y Thục lại ra một quyết định cực kỳ không sáng suốt nữa, cô cố gắng dùng tốc độ nhanh nhất mà không chạm tới vết thương, quay ngược người lại.

Vì thế... nụ hôn vốn hạ xuống lưng cô, lúc này lại hạ xuống ngực áo hơi hé mở của cô. Bầu ngực tròn trắng nõn như ẩn như hiện...

Tô Y Thục mở to hai mắt nhìn Lâm Mạc Tang cũng đang kinh ngạc như cô, lần đầu tiên phản ứng nhanh nhạy giật lùi ra đằng sau, chỉ tiếc là Lâm Mạc Tang còn phản ứng nhanh hơn, lập tức ôm chặt lấy vòng eo nhỏ xinh của cô.

Hiện giờ, có thể nói là cô tự dâng mình lên tận cửa.

Vì sau lưng Tô Y Thục bị thương, nên lúc Lâm Mạc Tang bôi thuốc cho cô đã cố tình tìm cho cô một bộ đồ ngủ ‘hở lưng’, nói chính xác thì là quần áo do chính anh thiết kế. Sau đó, lại vì muốn để cô gái trong lòng mình mặc được thoải mái, anh cũng dùng loại tơ tằm tốt nhất, không bó sát vào người, đương nhiên cũng... rất dễ tuột xuống...

“Ha ha... ha ha...” Tô Y Thục căng thẳng không biết nên nói gì đành phải cười giả ngu, trong lòng thầm cầu nguyện có ai tới cứu cô với... “Chuyện đó... cảm ơn anh đã chăm sóc em nhiều ngày nay.” Rốt cuộc cô cũng tìm được lời nói để dời sự chú ý của anh đi.

Lâm Mạc Tang vẫn không nói lời nào như trước, chỉ nhìn chăm chăm miếng mồi dâng tận miệng, mắt ánh lên như sói.

“À... bộ quần áo này đẹp thật ~”. Tô Y Thục không giận dữ, tiếp tục nói lung tung, thật ra trong lòng đã thầm mắng tên khốn nào lại đi thiết kế ra thứ quần áo như vậy rồi!

Vẫn không có câu trả lời.

Tô Y Thục quyết định chịu thua, nhìn thì nhìn đi, có mắt miếng thịt nào đâu.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cứu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Nụ cười miễn cưỡng, tình yêu nhỏ bé.

“Anh cũng thấy thế.” Lâm Mạc Tang khe khẽ nói, cũng không biết là nói cho Tô Y Thục nghe hay tự nói cho mình nghe, hai mắt tiếp tục nhìn chăm chăm vào ngực Tô Y Thục.

Ặc... Tô Y Thục không biết phải nói tiếp như thế nào, vì sao mấy lời nhằm chán như vậy anh cũng trả lời, mà lại lờ đi câu cảm ơn của cô chứ?!

“Sao trên lưng em lại nhiều sẹo thế này?”. Lâm Mạc Tang thu ánh mắt lại, khẽ hỏi.

Câu hỏi bất ngờ của anh khiến Tô Y Thục ngẩn ngơ: “Khi em 5 tuổi, không biết vì sao, cô nhi viện bị cường chế di dời đến một nơi khác. Trên đường di chuyển, em bị gặp một đám buôn lậu.” Tô Y Thục nhẹ nhàng kể lại, cô không ngại kể cho anh nghe những chuyện đã qua của mình, còn khiến cô thoải mái hơn là cứ duy trì bầu không khí kỳ quái này.

“Sau đó, có người cứu em, giết mấy tên buôn lậu kia. Vì lúc ấy em bị đâm một đao nên ngất xỉu, anh ta liền đưa em đi cùng.” Nhớ lại chuyện cũ, Tô Y Thục không vui không buồn cũng không oán hận, chỉ giống như đang kể chuyện của một người khác vậy, “Người đó tên là Diệp Thiên Duyên. Sau đó, vì muốn mạnh mẽ hơn, nên em nhờ anh ta đưa em đến nơi huấn luyện hiệu quả nhất, những vết sẹo này có từ lúc đó.” Giọng điệu của Tô Y Thục rất bình thản, dường như đã hoàn toàn quên những khổ sở khi đó, nhưng Lâm Mạc Tang lại có thể cảm nhận được, những gian khổ cô phải chịu thời gian ấy chắc chắn không phải là những điều mà người bình thường có thể chịu đựng được.

Tô Y Thục nghĩ mình vẫn còn thiếu người đàn ông kia một ân tình, cũng không biết bao giờ anh ta sẽ đến đòi mình...

“Anh xin lỗi...”

Vì sao anh phải xin lỗi?! Tô Y Thục nhìn Lâm Mạc Tang không hiểu, đâu phải vì anh nên cô mới bị thương?! Đầu óc người đàn ông này lại bất bình

thường nữa rồi à?!

“Sau này, anh sẽ luôn ở bên em, không ai có thể tổn thương em nữa!”. Lâm Mạc Tang kiên định nhìn Tô Y Thuộc, giọng nói như có khí phách chống lại cả mệnh trời.

“A...”. Lâm Mạc Tang quỵn rũ, lạnh lùng, hay trầm mặc, Tô Y Thuộc đều đã nhìn thấy, nhưng một Lâm Mạc Tang chân thành thế này lại khiến Tô Y Thuộc không kìm được muốn lại gần anh hơn. Có điều, hiện giờ cô chẳng qua chỉ là một đứa con gái bị bỏ rơi, làm sao xứng được với thân phận của anh. Cô không phải là một người tự ti, nhưng chỉ trên phương diện tình yêu thì cô hoàn toàn là một người tự ti, hèn nhát.

“Em là vợ của anh, đòi đòi kiếp kiếp đều là như thế.” Lâm Mạc Tang nhìn thấu sự bất an của cô, rút một tay ra đan nắm ngón tay vào bàn tay cô.

“Ha ha...”. Tô Y Thuộc cup mắt xuống trốn tránh chân tình của anh, cười gượng gạo, giấu đi sự bi thương không thể nói ra thành lời ở trong mắt mình. Cô yêu anh, cô thực sự đã sớm biết rõ tình cảm của mình, nhưng vẫn không có dũng khí lớn như vậy.

Lâm Mạc Tang biết cô cười cho qua chuyện, biết cô bất an, biết cô trốn tránh. Anh muốn nói cho cô biết anh yêu cô, nhưng lại không muốn ép buộc cô. Anh sẽ dùng thực tế để chứng minh, chỉ có cô có thể xứng đôi với anh.

Sau tiếng cười gượng của Tô Y Thuộc, trong căn phòng rộng rãi không còn âm thanh nào nữa.

Vì bị tấm rèm che đi, nên ánh mặt trời cũng chỉ có thể len lỏi chiếu mờ mờ vào trong phòng. Lâm Mạc Tang ôm Tô Y Thuộc vào lòng, tiếng tim anh đập va vào màng nhĩ của cô, mùi hương cỏ xanh xộc vào mũi khiến cô không biết phải làm thế nào.

Ba phút sau.

“Chúng ta... nên rời giường thôi.” Tô Y Thuộc sợ mình sẽ chết vì không thở nổi nên cố cứng đầu nói. Giọng nói của cô rất nhỏ, vì mặt cô áp sát sát vào ngực anh, sát đến mức môi cô chỉ vừa cử động đã có thể chạm khê vào anh rồi.

Hai phút sau, khi Tô Y Thuộc thầm cho rằng anh sẽ không trả lời, anh lại lên tiếng: “Em nghỉ thêm một lát đi.”

Lâm Mạc Tang nhẹ nhàng đổi tư thế của Tô Y Thuộc thành nằm sấp trên giường, đặt gối thấp hơn một chút để cô thoải mái hơn rồi lập tức xuống giường.

Rốt cuộc là ai đang tra tấn ai đây!!! Anh vốn định trêu chọc cô một chút, nhưng hơi thở như có như không của cô lại dễ dàng khiêu khích với ý chí của anh, anh hoàn toàn không dám nán lại thêm nữa, chỉ sợ chính mình sẽ làm những chuyện khiến cô tổn thương.

Nghe tiếng nước ào ào truyền ra từ phòng tắm, Tô Y Thuộc chậm rãi nhắm mắt lại, ngủ tiếp.

Sau khi nằm tĩnh dưỡng trên giường một tháng trời, cuối cùng Tô Y Thuộc cũng được cho phép xuống giường. Lâm Mạc Tang đã hoàn toàn coi nơi này như nhà mình, anh hầu như chịu trách nhiệm hoàn toàn về những bữa ăn hàng ngày của Tô Y Thuộc. Ban đầu cô còn hơi phản kháng, nhưng dưới sự kiên quyết của anh, cô đành phải buông vũ khí đầu hàng. Một khi người đàn ông này vô lại, thì cô căn bản không phải là đối thủ.

Thái độ của những người khác đối với Lâm Mạc Tang cũng rất cung kính, tuy không ai biết thân phận của anh, nhưng lại hoàn toàn đối xử với anh như là ‘thủ lĩnh phu nhân’, ví dụ như lúc này...

“Thủ lĩnh phu nhân~”. Mặt Lâm Mạc Tang xanh mét nhìn Thất Sát, tên nhóc này cố tình chọc giận anh phải không? Anh đã cảnh cáo hần rất nhiều lần rồi, đừng có gọi anh như thế!

“Tam Sát nói có chút việc công cần nói với thủ lĩnh.” Thất Sát nhìn sắc mặt như táo bón của Lâm Mạc Tang, cười nói.

“Ừm, vậy thì đi đến phòng làm việc đi.” Trong tháng này, Lâm Mạc Tang ngăn cản tất cả những người đến tìm Tô Y Thuộc ngoài cửa, để đỡ có người làm phiền không gian riêng của bọn họ, à không phải, là làm phiền sự hồi phục của cô.

Lâm Mạc Tang bê mâm ‘com dinh dưỡng’ đặc biệt chế biến của anh lên, đi về phía phòng Tô Y Thuộc.

“Tam Sát có việc muốn nói với em.” Lâm Mạc Tang múc một thìa cháo, nhẹ nhàng đưa lên môi thổi rồi đưa về phía miệng Tô Y Thuộc.

Tô Y Thuộc há miệng ăn cháo theo bản năng: “Ừm, vậy giờ đi thôi.” Nói xong cô lập tức đứng dậy định đi.

Lâm Mạc Tang khẽ nhủ mày, cô vội vàng thế làm gì?!

Tô Y Thuộc bị ‘nhốt’ suốt một tháng, ngày nào cũng ăn com dinh dưỡng do Lâm Mạc Tang chế biến. Anh chăm sóc cô rất tốt, tháng này là những ngày nhàn hạ nhất của cô, nhưng cô thật sự rất muốn ra ngoài hít thở một chút, hôm nay khó khăn lắm mới được cho phép xuống giường, cô không vội làm sao được.

“Ăn xong rồi đi.” Lâm Mạc Tang chặn cơ thể đang muốn bật dậy của Tô Y Thuộc lại, ánh mắt đầy vẻ độc đoán không cho phép từ chối.

Tô Y Thuộc không biết làm sao, đành phải nằm xuống tiếp tục ‘tâm không cam, tình không nguyện’ hưởng thụ sự phục vụ của Lâm Mạc Tang.

Vắt và lăm mới ăn hết được những thứ anh chuẩn bị, Tô Y Thuộc giận dữ nói: “Giờ em đi được chưa?”. Cô không tin người đàn ông này còn có yêu cầu gì nữa.

“Ừm.” Lâm Mạc Tang đặt hộp cơm sang bên cạnh, cẩn thận đỡ vai Tô Y Thuộc để tránh cho động tác của cô quá mạnh lại động đến vết thương.

Tô Y Thuộc để mặc Lâm Mạc Tang sắp xếp, thật ra vết thương của cô đã gần như hồi phục hoàn toàn rồi, nhưng người đàn ông này lại luôn làm như cô vừa bị thương vậy. Cô cũng đâu phải búp bê vừa động một cái đã vỡ chứ, hơn nữa, trước kia cô còn bị nhiều vết thương nặng hơn thế này nhiều.

Chờ đến khi Lâm Mạc Tang đỡ Tô Y Thuộc xuất hiện ở phòng làm việc thì đã là chuyện của một tiếng sau.

Lâm Mạc Tang đặt Tô Y Thuộc xuống ghế sau đó đứng sang một bên.

Bảy người trong phòng làm việc tò mò nhìn Lâm Mạc Tang và Tô Y Thuộc. Bọn họ nghe tiếng thủ lĩnh phụ nhân có đức có hạnh này đã lâu, tiếc là không mấy khi có cơ hội gặp gỡ, giờ được gặp quả đúng là cơ hội để thỏa mãn sự hiếu kỳ của mình.

“Khụ khụ.” Thấy nhóm bảy người nhìn chằm chằm Lâm Mạc Tang không rời mắt, Tô Y Thuộc đành phải lên tiếng phá vỡ sự chú ý của họ.

“À...”. Bảy cái đầu đồng loạt quay về phía Tô Y Thuộc.

“Tam Sát, có phải chuyện lần trước có phát hiện gì không?”. Tô Y Thuộc thăm có phán đoán, e là sự tình không đơn giản.

“Vâng, Cẩm Nhi nói cho tôi biết lúc trước có người tìm đến tay đầu trọc bắt cóc cô ấy, hình như bàn bạc chuyện gì đó. Cẩm Nhi nhớ rõ diện mạo gã đàn ông kia, chúng tôi nghi ngờ người lúc trước trốn ở nơi bí mật nổ súng cũng là người đàn ông này. Chúng tôi còn phát hiện một dấu hiệu trên người gã đầu trọc kia.” Vừa nói Tam Sát vừa rút một tờ giấy từ trong ngực áo ra.

Lâm Mạc Tang bước tới đón lấy, trong mắt chợt ánh lên vẻ rất kỳ quái.

“Đây là?”. Nhìn tờ giấy trong tay, hình vẽ bên trên loáng thoáng có vẻ giống một cánh cửa mở một nửa, hơn nữa lại là một cánh cửa mà Tô Y Thuộc rất quen thuộc, đây không phải là cánh cửa thiên sứ ở cô nhi viện Alice sao?

Alice là cô nhi viện cô đã từng ở, mà cánh cửa thiên sứ chính là cổng chính của nó, nhưng đây là dấu hiệu gì?!

“Đây là dấu hiệu của Quyết Tài môn.” Giọng nói trầm thấp của Lâm Mạc Tang vang lên trên đỉnh đầu Tô Y Thuộc.

“Quyết Tài Môn?! Tổ chức trong truyền thuyết cũng thần bí giống Liệt Diễm sao?” Thất Sát tò mò hỏi, trước kia hắn đã từng nghe đến tên tổ chức này nhưng chưa có cơ hội tiếp xúc. Hệ thống giữ bí mật của tổ chức đó thật sự khiến người ta kính nể. Mà chính hắn lại quên mất rằng, chính Liệt Diễm này cũng khiến người ta hoàn toàn mờ mịt.

“Vậy người cầm đầu đứng sau chuyện này không phải là người của Quyết Tài môn sao? Nhưng làm thế này không phải là quá rõ ràng à?!” Nhất Sát không quá ngạc nhiên, chỉ bình tĩnh phân tích.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 91: Thiên đường bên trái, địa ngục bên phải.

“Anh thấy thế nào?”. Tô Y Thuộc rất tò mò về phản ứng của Lâm Mạc Tang. Tất nhiên cô không tin chuyện này là do anh phái người làm, nếu muốn giết cô thì lúc nào anh cũng có cơ hội không cần chờ đến lúc này. Vì thế, người muốn chia rẽ ly gián này có một sơ hở duy nhất chính là hai người họ lại biết nhau, chính sơ hở này khiến cho hậu quả sau cùng chắc chắn sẽ là thua trắng tay.

“Em tin anh không?”. Lâm Mạc Tang hỏi lại.

Mọi người ngó ra, không phải đang nói chuyện Quyết Tài môn sao? Chuyện đó có liên quan gì đến việc họ có tin nhau hay không?

“Thủ lĩnh, tôi đang nghĩ có nên tăng mạnh việc điều tra về tổ chức thần bí này hay không? Dù là phương diện gì thì chúng ta cũng biết quá ít về nó.” Tứ Sát vô cùng tò mò về tổ chức này, hắn và nhóm tình báo cực kỳ tài giỏi của hắn cũng không có cách nào điều tra được đối phương khiến hắn cảm thấy vô cùng thất bại.

“Cậu muốn biết điều gì?”. Không chờ Tô Y Thuộc trả lời, Lâm Mạc Tang quay sang hỏi Tứ Sát.

“Hả?”. Đầu bảy người kia lại quay về phía anh, lẽ nào người đàn ông này biết cả chuyện của Quyết Tài môn?

“Thủ lĩnh phu nhân ~~~ anh đừng chen chân vào nữa mà...”. Thất Sát nghĩ Lâm Mạc Tang căn bản không thể hiểu được nội dung mà bọn họ đang muốn giải quyết, cất lời nói hơi trào phúng.

Tô Y Thước chậm rãi cầm một cốc trà do Lâm Mạc Tang đặc chế lên, Lâm Mạc Tang lập tức ngăn bả vai đang định cử động của cô lại, tay kia đưa thẳng cốc trà đến trước mặt cô.

Tô Y Thước thành thoi uống trà, có vẻ hơi thích thú xem màn kịch của Lâm Mạc Tang và bảy người này.

“Vậy các cậu muốn điều tra Quyết Tài môn như thế nào?”. Lâm Mạc Tang nhìn cô gái nhỏ vẫn đang im lặng không lên tiếng. Rõ ràng là cô ấy muốn thấy mình bị cười nhạo, chẳng lẽ anh lại để cô được như ý sao?

“Chưa biết chừng môn chủ của bọn họ là một tên quý hào sắc ~ Chúng ta có thể kiếm mấy em xinh đẹp dụ anh ta xuất hiện!”. Thất Sát đề nghị với vẻ mặt rất thật lòng.

“Phi...”. Ngụm trà chưa kịp nuốt xuống của Tô Y Thước phun ngay ra ngoài, “Mọi người cứ tiếp tục... tiếp tục...”. Tô Y Thước nhận lấy khăn lau miệng mà Lâm Mạc Tang đưa sang, ngượng ngùng nói, ánh mắt len lén liếc về phía Lâm Mạc Tang.

“Vậy lẽ là một ông già thì làm sao bây giờ nhỉ?”. Thất Sát ra vẻ nghiền ngẫm nói.

Ông già à? Đối diện với sự suy đoán càng ngày càng quá đáng của hần, khóe môi Lâm Mạc Tang run lên.

“Thất đệ, chú lại đoán mò rồi. Thật ra chúng ta đã gặp môn chủ Quyết Tài môn rồi, tôi nhớ là người đàn ông kia năm nào cũng tổ chức ‘Hội Luru Ly’, mời hết những người có danh tiếng đến tham dự mà.” Tứ Sát chậm rãi hồi tưởng lại, nói.

Hội Luru Ly? Lại là Luru Ly... Tô Y Thước không có dũng khí để hỏi rốt cuộc sự tồn tại của “Hội Luru Ly” này là thế nào.

“Ặc... Người đàn ông đeo mặt nạ quý giống thủ lĩnh của chúng ta á?”. Thất Sát hơi ngạc nhiên. Lần trước nhìn thấy Tô Y Thước đeo mặt nạ quý, hần còn hoảng sợ, nếu không phải cô là con gái thì hần thật sự nghĩ rằng môn chủ Quyết Tài môn xuất hiện.

Cốc trà trong tay Tô Y Thước hơi khựng lại một chút, ánh mắt đảo ra ngoài cửa sổ. Lâm Mạc Tang cúi đầu ngắm nhìn gương mặt nghiêng trắng nõn của cô, trong mắt thoáng có ý cười.

“Ừm.” Tứ Sát đáp, người đàn ông đó không hề đơn giản, khí phách toàn thân anh ta khiến hần không thể tìm được một người thứ hai có thể sánh bằng, vì thế nên hần mới cực kỳ hiếu kỳ về tổ chức Quyết Tài môn này.

“Hay là tôi hóa trang rồi lên vào?”. Nhị Sát do dự đề nghị, nhưng điểm mấu chốt là bọn họ căn bản không biết đối phương ở đâu thì lên vào kiểu gì?

Nhìn mọi người có vẻ thất vọng, Nhất Sát chợt nhớ tới một chuyện.

“Vi sao anh lại biết dấu hiệu này?”. Ánh mắt của hần lạnh lùng dừng lại trên người Lâm Mạc Tang, hần phát hiện ra, ngoại trừ tên, còn bọn họ căn bản không hề biết gì về người đàn ông này. Nội dung mà Tứ Sát có thể điều tra ra vẫn luôn khiến hần nghi hoặc, trong tài liệu đó, chỉ nói đơn giản thân phận của Lâm Mạc Tang là tổng giám đốc ở thành phố A thôi.

Chẳng lẽ Lâm Mạc Tang sẽ nói cho hần biết thứ này do anh thiết kế sao?

“Cửa thiên sứ bên trái, nhưng cửa thiên sứ trên dấu hiệu này lại ở bên phải.” Tô Y Thước chợt phát hiện ra sơ hở của dấu hiệu trên tay, rõ ràng tên trợ đầu kia đã quá tự tin.

Nghĩa là sao? Mọi người lại cùng nhìn về phía Tô Y Thước khó hiểu.

Tô Y Thước chuyển tờ giấy trong tay đến trước mặt mọi người, chỉ vào hai cánh cửa kia: “Cánh cửa này phải là mở, mà cánh bên này phải là đóng.” Cô chỉ vào cánh cửa đóng trước, rồi chỉ sang bên cánh cửa mở.

Mọi người hiểu ngay, nhưng vì sao thủ lĩnh cũng biết dấu hiệu này?!

“Tôi chưa từng nhìn thấy dấu hiệu này.” Tô Y Thước một hồi giải thích, “Nhưng đã từng nhìn thấy cánh cửa này.” Tô Y Thước nhìn ra ánh nắng chiều bên ngoài cửa sổ, một ngày nữa lại trôi qua, nhưng cuối cùng vẫn không chờ được người đã hứa chắc sẽ quay trở về... Hình ảnh này không ngờ lại là dấu hiệu của Quyết Tài môn, vậy có phải rằng có khả năng người thiết kế dấu hiệu này chính là anh ấy không?

“Này, em mau vào đi ~”. Lâm Mạc Tang nhỏ đến “Alice” sớm hơn Tô Y Thước, nhìn cô bé Tô Y Thước đang đứng ngoài cửa. Hôm nay là ngày ‘đón thiên sứ’ mỗi năm một lần của Alice. Vào ngày này, họ chỉ mở một cánh cửa bên trái, ý nói là thiên đường bên trái, địa ngục bên phải. Mà vào hôm nay, tất cả mọi người đều được nhận sự chúc phúc.

Vì hôm đó có tuyết rơi nên phía trước cánh cửa thiên sứ cũng bị phủ một mảng tuyết rất dày, mà cũng chính vào ngày này, anh đã công Tô Y Thước vào trong Alice, vì thế đối với cô mà nói, anh chính là thiên sứ của cô, chỉ là anh cũng không hề biết bí mật này.

“Cô đã nhìn thấy cánh cửa này ngoài đời sao?”. Từ Sát kinh ngạc hỏi.

“Ừ.”

“Ồ, sự tình càng lúc càng thú vị ~ Nếu có thể gặp được khuôn mặt thật của môn chủ Quyết Tài môn một lần thì tốt biết mấy...”. Thất Sát hơi tiếc nuối nói.

Lâm Mạc Tang vẫn thờ ơ đứng bên cạnh như cũ.

“Xem ra chuyện này cũng không phải Quyết Tài môn phái người làm” Nhất Sát kết luận, “Muốn kích động chiến tranh giữa Quyết Tài môn và Liệt Diễm, cuối cùng có thể làm hoảng hốt sau lưng...”.

“Quỳ Thiên.” Từ Sát nhún mày đón lời.

“Quỳ Thiên à?”. Đây là lần đầu tiên Tô Y Thuộc nghe đến cái tên này.

“Quỳ Thiên, Liệt Diễm và Quyết Tài môn đều là ba tổ chức thần bí lớn, nhưng nghe nói thủ lĩnh tổ chức này là một người Đức, tên là Koster.”

Vì người đàn ông này làm việc thực sự rất cần quý, nên cũng coi như là tổ chức lộ diện nhiều nhất trong ba tổ chức trên.

“Có điều, thủ đoạn của tay này rất tàn độc, hơn nữa, không từ thủ đoạn để đạt được mục đích!”. Từ Sát có vẻ rất ghét tính cách này, cảm tức nói.

“Vào hội Lưu Ly năm ngoái, một tay bồi bàn không cẩn thận đổ rượu vào người gã, mà mất mạng ngay tại chỗ.” Ngũ Sát tiếp lời.

Hội Lưu Ly, ánh mắt Tô Y Thuộc sa sầm xuống.

“Bên dưới có tin.” Tiếng thông báo đột ngột phá ngang cuộc nói chuyện của mấy người. Nhất Sát nhận lấy thư bên dưới đưa tới, giao cho Tô Y Thuộc.

“Ba nốt ruồi à?” Tô Y Thuộc nhìn người trên ảnh, là một người đàn ông rất bình thường, nếu đặt vào giữa đám đông thì hầu như không chú ý tới, nhưng khiến người ta có ấn tượng sâu sắc đó là bên cạnh môi hắn có ba nốt ruồi.

“Koster.” Sắc mặt Lâm Mạc Tang trầm xuống nhìn bức ảnh. Quả nhiên là hắn, hắn cũng dám nỡ sủng làm cô bị thương sao?!!!

“Koster à?” Mọi người tò mò nhìn về phía bức ảnh trong tay Tô Y Thuộc, bảo sao người đó muốn giết Cẩm Nhi diệt khẩu, cô ấy đã nhìn rõ diện mạo hắn ta mà!

Tô Y Thuộc truyền bức ảnh cho mọi người xem, mà sau khi họ nhìn thấy, trừ Nhất Sát ra thì ai cũng kinh ngạc kêu lên không thể tin được. Ai mà ngờ được Koster tàn bạo khiến người ta sợ hãi lại có đặc điểm như thế chứ?!

“Rốt cuộc anh là ai?” Nhất Sát không thể sơ suất để một người bọn họ căn bản không biết rõ thân phận ở bên cạnh cô được. Anh ta biết quá nhiều chuyện chính họ cũng không biết, không phải rất kỳ quái sao? Một tổng giám đốc công ty bình thường sẽ biết nhiều tin tức về giới xã hội đen như vậy à?

“Tôi là quý hào sắc và lão già.” Lâm Mạc Tang nhìn Thất Sát cười nói.

Tô Y Thuộc tròn trĩnh mắt, anh không sợ bị lộ thân phận nữa sao?! Đây là tổng bộ Liệt Diễm, dù anh có lợi hại đến mấy cũng không thể an toàn ra ngoài được! Người đàn ông này luôn làm những chuyện nằm ngoài dự kiến của cô.

Cả phòng làm việc nhất thời không có tiếng động nào.

“Anh là môn chủ Quyết Tài môn?”. Nhất Sát có chút không dám chắc, hỏi lại.

Lâm Mạc Tang nhún vai không đáp.

Miệng Thất Sát biến thành hình chữ O, ngón tay chỉ thẳng vào Lâm Mạc Tang đang thờ ơ đứng đó, nhưng không nói được lời nào. Môn chủ Quyết Tài môn là chồng của thủ lĩnh Liệt Diễm bọn họ sao?! Tin tức này khiến hắn khó có thể tiếp nhận nổi, thế này có gọi là đám cưới chính trị không...

Về mặt Từ Sát như bị thần kinh, bước đến bên Lâm Mạc Tang, dạo qua dạo lại một vòng, càng nhìn càng giống người đàn ông kia... vì sao lúc trước bọn họ đều không phát hiện ra chứ?! Làm sao họ ngờ được rằng môn chủ Quyết Tài môn danh tiếng lẫy lừng lại là người đàn ông vừa nhìn đã thấy y như bà quản gia của thủ lĩnh nhà mình thế kia... may mà anh ta không có ý định làm hại thủ lĩnh, nếu không thì bọn họ thực sự đã dẫn sói vào nhà.

Lâm Mạc Tang thực sự không chịu nổi ánh mắt sấm soi của bảy người này.

Tô Y Thuộc im lặng suy nghĩ. Người kia chính là kẻ chủ mưu vụ bắt Lý Tư, cô nhất định phải cho hắn biết kết cục của việc chọc vào cô.

“Làm sao để gặp được người này?”. Tô Y Thuộc không bận tâm đến sự hiếu kỳ của họ dành cho Lâm Mạc Tang, sau khi biết rõ thân phận của anh, không phải bọn họ hẳn là nên cô lập tập thể hay sao? Bọn họ thực sự không hề có ý thức cô lập người ngoài một chút nào hết!!!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Trốn tránh tình cảm, đôi bên cùng tổn thương.

“Thời gian tổ chức ‘Hội Lưu Ly’ cũng sắp đến rồi, Quỷ Thiên tất nhiên cũng sẽ không vắng mặt. Dù sao, đó cũng là một cơ hội tốt để kết giao thế lực khắp nơi.” Tam Sát đề xuất.

Giờ thì Tô Y Thục không thể không hỏi lai lịch của Hội Lưu Ly. Tuy trong lòng cô đã loáng thoáng đoán được đáp án, dù rằng cô vẫn luôn muốn đối mặt ông ta để hỏi một câu, hỏi ông ta xem đối với ông ta, Lưu Ly chỉ là một cái tên, hay là... nhưng khi thực sự có cơ hội như vậy, cô lại chùn bước.

“Hắn là ba ngày sau.” Tứ Sát tính toán ngày tháng rồi nghiêm túc trả lời. Thiệp mời đã gửi đến nơi, mấy hôm nay Tô Y Thục luôn nằm trên giường dưỡng bệnh nên chưa kịp báo với cô.

Lâm Mạc Tang vẫn quan sát phản ứng của Tô Y Thục.

“Ai tổ chức?” Giọng điệu của Tô Y Thục đột nhiên lạnh đi khiến mọi người đều ngạc nhiên.

Tuy bình thường Tô Y Thục ít cười ít nói, nhưng gần đây vì Lâm Mạc Tang đến nên biểu cảm của cô sinh động hơn rất nhiều, thế nên, đột nhiên khí tức lãnh đạm này lại xuất hiện khiến mọi người ở đây đều không hiểu vì sao.

“Là Ôn thần.” Thất Sát vốn định ca tụng một chút về công lao to lớn của người đàn ông đó, nhưng liếc nhìn môn chủ Quyết Tài môn, lại nghe thấy giọng điệu lạnh lùng của thủ lĩnh, liền biết điều im lặng.

Quả nhiên, quả nhiên là ông ta! Trong mắt Tô Y Thục có sự tổn thương khó nói rõ được thành lời, cuối cùng cũng không tránh được!!! Lúc trước cô còn có thể lừa mình rằng không phải cô không muốn tìm ông ta hỏi cho rõ ràng, mà vì không có cơ hội gặp ông ta thôi. Nhưng giờ cô mới chợt nhận ra, mình cần bản chỉ là một kẻ hèn nhát. Ông ta là “Ôn thần” danh tiếng lẫy lừng, làm sao lại đi để ý đến một đứa oắt con như cô...

Tô Y Thục nở nụ cười xót xa, ánh mắt thoảng trống rỗng, nhưng nhanh đến mức người ta không nắm bắt được.

“Được rồi, báo địa điểm và thời gian cụ thể cho tôi.” Tô Y Thục lại nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng chiều đã biến mất, bầu trời tối đen.

Cả nhóm bảy người đều cảm nhận được sự khác thường của Tô Y Thục.

Nhất Sát lo lắng nhìn cô, đang định hỏi thì Lâm Mạc Tang lại ra hiệu cho hắn rời đi.

Sáu người khác đều khẽ gật đầu với Lâm Mạc Tang, đi ra ngoài cửa, bọn họ biết mình có ở lại đây cũng chỉ làm phiền họ mà thôi, chỉ có mình Nhất Sát vẫn đứng tại chỗ, ánh mắt kiên định như nói lên suy nghĩ của hắn, dù biết như thế không đúng nhưng hắn vẫn không muốn rời đi.

“Nhất Sát, anh ra ngoài trước đi.” Nhất Sát không ngờ thủ lĩnh lại lên tiếng đuổi hắn ra ngoài, vẻ mặt lướt qua ánh mắt, nhưng vẫn cung kính lui xuống, trước lúc ra khỏi phòng còn nhìn Lâm Mạc Tang một cái.

Việc Tô Y Thục lên tiếng hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của Lâm Mạc Tang, trong lòng hơi vui sướng. Nhất Sát là người đàn ông rất tốt, anh cũng tin rằng hắn có thể chăm sóc tốt cho Y Thục, nhưng ai bảo cô gái này là người mà anh quan tâm chứ, như vậy, anh chỉ có thể ích kỷ giữ chặt cô lại bên mình thôi.

“Anh quay về Quyết Tài môn đi.” Tô Y Thục thờ dãi, giọng điệu bình thản khiến Lâm Mạc Tang không thể đoán được là cô thật sự mong anh rời đi hay có điều gì khó nói.

Tô Y Thục không muốn để người khác biết thủ lĩnh Liệt Diễm và môn chủ Quyết Tài môn có quan hệ với nhau, như vậy sẽ mang đến phiền phức cho anh, lỡ ngày đó cô có xảy ra chuyện gì, cô cũng không muốn liên lụy đến anh.

“Em thực sự hy vọng anh quay về sao?!” Cô giữ một mình anh lại chỉ vì muốn nói câu này ư?! Lâm Mạc Tang hơi giận dữ, từng chút từng chút cố gắng của anh luôn giống như những giọt nước, bị miêng bọt biển là cô hút khô đến không còn một giọt nào. Chẳng lẽ cô không hề biết anh để ý đến cái gì sao?! Anh hoàn toàn không thêm quan tâm người khác bàn tán về anh thế nào!!! Rốt cuộc khi nào cô gái này mới hiểu chứ?!

“Ừm.” Tô Y Thục nhẹ nhàng nói, cô cảm thấy hơi mệt mỏi.

Lâm Mạc Tang đi tới trước mặt cô, ngồi xổm xuống lắng lắng nhìn cô.

Tô Y Thục trốn tránh đảo mắt đi chỗ khác.

Giời lắm!!! Lâm Mạc Tang thực sự phát hỏa, anh ở đây với cô một tháng, chẳng lẽ cô không cảm nhận được tình cảm thực lòng của anh sao mà còn bảo anh đi?!

Tô Y Thuộc nghe tiếng bước chân chợt vang lên, mỗi bước như đập vào lòng cô vậy. Cô rất muốn giữ anh lại, nhưng lại không có sức mà lên tiếng... thời gian trôi qua dài như một thế kỷ...

“Rầm!”. Tiếng đóng cửa rất mạnh khiến Tô Y Thuộc không kịp được khẽ run lên, chậm rãi ôm vai mình. Trời đã tối hẳn, đêm không có ánh trăng, lạnh lẽo khiến cô hoảng sợ. Nước mắt lã lã rơi xuống...

Ngoài cửa kia, đôi mắt đầy lo âu hiện lên về kiên quyết rồi dứt khoát rời đi.

Anh không thể để cô tiếp tục trốn tránh được nữa!!!

“Thủ lĩnh ~”. Thất Sát cười hi hi chạy tới gặp Tô Y Thuộc đang ngồi ở phòng đọc sách xem tài liệu về Liệt Diễm, hoàn toàn không cảm thấy xấu hổ vì mình tự tiện xông vào.

Tô Y Thuộc cũng đã quen rồi, người này căn bản không hề giống một người đàn ông đã 25 tuổi. Cô tiếp tục cúi đầu nhìn số liệu dày đặc trước mặt.

“À... nghe nói thủ lĩnh phụ nhân về rồi à?”. Thất Sát lên quan sát phản ứng của Tô Y Thuộc.

Tiếc là Tô Y Thuộc không cho hắn có cơ hội nhiều chuyện, chỉ ‘ừ’ một tiếng, trả lời đơn giản câu hỏi của hắn, nhưng không ai nhìn thấy được sự đau đớn trong mắt cô.

Nhị Sát, Tứ Sát, Ngũ Sát trốn ngoài cửa vội vàng ra hiệu cho Thất Sát, ý bảo hắn hỏi tiếp.

Thất Sát dùng khẩu hình đáp lại: Đừng có vội, chờ đó!

“À... Ở đây không phải đang rất ổn sao, sao đột nhiên lại quay về?”. Thất Sát nghi hoặc hỏi.

Lần này Tô Y Thuộc dùng tay lại, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Thất Sát không nói lời nào.

“À...”. Thất Sát bị cô nhìn cũng hơi căng thẳng.

“Anh rảnh lắm à?”. Tô Y Thuộc nhún mày nói, rồi lại cúi đầu xem tài liệu.

“Cô... cô cứ làm việc đi, tôi... lui trước...”. Đùa đấy à, gần đây Tam ca phải đưa chị Cẩm Nhi ra ngoài chơi, lỡ thủ lĩnh bắt hắn tiếp nhận công việc của anh ấy, thì hắn mệt chết mất. Hắn sợ nhất là giao lưu với mấy con số kỳ quái khó hiểu kia.

Ba người sau cửa đồng loạt ra về ‘khinh bỉ’ Thất Sát, quá kém, mới vậy mà đã chịu thua rồi.

Thất Sát nhăn nhó đi ra ngoài.

Nghe tiếng cánh cửa khẽ đóng lại, Tô Y Thuộc đang vui mặt trong đồng tài liệu mới ngẩng lên, đột nhiên không có tâm trạng đọc tài liệu nữa.

Anh đi rồi, đi thật rồi. Đêm qua cô mất ngủ. Trước khi Lâm Mạc Tang xuất hiện, cô thường xuyên mất ngủ nên cũng thành quen. Nhưng anh lại khiến thói quen của cô thành không quen nữa, không quen ngủ một mình trên chiếc giường lạnh như băng, không quen buổi sáng thức dậy không có anh bên cạnh, không quen ăn cơm một mình... Không có anh, tất cả những việc này đều khiến cô cảm thấy cô độc. Có phải cô đã trúng độc của Lâm Mạc Tang rồi không?

Tô Y Thuộc ngẩn người nhìn giá sách, không biết anh đã quay về Quyết Tài môn chưa? Tối qua anh giận dữ như vậy khiến cô rất bất an, đây là lần đầu tiên anh nổi giận với cô. Có lẽ anh ấy đã chán ghét mình rồi nhỉ, chán ghét Tô Y Thuộc hèn nhát tự ti này rồi nhỉ!!! Nước mắt lại lã lã rơi xuống, nhỏ vào trang sách, thấm xuống, làm ẩm ướt một khoảng nhỏ.

Hai ngày nữa cô sẽ gặp người đàn ông được gọi là “Ôn thần” kia. Lần trước họ gặp nhau, ông ta không nhận ra cô. Không biết lần này gặp lại, liệu ông ta có thể nhớ ra trên thế gian này đã từng có một người phụ nữ rất yêu ông ta không?!

Trong lòng Tô Y Thuộc có muôn vàn câu hỏi, có muôn vàn nỗi đau, đêm qua cô suy nghĩ rất lâu, nhưng cuối cùng chỉ phát hiện ra rằng, sự tồn tại của cô còn chẳng hề có ý nghĩa gì cả. Trừ người mẹ đã qua đời của cô ra, thì căn bản không hề có ai biết cô đã đi tới thế giới này nữa!

Cô chậm rãi đưa tay lên lau nước mắt ở khóe mi, có một số việc nhất định phải làm, dù có đau, nhưng cũng tốt cho cả anh và cô...

Lăng và Phong hơi ngạc nhiên nhìn vị môn chủ đã mất tích một tháng đột ngột xuất hiện lại ở tổng bộ Quyết Tài môn, nhưng từ khi anh quay về thì không hề nói một câu gì cả, cũng không cử động, chỉ lẳng lặng đứng bên cửa sổ, không biết đang nhìn cái gì.

Anh đã đứng ở đây cả đêm, nhưng không ai biết anh đang nghĩ gì.

“Môn chủ, thiệp mời của Ôn thần đã gửi tới.” Phong nhìn sắc mặt khó dò của Lâm Mạc Tang, đưa thiệp mời ra.

Lâm Mạc Tang nhìn thiệp mời trong tay, rất lâu sau cũng không nói gì.

Mồ hôi lạnh toát ra sau lưng Lăng, cô ta chưa từng thấy môn chủ như thế nào giờ, im lặng đến mức khiến người ta cảm thấy lạnh thấu xương.

“Lui xuống đi.” Giọng nói của Lâm Mạc Tang thoáng có vẻ mệt mỏi.

“Vâng.” Lăng và Phong cung kính đáp.

Y Thược, đứng để anh phải thất vọng. Lâm Mạc Tang ni non, vuốt ve tấm thiệp mời trong tay, bóng người thon dài hắt bóng lên bức tường phẳng phiu...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Bị người đàn bà xa lạ gây sự.

“Ồ bên này.” Nhất Sát dẫn đường cho Tô Y Thược đi xuyên qua khách mời, cũng nhân tiện giúp cô ngăn cản hết các ánh mắt hứng thú từ khắp nơi phóng đến. Dù Tô Y Thược đeo mặt nạ, nhưng chiếc váy trắng liền thân dài cùng với khí chất toát ra từ người cô vẫn rất hấp dẫn mọi người. Hơn nữa, việc Nhất Sát đi bên cạnh cô có hàm nghĩa như thế nào thì không cần nói cũng biết.

Hôm nay là ngày tổ chức Hội Lưu Ly, thời gian ấn định vào 6h30. Địa điểm tổ chức là ở làng rượu Napa của bang California, nước Mỹ, một thị trấn nhỏ mang đậm chất châu Âu.

Tiệc rượu không được tổ chức ở một nhà hàng lớn sang trọng rực rỡ, mà là ở một ngôi nhà bình dân ấm áp mang phong cách cổ điển khiến Tô Y Thược hơi ngạc nhiên. Trong nhà, hoa cỏ ở khắp mọi nơi, mùi thơm lan ra bốn phía. Những tán lá cây rất to tạo ra những bóng loang lổ dưới ánh đèn, tuy lúc này trời đã tối hẳn, nhưng ở vườn hoa ngoài trời, đèn đuốc vẫn sáng trưng.

“Tiểu thư, rượu vang đỏ năm 78 ạ.” Một người bồi bàn mặc vest đen bê khay đến đứng trước mặt Tô Y Thược.

Tô Y Thược đang quan sát mọi người xung quanh, lần này cô đến có hai mục đích, một là đến tìm tên Koster kia, còn hai là gặp lại Văn Quân, người đàn ông đó có thể là bố ruột của cô. Có lẽ còn có nguyên nhân thứ ba nữa... chỉ là, cô không muốn nghĩ tới...

“Không cần, cảm ơn.” Tô Y Thược lịch sự từ chối, định rời đi.

“Đưa cho tôi. Tôi cũng không phải dạng người không biết thưởng thức như vậy.” Một giọng điệu du dương lại mang theo vẻ trào phúng vang lên bên cạnh.

Tô Y Thược quay sang nhìn người phụ nữ mặc chiếc váy hồng nhạt hở ngực, vẻ mặt hung hăng vênh váo đang đứng cạnh mình.

“À... thật ngại quá, thưa cô, đây là của vị tiên sinh bên kia gọi để mời vị tiểu thư này ạ.” Bồi bàn khó xử nhìn người phụ nữ đã cầm lấy ly rượu, giọng nói hơi kích động, cậu ta không dám chọc vào người ở đây đâu!

Tô Y Thược nhìn về phía người bồi bàn đang chỉ, đó là một người mặc bộ vest màu lam, hoàn toàn nổi bật lên đáng người thon dài của anh ta. Lúc này anh ta đang quay lưng về phía cô, nhưng cô cảm thấy anh ta rất quen thuộc.

Xung quanh vang lên những tiếng cười lên, người phụ nữ này là Sophie, người Pháp. Những ai tham gia hội Lưu Ly đều biết cô ta là tình nhân của Koster, nhờ có kỹ thuật vẽ văn cao siêu nên vẫn được ở lại bên cạnh Koster, cũng vì vậy mà luôn chẳng coi ai ra gì.

“Cô là?”. Tô Y Thược hỏi, thu lại tầm mắt đang nhìn về phía người đàn ông mặc đồ Tây kia.

Sophie đang định nổi giận, nghe câu hỏi này của Tô Y Thược, lập tức lấy lại khí thế, ưỡn căng ngực lên, đắc ý nói: “Biết Koster không? Đó là người đàn ông của tôi!”. Hôm nay tất cả mọi người đều chú ý đến con nhóc mới tới này, lẽ cô ta đi, cô ta làm sao có thể chịu được khi phong thái của mình bị một con nhóc con không rõ lai lịch cướp mất được chứ, nên mới cố tình đi ra đây dẫn mặt một chút, cũng để cho con nhóc kia biết ai mới là người phụ nữ được chú ý nhất ở đây!

“Không biết.” Tô Y Thược nghiêm túc đáp. Cô thật sự không biết Koster, nên cô hoàn toàn không có ý khiêu khích, chỉ đơn giản là trả lời thôi.

Câu trả lời của Tô Y Thục khiến ánh mắt xung quanh càng trở nên suông sã hơn, tiếng cười trộm cũng lớn hơn một chút, họ chỉ thấy Tô Y Thục khiêu khích Sophie, mà không có ai từ tế giải thích cho cô biết rốt cuộc Koster là ai, dù sao cũng chẳng liên quan gì tới họ. Người ở đây, thật quá lạnh lùng.

Về chán nản chợt hiện lên trong mắt Tô Y Thục, đột nhiên cô không muốn để ý đến người phụ nữ kia nữa, liền quay người bước đi.

Sophie cảm thấy Tô Y Thục cổ tình nói như vậy, ở đây làm gì có ai không biết Koster, cô ấy như thể không phải là không nể mặt Sophie này sao?! Cô ta nhất định phải cho con nhóc con kia một bài học, dù sao cũng có hần giải quyết hậu quả giúp cô ta rồi. Nghĩ vậy, cô ta ngang nhiên chặn trước mặt Tô Y Thục.

“Này, nói còn chưa được hai câu đã đi như vậy có phải là quá vô lễ không?”.

Nhất Sát nhìn thấy vẻ mặt kiên nhẫn hiện ra trong hai đôi mắt lộ ra ngoài mặt nạ của Tô Y Thục, vì vậy liền đứng chắn trước mặt cô.

“Tiểu thư, nếu biết điều thì đừng đứng đây gây chuyện, muốn giữ vinh hoa phú quý của cô thì nên biết điều một chút.” Giọng điệu của Nhất Sát đầy vẻ lạnh lùng, quyết liệt. Nhìn Nhất Sát như vậy, Tô Y Thục thực sự không ngờ một người bình thường vốn trầm tĩnh như hắn, lúc nói mấy lời đe dọa này cũng khí thế như vậy.

Hiển nhiên là ngữ khí của Nhất Sát đã khiến Sophie sợ hãi. Nhân lúc cô ta còn đang ngẩn người, Tô Y Thục liền đi cùng Nhất Sát vào phòng trong. Ở bên ngoài không có người cô cần tìm.

Chờ đến khi không còn nhìn thấy bóng Tô Y Thục, Sophie mới bình tĩnh lại. Chuyện này là sao? Không ngờ cô ta lại bị một con nhóc con chơi cho một vố!!! Ở đây làm gì có ai không nể mặt cô ta, dù Nhất Sát lúc nào cũng ở bên cạnh thủ lĩnh Liệt Diễm kia đang đi cạnh cô, thì cũng không tới lượt một con nhóc con như cô lên mặt với cô ta!

“Cười cái gì mà cười?!”. Sophie tức giận quát tháo những người đang cười nhạo xung quanh.

Mọi người lập tức thu mất lại.

“Hừ.” Sophie khôi phục thái độ vênh vênh tự đắc, đi về phía Tô Y Thục vừa rời đi. Cô ta nhất định phải dạy dỗ con nhóc con đó một trận ra trò!

Ở trong nhà, Văn Ôn Nhi cũng mặc một bộ váy trắng đang đứng tiếp khách cùng Văn Quân. Văn Quân vẫn khiến người ta không đoán được gì như lúc mới gặp, lúc nói chuyện với người khác đều giữ nụ cười trên mặt nhưng lại khiến người ta cảm thấy rất xa cách.

Tô Y Thục ngồi trên ghế salon ở trong góc phòng, Nhất Sát đứng thẳng bên cạnh chờ chỉ thị của cô.

Không biết vì sao trên đời này thiếu đi người tên Tô Lưu Ly đó, mà tên đàn ông kia vẫn còn sống yên ổn đến bây giờ?! Vì sao ông ta không theo hầu bà luôn chứ!!!! Nghe tiếng đàn du dương, trong lòng Tô Y Thục lại cuộn sóng.

Đột nhiên, tầm mắt mọi người đều tập trung về phía cửa, đây cũng là lần đầu tiên Văn Quân tự đi ra cửa. Điều này khiến mọi người đều thấy lạ, ai mà có vinh dự được ‘Ôn thần’ Văn Quân đích thân ra cửa đón tiếp?!

“Tiểu thư, không ngại nếu tôi ngồi đây chứ?”. Có một người không chú ý đến ồn ào ngoài cửa như những người khác, mà nhẹ giọng hỏi Tô Y Thục.

Tô Y Thục ngược mắt lên, một người đàn ông bình thường không có gì đặc biệt, chỉ có đôi mắt sâu thẳm có thần là khiến người ta chú ý, còn ba nốt ruồi ở khóe môi đã bộc lộ rõ thân phận của người này — Koster!

“Không.” Tô Y Thục cụp mắt xuống, thần nhiên như không có chuyện gì.

Từ khi Tô Y Thục vừa bước vào cửa, Koster đã chú ý đến cô. Tuy hắn ta không điều tra ra được chuyện nội bộ của tổ chức Liệt Diễm này, nhưng hắn ta biết Nhất Sát, như vậy, thân phận của cô đương nhiên là thủ lĩnh của Liệt Diễm. Có điều, đột nhiên Liệt Diễm đổi thủ lĩnh, hơn nữa còn là một cô gái trẻ như vậy cũng khiến hắn ta hơi tò mò. Đoạn đối thoại vừa rồi giữa cô và Sophie cũng không lọt khỏi tai hắn ta một chữ nào, vì thế, sự hứng thú của hắn ta đối với cô từ một chút xiu đã dâng cao lên rất nhiều.

Sau khi lịch thiệp ngồi xuống, Koster không lên tiếng nữa, hai người mang hai tâm tư khác nhau.

“Tên nhóc nhà cậu bây giờ mới đến, không nể mặt tôi hả?!”. Tiếng nói của Văn Quân lọt vào tai Tô Y Thục.

Ánh mắt cô cũng dời về phía cửa.

“Bác Văn mời cháu, cháu sao dám không nể mặt chứ.” Lâm Mặc Tang cười trả lời Văn Quân. Hai người vừa nói chuyện vừa đi vào trong đại sảnh. Lâm Mặc Tang đeo mặt nạ giống Tô Y Thục. Tuy mọi người chưa từng thấy khuôn mặt thật của anh, nhưng giọng nói trầm khàn của anh cùng với dáng người cao gầy lập tức thu hút sự ái mộ của phần lớn thiếu nữ nơi đây. Hơn nữa, quan hệ giữa anh và Văn Quân luôn vô cùng tốt, chỉ tiếc là ánh mắt câu hôn đó lại chưa từng dừng lại ở bất cứ người phụ nữ nào.

“Cậu không dám là tốt rồi, Ôn Nhi nhà tôi nghe thấy cậu sẽ tới mà cứ nhắc suốt từ sáng sớm tới giờ.” Mặt Văn Quân bợt đi về xa cách bình thường, vừa bông đùa vừa vỗ nhẹ vào vai Lâm Mặc Tang.

“Đâu có ạ...” Văn Ôn Nhi nhỏ giọng cãi lại, ánh mắt vẫn hướng về phía Lâm Mạc Tang.

“Ha ha...” Lâm Mạc Tang cười khẽ nhưng nụ cười lại không chạm tới đáy mắt. Cô ấy đâu? Vừa rồi anh đã nhìn quanh một vòng nhưng không tìm thấy bóng Tô Y Thục.

“Vậy cậu tán gẫu với Ôn Nhi một lát đi, tôi đi tiếp những người khác trước đã.” Văn Quân trân trọng nhìn Lâm Mạc Tang như muốn phó thác chuyện gì đó rất quan trọng vậy. Ông ta vẫn luôn đánh giá cao Lâm Mạc Tang, muốn gửi gắm con gái mình cho anh. Hôm trước ông ta cũng đã nói với anh chuyện về Ôn Nhi nhưng không ngờ lại bị từ chối. Lần này, ông ta định sẽ trực tiếp tuyên bố hôn sự của họ trước mặt mọi người, ông ta không tin anh sẽ không nể mặt ông ta!!!

Văn Ôn Nhi hơi ngượng ngùng nhìn Lâm Mạc Tang, nhưng Lâm Mạc Tang lại không hề để ý đến sắc mặt của cô ta, tiếp tục tìm kiếm bóng dáng Tô Y Thục.

Từ khi anh vừa xuất hiện, Tô Y Thục đã nhận ra anh, cũng không bỏ sót vẻ ái mộ trên mặt Văn Ôn Nhi. Có lẽ, Văn Ôn Nhi càng phù hợp với anh hơn... Tuy biết rằng Văn Ôn Nhi có thể là con của ông ta và người phụ nữ khác, nhưng cô lại không ghét cô ấy. Trong lòng cô, Văn Ôn Nhi vẫn luôn là một cô gái lương thiện...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Hôn sự của Lâm Mạc Tang và Văn Ôn Nhi.

“Lâm đại ca, chúng ta đi ra đằng kia được không?”. Văn Ôn Nhi then thùng chỉ vào góc phòng.

Lâm Mạc Tang vô tình nhìn sang, Tô Y Thục!!! Chỗ mà Văn Ôn Nhi chỉ là cái bàn ngay cạnh chỗ Tô Y Thục đang ngồi. Phản ứng đầu tiên của Lâm Mạc Tang chính là người đàn ông ngồi đối diện cô là ai?!!!

Lâm Mạc Tang không trả lời mà đi thẳng về phía Văn Ôn Nhi vừa chỉ, anh cũng muốn nhìn xem cô gái này còn có thể dây vào ai nữa!

Thấy hai người Lâm Mạc Tang đi về phía mình, Tô Y Thục cầm ly rượu lên nhấp một ngụm nhỏ theo bản năng, giả vờ thưởng thức rượu vang đỏ, khoe mắt lại bất giác liếc về phía anh.

Chờ đến khi Lâm Mạc Tang vừa ngồi xuống, trong góc vốn yên tĩnh này chợt vang lên một tiếng kêu “A” đầy kinh hãi, người vừa tới chính là người phụ nữ tên Sophie kia.

Nhất Sát lập tức định đá cô ta đi nhưng Tô Y Thục phẩy tay ra vẻ không sao. Nhất Sát hơi lo lắng nhìn cô.

“Có phải chúng ta...”. Sophie đang định giễu cợt Tô Y Thục một chút, lại nhìn thấy ngay Lâm Mạc Tang ở bên cạnh, sắc mặt lập tức thay đổi, vẻ trào phúng trên mặt biến thành nụ cười nịnh bợ nhìn Lâm Mạc Tang.

Hiển nhiên là Tô Y Thục nhìn thấy vẻ biến sắc của cô ta, lại nhìn Koster ở trước mặt mình. Nếu cô ta phát hiện ra Koster đang ở ngay trước mặt thì liệu có sợ đến chết không? Xem ra, có kịch hay để coi rồi. Khóe môi dưới lớp mặt nạ của Tô Y Thục khẽ cong lên.

Koster vẫn chậm rãi lắc ly rượu vang đỏ trong tay như trước.

“Có duyên quá ~”. Sophie lập tức chuyển hướng mục tiêu, đi về phía cái bàn bên cạnh bàn Tô Y Thục, cũng chính là bàn của Văn Ôn Nhi kia.

Văn Ôn Nhi nhũn mỳ nhìn Sophie, tiếng xấu của người phụ nữ này vang xa khắp chốn, chẳng lẽ cô ta lại nhắm vào Lâm ca ca sao?!

Lâm Mạc Tang lại như không nghe thấy, trong lòng thầm bực bội, người đàn ông ngồi trước mặt Tô Y Thục rõ ràng Koster, cô nàng Sophie này chán sống rồi à?!

“Koster.” Lâm Mạc Tang nâng ly rượu lên, hướng về phía Koster.

“Ừm.” Koster cũng nâng ly thủy tinh trong tay lên đáp lễ, ánh mắt hai người giao nhau trên không trung đều hiện lên tâm tư khác nhau.

Sophie cứng người tại chỗ trong nháy mắt, vẻ sợ hãi hiện lên mặt! Chết tiệt, cô ấy không hề nói cho mình biết Koster cũng ở đây, cố tình muốn khiến mình tự làm trò cười cho thiên hạ sao?! Chỉ là, sự sợ hãi của cô ta còn cao hơn sự oán hận đối với Tô Y Thục rất nhiều.

“Lại đây.” Đối diện với việc tình nhân ngang nhiên dụ dỗ người đàn ông khác trước mặt mình, vẻ mặt của Koster vẫn bình thản không có chút biến động nào như trước.

Quả nhiên là một nhân vật đáng gờm. Tô Y Thục thầm nghĩ.

“Vâng... vâng...”. Sophie hơi bối rối đi về bên cạnh Koster.

Koster lập tức kéo cô ta vào lòng, không thèm để ý đây là nơi công cộng. Sophie cũng không e lệ, ngoan ngoãn rúc vào lòng hắn, nhưng cơ thể khẽ run rẩy lại bán đứng cô ta, Koster sẽ không tha cho cô ta!

“Lâm đại ca, anh thích ăn gì? Lần sau em làm cho anh nhé ~”. Văn Ôn Nhi sợ chuyện vừa rồi ảnh hưởng đến tâm trạng của Lâm Mạc Tang, lập tức tìm chủ đề nói chuyện.

Lâm Mạc Tang trả lời không chút bận tâm, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Tô Y Thục, trong mắt chất chứa tình cảm khiến người ta khó có thể hiểu được.

Cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Lâm Mạc Tang, trái tim Tô Y Thục chột bối rối nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh. Cô không thể gợn vũ khí đầu hàng chỉ vì một ánh mắt của anh được.

Koster ở phía đối diện vẫn ôm Sophie uống rượu không ngừng, thỉnh thoảng liếc nhìn về phía Tô Y Thục. Cô gái này quá bình tĩnh, bình tĩnh đến mức hắn muốn kéo mạnh cái mặt nạ của cô ấy xuống, làm cô ấy khóc. Có lẽ suy nghĩ này rất biến thái, nhưng đó mới là Koster, hắn không muốn bỏ qua tất cả những thứ khiến hắn cảm thấy có hứng thú.

Trong một góc phòng tiệc vẫn duy trì tình trạng kỳ quái này, dường như thành góc im lặng duy nhất ở đây.

Lúc này, hầu như khách khứa đều đã đến đông đủ, Văn Quân đi về phía Tô Y Thục.

Nhìn thấy Văn Quân vững vàng bước từng bước đến, trong mắt Tô Y Thục thoáng hiện lên vẻ bối rối, đột nhiên có cảm giác như muốn đảo ngũ ngay trước khi ra trận, rồi không biết bị cái gì giữ lại nên vẫn ở yên tại chỗ không động đậy.

“Koster tiên sinh.” Văn Quân chào hỏi Koster trước.

Koster lịch sự đáp lại.

“Vị này là?”. Văn Quân hơi nghi hoặc nhìn Nhất Sát. Mọi năm người đến đều là Hồng Kiều, nhưng người đeo mặt nạ đây rõ ràng là một cô gái, không phải là Hồng Kiều, vậy cô ấy là ai?

“Thủ lĩnh Liệt Diễm.” Giọng nói lạnh lùng cứng rắn của Nhất Sát đầy vẻ cung kính.

Văn Quân nhìn người trước mặt mình, cô ấy chỉ khoảng hai mươi tuổi thôi nhỉ? Nhìn có vẻ rất gầy gò yếu ớt, sao Hồng Kiều lại để một cô nhóc thế này kế thừa vị trí thủ lĩnh? Cả đời Văn Quân đều lăn lộn trong giới xã hội đen, đương nhiên gặp không ít chuyện lạ, vì thế ông ta lập tức gạt đầu, cô gái này khiến ông ta cảm thấy rất thoải mái.

“Tôi họ Tô.” Tô Y Thục siết chặt nắm đấm, nhất định phải bình tĩnh.

“Tô tiểu thư, hoan nghênh cô.” Văn Quân đưa tay phải ra muốn bắt tay, Tô Y Thục hơi do dự rồi vẫn đưa tay mình ra. Bàn tay của Văn Quân hơi thô ráp, cũng rất to. Từ khi còn rất nhỏ, Tô Y Thục đã vô cùng ao ước có cảm giác ấm áp như thế này nhưng chưa bao giờ có được. Lúc này, khi ông ta chủ động đưa tay ra, thì cô lại thấy không chân thực.

Chỉ bắt tay một chút ngẩn ngui, Văn Quân cười một cái rồi đi về phía Lâm Mạc Tang.

“Ôn Nhi.” Khi gọi Văn Ôn Nhi, giọng nói của Văn Quân chứa đựng sự quan tâm rõ rệt khiến sự chua xót bất giác trào lên trong lòng Tô Y Thục. Cô không nhìn thấy rõ nét mặt của ông ta, nhưng lại có thể cảm nhận được tình yêu thương mà ông ta dành cho người con gái kia.

“Ba.” Văn Ôn Nhi ngoan ngoãn đáp lời, hoàn toàn không có vẻ tỉnh quái khi cô ta ở bên Tô Y Thục.

“Cảm ơn các vị khách quý đã có mặt hôm nay.” Văn Quân cầm micro bồi bàn đưa tới.

“Đâu có đâu có, được ngài mời đến đây, chúng tôi cầu còn không được mà!” Mọi người đều đồng thanh nói, ra vẻ được mời tới đây là vinh dự lớn lao của họ.

Tô Y Thục lạnh lùng nhìn tất cả.

“Hôm nay tôi mời mọi người đến, thật ra là muốn tuyên bố một việc, đó là hôn sự của Văn Ôn Nhi, con gái tôi.” Văn Quân gọi Văn Ôn Nhi đến bên cạnh mình, âu yếm xoa đầu cô ta, nói.

Văn Ôn Nhi không ngờ ba mình lại đột ngột nhắc đến hôn sự của cô ta, ngẩn người đi đến bên Văn Quân.

“Tháng sau, con gái tôi sẽ kết hôn với môn chủ Quyết Tài môn. Đến lúc đó, hy vọng mọi người sẽ đến dự.” Văn Quân nhìn mọi người tuyên bố.

Đầu óc Tô Y Thục chợt trống rỗng, lời nói của Văn Quân là có ý gì?! Cô có thể nhìn ra được Văn Ôn Nhi thích Lâm Mạc Tang, nhưng hôn sự này phải được cả hai người đồng ý chứ?! Nếu vậy, Lâm Mạc Tang đã đồng ý rồi sao?! Đồng ý rồi đúng không? Không thì làm sao Văn Quân có thể nói trước mặt mọi người như vậy?! Mặt Tô Y Thục tái nhợt đi, bàn tay cũng bị chính mình nắm đến rí máu.

Một giây im lặng ngắn ngủi trôi qua, tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, nhưng Tô Y Thục chỉ nghe thấy những tiếng ong ong trong đầu.

Lâm Mạc Tang nheo hai mắt đầy nguy hiểm, ngày đó anh đã từ chối rồi, không ngờ Văn Quân lại không thêm đề ý câu trả lời của anh, độc đoán tự ý ra quyết định này trước mặt mọi người. Mà điều khiến anh phẫn nộ là, người vợ hợp pháp của anh lại không hề có phản ứng gì cả!!! Đó cũng là lý do anh không phản bác ngay. Anh rất muốn biết, rốt cuộc trong lòng cô có đề ý đến anh chút nào không.

“Văn tiên sinh.” Tô Y Thục bỗng đứng dậy gọi một tiếng. Giọng nói hơi khàn khiến chính cô còn cảm thấy như không phải của mình.

Văn Quân cho rằng Lâm Mạc Tang không phản bác chính là đồng ý, đang định sắp đặt tiếp lại bị ngắt lời, liền quay người nhìn về phía tiếng nói phát ra. Ngắt lời ông ta vào lúc này, người kia có tự cảm thấy mình quá bất lịch sự không?

Mắt Lâm Mạc Tang chợt lóe ánh hào quang, nhìn Tô Y Thục đang đứng dậy đi về phía này.

Ánh đèn chiếu lên người cô, làm tôn lên chiếc váy dài màu trắng, giống như một vị thiên sứ, nhưng chiếc mặt nạ quý trên mặt lại tỏa ra khí thế như ác ma khiến người ta không khỏi bị cô gái vừa chính vừa tà này thu hút, đã có người bắt đầu bàn tán không hiểu cô bé này là ai?!

“Tô tiểu thư, nếu có chuyện gì, chúng ta có thể nói sau.” Giọng Văn Quân hơi có vẻ ra lệnh. Ông ta không thể cho Lâm Mạc Tang có thời gian đổi ý.

Tô Y Thục cũng không biết vì sao mình phải chọn lúc này, có điều khi chính cô nghe thấy ông ta tuyên bố rằng Lâm Mạc Tang và Văn Ôn Nhi sẽ kết hôn, thì cô đã không còn không chế được cơ thể mình nữa. Rõ ràng cô sợ hãi như vậy, nhưng lại chọn cách hỏi ông ta trước mặt mọi người. Có lẽ, trong tiềm thức của cô cũng hy vọng Lâm Mạc Tang sẽ đổi ý, chỉ là cô không muốn thừa nhận thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Nếu đây là tình yêu.

“Có một số việc nếu không nói đúng lúc thì sau này có lẽ sẽ thực sự không có cơ hội nói nữa.” Tô Y Thục hoàn toàn coi thường mệnh lệnh của Văn Quân, lạnh lùng đáp, đồng thời cũng ần ý nói rằng có một số người, nếu đã bỏ lỡ, cuối cùng cũng không thể quay lại được nữa.

Lời nói của Tô Y Thục khiến Văn Quân hơi xuất thần, một cảm giác hồi hận dâng lên dưới đáy lòng.

“Vậy thủ lĩnh Liệt Diễm có chuyện gì?”. Giọng nói của Văn Quân trở nên lạnh lùng, ánh mắt nhìn về phía Tô Y Thục cũng rất tàn khốc, cô ấy đã gọi lên chuyện tuyệt đối không thể tan biến trong lòng ông ta.

Koster nhìn Tô Y Thục cười, cô gái này sẽ mang đến cho hắn sự bất ngờ thú vị gì đây?!

Không ngờ cô gái này lại là thủ lĩnh Liệt Diễm, tin tức ấy khiến cho toàn bộ khách mời dự tiệc ngày hôm nay đều tròn mắt kinh ngạc, thậm chí đoán không hiểu rốt cuộc cô gái này có bản lĩnh gì. Nhưng thấy cô ngang nhiên khiêu khích Văn Quân như vậy, tất cả đều lắc đầu, rõ ràng là ghé mũi sinh không sợ hổ mà, đắc tội Văn Quân thì cô ấy sao có thể sống yên ổn trong giới xã hội đen được nữa?!

Về thăm độc hiện lên trong mắt Sophie đang rúc trong lòng Koster, rốt cuộc con nhóc ngu xuẩn đó cũng bị giáo huấn, nghĩ vậy, cô ta lại thấy mừng thầm.

“Ông đã từng thất hứa với ai chưa?”. Tô Y Thục hỏi.

Nhất Sát cũng không biết rốt cuộc thủ lĩnh muốn làm gì, nhưng hiện giờ việc ngắt lời Văn Quân chắc chắn là bất lợi cho cô, hắn đang định ngăn cản thì Lâm Mạc Tang đã ra hiệu cho hắn không cần lên tiếng. Nhất Sát lùi lại, mắt dấy vẻ cô đơn, tự giễu chính mình, có người đàn ông này bảo vệ cô ấy rồi, chắc chắn anh ấy sẽ không để cô bị thương.

Câu hỏi của Tô Y Thục vừa dứt, cả đại sảnh đều ồ lên.

“Cô bé à, thái độ làm việc của Ôn thần chúng tôi đều chứng kiến tận mắt, đã nói là làm, sao có thể thất hứa với người khác được. Tốt nhất là cô nhóc nên về Liệt Diễm tích lũy kinh nghiệm vài năm đi!” Một người có diện mạo khá già cất tiếng châm chọc.

Những người khác đều xì xầm đồng ý, chỉ duy nhất không nghe thấy tiếng trả lời của Văn Quân.

“Ông đã từng thất hứa với ai chưa?”. Tô Y Thước hỏi lại một lần nữa, giọng đầy vẻ gay gắt, oán hận trong mắt đã hoàn toàn thay thế cho sự lãnh đạm thường ngày.

Không khí nhất thời hơi gượng gạo.

“Khụ khụ... tiểu thư này, hay là đột lát nữa cô lại trò chuyện với Văn tiên sinh sau được không?”. Một người đàn ông đeo kính gọng vàng bước ra rất đúng lúc, lên tiếng như muốn làm dịu bớt bầu không khí khiến người ta khó thở này đi.

“Ông có thể không thẹn với lương tâm mà nói rằng ông chưa bao giờ thất hứa với ai sao?! Ông nói đi!”. Tô Y Thước hung dữ quát vào mặt Văn Quân. Vì sao? Vì sao ngay cả dũng khí thừa nhận mà người đàn ông này cũng không có?! Cô còn muốn tìm câu trả lời gì nữa đây?! Câu trả lời nực cười gì nữa chứ!!!! Tô Y Thước cười châm chọc, sự chua xót trên khóe môi, sự oán hận trong đáy mắt đang cắn nuốt trái tim cô. Đây là tình yêu đấy, trừ một kết quả không nên xuất hiện là cô đây, thì không còn lại gì cả!!!

Lời nói của Tô Y Thước giống như một cây kim đâm mạnh vào tim Văn Quân, kích động nhìn Tô Y Thước. Ông ta cứ nghĩ rằng hai mấy năm trôi qua, tim của ông ta đã không còn cảm xúc gì nữa. Nhưng mà, khi đối diện với cô bé trước mặt này, không hiểu sao ông ta bỗng thấy đau lòng, áy náy... Rõ ràng ông ta không biết cô bé ấy...

“Xin lỗi, chúng ta nói chuyện này sau được không?”. Văn Quân cố kìm nén sự kinh hãi trong lòng, vì ông ta có chuyện quan trọng hơn cần phải nói. Trước khi ông ta chết, ông ta phải tìm được cho Ôn Nhi một chỗ dựa tốt, như vậy thì ông ta mới có thể yên tâm đi theo bà ấy được.

Thật ra, Văn Quân hoàn toàn có thể sai người lời Tô Y Thước ra ngoài, dù có ấy có là thủ lĩnh Liệt Diễm, thì ở nơi này, Ôn thần vẫn là lớn nhất. Nhưng... ông ta lại không muốn làm cô bé ấy bị thương.

“Đừng nói với tôi câu xin lỗi! Ông không xứng đáng để nói câu đó!!!!”. Tô Y Thước chỉ vào Văn Quân, cảm xúc của cô vẫn rất kích động như trước, toàn thân khẽ run lên.

“Nếu không phải vì ông, bà ấy sẽ không chết, sẽ không chết... sẽ không đâu...”. Nói tới đây, đôi mắt Tô Y Thước đỏ lên, trong mắt vẫn đỏ tóe máu nhưng lại kìm nén không bật khóc. Cô sẽ không khóc trước mặt ông ta!!!

“Vì sao... vì sao ông còn có thể sống sung sướng đến như vậy... Đối với ông, bà ấy là cái gì chứ?!!! Còn tôi... tôi thì là cái gì đây...”. Tô Y Thước nghẹn ngào, mờ mờ mịt mịt nhìn xung quanh như một đứa trẻ lạc đường, không biết nên đi đường nào phía trước.

Nhìn Tô Y Thước thì thào tự nhủ ở trước mặt mình, Văn Quân không kìm được muốn đưa tay ra an ủi cô, nhưng bàn tay vừa đưa ra đã cứng lại tại chỗ vì hành động của một người khác xen vào.

Hai cánh tay thon dài của Lâm Mạc Tang kiên quyết kéo Tô Y Thước vào lòng, để cô úp mặt vào ngực mình, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, ánh mắt đầy vẻ dịu dàng. Hai bóng người thon dài như vốn nên hòa vào thành một thể, xứng đôi đến ngỡ ngàng.

Koster thoáng ngạc nhiên, tâm trạng rất thoải mái, xem ra sự tình càng lúc càng thú vị.

Hành động đầy tính chiếm hữu của Lâm Mạc Tang khiến mọi người đều có thể nhận ra được rằng anh thích cô gái trong lòng mình. Nhưng mà, không phải vừa rồi vừa tuyên bố hôn sự của anh ấy và Đại tiểu thư Văn gia sao?! Tình hình hiện giờ là thế nào? Mọi người lập tức nín thở mở to mắt chờ xem.

“Cậu có ý gì?”. Văn Quân thu lại cảm xúc vừa bất cần lộ ra ngoài, nhìn Lâm Mạc Tang hơi bức bối. Tuy ông ta không muốn làm cô bé này bị thương, nhưng ông ta vẫn phải nghĩ cho Ôn Nhi nhà mình trước.

“Cảm ơn bác đã coi trọng cháu, tiếc là cháu có vợ yêu rồi, cả đời cũng không lấy người khác.” Tô Y Thước ở trong lòng anh thật sự không ngờ anh lại làm rõ mối quan hệ của họ trước mặt mọi người, ngắt đầu nhìn anh kinh ngạc.

Lâm Mạc Tang dịu dàng cười với cô, nhìn cô vừa rồi, anh vô cùng đau lòng. Cánh tay đang ôm Tô Y Thước càng siết chặt lại.

“Cái gì?!” Một tiếng hô kinh ngạc vang lên. Người đứng đầu của Liệt Diễm và Quyết Tài môn lại là vợ chồng sao? Tuy Lâm Mạc Tang không nói rõ vợ yêu của mình là ai, nhưng ai cũng đều nhìn thấy được sự quan tâm trong mắt Lâm Mạc Tang dành cho người ở trong lòng kia hoàn toàn không bình thường.

Văn Ôn Nhi thất thần nhìn Lâm Mạc Tang, cô ta không nghĩ anh ấy sẽ thích cô ta, nhưng thật không ngờ anh ấy cũng thích một người khác, điều này khiến cô ta rất mất mát.

Văn Quân thấy mình tự làm ra trò hề như vậy cũng hơi bức bối, đồng thời lại hoài nghi có phải Lâm Mạc Tang cố tình thả mây mù hay không, dù sao biểu hiện của cô gái này lúc trước cũng khiến ông ta rất khó hiểu.

“Tôi chưa từng nghe cậu nhắc đến.” Ánh mắt Văn Quân như muốn nhìn xuyên thấu tâm tư của người khác khiến người ta không dám nhìn thẳng, nhưng Lâm Mạc Tang lại nhìn ông ta chăm chăm đáp: “Thân phận hiện giờ của Y Thước hơi đặc biệt, cô ấy sợ chuyện chúng cháu đã kết hôn sẽ mang đến phiền phức không cần thiết cho cháu, vì thế...”. Nói tới đây, ánh mắt Lâm Mạc Tang nhìn Tô Y Thước dịu dàng như chảy ra thành nước.

Giọng điệu và lời nói của Lâm Mạc Tang cũng khiến mọi người hiểu được tình cảm của họ là từ hai phía, nếu Văn Quân vẫn cố tình muốn anh cưới Văn Ôn Nhi, thì chẳng khác nào người không hiểu đạo nghĩa, cố tình chia rẽ uyên ương.

Văn Quân quan sát hai người đang ôm nhau, khẽ nhủm. Đây là lần đầu tiên trong suốt hai mươi mấy năm qua ông ta có cảm giác không biết phải làm sao, ông ta tự cảm thấy mình có hàng nghìn hàng vạn phương pháp khiến cô gái này rời khỏi Lâm Mạc Tang, nhưng lại phát hiện ra rằng mình căn bản không xuống tay được.

“Ba, con gái còn nhỏ mà ba đã vội vàng gả con ra ngoài sao ạ ~”. Văn Ôn Nhi tình nghịch nói với Văn Quân, giấu đi sự mắt mắt xuống tận đáy lòng.

Câu nói của Văn Ôn Nhi cũng cho Văn Quân một đường lui đúng lúc. Ông ta nghĩ, hôn sự này cũng chỉ có thể từ bỏ thôi, tìm một người đàn ông không yêu Ôn Nhi thì con bé cũng không hạnh phúc.

“Cũng được, ba cũng không nỡ để con gái bảo bối của mình rời khỏi mình sớm như vậy đâu.” Văn Quân cưng chiều nheo nheo cái mũi xinh xắn của Văn Ôn Nhi, khiến Văn Ôn Nhi cười vang lên thánh thót như tiếng chuông bạc, bầu không khí nặng nề cũng thoáng dịu xuống.

“Đưa em đi.” Tô Y Thục không muốn tiếp tục nhìn hình ảnh ba con thâm tình này thêm nữa, lòng cô đã đau đến cùng cực rồi.

“Bác Văn, vợ yêu của cháu hơi ốm, cháu phải đưa cô ấy về trước, mong bác thứ lỗi.” Lâm Mạc Tang hoàn toàn không thêm để ý đến việc buổi tiệc này có thể mang lại cho anh lợi ích lớn như thế nào. Chỉ cần là chuyện mà Y Thục muốn, anh đều muốn hoàn thành bất kể giá cao đến đâu.

“Thằng nhóc thôi, cưới vợ mà cũng không nói với tôi.” Văn Quân hơi mất vui nói. Dù sao sự tình cũng đã như vậy, ông ta cũng chẳng có gì hay để nói cả.

“Ha ha, vậy chúng cháu về trước.” Lâm Mạc Tang cong khóe môi, cũng không chờ ông ta đáp lời đã cúi đầu chăm chú nhìn người trong ngực mình, trong lòng thì thầm cảm thấy phần nộ vì vừa rồi Văn Quân đã khiến Tô Y Thục phải khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Nước mắt của em, nỗi đau của anh.

Tay Tô Y Thục rất lạnh, rất lạnh, cảm giác lạnh này như thấm vào tận tim phổi vậy.

“Em ổn không?”. Lâm Mạc Tang nhủm hỏi, dấn bàn tay nhỏ bé đang run lên của Tô Y Thục vào ngực mình để sưởi ấm.

Tô Y Thục khẽ gật đầu, tiến sát vào người Lâm Mạc Tang hơn một chút nữa.

“Vậy thì, công chúa của anh, về nhà thôi ~”. Lâm Mạc Tang đột ngột bế ngang Tô Y Thục lên, anh muốn dùng hành động để xua tan đi sự bất an của cô.

Mọi người đều kinh hãi vì hành động này của anh. Văn Quân cũng không ngờ Lâm Mạc Tang cũng có bộ mặt dịu dàng như vậy. Rốt cuộc cô gái kia có bản lĩnh gì mà có thể thu hút được cậu ta?!

Trong lòng Tô Y Thục lúc này chỉ tràn ngập sự oán hận và trống rỗng đối với Văn Quân, căn bản không hề có chút phản ứng nào với hành động to gan của Lâm Mạc Tang.

Cho đến khi Lâm Mạc Tang đã bế Tô Y Thục rời khỏi đại sảnh, trong đại sảnh hoàn toàn tĩnh lặng.

“Văn lão tiên sinh.” Koster chào hỏi Văn Quân.

“Các vị cứ tự nhiên, hy vọng sẽ có thời gian thoải mái.” Văn Quân hồi phục tinh thần, vội vàng cười nói như vừa rồi hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra.

Âm nhạc vang lên rất đúng lúc. Đại sảnh yên tĩnh lập tức náo nhiệt lên.

Văn Quân và Koster tán gẫu tùy tiện vài câu, người trước vẫn đang nghĩ rốt cuộc Tô Y Thục là ai, còn người sau thì hướng ánh mắt sâu thẳm của mình ra cửa, lóe lên đã tâm không nên có.

Sau khi đưa Tô Y Thục đi, Lâm Mạc Tang cũng không quay về thành phố Quyết Hoa ngay, mà đi dạo trên đường phố California.

Bốn phía đều tràn ngập mùi rượu nồng đậm, men say khiến người ta ngất ngây.

Lúc này đã là rạng sáng, trên đường chỉ còn vài người thừa thốt, thỉnh thoảng lại tò mò nhìn Lâm Mạc Tang bế Tô Y Thục đeo mặt nạ.

“Thả em xuống đi.” Tô Y Thục ủ rũ nói.

Lâm Mạc Tang dừng bước, nhưng không thả Tô Y Thục xuống theo ý cô.

“Này!” Tô Y Thục không phải người không kìm nén được cảm xúc, nhưng lại dùng giọng điệu tức giận để thể hiện sự kháng nghị, hơn nữa còn giầy dụa trong lòng Lâm Mạc Tang.

Lòng Lâm Mạc Tang hơi thả lỏng một chút, Tô Y Thục sao có thể dễ dàng bị hạ gục được.

Anh cẩn thận giúp Tô Y Thục đứng vững, vén mái tóc xõa của cô ra sau vành tai, nhìn cô.

Trải qua sự dả kích nặng nề về tâm lý, mọi cảm xúc trong lòng Tô Y Thục đều mất hết, không còn là cô tình nguyện trang nữa, mà thật sự biến thành một mảnh hoang vu.

Tô Y Thục đi thẳng về phía trước không ừ hử tiếng nào, cứ như không nhìn thấy Lâm Mạc Tang bên cạnh vậy.

“Tô, Y, Thục!” Lâm Mạc Tang gần từng chữ một, nghiêng răng nghiêng lợi đuổi theo bóng Tô Y Thục.

Người phía trước vẫn ngo lo đi thẳng một mạch như trước.

“Em dần dỗi đủ chưa hả?”. Thấy cô không phản ứng, giọng nói của Lâm Mạc Tang đầy vẻ bó tay.

Lúc này Tô Y Thục đã đi cách xa Lâm Mạc Tang một khoảng, nhưng vẫn kiên quyết đi tiếp. Nếu anh đứng trước mặt cô, chắc chắn sẽ phát hiện ra cô đã rơi nước mắt chan chứa từ lâu...

Đằng trước là chỗ rẽ.

“Rầm” Lâm Mạc Tang bốc hỏa dồn Tô Y Thục vào tường, để tránh làm đau cô còn cố tình đặt tay đỡ sau lưng Tô Y Thục, nhìn thẳng vào mắt cô. Anh vốn đang rất hưng hỏ, nhưng khi nhìn thấy nước mắt của cô thì lập tức biến thành luống cuống.

“Ngốc ạ.” Lâm Mạc Tang cười đưa tay lên lau nước mắt cho cô, nhưng dường như nước mắt càng lau lại càng nhiều vậy, loáng thoáng còn nghe thấy tiếng nức nở.

Lòng Lâm Mạc Tang đau đến không thở nổi.

Cuối cùng, anh cũng không thể dễ dàng tha thứ cho người trước mặt cứ rơi nước mắt như mưa như thế được nữa, liền cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mặt Tô Y Thục, quét đi nước mắt không ngừng rơi trên mặt cô, cảm giác ấm áp gọi thần trí Tô Y Thục quay về, kinh ngạc mở to hai mắt quên cả khóc.

Hốc mắt cô đỏ hồng lên, đáng yêu y như con thỏ trắng nhỏ vậy.

Một lát sau, Lâm Mạc Tang mới vừa lòng ngẩng đầu lên nhìn Tô Y Thục. Cuối cùng cũng ngừng khóc rồi, chiều này sau này có thể dùng nhiều hơn một chút!

“Ông ta không còn nhớ bà ấy, không còn nhớ... Em... Ông ta không biết... không nhận ra ra... em..., vì... vì sao... vì sao ông ta lại... không nhận ra... nhận ra em... Đó... đó là câu trả lời... của ông ta sao?! Có phải... có phải em sai rồi không... không nên... tìm ông ta...”. Tô Y Thục túm chặt tay áo Lâm Mạc Tang, bất lực nhìn anh, vội vàng muốn diễn đạt ý của mình nhưng giọng đứt quãng càng không nói rõ được.

“Không phải là lỗi của em. Có một số việc mà cuối cùng mình cũng không thể tự quyết định được, em đừng tự trách mình.” Lâm Mạc Tang nhìn chăm chú vào đôi mắt bối rối mờ mịt của Tô Y Thục, giống như muốn thể hiện rằng anh vẫn luôn đứng về phía cô.

“Nhưng mà... ngay cả câu hỏi đơn giản nhất ông ta cũng không dám trả lời!”. Rốt cuộc ánh mắt của Tô Y Thục cũng có thần lại một chút, giọng nói không giấu được sự oán hận.

Bầu trời California đêm nay khá nhiều sao, hình ảnh chàng trai và cô gái chăm chú nhìn nhau như trở thành điểm sáng duy nhất của góc phố này.

Lâm Mạc Tang còn chưa trả lời, bên phải bọn họ đã lóe lên một luồng sáng, cửa một quán bar đêm mở ra.

“Đi uống rượu với em” Ánh sáng mạnh mẽ lập tức đánh thức Tô Y Thục. Cô thu lại ánh mắt của mình, kéo tay Lâm Mạc Tang đi vào trong quán bar vừa mở cửa kia. Cảm nhận được bàn tay nhỏ bé của Tô Y Thục, Lâm Mạc Tang cũng không ngăn cô, thay vì để cô kìm nén khó chịu, thì thà để cô phát tiết thoải mái còn hơn.

“Ồ đây các anh có rượu gì dễ say nhất? Cho tôi mấy chai!”. Vừa ngồi xuống quầy bar, Tô Y Thục lập tức hô to lên với bartender. Vì vừa mở cửa nên trong quán rất ít người, nhưng tiếng nói của Tô Y Thục cũng vô cùng đột ngột. Bartender nhìn Tô Y Thục rồi lại cung kính nhìn Lâm Mạc Tang. Lâm Mạc Tang đưa tay ra dấu OK với anh ta.

“Vâng, chờ một chút.” Bartender đeo nơ bướm cung kính đáp rồi bắt đầu pha rượu.

“Này, Lâm Mạc Tang, anh muốn uống gì? Em mời, bỏ lỡ là không có cơ hội khác đâu.” Tô Y Thục hít sâu một hơi, hào phóng nói. Lúc này, Tô Y Thục đã hoàn toàn thả cái Tô Y Thục luôn bị kìm nén kia ra, mỗi lời nói mỗi hành động đều khác hẳn bình thường. Cô chỉ cảm thấy lòng đã đau chết lặng, đau đến không còn chút sức lực nào. Cô muốn che giấu mình đi, nhưng lại không biết rằng Lâm Mạc Tang đã hoàn toàn nhìn thấu cô rồi.

“Thiên túy.” Barterder đặt một ly rượu màu xanh lam xuống trước mặt Tô Y Thục.

Rượu rất ngon, mùi rượu thơm thoang thoảng.

Tô Y Thục cầm lên dốc một hơi cạn sạch. “Khụ khụ... khụ khụ...”. Con ho sặc sụa khiến nước mắt khó lắm mới ngừng được lại chảy ra tiếp. Rõ ràng là mùi rượu rất nhẹ, nhưng uống vào lại cay vô cùng.

Lâm Mạc Tang nhú mồm vỗ nhẹ vào sau lưng cô: “Uống chậm một chút.”

Tô Y Thục uống hết ly này đến ly khác chỗ rượu đặt trước mặt cứ như đang uống nước lọc không độ vậy. Người xung quanh dần nhiều hơn, tò mò nhìn bọn họ.

“Anh... anh cần gì phải quan tâm đến em như vậy... anh không biết em là đứa con gái không ai cần sao?!! Anh thương hại em à?!” Đột nhiên Tô Y Thục giờ ly lên đập mạnh xuống quầy bar đến keng một cái rồi ngẩng đầu nhìn Lâm Mạc Tang bằng đôi mắt say lơ đãng.

Lâm Mạc Tang vốn không uống rượu, chỉ ngồi bên cạnh lắng lắng chú ý cô, đến khi cô say khướt.

Bartender nhìn Lâm Mạc Tang khó xử.

“Thôi được rồi, cảm ơn.”

Bartender lập tức như được giải phóng, sắc mặt quái dị quay người đi tiếp các khách khác. Từ trước tới giờ, anh ta chưa từng thấy ai có thể uống ba ly “Thiên túy” mà không gục, vậy mà Tô Y Thục còn uống một lèo hơn mười ly, bộ dạng ngồng cuồng của cô khiến anh ta hết hồn.

Mặt Tô Y Thục đỏ hồng, rõ ràng đã say rồi, thấy bartender chạy đi liền kêu lên: “Tôi còn chưa uống đủ mà... Anh đừng có đi chứ...”.

Bóng lưng bartender hơi khựng lại chút, rồi sau đó lập tức phóng ra nơi cách xa Tô Y Thục nhất bằng tốc độ sét đánh. Cô gái kia thật không phải là người!!!

Lâm Mạc Tang ôm trán, cô ấy... có thể kỳ quái hơn được nữa không?!

“Em say rồi.” Lâm Mạc Tang đứng dậy cời áo khoác khoác lên vai Tô Y Thục, chuẩn bị đưa cô về. Một mõi cả một ngày, cô cần phải nghỉ ngơi.

“Em... em không say!”. Tô Y Thục liú lười lại, hai tay khua lung tung đẩy bàn tay đang đưa tới của Lâm Mạc Tang ra. Lâm Mạc Tang vội vàng vòng tay bảo vệ cô, rất sợ chỉ cần bắt cần một chút sẽ làm cô ngã mất.

“Anh... anh là ai?” Tô Y Thục lắc la lắc lư đứng dậy, chỉ vào mặt Lâm Mạc Tang, tò mò hỏi.

“Anh là chồng em mà ~”. Lâm Mạc Tang lập tức nở nụ cười chính hiệu cáo già, giọng điệu lại đầy vẻ nghiêm túc thật lòng không cho người ta nghi ngờ.

“Chồng?! Chồng em á?!” Tô Y Thục run run chỉ ngược lại vào mũi mình, cười ngốc nghếch lặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Anh đã là người của em rồi...

“Anh... là chồng em thật sao?”. Tô Y Thục nghi ngờ đi vòng quanh Lâm Mạc Tang hai vòng.

“Đúng thế, nếu không thì sao anh lại ở bên cạnh em?”.

Tô Y Thục như đang ngẫm nghĩ xem lời anh nói là thật hay giả, hai mắt nheo lại nhìn Lâm Mạc Tang từ trên xuống dưới.

Tầm mắt của Lâm Mạc Tang cũng dao động theo Tô Y Thục.

“Ừm, nhìn anh không có vẻ đang lừa em.” Cuối cùng Tô Y Thục cũng hài lòng kết luận, “Em vẫn muốn uống tiếp, anh gọi anh ta quay lại giúp em!” Tô Y Thục chỉ chỉ ly rượu đã trống không, lại chỉ người bartender đã chạy tới góc phòng, yêu cầu anh.

Lâm Mạc Tang không ngờ sau khi uống say rồi Tô Y Thục không thêm nhớ ai cả, hơn nữa, độ nhạy cảm và đề phòng người khác cũng đều giảm hẳn. Cô thế này thực sự rất dễ bị người ta lừa bán đi mất.

“Lại đây, về nhà anh sẽ cho em uống thứ rượu còn ngon hơn.” Lâm Mạc Tang thanh toán tiền rồi úp úp mở mở đỡ Tô Y Thục ra cửa, còn uống nữa thì cô ngất xỉu mất.

Lần này Tô Y Thục không gầy dựa nữa, chỉ luôn miệng làm bầm lâu bàu nói: “Anh nói rồi đấy nhé, em muốn uống rất nhiều rất nhiều rất nhiều... như thế cũng có thể quên đi rất nhiều rất nhiều rất nhiều chuyện...” Giọng cô càng lúc càng nhỏ.

Nhìn Tô Y Thục ngủ say ngã vào lòng mình, Lâm Mạc Tang ngồi xỏm người xuống đỡ cô lên lưng mình. Xem ra, đêm nay anh phải làm phu công vợ miễn phí một phen rồi.

Khi Tô Y Thục tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu đau như muốn vỡ ra. Cô lắc đầu rồi nhìn quanh bốn phía. Đây hình như là phòng của cô và Lâm Mạc Tang. Nhưng cô về như thế nào? Tô Y Thục nhíu mày!!!

Không nhớ rõ!!!

Vừa bước vào phòng, Lâm Mạc Tang đã nhìn thấy ngay Tô Y Thục ngồi trên giường với vẻ mặt mơ mơ hồ hồ.

“Em... sao em lại ở đây?”. Cát tiếng hỏi xong Tô Y Thục mới phát hiện ra giọng nói của mình khô khốc, cổ họng vừa nóng vừa cay.

Lâm Mạc Tang không đáp lời mà hơi ngạc nhiên nhìn ngược Tô Y Thục.

Tô Y Thục cúi đầu nhìn theo bản năng. Ai đã thay áo ngủ cho cô?!!! Cổ áo thấp có thể nhìn thấy chiếc áo ngực màu hồng phấn như ẩn như hiện, mà lúc này, Lâm Mạc Tang đang nhìn chăm chăm vào đúng chỗ đó.

Tô Y Thục lập tức kéo chăn lên che đi cảnh xuân bị lộ ra ngoài của mình, trừng mắt hừ hừ nhìn về mặt tiếc nuối của Lâm Mạc Tang.

“Thứ nên nhìn hay không nên nhìn thì anh cũng đều nhìn thấy hết rồi.” Lâm Mạc Tang đi tới bên giường Tô Y Thục, ‘đứng đắn’ nói.

“Luuu mạnh.”

“Nhìn bà xã của mình thì không tính.”

“Chúng ta kết hôn giả!”. Tô Y Thục cố tình lờ đi sự rung động trong lòng mình.

“Nhưng anh đã thề trước mặt mọi người rằng chỉ cưới một mình em, hơn nữa, đêm qua em... em... với người ta...”. Đột nhiên Lâm Mạc Tang tỏ vẻ xấu hổ liếc mắt nhìn Tô Y Thục đến n lần.

Tô Y Thục choáng váng. Không... không phải chứ?!

“Em định không chịu trách nhiệm à?! Anh đều đã là người của em rồi...”. Lâm Mạc Tang lại ra vẻ nàng dâu nhỏ, lời nói đầy vẻ ai oán.

Bị Lâm Mạc Tang quấy nhiễu như vậy, cô làm sao còn tâm tư mà suy nghĩ chuyện của Văn Quân nữa, cả đầu đều đang thắc mắc rốt cuộc đêm qua cô đã làm gì anh, chết tiệt, cô hoàn toàn không có chút ấn tượng nào.

“Em... chúng ta...”. Tô Y Thục bối rối đáp ứng, mắt chớp lia lịa.

“Anh đi làm cơm trưa cho em!”. Người ta có câu ‘càng giầu càng lộ’, Lâm Mạc Tang cũng không nói rõ ràng đã đi thẳng ra ngoài, nhìn như có chuyện gì đó cố tình muốn trốn tránh vậy, chỉ để lại một mình Tô Y Thục ở trong phòng suy nghĩ miên man, chẳng lẽ... mình... thực sự cưỡng bức anh ấy...

Rốt cuộc cô cũng nghĩ ra chỗ nào không ổn. Không có cái đó, sẽ không thể chứng minh giữa cô và anh thực sự có gì đó. Nghĩ vậy, Tô Y Thục vội lật chăn nhìn ga giường, nhưng khi màu đỏ tươi kia quang minh chính đại xuất hiện trước mặt cô, thì cô chỉ cảm thấy như sét đánh giữa trời quang.

Cô nhóc đó sẽ không tin thật chứ?! Lâm Mạc Tang len lén liếc nhìn Tô Y Thục. Sau khi ra khỏi phòng, cô không nói một lời nào, ngồi bên bàn ăn.

Lâm Mạc Tang đang nghĩ không biết có phải mình làm thế thật sự khiến cô sợ không.

“Anh...”. Giọng Tô Y Thục hơi nặng nề.

Lâm Mạc Tang nhíu mày.

“Em sẽ chịu trách nhiệm” Tô Y Thục trầm giọng nói, cũng không dám nhìn về phía Lâm Mạc Tang.

Lâm Mạc Tang thoáng sửng sốt, sau đó cúi đầu cười trộm, cô ấy tin thật!!! Xem ra, cô ấy vĩnh viễn cũng không trốn thoát được khỏi lòng bàn tay anh. Bởi vì, với tính cách của cô, đã nói ra rồi sẽ không thay đổi, mà dù cô có đổi ý, thì anh cũng sẽ không cho cô có cơ hội đó. Vì thế, số mạng đã định rồi, bọn họ nhất định phải dây dưa với nhau tới cùng.

“Y Thục.” Khi Tô Y Thục còn đang buồn bực, ngoài cửa lại vang lên một giọng nói quen thuộc cùng với tiếng bước chân vội vàng.

Sao Lục Thần Hi lại ở đây? Lâm Mạc Tang nhìn về phía Lục Hân đang có vẻ hơi bất đắc dĩ.

“Anh!”. Từ khi Lục Thần Hi đến thành phố Quyết Hoa đã lập tức đi tìm Lục Hân, nhưng không ngờ Tô Y Thục vẫn chưa xuất hiện, cho đến tận ngày hôm nay.

Ánh mắt Lục Thần Hi nhìn Tô Y Thục có sự vui mừng rõ rệt, nhấc chân đi về phía cô.

“À, chào anh.” Tô Y Thục mỉm cười.

Điều này khiến Lâm Mạc Tang không vui, neho mắt lại, toàn thân tỏa ra luồng khí hùng có tới gần đây! Anh không muốn Y Thục của anh nở nụ cười với bất cứ người đàn ông nào mơ tưởng tới cô!!!

Một nụ cười tùy tiện của Tô Y Thục rõ ràng đã cho anh ta hy vọng sai lầm.

“Anh muốn mời em uống cà phê, không biết Y Thục có rảnh không?”.

“Cô ấy không rảnh.” Lâm Mạc Tang cứng rắn từ chối lời mời của anh ta thay Tô Y Thục.

Tô Y Thục hơi bất mãn vì Lâm Mạc Tang tự quyền quyết định, nhưng cũng không phản bác. Hiện giờ cô thực sự không có tâm trạng ra ngoài. Dù đã có đáp án cho chuyện mà mình đang suy nghĩ, nhưng cô vẫn muốn suy nghĩ thật kỹ lại đã. Hơn nữa, sau khi tỉnh dậy, cô vẫn còn hơi choáng váng, có thể là do tối qua say rượu mà thành.

“Tôi đang hỏi Y Thục!”. Lục Thần Hi hoàn toàn không để ý đến luồng khí nguy hiểm phát ra từ người Lâm Mạc Tang, cũng không chịu thua kém đáp lại anh.

“Cô ấy là vợ tôi, tôi có quyền trả lời anh thay cô ấy!” Lâm Mạc Tang cười lạnh phản kích.

Sắc mặt bình tĩnh của Lục Thần Hi chợt vỡ tan, nhìn cô không dám tin. Cô đã kết hôn cùng anh ấy sao?!

“Thật sao?”. Lục Thần Hi nhìn Tô Y Thục vẫn bình tĩnh ngồi đó, dù thế nào cũng không muốn tin cô đã đón nhận Lâm Mạc Tang.

Lâm Mạc Tang lập tức nhìn cô như nàng dâu nhỏ ai oán. Quan sát sắc mặt anh một chút, Tô Y Thục mới nhỏ giọng đáp: “Ừm” một tiếng khiến người ta không nghe ra được cảm xúc của cô.

“Em không biết anh ta là ai sao?!”. Lục Thần Hi trấn tĩnh lại cảm xúc, nhắc nhở Tô Y Thục. Thân phận của Lâm Mạc Tang không phù hợp với cô.

Tô Y Thục nhìn về phía anh ta, chẳng lẽ Lục Thần Hi biết Lâm Mạc Tang là môn chủ Quyết Tài môn?

Lâm Mạc Tang cũng rất hiếu kỳ, anh không nhớ là có nhiều người biết mình như vậy.

“Dù anh ấy là ai thì em cũng đã kết hôn với anh ấy rồi. Cho nên, cuộc đời này em sẽ không rời bỏ anh ấy.” Tô Y Thục như đang trần thuật một chuyện hiển nhiên không thể thay đổi vậy. Cô biết tâm tư của Lục Thần Hi, nhưng cô vẫn luôn coi anh ta là anh trai, so với việc để anh ta lún sâu thêm, chi bằng hiện giờ chặt đứt hy vọng của anh ta là hơn.

Những lời này vô tình lại là những lời Lục Thần Hi không muốn nghe nhất, nhưng cũng đồng thời khiến Lâm Mạc Tang cảm thấy ngạc nhiên vui vẻ vô cùng. Dù là câu nói của cô có phải xuất phát từ tình cảm thực sự hay không, ít ra cô cũng không từ chối mình đến gần như khi từ chối những người đàn ông khác.

“Anh, em có chút chuyện muốn nói với anh. Anh qua đây một chút.” Nhìn Lục Thần Hi đứng ngoài cửa không rõ thần sắc ra sao kia, dù thế nào cũng là anh ruột của mình, Lục Hân cũng không muốn nhìn thấy bộ dạng chán chường đó của anh ta.

Lục Thần Hi vô thức đi theo Lục Hân ra khỏi phòng khách, câu nói của Tô Y Thục vẫn quanh quẩn bên tai.

Lâm Mạc Tang cọt nhá sấn tới trước mặt Tô Y Thục, khi cô còn chưa kịp đề phòng đã bắt ngờ hôn chụt một cái lên mặt cô: “Bà xã ~ em là tốt nhất ~”. Đôi mắt anh sáng ngời, rất có thần.

Tô Y Thục bắt ngờ ngẩn người, người đàn ông này càng lúc càng trẻ con! May mà định lực của cô mạnh mẽ, chỉ hai giây đã khôi phục lại tinh thần, máy móc cầm đĩa lên, tiếp tục ăn cơm.

Có điều, bốn vị vừa vào phòng hoàn toàn không có định lực tốt như Tô Y Thục.

“Thuộc hạ Tứ Sứ Thiên, Văn, Mộc, Cảnh bái kiến môn chủ.” Bốn người cung kính hành lễ, ánh mắt lại lén liếc về phía Tô Y Thục đang chú tâm ăn cơm.

Tứ sứ Quyết Tài Môn, trừ Mộ Dung Ngữ Yên mang danh hiệu ‘Thiên’ ra thì Tô Y Thục chưa từng gặp cả ba người này.

“Có chuyện gì?”. Thế giới hai người bị quấy nhiễu, tâm trạng Lâm Mạc Tang cũng chẳng vui vẻ gì.

“Phong báo về, gần đây bên kia có hành động, nghe nói lô hàng này do thủ lĩnh Quỷ Thiên tự mình giao dịch. Không biết môn chủ có chỉ thị gì không?”

Cảnh liếc nhìn Tô Y Thục một cái rồi cung kính nói với Lâm Mạc Tang.

“Ha ha, thù của Lý Tư còn chưa trả, vậy thì đùa giỡn với hân một chút đi.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Thù cũ nợ mới, tính cả một lần đi!

Ba người còn lại đều ăn ý nhìn về phía cô gái mặt không biến sắc đang ở bên cạnh môn chủ kia, thầm đoán cô ấy là ai mà có giọng điệu ngông cuồng như vậy.

Còn Mộ Dung Ngữ Yên thì chảy dài một loạt vạch đen sau gáy. Đây là chuyện có thể đùa giỡn một chút được sao?!

“Các cậu tiếp tục theo dõi hân, có động tĩnh gì thì báo về.” Lâm Mạc Tang không tỏ thái độ gì. Anh không mong Tô Y Thục nhúng tay vào chuyện này, Koster không đơn giản như vẻ ngoài của hân. Chính anh cũng không nhìn thấu được tâm tư của người đàn ông này.

Bốn người nhận lệnh rồi chuẩn bị lui xuống.

“Đây là môn chủ phụ nhân của các cậu, chính là vợ của tôi ~”. Đột nhiên, Lâm Mạc Tang bình tĩnh nói.

“Rầm rầm rầm!” Bốn người vừa đi tới cửa, trừ Mộ Dung Ngữ Yên ra thì tất cả đều ngã nhào xuống đất. . .

Nhìn vẻ giảo hoạt ánh lên trong mắt Lâm Mạc Tang, khóe môi Tô Y Thục khẽ giật lên.

“Không cho em đi!”.

Lâm Mạc Tang gấp miếng sườn sốt chua ngọt lên đưa vào miệng Tô Y Thục. Cô do dự một chút rồi há mồm cắn.

“Nghe thấy chưa?”. Lâm Mạc Tang hài lòng nhìn Tô Y Thục ngoan ngoãn há mồm.

“Ừm.” Tô Y Thục tùy tiện đáp. Đương nhiên, chắc chắn cô sẽ không dễ dàng bỏ qua mục đích của mình như vậy.

Đêm xuống.

Lâm Mạc Tang nhẹ ôm lấy Tô Y Thục, một bóng trắng chợt xuất hiện ngoài cửa sổ. Tô Y Thục nằm đối diện với cửa sổ vốn đang nhắm mắt đột nhiên lại mở ra. Một lát sau, bóng người ngoài cửa biến mất, Tô Y Thục vẫn đang nghĩ xem ngày đó nên trả trộn vào đám người kia như thế nào.

Tay Lâm Mạc Tang chợt kéo Tô Y Thục về phía mình, cắt đứt dòng suy tư của cô. Chiếc giường đôi vốn rộng rãi giờ càng trở nên rộng hơn vì cơ thể hai người kê sát bên nhau.

Tô Y Thục và Lâm Mạc Tang ở thành phố Quyết Hoa cũng nửa năm rồi, trừ thời gian gặp chuyện không may kia, à không phải, ngay cả trong thời gian đó, hai người cũng nằm ngủ cùng giường. Tô Y Thục đã quen với sự có mặt của anh, thậm chí, nếu ngủ một mình cô sẽ bị mất ngủ. Không biết bắt đầu từ bao giờ mà anh đã bước vào trái tim cô.

Nhìn Lâm Mạc Tang ngủ say, Tô Y Thục đột nhiên phát hiện ra, mình cũng có chỗ dựa. Từ khi gặp anh ấy, anh ấy luôn ở bên cạnh mình chưa bao giờ rời xa. Tay cô bất giác đưa về phía khuôn mặt của Lâm Mạc Tang đang ngủ say, dịu dàng vuốt ve, trong mắt cũng chứa đầy tình cảm dịu dàng mà chính cô cũng không thể tin được.

Trong lúc mơ màng, Lâm Mạc Tang cũng như cảm giác được, khẽ cọ cọ vào tay Tô Y Thục, nở nụ cười mãn nguyện.

Tô Y Thục dùng khuỷu tay chống người lên, lẳng lặng ngắm nhìn anh, dùng bàn tay còn lại vẽ vẽ trên không trung để miêu tả dung mạo của anh, nhìn lại, cũng giống đấy chứ.

Hai ngày nay Tô Y Thục không hề ra ngoài, Lâm Mạc Tang cũng vẫn luôn ở bên cạnh trò chuyện với cô. Chuyện của Văn Quân không hiểu sao lại khiến cô không còn lãnh đạm như lúc trước. Hoặc cũng có thể, có đôi khi, lựa chọn quên đi cũng là điều tốt, không ai nhắc tới, không ai nhớ tới, đến một lúc nào đó, mọi chuyện sẽ tự khép lại.

Gần đây, người nào đó cũng càng ngày càng trẻ con, ví dụ như thỉnh thoảng sẽ xuất hiện kiểu đối thoại thể này.

Lâm Y Thục, anh kể truyện cười cho em nghe nhé ~

Tô: ...

Lâm: Một viên đường đi đến Bắc Cực, đi mãi đi mãi, nó chợt cảm thấy rất lạnh ~ Vì thế nó liền biến thành đường phèn ~

Tô: ...

Lâm: Không buồn cười à?! Không sao không sao, anh còn nữa, còn nữa ~ Có một mèo đen cứu một con mèo trắng từ dưới sông lên, em có biết sau đó con mèo trắng kia nói gì với con mèo đen không? Nó nói là “Meo meo meo ~~~”

Tô: ...

Đối với mấy lời nói đùa nhạt nhẽo của Lâm Mạc Tang, Tô Y Thục đã không còn sức mà phi nhỏ nữa rồi.

Ngày ngày cứ thế chậm rãi trôi qua, mấy ngày nay là những ngày yên bình nhất mà cô từng trải qua. Sau đó, cô sẽ phải mạo hiểm để đi làm một việc mà anh phản đối. Cô sờ sờ sợi dây lưu ly trên tay, có lẽ sau khi anh biết anh sẽ tức giận nhỉ... nhưng cô phải đi!

Hai hôm nay, cô sai Tử Sát đi điều tra chuyện tai nạn ô tô khiến mẹ cô qua đời. Cô vốn nghĩ nhân lúc này để điều tra lại rõ ràng thân thế của mình, không ngờ hung thủ lại nhắm thẳng đến một người — Koster. Nếu vậy, thù mới nợ cũ cô sẽ từ từ tính toán hết với hắn!!!

Đêm nay, là đêm Koster giao dịch buôn lậu với Hồng bang của thành phố Quyết Hoa. Địa điểm đã định là trên một con tàu ở bến tàu. Không ngờ sau khi thực lực của Hồng Kiều bị tổn thương trầm trọng xong, vẫn còn dám khiêu chiến với năng lực của Quyết Tài môn, chắc cũng vì thủ lĩnh Quỷ Thiên tự mình giao dịch lô hàng này nên bọn họ mới không sợ chết tiếp lần nữa chăng? Dù là lý do nào, nếu hắn đã dám làm, thì chắc chắn Hồng bang sẽ không còn tiếp tục xuất hiện ở thành phố Quyết Hoa được nữa.

Cô có tâm sự.

Tuy hai ngày nay cô không biểu hiện ra cảm xúc tiêu cực gì, nhưng Lâm Mạc Tang lại cảm thấy cô có chuyện không nói cho anh biết, mà anh lại có linh cảm bất an một cách mãnh liệt.

“Đây là canh em nấu, anh nếm thử chút đi.” Tối nay thím Hoàng không có ở đây, đột nhiên Tô Y Thục nói muốn xuống bếp, tuy Lâm Mạc Tang nghi hoặc không biết cô có biết nấu ăn hay không nhưng vẫn đồng ý.

Kết quả là, khi phòng bếp vang lên một loạt những tiếng ‘choang, xéng, bốp, cách’, Lâm Mạc Tang thật sự không kìm nổi liền đi vào thì mới phát hiện ra phòng bếp đã biến thành bãi chiến trường. Anh vội vàng ôm eo cô lại, chuẩn bị bế cô ra khỏi vùng chiến sự này, thì cô lại kiên quyết đẩy anh ra ngoài, còn khóa cửa lại yêu cầu anh không được quấy rầy cô!

Nhìn bát canh trứng đầy đủ cả ‘sắc, hương, vị’ ở trước mặt... Lâm Mạc Tang nuốt nước bọt, không phải thèm ăn... mà là sợ... nhìn Tô Y Thục bằng ánh mắt xin viện trợ...

“Sao? Không muốn ăn à?”. Tô Y Thục lạnh lùng nhìn Lâm Mạc Tang, nhìn đến tận khi anh không cảm lòng được đành phải cầm thìa lên, múc một thìa to, cười gượng nói: “Sao thế được... ha ha... ha ha...” rồi từ từ nhắm hai mắt dút vào mồm.

Anh thật sự rất muốn phun ra, đây rõ ràng là thứ độc được độc nhất trên thế giới mà. Mặt anh cũng biến sắc theo.

Nhìn sắc mặt xanh tím của Lâm Mạc Tang, Tô Y Thục hơi nghi hoặc, thật sự... khó ăn đến thế sao?!

Cuối cùng, dưới sự bức bách của Tô Y Thục, Lâm Mạc Tang cũng phải ăn thìa thứ hai. Dường như Tô Y Thục cũng phát hiện ra khả năng nấu nướng của mình thực sự khiến người ta khó mà đón nhận được, nên cũng không ép anh ăn thêm nữa.

“Không còn sớm nữa, về phòng ngủ thôi.” Giọng nói của Tô Y Thục rất dịu dàng, khiến người ta buồn ngủ.

Lâm Mạc Tang vốn định đuổi theo, đột nhiên cảm thấy chân nhũn ra, đầu óc choáng váng. Chưa kịp hiểu là có chuyện gì xảy ra thì đã hôn mê bất tỉnh.

“Em xin lỗi.” Tô Y Thục khẽ nói rồi đỡ Lâm Mạc Tang lên ghế salon, đắp chăn cho anh. Xử lý mọi việc xong, cô nhìn anh chăm chú một lúc, rồi dứt khoát đi ra ngoài cửa. Cô không thể tiếp tục trốn tránh nữa!

Cô không nói cho bất cứ ai biết mình định làm gì. Đây là chuyện của cô, cô không muốn bất cứ ai nhúng tay vào, cũng không muốn bất cứ ai bị thương vì mình. Từ sau khi gặp Lâm Mạc Tang, trái tim cô mới bắt đầu nảy lên, không còn tê dại nữa. Vì thế, cô hy vọng anh an toàn, nhưng lại quên mất rằng đây vốn là trách nhiệm của anh. Thích một người, tức là không thời khắc nào không nghĩ vì người ta, ngốc nghếch thật, nhưng lại khiến cho không ai có thể dạy dỗ được.

Tô Y Thục đi hơi sớm, nên lúc này ở bến tàu chỉ có một vài chiếc tàu, mà hiện giờ, cô cũng phải giăng cái bẫy khiến Koster có mọc cánh cũng không thoát. Tô Y Thục cong khóe môi, cười yêu mị, đầy mắt lại sâu như hồ nước lạnh.

Lâm Mạc Tang ôm trán, chết tiệt, anh biết ngay sự bình tĩnh mấy ngày nay của cô đều là giả vờ mà. Anh không nên tin tưởng cô như vậy, không ngờ cô lại bỏ thuốc mê với anh! Nếu không phải vì sự bất an trong lòng khiến anh nhân lúc cô không chú ý, uống ít canh một chút theo bản năng, thì chỉ e là đến sáng mai anh mới tỉnh lại được.

Anh vỗ mạnh vào cái đầu mơ mơ hồ hồ của mình, nhìn đồng hồ. Đã 11h rồi, thời gian giao dịch của Quỹ Thiên và Hồng Bang là 11h20', lúc trước anh đã sai thủ hạ đi xử lý. Vậy cô đi đâu?! Lâm Mạc Tang chợt nhớ đến mấy hôm trước Tô Y Thục có nói muốn 'trêu đùa hấn một chút'... Chẳng lẽ... nghĩ tới đây, Lâm Mạc Tang hoàn toàn không chịu nổi, chẳng lẽ cô không biết nơi đó nguy hiểm thế nào sao?!

“Y Thục có nói với cậu là cô ấy đi đâu không?!” Vừa ra ngoài cửa, Lâm Mạc Tang vừa gọi điện thoại cho Nhật Sát, anh hy vọng phán đoán của mình là sai lầm.

Khi nhận được câu trả lời là “Không”, anh lập tức cúp điện thoại. Không được! Nếu anh đến chậm một chút thì nguy hiểm của cô lại tăng thêm một bậc nữa. Lần nào cô gái này cũng khiến anh phải lo lắng vì mình. Lần này, tìm anh quận lên lo lắng không ngừng, cảm giác bất an càng ngày càng mãnh liệt trong lòng anh!

Y Thục, chờ anh!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Nguy hiểm!

Gió đêm rất lạnh, ngư dân đánh cá ở bến tàu đã đi về từ lâu.

Tô Y Thục mặc đồ đen im lặng dựa vào vách tường đá của một hầm ngầm, ánh mắt đầy vẻ kiên quyết, tuyệt tình, chỉ đợi để tung một kích cuối cùng vào mục tiêu.

Có đôi khi, mọi hận thù tích tụ lại sẽ biến thành một nguồn lực, bình thường nguồn lực này sẽ không thể hiện ra ngoài, nhưng thật ra nó vẫn luôn tồn tại. Mà nguồn lực giúp Tô Y Thục chống chọi suốt hai ngày nay, chính là mối hận với Koster và sự oán trách đối với Văn Quân.

Có lẽ còn có thứ khác nữa, nhưng cô không muốn nghĩ tới, chỉ sợ khi có thứ níu kéo, thì sự kiên quyết thúc ép cô phải lòi Koster xuống địa ngục sẽ bị dao động mất.

Lâm Mạc Tang vỗ mạnh vào tay lái, cô ấy còn dám phá hỏng xe anh nữa!!! Tô Y Thục, tâm tư của em cẩn thận thật đấy!!! Thật sự không thể xem thường em được!!! Hiện giờ Lâm Mạc Tang y như một con sư tử giận dữ gào thét.

“Cho cậu hai phút, tôi muốn nhìn thấy trực thăng tới đây. Bảo Phong dẫn người tới kéo dài thời gian giao dịch của họ.” Giọng điệu lạnh lẽo của Lâm Mạc Tang khiến người ta không kìm được run rẩy. Cúp điện thoại, Lâm Mạc Tang lại đập mạnh vào cửa kính xe! Anh bức bối, thực sự rất bức bối, cảm giác bất lực tràn ngập trong anh, trừ sốt ruột ra thì anh chẳng làm được gì cả.

“Lần này, đừng để anh bắt được em. Nếu không...” Đột nhiên Lâm Mạc Tang nở nụ cười kỳ dị, hai trong mắt đỏ au, từng giọt từng giọt máu nhỏ dọc theo cửa kính xe nhưng anh lại chẳng hề có chút phản ứng nào.

11h25' đêm

Đã quá thời gian giao dịch mà Tô Y Thục được báo 5 phút, nhưng không ai tới bến tàu. Chẳng lẽ tin tức sai lầm sao?! Tô Y Thục nghi hoặc.

Đột nhiên có tiếng cánh quạt vang lên trên đỉnh đầu, Tô Y Thục dịch người ra ngoài một chút, quan sát xem có phải Koster tới rồi không.

Nhưng hai phút sau cũng chỉ có tiếng bước chân, Tô Y Thục không thể đoán được người đến là ai. Lúc này, bên ngoài lại vang lên tiếng động cơ ô tô thu hút sự chú ý của cô.

“Xin lỗi, trong bang có chút chuyện nên làm chậm thời gian của ngài.” Giọng nói của Hồng Kiều vang lên đầu tiên trong khoang tàu. Tô Y Thục siết kíp nổ trong tay.

“Hàng đâu?” Giọng nói không cảm xúc của Koster.

“Chuyện này ngài cứ yên tâm, tôi đã đặt lên tàu cho ngài rồi, chỉ chờ ngài kiểm hàng thôi.” Hồng Kiều vồn vã nói, “Để tôi đưa ngài đi.” Sau đó, lại những tiếng bước chân vang lên, nghe tiếng có vẻ người trên tàu cũng không ít.

Tô Y Thục nấp sau thùng, khẩu súng đặt bên cạnh, nhìn ra bên ngoài. Cô chỉ chờ Koster vừa đặt chân xuống sẽ bắn một phát giải quyết hấn, dù sao cô cũng lép vế hơn về số lượng người.

Tiếng bước chân càng lúc càng rõ ràng, thần kinh Tô Y Thục cũng căng lên. Cô nhất định phải tự tay giết hán báo thù cho mẹ.

“Pằng!” Mọi thứ đều xảy ra quá nhanh, không ai kịp phản ứng gì, ngực Koster đã nở ra một đóa hoa đỏ thắm.

Khẩu súng của Tô Y Thục vẫn còn bốc khói, khẽ rung lên. Đó là một cảm giác vô cùng hưng phấn vì báo được mối thù lớn của mình.

Tình huống bất ngờ này khiến Hồng Kiều sợ ngây người, suy nghĩ đầu tiên của hán ta là, nếu người đàn ông này xảy ra chuyện ở bên cạnh hán ta, thì hán ta sẽ không gánh nổi. Vì thế, hán ta lập tức phái người bảo vệ Koster theo bản năng, sau đó phái người đi tìm người vừa nổ súng.

Koster nhăn mặt ôm ngực. Hán chưa từng bị thương nặng như thế này bao giờ. Ngay khi cô vừa chuẩn bị ra tay, hán đã nhìn thấy cô ấy. Nhưng cũng chính vì đó là cô ấy, nên vào khoảnh khắc đó, hán đột nhiên không muốn né tránh.

“Vì sao?” Trừ khuôn mặt rất bình thường kia của Koster hơi biến dạng vì đau ra, giọng điệu của hán vẫn không hề thay đổi chút nào, dường như hán cũng chẳng hề quan tâm đến tính mạng của mình.

Khi người khác cảm thấy hán là một kẻ táng tận lương tâm, không từ thủ đoạn vì mục đích của mình, chính hán cũng cho rằng mình đúng là như thế. Cho đến tận thời điểm dù biết Tô Y Thục muốn giết mình, hán lại chỉ có một cảm giác vô cùng thoải mái, thì hán mới phát hiện ra rằng, mình đã mệt mỏi, đã chán ghét cuộc sống như vậy, ngay cả chết cũng trở thành một chuyện quá xa xỉ.

Tô Y Thục không chờ người của Hồng Kiều tới gần đã tự đứng dậy bước từ sau thùng hàng ra.

“Lùi ra.” Koster lên tiếng ngăn cản những người muốn bắt Tô Y Thục, máu trên ngực càng lúc càng nhiều. Dường như bên cạnh hán có bác sĩ chuyên dụng, lập tức bước tới cầm máu giúp hán.

“Mày còn nhớ rõ vụ tai nạn xe vô cùng kinh khủng ở thành phố A mười mấy năm trước không?” Tô Y Thục lạnh lùng hỏi, trong mắt ánh lên vẻ đau đớn, cảm giác sung sướng sau khi giết Koster chợt bị cảm giác trống rỗng vùi lấp.

Koster như đang cố nhớ lại, sự đau đớn trên mặt như nhuộm vẻ đau buồn vì nhớ đến một chuyện gì đó.

“Trên chiếc xe đó, có... mẹ của tao.” Tô Y Thục chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng phun ra những lời này.

“May mà từ nhỏ tim của anh đã khác với người khác, nằm ở bên trái, nếu không thì trúng phát súng này đúng là đi tong rồi.” Người đàn ông đang cầm cú xử lý vết thương cho Koster liền trêu tức nói.

Tô Y Thục kinh ngạc nhìn hán, không!!! Sao có thể thế được, cô nhất định phải giết hán, không sao, vì muốn bảo đảm mạng sống của hán sẽ mất trong tay mình, cô đã chuẩn bị để ngọc nát đá tan với hán. Dù hán có không giống người thường thì cũng đừng mong trốn được.

“Tao vốn định để mày được toàn thây, nhưng nếu đã vậy, thì cùng xuống địa ngục đi!” Khi Tô Y Thục giơ cao kíp nổ trong tay, mọi người đều hiểu rõ ý nghĩa của nụ cười kỳ quái đó. Cô cũng không để mọi người có thời gian phản ứng, lập tức định ấn nút.

“Y Thục!” Ô boong tàu vang lên giọng nói khiến bàn tay đang định ấn nút của Tô Y Thục chợt ngừng lại. Thời khắc này, trong đầu Tô Y Thục liên tiếp hiện lên hình ảnh khi sống cùng Lâm Mạc Tang. Không phải anh đã ăn canh bị cô bỏ thuốc mê sao? Lượng thuốc mê trong đó đủ để anh ngủ say cả ngày, nhưng hiện giờ anh lại xuất hiện ở đây là thế nào?!

Sự xuất hiện của Lâm Mạc Tang rõ ràng đã phá vỡ kế hoạch của Tô Y Thục. Không được, cô phải nghĩ cách để anh rời khỏi đây. Tô Y Thục khẽ nhún mày.

Cả đám người đang ngăn ra cũng đều bình tĩnh, lập tức chia súng về phía cô. Koster lại vẫn đứng thờ ơ như trước, không hạ lệnh bắt hay lấy mạng cô.

“Muốn cùng chết thì cứ nổ súng thử xem.” Tô Y Thục nhếch môi cười khẩy, vừa nói vừa lùi lại, chậm rãi lùi về phía boong tàu. Cô phải vô cùng cẩn thận, hiện giờ, bất cứ một sai lầm nào của cô cũng sẽ tạo thành hậu quả mà cô không thể gánh nổi.

Mỗi một bước chân, dài như cả thế kỷ.

Tuy những người khác không dám dồn ép cô đến cùng, nhưng cũng bám sát theo cô, chỉ muốn tìm cơ hội để đoạt lấy kíp nổ trong tay cô.

Khi Tô Y Thục vừa mới lên đến boong tàu, Lâm Mạc Tang nhẹ nhàng thở phào, may mà ngăn cô kịp thời, nếu không, anh thực sự không dám tưởng tượng đến hậu quả.

“Không phải em nói sẽ chịu trách nhiệm với anh sao?” Lâm Mạc Tang quát lên, mọi sự lo lắng của anh đều hóa thành phần nộ. Anh cũng không nghĩ mình sẽ tức giận đến vậy, không thể không chế được.

Tô Y Thục tròn trĩnh mắt: “Tôi chỉ đùa giỡn một chút thôi mà, ai ngờ môn chủ Quyết Tài môn lại dễ bị lừa thế chứ.” Giọng cô đầy vẻ trào phúng, cố dùng vẻ lạnh lùng trong đáy mắt để chen ép cảm giác vui sướng và căng thẳng khi nhìn thấy anh xuống. Có lẽ cô không nên gặp anh rồi lại tham lam sự dịu dàng ấm áp của anh. Hiện giờ cô lại không thể không tàn nhẫn phủ nhận tất cả. Cô chỉ muốn sau này anh hãy quên đi người phụ nữ đã ‘đùa bỡn với tình cảm của anh’ này đi, tìm một cô gái tốt khác.

Môn chủ Quyết Tài môn?! Hồng Kiều hơi kinh ngạc, đây không phải là Howard tiên sinh sao? Nếu anh ta là môn chủ Quyết Tài môn thật, thì hôm nay to chuyện rồi. Dù kết quả thế nào mình cũng không thoát được quan hệ. Hiện giờ Hồng Kiều đúng là khóc không ra nước mắt.

“Chúng tôi chỉ muốn Tô tiểu thư bỏ thứ trong tay ra, tuyệt đối sẽ không làm cô ấy bị thương.” Hồng Kiều nhìn Lâm Mạc Tang chăm chăm, cam đoan nói. Chỉ tiếc là người ta căn bản không thèm để ý tới hắn.

“Vậy coi như anh thích bị em lừa là được rồi.” Lâm Mạc Tang thờ ơ nói, từ từ đi về phía Tô Y Thục.

Giờ phút này, chính Tô Y Thục cũng không biết phải nói gì: “Đồ ngốc...”. Cô chỉ khe khẽ than lên một tiếng, cũng chỉ mình cô nghe thấy mình đang nói gì.

“Đừng tới đây.” Vừa nói, Tô Y Thục vừa đi về bên cạnh boong tàu.

Lâm Mạc Tang không dừng lại.

Cho tới tận khi lùi ra sát mép tàu, thật sự không thể lùi thêm nữa, Tô Y Thục mới dừng bước. Lâm Mạc Tang chỉ cách cô khoảng hai bước chân.

“Anh còn tới nữa em sẽ ấn nút.” Tô Y Thục uy hiếp.

Hồng Kiều cuống như kiến bò trên chảo nóng, muốn nói Lâm Mạc Tang đừng ép Tô Y Thục nữa, còn tiếp tục ép thì mọi người sẽ phải chết hết. Nhưng nhìn khuôn mặt lạnh như băng của Lâm Mạc Tang, hẳn lại sợ hãi không dám lên tiếng. Khí phách của người đàn ông này thật đáng sợ!

Koster lặng lẽ nhìn họ, trong mắt vừa có chút mờ mịt, vừa có chút ghen tị, nhưng không phải ghen tị của người yêu, lại có cả chút giải thoát, hoặc là, đối với hắn, chết trong tay cô cũng là chuyện không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Trò đùa của vận mệnh.

Thấy Tô Y Thục do dự, Lâm Mạc Tang biết là vì anh ở đây nên cô mới không ấn nút ngay.

“Em lừa anh, mà anh lại cam tâm tình nguyện bị em lừa, không phải là một người muốn đánh, một người bằng lòng chịu sao?!”. Giọng điệu của Lâm Mạc Tang bình thản như đang trần thuật chuyện gì đó. Anh phải lôi kéo sự chú ý của cô, chờ mấy người Phong chạy tới, anh sẽ có cách để khống chế cô.

Lúc này, khoảng cách giữa họ đã rất gần.

Có thể Tô Y Thục trời sinh là khắc tinh của vị vương giả Lâm Mạc Tang này, nên làm sao cô sẽ thật sự bị anh dời sự chú ý đi được. Cô chỉ giả vờ, cô muốn Lâm Mạc Tang bước thẳng vào cái bẫy của cô không chút đề phòng, như vậy cô mới có thể khiến anh rời khỏi con tàu sắp bị nổ tung này được.

Đột nhiên, một tay thủ hạ tới gần Tô Y Thục đột nhiên nổ một phát súng vào cánh tay cô. Tô Y Thục kêu lên một tiếng đau đớn nhưng vẫn không đánh rơi kíp nổ trong tay, đủ để thấy quyết tâm của cô kiên định đến mức nào!

Lâm Mạc Tang đã tiến sát đến bên cạnh Tô Y Thục, anh vốn đang định tiếp tục thuyết phục cô để kéo dài thời gian, ai ngờ lại bị một viên đạn phá vỡ, nhìn cánh tay bị thương của Tô Y Thục, sự tức giận mà Lâm Mạc Tang đang cố giấu lập tức bị kích động, ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn như rắn độc quét về phía kẻ vừa nổ súng kia.

“Tôi... tôi...”. vừa thấy ánh mắt của Lâm Mạc Tang, khẩu súng trong tay gã thủ hạ kia lập tức rơi xuống đất, hoảng hốt run rẩy hai tay, cũng không nói được một câu đầy đủ.

Nhân lúc này, Tô Y Thục lập tức dịch chuyển sang bên tay trái của Lâm Mạc Tang, lại bị anh bắt ngờ ôm ngược cô lại. Cánh tay Tô Y Thục đã bắt đầu chảy máu xối xả, nhưng quần áo màu đen đã che đi màu máu, cơn đau khiến cô hơi văng vất.

Tô Y Thục không để ý đến hành động của Lâm Mạc Tang, tiếp tục dùng bước chân quý giá đổi chỗ với anh, nhưng trong lúc chuyển đổi lại liếc thấy khẩu súng đang chìa về phía cô lại vì hành động của anh mà biến thành nã về phía anh, nên lập tức đẩy Lâm Mạc Tang xuống khỏi boong tàu theo phản xạ.

Một tiếng ‘ùm’ vang lên.

Tô Y Thục nhìn chăm chăm vào gã vừa cầm máu giúp Koster kia, trong tay gã chính là khẩu súng đã bắn bị thương Lâm Mạc Tang.

Ha ha ha ha, dù phải chết thì cô cũng muốn lôi đám người đó theo cùng.

Vì mất máu quá nhiều, mặt Tô Y Thục tái nhợt đi, hai tròng mắt khát máu khiến tất cả mọi người đều cảm thấy cô y như quỷ dữ đến tận địa ngục muốn lấy mạng người! Có lẽ cô vốn là như thế, một Tô Y Thục không có Lâm Mạc Tang, thì căn bản không cần bất cứ thứ gì cả. Cô ăn kíp nổ không chút do dự, đồng thời phóng pháo Lưu Ly lên. Có lẽ anh vẫn chưa chết, chờ bọn họ tìm đến, bọn họ nhất định, nhất định phải tìm được anh!!!

Cuối cùng cô vẫn không thể buông anh ra được, chỉ có mình anh...

Tiếng nổ mạnh trong chớp mắt đã nuốt gọn những tiếng gào khóc của mọi người, mọi vật trên thuyền đều bùng cháy sau một hành động rất nhỏ của Tô Y Thục.

Không ai biết được, trận hỏa hoạn này xảy ra như thế nào, trừ cảnh sát ra, sẽ chẳng ai để ý đến vụ nổ ở bến tàu. Có điều, từ nay về sau, ở thành phố Quyết Hoa sẽ không còn Hồng bang nữa, chỉ còn lại có “Thanh bang”, và “Đồng Thân bang”, mà cả hai bang phái này cũng không dám chọc vào Quyết Tài môn. Đường như, sau ngày hôm đó, Quyết Tài môn cũng mai danh ẩn tích...

Một năm sau...

Napa – California, nước Mỹ.

“Đến rồi à.” Một bartender trong quán bar đêm cất lời chào người khách ngồi ở quầy bar, nghe giọng điệu có vẻ hai người đã quen biết từ lâu.

“Ừm.” Giọng nói của cô gái rất du dương.

“Vẫn là Thiên Túy sao?”. Tuy là hỏi ý cô nhưng không chờ cô đáp lại thì tay bartender kia đã bắt đầu làm việc rồi.

Cô gái cũng không trả lời.

Mọi việc thoạt nhìn đều có vẻ rất thường tình.

Cô gái này chính là Tô Y Thục. Sau một năm tôi luyện, cô đã thay đổi rất nhiều. Từ vẻ ngoài thì có vẻ cô càng trưởng thành, quyến rũ hơn, còn nếu nói về khí chất thì lại khiến người ta cảm thấy càng thanh cao, lạnh lùng hơn xưa, mà cũng chính vì khí chất của cô nên có rất nhiều người trong quán bar này đều do bị cô thu hút mà đến.

Bartender tên là Booth, dù luôn sống ở thành phố nhỏ này, nhưng lại là người Anh, bị ảnh hưởng rất lớn từ phong độ quý ông lịch lãm của Anh. Anh ta là bartender của quán bar Euthanasia này, đồng thời cũng là ông chủ của nó.

Booth đưa “Thiên túy” cho Tô Y Thục. Nửa đêm của một năm trước, cô bé này đến quán của mình rồi không hiểu vì sao lại khóc ầm lên một trận khiến anh ta rất kinh ngạc. Anh ta còn nhớ rõ lần đầu tiên khi anh ta nhìn thấy cô ấy, thì cô ấy đi cùng với một người thanh niên. Lúc đó, cảm giác đầu tiên của anh ta về cô ấy chính là ‘máu lạnh’. Nhưng lần thứ hai, cô ấy gào khóc lại khiến anh ta trợn trừng mắt. Nước mắt chảy ra từ một người như vậy, thực sự khiến anh ta rất ấn tượng.

Từ đó về sau, ngày nào Tô Y Thục cũng tới đây gọi một ly Thiên Túy, mà cuối cùng Booth cũng chưa từng gặp lại người thanh niên kia. Rõ ràng người thanh niên đó thoạt nhìn có vẻ rất yêu thương cô ấy, nhưng lại không ở bên cô ấy nữa. Booth thầm đoán chắc hẳn đã có chuyện gì đó nên càng quan tâm đến Tô Y Thục hơn. Dù sao, anh ta cũng hiểu rất rõ cảm giác đau khổ khi mất đi người yêu thương...

Tô Y Thục tùy ý nhận lấy, chậm rãi nhắm nháp.

Thật ra, nồng độ cồn của Thiên Túy cũng không cao, nhưng vị chất chất cùng với mùi thơm nhẹ lại khiến người ta tự say. Tô Y Thục cũng không biết mình cứ cố chấp tới nơi này để làm gì, anh sẽ không xuất hiện, Quyết Tài môn biến mất, anh cũng biến mất. Cô không thể tìm thấy anh nữa... Rõ ràng cô hiểu rõ tất cả, nhưng lại không bước qua được hố sâu đó.

Cô chỉ hy vọng khi cô say khướt đi rồi, người kia vẫn có thể đưa cô về nhà, nói với cô rằng: “Anh đã là người của em rồi còn gì.” Đến lúc đó, chắc chắn cô sẽ không chút do dự nói với anh rằng: “Em sẽ chịu trách nhiệm.” Chân thành, kiên định!

Trong vụ nổ đó, suy nghĩ đầu tiên của Tô Y Thục khi đẩy Lâm Mạc Tang xuống nước chính là, cô sẽ mất anh. Nhưng sâu thẳm trong đáy lòng cô lại đang gào thét: Không! Cô yêu anh!!! Cô yêu anh mà... Thật nực cười rằng cho đến tận khi bọn họ sắp đối diện với cảnh sinh ly tử biệt, thì cô mới có đủ dũng khí đối mặt với trái tim mình, to giọng nói lên ba chữ ‘Em yêu anh’. Tiếc là anh không còn nghe thấy nữa.

Ngày nào cô cũng sống trong sự hối hận, vì sao ngày đó mình không chết?! Khi cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần chết cùng với những kẻ trên tàu thì có thứ gì đó bên ngoài khoang tàu như kéo thẳng cô xuống!

Dưới ánh trăng, Tô Y Thục chỉ kịp nhìn thấy mặt nước nhuộm đỏ máu!!! Là máu của ai thì đã quá rõ ràng rồi! Tuy cô không ở trên tàu, nhưng cũng bị cú nổ mạnh ngay sau đó hất tung ra một khoảng cách tàu khá xa, lập tức ngất xỉu rồi chìm dần xuống đáy biển.

Cô rất thỏa mãn!!! Đột nhiên, cô lại ích kỷ muốn giữ anh lại bên mình, dù chết cô cũng không muốn rời xa anh, một khi đã không còn lừa mình dối người nữa, thì tình yêu nồng nàn của cô dành cho anh cũng không thể nào kiềm chế được nữa.

Có điều, cô lại không chết.

Diệp Thiên Duyên cứu cô. Đây là lần thứ hai anh ta cứu cô nhĩ. Có lẽ ông trời cũng không muốn hai người ở bên nhau. Không ngờ Tô Y Thục lại bị trôi dạt vào bờ biển, hơn nữa còn vừa vịn được Diệp Thiên Duyên đang ra ngoài tìm Lý Tư nhìn thấy.

Xem đi, cô muốn chết cũng không xong, ngược lại còn hại chết anh!!! Tô Y Thục cười châm chọc, vận mệnh thực sự đang chơi một trò đùa quá lớn với họ.

Cô lắc lắc chất lỏng màu lam trong tay, trong mắt hơi có chút nghi hoặc. Diệp Thiên Duyên và Diệp Tư Trần vẫn luôn nói với cô rằng Lâm Mặc Tang đã chết, nhưng nếu không nhìn thấy thi thể của anh, thì cô quyết không chịu tin rằng anh thực sự đã chết. Vì thế, suốt một năm nay cô vẫn phai người đi tìm anh, nhưng đến tận bây giờ cũng không có kết quả.

“Booth, nếu cho anh một cơ hội, thì anh muốn nói với người anh yêu nhất câu gì?”. Đột nhiên Tô Y Thục chuyển mắt nhìn về phía Booth.

Booth suy nghĩ một chút rồi đáp: “Về nhà thôi.”

Mặt của Booth dường như trùng khớp với khuôn mặt Lâm Mặc Tang, Tô Y Thục như nhìn thấy Lâm Mặc Tang đang dịu dàng gọi cô: “Về nhà thôi.”

Câu trả lời của Booth hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Tô Y Thục. Cô cứ nghĩ anh ta sẽ nói mấy câu như “Anh yêu em”, “Ở bên nhau nhé” gì gì đó, nhưng không ngờ anh ta lại nói giống Lâm Mặc Tang. Cô thực sự vô cùng hy vọng bây giờ anh có thể xuất hiện trước mặt cô, nói với cô rằng: “Về nhà thôi.”

“Ha ha... cho tôi thêm một ly Thiên Túy nữa đi.”

Booth liếc nhìn cô một cái, trừ lần đầu tiên đến đây ra, thì cho tới bây giờ cô cũng chưa từng gọi đến ly Thiên Túy thứ hai, hôm nay cô ấy làm sao vậy?

Anh ta nhìn cô hơi nghi hoặc, tay cũng bắt đầu pha chế Thiên Túy mà Tô Y Thục vừa gọi, ai bảo khách hàng là thượng đế chứ.

...

“Berg, hình như cô gái kia bị bỏ thuốc. Có trò hay để xem rồi ~” Trên hai chiếc ghế salon ở góc quán, một giọng nói vui vẻ chờ xem kịch vui chọt vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Người không quen, trái tim thấy quen.

Người đàn ông được gọi là Berg lẳng lẳng thường thức ly Thiên Túy trong tay mình, không để ý đến người nói.

Anh đã chú ý đến cô gái này một năm. Nghĩ tới đây, anh khẽ nhủ mày.

Một năm trước, anh tình lại ở nhà ba nuôi, phải nói là tình lại trong nhà của người đàn ông tự xưng là ‘ba nuôi’ của anh. Lúc đó, anh quên hết sạch mọi chuyện. Anh tên là gì, anh là ai. Tất cả đều do ba nuôi nói cho anh biết. Trực giác của anh cũng rất phản cảm với chuyện mà ông ấy nói với mình, anh cứ cảm thấy mình đã quên đi chuyện gì đó rất quan trọng.

Trong lúc mơ mơ hồ hồ, anh lại đi tới quán bar này, hơn nữa còn tạo thành thói quen mỗi ngày đều tới đây một lần. Ngay ngày đầu tiên, cô gái với mái tóc đen dài chấm thắt lưng kia đã hấp dẫn ánh mắt của anh. Anh cảm thấy cô rất quen thuộc, nhưng lại không nhớ ra.

Vì thế, mỗi lần cô gọi Thiên Túy, anh cũng yên lặng uống cùng cô một ly, mà mỗi lần anh không kim được muốn tiếp cận cô, thì không hiểu sao tim lại nhói đau.

Người này chính là Lâm Mặc Tang, mặt nạ trắng bạc che đi khuôn mặt tuấn mỹ của anh, chỉ để cho người ta nhìn rõ đôi mắt xé như tỏa sáng kia.

Booth đưa cho Tô Y Thục ly Thiên Túy đã thả chút thuốc ngủ, đôi mắt của cô ấy đen thẫm vào như vậy, không biết đã bao nhiêu ngày không nghỉ ngơi từ tế rồi.

Tô Y Thục nhận lấy, lập tức uống ngay không chút do dự.

Đôi mắt Lâm Mặc Tang tối sầm lại, cô gái này không có ý thức đề phòng gì sao?! Một mình đến mấy nơi như quán bar này vào lúc nửa đêm mà lại

không biết đề phòng. Không hiểu sao anh hơi tức giận.

“Xem ra cô gái này thâm rồi...” Người đàn ông vừa lên tiếng lúc trước khẽ tiếc nuối cảm thán, dung mạo và khí chất khác thường của cô gái kia, chà chà, thật đúng là một đôi trai tài gái sắc với người đàn ông đang ngồi cạnh anh ta đây, chỉ tiếc là Berg chưa bao giờ thích phụ nữ. Nếu không phải cậu ta có vợ chưa cưới, thì anh ta còn nghi ngờ không biết có phải cậu ta đồng tính hay không.

Lâm Mạc Tang liếc nhìn cậu bạn Michael của mình một cái, người kia lập tức im miệng.

Chỉ một lát sau, Tô Y Thục cũng chậm chậm nằm úp lên quầy bar ngủ. Booth lấy điện thoại ra gọi cho Diệp Tư Trần, báo hán tới đón Tô Y Thục.

Lâm Mạc Tang nhìn cô gái ghé vào quầy bar, chếp chếp miệng ngủ kia, hình như cô ngủ không quá yên giấc, lông mày nhíu chặt lại, miệng không ngừng lẩm bẩm gì đó.

Lâm Mạc Tang bắt giấc đứng dậy đi về phía cô.

“Berg?” Michael nghi hoặc nhìn anh, cậu ta định đi đâu? Anh ta cũng không nghĩ rằng cậu ta sẽ cứu cô gái mà cậu ta căn bản không quen biết kia.

Lâm Mạc Tang vẫn bước từng bước vững vàng đi tới bên quầy bar, chiếc mặt nạ tình xảo mê hoặc của anh như tản ra luồng khí tức mạnh mẽ thu hút không ít người. Anh lẳng lặng nhìn Tô Y Thục đang ngủ say rồi đột ngột ngồi xuống, đưa ngón tay thon dài ra xoa nhẹ vào đôi lông mày nhíu chặt của cô. Dường như Tô Y Thục cảm nhận được, khẽ nhích lại gần tay anh.

“Khụ khụ, tiên sinh.” Booth vừa gọi điện thoại xong, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ngay hình ảnh kỳ quái này, chợt không biết phải nói gì. Cảm giác đầu tiên của anh ta về Lâm Mạc Tang chính là bất cứ ai cũng không thể chọc vào người đàn ông này được. Cô gái này thật đúng là mầm họa!!!

Lâm Mạc Tang giật mình ngẩng đầu lên hơi ngạc nhiên nhìn Booth, ba giây sau mới giật mình tỉnh lại. Anh làm sao thế này? Anh chưa bao giờ để người khác chạm vào mình, nhưng lại chủ động đi chạm vào một người con gái.

Lâm Mạc Tang thu tay lại, rời khỏi làn da trắng mịn kia, trong lòng hơi mất mát. Anh cũng không để ý tới Booth nữa, quay người định bỏ đi. Chính anh cũng cảm thấy rất buồn bực với hành vi vừa rồi của mình. Anh chưa bao giờ xen vào việc của người khác như thế.

Michael há hốc mồm nhìn một màn vừa rồi bên quầy bar, anh ta chưa từng nhìn thấy trong mắt Berg có sự quan tâm, cưng chiều và những tình cảm phức tạp khác như thế bao giờ. Thậm chí, khi đối mặt với Văn Ôn Nhi, vợ chưa cưới của cậu ta, thì cậu ta cũng chỉ luôn lạnh lùng, giờ lại vô cùng thân thiết với một cô gái xa lạ như vậy, thực sự khiến anh ta kinh ngạc.

“Đừng đi!”. Cô gái ghé đầu vào quầy bar khẽ níu non, giọng nói rất nhỏ chứa đầy sự đau khổ đã kìm lại bước chân đang định bỏ đi của Lâm Mạc Tang trong nháy mắt.

Lâm Mạc Tang không hiểu cảm giác không ngờ, níu kéo trong lòng mình từ đâu mà có, cảm giác thỏa mãn ngập tràn khi vừa chạm vào cô lại là thế nào... Không được, vì muốn làm rõ tất cả, anh quyết định phải ‘cứu’ cô gái này trước đã.

Lâm Mạc Tang kiên quyết quay lại, dùng tốc độ sét đánh khiêng Tô Y Thục lên vai mình, không nói lời nào đi thẳng ra ngoài quán bar. Trong lúc ngủ mơ, đương nhiên Tô Y Thục không có trực giác gì cả, chỉ hơi giật giật người thay đổi tư thế thoải mái theo bản năng rồi hoàn toàn chìm vào giấc ngủ.

“Này! Berg, cậu đi đâu thế?!” Michael phản ứng đầu tiên, vội vàng đặt tiền lên bàn rồi chạy theo Lâm Mạc Tang.

Booth đã hoàn toàn kinh ngạc ngẩn ra với màn bắt người liền mạch này.

Quán bar lập tức yên tĩnh lại.

“Y Thục aaaaaaaaaa...”. Tiếng gọi to vang lên trong quán bar, chỉ tiếc là người cần phải nghe thì lại không nghe thấy.

Booth không dám chậm trễ, lập tức gọi lại cho Diệp Tư Trần.

Lâm Mạc Tang khiêng Tô Y Thục vào trong xe, khởi động xe xong mới chợt phát hiện ra không biết mình định đi đâu...

Vì thế, Lâm Mạc Tang tùy ý chạy xe đến nơi mà bây giờ anh muốn đi. Michael ở phía sau xe ai oán nhìn chiếc xe vút gió lao đi, hít sâu một hơi, thế đạo gì thế này, vì sao người chịu thiệt luôn là anh ta?!

3-4 giờ sáng trên bờ biển, chính là thời khắc sắp đến bình minh.

Bờ biển tĩnh lặng, trừ tiếng sóng biển vỗ vào bờ ra, thì hoàn toàn tĩnh lặng. Lâm Mạc Tang và Tô Y Thục cùng nằm trên bờ cát, anh để cô gối đầu lên ngực mình để tránh bị cát lọt vào, đưa tay ra nghịch ngợm mái tóc của cô, trong mắt đầy vẻ yên bình.

“Rốt cuộc cô là ai?” Giọng nói Lâm Mạc Tang lộ ra chút nghi hoặc. Ánh mặt trời mới rạng chiếu lên mặt hai người, hơi thở ấm áp của Tô Y Thục phả vào người Lâm Mạc Tang, đột nhiên anh chợt có hy vọng thời gian dừng lại ở đây, anh không muốn buông cô gái này ra!

Lượng thuốc Booth bỏ vào đủ để Tô Y Thục ngủ ngon đến 8 tiếng, chỉ cần không bị ngoại lực đánh thức.

Mặt trời hơi ló dạng, làm nổi bật màu nước biển xanh biếc khiến người ta mê mẩn, nhưng Lâm Mạc Tang lại chỉ nhìn người con gái trong lòng mình, trừ cô ấy ra, anh không nhìn thấy gì cả.

Hai cơ thể gần sát vào nhau trên bờ cát hòa với cảnh đẹp này tạo nên một phong cảnh yên bình tuyệt mỹ trên bờ biển.

“Không phải ở đây đâu, trên bờ biển chỉ có một đôi tình nhân thôi, chúng ta đi tìm chỗ khác xem.” Đột nhiên có người phá vỡ hình ảnh yên bình này. Lâm Mạc Tang nhìn về phía phát ra tiếng nói, có hai người đang đi về phía họ.

“Nhị thiếu gia bảo chúng ta phải tìm thật kỹ, nếu Tô tiểu thư mà có chuyện gì thì cả hai chúng ta không gánh nổi đâu!” Người lớn tuổi hơn nghiêm mặt nói.

Tô tiểu thư? Là cô ấy sao? Trong đầu Lâm Mạc Tang có gì đó thoáng hiện lên một chút, nhưng lại nhanh đến mức anh không nắm bắt được, còn đang suy nghĩ thì hai người kia đã gần đi đến bên họ rồi.

Lâm Mạc Tang cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ mọng của người trong lòng mình, vừa để ý mấy người bên cạnh. Anh không thể để họ phát hiện ra cô, còn vì cái gì, thì chính anh cũng không biết.

Hiển nhiên hai người kia đã thấy rõ họ đang làm gì, lập tức đứng sững lại không biết phải làm sao.

“Đại ca, em đã bảo đó là một đôi tình nhân rồi mà. Chúng ta đi thôi, làm phiền người khác không tốt lắm...” người nhỏ tuổi hơn xấu hổ nói rồi kéo người kia đi khỏi đây.

Chỉ một lát sau, hai người kia liền rời khỏi bờ biển.

Nhưng Lâm Mạc Tang vẫn còn đang hôn Tô Y Thuộc, anh đắm chìm trong hương thơm mê người của cô, không thể kiềm chế được. Cho đến tận khi người trong lòng vùng vẫy, anh mới chợt nhận ra không ngờ mình lại biến thành một tên ‘sói háo sắc’ khiến người ta sợ hãi.

Anh vội vàng buông lỏng cánh tay đang ôm siết lấy Tô Y Thuộc ra, ổn định hơi thở hỗn loạn của mình, môi Tô Y Thuộc bị hôn hơi sưng đỏ lên nhưng cũng không vì thế mà tỉnh lại.

Lâm Mạc Tang khẽ thở phào, lại cảm thấy hành vi hôm nay của mình thực sự không giống mình, không ngờ anh lại hôn một cô gái xa lạ!

Lúc này, Tô Y Thuộc đang ngủ mơ cũng không muốn tỉnh lại, dường như cô cảm thấy anh đang ở ngay bên cạnh mình, chỉ sợ mơ mất ra anh sẽ lập tức biến mất.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Lâm Mạc Tang không đánh thức cô vì anh không biết đến lúc đó phải giải thích với cô như thế nào, hơn nữa, giải thích cũng không phải là chuyện anh biết làm.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Lạc mất.

Bờ biển rạng sáng hơi se lạnh, Tô Y Thuộc nằm trong lòng Lâm Mạc Tang khẽ co người lại. Cảm thấy cô có vẻ hơi lạnh, Lâm Mạc Tang khẽ buông cô ra, đi về phía cửa hàng tiện lợi ở đằng xa.

Anh muốn chờ cô gái này tỉnh lại, rồi hỏi xem cô có biết anh không. Anh không nghĩ vô duyên vô cớ mà mình lại có cảm giác quen thuộc với cô ấy như vậy. Trục giác của anh chưa bao giờ lừa gạt anh.

Nghĩ vậy, Lâm Mạc Tang mua xong đồ rồi cầm chặn lông đi về phía ban này.

Khi đứng ở đằng xa nhìn thấy một người đàn ông khác ôm cô, anh thực sự muốn giết người đàn ông đó. Đúng là lần đầu tiên anh có cảm giác muốn giết người. Anh phát hiện ra rõ ràng mình đang ghen, đặc biệt là khi nhìn thấy nụ cười chết tiệt trên khóe môi người đàn ông kia.

Nhìn Tô Y Thuộc trong lòng mình, Diệp Tư Trần nở nụ cười cung chiêu, rốt cuộc cũng tìm được cô ấy.

Lâm Mạc Tang lạnh lùng nhìn bóng người đang bế cô dần biến mất dưới ánh bình minh, hai nắm đấm siết chặt khẽ buông lỏng ra...

“Alo alo, Y Thuộc, cô có ổn không? Có chỗ nào không thoải mái không?” Tô Y Thuộc ngủ thẳng đến trưa mới tỉnh dậy, vẫn còn đang mơ màng đã bị điện thoại của Booth quấy rầy.

“Không.” Đây là lần thứ ba Tô Y Thục trả lời anh ta.

Booth ở đầu dây bên kia khẽ thở phào một cái, “Không là tốt rồi, không là tốt rồi.” Nói xong liền cuống quýt cúp điện thoại.

Tô Y Thục hơi tò mò, rót cuộc mình về nhà như thế nào. Rõ ràng hôm qua cô chỉ uống hai ly Thiên Túy, sao cứ như là uống rượu say khướt giống Booth nói nhỉ? Hơn nữa, trong giấc mơ cô còn cảm giác được hơi thở rất quen thuộc mà nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Nghĩ đến đây, Tô Y Thục khẽ giật mình.

“ Tỉnh rồi à?” Diệp Tư Trần bê một bát cháo đi tới bên Tô Y Thục.

“Ừ.” Cảm giác mơ màng khi vừa tỉnh dậy của Tô Y Thục đã biến mất, thấy thoải mái hơn rất nhiều. Uống rượu say rồi tỉnh dậy cũng sẽ không giống như thế này, thế nên, chắc chắn Booth có chuyện giấu cô.

“Hôm qua cảm ơn anh.”

“Giữa chúng ta cần phải nói cảm ơn sao?” Diệp Tư Trần cười gượng, nhìn cô hơi chua xót.

Tô Y Thục dời mắt đi, ánh mắt của Diệp Tư Trần khiến cô thấy rất áy náy. Trừ Lâm Mạc Tang ra, cô sẽ không thích bất cứ ai. Nếu không phải vì Diệp Thiên Duyên bảo cô ở lại, nói là xem như trả lại anh ta một ân tình, thì cô đã sớm rời khỏi đây rồi.

Diệp Tư Trần nhận ra cô lại có tình xa cách hẳn, về mong chờ trong mắt cũng âm đạm đi.

Một năm, cô vẫn còn tìm anh ta. Ngày đó Diệp Thiên Duyên chỉ tìm thấy một mình cô, không biết Lâm Mạc Tang sống hay chết. Mà sau khi tỉnh lại, câu đầu tiên cô hỏi chính là Lâm Mạc Tang đâu. Đến tận bây giờ, sự tuyệt vọng trong mắt cô lúc đó vẫn còn rõ rệt trong đầu hẳn.

Cho đến khi họ nói với cô rằng không tìm được thi thể của anh ta, cô mới có chút sinh khí, dù là ai cũng hiểu được, trong vụ nổ lớn như thế, anh ta còn bị thương nặng thì xác suất sống sót gần như bằng 0.

“Em nghỉ ngơi thêm một chút đi, tôi không quấy rầy em nữa.” Nói xong, Diệp Tư Trần đi thẳng ra ngoài cửa.

“Anh... đừng lãng phí thời gian.”

Bước chân Diệp Tư Trần cũng không dừng lại: “Tôi biết.”

Tô Y Thục khẽ thở dài, cô vốn có thể hoàn toàn không cần để ý đến hẳn, nhưng hẳn thực sự đối xử với cô rất tốt mà không cần cô đáp lại khiến trong lòng cô rất áy náy.

Cô bình ổn lại cảm xúc của mình rồi gọi điện thoại cho Nhất Sát: “Nghe nói gần đây Thanh bang có chút động tĩnh, anh giám sát chặt chẽ một chút.”

“Vâng.” Nhất Sát đáp.

“À... bên phía Tứ Sát có tin tức gì không?” Tô Y Thục thận trọng hỏi. Vô số lần thất vọng khiến cô không dám mở miệng hỏi nữa.

Đầu dây bên kia im lặng một chút.

“Không.” Quả nhiên, tuy đã biết rõ câu trả lời, nhưng cảm giác mất mát nồng đậm vẫn dâng lên trong lòng Tô Y Thục khiến cô cũng không nói được gì.

“Anh ấy thực sự quan trọng với cô như thế sao?” Nhất Sát vẫn còn nhớ rõ, người đàn ông đó đối xử với cô rất tốt, mà tính cách lãnh đạm của cô lại khiến cho hẳn lúc đó không thể nhìn thấu được tâm tư của cô. Hẳn không biết cô yêu người đàn ông kia được bao nhiêu, cho đến suốt một năm nay, chấp niệm rất sâu của cô đã đánh bại hẳn.

“Đúng thế, còn quan trọng hơn mạng sống.” Tô Y Thục bình tĩnh đáp.

Nhất Sát im lặng rồi cúp máy.

Tô Y Thục sờ lên môi mình, cảm giác hơi tê tê đau đau, thế này... làm sao thế nhỉ? Mùi hương cỏ xanh kia vẫn quanh quẩn trên môi cô rất lâu không tan đi.

Vẫn là đêm khuya, Tô Y Thục nhú mày nhìn Booth cố tình không để ý đến mình.

“Booth.”

Booth bị Tô Y Thục gọi tên chợt hoảng hốt “Hà” một tiếng, đáng vẻ rõ ràng là có tật giật mình.

Lâm Mạc Tang nhìn cô gái tới qua vừa bị bỏ thuốc, đêm nay lại đứng giờ tới quán bar kia, vẫn ngồi ở vị trí chưa từng thay đổi kia. Cô gái này không biết là tối hôm qua chính mình suýt nữa bị người ta bán mất sao, hay là vẫn đơn thuần cho rằng tên bartender kia sẽ không làm hại mình? Đáng vẻ thân quen

của cô và tên bartender cũng khiến anh cảm thấy vô cùng bức bối.

“Berg, lần trước cậu đưa cô ấy đi đâu vậy, sao lại bỏ tôi lại rồi đi thẳng thế...” Michael ai oán nhìn Lâm Mạc Tang, lại phát hiện ra anh đang xuất thần nhìn chăm chăm cô gái kia. Anh ta lắc đầu bó tay, xem ra có uẩn khúc gì đó...

Bên phía quầy bar.

“Đêm qua...” Tô Y Thục làm ra vẻ vô cùng khổ sở, vùi đầu xuống.

Suốt một năm nay, Booth chưa từng thấy Tô Y Thục lộ vẻ bi thương như này bao giờ, vội vàng đoán không biết có phải đêm qua đã xảy ra chuyện gì không, có phải Y Thục bị người ta ức hiếp không.

“Y Thục... cô... biết rồi à?” Booth khó xử nói.

Vừa nghe anh ta nói vậy, Tô Y Thục khẳng định là có chuyện gì đó, tiếp tục ai oán đáp, “Ừm” Từ ‘ừm’ đó khiến người ta nghe mà không khỏi run lên.

“Chết tiệt, tôi biết ngay mà!!! Y Thục, tôi có lỗi với cô!!! Vốn là vì tôi thấy hai hôm nay cô quá mệt mỏi, nên hôm qua mới bỏ chút thuốc ngủ vào rượu của cô rồi gọi Diệp Tư Trần đón cô về. Ai ngờ giữa đường lại xuất hiện một gã đàn ông cướp cô đi mất... Xin lỗi cô, cô đánh tôi đi, trách tôi đi. Điều là lỗi của tôi!” Booth kích động phun hết mọi chuyện ra, đáng vẻ như tùy cô đánh mắng vậy.

Nghe anh ta nói cả tràng dài, Tô Y Thục nhanh chóng tiêu hóa mấy lời anh ta vừa nói. Như vậy là trước khi Diệp Tư Trần tìm được cô thì đã có người đưa cô đi à?! Cảm giác quen thuộc trong mơ của cô chắc chắn sẽ không phải là cảm giác sai. Nghĩ tới đây, hô hấp của cô cứng lại.

Cô lập tức kéo nơ bướm của Booth lại, khiến anh ta không thể không tới gần Tô Y Thục: “Người đưa tôi đi đâu?” Tô Y Thục sốt ruột hỏi, trong mắt như dấy lên những ngọn lửa nhỏ, tỏa sáng lấp lánh.

“Khụ khụ khụ khụ. Y Thục, không sao đâu, chỉ là một lớp màng thôi mà, cô đừng kích động...”

“Mau nói cho tôi biết người kia ở đâu?!”

Booth vẫn còn muốn khuyên Tô Y Thục nghĩ thoáng ra, nhưng sau đó thật sự bị cô kéo không thờ nổi, liền run tay chỉ về góc Lâm Mạc Tang ngồi.

Tô Y Thục lập tức buông anh ta ra, đi về phía kia.

Booth điều chỉnh hơi thở, nhìn theo bóng dáng hùng hổ của Tô Y Thục, muốn giữ chặt lấy cô, tiếc là có lòng mà không có lực.

Có điều... người ngồi trong góc kia không phải là anh...

Người béo phệ ngồi chỗ đó, làm sao có thể là anh được! Tô Y Thục từng người đứng lại, chợt rơi nước mắt, từng giọt từng giọt rơi xuống đất.

Một chiếc khăn tay trắng muốt xuất hiện trước mặt cô, cô lại không hề động đậy như tượng đá. Tô Y Thục cảm thấy tim mình đã chết rồi, không còn đập nữa, chỉ còn lại cái xác rỗng này thôi.

Đột nhiên, chiếc khăn tay kia tự cử động, nhẹ nhàng lau lên má cô, rất nhẹ rất mềm mại, giống như sợ làm đau cô vậy.

“Cô có ổn không?” Giọng nói của chủ nhân chiếc khăn tay cũng ôn hòa y như nó.

Tô Y Thục lập tức quên khóc, giọng nói này rất quen thuộc, quen thuộc đến mức đêm nào cũng vang lên bên tai cô, lúc này lại thật sự xuất hiện bên cạnh cô khiến cô hoảng hốt tưởng rằng đây là trong mơ. Tô Y Thục không dám ngẩng đầu, chỉ vội vàng túm lấy bàn tay đang cầm khăn kia. Ấm áp, đây là sự thật!!!

Michael trầm nghĩ, thôi xong rồi, Lâm Mạc Tang rất ít khi để phụ nữ chạm vào người mình.

Nhìn bàn tay mình bị nắm lấy, Lâm Mạc Tang lại không thấy ghét, cảm giác thỏa mãn khi chạm vào cô đêm qua lại xuất hiện.

Tô Y Thục chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt ngập nước mông mông lung lung không nhìn rõ được dáng vẻ của người trước mặt mình. Nhưng bóng người mờ hồ đó lại làm cho cô lập tức xác nhận, là anh ấy!!! Anh ấy đã trở lại!!!

Tô Y Thục ôm ngay lấy Lâm Mạc Tang, siết chặt, chỉ sợ anh sẽ biến mất không thấy nữa. Cảm nhận được mùi hương cỏ xanh quen thuộc, cõi lòng trống rỗng của Tô Y Thục như được phủ đầy, cuối cùng cũng tìm thấy anh!!!

Anh có biết cô nhớ anh biết bao nhiêu không?!

Chương 103: Em không cho anh kết hôn!!!

Hai tay Lâm Mạc Tang khựng lại giữa không trung, hơi kinh ngạc vì hành động đột ngột của Tô Y Thục.

Cô gái trong lòng dường như vẫn định ôm anh như thế. Lâm Mạc Tang không ôm vào, cũng không đẩy ra, chỉ để mặc cô ôm mình, khuôn mặt đeo mặt nạ khiến người ta không nhìn thấu được cảm xúc của anh lúc này.

Đêm nay, Michael còn bị shock mạnh hơn cả đêm qua, có phải cô gái này thêm đàn ông đến phát điên rồi không, thấy đẹp trai là lao vào ôm à?! Đây là chuyện mất mạng đấy, anh ta còn như nhìn thấy cái chết của cô rồi.

“Vì sao bây giờ anh mới xuất hiện!!!!”

“Anh có biết em tìm anh vất vả như thế nào không?”

“Rốt cuộc anh đã đi đâu? Cố tình tránh mặt không muốn gặp em sao?! Em sai rồi... Em sẽ không bao giờ... đẩy anh ra nữa, chúng ta sẽ luôn ở bên nhau, được không...” Càng nói Tô Y Thục càng kích động, cuối cùng giọng điệu lại biến thành van xin. Từ đầu tới cuối cô cũng không muốn ngược mặt lên.

Những câu bày tỏ thâm tình của cô khiến Lâm Mạc Tang choáng váng. Trong một năm nay, không phải không có phụ nữ lao tới bám riết lấy anh, nhưng chỉ duy nhất lần này, trừ cảm giác khẩn trương ra thì anh không hề có cảm giác chán ghét. Nhưng nghĩ đến những lời cô vừa nói có thể là dành cho một người đàn ông khác, anh lại cảm thấy vô cùng bức bối.

“Tiểu thư này, có phải cô nhận nhầm người không?” Michael hầu như đã xác định cô gái này bị tâm thần rồi, trước khi Lâm Mạc Tang phát hỏa, anh ta nên xử lý cô ấy ổn thỏa thì hơn.

Lâm Mạc Tang cảm nhận được cánh tay đang ôm anh siết chặt hơn vì câu nói của Michael, liền trừng mắt lườm anh ta một cái.

Cái trừng mắt khó hiểu của anh khiến Michael rất ám ức, không phải anh ta đang giúp cô ấy thoát khỏi phiền phức sao...

Tô Y Thục chậm rãi ngẩng đầu lên, nước mắt giàn rụa nhìn Lâm Mạc Tang.

Cô không nhìn thấy trọn vẹn khuôn mặt đã bị che đi của Lâm Mạc Tang, nhưng cô nhìn thấy ánh mắt kia, ánh mắt chỉ cần liếc một cái cũng đi thẳng vào trái tim cô, vì sao bây giờ chỉ chứa đựng sự xa cách, lạ lẫm?!

“Tôi... nên biết cô sao?” Giọng nói ôn hòa của Lâm Mạc Tang vang lên mang theo chút thương xót. Anh không thích cô rơi nước mắt, đầu anh sẽ đau đớn vì nước mắt của cô.

Tôi nên biết cô sao?! Câu hỏi ngược lại của Lâm Mạc Tang khiến Tô Y Thục nghẹn lời. Cô không biết phải trả lời anh như thế nào. Anh ấy không nhớ mình... Cô tìm thấy anh, nhưng anh ấy lại không biết mình!!! “Anh... không biết em ư?” Tay Tô Y Thục run lên, cô sợ nghe thấy câu trả lời khiến cô đau lòng.

“Tiểu thư, tôi đã nói cô nhận nhầm người rồi mà...” Michael cho rằng ý của Lâm Mạc Tang là muốn khiến cô rời đi nên lập tức phối hợp với anh.

“Y Thục!” Booth đứng đằng xa gọi to, vội vàng chạy tới bên cạnh cô. Nhìn thấy Tô Y Thục đang ôm một người đàn ông, Booth như muốn ngắt xiu.

Lâm Mạc Tang không thích người đàn ông này. Vừa nhớ đến cảnh anh ta nói chuyện vui vẻ với cô là anh muốn đập văng anh ta ra rồi.

“Em tên là Tô Y Thục.” Tô Y Thục chôn giấu niềm vui sướng cùng cực xuống tận sâu dưới đáy lòng. Nếu anh nói không biết cô, dù thật hay giả, thì cô cũng không ngại làm quen với anh lại lần nữa. Chỉ cần anh còn sống, cô tuyệt đối sẽ không buông tay.

“Bá Cách!” (Phiên âm tiếng Trung của Berg) Lâm Mạc Tang nhìn cô.

Tô Y Thục chưa bao giờ chủ động lại gần người khác, hôm nay cô ấy làm sao vậy? Anh ta cứ nghĩ Tô Y Thục sẽ làm âm lên một trận với người đàn ông cướp cô đi kia, cùng lắm thì anh ta gánh tội hộ cô nhưng kết quả là bên này lại im lặng một cách kỳ quái. Anh ta tò mò muốn nhìn xem có chuyện gì xảy ra thì lại nhìn thấy Tô Y Thục đang ôm chặt lấy người ta.

Cô chậm rãi buông lỏng hai tay đang ôm chặt Lâm Mạc Tang, nhưng lại vô cùng không nỡ buông.

“Cô gái này, chẳng lẽ vì Berg nhà chúng tôi cứu cô mà cô muốn bám vào anh ấy đấy à?!” Michael khinh bỉ nhìn cô. Anh ta đã gặp nhiều loại phụ nữ thế này lắm rồi.

Bám vào anh sao?! Lâm Mạc Tang lại cảm thấy như thế cũng không tồi.

“Tiên sinh, chuyện này đâu liên quan gì tới anh!” Dù sao cũng tìm thấy Lâm Mặc Tang rồi, lỗ hổng trong trái tim đã được lấp đầy, Tô Y Thục cũng không ngại đối đầu với người đàn ông kia.

Không ngờ Michael lại bị một cô gái quét sạch thể diện như thế. Anh ta tự cảm thấy mình còn chưa thảm hại đến mức bị một cô gái đánh bại.

“Vị tiên sinh này đã có vợ chưa cưới rồi, cô nên từ bỏ ý định đi.” Michael phũ phàng nói, anh ta không tin không đuổi được cô ấy đi.

Quả nhiên, ba chữ vợ chưa cưới làm Tô Y Thục sững người. Anh có vợ chưa cưới ư?! Vậy có phải anh đã thích người khác rồi không?! Nghĩ thế, cô chột lưỡi cuống, vội vàng nhìn về phía Lâm Mặc Tang, lại phát hiện ra trong mắt anh căn bản không có chút tình cảm gì.

“Hon nữa, chắc chắn thân phận của cô kém hơn người ta, nên biết điều biến đi thi hơn.” Michael lại nói tiếp, nhìn thấy vẻ tuyệt vọng nồng đậm trong mắt Tô Y Thục, đột nhiên anh ta không thể nói được mấy lời tuyệt tình.

“Anh có ý gì hả? Y Thục nhà chúng tôi kém người ta chỗ nào!” Vừa nghe Michael nói, Booth liền phát hỏa, làm sao anh ta có thể để người khác ức hiếp cô trên địa bàn của mình được!

“Em nhớ anh.” Tô Y Thục dường như không nghe thấy hai người kia nói gì, chỉ mê mẩn nhìn Lâm Mặc Tang, chậm rãi đưa tay về phía mặt nạ của anh.

Michael thấy vậy liền kinh hãi, cũng không thêm cãi cọ với Booth nữa, túm ngay lấy cánh tay trắng nõn của Tô Y Thục.

Nhìn Michael cầm tay cô, Lâm Mặc Tang lại có cảm giác muốn hất văng tay anh ta ra. Chỉ tiếc là người ta hoàn toàn không hiểu tâm tư của người nào đó, tự cho rằng mình làm rất đúng, vì Berg cũng không bao giờ lộ mặt thật trước mặt mọi người. Những người từng nhìn thấy cậu ta đều đã biến mất hết rồi. Tức là... chết rồi.

“Buông ra.” Tô Y Thục và Lâm Mặc Tang đều trầm giọng nói.

Michael hốt hoảng khẽ buông tay, hai người này có cần phải ăn ý thế không? Nhưng vì sao Berg lại hung dữ như vậy?!

Tô Y Thục cũng không rút tay lại mà tiếp tục đưa về phía mặt Lâm Mặc Tang, tìm đập lên thỉnh thịch. Cô rất căng thẳng, nhưng không biết mình đang căng thẳng cái gì.

Booth cũng rất ngạc nhiên không hiểu sao người đàn ông này lại có thể thu hút được người rất lãnh đạm như Tô Y Thục. Chẳng lẽ là người cô vẫn luôn tìm kiếm sao? Nếu như vậy, như anh ta thấy, thì chắc chắn Diệp Tư Trần không có hy vọng gì. Nghĩ thế, Booth bỗng thờ dãi.

Tô Y Thục cầm mặt nạ xuống, ngắm nhìn khuôn mặt của người mà cô ngày nhớ đêm mong kia. Đúng là anh ấy, cô kích động muốn hét âm lên. Đúng, đúng là khuôn mặt đã khắc sâu vào tim cô...

“Em không cho anh kết hôn.” Mắt Tô Y Thục như lóe sáng, ngang ngược nói.

Booth hoàn toàn ngây người, đây không phải là người đàn ông đã ở bên Y Thục một năm trước sao?! Chẳng lẽ anh ấy không nhận ra bọn họ?!

“A...” Dường như Lâm Mặc Tang đang suy nghĩ xem có phải Tô Y Thục đang nói chuyện với anh không.

“Phải rồi, đây không phải là tay bartender bỏ thuốc cô gái này lần trước sao? Nếu không có Berg, thì giờ này cô làm sao có thể bám lấy cậu ấy được?! Đúng là có lòng tốt mà chuốc thêm phiền.” Michael tức tối nói.

“Hả?” Tô Y Thục nhìn về phía Booth, bảo sao hôm đó sau khi ngủ dậy cô chỉ cảm thấy tinh thần rất thoải mái. Đây cũng không phải lần đầu tiên Booth bỏ thuốc ngủ cho cô, nên cô lập tức hiểu ý Michael.

Booth sợ Tô Y Thục nghĩ anh ta bỏ thuốc có hại cho cô, vội lên tiếng giải thích.

Tô Y Thục chột nảy ra ý hay, ngắt lời anh ta.

“Nếu vậy, ngày mai em mời anh uống trà, coi như cảm ơn anh được không?” Tô Y Thục thăm dò, muốn giữ chặt lấy Lâm Mặc Tang này, thì trước tiên cô phải bước vào thế giới của anh đã, để anh nhớ đến cô. Nếu không nhớ nổi, vậy thì... phải làm cho anh yêu lại cô!

Michael không ngờ Tô Y Thục lại viện cớ này để tiếp cận Berg, nhất thời cảm thấy cô gái này thật quá mưu mô. Anh ta tới đây là để giám sát cậu ấy giúp Văn Ôn Nhi cơ mà.

“Ngày mai Berg không rảnh. Đúng không?” Ngày mai Berg phải đi thử lễ phục với Văn tiểu thư, thật sự không có thời gian.

Khuôn mặt nhỏ xinh của Tô Y Thục lập tức ửng hồng, hơi ai oán nhìn Lâm Mặc Tang.

“Được, lúc nào?” Lâm Mặc Tang khẽ nhún mày, biết rõ ngày mai phải đưa Ôn Nhi đi thử áo cưới, nhưng nhìn đáng về tội nghiệp của cô gái trước mặt, anh lại không nỡ từ chối. Hon nữa, cảm giác quen thuộc đó cứ khiến anh lưu luyến.

Michael nhìn anh không tin được, không ngờ Berg lại vì một cô gái xa lạ mà lờ hên với Ôn Nhi, nếu Ôn Nhi biết sẽ đau lòng đến mức nào.

“Ngày mai không phải cậu phải đưa Ôn Nhi đi thử áo cưới sao? Cậu lỡ hẹn như vậy cũng được à?” Michael thu lại vẻ ngạc nhiên, nhìn Lâm Mạc Tang chăm chăm.

Thử áo cưới? Xem ra ngày cưới của anh không còn xa. Cô phải nắm bắt lấy thời gian mới được, nếu thật sự không được, cô cũng không ngại đến cướp chú rể!!!

“Cậu đưa cô ấy đi đi.” Lâm Mạc Tang thần nhiên nói.

Michael lập tức á khẩu, ngăn người nhìn Lâm Mạc Tang, cậu ấy... biết mình thích Ôn Nhi sao?!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Đâu là chân tướng?!

Cuối cùng, dưới sự trầm mặc của Michael, sự kiên quyết của Tô Y Thục, sự lãnh đạm của Lâm Mạc Tang, và sự kinh ngạc của Booth, cuộc hẹn ngày mai cứ thế được ấn định.

Tô Y Thục quay về Diệp gia quyết tâm ngủ một giấc say sưa. Bộ dạng của cô tiều tụy thế này thì làm sao quyến rũ anh được! Sau đó, cô gọi Lục Hân tới, cô phải trang điểm chưng diện ra trò một chút!

Nhìn Tô Y Thục đang kéo tay mình đi qua các shop hàng hiệu, Lục Hân rất muốn biết có phải cô ấy điên rồi không.

“Dừng lại dừng lại dừng lại! Mày cấp tốc gọi tao sang đây chỉ vì muốn tao đi mua quần áo cùng với mày à?!” Lục Hân bất đắc dĩ nhìn khuôn mặt mà ai cũng có thể nhận ra là đang rất sung sướng của Tô Y Thục, cô rất hy vọng cô ấy có thể buông lỏng lòng mình ra, nhưng mà như thế này có phải quá bất thường không?

“Ừ.” Tô Y Thục tùy ý trả lời, “Cái này nhìn có được không?” Cô lấy một chiếc váy ngắn màu xanh lục nhạt uớm lên người, lúc thì nhún nhảy, lúc lại bần khoản.

Cô thế này khiến Lục Hân hoảng hốt.

“Y Thục?” Lục Hân thận trọng gọi tên cô.

“Tao không điên.”

“Thế thì sao lại...”

“Tao tìm thấy anh ấy rồi!” Suy nghĩ của Tô Y Thục lại quay về đêm qua, tuy anh đã quên mất cô, nhưng người đó chắc chắn là anh. Biết anh còn sống trong lòng cô tràn ngập hy vọng.

“Anh ấy? Ai?” Lục Hân hoang mang, suốt một năm nay Tô Y Thục đều chìm đắm trong sự thống khổ vì mất đi Lâm Mạc Tang, lẽ nào cô ấy tìm được Lâm Mạc Tang rồi? Có điều, biết bao nhiêu người đã mất mạng trong vụ nổ lớn đó, tỷ lệ sống sót của anh...

“Lâm Mạc Tang.” Tô Y Thục nhẹ nhàng phát ra ba chữ kia, ánh mắt say đắm nhìn xuyên qua tủ kính, dường như đang nhìn về một nơi không chạm tới được.

Lục Hân nhe răng, một năm trước cô gọi Lục Thần Hi đi, nói chuyện nghiêm túc với anh ta một hồi, sau đó, Lục Thần Hi cũng biết mình và Tô Y Thục không có hy vọng gì, mà sau khi Lâm Mạc Tang mất tích, Diệp Tư Trần vẫn giữ chặt Tô Y Thục ở Diệp gia. Lục Thần Hi quyết định một năm sau mà Lâm Mạc Tang không xuất hiện, cô ấy cũng không yêu Diệp Tư Trần thì anh ta sẽ quay lại đón cô ấy.

Ngày hôm qua, Lục Thần Hi còn đến tìm cô... Xem ra, số trời đã định rằng họ không có duyên phận với nhau rồi. Lục Hân thở dài.

“Đại tiểu thư à, mày mặc cái gì người ta cũng đâu có chê. À... phải rồi, mày không mặc gì là đẹp nhất ~” Lục Hân cười thô bỉ, trêu chọc Tô Y Thục.

Mặt Tô Y Thục hơi đỏ lên, trong mắt lại thoáng có vẻ bi thương.

“Sao thế?” Lục Hân tinh tế phát hiện ra sự biến chuyển trong cảm xúc của Tô Y Thục.

“Anh ấy không nhớ tao. Anh ấy mất trí nhớ. Hơn nữa, tội tệ nhất là... anh ấy sắp kết hôn!” Tô Y Thục nói từng chữ từng chữ một, tuy cô quyết tâm muốn làm cho anh yêu lại mình, nhưng cô vẫn không dám xác định...

“Hả?” Lục Hân há hốc miệng, kinh ngạc nhìn Tô Y Thục, sau đó nghi hoặc hỏi: “Không phải hai người đã kết hôn rồi à? Trùng hôn được sao?”

Câu hỏi của Lục Hân khiến Tô Y Thục á khẩu, sao cô không nghĩ tới nhỉ?! Bọn họ chưa từng ký giấy ly hôn, mà giấy đăng ký kết hôn cũng là thật, như vậy, trên danh nghĩa cô vẫn là vợ của anh như trước! Nghĩ tới đây, cô lập tức kích động hẳn.

“Đúng thế, sao tao không nghĩ ra nhỉ?!” Tô Y Thục ngẩn người vỗ đầu mình, quan tâm quá sẽ bị loạn, mình phải bình tĩnh...

Mặt Lục Hân đầy vẻ ‘mày hết thuốc chữa rồi’.

Đi dạo cả một ngày, cuối cùng Tô Y Thục cũng chóng mặt.

Cô hơi căng thẳng đi đến nhà hàng đã hẹn với Lâm Mạc Tang, giống y như một cô nữ sinh lên đi gặp bạn trai vậy. Tiếng đàn violin du dương vang vọng vang lên trong nhà hàng.

Nhìn Lâm Mạc Tang ngồi bên cạnh bàn chăm chú suy nghĩ, Tô Y Thục hít sâu một hơi, đi về phía anh.

Vì sự xuất hiện của Tô Y Thục, trong nhà hàng đã bắt đầu vang lên những tiếng bàn tán nhỏ nhỏ, đặc biệt là một vài ánh mắt nam giới đã nhìn chằm chằm về phía cô. Tô Y Thục bức bối, biết thế này thì đã không nghe Lục Hân ăn mặc như thế rồi.

“Tiểu thư, em đang tìm ai à?” Một gã đàn ông tự cho là mình rất chuẩn xông ra chặn đường Tô Y Thục.

“Hả?” Sao anh ta biết mình đang tìm người? Anh ta đừng có chặn đường mình được không?!

“Cô ấy tìm tôi.” Một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng người đàn ông kia, cảm giác lạnh lạnh ròn ròn chạy dọc sống lưng anh ta. Anh ta chậm rãi quay lại, một người đàn ông nhìn như nam thần đang đứng sau lưng anh ta, xung quanh đều vang lên tiếng hít khí lạnh của nữ giới. Người đàn ông đó thật quá quyến rũ!

Gã đàn ông kia hơi ngại ngùng nói lời xin lỗi rồi xám mặt bỏ đi.

Sau khi đuổi người làm phiền cô đi rồi, Lâm Mạc Tang cũng không nói gì, quay người đi thẳng về bàn mình.

Tô Y Thục cảm giác dường như tâm trạng của anh không được tốt, sao thế?

Nếu cô biết rằng cách ăn mặc của cô hôm nay nóng bỏng đến nhường nào, thì sẽ biết vì sao tâm trạng của Lâm Mạc Tang không tốt. Buổi tối cô còn cố tình đi làm tóc, mái tóc dài hơi cuộn sóng, nghịch ngợm xoắn sau lưng cô, chiếc váy liền màu hồng hở vai dán sát vào người cô, vừa phô bày thân hình ma quỷ của cô, lại phối hợp với gò má hồng phấn tạo nên vẻ đẹp khó nói thành lời. Đôi chân nhỏ trắng nõn lộ ra càng khiến người ta không dời mắt đi được. Qua một năm, khuôn mặt thanh thuần của Tô Y Thục lại tăng thêm chút vẻ quyến rũ, nên cô vừa đến đã thu hút ngay ánh mắt của người khác.

Khi Lâm Mạc Tang nhìn thấy cô, trong mắt thoáng hiện lên vẻ choáng ngợp, nhưng lúc nhìn thấy ánh mắt của những người đàn ông khác, anh lại bắt giác muốn chửi thề. Đang yên đang lành cô ấy lại ăn mặc hở hang như thế làm gì? Còn nữa, vì sao anh phải để ý đến cô ấy như vậy chứ?

Mục đích Lâm Mạc Tang nhận lời hẹn của Tô Y Thục là vì muốn từ cô tìm hiểu một chuyện. Lần trước gặp cô, rõ ràng anh có cảm giác cô biết anh, nhưng lúc sau lại cố tình giấu diếm khiến anh hơi hoang mang.

Hai người ngồi đối diện nhau, không ai lên tiếng trước.

Hôm nay Lâm Mạc Tang không đeo mặt nạ. Lúc trước khi cứu anh về, Văn Quân yêu cầu anh trước khi kết hôn với Văn Ôn Nhi thì không được lộ mặt thật trước mặt người ngoài. Tuy yêu cầu này rất kỳ quái, nhưng Lâm Mạc Tang cũng không để ý, dù sao anh cũng tự có cách đi điều tra chuyện của mình.

“Một năm nay anh sống có được không?!” Tô Y Thục phá vỡ sự yên lặng trước.

“Ừm, trừ việc quên hết mọi chuyện ra, thì tất cả đều ổn. Cô biết tôi?”

Tô Y Thục hơi do dự không biết mình có nên nói rõ quan hệ giữa hai người và chuyện lúc trước không. Lỡ anh ấy không tin thì biết làm sao?!

Thấy cô im lặng không nói, Lâm Mạc Tang có thể khẳng định ngay, cô ấy biết mình.

Một năm nay anh lợi dụng nhân lực đi điều tra giúp anh, nhưng kết quả thu được chỉ giống những gì Văn Quân nói khiến anh cảm thấy khá kỳ quái. Lần nào cũng có một thế lực nào đó ngăn cản anh điều tra. Mà hôn sự của anh và Văn Ôn Nhi cũng là do Văn lão, chính là Văn Quân tự xưng là ba nuôi của anh ấn định ra. Lúc ấy anh cũng không cảm thấy gì cả.

“Tôi tên gì?” Giọng Lâm Mạc Tang hơi lạnh đi, vì sao cô ấy không muốn nói?!

“Lâm Mạc Tang.” Tô Y Thục không biết phải làm sao.

“Tôi muốn biết tất cả mọi chuyện.” Lâm Mạc Tang chậm rãi nói.

“Berg!!” Ở cửa nhà hàng, Văn Ôn Nhi mặc đồ công sở, vẻ mặt vội vàng vừa gọi vừa chạy về phía hai người Tô Y Thục, ngắt đứt câu chuyện của họ.

Sau khi trấn tĩnh lại, bỏ đi về toan tính, Văn Ôn Nhi bày ra vẻ nữ tính dịu dàng đứng vững bên cạnh Lâm Mạc Tang rồi nở nụ cười với Tô Y Thục.

Nhìn Văn Ôn Nhi kéo cánh tay Lâm Mạc Tang, trong mắt Tô Y Thục thoáng có chút đau lòng.

“Tôi tên là Lâm Mạc Tang.” Lâm Mạc Tang lạnh lùng sửa lại.

Bàn tay đang nắm cánh tay anh siết chặt lại, vẻ mặt ôn hòa của Văn Ôn Nhi vỡ nát, run rẩy hỏi: “Anh... anh biết rồi à...”

Hôm nay khi Michael đưa cô ta đi thử váy cưới, bị cô ta đeo bám dò hỏi mãi không thôi, cuối cùng anh ta vẫn phải kể cho cô ta nghe chuyện xảy ra ở quán bar đêm qua. Lúc ấy, cô ta có cảm giác vô cùng bất an, không thử áo cưới nữa mà vội vàng chạy tới đây, không ngờ vẫn muộn một bước.

“Không. Tôi chỉ biết tên của tôi.” Lâm Mạc Tang châm chọc, vì sao bọn họ đều giấu, thậm chí là lừa anh?!

Tay Văn Ôn Nhi hơi lỏng ra một chút, nhận ra mình thất thố, lập tức khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

“Em xin lỗi, chuyện này là em không đúng, chúng ta quay về rồi nói chuyện sau được không?” Văn Ôn Nhi cầu xin.

Giọng điệu của cô ta chỉ khiến Lâm Mạc Tang thấy chán ghét, mà Tô Y Thục lại khiến anh cảm thấy xót thương. Có thể thấy được, ngay cả trong tiềm thức thì địa vị của Tô Y Thục trong lòng anh cũng khác với những người khác.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Mê hoặc.

“Lâm đại ca, anh ngủ chưa?” Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa và tiếng hỏi của Văn Ôn Nhi.

Tô Y Thục nhíu mày, Lâm Mạc Tang vô tình nhìn về phía cô.

“Xem ra anh sống ở đây cũng không tồi, nửa đêm còn có hẹn.” Giọng điệu của Tô Y Thục chua chua khiến Lâm Mạc Tang chợt nảy ý muốn gõ đầu cô vài cái. Chính anh cũng giật mình, tính cách của anh luôn máu lạnh, vậy mà lại có suy nghĩ muốn trêu chọc cô sao?!

“Anh cứ từ từ mà tán gẫu với giai nhân, em đi tắm một cái đã.” Tô Y Thục vút vò chuỗi sang một bên còn không thèm nhìn, đi thẳng vào phòng trong.

Hừ! Lâm Mạc Tang, anh dám không ngăn em lại!!! Tô Y Thục tức giận đóng sầm cửa lại.

Lâm Mạc Tang khẽ cười, trong mắt ánh lên vẻ cưng chiều quen thuộc.

Văn Ôn Nhi lại gõ cửa hai cái nữa, Lâm Mạc Tang lập tức khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng thường ngày, đi ra mở cửa.

“Em... em vào được không?” Văn Ôn Nhi thận trọng hỏi.

Lâm Mạc Tang không trả lời, Văn Ôn Nhi lách người vào phòng. Sau khi ngồi xuống ghế, cô ta cong môi cười: “Lâm đại ca, cảm ơn anh.”

Lâm Mạc Tang không tỏ thái độ gì.

“Em nghe ba nói, ngày mai anh sẽ đi à?” Văn Ôn Nhi hy vọng sẽ nghe được câu trả lời phủ định, nhưng sự im lặng của Lâm Mạc Tang đã chứng thực tin tức đó, “Vậy... còn hôn sự của chúng ta?” Văn Ôn Nhi lại như sắp òa khóc.

Lâm Mạc Tang hơi khó chịu. Khi vừa tỉnh lại, Văn Ôn Nhi nói với anh rằng trước kia anh là chồng chưa cưới của Văn Ôn Nhi, lúc ấy anh cảm thấy chẳng có gì, nhưng bây giờ, chỉ cần nhắc tới kết hôn, trong đầu anh sẽ xuất hiện khuôn mặt của cô gái nhỏ kia.

“Sẽ không tổ chức nữa.” Lâm Mạc Tang thẳng thắn.

“Vì sao... Không phải lúc trước anh đã đồng ý rồi sao? ... Anh có biết em yêu anh nhiều bao nhiêu không...” Văn Ôn Nhi òa khóc, tiến tới gần Lâm Mạc Tang, Lâm Mạc Tang lại né tránh theo bản năng, anh ghét người khác chạm vào mình.

“Thứ mà cô thích không phải là tôi.” Lâm Mạc Tang lạnh lùng nói. Cô ta chỉ sùng bái mình một cách mù quáng mà thôi, nhưng chính cô ta không ý thức

được điều đó.

“Em thật sự thích anh mà...” Văn Ôn Nhi vẫn cứng đầu không chịu buông tay.

“Muộn rồi, cô về phòng đi.” Lâm Mạc Tang không hề để ý tới Văn Ôn Nhi, cũng không quay đầu lại, đi thẳng vào phòng trong.

Văn Ôn Nhi ngẩn ngơ nhìn theo bóng Lâm Mạc Tang, không thể tin được anh lại máu lạnh đến thế, sau đó, cô ta mơ mơ hồ hồ đứng dậy đi ra cửa, hoảng hốt không hiểu, vì sao lúc trước Lâm đại ca đã đồng ý rồi, bây giờ lại không muốn kết hôn với cô ta nữa? Cô ta mơ mơ màng màng mà không để ý trước mặt mình là bể bơi.

“Ôn Nhi!” Giọng nói quen thuộc khiến bước chân Văn Ôn Nhi hơi chững lại, khuôn mặt đầm nước mắt ngẩn ngơ nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Hai hôm nay tâm trạng của Michael vẫn luôn bất an, không ngủ được liền ra ngoài đi dạo, không ngờ lại vừa vặn nhìn thấy Văn Ôn Nhi đang sắp trượt chân xuống bể bơi.

“Sao thế?” Michael xót xa lau nước mắt trên mặt Văn Ôn Nhi, từ khi anh ta từ nước ngoài về, chợt phát hiện ra cô ấy không còn nghịch ngợm, đầy sức sống như trước kia nữa.

“Hu hu... Hu hu...” Văn Ôn Nhi lao vào lòng Michael òa lên khóc. Tất cả sự khổ sở bị cô ta nuốt ngược vào trong bụng, giờ bộc phát ra hết.

Michael vỗ nhẹ vào lưng cô ta, nếu Văn Ôn Nhi ngẩng đầu lên, chắc chắn sẽ nhìn thấy tình yêu sâu đậm ánh lên trong mắt anh ta.

Hiện giờ, anh ta chỉ có thể sắm vai hộ hoa sứ giả mà thôi. Nhìn người trong lòng mình, Michael chán nản cười khổ.

Khi Lâm Mạc Tang vào phòng ngủ, Tô Y Thuộc đã nằm úp sấp trên giường ngủ quên, trên người đang mặc chiếc áo sơ mi trắng lấy trong tủ quần áo của anh ra, chỉ che được một chút đùi trên, khuôn mặt hơi mệt mỏi.

Lâm Mạc Tang yên lặng đứng bên cạnh giường, ở nơi nguy hiểm thế này mà cô ấy cũng có thể ngủ yên như vậy, cô ấy coi trời bằng vung, hay vì quá tin tưởng anh?!

Tô Y Thuộc đang mơ màng lại chợt cảm giác có một ánh mắt vẫn nhìn mình chăm chú, mở mắt ra mới biết mình đã vô thức ngủ quên đi vì ngửi thấy mùi hương quen thuộc ấy. Tuy ngủ không được bao lâu, nhưng đây là giấc ngủ yên bình nhất của cô suốt một năm nay.

“Chà, tâm tình tạm biệt xong rồi đấy à?” Tô Y Thuộc uể oải chống một tay lên đầu, nằm nghiêng người nói.

Vì khe cử động, áo sơ mi của Lâm Mạc Tang bị Tô Y Thuộc kéo lên một chút, lộ ra cái đùi trắng nõn, hơn nữa, nút áo ở ngực cũng tự nói lòng ra, vốn là đáng về quyền rũ khiến người ta dâng trào nhiệt huyết, nhưng kết hợp với chiếc quần lót hình Snoopy màu hồng phấn kia thì...

Sắc mặt Lâm Mạc Tang hơi kỳ quái.

Tô Y Thuộc cứ nghĩ là Lâm Mạc Tang bị mình chọc trúng chỗ đau nên mới không phản bác lại lời cô, liền giận dữ, kiên quyết quay người đi hòng đổi.

“Tôi ngủ ở đâu?” Nhìn Tô Y Thuộc chiếm hơn nửa chiếc giường, Lâm Mạc Tang không biết làm sao, hỏi.

Tô Y Thuộc không thèm để ý tới anh. Anh thực sự tâm tình với Văn Ôn Nhi à?!!! Nghĩ vậy, cô càng giận dữ không muốn trả lời. Thích ngủ đâu thì ngủ, ai thèm quản anh!

Một luồng hơi lạnh đột ngột xông vào, Tô Y Thuộc quay lại nhìn, thấy không biết Lâm Mạc Tang đã chui vào trong chăn từ bao giờ.

“Anh đi ra ngoài! Ai muốn ngủ cùng anh!” Tô Y Thuộc đưa hai tay ra muốn đẩy Lâm Mạc Tang xuống giường.

Ánh mắt Lâm Mạc Tang nhìn cô chằm chằm, cũng không phản kháng, chỉ khéo léo né tránh tay cô, kết quả là đẩy một lúc lâu, Lâm Mạc Tang vẫn nằm yên ổn trên giường như trước, khiến Tô Y Thuộc tức xù lông!

“Anh không đi thì em đi!” Tô Y Thuộc tung chăn lên định đi ra ngoài. Cô không tin mình không đầu lại được anh.

“Em ghen à?!” Giọng nói của Lâm Mạc Tang hơi trầm thấp, đưa tay ra ngăn cản động tác của Tô Y Thuộc, ôm ngang eo cô, ấn cô nằm lại xuống giường.

“Em... em thêm vào ăn dấm chua cái quỷ gì của anh ấy!” Bị nói trúng tim đen, Tô Y Thuộc bối rối. Cô chợt phát hiện ra, sau khi mất trí nhớ, Lâm Mạc Tang còn khó đối phó hơn trước kia... Như vậy, nguyện vọng muốn nhân lúc anh mất trí nhớ để bắt nạt anh không phải là không thể thực hiện được hay sao?

Thấy Tô Y Thuộc lại muốn ngồi dậy, Lâm Mạc Tang liền lật người đè lên trên cô.

“Anh...” Tô Y Thuộc há hốc miệng, chớp chớp mắt nhìn Lâm Mạc Tang, nhất thời không biết phải nói gì, anh định làm gì...

Phản ứng của Tô Y Thuộc khiến Lâm Mạc Tang hơi mất tự nhiên (chuyện mất tự nhiên gian tà này thì các vị tự tưởng tượng đi – Tác giả) đặc biệt là đôi mắt thuần khiết kia như chớp vào đến tận tim anh vậy, mà quan trọng nhất là... mình vẫn không thể làm gì cô ấy được...

Bầu không khí hơi gượng gạo...

“Em ghen à?” Lâm Mạc Tang lặp lại câu hỏi vừa rồi một lần nữa, đôi mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm người ở dưới thân mình, cô ấy thơm quá, mùi hương nhàn nhạt thơm ngát không ngừng quanh quẩn ở chớp mũi anh khiến anh không kim được muốn cúi đầu xuống hít hà.

“Không phải!” Tô Y Thuộc to giọng phủ nhận, dùng phản ứng này để giấu đi sự rung động trong lòng mình, “Anh buông ra!” Tô Y Thuộc giãy dụa muốn đẩy Lâm Mạc Tang trên người mình xuống.

Sự ma sát chí mạng khiến hơi thở của Lâm Mạc Tang trở nên dồn dập hơn, cô gái này không biết là mình đang đùa với lửa sao?! “Đừng nhúc nhích!” Giọng anh hơi khàn đi, cũng hơi tức giận nhìn người bên dưới.

Còn không đợi anh nói xong, cúc áo sơ mi của Tô Y Thuộc đã bung ra mất hai cái, để lộ xương quai xanh tinh tế cùng với nửa bầu ngực mềm mại của cô.

Tô Y Thuộc ngây người, quên cả giãy dụa. Rốt cuộc là áo sơ mi hãng nào mà chất lượng lại kém thế này?! Cô chỉ cử động có hai cái, làm gì đến mức lộ hết cả ra thế này?!

Trong phòng lập tức tĩnh lặng lại, chỉ nghe thấy tiếng hít thở hơi nặng nề của Lâm Mạc Tang.

Tô Y Thuộc định ngăn cản không muốn mình tiếp tục bị bại lộ ra theo phản xạ, kết quả là vừa đưa tay lên, còn chưa đưa tới mục tiêu thì đã bị Lâm Mạc Tang dễ dàng dùng sức khống chế lại, ép lên trên đỉnh đầu. Dù cô giãy dụa thế nào thì cũng bị anh ấn chặt xuống. Tô Y Thuộc nóng nảy, quên lời cảnh cáo của Lâm Mạc Tang, lại tiếp tục vụng vọ người không chịu an phận.

Mất Lâm Mạc Tang như muốn phun ra lửa, cô gái này cố tình khảo nghiệm sự nhẫn nại của mình sao?! Vậy thì phải khiến cô thất vọng rồi. Nghĩ rồi Lâm Mạc Tang không kìm chế được, cúi đầu đánh bất ngờ về phía cái cổ trắng mịn của Tô Y Thuộc. Cánh môi ẩm áp khế hôn lên xương quai xanh tinh xảo của cô, nhìn cái đầu đang vùi vào cổ mình lúc cao lúc thấp, Tô Y Thuộc quên cả giãy dụa.

Lâm Mạc Tang cũng không buông cô ra, dường như đã hôn trên cổ mịn màng của cô đủ rồi, anh lại chậm rãi hướng lên trên, hơi thở nóng hổi phả vào da cô khiến cô run rẩy. Lâm Mạc Tang kề sát vào người cô, ngậm lấy vành tai cô, tí mi liếm mát như đang nhắm nháp món ngon hiếm có vậy. Tô Y Thuộc không kìm được lại ưm thành tiếng, ánh mắt mơ màng chợt tỉnh táo lại, họ đang làm cái gì thế này?! Nhưng đột nhiên, cô lại nhớ ra, hình như mình đã là người của anh từ rất lâu trước kia rồi...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Suýt nữa ăn sạch cô.

Vì bị miệng lưỡi của Lâm Mạc Tang quấy phá nên vành tai của Tô Y Thuộc cũng đỏ hồng lên, càng mời gọi người ta tới nhắm nháp hơn.

Cảnh đẹp trước mắt đã hoàn toàn mê hoặc Lâm Mạc Tang, nếu Tô Y Thuộc là sát thủ do người khác phái tới, thì anh có thể đã chết mấy trăm lần rồi.

Trên phương diện này, Tô Y Thuộc rõ ràng là một cô ngốc, vành tai lại là nơi nhạy cảm nhất của cô, sau khi được Lâm Mạc Tang mon men, cô đã không còn thần trí gì nữa, chỉ để mặc anh chiếm lấy.

Liếm mát Tô Y Thuộc một lúc, đầu Lâm Mạc Tang lại chậm rãi đi xuống dưới.

Nhìn phong cảnh trước mặt, những ngọn lửa như bùng lên trong mắt anh. Nửa bầu ngực như ẩn như hiện dưới lớp áo sơ mi trắng, đẹp đến mức khiến người ta không thở nổi.

Khó khăn lắm Tô Y Thuộc mới hồi phục lại tinh thần, đang định đẩy Lâm Mạc Tang ra, cô lại cảm thấy ánh mắt của anh khiến cô thực sự rất xấu hổ.

Lâm Mạc Tang vùi đầu xuống, bầu ngực trần lập tức bị lấp đầy.

“A...” Tô Y Thuộc kinh hãi kêu lên, cong người dậy muốn né tránh đầu của Lâm Mạc Tang, không ngờ lại càng khiến cơ thể mình áp sát vào cơ thể đang căng lên của anh hơn, cũng cảm nhận được ngay thứ gì đó nóng nóng đang gác lên bụng mình. Dù Tô Y Thuộc có ngây thơ với chuyện tình dục đến đâu thì cũng biết đó là cái gì, chợt hoảng hốt không biết phải làm sao.

Tô Y Thước áp sát vào khiến Lâm Mạc Tang khẽ trầm giọng hừm một tiếng, nụ hôn trên làn da trắng tuyết của cô càng mạnh bạo hơn. Tô Y Thước túm chặt lấy ga giường, không hiểu sao trong lòng chợt sinh ra cảm giác trống vắng...

“Đừng... đừng hôn ở đó...” Cô chỉ có thể yếu ớt phản kháng, nhưng giọng nói mang theo hơi thở gấp gáp lại bộc lộ sự mơ màng của cô lúc này.

“Pụtụtụt!” Lâm Mạc Tang kéo rách chiếc áo sơ mi đang ngăn cản anh thưởng thức cảnh đẹp ra, ném sang bên cạnh, không ngờ cô lại không mặc áo lót!!!

Anh hít một hơi lạnh, cảm thán: “Em đẹp quá!”

Bàn tay Lâm Mạc Tang nhẹ nhàng vuốt ve bầu ngực trắng nõn của Tô Y Thước.

Sự va chạm như có như không khiến Tô Y Thước không kìm được tiếng ni non khe khẽ, “Đừng...”

Vào lúc này, Lâm Mạc Tang làm sao dừng được nữa, anh không để tâm đến lời nói của Tô Y Thước, lại tiếp tục cúi đầu ngậm lấy hạt đậu đỏ của cô, nhẹ nhàng liếm láp, tay cũng không an phận vuốt ve mon trón. Tô Y Thước sao có thể kháng cự lại sự trêu chọc của anh được nữa, toàn thân vừa tê dại vừa ngứa ngáy.

Một lát sau, bàn tay Lâm Mạc Tang chạy dọc theo thắt lưng, trườn về phía bụng Tô Y Thước, âu yếm một chút rồi lại chậm rãi đi xuống vùng cấm địa chưa ai chạm tới kia, ve vuốt từ bên trong đùi rồi đi lên bên trên, nhẹ nhàng nghịch ngợm vùng đất thần bí kia qua lớp vải quần lót mỏng manh, lúc mạnh lúc nhẹ, bàn tay còn lại lẹ phũ lên trên bầu ngực nõn nà của Tô Y Thước, vuốt ve.

Trong phòng tràn ngập tiếng thở gấp của Tô Y Thước và tiếng thờ nặng nề của Lâm Mạc Tang.

Tô Y Thước đã hoàn toàn đắm chìm trong dục vọng, đưa tay lên vuốt ve tấm lưng trần của Lâm Mạc Tang theo bản năng, ánh mắt mơ màng.

Mồ hôi lấm tấm trên trán Lâm Mạc Tang, anh lại do dự!

Chết tiệt, anh không muốn làm cô bị tổn thương!

Nhưng mà... cơ thể tràn ngập dục vọng của mình như thế này... ôi... đúng là tự chuốc khổ vào người!!!

Lâm Mạc Tang đột ngột buông Tô Y Thước ra, hơi lạnh bất ngờ ập tới khiến thần trí của Tô Y Thước hơi tỉnh táo lại một chút, nghi hoặc nhìn Lâm Mạc Tang.

Bất gặp ánh mắt vô tội của Tô Y Thước, một luồng dục vọng lại xộc thẳng lên đầu Lâm Mạc Tang. Chết tiệt, chẳng lẽ vì một năm trời không động đến phụ nữ hay sao mà lại vội vàng muốn cô như vậy chứ?! Lâm Mạc Tang nhỏ giọng chửi thề một tiếng rồi để trần nửa người trên, bước xuống giường đi thẳng vào phòng tắm. Xem ra, đêm nay không ngủ nổi rồi.

Tô Y Thước vẫn nhìn theo bóng Lâm Mạc Tang không hiểu. Anh sao thế? Hơi lạnh len lõi đã cho cô câu trả lời, vì sao cô lại thấy mong chờ chứ?! Tô Y Thước kêu lên một tiếng rồi trùm chăn lên đầu, mắt nhắm chết đi được!!!

Trưa ngày hôm sau, Tô Y Thước và Lâm Mạc Tang thu dọn một chút ở Văn gia. Vừa nhìn thấy anh, cô đã đỏ bừng mặt. Đêm qua Lâm Mạc Tang ngủ trên ghế salon một đêm.

Khi đi ngang qua gã bồi bàn đêm qua đã đưa cô đến đây, Tô Y Thước vẫn bình tĩnh lướt qua như chưa từng nhìn thấy gã. Bồi bàn kia nghi hoặc nhìn cô, đến lúc nhận ra cô chính là người đêm qua gã vừa bắt về, gã liền hoảng hốt vội vàng báo với Văn Quân.

Nghe tin báo, Văn Quân lập tức tới phòng khách, lúc này Lâm Mạc Tang và Tô Y Thước đang chuẩn bị đi.

“Cậu bỏ rơi Ôn Nhi vì một người phụ nữ như vậy sao?” Giọng điệu của Văn Quân đầy vẻ chất vấn.

Lâm Mạc Tang không nói gì. Anh muốn rời khỏi đây chỉ vì cảm thấy mình không cần thiết phải tiếp tục ở đây nữa, anh muốn tìm lại trí nhớ của mình, anh không thích sống trong một thế giới có những khoảng trống như thế.

“Người phụ nữ như vậy à?! Tôi rất muốn hỏi xem trong mắt Văn tiên sinh, tôi là người phụ nữ thế nào?” Tô Y Thước cười châm chọc, sau đó lạnh giọng nói: “Dù sao cũng tốt hơn loại đàn ông vứt vợ bỏ con như Văn tiên sinh gấp trăm ngàn lần!”

Một năm trôi qua, cô đã hiểu ra rất nhiều điều, có đôi khi, lạnh lùng không phải là cách tốt nhất để đối phó với một ai đó, có một số người, phải đập thẳng vào chỗ đau của ông ta, thì ông ta mới tỉnh ngộ được! Cho nên, cô không còn yếu đuối nữa, phải nói là, từ sau khi mất đi Lâm Mạc Tang, cô đã học được cách làm thế nào để không chế khoảng trời của mình.

Vừa nghe câu nói của Tô Y Thước, sắc mặt Văn Quân lập tức thay đổi. Ông ta trợn trừng mắt đứng đó, không nói được lời nào, đáng vẻ suy sụp như già đi vài chục tuổi trong chớp mắt.

“Cô... cô là ai?”. Văn Quân hơi run rẩy hỏi, mắt nhuộm đầy đau thương.

“Ông không xứng được biết!”. Tô Y Thước quay người chuẩn bị rời khỏi nơi khiến cô buồn nôn này, “Tôi cũng không dám ra oai trên địa bàn của Văn

tiền sinh, chúng tôi nên rời đi sớm một chút là hơn!”.

Lâm Mạc Tang im lặng đi theo Tô Y Thục. Cô ấy sao vậy? Vừa rồi, trên người cô toát ra cảm giác tuyệt vọng khiến tim anh nhói đau.

Văn Quân tê dại người, suýt nữa ngã xuống đất. Ông ta đã phụ bạc một người, đến tận bây giờ ông ta vẫn còn hối hận không nguôi!

“Có tâm sự gì à?”. Tô Y Thục quyết định cùng Lâm Mạc Tang quay về thành phố Quyết Hoa trước. Nhìn thấy một số cảnh tượng quen thuộc, chưa biết chừng lại có thể giúp anh tìm lại được trí nhớ của mình. Lúc này, hai người đang trên đường ra sân bay, suốt cả quãng đường, Tô Y Thục hầu như không lên tiếng.

Từ sau khi gặp Văn Quân, tâm trạng của cô ảm đạm hơn rất nhiều. Tuy Tô Y Thục cố kìm nén, nhưng Lâm Mạc Tang vẫn hy vọng cô có thể nói cho anh biết. Anh muốn biết tất cả mọi chuyện của cô.

“Không thể nói cho tôi biết sao?”. Nhìn Tô Y Thục vẫn không lên tiếng như trước, Lâm Mạc Tang hơi buồn bực.

“Chỉ vì không biết phải nói thế nào thôi, chuyện đã qua rồi, cứ để nó qua đi!” Tô Y Thục ngẩng đầu cười với anh, bỏ đi về ừ dột lúc trước.

Tốc độ biến sắc mặt của Tô Y Thục quá nhanh khiến Lâm Mạc Tang không biết nói gì, nhất thời cũng không đoán được tâm tư của cô.

Sau đó, Tô Y Thục lại khôi phục dáng vẻ lúc trước, Lâm Mạc Tang cũng không vạch trần nụ cười gượng gạo của cô. Anh không phải là cô, cũng chỉ có thể lặng lẽ theo dõi buồn vui hờn giận của cô.

“Thiếu gia!”. Vừa nhìn thấy Lâm Mạc Tang xách hành lý từ trong xe ra, thám Hoàng vui mừng kêu to.

Lâm Mạc Tang hoang mang nhìn Tô Y Thục đi sau mình.

“Thiếu nãi nãi!” Thím Hoàng càng kích động hơn. Suốt một năm không thấy họ, bà còn cho rằng họ sẽ không trở lại, không ngờ còn có thể nhìn thấy thiếu gia và thiếu nãi nãi, mắt thím Hoàng rưng rưng nước mắt.

Lâm Mạc Tang càng hoang mang hơn, mình được gọi là thiếu gia đã đành, sao Tô Y Thục lại được gọi là thiếu nãi nãi?!

“Đây là nơi anh ở lúc trước.” Tô Y Thục chỉ vào căn phòng trước mặt, nghiêm túc nói: “Đây là thím Hoàng, quản gia của anh.”

“Vậy còn em?”. Lâm Mạc Tang chỉ tò mò không biết thân phận của cô là gì, nếu theo như điều anh vừa nghe được, thì không phải cô chính là...

“Vợ anh.” Tô Y Thục đỏ mặt nói rồi đi về phía thím Hoàng, không để ý đến phản ứng của Lâm Mạc Tang.

Lâm Mạc Tang ngăn người đứng đó, cảm giác vui sướng chợt dâng lên trong lòng. Cô ấy là vợ của anh, vậy không phải cô ấy chính là người của anh sao?! Nghĩ tới đây, anh cong môi cười sung sướng, vội vàng đuổi theo bóng người đang đi xa. Thật không biết trong hai người bọn họ, ai là người lên thuyền kẻ trộm của ai, ai là người gài bẫy ai!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Cuộc sống như thế.

“Chúng ta kết hôn rồi?”. Lâm Mạc Tang nhìn thím Hoàng đặt hành lý của anh và Tô Y Thục vào chung một phòng, nghi hoặc hỏi.

“Ừm.” Tô Y Thục đang lo không biết phải giải thích với anh như thế nào về mối quan hệ của họ. Dù sao, lúc trước Lâm Mạc Tang cũng chưa từng nói thẳng với cô rằng anh ấy yêu cô bao giờ, cô không biết vị trí của mình trong lòng anh là thế nào.

Lâm Mạc Tang nhìn xung quanh, nhưng trong đầu không hề có chút ấn tượng nào cả.

“Đừng vội.” Tô Y Thục an ủi.

Lâm Mạc Tang nhìn cô, từ sau khi gặp cô, anh cũng không còn quá bận tâm đến chuyện ký ức nữa, chỉ cần có cô ở bên cạnh, anh đã cảm thấy rất bình yên rồi.

Lúc này, điện thoại di động của Tô Y Thục vang lên, trên màn hình hiển thị người gọi tới là Nhất Sát. Cô ra hiệu với Lâm Mạc Tang một cái rồi đi ra hành lang.

Nhìn theo bóng Tô Y Thục, sắc mặt Lâm Mạc Tang hơi biến đổi.

“Có chuyện gì?” Bình thường nếu không có việc gì, Nhất Sát cũng sẽ không liên hệ với cô, bây giờ gọi thế này chứng tỏ bên Liệt Diễm có chuyện. Đã hai năm trôi qua, lời hẹn ba năm của cô và Hồng Thiên cũng sắp đến. Đến lúc đó, cô sẽ rời khỏi mấy chuyện hỗn loạn này, luôn luôn ở bên anh. Nghĩ tới đây, trong lòng Tô Y Thục vô cùng thoải mái.

“Quý Thiên phái người đến, muốn... hẹn gặp cô.” Giọng điệu của Nhất Sát đầy vẻ nghi hoặc, hẳn không biết chuyện một năm trước nên khi nghe lời mời này, ngoài việc nghi ngờ về mục đích của nó ra, hẳn cũng không cảm thấy có gì kỳ quái.

Nhưng đối với Tô Y Thục mà nói thì không giống như vậy. “Là Koster sao?” Giọng Tô Y Thục hơi cao lên một chút. Không ngờ vụ nổ lớn lần đó cũng không giết được hẳn, có điều, cô sẽ không mù quáng đi báo thù nữa. Cái giá đắt mà cô phải trả lần trước khiến cô không thể chịu đựng nổi.

“Vâng.” Nhất Sát dừng lại một chút, “Có cần tôi đi cùng cô không?” Hẳn rất lo cho cô.

“Không.” Cô có một người phù hợp hơn để đi cùng.

Quay về phòng, Lâm Mạc Tang đang đứng bên cửa sổ, quay lưng về phía Tô Y Thục, không biết đang nghĩ gì. Hình như anh hơi gầy đi.

Tô Y Thục đi tới sau lưng anh, anh như không phát hiện ra, cũng không quay đầu lại.

Cô chậm rãi vòng tay ôm eo anh, úp mặt vào tấm lưng rộng của anh, nếu thời gian cứ dừng lại tại giây phút này thì tốt quá.

“Em yêu anh ta sao?”.

“Yêu.” Tô Y Thục trả lời không chút do dự. Cô biết anh đang hỏi cô có yêu Lâm Mạc Tang hay không.

Rõ ràng cùng là một người, nhưng đối với câu trả lời của cô, anh vừa vui sướng lại vừa khó chịu, cảm giác như đang ăn dấm chua của chính mình vậy.

“Đúng rồi, thật ra thân phận của anh là môn chủ Quyết Tài môn, anh còn có một cậu em trai nữa, anh muốn gặp cậu ấy không?”. Tô Y Thục vội vàng muốn kể cho anh nghe về chuyện quá khứ nhưng lại không nhìn thấy vẻ tức tối thoáng lướt qua mắt anh. Anh đang nghĩ, người cô yêu là mình của quá khứ, nếu anh vĩnh viễn không nhớ lại chuyện trước kia, liệu cô có rời xa anh không?

Đối với anh hiện tại mà nói, thì thế giới này chỉ tồn tại trong một năm trí nhớ, có biết bao nhiêu chuyện mà anh không biết, dường như anh chợt biến thành người ngoài vậy. Đương nhiên, anh cũng có thể hoàn toàn không cần đến những chuyện trước kia, với một người vương giả như anh, thì có hay không có quá khứ cũng không quan trọng. Nhưng vì có cô tham dự vào thế giới đã qua của anh, nên anh không muốn sống trong sự mệt mỏi thêm nữa.

“Ừm.” Lâm Mạc Tang đáp.

“Nhưng mà, anh phải đi cùng em đến một nơi đã...”. Giọng nói của Tô Y Thục càng lúc càng nhỏ, cho đến khi Lâm Mạc Tang nghe thấy tiếng thờ ơ đều khe khẽ vang lên sau lưng thì mới biết, không ngờ cô lại dựa vào lưng anh ngủ quên mất rồi.

Lâm Mạc Tang cứng người tại chỗ, cô gái này đứng mà cũng có thể ngủ được sao? Cô đã bao lâu không ngủ một giấc ngon lành rồi?! Anh dùng một tay khẽ đỡ lấy Tô Y Thục, chậm rãi quay người lại để cô dựa vào ngực mình. Anh thật may mắn vì trong quá khứ của mình đã có cô.

Tô Y Thục ngủ say sưa một ngày một đêm, khi tỉnh dậy, Lâm Mạc Tang đã không còn trong phòng nữa. Cô tưởng hai ngày hôm nay đều là ảo giác của mình, hoảng sợ quên cả đi dép, mặc nguyên áo ngủ ngã nghiêng chạy ra khỏi phòng. Vừa nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của cô, Lâm Mạc Tang khẽ nhủ mày, lúc thấy cô để chân trần chạy ra, anh không nói câu nào, khiêng cô lên đưa vào phòng ngủ. Tô Y Thục vẫn cười ngây ngô suốt cả quãng đường, nhéo mạnh vào người mình, cảm giác đau đớn nói cho cô biết, cô không nằm mơ, anh ấy thật sự đã quay lại!

Ánh mặt trời ấm áp phủ trên chiếc giường rộng lớn, Lâm Mạc Tang cúi đầu đi giày cho Tô Y Thục.

“Lần sau đi ra ngoài phải đi giày.” Lâm Mạc Tang hơi giận dữ dặn cô.

“Ừm.”

“Thay quần áo nữa.”

“Ừm.”

...

...

Đi giày cho Tô Y Thục xong, Lâm Mạc Tang ngẩng đầu nhìn về mặt ngọc ngà của cô, nhéo nhẹ vào cái mũi xinh xắn của cô rồi cưng chiều nói: “Ngốc ạ.”

Vì sự xuất hiện của Lâm Mạc Tang, thế giới của Tô Y Thục lại đong đầy hy vọng, mọi thù hận cũng không còn nữa.

Có lẽ ngay cả Lâm Mạc Tang cũng chưa từng nghĩ rằng mình sẽ yêu một người như vậy, không cần bận tâm đến bất cứ chuyện gì, chỉ cần có cô ấy ở bên, lòng đã vui lắm rồi.

Nghe nói Tô Y Thuộc tìm thấy Lâm Mạc Tang, Lâm Văn Càng lập tức bay từ thành phố A đến đây. Tuy Lâm Mạc Tang không nhớ rõ người và chuyện trước kia nhưng cũng không lạnh nhạt với Lâm Văn Càng như với những người khác. Cả ba người vui vẻ ngồi ăn cơm, tất nhiên là nếu không có bản mặt cương thi của Lâm đại gia kia.

“Anh, cả năm trời anh đi đâu vậy? Chị dâu tìm anh đến mức mà lật tung hết mọi nơi lên ấy ~”.

Lâm Mạc Tang hơi dừng đũa, nhìn về phía Tô Y Thuộc.

“Nào, ăn đùi gà đi!”. Tô Y Thuộc đảo mắt sang chỗ khác, hơi ngượng ngùng, gấp một chiếc đùi gà vào bát Lâm Văn Càng để ngăn cái miệng lái nhai của cậu ta lại.

Lâm Văn Càng lập tức quên hết, tập trung đối phó với món ăn trước mặt cậu ta.

Tô Y Thuộc khề thờ phào.

“Em muốn đi đâu?”. Lâm Mạc Tang hỏi. Đêm qua cô ấy nói muốn anh đi cùng đến một nơi.

“Đi gặp một người em phải hận, nhưng giờ không hận nữa. Không muốn gặp nhưng lại không thể không gặp.” Dường như Tô Y Thuộc nhìn thấy hai người kia qua khoảng không trước mặt, Văn Quân, Koster, hai người đã hủy hoại cuộc sống của cô.

Lâm Mạc Tang không hiểu rõ ý cô lắm, có lẽ anh của lúc trước sẽ nhanh chóng hiểu cô có ý gì, nhưng anh của hiện tại lại không biết cô, không biết tất cả về cô, điểm này khiến anh hơi buồn bực.

“Chưa biết chừng còn có thể tìm lại trí nhớ cho anh, vì người đó có liên quan đến chuyện anh bị thương rơi xuống biển.” Trong đầu Tô Y Thuộc đang nhớ lại hình ảnh gã đàn ông đứng bên cạnh Koster đã giờ súng bắn Lâm Mạc Tang, đến bây giờ cô vẫn chưa bình tĩnh được.

“Ài?” Một hình bóng thoáng lóe lên trong đầu Lâm Mạc Tang, tiếng súng vang lên bên tai. . . nhưng khi anh muốn nhìn rõ hơn thì đầu lại đau nhức khiến anh không kìm được liền dùng tay đập mạnh vào đầu.

Tô Y Thuộc cũng nhận ra sự khác thường của Lâm Mạc Tang, vội ấn tay anh xuống, hơi sốt ruột hỏi: “Anh sao thế?”

Sau khi phát hiện ra dù có cố gắng thế nào cũng vô dụng, Lâm Mạc Tang hơi thất vọng buông tay ra, rõ ràng đã nhớ ra rồi, vì sao lại biến mất như thế?!

“Anh, anh sao thế?”. Lâm Văn Càng cũng thấy Lâm Mạc Tang khác thường, quan tâm hỏi.

“Anh ấy mất trí nhớ.” Tô Y Thuộc giải thích.

“Hả?!” Lâm Văn Càng kinh ngạc, đánh rơi cả đùi gà xuống, “Mất trí nhớ á?”.

“Ừm.” Thấy Lâm Mạc Tang hơi chán nản, Tô Y Thuộc nghĩ có lẽ nên nói hết cho anh ấy biết chuyện trước kia, chưa biết chừng còn có thể nhớ ra gì đó. Vì đó, cô chậm rãi kể lại tất cả những chuyện đã xảy ra, ngay cả Mộ Dung Ngữ Yên, Tống Tâm Di, Âu Dương Tuyết cũng kể hết, không bỏ sót một ai cả. Nhắc đến khoảng thời gian hai người kết hôn giả, cô lên quan sát phản ứng của anh, nhưng kết quả là không nhìn ra được gì cả, khiến cô hoàn toàn không đoán được suy nghĩ của anh.

Chờ Tô Y Thuộc nói xong, Lâm Văn Càng đã sợ đến ngẩn người. Không ngờ sau khi từ thành phố A đến thành phố Quyết Hoa, hai người họ lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Về mặt Lâm Mạc Tang nặng nề không nói. Tô Y Thuộc khó hiểu, anh không có gì cần hỏi sao?

“Vậy còn em? Em là ai?”. Còn đang thắc mắc vì sao anh không lên tiếng thì Lâm Mạc Tang đã cất tiếng hỏi.

“Em?! Anh muốn biết chuyện gì?”

“Toàn bộ.” Anh không mấy quan tâm trước kia đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh chỉ muốn biết tất cả mọi thứ về cô, cuộc sống, cùng với những chuyện đã xảy ra với cô.

“Ăn no chưa?” Ánh mắt sắc như đao của Lâm Mạc Tang quét về phía Lâm Văn Càng, thằng em trai này chả khác nào bóng đèn!!!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Cô yêu anh của quá khứ, hay là anh của hiện tại?!

Lâm Văn Càng đang định phản kháng một chút nhưng lại bị ánh mắt của ông anh hạ gục trong một giây, ngưng ngừng thu vuốt lại: “Em... em về trước...” Rất biết điều.

Lâm Mạc Tang hài lòng thu lại ánh mắt sắc bén của mình, phẩy tay áo.

Trong lòng Lâm Văn Càng đầy ảm ức, anh trai cậu ta mất trí nhớ thật á? Vì sao vẫn đen tối như thế chứ? Đùi gà của cậu...

Chờ Lâm Văn Càng đi rồi, hai người hơi im lặng một chút.

“Koster.” Tô Y Thuộc vừa nói vừa quan sát sắc mặt của Lâm Mạc Tang.

Khi nghe thấy cái tên này, trong đầu Lâm Mạc Tang hiện lên chút bóng dáng mơ hồ, dường như còn có rất nhiều người đang trước. Một năm vừa rồi, anh rất hay nằm mơ, mơ thấy một người giằng co với cả đám người. Anh rất muốn đưa người kia đi, nơi đó dường như rất nguy hiểm, nhưng anh không có cách nào cả nên luôn giật mình tỉnh dậy, nửa đêm đứng hút thuốc một mình, cuối cùng cũng hết cả buồn ngủ.

“Quỳ Thiên.” Lâm Mạc Tang thốt lên theo phản xạ.

Mắt Tô Y Thuộc chợt lóe sáng: “Anh nhớ ra rồi?”

Nhìn dáng vẻ của cô, không hiểu sao Lâm Mạc Tang thấy hơi bức bối, anh không nhớ ra bất cứ chuyện gì cả, chắc hẳn cô ấy rất thích mình trước kia nhỉ... Nghĩ vậy, mặt Lâm Mạc Tang hơi lạnh đi, “Không!”

Tia sáng trong mắt Tô Y Thuộc tắt hẳn.

Lâm Mạc Tang càng bức hơn, giọng điệu bất giác có vẻ xa cách: “Hắn hẹn em bao giờ?”

“Ừm, 15 tháng sau, anh có rảnh không?” Giọng điệu chợt trở nên lãnh đạm của Lâm Mạc Tang khiến Tô Y Thuộc hơi khó hiểu, anh sao thế?

“Ừ.” Lâm Mạc Tang đáp lại một từ đơn giản rồi quay người ra ngoài, cũng không thèm liếc Tô Y Thuộc lấy một cái.

Tô Y Thuộc ngó người, không phải hai hôm nay vẫn bình thường sao?

Lâm Mạc Tang đi khỏi nhà suốt cả ngày trời, đến nửa đêm cũng chưa thấy về. Một mình Tô Y Thuộc đứng trong căn phòng trống rỗng, sắc mặt khó coi. Anh ấy không hề nói với mình là anh ấy đi đâu, Lâm Mạc Tang trước kia sẽ không đi trắng đêm không về, cũng sẽ không để một mình cô chờ, lại càng không muốn cô lo lắng cho anh. Gọi điện thoại không ai nghe, cuối cùng Tô Y Thuộc vẫn lo anh gặp chuyện không may, liền ra ngoài tìm anh.

Lúc này, Lâm Mạc Tang đang ngồi uống rượu trong quán bar “0 độ” với Michael. Hiển nhiên là Lâm Mạc Tang đã thu hút rất nhiều ánh mắt về phía này. Tuy Michael không đẹp như Lâm Mạc Tang, nhưng cũng thuộc dạng trên hoa gheo nguyệt.

Hai người uống Vodka, trò chuyện về hai cô gái khiến họ đau đầu.

“Này, cậu không cười Ôn Nhi thật á?”. Michael nghi hoặc hỏi

Lâm Mạc Tang nhấp một ngụm rượu, lắc lắc ly rượu trong tay, đáp: “Không, tôi... có vợ rồi.” Nói xong, anh khẽ nhủ mày, lại nhấp một ngụm nữa.

“Hả?”. Michael hết hồn, sắc luôn ngụm rượu trong cổ, nuốt không được, nhà ra cũng không xong, mặt đỏ bừng lên. Không ít người quay sang nhìn họ.

Hiếm khi Lâm Mạc Tang nổi lòng tốt đưa tay ra vỗ lưng giúp anh ta.

“Ai... Là ai?”. Michael tròn trĩnh mắt hỏi. Anh ta cứ nghĩ Lâm Mạc Tang không muốn cười Ôn Nhi là vì không thích phụ nữ, không ngờ cậu ta lại nói là đã kết hôn rồi! Đúng là chuyện lạ thể kỷ!

“Cậu gặp rồi.”

Trong đầu Michael chợt hiện lên khuôn mặt của cô gái từng gặp hai lần kia. Anh ta cứ tưởng Lâm Mạc Tang chỉ dùng cô ấy để chán Văn Ôn Nhi, không ngờ lại là thật.

“Cậu kết hôn bao giờ? Không phải vừa rồi cậu mới biết cô gái kia sao? Làm sao mà kết hôn được?”. Michael có vô số thắc mắc.

Lâm Mạc Tang lười phải trả lời từng câu một: “Trước khi mất trí nhớ.”

“Vậy cậu còn bắt chước tôi uống rượu giải sầu cái gì?! Bây giờ lúc nào Ôn Nhi cũng nhớ đến cậu, không thèm để ý đến tôi...”. Giọng điệu của Michael đầy oán, sao cô ấy không nhìn ra điểm tốt của anh ta chứ?

“Cô ấy yêu tôi trước kia.” Lâm Mạc Tang âm u nói, lại uống thêm một ngụm rượu nữa.

Michael không hiểu ý cậu ta lắm, cậu ta trước kia với cậu ta bây giờ không phải đều là một người sao?! Yêu ai thì có gì khác?! Nhưng anh ta lại có thể nhận ra một điều từ câu nói của cậu ta —

“Cậu yêu cô ấy à?”. Michael tò mò hỏi. Không ngờ Lâm Mạc Tang mà cũng biết yêu ai đó, anh ta thật hối hận vì đã không tìm hiểu kỹ về cô gái kia.

Bàn tay cầm ly rượu của Lâm Mạc Tang hơi run lên, câu hỏi này, chính anh cũng từng tự hỏi rồi, nhưng không có lần nào câu trả lời lại rõ ràng như lúc này. Anh yêu cô!!! Anh của quá khứ, và anh của hiện tại đều yêu cô! Nhưng còn cô thì sao? Cũng yêu anh của hiện tại sao?! Do do dự dự thế này thật không giống Lâm Mạc Tang, nhưng ai sa vào lưới tình cũng đều trở nên nhạy cảm, Lâm Mạc Tang cũng không ngoại lệ.

“Tiên sinh, một mình à?”. Một tiếng nói dịu dàng vang lên sau lưng hai người, Michael quay đầu, đó là một người phụ nữ trang điểm đậm nhìn rất xinh đẹp, ánh mắt lại nhìn Lâm Mạc Tang chăm chăm. Anh ta than thầm, lại một kẻ thích khiêu chiến nữa.

Dựa vào sự hiểu biết của anh ta về Lâm Mạc Tang, thì kết cục cuối cùng của loại phụ nữ thế này chỉ có một, đó là bị phốt lờ. Có điều, hiếm khi có cơ hội chơi xỏ Lâm Mạc Tang một lần, anh ta không thừa cơ để báo thù mấy lần trước thì trong lòng anh ta sẽ không thoải mái được, vì... anh ta đã nhìn thấy một bóng người đang đi về phía này.

Mà Lâm Mạc Tang thì không quay đầu lại, nên cũng không phát hiện động tĩnh ngoài cửa.

“Đúng vậy, cậu ấy ngồi một mình thôi.” Michael lập tức chào đón người phụ nữ kia. Người phụ nữ kia nghe vậy cho rằng mình có cơ hội, lập tức ông ẹo đi về phía họ, ngồi xuống cạnh Lâm Mạc Tang.

Tô Y Thuộc vừa bước vào cửa đã nhìn thấy hình ảnh Lâm Mạc Tang ngồi cùng một người phụ nữ, tuy không nhìn thấy sắc mặt của anh, nhưng người phụ nữ kia đang cười cợt nói gì đó với anh khiến Tô Y Thuộc chợt nổi giận!

Hành vi của Michael khiến Lâm Mạc Tang hơi nghi hoặc, cậu ta biết rõ mình chưa bao giờ để phụ nữ tiếp cận, hơn nữa, mùi nước hoa của người phụ nữ này quá nồng nặc, khiến anh không thể chịu được, lại thậm chí nhớ nhung mùi hương thơm nhẹ nhàng của Tô Y Thuộc.

Tô Y Thuộc đang định lao tới, nhưng nhấc chân lên lại do dự, đây là quyền tự do của anh, cô có lý do gì để quản lý anh. Lúc trước cô ý vào việc anh không thích Văn Ôn Nhi nên mới ngang ngược chiếm lấy anh, có điều, bây giờ anh lại vui vẻ trò chuyện với người phụ nữ kia... Ánh mắt Tô Y Thuộc cay xè, chậm rãi buông lỏng hai nắm tay ra, cô không thể tỏ ra tầm thường như vậy được...

Nhìn Tô Y Thuộc đứng ngăn người ngoài cửa, ánh mắt của cô khiến Michael không đành lòng, đang định đuổi người phụ nữ này đi.

“Cút!” Đôi môi mỏng của Lâm Mạc Tang khẽ hé mở, chỉ nói một chữ duy nhất.

Người phụ nữ vốn cho rằng mình rất hấp dẫn, lập tức bị giọng nói lạnh lùng của Lâm Mạc Tang hù dọa. Dựa vào kinh nghiệm của cô ta, nếu bình thường người đàn ông không muốn bị bắt chuyện thì sẽ phải từ chối ngay từ đầu chứ? Không phải vừa rồi mới nói chuyện bình thường sao?!

“Cho cô hai giây!” Lâm Mạc Tang không thèm liếc cô ta lấy một cái. Anh không biết rốt cuộc Michael muốn gì, tâm trạng của anh hôm nay đã bức bối lắm rồi mà cô ta còn nói liên tục không ngừng, khiến anh chỉ muốn giết người.

“Chúng ta vừa nói chuyện vui vẻ cơ mà?” Cô ta vừa dịu giọng nói, vừa mờ ám vẽ vòng tròn trước ngực Lâm Mạc Tang.

Đương nhiên Tô Y Thuộc cũng nhìn thấy rõ hình ảnh này, nhất thời giận dữ không nói được thành lời, quay người chuẩn bị bỏ đi. Cô sợ rằng nếu còn tiếp tục ở đây, sẽ còn nhìn thấy nhiều hình ảnh khiến cô khó chịu hơn! Lâm Mạc Tang, anh giỏi lắm!!!

Lâm Mạc Tang cảm ghét hất mạnh tay cô ta ra khiến cô ta ngã xuống đất, rồi cầm khăn lau đi nơi vừa bị chạm vào của mình, đứng dậy đi ra cửa.

Michael giật mình kinh hãi, thôi xong rồi. Anh ta chưa kịp ngăn cản, Lâm Mạc Tang đã quay người, một bóng hình quen thuộc chợt đập vào mắt anh, tâm trạng vốn bức bối lập tức khựng lại một giây, sao cô ấy lại ở đây?!

Có điều, anh cũng chỉ nhìn thấy bóng lưng Tô Y Thuộc, cô ấy đang từ từ đi về phía xa kia, bước chân có vẻ hơi nặng nề.

Người phụ nữ ngã trên đất không dám lên tiếng nữa. Đây không phải là con mồi mà cô ta nên nhắm vào, cô ta không thể chọc vào người đàn ông này được. Lúc này trong lòng Michael cũng rất bất an, ánh mắt càng lúc càng trầm trọng của Lâm Mạc Tang khiến anh ta bất an.

“Tôi sẽ tặng cậu quà đáp lễ.” Lâm Mạc Tang lạnh lùng nói rồi nhanh chóng đi về phía Tô Y Thuộc vừa rời đi.

Michael cảm giác có luồng hơi lạnh dâng lên từ đáy lòng. Hình như anh ta vừa làm ra chuyện rất bất lợi với mình rồi!!!

Chương 111: Được ăn.

Tô Y Thục cúi đầu bước vội vàng. Hình ảnh vừa rồi khiến mắt cô đau nhức.

“Cẩn thận.” Lâm Mạc Tang nhìn Tô Y Thục bước nhanh như có người đuổi theo sau lưng. Đêm ở thành phố Quyết Hoa vẫn ồn ào như trước, một chiếc xe lao nhanh qua đường nhưng Tô Y Thục cũng không để ý, lại khiến Lâm Mạc Tang nhìn mà sợ run người.

Cô ấy chán sống rồi sao?!

Lâm Mạc Tang bước nhanh hơn, chặn đường Tô Y Thục.

Tô Y Thục lách sang trái muốn ra về không nhìn thấy anh, tiếp tục bước đi, nhưng Lâm Mạc Tang cũng đi sang trái. Tô Y Thục lại đi sang phải không thèm nhìn anh, Lâm Mạc Tang lại đi sang phải. Hai người đi tới đi lui, Tô Y Thục vẫn không tìm được khe hở. Tâm trạng của cô vốn đã không tốt, Lâm Mạc Tang trêu chọc cô như vậy khiến cô tức giận vung tay lên với anh. Kết quả là tay vừa vung lên được nửa đường đã bị Lâm Mạc Tang dễ dàng chặn lại. Tô Y Thục không thể nào rút được tay về.

“Anh buông ra!”. Tô Y Thục quát. Rất hiếm khi cô mất khống chế như thế này, chỉ có anh là luôn có cách ép cô đến đường cùng.

Lâm Mạc Tang nghe xong cũng không động đậy, lạnh lùng nhìn khuôn mặt xinh xắn đang nổi giận của Tô Y Thục.

“Anh ra đây làm cái gì? Không phải Lâm tiên sinh đang hẹn người đẹp sao?!”. Tô Y Thục biết cứng rắn cũng không có ích gì, liền đổi phương pháp.

Nghe vậy, Lâm Mạc Tang buông tay Tô Y Thục ra thật, về mặt rất khó đoán.

Tay vừa được tự do, Tô Y Thục lập tức lùi lại phía sau, kéo giãn khoảng cách với Lâm Mạc Tang, tức tối nhìn anh.

“Lâm tiên sinh cũng đừng lãng phí thời gian với tôi nữa, coi chừng giai nhân chờ sốt ruột. Tôi không làm phiền các người!”. Tô Y Thục căm giận nói, không thèm nghe Lâm Mạc Tang trả lời đã quay người bỏ đi.

“Anh không phải anh ấy, liệu em có còn để ý đến anh không?” Chưa bao giờ Lâm Mạc Tang mất tự tin như bây giờ. Trước kia, anh luôn có thể phớt lờ hết tất cả, chứ đừng nói đến chuyện nghi ngờ sức quyến rũ của mình, nhưng hiện giờ anh lại không dám khẳng định. Cô luôn khiến anh bối rối.

Bước chân Tô Y Thục hơi khựng lại, quay lưng về phía Lâm Mạc Tang như nghĩ ngợi điều gì đó.

Khi Lâm Mạc Tang nghĩ cô sẽ không lên tiếng, thì Tô Y Thục nói.

“Anh là anh, em yêu là chính anh, không phải quá khứ cũng không phải tương lai, mà là anh của hiện tại đang đứng trước mặt em!” Tô Y Thục nhẹ giọng nói. Cô chưa bao giờ nghĩ có một ngày cô cũng nói ra những lời như thế này, cho đến khi cô đối mặt với chuyện mất anh, đột nhiên cô thấy vô cùng hối hận vì chưa nói cho anh biết rằng, cô yêu anh. Bây giờ, nói ra được tâm sự của mình, cô thấy bình thản hơn rất nhiều.

Từng tiếng từng tiếng của Tô Y Thục cứ quanh quẩn trong đầu Lâm Mạc Tang, giống như từng hạt mưa gõ mạnh vào tim anh, cảm giác sung sướng bao phủ toàn thân.

Có lẽ vì quá để ý, nên dù không có trí nhớ, nó vẫn khắc sâu trong lòng anh. Tô Y Thục giống như chiếc chìa khóa mở cửa trái tim anh, khiến anh tỉnh ngộ.

Lâm Mạc Tang nhấc chân đi đến bên Tô Y Thục, sóng vai đứng cạnh cô, cầm lấy bàn tay mềm mại của cô: “Minh cùng đi nhé.” Anh nói hơi gượng gạo.

Tô Y Thục lờm anh một cái, giọng chua lè nói: “Không đi tìm cô gái kia à? Chưa biết chừng người ta còn đang chờ anh đấy.” Tuy giọng nói kiên quyết nhưng lại không né tránh bàn tay anh.

“Michael gọi tới mà.” Lâm Mạc Tang giải thích, anh chỉ sợ nếu không nói rõ thì không biết cô nhóc này còn giận đến lúc nào.

Tô Y Thục nhìn anh nghi hoặc: “Thật sao?”

“Ừ.” Lâm Mạc Tang hơi cong môi, cũng không vạch trần chuyện cô đang ghen.

Nghe xong, Tô Y Thục im lặng. Cô cứ lo anh xảy ra chuyện gì, nên hơn nửa đêm chạy ra ngoài tìm anh, không ngờ lại thấy anh ngồi trò chuyện với một người phụ nữ lạ, hơn nữa, chuyện làm quen ở quán bar rồi sau đó sẽ dẫn đến những chuyện gì thì ai cũng đều biết cả, thế nên Tô Y Thục mới tức giận bỏ đi.

Chuyện này cũng dạy cho hai người một điều, phải tin tưởng lẫn nhau.

“Lần sau đi đâu nhớ nói rõ cho em biết.” Lừa giận của Tô Y Thục được dập tắt, cũng cảm thấy vừa rồi mình hơi quá đáng, đành phải che giấu một

chút.

“Ừm.” Lâm Mạc Tang ngoan ngoãn đồng ý.

“Vây về thôi.” Tô Y Thục ra về ‘khí phách’ phát tay rồi kéo Lâm Mạc Tang đi về phía Lâm gia.

Lâm Mạc Tang cố tình bước thật chậm để Tô Y Thục kéo mình. Nhìn bóng lưng của cô, đột nhiên anh cảm thấy mình hiểu ra rất nhiều thứ, nhờ có mình trước kia quen biết cô, yêu cô, nên mới khiến mình trở thành sự tồn tại đặc biệt trong sinh mệnh của cô.

Chuyện quán bar qua đi, Tô Y Thục cứ cảm thấy không khí giữa hai người chợt trở nên hơi mờ ám, đặc biệt là khi ở riêng với Lâm Mạc Tang.

Sau khi về nhà, hai người vẫn ở chung phòng, Tô Y Thục chỉ đồ mặt ngồi trên giường, nghe tiếng nước trong phòng tắm, không hiểu sao cô chợt thấy hơi bồn chồn, cũng hơi căng thẳng. Cảm giác này khiến Tô Y Thục bức mình, việc gì mà phải hoảng hốt như vậy, đâu phải lần đầu tiên ngủ chung giường với anh đâu? Tuy ra sức trấn an mình như vậy, nhưng trái tim cô vẫn đập mạnh không khống chế được, cho đến tận khi tiếng nước ngừng lại.

Lâm Mạc Tang để trần nửa thân trên, quấn một chiếc khăn tắm vòng quanh thân dưới. Tô Y Thục không dám ngẩng đầu, cầm quần áo chạy thẳng vào phòng tắm, đóng ‘sâm’ cửa lại, dựa vào cửa hít thở sâu một lúc mới hô hấp bình thường được.

Nhìn cửa phòng tắm đóng chặt, lại nhìn lướt qua giường, Lâm Mạc Tang nở nụ cười bất đắc dĩ.

Quả nhiên, một lát sau, tiếng nước ngừng lại.

“À...” Giọng nói hơi do dự ngại ngùng của Tô Y Thục vang lên trong phòng tắm, “Anh có thể... cầm quần áo trên giường ra hộ em không, cảm ơn...” Tô Y Thục chỉ muốn tìm cái hồ mà chui vào, vừa rồi cô chạy nhanh quá, giờ mới phát hiện rơi mất nội y ở ngoài.

Lâm Mạc Tang cười quyền rũ, cầm thứ còn sót lại trên giường, đi về phía phòng tắm.

“Mở cửa.”

“Hả?”. Tô Y Thục giật mình sau đó mới nhớ ra là anh tới đưa quần áo, mình còn nghĩ ngợi lung tung! Cô bối rối một chút rồi khẽ hé mở một khe nhỏ ra.

“Anh đưa qua đây đi!”. Cô cố tình ra vẻ bình tĩnh nói.

Nhưng mà tay Lâm Mạc Tang chậm chạp mãi không đưa đồ vào, đột nhiên, tiếng anh lại vang lên ngoài cửa: “Mặc cái này không tốt cho việc dậy thì đâu.”

Tô Y Thục cứng người tại chỗ như bị điện giật, một luồng nhiệt xông thẳng lên não, mặt đỏ y như con tôm luộc, rất lâu cũng không nói được lời nào.

“Anh rút đi cho em!!!”. Đây là lần đầu tiên Tô Y Thục thực sự bạo phát, quả nhiên người đàn ông này rất có năng lực chọc tức cô mà!

Ngoài cửa vang lên tiếng cười trầm thấp của Lâm Mạc Tang, thật ra anh nói đúng đấy chứ.

Tô Y Thục dùng khăn tắm che đi cơ thể không một sợi vải của mình, mở cửa ra, nhắm chuẩn vào thứ Lâm Mạc Tang đang cầm trong tay, liền ra tay đoạt lấy, nhưng còn chưa kịp chạm tới nơi đã bị anh thuận thế kéo vào lòng.

Mùi hương cỏ xanh quanh quẩn ở chóp mũi.

Tô Y Thục rất ngạc nhiên không hiểu Lâm Mạc Tang đã lớn lên như thế nào, cô chưa từng nhìn thấy anh ra tay, nhưng lần nào anh cũng tóm được cô một cách dễ dàng, có thể thấy anh lợi hại hơn hẳn cô, hơn nữa còn sâu không lường được.

Vừa ngâm nước nóng xong, làn da Tô Y Thục như tỏa ánh sáng hồng nõn nà, mái tóc ướt nhỏ từng giọt nước xuống làm ướt sàn nhà.

Lâm Mạc Tang khẽ thổi nhẹ vào tai Tô Y Thục khiến cô run lên, không đứng thẳng được. “Đừng quậy.” Giọng nói nhỏ đến mức chỉ mình cô nghe thấy.

“Anh muốn em...”. Giọng nói khàn khàn của Lâm Mạc Tang vang lên bên tai Tô Y Thục, còn chưa kịp phản ứng gì thì Lâm Mạc Tang đã ngậm lấy vành tai cô, tỉ mỉ liếm mát.

Tô Y Thục như nhũn thành một vũng nước, để mặc cho Lâm Mạc Tang dẫn dắt đi gần về phía giường ngủ. Anh nhẹ nhàng phủ lên cơ thể mềm mại của cô, áo choàng tắm duy nhất trên người đã buông lỏng, lớp vải bông dày cũng không che chắn được cơ thể nóng rực như lửa của anh. Tô Y Thục rất bối rối không biết phải đặt tay vào đâu.

Cảm nhận được sự căng cứng của Tô Y Thục, Lâm Mạc Tang dịu dàng nói: “Thả lỏng nào, không sao đâu.”

Tô Y Thục cắn chặt môi dưới của mình, căng thẳng đến sắp cắn chảy cả máu. Lâm Mạc Tang liền hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, đầu lưỡi linh hoạt cạy mở hàm răng đang cắn chặt, làm cho cô không thể nào tự cắn mình được nữa. Cho đến khi cô bị hôn choáng váng đầu óc, Lâm Mạc Tang mới bắt

đầu chính thức tấn công cô.

“Em chuẩn bị xong chưa?”. Lâm Mạc Tang nhìn cô bằng đôi mắt nhuộm đậm dục vọng, câu hỏi của anh cũng khiến ánh mắt hơi mơ màng của Tô Y Thục tỉnh táo hơn một chút, ngược lại không nói nên lời.

Lâm Mạc Tang cầm tay cô chậm rãi di chuyển xuống dưới. Khi Tô Y Thục chạm đến nguồn nhiệt nóng bỏng kia, cô hoảng hốt muốn rút tay lại, nhưng Lâm Mạc Tang vẫn nắm chặt tay cô chạm vào nó khiến cô như không thờ nổi.

Anh kìm nén đến sắp hỏng rồi.

Tô Y Thục nhắm mắt lại, khẽ gật đầu, dáng vẻ như lên đoạn đầu đài vậy. Thật ra, trong lòng cô lại nghĩ rằng, bọn họ cũng không phải chưa từng làm chuyện này, sợ gì chứ.

Vì thế, nên... sau đó mới có đoạn đối thoại thế này...

“A... Đau, không làm nữa!”. Giọng cô nàng nào đó.

“Ngoan nào... sắp ổn rồi...” Giọng nói nhẫn nhịn đầy khổ sở của anh chàng nào đó.

“A... Anh ra ngoài ra ngoài ra ngoài.” Cô nàng nào đó muốn giết người.

“Anh... anh ra làm sao được...”. Giọng nói uất ức của anh chàng nào đó.

“Anh... anh... a... Lâm Mạc Tang, anh là đồ khốn kiếp!!! Em muốn giết anh... hu hu...” Cuối cùng, Lâm Mạc Tang dùng toàn lực tung một kích chặt đứt toàn bộ tiếng kháng cự của Tô Y Thục.

Sự thật đã chứng minh, Lâm Mạc Tang là kẻ lừa đảo, lần đó cô cứ cho rằng hai người đã làm gì rồi, ai ngờ đó hoàn toàn chỉ là lừa gạt, máu kia cũng không phải thứ mà cô nghĩ, vì thế... tóm lại... cô hoàn toàn bị tên cáo già Lâm Mạc Tang này gài bẫy rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Lời xin lỗi muộn màng.

Ánh mặt trời sớm mai vô cùng tươi đẹp, y như tâm trạng của Lâm Mạc Tang lúc này vậy, anh ngắm nhìn cô gái nhỏ trong lòng mình, rốt cuộc cô cũng hoàn toàn thuộc về anh!

Lâm Mạc Tang kéo chăn lên che bờ vai trần lộ ra ngoài của Tô Y Thục, khẽ hất mái tóc mai buông xõa của cô sang một bên, lẳng lặng nhìn cô, như ngắm nhìn bao nhiêu cũng không đủ vậy.

Khi Lâm Mạc Tang còn đang thưởng thức dung nhan lúc ngủ của Tô Y Thục, đột nhiên người nào đó hơi giật giật vì mơ ngủ, nhủ mảy: “Lâm Mạc Tang, anh là đồ khốn kiếp!” Tô Y Thục chép chép miệng, giọng nói không to nhưng lại chứa đựng sự tức giận của cô, mà có lẽ, nên nói là hờn dỗi thì đúng hơn.

Sắc mặt Lâm Mạc Tang khẽ biến đổi. Đêm qua anh đã cẩn thận nhẹ nhàng lắm rồi, nhưng xem ra cô vẫn phải chịu khổ không ít, trong lòng không khỏi tự trách mình.

Vừa tỉnh dậy, nhìn thấy khuôn mặt hơi buồn bã của Lâm Mạc Tang, con tức giận tích tụ cả đêm qua của Tô Y Thục chợt tan biến hơn một nửa. Thấy cô tỉnh dậy, Lâm Mạc Tang dịu dàng nhìn cô cười, trong mắt cũng đầy ý cười. Giờ thì con giận của Tô Y Thục nuốt thẳng hết xuống bụng. Tô Y Thục cũng trầm ngâm hoặc, liệu có phải về mặt vừa rồi là anh cố tình giả vờ để lừa gạt sự cảm thông của cô không?!

“Còn đau không?”. Vừa hỏi Lâm Mạc Tang vừa vén chăn lên định nhìn xem. Tô Y Thục giật mình vội ấn tay anh lại, kết quả là cử động một chút mới thấy toàn thân đều đau nhức.

“Không đau.” Sợ anh lại vén chăn lên nữa, Tô Y Thục vội đáp.

Lâm Mạc Tang nhìn cô nghi hoặc, không phải là đau đến mức nằm mơ cũng mắng anh khốn kiếp sao? Sao giờ lại kêu không đau?!

Đối diện với ánh mắt của Lâm Mạc Tang, Tô Y Thục chợt dạ nhìn đi chỗ khác.

“Chúng ta... nên rời giường thôi...”. Tô Y Thục nhìn ánh mặt trời chiếu rọi vào trong phòng, thời gian cũng không còn sớm nữa.

Lâm Mạc Tang cũng không chán chờ nhiều, vén chăn lên, trần truồng bước xuống giường. Tô Y Thục vội vàng túm chăn lên che đầu mình.

Cô ấy không sợ ngạt thở chết sao?!

“Xong rồi.”

Tô Y Thục chui từ trong chăn ra, mặt đỏ hồng lên vô cùng đáng yêu, ngẩn người nhìn anh: “Anh không ra ngoài à?”.

Lâm Mạc Tang không nhúc nhích, mặt lộ vẻ khó hiểu, vì sao anh phải ra ngoài?!

“Em muốn thay đồ.” Tô Y Thục đuổi người trắng trợn, chẳng lẽ anh ấy còn định nhìn mình thay quần áo nữa à?!

Hai người nhìn nhau một lúc lâu sau Lâm Mạc Tang mới hiểu ra, cô ấy thẹn thùng sao?!

“Ha ha.” Anh bật cười thành tiếng, Tô Y Thục lập tức dùng ánh mắt cảnh cáo anh.

Trước khi ra cửa, Lâm Mạc Tang còn quay đầu lại liếc nhìn một cái, Tô Y Thục đang chuẩn bị xuống giường, liền run người rút lại vào trong chăn.

Cho đến khi nghe tiếng đóng cửa vang lên, cô mới từ từ bước xuống, nhìn thấy dấu vết người nào đó để lại trên người mình, cô khóc không ra nước mắt. Một đống những vết tím tím hồng hồng thế này, bảo cô ra ngoài kiểu gì đây?!

Khi Tô Y Thục ra khỏi phòng thì đã là giữa trưa, cũng phải chờ Lâm Mạc Tang nhờ thím Hoàng gọi cô xuống ăn cơm. Hôm nay cô ăn mặc rất kín cổng cao tường, quần dài áo cao cổ, nhưng vẫn chột dạ không dám nhìn về mặt của thím Hoàng.

Lâm Mạc Tang vẫn tỉnh bơ ngồi ăn cơm như thường.

“Lát nữa tôi muốn ra tiệm thuốc.” Lâm Mạc Tang đột ngột nói.

“Thiếu gia không thoải mái à?! Để thím đi cho.” Vừa nghe vậy, thím Hoàng liền tưởng Lâm Mạc Tang cần uống thuốc, thân thiện nói.

“Ồ.” Anh đi ra tiệm thuốc làm gì?!

“Không cần, mấy chuyện này tôi tự làm là hơn.” Lâm Mạc Tang đặt đĩa xuống, mờ ám nhìn Tô Y Thục rồi đi ra ngoài.

Tô Y Thục vẫn còn ngồi suy nghĩ xem ánh mắt của Lâm Mạc Tang là có ý gì, một lát sau, cô lại xấu hổ không góc đầu lên được. Lâm Mạc Tang, anh giỏi lắm... .

Tuy sắc mặt Tô Y Thục không tốt, nhưng vẻ hạnh phúc trong mắt lại khiến người ta nhìn thấy rõ rệt.

Màn đêm buông xuống, chuông cửa vang lên. Tô Y Thục còn tưởng là Lâm Mạc Tang quay về liền mang khuôn mặt tức giận đi ra cửa, nhưng ở ngoài cửa lại là người mà cô không muốn gặp nhất — Văn Quân.

Tô Y Thục đóng cửa theo phản xạ, mặt tái nhợt. Ông ta tới đây làm gì?!

“Y Thục.” Giọng Văn Quân vang lên ngoài cửa, thoáng mang theo chút áy náy, hoàn toàn không còn khí thế như bình thường nữa, “Ba đến không phải vì mong mẹ con con tha thứ. Ba biết tôn thương mà ba đã gây ra cho con vĩnh viễn cũng không bù đắp được, nhưng con cho ba cơ hội để trả nợ được không?”. Giọng ông ta đầy vẻ cầu khẩn.

Tô Y Thục bên trong cánh cửa đã sớm khóc không thành tiếng, bây giờ đến thì còn có tác dụng gì? Ông ta đến đây thì mẹ cô sống lại được sao? Bọn họ có thể đoàn tụ được sao?!

“Không cần.” Giọng Tô Y Thục còn lạnh hơn gió đêm, cửa mạnh vào lòng người nghe, “Ông đi đi, sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!”.

Văn Quân như già đi mấy chục tuổi. Năm ấy, ông và Tô Lư Ly, mẹ của Tô Y Thục vốn rất yêu nhau, nhưng vì gia tộc gặp khó khăn quá lớn, lúc nào ông cũng có thể mất mạng. Nếu ông chết, Tô Lư Ly cũng sẽ bị ông liên lụy. Ông cảm thấy đề bà ở bên cạnh mình quá nguy hiểm, nên mới cố tình nói với bà rằng, ông ta chỉ đùa giỡn với bà một chút thôi, đề bà thất vọng bỏ đi.

Chờ đến khi mối nguy của gia tộc đã qua, ông ta phái người đi tìm bà thì lại được tin rằng không biết bà đã đi đâu.

Lúc ấy, ngày nào ông ta cũng sống trong sự mơ hồ, tới tận lúc một sinh mệnh nhỏ bé được nhẹ nhàng đặt vào lòng ông ta, ông ta mới tỉnh dậy từ sự tuyệt vọng, quyết định chăm sóc đứa bé thật tốt. Đứa bé đó chính là Văn Ôn Nhi, là con của ông và Tô Lư Ly.

Nhưng những lời Tô Y Thục nói lần trước lại khiến ông kinh hãi, dường như cô biết rất rõ chuyện của ông, hơn nữa cô lại mang họ Tô làm cho ông không thể không phải người điều tra. Kết quả lại khiến ông ta kinh ngạc, từng tin tức đều chỉ thẳng mối quan hệ giữa ông ta và cô về cùng một chỗ.

Nghĩ đến những chuyện đã làm với cô, ông ta không còn mặt mũi nào gặp cô nữa. Văn Ôn Nhi cũng nhận ra mấy hôm nay ba mình có tâm sự, cuối cùng Văn Quân cũng thử dò hỏi Văn Ôn Nhi, nếu con bé có một người chị nữa thì thế nào, rồi đành nói hết mọi chuyện đã qua cho cô ta nghe. Chính Văn Ôn Nhi cũng vô cùng áy náy, cô ta độc chiếm sự yêu thương của ba bao nhiêu năm nay, mà cũng chính sự ích kỷ của cô ta đã hại chị ấy và Lâm Mạc Tang.

Dưới sự cảm thông, chia sẻ của Văn Ôn Nhi, Văn Quân vẫn quyết định tới gặp Tô Y Thục, ông đã để đứa con gái này thiệt thòi quá nhiều, chỉ mong ông vẫn kịp bù đắp cho con bé.

Lâm Mạc Tang vừa về đến nhà đã nhìn thấy ngay người đang đứng ở cửa, ông ta tới đây làm gì?! Nhìn mặt thì có vẻ như đang nói chuyện với người nào đó, vì vậy, anh tới gần hơn một chút nhưng không quấy rầy ông ta.

“Y Thục, ba là ba của con mà.” Văn Quân cầu khẩn.

“Ông... ông đi đi!” Tô Y Thục dựa lưng vào cửa, chậm rãi nói. Cô chỉ sợ người bên ngoài sẽ nghe thấy tiếng ghen ngào của cô.

Văn Quân buông thõng hai tay xuống.

Dáng vẻ suy sụp của ông ta khiến người ta không thể ngờ được ông ta chính là Ôn thần mà người ta vừa nghe đã sợ vỡ mật kia, mà chỉ là một người đàn ông ủ rũ mất hồn lạc phách thôi.

Lâm Mạc Tang hơi kinh ngạc, hóa ra Văn Quân là ba của Y Thục sao? Chẳng trách lần trước gặp ông ta, cô ấy lại phản ứng mạnh như vậy.

Khi Tô Y Thục nghĩ Văn Quân đã về rồi, sự quật cường trong mắt đã bị đau thương phủ mờ.

“Bà ấy có khỏe không?”.

Một câu hỏi của Văn Quân đã hoàn toàn khơi gợi lên sự đau thương giấu trong lòng Tô Y Thục. Cô lập tức mở cửa ra, cũng không thể kìm chế được nữa, quát to: “Bà ấy chết rồi!”. Nước mắt liền chảy từ trên khóe mắt xuống, cũng không thêm để ý Văn Quân đang gần ngay trước mắt mình nữa.

Văn Quân sững sờ, ông ta cho rằng Tổng Cao Tường sẽ chăm sóc Tô Lưu Ly thay ông, dù sao thân phận của Tổng Cao Tường đơn giản hơn ông rất nhiều, không ngờ... bà ấy lại chết!!!

Văn Quân há hốc miệng, rốt cuộc không nói được lời nào nữa. Ánh mắt hơi mờ đục ngẩn ngơ không có tiêu điểm, nhìn thẳng về phía trước.

Lâm Mạc Tang thấy khuôn mặt Tô Y Thục nhạt nhòa nước mắt liền bước tới bên cô, ôm cô vào lòng, dùng hơi ấm từ cơ thể mình để sưởi ấm trái tim lạnh như băng của Tô Y Thục.

“Văn tiên sinh, ông về trước đi. Tôi và Y Thục vào nhà đi.” Dù là ba của Y Thục, thì anh cũng không thể tha thứ cho ông ta việc ông ta làm cô khóc được.

Lâm Mạc Tang đỡ Tô Y Thục vào nhà. Bả vai cô run rẩy lên, rõ ràng là khóc thảm thương hơn rất nhiều.

Vừa vào nhà, anh lập tức đóng cửa, cũng không thêm để ý người bên ngoài có còn đứng đó hay không.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Gặp lại Koster.

Vào trong nhà, Tô Y Thục ôm eo Lâm Mạc Tang, vui đầu vào ngực anh không muốn rời xa. Lâm Mạc Tang cũng không nói gì, để mặc cho cô ôm mình, gió nhẹ thổi, trời cũng hơi se lạnh.

“Vào nhà thôi.” Lâm Mạc Tang nhẹ nhàng nói.

Tô Y Thục không phản ứng gì, để Lâm Mạc Tang dìu cô vào trong.

Hai người ôm nhau đến nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng Tô Y Thục cũng bình tĩnh lại, buông lỏng tay ra, trong mắt vẫn nhuộm đậm đau thương.

“Có thể kể cho anh nghe không?”. Mặt Lâm Mạc Tang vừa có vẻ cảm thông, vừa có vẻ đau lòng.

Tô Y Thục trầm mặc một lúc rồi kể chuyện quá khứ cho Lâm Mạc Tang nghe. Việc này đã kìm nén trong lòng cô lâu lắm rồi, lúc này, cô rất cần một người lắng nghe.

Lâm Mạc Tang nhìn Tô Y Thục lúc thì phẫn nộ, lúc lại bi thương, cố kìm nén ý muốn an ủi cô xuống, anh phải biết hết đã có chuyện gì xảy ra, thì mới gánh vác cùng cô được.

Kể hết chuyện của Văn Quân và mẹ mình cùng với những chuyện sau đó cho Lâm Mạc Tang nghe xong, toàn thân Tô Y Thục như được tháo bỏ một hành trang rất lớn vậy. Cô sẽ không bao giờ phải một mình lẳng lặng chịu đựng những nỗi đau này nữa.

Lâm Mạc Tang khẽ nhủ mày, con người sâu thẳm như đang suy tư gì đó.

“Hai mươi mấy năm trước, Văn gia và Quyết Tài môn đều gặp phải nguy cơ có thể bị diệt trừ bất cứ lúc nào. Khi ấy có một tổ chức tên là Diêm Vương điện, chuyên phát triển bằng việc buôn lậu vũ khí, thủ lĩnh của tổ chức đó là một tay người Nhật, thủ đoạn rất tàn nhẫn. Lúc ấy, vì Văn gia và Quyết Tài môn chặn đường làm ăn của lão, nên lão đã liên thủ với mấy tổ chức sát thủ Nhật Bản, nhiều lần ám sát người trong hai gia tộc lớn đó.” Những điều này đều là do ông cụ kia nói cho anh biết, ba anh cũng chết do bị ám sát, vì thế nên anh mới bị đưa đến Alice, chính là vì muốn né tránh những kẻ ám sát này, cho đến khi nguy cơ qua rồi, anh mới lại được đón về Lâm gia.

Tô Y Thục hiểu ý của Lâm Mạc Tang, chẳng lẽ Văn Quân vì sợ mẹ bị liên lụy nên mới cố tình bỏ rơi họ sao?! Có phải hơi trớ trêu không?! Nhưng dù là nguyên nhân gì, thì cuối cùng ông ta cũng chọn cách phụ bạc bà, cũng là kẻ đồng lõa hại chết bà. Mà cô tin rằng, khi đó mẹ cô sẵn sàng chết cũng không muốn rời xa ông ta.

Thế nên, Văn Quân có tư cách gì mà quyết định ích kỷ như vậy?! Tô Y Thục sờ sờ chuỗi Lư Ly trên tay.

“Anh thì sao? Nếu là anh, anh cũng sẽ lựa chọn như vậy à?”. Tô Y Thục khẽ cúi đầu hỏi.

“Để em rời đi...” Lâm Mạc Tang ngừng lại một chút, “E là anh không làm được, anh ích kỷ đến mức dù đối mặt với cái chết cũng không muốn buông tay em ra.” Về mặt Lâm Mạc Tang rất chân thật chứng tỏ anh thực sự không bỏ rơi cô được.

Tô Y Thục nhìn anh, mắt sáng lấp lánh. Cô chỉ sợ anh sẽ kiên quyết đẩy cô ra giống lần đó rồi một mình đối mặt với cái chết, “Anh nói đấy nhé, không được đẩy em ra lần nữa đâu.” Sau khi khóc to một trận, tâm trạng Tô Y Thục bình thản hơn rất nhiều, ra vẻ hung dữ cảnh cáo anh giữ lời hứa.

“Lại một lần nữa?”. Lâm Mạc Tang nghi hoặc.

Tô Y Thục khẽ cười không đáp.

Lâm Mạc Tang càng thắc mắc hơn, chẳng lẽ lúc trước anh cũng làm chuyện giống Văn Quân sao?!

“Y Thục, anh sẽ không rời xa em nữa.” Lâm Mạc Tang gần giọng cam đoan, gờ ba ngón tay lên, “Anh thề.”

Dáng vẻ của Lâm Mạc Tang khiến Tô Y Thục bật cười. Anh cần gì phải căng thẳng thế?!

“Em không giận à?”.

“Vì sao phải giận?”. Tô Y Thục hỏi lại.

Lâm Mạc Tang biết Tô Y Thục thật sự tha thứ cho hành vi trước kia của anh, khẽ thở phào, đưa tay về phía cô.

Thấy tay anh chạm vào eo mình, Tô Y Thục hơi rụt người lại phía sau: “Anh... làm gì đấy?”. Lúc này cô mới phát hiện hai người đã quay về phòng từ lúc nào, đang ngồi trên chiếc giường mềm mại của họ, khiến cô lại nhớ ngay đến chuyện đêm qua.

Cô tiếp tục lùi sang bên cạnh giường, nhìn Lâm Mạc Tang như nhìn lang sói.

Bàn tay cứng lại giữa không trung của Lâm Mạc Tang ngoắc một cái: “Lại đây.”

Tô Y Thục lắc lắc đầu, đừng có đùa, đánh chết cô cũng không lại đâu, hôm qua đau chết cô rồi, hôm nay đi đường còn khó, hơn nữa, còn hại cô cả ngày không dám ra ngoài gặp ai.

Lâm Mạc Tang lấy tuýp thuốc vừa mua ra, quơ quơ, nhớ đến ánh mắt mờ ám của ông chủ bán thuốc, khóe môi anh lại run lên.

Tô Y Thục giật lấy, “Em tự uống.” Rồi lại đề phòng lùi xuống cuối giường.

Lâm Mạc Tang nghiêm mặt, bắt đắc dĩ giải thích: “Thuốc này để bôi.” Nói xong, anh đi về phía Tô Y Thục, lấy túi thuốc từ tay cô mở ra, cầm thuốc mỡ lắc lắc trước mặt cô.

Bôi à?! Đầu Tô Y Thục như ngừng hoạt động, bôi như thế nào? Bôi chỗ nào?! Một đám quạ đen bay qua sau gáy.

“Anh... anh bôi quần em làm gì...?”.

“Bôi thuốc.”

“Em tự làm”

Lâm Mạc Tang đề thẳng Tô Y Thục xuống giường, tiếp tục ngang nhiên làm chuyện mình muốn làm.

Tô Y Thục không địch lại nổi người ta, chỉ có thể để mặc người ta lột hết. Cảm nhận được bàn tay Lâm Mạc Tang nhẹ nhàng bôi thuốc mỡ cho mình, Tô Y Thục nằm trên giường lại đỏ bừng mặt mũi, không cả dám thở mạnh.

Năm phút sau, Tô Y Thục thật sự không chịu nổi kiểu tra tấn này nữa, sự trêu chọc của anh khiến cô tê dại: “Được rồi, không...” Tô Y Thục vừa nói vừa xê dịch người, né tránh tay của Lâm Mạc Tang.

Lâm Mạc Tang không nói gì, cắt thuốc đi rồi đi thẳng vào phòng tắm, không nhìn Tô Y Thục.

Tô Y Thục bất cẩn chạm nhầm vào nơi đặc trưng nam tính của người nào đó lúc này đang ngang nhiên đứng thẳng, cô thoáng ngẩn người rồi kéo chăn trùm lên đầu mình. Lâm Mạc Tang! Anh là đồ háo sắc aaaaa.

Mấy hôm nay, vì muốn xua đi cảm giác buồn bực mà Văn Quân gây ra cho cô, Lâm Mạc Tang đã vạch riêng cho Tô Y Thục một kế hoạch khiến Tô Y Thục thực sự không có thời gian mà nghĩ lung tung nữa. Đó chính là kế hoạch tạo người.

Tuy Tô Y Thục phản kháng trăm nghìn lần, cuối cùng vẫn phải đầu hàng trước sự công kích đầy tình cảm và dịu dàng của Lâm Mạc Tang. Cô còn tưởng rằng sau khi mất trí nhớ, anh càng trở nên dịu dàng hơn, kết quả là, đó chỉ là vẻ bề ngoài thôi, còn ẩn sâu trong con người anh, hệ số xấu xa cao vô cùng.

Bị Lâm Mạc Tang quấy đảo như vậy, cô làm gì còn tâm tư nghĩ chuyện khác nữa. Thời gian cũng trôi rất mau, hôm nay chính là ngày hẹn gặp mặt Koster.

Lần này gặp lại, Koster tạo cho cô một cảm giác rất khác. Tuy hấn vẫn sống sót sau vụ nổ kia, nhưng lại bị mất một chân, khi nhìn thấy Tô Y Thục, hấn không hề có cảm xúc gì, thậm chí cũng không hề oán hận.

“Cô tìm thấy cậu ta rồi à?”. Khoảnh sân im lặng chỉ có ba người — Lâm Mạc Tang, Tô Y Thục, Koster.

Koster ngồi trên xe lăn liếc Lâm Mạc Tang một cái rồi hỏi Tô Y Thục.

“Ừm” Tô Y Thục lãnh đạm đáp, “Anh có chuyện gì?”. Cô đã quyết định sẽ không giết hấn. Trải qua một năm vừa rồi, cô phát hiện ra, có một số người sống còn thống khổ hơn chết. Lần đó, cô không tin Koster không có biện pháp sống sót, nhưng hấn thực sự muốn chết, việc gì cô phải hoàn thành tâm nguyện cho hấn.

“Vụ tai nạn đó không phải là ngoài ý muốn.” Ánh mắt hấn như xuyên qua thời gian nhìn về quá khứ, câu nói của hấn cũng khiến Tô Y Thục hơi kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì, “Năm ấy, tôi 15 tuổi, ba tôi, chính là thủ lĩnh Quỷ Thiên đời trước, chọn lựa ra mười người làm người thừa kế, sau đó dùng tất cả mọi cách để khảo nghiệm mười người này.” Koster bình tĩnh kể lại như đang nói đến chuyện người khác.

Tô Y Thục khẽ nhủ mày, nắm chặt tay Lâm Mạc Tang.

“Người chiến thắng cuối cùng mới có thể trở thành thủ lĩnh tiếp theo, còn những người khác, chắc chắn phải chết.” Không biết nhớ tới điều gì, Koster chột kích động, “Hai người có biết ông ta bắt tôi giết ai đầu tiên không? Ha ha, là mẹ của tôi, vợ của ông ta! Ông ta là kẻ điên!” Ánh mắt Koster bị thù hận che mờ đi, “Tôi làm sao làm được, nhưng mẹ tôi vì thương tôi, nên đã tự sát!” Koster nhìn hai tay của mình, dường như trên đó thấm đẫm máu của người phụ nữ kia.

Tô Y Thục cũng chấn động. Ông ta đúng là kẻ điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Đại kết cục.

“Bà ấy chết rồi, tôi cũng không còn vương bận gì nữa. Tôi chỉ có một mục đích đó là trở nên mạnh mẽ hơn. Chỉ có mạnh mẽ hơn, tôi mới có thể tự tay giết chết ông ta! Còn mẹ cô, chính là nhiệm vụ thứ hai mà ông ta giao cho tôi.”

Tô Y Thục và Lâm Mạc Tang quay sang nhìn nhau.

“Vụ tai nạn đó là có chủ đích. Chính tôi, chính tôi đã giết mẹ cô, hại cô thành trẻ mồ côi. Chính tôi!!! Cô giết tôi đi!” Koster khẽ nhắm mắt lại, giống như không bao giờ muốn mở mắt nhìn thế giới này nữa. Hắn đã nhìn thấu hết sự bản thù trên thế gian này, thế nên, hắn mới cố gắng sinh tồn, cuối cùng lại phát hiện ra, mình chẳng thực sự có được thứ gì cả.

“Đi thôi.” Tâm trạng của Tô Y Thuộc cũng không bị tác động bởi chân tướng này, kéo tay Lâm Mạc Tang quay người bỏ đi.

“Vì sao cô không giết tôi.” Giọng Koster hơi kinh ngạc, lại hơi đau khổ.

“Tôi đã giết anh rồi.” Tô Y Thuộc thản nhiên đáp rồi đi về phía cửa ra vào.

“Cô đứng lại!” Tô Y Thuộc như thể đã khơi dậy sự giận dữ của Koster. Ba mươi mấy năm qua, hắn chưa từng sống một ngày yên bình, vĩnh viễn cũng không biết giận dữ là gì, nhưng hiện giờ, hắn lại chỉ muốn phát tiết hết oán khí hơn ba mươi năm ra. Những ngày tháng như vậy, hắn chịu đựng đủ rồi.

“Cẩn thận!”. Lâm Mạc Tang đột ngột kêu lên rồi kéo Tô Y Thuộc vào phía trước ngực mình, che chắn phía sau cô.

“Pằng!” Tô Y Thuộc có cảm giác tim mình như rướm máu khi nghe tiếng động này.

Trong đầu Lâm Mạc Tang nhanh chóng xẹt qua một số hình ảnh.

Tô Y Thuộc không dám cử động, thời gian như ngừng lại, cô hoảng sợ nhìn Lâm Mạc Tang chăm chăm, mọi lời nói nghẹn lại trong cổ, những chú chim hót véo von trong vườn, nghe thấy tiếng súng này đều kinh hãi bay tán loạn.

Người Tô Y Thuộc gần như không đứng vững được nữa. Hình như cô nhìn thấy Koster cầm súng. Nòng súng đen ngòm như cái động sâu khiến cô vô cùng sợ hãi.

“Không phải anh đã nói sẽ không bỏ em lại một mình sao?! Anh lừa em... lừa em... Lâm Mạc Tang...” Nhìn trán Lâm Mạc Tang toát mồ hôi lạnh, cảm giác tuyệt vọng bỗng rồi cần quét tìm Tô Y Thuộc. Vì sao... vì sao anh luôn bị thương vì cô? Vì sao cô lại đưa anh tới đây chứ? Khó khăn lắm họ mới được ở bên nhau, chẳng lẽ lại phải chia xa nhanh như thế này sao?!

Cô run rẩy lùi về sau, trong mắt có vẻ không dám tin.

“Y Thuộc, anh không sao.” Lâm Mạc Tang ôm cái đầu đau nhức của mình, gọi cô. Vừa rồi trong lúc vô tình quay lại, anh nhìn thấy Koster giờ súng về phía Tô Y Thuộc, nên bảo vệ cô theo bản năng. Nhưng anh cũng không trúng đạn, tiếng súng kia lại như một chiếc chìa khóa mở tung trí nhớ bị phong ấn trong đầu anh ra.

Tô Y Thuộc sững lại, nước mắt lăn dài trên gò má, vẫn không tin rằng anh thật sự không sao.

“Thật mà.” Lâm Mạc Tang quay lại, siết chặt nắm đấm chứng minh mình thật sự không sao.

Nhìn Lâm Mạc Tang không tổn hại gì, sợi dây căng lên trong đầu Tô Y Thuộc như bị cắt đứt, ngã ngả nghiêng nghiêng chạy về phía anh, lo lắng quan sát anh từ đầu đến chân một lần.

“Anh nhớ lại rồi.” Lâm Mạc Tang cảm giác đầu mình không đau như lúc nãy nữa.

Nhìn trong mắt anh có cảm giác quen thuộc, Tô Y Thuộc nhất thời không nói nên lời, môi cứ hé vào mở ra nhưng không phát ra tiếng nào.

“Bốp.” Tô Y Thuộc tát mạnh vào mặt Lâm Mạc Tang một cái, tiếng động đột ngột lại làm lũ chim giạt mình bay lên.

Sau đó, cô quay người chạy ra khỏi sân.

Lâm Mạc Tang không hiểu gì cả, rõ ràng anh nhìn thấy vẻ mặt cô vô cùng vui sướng khi biết mình không chết lại còn khôi phục trí nhớ, sao chỉ trong giây lát đã bị tức giận bao phủ rồi? Anh làm gì sai à?

Koster chậm rãi lăn bánh xe đi về phía xa, hắn nên chuộc lại tội lỗi của mình.

Lâm Mạc Tang nhìn theo chiếc xe lăn dần biến mất kia, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

Tô Y Thuộc im lặng đã ba ngày trời. Ba ngày nay, dù Lâm Mạc Tang trêu chọc cô thế nào cô cũng không hề rằng nói nửa lời, nhìn cũng không thèm nhìn anh lấy một cái. Thậm chí, buổi tối hai người nằm cùng một chiếc giường, cô cũng nghiêng người ngủ, hoàn toàn coi Lâm Mạc Tang như một người vô hình.

Tiếc là Lâm Mạc Tang lại không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nếu hỏi thẳng Tô Y Thuộc, chỉ e anh sẽ chết vô cùng thâm trầm.

“Y Thuộc.” Đây là lần thứ n anh gọi tên cô trong suốt ba ngày qua, mà người ta vẫn im lặng như trước, chẳng thèm liếc nhìn anh.

Tô Y Thuộc sắp tức chết vì anh rồi, ngày đó khi anh bảo vệ cho cô ở sau lưng mình, khoảnh khắc đó cô hoảng hốt đến suýt ngất xỉu.

“Nếu anh chết, em sẽ lấy chồng khác.” Tô Y Thuộc lạnh lùng nói.

Lâm Mạc Tang sửng ngời, nhưng cũng hiểu ra ngay, thì ra cô vẫn để bụng chuyện anh chán đàn họ cô hôm ấy.

“Y Thuộc, em còn nhớ Mộc Mộc không?” Hai tay Lâm Mạc Tang ôm lấy vai Tô Y Thuộc, hỏi.

Dường như hai chữ này khiến Tô Y Thuộc giật mình, cô ngẩng đầu, lần đầu tiên trong suốt ba ngày vừa rồi, cô nhìn thẳng vào khuôn mặt của Lâm Mạc Tang. Nhìn anh chăm chăm khoảng ba phút, cô mới kết luận: “Anh là Mộc Mộc?” Trong giọng nói của cô đầy vẻ không dám khẳng định.

“Ừ.” Lâm Mạc Tang cười đáp.

Tô Y Thuộc chợt nhớ ra, ngay từ đầu cô đã nghĩ Lâm Mạc Tang cố tình tiếp cận mình là có mục đích gì đó, hơn nữa anh còn có vẻ rất hiểu cô, gài bẫy cô hết lần này đến lần khác. Lúc ấy cô đã cảm thấy rất kỳ lạ rồi, anh đẹp trai phong độ như vậy, địa vị của anh như thế, muốn tìm người con gái nào mà không được, cần gì phải nhún nhường với cô? Giờ thì cô hiểu ra rồi, Lâm Mạc Tang, anh giỏi lắm!!!

Khi Lâm Mạc Tang còn đang mừng thầm, thì Tô Y Thuộc đã đang cân nhắc xem nên trừng trị anh thế nào.

Hậu quả của việc này chính là, Tô Y Thuộc không thêm để ý đến Lâm Mạc Tang suốt một tháng trời. Lâm Mạc Tang hoàn toàn bị Tô Y Thuộc phớt lờ.

Phớt lờ cũng không phải việc khiến anh khó chấp nhận nhất. Mà việc khó chấp nhận nhất là người đàn ông tơ tưởng đến cô hiện giờ đang ở bên cạnh cô, còn anh lại bị hạ lệnh cấm không được vào, chỉ uất ức đứng chờ ngoài cửa, sẵn sàng đợi lệnh và giám sát mấy tên đàn ông có ‘ý đồ xấu’ kia thôi. . .

Tô Y Thuộc gọi Nhất Sát đến là vì Hồng Thiên đã hoàn thành việc mình muốn làm, sắp quay về. Tuy rằng khi nói chuyện cùng hắn, dường như hắn vẫn có tình muốn cô tiếp tục đảm nhiệm vị trí này, nhưng Tô Y Thuộc từ chối. Điều cô khao khát cũng chỉ là một gia đình yên ổn mà thôi.

Bàn bạc công việc xong, Nhất Sát cũng không đi ngay. Hắn đứng yên lặng nhìn Tô Y Thuộc bằng ánh mắt phức tạp.

“Tôi... có thể ôm cô một cái được không?”.

Tô Y Thuộc liếc nhìn về mặt không vui còn đang muốn tông cửa xông vào của Lâm Mạc Tang, khẽ gật đầu.

Nhất Sát chỉ nhẹ nhàng ôm Tô Y Thuộc một chút rồi lập tức rời đi, quay người đi thẳng ra ngoài.

Lâm Mạc Tang bực bội bước đến bên Tô Y Thuộc, lửa giận trong mắt lập tức bị sự ảm ức và buồn bực thay thế, đưa tay ra ôm cô vào lòng. Trên cơ thể người phụ nữ của anh, chỉ có thể có hương vị của anh thôi!

Tô Y Thuộc bó tay nhìn người đàn ông không chút rộng lượng này, đồng thời cũng cảm thấy biết ơn anh vì đã tin tưởng chính mình. Nếu vừa rồi anh bắt chấp tất cả mà xông vào, thì Tô Y Thuộc sẽ thật sự không thêm để ý đến anh nữa.

Ba năm sau...

“Mẹ ~~~”

Một Lâm Mạc Tang thu nhỏ chạy nhanh trên bãi cát, nhìn thấy Tô Y Thuộc ở ngoài cửa căn nhà gỗ liền lao thẳng vào lòng cô bằng tốc độ sét đánh.

Lâm Mạc Tang vừa bước ra tức tối kéo con trai mình từ ngực Tô Y Thuộc ra, rồi ôm bà xã vào lòng mình.

Cậu bé xinh xắn này chính là con trai của Lâm Mạc Tang và Tô Y Thuộc. Sau khi Tô Y Thuộc chính thức chuyển giao lại vị trí thủ lĩnh Liệt Diễm cho Hồng Thiên, cô và Lâm Mạc Tang cùng quay về đảo Bali sống với ông nội của anh.

“Con lớn rồi, tự đi chơi đi.” Lâm Mạc Tang ra vẻ người bố nghiêm khắc.

Thật ra, Lâm Niệm Ly cũng mới chỉ ba tuổi thôi mà...

Vì cậu nhóc không đối đầu được với Lâm Mạc Tang, đành phải cười nịnh nọt với Tô Y Thuộc. Tô Y Thuộc lập tức bị đánh bại, vung ra khỏi vòng tay của Lâm Mạc Tang, ôm Lâm Niệm Ly vào lòng.

Sau đó, cậu nhóc liền giao hoạt giờ tay hình chữ V lên với Lâm Mạc Tang, rồi rúc sâu vào lòng Tô Y Thuộc.

Lâm Mạc Tang tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, tên nhóc này, quả nhiên là con anh mà! Quá giao hoạt, có điều... muốn đấu với anh thì...

“Niệm Ly, cô nhóc Maya con gái chú Michael của con cũng đến đấy, hình như bây giờ đang chơi cờ với ông nội thì phải.” Lâm Mạc Tang xoa cằm, mắt lóe lên tia sáng kỳ quái.

Lâm Niệm Ly lập tức chui ra khỏi lòng Tô Y Thuộc, cái gì cơ, bé chảy mũi cũng tới à? Không được, cậu phải đi gặp cô bé một chút ~~~

Nhìn thấy Lâm Niệm Ly dần dần chạy ra xa, Lâm Mạc Tang lập tức đưa vợ yêu đi về hướng ngược lại, không để cho tên nhóc kia phá hoại thời gian riêng tư của họ. Từ sau khi thằng bé ra đời, anh không được yên lành ở bên cô trọn vẹn một ngày nào, nghĩ vậy, anh chỉ muốn nhét thẳng thằng bé vào lại trong bụng thôi.

“Không gặp ông ấy à?”. Lâm Mạc Tang ôm eo Tô Y Thục, hai người chậm rãi đi dạo trên bãi biển. Sóng biển xô bờ cát, một vài chiếc vỏ sò chọt lộ mặt ra...

“Cứ vậy đi.” Nhìn đàn hải âu bay liệng, trong mắt Tô Y Thục ngập tràn hạnh phúc.

Ba năm nay, Văn Quân luôn đến đảo Bali tìm họ, Văn Ôn Nhi cũng kết hôn với Michael, hơn nữa còn khá thân thiết với Tô Y Thục, nhưng Tô Y Thục vẫn không chịu gặp Văn Quân như trước. Văn Ôn Nhi nói cho cô biết, lúc trước vì Văn Quân xét nghiệm ra bệnh ung thư, nên mới muốn tìm cho con gái của ông và Tô Lưu Ly một chàng rể tốt trước khi chết.

Có lẽ vì vẫn chưa được Tô Y Thục tha thứ, nên cho tới bây giờ ông ấy vẫn chưa bị căn bệnh kia mang đi.

“Em còn nhớ trò chơi đó không?”. Lâm Mạc Tang chợt hỏi.

“Vân Du Tứ Hải.” Tô Y Thục hiểu ý đáp, dừng bước nhìn anh cười.

Từng hình ảnh như ủa về trong đầu họ, giống như họ cùng quay lại thời điểm đầu tiên khi mới gặp nhau vậy.

Thật hạnh phúc vì sau bao nhiêu năm tháng trôi qua, bọn họ vẫn còn có thể yêu nhau...

“Tố Tố, anh tới đón em rồi.”

HOÀN!!!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Bất Cừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.